

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

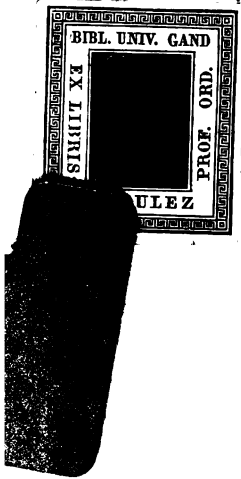
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Acc 7286

UNIVER

G. J. Becker

J. Auler, Jr.

Acc. 7286

SCHOLIA
IN
ÆLII ARISTIDIS SOPHISTÆ
ORATIONES
PANATHENAICAM ET PLATONICAS.

Plurima ex parte nunc primum ex Codd. Mscr.

edidit

Guilielmus Frommel,

Prorector Pædagogii Pforzhemiensis.

FRANCOFURTI AD MŒNUM

SUMPTIBUS ET TYPIS HENR. LUD. BRŒNNERI

1 8 2 6.

P R A E F A T I O.

Plures abierunt anni, ex quo Creuzerus V. D., cum etiam nunc inter spatia seminarii philologici versarer, publico meis verbis nomen dedit (vid. Melet. I, p. 98), me ubi ejus rei copia facta fuisset, de Aristide edendo aliquando cogitaturum esse. Susceperam enim hanc provinciam, morte mihi heu nimis matura dilectissimo Fr. X. Werfero Monacensi erepto, quem, dum erat inter vivos, intima mihi amicitia conjunctum habebam, Silenum eum ex Alcibiadis more dicere solitus, quippe cujus candidos mores atque summam liberalium artium cognitionem invida natura facie parum venusta veluti dehonestare studisset; nunc, ubi mortem naturae debitam obiens ad coelites transmigravit, manet mihi dolor distractae amicitiae, cui me plura debiturum fuisse meo jure confido. Noster hic dolor, nostrum vulnus. Atque Werferus, priusquam se Heidelbergam litteris ibi Creuzero duce vacaturus conferret, ex Codd. Monacc. descripserat scholia, quae multis partibus auxit ex Cod. Schellershemiano, ab Illustrissimo ejus possessore cum ipso communicato, Aristidem emendatum, notis suis itemque scholiis illustratum editurus. Quae quando in posterum differre et temporis iniquitate coactus et plura etiam conquirendi generoso incitatus studio ad omnia alia se dedit, in usum Creuzeri, quem unâ tanquam parentem summa

pietate colebamus, suum apographum descripsit, raris hinc inde additis emendationibus vel conjecturis, quas suo quamque loco memoratas invenies. Jam ubi tristissimus ille nuntius ad nos allatus est, Werferum e vita decessisse, Creuzerus Codicem Schell. Monacio, quo loco ὁ μάκαρ suis temporibus erat defunctus, Heidelbergam remitti jussit, remissum mihi tradidit, ut negotium a Werfero tantum non affectum conficerem. Addidit his amplissimus Vir pro sua in juvenes litterarum studiosos liberalitate Apographi Monacensis exemplar, itemque excerpta ex Cod. Leidensi, in quo ipsi, cum Leidae esset, multo plura quam in editis legi D. Wyttenbachius affirmans apographum ejus Codicis ad excerpendum permisit; casu denique secundo Aristidis exemplar ed. Jebb., quo usus Valckenarius ad oram ex eodem Leidensi Mscr. scholia edita vel emendavit vel locupletavit, in Creuzeri manus pervererat. Quibus opibus instructum etsi Werferum scholia, quae mendosissime multoque segniore cura, quam par erat, edita queruntur Hemsterh. ad Plut. p. 206. et Koen. ad Greg. Cor. p. 735. ed. Schaeff., longe politiora editurum fuisse, satis mihi persuasum haberem, oblatum tamen munus nolui recusare.

Collectis igitur ex Photio scholiis et quaecunque in Palatino Nro. 129 indagare potui satis quidem illis tenuibus, sed tamen iis, quae non spernenda crederem, protinus doctorum virorum, Abreschii, Valckenarii, Wyttenbachii, et qui hos aetate antecesserunt, D. Erasmi, F. Ursini, L. Holstenii, H. Valesii, quos scholiis ineditis usos ex parte Fabricius Bibl. gr. jam edocuerat, opera pervolvere institui. Ex qua lectione quid lucri fecerim, huc adponam.

Desiderius Erasmus, cum Venetae esset, a viris doctis secum communicatos habuit plurimorum auctorum Codd. Mscr., in his *totum Aristidem cum scholiis* (cf. Adag. chil. II, cent. 1, pag. 360.), quae minime contemnenda duxit, (I, 6, p. 209). Nonnulla

ex his scholiis eadem esse vel cum editis vel cum ineditis, ubi huic rei locus erit, lectorem monebo.

Fulvius Ursinus, hunc scholiasten mscr., quem vetusti nomine ornat, (ad poet. lyr. p. 307.), apud se fuisse testatur (p. 302), ex Cod. Vaticano forte excerptum, quos Vaticanos perlustrasse et scholia inde descripsisse profitetur p. 318, ubi egregium schol. platon.

Lucas Holstenius item ex Vaticano excerpfit, quae prodidit ad Steph. s. v. *Σάϊς* p. 277. Quo cum scholion ineditum in Panathenaicam orationem edidisset, addit in calce: Cod. mscr. Vatic. 1415. Dolet autem hunc doctissimum Virum plura addere neglexisse, cum opportunitas ejus rei plus semel adfuisset, v. gr. p. 280 de Samothracum gente. Morte abreptus postea forte additurus erat.

Henricus Valesius ad Harp. p. 71. unde sua habuerit, nescio; differunt et a Leid. et a Mon. et Schellersh. Hoc unum subiit mirari, cur vir doctus unicum tantummodo scholion ediderit, cum pluribus edendis honesta data esset occasio, v. gr. de *προνοία* p. 101., de *Ἀθηνῶν προνοία* p. 161., de *μεταστάσει* p. 174., de Erechthei filiarum voluntaria morte p. 190., de incursione ab Eumolpo cum Thracibus in agros Atticos facta p. 261., ubi vel Euripidem testem facit; de filiabus Leo nostrum pag. 302 laudat, pluribus de his puellis exponens, Scholio non memorato. Quodsi igitur ab uno illo de Demophonte scholio discesseris, nil praeterea Valesium in promptu habuisse suspicor.

Leo Allatius, qui in libello de Patria Homeri inedita nonnulla publici juris ex scholiis in Aristidem fecit, Palatinis forte Codicibus haec debuit, quos in suum usum se pervolvisse profitetur p. 249. Habuit autem vir doctus nonnulla, quae neque in Leid. neque Mon. neque bomb. inveniuntur, sed nullius pretii ea existimavit p. 211. Nescio, an eundem Codicem Mscr. et Lu-

cas Holstenius et Leo Allatius tractaverint. Utrique patebant immensae Vaticani copiae. Inter Palatinos, postea Vaticanos, Codd. Mscptos cum egregiis scholiis fuisse, patet vel ex brevi Sylburgii recensione v. gr. nro. 29. 52. (qui Codex, forma fol., praeter Apollodorum et Achillem Tatium, in Aristidis orationes scholia continet) go.

Memoratur praeterea in *J. Hertelii* introd. in theatrum comicorum scholiastes in Aristidem ineditus inter fontes, unde comicorum fragmina collegit vir doctus; quanam autem inde servaverit, nusquam legere memini. Suspicebam autem, fragmentum Eupolidis de Pericle dici, quod publicavit Des. Erasm. III. 4, p. 732, quodque in theatrum pag. 298, nro. 6. retulit Hertelius. Desiderius autem ex schol. inedito ad Aristid. Periclem loco ab ipso laudato depromsisse videtur, licet in scholiis quoque ad Aristophanem reperiat.

J. G. Graevius, scholia ad Aristidem habuit inedita, vid. Harl. ad Fabr. B. Gr. t. VI, p. 33.

J. A. Bosius, ad Nep. Milt. VII scholiasten in Aristidem memorat.

Inedita praeterea habuerunt scholia *Schottus* in paroem. ὁ Κρης τὴν θάλασσαν et Καδμεία νίκη. *Politianus* Observ. c. 91. *Rutgersius* Var. lect. I, 9. *Salmas. de Us.* p. 464. Vide *Abreschii* epistolam ad J. J. Reiskium datam in ejus vita ab ipso conscripta p. 203.

Arnold. Drakenborchius, habuit Codicem Aristidis, cui inerant scholia inedita in Panathen. et orat. pro Quatuorviris. Is autem Cod. postea ex publica librorum Drakenb. distractione ad *P. Burmannum priorem* pervenit, Vita J. J. Reiskii p. 197. Pluribus autem annis ante (1725) Drakenborchius *L. Abreschio* hunc codicem ad apographum scholiorum inde conficiendum concesserat, cf. ibid. p. 201 seq. ubi Scholion de Saite, Aegypti urbe, cum Reiskio communicavit Abreschius.

L. Abreschio, praeter apographum, ex Cod. Drakenborchii confectum suppetebat collatio scholiorum tam ad totam orat. Platon. I, quam ad II, verum ad hanc tantum ad pag. 172. ed. Jebb., quam collationem d'Orville instituendam curaverat et cum Abreschio communicaverat, Vita Reiskii pag. 202 et 205. Ex his vel Reiskio, ut supra demonstravimus, vel Valckenario nonnulla ad publicandum concessit (vid. ad Phoeniss. vrs. 81), vel ipse ad Aristaen. in add. p. 33 et ad Thom. Mag. p. 114 publicavit. Reiskius cum Zwollae cum Abreschio esset ex Hollandia decedens, hunc scholiasten inspexerat, Vita J. J. Reiskii p. 40.

J. J. Reiskius, ex duobus Cod. Bavaricis, quorum usum comitati Andreae Fel. Oefelii debuit, scholia in Panath. collegerat, V. R. p. 120. 639. et 649, quorum alterum mirum in modum cum Cod. Drakenb. convenire, vid. p. 204. Praeterea obtulit ipsi *Gerh. Meermannus* duos Cod. Aristidis seculi XVI, in quibus Dav. Ruhnkenius et lectiones bonae notae et scholia inedita inesse possessori confirmavit, V. R. p. 627. 629. Hos ex bibliotheca Claromontana ad se pervenisse ait Meermannus l. l. In iis autem, quae post Bergeri decessum ad Meermannum pervenerunt, forte scholia erant, p. 127. Inde J. J. Reiskius tria scholiorum volumina in forma quadruplicata collegerat, p. 172, quae nunc Havniae servantur.

L. C. Valckenarius, Codicem, qui Abreschii humanitate ipsi innotuerat, cum Leidam se contulisset, a P. Burmanno II (Harles. ad Fabr. B. G. t. VI, p. 33) mutuatum accepit, indeque scholiis suum exemplar Jebb. auxit. *Praestantissimum* eum vocat ad Herod. VI, 97. *egregium*, VIII, 23. quae qui tradidisset, non parvi esse pendenda, VI, 34. En audi ipsum ad VIII, 93. „Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius codicis adjumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam graecam illustrandam

cas Holstenius et Leo Allatius tractaverint. Utrique patebant immensae Vaticani copiae. Inter Palatinos, postea Vaticanos, Codd. Mscptos cum egregiis scholiis fuisse, patet vel ex brevi Sylburgii recensione v. gr. nro. 29. 52. (qui Codex, forma fol., praeter Apollodorum et Achillem Tatium, in Aristidis orationes scholia continet) 90.

Memoratur praeterea in *J. Hertelii* introd. in theatrum comicorum scholiastes in Aristidem ineditus inter fontes, unde comicorum fragmina collegit vir doctus; quanam autem inde servaverit, nusquam legere memini. Suspicabar autem, fragmentum Eupolidis de Pericle dici, quod publicavit Des. Erasm. III. 4, p. 732, quodque in theatrum pag. 298, nro. 6. retulit Hertelius. Desiderius autem ex schol. inedito ad Aristid. Periclem loco ab ipso laudato depromsisse videtur, licet in scholiis quoque ad Aristophanem reperiat.

J. G. Graevius, scholia ad Aristidem habuit inedita, vid. Harl. ad Fabr. B. Gr. t. VI, p. 33.

J. A. Bosius, ad Nep. Milt. VII scholiasten in Aristidem memorat.

Inedita praeterea habuerunt scholia *Schottus* in paroem. ὁ Κρής τὴν θάλασσαν et Καδμεία νίκη. *Politianus* Observ. c. 91. *Rutgersius* Var. lect. I, 9. *Salmas. de Us.* p. 464. Vide *Abreschii* epistolam ad J. J. Reiskium datam in ejus vita ab ipso conscripta p. 203.

Arnold. Drakenborchius, habuit Codicem Aristidis, cui inerant scholia inedita in Panathen. et orat. pro Quatuorviris. Is autem Cod. postea ex publica librorum Drakenb. distractione ad *P. Burmannum priorem* pervenit, Vita J. J. Reiskii p. 197. Pluribus autem annis ante (1725) Drakenborchius *L. Abreschio* hunc codicem ad apographum scholiorum inde conficiendum concesserat, cf. ibid. p. 201 seq. ubi Scholion de Saite, Aegypti urbe, cum Reiskio communicavit Abreschius.

L. Abreschio, praeter apographum, ex Cod. Drakenborchii confectum suppetebat collatio scholiorum tam ad totam orat. Platon. I, quam ad II, verum ad hanc tantum ad pag. 172. ed. Jebb., quam collationem d'Orville instituendam curaverat et cum Abreschio communicaverat, Vita Reiskii pag. 202 et 205. Ex his vel Reiskio, ut supra demonstravimus, vel Valckenario nonnulla ad publicandum concessit (vid. ad Phoeniss. vrs. 81), vel ipse ad Aristaen. in add. p. 33 et ad Thom. Mag. p. 114 publicavit. Reiskius cum Zwollae cum Abreschio esset ex Hollandia decedens, hunc scholiasten inspexerat, Vita J. J. Reiskii p. 40.

J. J. Reiskius, ex duobus Cod. Bavaricis, quorum usum comitati Andreae Fel. Oefelii debuit, scholia in Panath. collegerat, V. R. p. 120. 639. et 649, quorum alterum mirum in modum cum Cod. Drakenb. convenire, vid. p. 204. Praeterea obtulit ipsi *Gerh. Meermannus* duos Cod. Aristidis seculi XVI, in quibus Dav. Ruhnkenius et lectiones bonae notae et scholia inedita inesse possessori confirmavit, V. R. p. 627. 629. Hos ex bibliotheca Claromontana ad se pervenisse ait Meermannus l. l. In iis autem, quae post Bergeri decessum ad Meermannum pervenerunt, forte scholia erant, p. 127. Inde J. J. Reiskius tria scholiorum volumina in forma quadruplicata collegerat, p. 172, quae nunc Havniae servantur.

L. C. Valckenarius, Codicem, qui Abreschii humanitate ipsi innotuerat, cum Leidam se contulisset, a P. Burmanno II (Harles. ad Fabr. B. G. t. VI, p. 33) mutuatum accepit, indeque scholiis suum exemplar Jebb. auxit. *Praestantissimum* eum vocat ad Herod. VI, 97. *egregium*, VIII, 23. quae qui tradidisset, non parvi esse pendenda, VI, 34. En audi ipsum ad VIII, 93. „Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alterius codicis adjumento facile edendo, paulo plura descripsi lectu digna, qualia Codex iste Clar. Burmanni multa continet ad historiam graecam illustrandam

eximia." Sunt praeterea in eod. Cod. nonnulla a docta manu emendata, ad Herod. VI, 136. VIII, 65. quae Canteri esse ait Wyttenb. in excerptis, a quo autem sint profecta nescire se profitetur Abreschius V. R. p. 205. Valckenarius in suo exemplari Jebb. unamquamque vocem, quae in Cod. scholio illustraretur, linea rubra subducta insignivit; unde factum est, ut passim in hac scholiorum editione legas: Valcken. sublin.

D. Wyttenbachius, ex eod. Cod., ex quo nonnulla cum ipso a Valckenario communicata publicaverat ad Plat. de S. N. V. p. 8, apographum sibi comparavit, quod Creuzero, cum una essent perbreve temporis spatium, excerptum concessit, unde ad nos excerpta Leidensia pervenerunt. Ipse autem Vir doctus hunc scriptorum, qui in his scholiis Leid. laudantur, confecit catalogum:

<i>Aeschines</i> philosophus,	<i>Dionysius</i> perieg.
<i>Aeschines</i> rhetor,	<i>Dionysius</i> musicus,
<i>Aeschylus</i> ,	<i>Dionysius</i> Halicarn.
<i>Alcman</i> ,	<i>Ephorus</i> ,
<i>Anaxagoras</i> ,	<i>Epigramma</i> ,
<i>Androtion</i> ,	<i>Eupolis</i> ,
<i>Antiochus</i> ,	<i>Euripides</i> ,
<i>Aphthonius</i> ,	<i>Herodotus</i> ,
<i>Aristides</i> ,	<i>Hesiodus</i> ,
<i>Aristophanes</i> ,	<i>Historici</i> ,
<i>Aristoteles</i> ,	<i>Homerus</i> (multis locis)
<i>Arrianus</i> ,	<i>Hyperides</i> ,
<i>Athanasius</i> ,	<i>Isocrates</i> ,
<i>Bacchylides</i> ,	<i>Longinus</i> ,
<i>Charax</i> ,	<i>Lysias</i> ,
<i>Comicus</i> ,	<i>Meles</i> ,
<i>Cratinus</i> ,	<i>Menander</i> comicus,
<i>Demophilus</i> ,	<i>Menander</i> rhetor,
<i>Demosthenes</i> (saepissime)	<i>Onomacritus</i> ,
<i>Dinarchus</i> ,	<i>Oracula</i> (plura),

Orpheus,
Pherecydes,
Philochorus,
Philoxenus,
Phylarchus,
Pindarus,
Plato (saepe)
Plutarchus,
Polemon,
Polycrates,
Proverbia,

Psephisma,
Rhetor (f. Demosthenes)
Rufus,
Terpander,
Theocritus,
Theon,
Theopompus,
Timocreon,
Thucydides (saepissime)
Xenophon (aliquoties)
Ῥομνηματισταί.

Poterat his addere *Solonem, Sabinum, Libanium, Simonidem, Sophoclem*, alios. Ex his autem satis constare opinor, quanto Leidensis locupletior sit Monacensi Apographo, quod quem numerum in fronte gerat, addere neglexit Werferus. Neque convenit huic Apographo cum ullo Codicum, quos recensuit Hardtius in tribus prioribus Voluminibus Catalogi Monac.; quartum autem Volumen non erat ad manus. Licet vero Leidensis longe superet Apogr. Mon., uterque tamen Cod. vitia tam religiose inter se servant, ut Monacensem Cod., resectis quibusdam, a nescio quo ex Leidensi descriptum protinus dejeret. Praeterea Werfero patebant Cod. Mon. bombyc. nro. CCXLIX (Hardt. Catal. III, p. 28 seqq.) atque in fine orationum Platt. (t. II, p. 228 ed. Jebb.) Cod. Aug. chart. sec. XV, nro. DXV (cujus tamen pauca scholia ad unum omnia cum editis convenire ait Werferus).

Nuperrime autem D. *Wytttenbachius* ad Pl. de S. N. V., *Creuzerus* de Ath., Symb. et Myth., ad Plot., epp. ad Hermannum datis, *Baehrius* de Ap. et Min., *Marxius* ad Ephorum nonnulla vel ex Leidensi vel ex Monacensibus ediderunt. Quin adeo ipse *Werferus* in Act. Phill. Monacc.

Photius cum Aristidem exciperet, Myriobiblo suo excerpta inserturus, Codicem scholiis, qualia nunc feruntur, ornatum habuisse videtur. Etenim inveni-

untur plurima, quae ad verbum usque cum editis atque ineditis congruunt, cf. e. gr. Intt. ad Herodot. V, 23. Ex suis grammaticorumque placitis nonnulla addidisse suspicor. Tenendum autem hoc loco illud, quod Photius, cum inter excerpendum orationem nimium distrahi sensisset, passim et singularia nomina et integras *ρήσεις* immisit, quibus tenor orationis et lucidus ordo in excerptis servaretur, v. gr. t. II, p. 19, 6. (Jebb.) post *δήπουθεν* inseruntur *τῶν ἰωμένων* — II, p. 22, 10. post *κρατοῦντι* ins. *τῷ ὑπὲρ τὴν τέχνην* — II, 27, 4 f. *ποικίλην*, Photius addit *στοάν* — II, 31, 7. post *ἀπέδειξαν* inseruntur *δυναμει φύσεως* — II, 62, 4 f. post *τοῖς νόμοις* leguntur in Phot. *ὡς δέδεικται τὴν αὐτὴν* — seq. ult. post *ἔχη* addit Photius in excerptis *ἐκβάλλωμεν τῆς πόλεως καὶ τοῦ βίου* — II, 70, 4 post *δεῖν* Phot. ins. *εἰς Σικελίαν* — II, 77. ult. post *εὐρέθη* ins. *εὐρέθη δὲ τὸ λέγειν ὑπὲρ τῶν δικαίων* — II, 87. fin. *τάξιν* insertum post *εὔρε*, propter *μέσσην* — II, 96, 4. post *λόγους* insert. *οὐς μέλλω λέγειν* — II, 101, 6. pro *ἀλλ' εἰς τε* inser. *εἰς τὸ νῦν σχῆμα, ἀξίωμα χρόνῳ τε καὶ κατὰ μικρὸν ἀνήχθησαν* (in m. alii *ἀνηνήχθησαν*) II, p. 110, 13. post *Πλάτων* leguntur in excerptis *ὡς πολλάκις ἐδείξαμεν πρότερον* — II, p. 112, 15. post *παρατιθέντα* inseruntur *πολλῶ γὰρ ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων διήρηται* — II, 118, 15. pro *ὅς γε οὐδὲ γελῶν κ. τ. λ.* haec prodit Phot. *Περικλῆς τοίνυν τά τε ἄλλα ἦν ἄριστος καὶ ὅσγε οὐδὲ γελῶν πώποτε ὑπό τινος ὠφθη*. In marg. autem: *Περικλῆς τοίνυν λέγεται, ὅς γε οὐδὲ γελῶν οὐδ' ὑφ' ἐνὸς πώποτε ὀφθηναί ἀλλὰ καὶ τῇ μὲν κ. τ. λ.* mira perturbatione — II, 159, 4 f. post *ἀρμόσει* Phot. *ἤγουν ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία* — II, 181, 8. πάντα γὰρ εἰς Phot. πάντα δὲ τὰ ἐπιόντα *Θεμιστοκλῆς εἰς* — II, 230, 7. ἐν ἧ σοι τὰ ὠτα ὑπέσχον addit Phot. *Διονύσιος καὶ Δίων*. — II, 233, 6. αὐτὸν addit Phot. *τὸν ναύαρχον τῶν Πελοποννησίων Πόλλιν*.

Jam vero *κολοφῶνα ἐπιθήσω*, ne tibi in re per se jam satis molesta nauseam his quisquiliis creem; hoc unum probare studui lectori, penes Photium non omnia inter scholia ponenda esse quae scholii speciem gerant.

In marg. *Cod. Schellershemiani*, quem ubi justam Aristidis editionem instituam, prolixius descripturus sum, insunt scholia, plus minusve ab editis atque ineditis diversa, nihilo hinc inde; nonnulla solus Schellersh. servavit. Haud raro autem ex grammaticorum scriptis, si quid descriptori aut nescio cui lectori (multa enim a rec. m. adscripta sunt) male intellectum fuerit, aliquid in marginem migrasse arbitror, v. gr. *Ἀμαθῶς* II, p. 304, Jebb., cui suprascriptum est in Schell. *ἀνεξετάστως*, omnino ex doctrina Thomae Mag. p. 39, t. II, pag. 316. *Συννειστήκοι*, in Schell. explicatur *γνώριμος εἶη*, tu lege Th. M. s. v. *Συνίσταται — καὶ συνίσταται τις τινὲ ἀντὶ τοῦ γνώριμος γίνεται, οὗ τὸ ἐνεργητικὸν συνίστημι* — ultima vox in his scholiis *λύγγα* explicatur in Schell. *ἦτοι κλώζω*, cf. Th. M. p. 585. Nolo plura; satis constat inter omnes Aristidem tantum apud Th. M. auctoritate valuisse, ut qualibet fere pagina eum obtestatus sit. Neque tamen Aristidi fortuna pepercit, quin ipsi per hominum oscitantiam vel ignorantiam ejusmodi explicationes intrudere conaretur. Immo vero intrusit, expulsa genuina sophistae prole, quae temporum dein decursu veluti *ἐκκήρυκτος* in marginibus, foras projecta, vitam aleret aut una cum adulterinis antiquas easque suo sibi jure debitas sedes reciperet. Optimis Codicibus inter se accuratissime conferendis eo demum perventum iri arbitror, ut Aristides, qui ab ultimo editore, Sam. Jebbio, non levissimas plagas accepit, cum profecto Jebbii, utpote medici, sanare vulnera fuisset, non infligere, repurgatus et ab omni parte sanatus in publicum emittatur. Ejusmodi curationes equidem ipse pro parte virili hinc inde sum conatus instituere, v. gr. de voce *ἐκβολή*, Pan. p. 92

Jebb. (162, C. Cant.), de *τεταγμένοι*, 93 (166, D) de *καταβαλεῖν*, II, p. 163 (III, 270, C.). *τῷ φόβῳ τοὺς Ἑλληνας*, II, 157 (III, 261, B.). Idem feci t. II, p. 166 (III, 275, C.), Panath. p. 326, C., p. 187, ed. Jebb. Sed hanc medelam item adhibendam esse suspicor in his locis — in Cod. Bar. 7. t. III, p. 113 A., II, 67, 8. Jebb. post *ἕνα* legitur *ἐπειδὴ τιμᾶ τὸ ἕνα ψηφίζεῖν*, quae manifeste ex margine in Cod. irreperunt — t. III, p. 127, C., II, 67, 3. voces *καὶ ὑβριζόντων* vellem dixisset nobis Jebb. quibus in Codd. invenerit, certo in edd. et Schell. desunt et vocis *βιαζομένων* profecto gemella videntur — III, 385, A., II, 235, 9. quae post *συμφοραῖς* inseruntur in Coll. Nov., ea interpretationem continent ita constituendam *συμφοραῖς ἀπεχρήσατο*] *Πρόφασιν τῆς γνώσεως εὐρῶν τὰς Πλάτωνος συμφοράς*. Erat cum idem suspicarer de II, 330, 11., III, 551, D. *Μαντινεῖς μὲν γὰρ — πρὸ* (non *πρὸς*, illud Schell.) *τοῦ Σωκράτους*, quae a Valckenario uncis inclusa vereor ne inde ex p. 287, Jebb. 466, Cant. huc migraverint. Tenendum et illud, Scholiastas editos hinc inde alias sibi lectiones proposuisse explicandas, quam quae nunc in Aristide ferantur, v. gr. III, 89, A., II, 52, 9. Schol. editus legit *δίκαιον τὸν βιαιότατον*, in ed. est *δικαιῶν*, III, 46, A., II, 27, 13 *πῶς*; schol. legit *ὅπως* — III, 180, B., II, 107, 10. *πέμματα*, schol. legit *πράγματα*, ut est in Coisl., Coll. Nov. et Bar. 7.

In his autem rebus Jebb. admodum negligenter versatus est. Nolo nunc de ipso textu querelas inchoare, qui quam misere sit habitus, ex paucillis his conjici potest — At scholia? Quae modo transposuit, ut longe alias voces praefigeret atque scholia explanatura essent, modo coalescere passus est, vix ut digitos prae tenebris dignoscere possis, modo unâ cum scriptoris verbis, veluti unum scholion conficerent, coegit, modo hiulca, modo perturbata edidit, modo — sed quousque tandem modo? — audi ipsos Viros doctos, quos supra laudavi, quibus adde

Valck. ad Herod. VIII, 4. et 5. Haec ergo omnia exantlata fuerunt, priusquam fructus aliquis ex meo labore redundare posset. Neglexit et illud Jebbius, ut indicaret, quo ex Codice, quos habuit egregios, excerpserit scholia. Hos autem in Catalogo, Aristidi praemisso, recenset Codices (memoro nunc temporis eos tantum, quos scholia complecti testatur).

Bar. I. — Continet scholia in libros duos de rhetorica, in orat. pro Quatuorv., et in communem apologiam, in Platoniam tertiam ad Capitonem.

Bar. 7. Continet varia Sopatri Apameensis in Aristidis orationes Prolegomena et orationes XXVI — cum scholiis veteris cujusdam mutilatis in orat. Panathen., fortasse Sopatri, ejus etenim nomēn his adscriptum invenis in pag. praecedenti. Scholia sunt altera exarata manu, quam textus ipse orationum.

Coll. Novi Codex — cum Prolegomenis quibusdam mutilatis et scholiis. Ad calcem libri legimus *Ἀντωνῖνος Δαμιλᾶς καὶ τοῦτο ἀνεπλήρωσε τὸ βιβλίον.*

Edita autem scholia ad Panathenaicam orationem desinunt jam pag. 104, ed. Jebb.

Ex Cod. *Palatino* nro. 129. qui qualis sit, jam ante me doctos edocuit Creuzerus V. D. in Meletem. I, p. 98. seq. et qui eum secutus est Wilkenius in hist. bibl. Heidelb. p. 279 — ex *Palatino* unā cum flosculis Aristideis excerpta hinc inde ex scholiis Codicis, unde sciolus excerpserit, margini procul dubio adscriptis, nam ipsius excerptoris non sunt, sum expiscatus. Levia illa quidem, ut supra jam docui, et nonnisi ad locos quos dicunt communes pertinentia v. gr. *καθ-
μεία νίκη, ξύοντα ἀντιξύειν, λέοντα ξυρεῖν, ὁ
Κρής τὸν πόντον*, de singulari vocis *διαφέρειν* sensu pro *ἀνύειν*, quam rationem item obtinere videmus in scholiis platoniciis, quae inde edidit Creuzerus l. l. Ad verbum autem saepiuscule cum reliquis consentiunt.

Jam habes, dilectissime lector, quibus copiis confisus ad haec scholia edenda me accinxerim. Quodsi

citra opinionem meam provinciam ornasse visus fuero, meliora me edoceas, meliora cupidissimum edoceri.

Restat nunc, ut de ipso scholiorum auctore paucis defungar. Quem non unum, eundemque genuinum nunc ferri opinor, sed ex plurimorum ad Aristidem commentariis haec scholia coacta, adeoque haec, quae ab uno profecto sunt, non leves commutationes in se fieri passa videntur. Quodsi vero ex me quaeris, quisnam tandem primarius auctor sit habendus? *Sopatrum Apameensem* me auctorem suspicari satis confidenter respondeo. Praeterquam enim quod facile conjectū sit, qui prolegomena in doctissimum hunc sophistam conscripserit, eundem facile ob tot tantasque difficultates ejus copiosorem explanationem suscepisse — accedit, ut Jebbiius in Bar. 7. Sopatri (Sophianus dicitur ab auctore, Catal. Bibl. Bar. cf. Fabr. VI, 33.) nomen his scholiis praemitti testatus sit, ut ipse Prolegom. auctor, qui fertur *Sopater Apameensis* Σώπατρος ὁ Ἀπαμεύς, explanaturum se Aristidis Panathenaicam orationem et orationes platonicas professus sit. Etenim Alexandro familiari, cujus in gratiam Prolegomena condidit, haec scripsit in Proleg. ad orat. de Rhet. Ἀριστείδης ὁ σοφιστῆς (in Schell. desunt ὁ σ.) ἐντυχῶν τῷ Γοργία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων ῥήτορας διαβαλλομένους εὐρῶν τῷ πιθανῷ πρὸς τὴν τῶν ἀναγκαίων λύσιν χρησάμενος, τὸν λόγον συνέθηκε προσποιούμενος παρατρέπειν (Schell. et Bar. 7. rectius περιτρέπειν) εἰς τὸναντίον, ἃ Πλάτων μετ' ἀποδείξεων εἴρηκε· ἵνα δὲ σοι σαφέστερον, Ἀλέξανδρε τιμιώτατε, τὴν τε τοῦ Πλάτωνος καὶ τὴν τοῦ σοφιστοῦ μεταχειρίσιν ἐκκαλύψωμεν περὶ τοῦ πολιτικοῦ κ. τ. λ. — duabus fere paginis interjectis — ὁ τοίνυν Ἀριστείδης — πρὸς δὲ τὴν διαβολὴν τῶν ἀνδρῶν τὸν νῦν εἰς ἐξήγησιν ἡμῖν προκείμενον — et in Proleg. ad orat. pro Quatuorviris, ἵνα δὲ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος γένηται πρὸς τὸ τὴν

ἐξηγήσιν εὐρεῖν (Schell. ἐφευρεῖν) ἐτοιμίως, Πλάτωνος πρότερον ἐφοδεύσω τὸν λόγον — Cujusmodi autem ratio hujus ἐξηγήσεως futura esset, discimus ex ipsorum Proleg. in Panath. clausula. — "Ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν ὁ λόγος φιλότιμος καὶ τὸ τῶν πανηγυρικῶν εἶδος διόλου τετήρηκε σεμνοτάτην φράσιν διδοὺς καὶ αὐξητικὸς ἐν πᾶσι τυγχάνει τοῖς πράγμασιν, τὴν Δημοσθένους βίαν μιμούμενος (οὐ γὰρ ἄρκει τὰ τῶν ἐγκωμίων τῇ φύσει, ἀλλὰ τι κάκ τῆς τέχνης προστίθησιν, εἰς μέγεθος ἔτι μείζον ἐπαύξων τὰ καταρωθώμενα) μετὰ τούτων δεικνύναι τὸ σαφές τῆς λέξεως ἐπεξιόντες παρατηρήσομεν. Jam vero neminem, qui attento animo haec scholia legerit, fugiturum arbitror, auctorem eorum illud praecipue agere, ut lectorem, quibus rationibus sophista, Demosthenem in Leptinea, Midiana, reliquis orationibus imitatus Atheniensium virtutes in majus extulerit, quam callide et artificiose crimina in illustrissimos Atheniensium rhetores a Platone conjecta diluerit, luculenter edoceret. Jam audi ipsum in Prolegomenis — Ἐπειτα αἱ ἀντιθέσεις οὐ μόνον ἐμπίπτουσι ἐν δικανικαῖς ὑποθέσεσι, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐν ἐγκωμιστικαῖς· ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι καὶ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν Παναθηναϊκῷ, καὶ τὰς αἰτίας ἐκεῖ ἐξηγησάμενοί σοι πρῶτον τοῦτον τὸν λόγον εἰρήκαμεν· ἔφαμεν γὰρ, ὅτι τὰ ἀμφίδοξα τῶν ἐγκωμίων εἰν ἀκριβῶς ἔνδοξα κατασκευάσαι θελήσωμεν, ἐξ ἀντιθέσεως λαβόντες τὰ δοκοῦντα διαβολῆς ἄξια εἰς ἐγκώμια μετατίθεμεν, ἵνα τελείως ὁ λόγος ἔνδοξος γένηται. Eadem haec supra praeceperat in Proleg. ad Panath. et repetit ad Panath. p. 305, B. ed. Cant., 175. ed. Jebb. Probe autem tenendum illa καὶ τὰς αἰτίας — τὰ ἀμφ., his extremis exceptis, desiderari in Schell. et Florentina editione, quam ex Schellersh. fluxisse olim probabo. Cum his mire consentiunt, quae docet Menander rhetor saepiuscule a nostro schol. laudatus, pag. 600, 6

fin. ἐκεῖνό γε μὴν ἰστέον, ὅτι τῶν γε ἐγκωμίων τὰ μὲν ἐστὶν ἔνδοξα, τὰ δὲ ἄδοξα, τὰ δὲ ἀμφίδοξα, τὰ δὲ παράδοξα, ἀμφίδοξα δὲ ὅσα πῆ μὲν ἔνδοξά ἐστι, πῆ δὲ ἄδοξα, ὃ ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς εὐρίσκεται καὶ Ἰσοκράτους καὶ Ἀριστείδου· τὰ μὲν ἐστὶν ἐπαινετὰ, τὰ δὲ ψεκτὰ, ὑπὲρ ὧν ἀπολογοῦνται. His similia prostant item in Sopatri libello περὶ διαίρεσεως ζητημάτων inter rhetores Aldinos p. 437, 12 f. Quae statim in limine Proleg. ad Aristidem legimus, ἐκελεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καθ' ἡμέραν τριάκοντα λέγειν στίχους, καὶ περαιτέρω μὲν ἐξεῖναι τούτων λέγειν ἥττονας δὲ οὐ, eadem leguntur in clausula scholiorum ad secundam de rhetorica orat. — Neque vero Sopater has rhetorum machinas suo Alexandro commonstrasse satis duxit, sed quidquid Athenis viros doctos de his orationibus disserentes audiisset quidve multifaria librorum tractatione memoria dignum eam in rem censuisset, ea omnia in unum quasi corpus collecta τῷ τιμιωτάτῳ Ἀλεξάνδρῳ tradidit — in fine Proleg. Ταῦτ' ἐγὼ σοι Σώπατρος ἐπιδίδωμι, ὅσαγε μαθὼν (Schell. et Flor. ὅσαγε ἔμαθον) παρὰ τῶν διδασκάλων Ἀθῆνῃσι καὶ ὅσα μεθ' ἐτέρων ζητῶν καὶ ἐξ ἀναγνωσμάτων ποικίλων συνήγαγον. (Cf. Plut. in Demosth. vit. extr.)

Laudantur autem in his commentariis praeter Theonem et Aphthonium, Menander et Athanasius, tanquam κριτικοί. In Athanasium autem Sopatro bilem haud leviter esse motam existimo, quem semel acerbe tetigisset. Ait Sopater in Proleg. Ἄλλ' οἱ (lege ex Schell. ἄλλοι) δὲ παραπαίοντες ἀνασκευὴν λέγουσι εἶναι τὸν λόγον· κατὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον πᾶσαν ἀντίρρησην ἀνασκευὴν ὥρα καλεῖν (sic infra II, 229. εἰ δὲ τὴν τῶν ζώντων προσωποποιῖαν ἐποίησε, λείπεται πᾶσαν ἠθροποιῖαν προσωποποιῖαν εἰπεῖν)· ἴσμεν δὲ, ὅτι τῶν λόγων αἱ διαίρεσεις τὸ τέλειον ἢ τὸ ἑλλιπὲς δεικνύουσιν· εἰ μὲν οὖν τοιαύτη τοῦ λόγου τίς ἐστὶν ἢ τομὴ, ὡς

προγυμνάσματος ἐπέχειν διαίρεσιν, καλῶς ἀνασκευαστικὴν (lege ex Flor. et Schell. ἀνασκευῆν) εἶναι φασιν· εἰ δὲ αἱ πράξεις εἰσὶ τέλειαι καὶ ὕλης ἐγκωμιαστικῆς ἐστὶ πλῆθος ἐν τῷ λόγῳ, πῶς ἀνασκευῆν τὸ τοιοῦτον ἂν ἔτι ρηθῆι; πῶς δὲ προγυμνάσματα τοσοῦτο μέγεθος ὑποθέσεως, καὶ ταῦτα μὲν τοσοῦτον; λοιπὸν δὲ κ. τ. λ. (quae extrema sic constitue — τοσοῦτο μέγεθος ὑποθέσεως; καὶ ταῦτα μὲν τοσοῦτον. Λοιπὸν δὲ κ. τ. λ. *Atque haec hactenus*; restat, ut etc. ex more Sopatri, cujus Prolegomena ad orat. de Rhet. in eadem desinere testatur Hardt. III, 28 seq. in Cod. Mon. CCXLIX, fol. 85 seq.) — His adde, quae in argumento orat. de Quatuorviris leguntur: *Λείπεται τοίνυν εἶδος μὴ ἔχειν τὸν λόγον· καὶ γὰρ τοὶ τῶν σοφῶν τις Ἀθήνησιν ἀπορήσας καὶ ἀποδείξας, ὡς οὐδ' ἕτερον τῶν εἰδῶν δύναται εἶναι ὁ λόγος, ἀνασκευῆν αὐτὸν ἀπεφήνατο, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῶν προγυμνασμάτων· καὶ πῶς οὐκ ἀτοπώτερον τοσαύτην ὑπόθεσιν ὑποβάλλειν τοῖς προγυμνάσμασι κ. τ. λ.* Ille παραπαίων et ἀπορήσας Athanasius dicitur, schol. ad orat. de Quatuorv. II, p. 203 Cant., 122. ed. Jebb. ad ἀλλὰ ἴσως κ. τ. λ. Athanasius et Sopater de dividenda oratione Panath. inter se non consensisse videntur, aut confusum est scholion ad Panath. p. 158 Jebb., 275, C. Cant. ad οὕτω δὲ τούτων κ. τ. λ., qua de re prolixius olim, ubi ad ipsam Panath. orat. perventum fuerit. Neque minus benigne alii docti viri a Sopatro excepti sunt, quos in Prolegomenis esse dicit τῶν τὰς βαθείας ὑπήνας ἐλκόντων, mutuatis his verbis ex Aristid. II, 212. Jebb., qui nescio an expresserit Aristophanem Lys. 1074. — Alii dicuntur τινὲς τῶν ἐμπροσάντων ἐνδόξως ἐφ' ἡμῶν, ὥσπερ τι μέγα καὶ σεμνὸν ἐπινοήσαντες μετὰστασιν εἶναι τὴν ὑπόθεσιν ἔφασαν κ. τ. λ. Quorum recensita explicatione suam demum sententiam tulit Sopater, inde sexcenties Ζητεῖται — οἱ μὲν, οἱ δὲ — ἡμεῖς δὲ — ὁ δὲ Σώπατρος. —

Quis autem ille Sopater Apameensis fuerit, fa-
 teor me ignorare. Wytttenbachius in excerptis stilum
 hujus scholiastae bene graecum dicit et ante Justiniani
 aetatem censendum. Jam vero ubi idem Sopater fue-
 rit, de quo Suidas et Eunapius, non multum a vero
 Wytttenbachius erravit. Etenim bini a Suida memo-
 rantur Sopatri Apameenses, quorum alter Jambli-
 chi discipulus a Constantino M. interfectus, alter epi-
 tomarum et eclogae ex historicis confectae (cui in-
 fuerunt nonnulla Aelii Aristidis, teste Photio Cod. CXLI,
 p. 177.) auctor fuisse traditur. Illum inter praestan-
 tissimos sophistas enumerat Eunapius p. 24. ed. Com-
 mel. *Σώπατρος ὁ ἐκ Συρίας, Αἰδέσιος, Εὐστάθιος*
ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρός τε καὶ
Εὐφράσιος, quos Constantini Magni aetate floruisse
 constat. Hunc Sopatrum Prolegomenorum auctorem
 dicit Nesselius in Catal. Vindob. Cod. nro CXVI, p.
 71., dubitante Fabricio, cf. Bibl. gr. Vol. VI, 18. ed.
 H. et p. 25. Similitudinis autem aliquid inter libel-
 lum *περὶ διαιρέσεως ζητημάτων*, qui Sopatri nomen
 inter Rhet. Aldin. prae se fert, et Prolegomena, nec
 non scholia, neminem, qui attento animo perlegat,
 praeterit. Praeterquam enim quod rabulam se, *τὸν*
ἥτιονα λόγον κρείττω faciendi peritissimum uter-
 que auctor praebet, vel ipsa vox *κατόρθωμα*, cui
 ad Aristidem scholiast. ad Panath. 323, C. Cant., 185.
 Jebb. ex Longini auctoritate patrocinator (Longinus
 laudatur item in Proleg. et alibi in schol.), non modo
 in ipsis Proleg., sed sexcenties in libro de *διαιρέσει*
ζητ. occurrit v. gr. p. 287, 26. quater, 288, quater,
 329, 15 f. 332, bis, 334, ter, 341, ter, totidem pag.
 342, 343, 431, 12 sunt *δυστυχῆ κατορθώματα*.
 Eandem vocem usurparunt autem praeter Plutarchum
 (Alcib. I, XIV.), Stoici, qui recte facta sic appella-
 runt, Cic. Parad. III, in Proleg. semel legitur for-
 mula *ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους*, quam in libro de *διαίρ.*
 ζ. unaquaque fere pagina bis terve legis. In Proleg.
 et scholiis plerumque Demosthenis Leptinea et Midiana

veluti norma de virtutibus oratoriis judicandi proponuntur; quod item in *διαρ. ζητ.* factum vides. *Χρόνος*, quod a recentioribus Graecis usurpatur pro *ἔτος*, Valcken. Diatr. p. 135 (cf. Schol. ad Nub. 59.), eodem sensu a schol. ad Panath. p. 275. C. p. 158, Jebb., *αἱ τῆς εἰρήνης σπονδαὶ οὐκ εἰς ἄ χρόνους ἐχώρησαν*, itemque in *διαρ. ζ.* p. 354 *ψευδεῖς ἀπαγγελίαι καὶ λόγοι, χρόνων πλήθος μάτην ἀπολωλὸς* ubi *χρόνοι* non sunt tempora ut in schol. ad Ran. 33). Ipse autem libelli auctor p. 309, 1. sic: *Σώπατρος ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων διδάσκαλος*; et laudantur *Μιπυσιανὺς* p. 293, 20 f. *Πορφυρίῳ*, 300, 15 f. qui proxime Constantini M. aetatem praecesserunt.

Quamvis autem Sopater hujus commentarii auctor sit credendus, tamen, ut supra memoravi, non ipsum commentarium legimus, sed excerpta tantum eaque multo locupletiora in Leidensi, quam quae in Mon. servantur. Excerpta tantum superesse, tum inde patet, quod ipse Sopater bis terve (ad Panath. 190, B., 110 Jebb., Orat. pro Quat. III, 376, A. II, 229.) tum inde quod in Apogr. Mon. passim vel initio vel in fine aliquid desiderari punctis indicavit excerptor, id quod religiose servavi ubi Werferus indicasset, tum quod Wyttenbachio in excerptis notante vox *φησὶ* ita hinc inde per haec scholia occurrit, ut minus commode in ipsum scriptorem, quam in ejus enarratorem, cadere posse videatur. *Sophianum* Scholiorum in Cod. Bar. auctorem dicit, qui confecit Catal. Barocc. vide supra. Neque *Menodotum*, neque *Metrophanem*, qui a Suida dicitur *ὑπόμνημα* in Aristidem conscripsisse, scholia in Cod. Marciano condidisse Morellius probavit, cf. Fabr. B. Gr. VI, 33. Quem autem Aristidis commentatorem ineditum dicit D. Wyttenbachius Vita Ruhnck. p. 127 seq., *Johannes Siceliotus*, is Hermogenis enarrator dicitur ab ipso Ruhnkenio in Bibliothéque des sciences et des beaux arts t. XXIV, P. I, p. 273. et Heidelb. Jahrb. anni 1824. Nov. p. 1086.

Plura, dilectissime lector, in hac librorum penuria, remotis bibliothecis, ad meas qualescunque facultates redactus, plura expiscatus non sum; paucis ergo his fac contentus sis. Quodsi vero, ut fere fit inter homines, humani aliquid mihi accidere sim passus, humane meliora me edoce et fave studiis. Vale.

Dabam Portae Hercyniae ipsis Calendis Januariis MDCCCXXIV.

Spatio, ut vides, satis longo tandem haec scholia in lucem prodeunt. Etenim quam praefationem ante hos duos annos et id quod excedit scripseram, ei nunc haec fere addere singulari quodam fato cogar. Dum enim sub prelo plagulae sudant, ipse Parisios profectus additamenta ad scholia in orat. pro Quatuorviris, quae statim post edita pag. 286. seqq. sunt addita, et ad Panathen. (pag. 311 seqq.) inde retuli. Quibus ipsis additamentis vixdum excudi coeptis, a *Jacobo Geelio*, V. D., Lugduno Batavorum ex Cod. Leidensi, quem supra dixi, descripta scholia ad Panath. transmissa sunt, quae adjeci inde a pag. 391. Praemisi autem utrique appendici et Parisino et Leidensi, quae in eam rem fore visa sunt. Inde igitur factum scito, ut et morae nonnihil sit interpositum et ipsa haec additamenta minus apte cum scholiis cohaerere videantur.

Dabam VIII Cal. Febr. MDCCCXXVI.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΝ.

Νόμος ἐστὶ τοῖς Ἕλλησιν παλαιός] Sch. ed. Τὸ προοίμιον ἐπὶ προσοχῆς εἰληπται καὶ συστάσεως τοῦ οἰκείου προσώπου· συνειδῶς γὰρ ὁ ῥήτωρ, ὅτι εἰς μεγάλην ὑπόθεσιν ἐνέβαλεν ἑαυτὸν, μεταστατικῶς καταφεύγει ἐπὶ τὸν νόμον. Νόμοι δὲ τρεῖς εἰσὶν, ὁ ἐκ φύσεως, ὁ ἔγγραφος, ὁ ἔξ ἔθους· ἐστὶ δὲ ὁ ἐκ φύσεως, οἷον τὸ ἐρᾶν, τὸ γελᾶν, ὁ δὲ ἔγγραφος πᾶσι πρόδηλος, ὁ δὲ ἔξ ἔθους, οἷον ¹ τὸν στρατιώτην τοιάνδε· ² σκευὴν φερεῖν. Περὶ ποίου οὖν ἄρα νόμου ἐνταῦθα λέγει, λέγομεν, ὅτι τοῦ ἀπὸ ἔθους, συνηθεία γάρ τινι τιμῶμεν τοὺς τροφείας. Ἄξιον δὲ ζητῆσαι, διατί ἀπὸ νόμου ἤρξατο διόπερ ³, φημὲν, ὅτι, ἐπειδήπερ παρ' Ἀθηναίοις ὁ λόγος ἐλέγετο δημοκρατουμένοις ἀνθρώποις καὶ οἷς προσφιλεῖς ἦσαν οἱ νόμοι, διὰ τοῦτο ἀπὸ νόμου κατήρξατο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Δημοσθένης ⁴ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, νόμον καλέσας τὴν πόλιν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ὅσα ἐστὶ νόμου ἐγκώμια, ταῦτα ἀνέθηκε ⁵ Ἀριστείδης τῷ παρόντι νόμῳ· ἐγκωμιάζεται δὲ νόμος ἀπὸ χρόνου, ἐκ τῶν χρωμένων, καὶ εἰ ἐπέμεινε κρατῶν, ἄπερ ἐν ἀρχῇ δηλοῦ· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παλαιὸς εἰπεῖν τὸν χρόνον ἐδήλωσε, ἐκ δὲ τοῦ τοῖς Ἕλλησι τοὺς χρωμένους, ἐνδοξοὶ γὰρ, ἐκ δὲ τοῦ ἐστὶ τὸ ἔτι αὐτὸν κρατεῖν.

ed. Stephani t. I, p. 160, B.

1) οἷον τὸν, f. οἷον τὸ τὸν. — 2) τοιάνδε, ed. τοιάν δε. — 3) ed. διόπερ φημὲν ὅτι ἐπειδήπερ. — 4) Δημοσθένης καὶ Τιμοκρ., forte παρ. 155 ed. Sch. — 5) ἀνέθηκε, ed. ἀντέθηκε.

p. 160, B. Οἶμαι δὲ καὶ] Sch. ed. Καλῶς προέθηκε τὸ οἶμαι· ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, οτι τοῖς Ἑλλησίν ἐστιν οὗτος ὁ νόμος κελείων τιμῶν τοὺς τροφείας, ἐπήγαγε¹ δὲ καὶ βαρβάρους, ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ Ἕλληνες ὅμοιοι τοῖς βαρβάρους, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε τὸ οἶμαι, διστακτικῶς ἐπὶ τῶν βαρβάρων εἰπών.

p. 160, C. Τῶν βαρβάρων τοῖς πλείστοις] Sch. ed. Τῶν βαρβάρων πλείστοις εἶπε καὶ οὐχ ἅπασι, διὰ Ἰνδοὺς καὶ Μασσαγέτας², οὗτοι γὰρ οὐ θάπτουσι τοὺς πατέρας, ἀλλὰ κατεσθίουσι. Οὐκ ἔστι³ δὲ πρὸς τὸ προκείμενον· εἰ μὲν ἀτιμάζοντες⁴ αὐτοὺς ἐποιοῦν, εἶχε λόγον τὸ λεχθὲν, ἐπεὶ⁵ δὲ, καὶ ἄτοπον τὸ γενόμενον, νόμος τιμῆς παρ' αὐτοῖς, τούτου χάριν οὐ δεῖ νομίζειν, ὅτι τούτους ὑπεξελών⁶ εἶπεν, ἀλλ' ὑπεξαιρεῖται τινας βαρβάρους καὶ μήτε θεοὺς, μήτε γονεῖς εἰδότας τιμῶν. Διὸ⁷ εἶπε τὸ οἶμαι. Ἀμέλει λέγει περὶ αὐτῶν τῶν Μασσαγετῶν, ὅτι σφάζοντες τοὺς γονεῖς πρὸ τοῦ τελευτῶν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐκρύβουσαν καὶ μέρη τινὰ τοῦ σώματος· ταῦτα δὲ πάλιν ἐποιοῦν διὰ τιμὴν αὐτῶν, ὥστε⁸ οὖν οὐ διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ ῥήτωρ.

ibid. Τροφεῦσι] Sch. ed. Καλῶς εἶπε Τροφεῦσι, καὶ οὐ γονεῦσι· γονεῦς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γεννήτωρ, τροφεὺς δὲ ὁ θρέψας· τοὺς διδασκάλους καλεῖ τροφείας. Cod. Mon. nro. CXXIII. Τροφείας τοὺς διδασκάλους καλεῖ . . . . (cf. Hardtii Catal. Bibl. Mon. t. II, 63.)

ibid. Χάριν ἐκτίνειν] Sch. ed. Ἀντέπιπτεν αὐτῷ τὸ τῆς ὁμωνυμίας τῆς τροφῆς· ἐπειδὴ γὰρ τροφεῦσιν χάριν ἐκτίνειν, τροφή δὲ μᾶλλον ὁ σῖτος νενομίσται, λύει τῇ προσθήκῃ

1) ἐπήγαγε, ed. ἔπειταγε. Ἐπέγειν in hac re scholiastis solempne, cujus sexcenta sunt in Aristophaneis itemque Homericis exempla, itemque in nostro; nec non ἐπάγομαι, Sch. ad Pac. 578 et noster infra ad p. 222 t. III. Non displiceret item ἐπεισάγει vel ἐπεισῆγε, praesertim cum ἐπήγαγε statim legatur. Sed ἐπεισάγειν atque ἐισφέρειν non nisi de personis usurpantur, quas in scriptis velut in scena producimus; ἐπεισάγει eo magis arridebat, quod pressius editum sequeretur. — 2) Μασσαγέτας, ed. bis Μασσειγέτας. — 3) Οὐκ ἔστι δὲ, ed. δὴ. — 4) ἀτιμάζοντες αὐτοὺς, ed. τοὺς. — 5) ἐπεὶ δὲ, ed. ἐπειδὴ, f. ἐπειδὴ δὲ. — 6) ὑπεξελών, ed. ἐπ. — 7) Διὸ κ. τ. λ. Quae sequuntur, aliis enarratoris esse videntur. — 8) ὥστε, ed. οὕτε.

τὴν ὁμωνυμίαν καὶ ταῦτα Ἀθηναίοις ἀνατιθεῖς, αὐτοὶ γὰρ εὐρεταὶ καὶ τοῦτου γεγόνασι. Διὰ τοῦ εἰπεῖν μάλιστα γὰρ, τὸ λεπτόγειον τῆς Ἀττικῆς ἐκάλυπεν· ἐπειδὴ γὰρ εἰς τοῦτο διεβιάλετο, ἐκ περιτροπῆς αὐτὸ τοῦτο κατασκευάζει, λέγων ὅτι καὶ αὐτοῦ τοῦ σίτου τὴν εὐρεσίαν αὐτῆ¹ ἢ πόλις ἐφεῦρε παρὰ τῶν θεῶν.

Δοκῶν γε δὴ πως εἰς Ἑλληνας] *Apogr. Monac.* Σοφούς καὶ Μένανδρος· ibid.

Ἑλληγές² εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες,

Καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πραττουσίν³ τινας;

* . . . . .

Κοινῆς⁵] *Sch. ed.* Τοῦ σίτου λέγει, κοινὴ γὰρ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων τροφή ὁ σίτος ὁ γὰρ μῦθος αὐτοὺς πρώτους λέγει παρὰ θεῶν δεξαμένους τὰ σπέρματα διὰ Ἄδου καὶ Κελεοῦ καὶ διὰ Τριπτολέμου. p. 161, A.

Τροφῆων *Sch. ed.* Κἂν παραλείπω τοὺς τῶν λόγων τροφῆας, ἢ τοῦ⁵ σίτου ἰκανὴ ἦν πάνυ ὑμῖν ἀνθρώπους παρασκευάσαι. p. 161, B.

Καὶ περὶ ἧς] *Sch. ed.* Τοῦτο πρὸς τὸ νενομισμένης ἀντέθηκεν. ibid.

Διαφερόντως *Sch. ed.* Ἀντὶ τοῦ ἰδιαζόντως. p. 161, C.

Τῆς ἐν μαθήμ.] *Sch. ed.* Τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἠητορικῆς, ibid.

Τοῖς γιγνομένοις] *Supra in Cod. Schellersh.* Ἦγουν διὰ τῶν ὀφειλομένων. ibid.

Ἄλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου] *Sch. ed.* Ἔχει γὰρ τὸ δίκαιον τῆς ἀμοιβῆς καὶ τὸ ὅμοιον τῆς εὐεργεσίας· κυρία γὰρ ἢ διὰ λόγων πρὸς λόγους⁶ ἀμοιβὴ καλεῖται εὐλόγος,

1) αὐτὴ ἢ π. f. αὐτὴ ἢ π. — 2) Priorem senarium vide in Menandri reliq. p. 265. edente Clerico, qui e contraria regione ad versionem haec addit: » Apud Grotium, sine nomine auctoris unde habet « (cf. Menk. p. 267.) Nec R. Bentley in emendat. nec P. Burmannus in praefat. quidquam de auctore aut altero senario, quo Menandrum ditatum laetor; potuit ditare Burmannus. — 3) πρᾶττουσίν τινας, sic Werferus, Ap. πρᾶττουσίν τινας; ceterum σοφῆν Ἑλλάδα dixit ante Menandrum Aristoph. Av. 409. — 4) His punctis Werf. aliquid deesse significat. — 5) τὸ σίτου sc. εὐρεσίαν vel τροφή. — 6) cf. Orionem in Et. M. s. v. Βελτίων.

ὁ καλῶς τοξεύων κυριῶς καλεῖται βέλτιστος, παρα τὸ καλῶς βάλλειν.

- ibid. Χρόνῳ συνεσόμενοι] Supra in Schell. "Τεττον ἀναγνωσόμενοι, ὁμιλήσαντες.
- ibid. Προπέτειαν] Ibid. Τόλμαν καὶ ἀπρόσεκτον παρθέσιαν. Ibidem super εὐήθειαν legitur κουφότητα.
- p. 162, B. Θεοὺς] Sch. ed. Ἐρεῖ τις ὅτι οὐ δεῖ μείζονι ἐγκλήματι τὸ μικρὸν λέγειν· λέγομεν, ὅτι ὡς ὁμολογούμενον¹ αὐτὸ ἔλαβεν, ὅτι δεῖ τὰ θεῶν τιμῶν καὶ οὐ χρεῖα περὶ τούτου ἀπολογησασθαι· εἰ οὖν περὶ τῶν θείων οὐ δεῖ ἀπολογησασθαι, πολλῶ πλεον ἐπὶ τῶν οὐ θείων.
- ibid. Ἡμῖν² γε παρῆται] Sch. ed. Ἡ παραλέλειπται. Supra in Schell. συγκεχώρηται.
- p. 162, C. Χαλεπὸς³ διεγχεῖν] Ap. Mon. . . . . Αἱ Θουκυδιδεῖως εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνύτειν, ὡς ἐκεῖνος εἶπε, διέφερον τὸν πόλεμον ἀντὶ τοῦ ἥρουν.
- ibid. Τὰς⁴ ἐκδρομάς] Sch. ed. Ἡ τοὺς μερισμοὺς. Supra in Schell. Τὰς ἀπὸ τοῦ προκειμένου εἰς ἑτερόν τι μεταβάσεις.
- ibid. Καθ' ἐκάστην] Sch. ed. Ἐκδρομήν.
- ibid. Μὲ οὐ σὺν μεγάλῃ κ. τ. λ.] Apog. Mon. Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα· ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω πολλά τῶν δεόντων.
- ibid. Ἐφ' ὅσοις] Supra in Schell. Μετὰ πολλοὺς ῥήτορας καὶ συγγραφεάς. In marg. ῥήτορσιν, συγγραφεῦσιν.
- ibid. Προκατεληφόσι] Supra in Schell. Προκαταχοῦσι

1) ὁμολογούμενον, Jebb. ὁμολογ. — 2) ἡμῖν γε παρῆται, Valken. Schol. in Leid. legi significat. Excidisse nonnulla in Ap. M. Werferus punetis innuit; in Apogr. autem sic: ἡμῶν γε παρῆται . . . ἢ Θουκυδ., quae explicant sequentia. — 3) χαλεπὸς δ., sublin. Valk. et margini sui exempl. adscripsit »schol.« Θουκυδ., lib. I, 11. — 4) τὰς ἐκδρομάς subl. Valken. Thom. M. p. 280 legerat h. l. ἐκβολάς, quod Oudendorp. pro genuino habet, ἐκδρομάς pro insinitio. Quoties hoc miser Arist. in se fieri sit passus, vidisti in praefat. Si Codices addicerent vel aliquid vestigii adesset, statim reciperem ἐκβολάς, eo magis quod Th. M. I. l. hunc locum cum Thucydideo comparet, cujus noster accuratissimus imitator fuerit cumque imitetur Apsines rhetor p. 715, 6. ed. Aldus. Scholion tum sic constitue: Ἐκβολάς] ἐκδρομάς ἢ τοὺς μερισμοὺς. Hoc nil ad rem, quod statim in scholiis est ἐκδρομήν. Transiit haec glossa in Hesych. I, p. 1128 ibiq. intt.

τάς ἀκοάς τῶν ἀνδράπων. Ibid. super ἐπερχόμεθα legitur ἐπιχειροῦμεν, super χρησόμεθα — λάβομεν.

Ἄλλων γὰρ ἄλλα ¹] Sch. ed. Ἡρόδοτος εἶπε τὰ Μη- p. 162, D. δικά, Θουκυδίδης τὰ Πελοποννησιακά, Ξενοφῶν τὰ Ἑλληνικά.

Οὕτω πολλοῖς] Sch. ed. et in m. Schell. Τὰ κεφάλ- p. 163, A. λαία φησι τοῦ ἐγκωμίου.

Μεγάλοις] Sch. ed. Τοῖς πλεονεκτήμασι. ibid.

Τόπον] Supra in Schell. Χώραν, ὑπόθεσιν. ibid

Καθῆκον] Sch. ed. Κατέβριψεν. p. 163, B.

Ἀπό τοῦ παρείκοντος ²] Arogg. M. Ὡς Θουκυ- ibid.
δίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸ παρεῖκον τῆς νήσου.

In marg. Cod. Schell. Ἐκ τοῦ παρατυχόντος.

Τὴν πολιτείαν] Sch. ed. Τὴν δημοκρατίας λέγει πο- p. 163, C. λιτείαν. Supra in Sch. τὴν δημοκρατείαν.

Οἱ δὲ ³ ἐν τοῖς ἐπιταφίοις] Sch. ed. Ὡς ὁ Θουκυδίδης. ibid.
Supra in Sch. Θουκυδίδης, Πλάτων.

Εἰσι ⁴ δὲ οἱ κἄν τούτοις] Sch. ed. Δοκοῦντες ⁵ ibid.
ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεκωμιάζον

Ἄλλ' οὖν οὕτω] Cod. bomb. Σημείωσαι τὴν σύν- p. 163, D.
ταξιν, δεήσαντες γὰρ δεόν εἰπεῖν, ἐδέησαν εἶπεν· ὥσπερ
ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Πίνδαρος ⁶ ποιεῖ λέγων·

δρέπον μὲν

Κορυφαῖς ἀρετῶν ἀπὸ πασῶν·

⁷ Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ

Μουσικῶς ἐν αὐτῷ.

Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας] Sch. ed. Εἰς Ἐφορον ⁷ ἀποτείνει- p. 164, A.
ται, ὃς περὶ ⁸ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψεν. In m. Schell.
Ὡς ὁ Ἐφορος.

1) Ἄλλων γὰρ ἄλλα, Jebbins adscripserat ad verbum συμβα-
νει. — 2) παρείκοντος, ita ex Cod. Barocc. 7. Schelleresh. et schol.
rescripsi pro ed. παρήκοντος, quam varietatem invenis in Thucy-
didis loco, IV, 36, cf. iatt. — 3) οἱ δὲ ἐν τ. ἐπ., subl. Valk. —
4) εἰσι δὲ οἱ κἄν τούτοις, sublin. Valk. Werf. ex Ap. M. huc
transtulerat, quae infra pertinent ad ὥσπερ ἀνιγμῶν, p. 164, C. —
5) δοκοῦντες, ed. δοκοῦντος, ibid. ἐνεκωμιάζον, ed. ἐνεγκωμιάζον —
6) Πίνδαρος, Olymp. I, 20. Cod. bomb. ἀρετῶν — πασῶν — μου-
σικῆς — 7) εἰς Ἐφορον, Schell. εὐφορος, Leid. ἔτερος, cf. Marx.
ad Ephor. pag. 9. — 8) περὶ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας, erat cum mal-

ibid.

Κατὰ τὸ συμβαῖνον τῇ μνήμῃ] In m. Schell. Καθὸ διαμνημονεῦσαι συμβέβηκε', ὡς οἱ κατὰ Περικλέα σγ-
δαίζοντες.

p. 164, B.

Ἄλλὰ ὥσπερ πελάγους ἀπείρου] Sch. ed. Ἡ παρα-
βολή ἂν ἀναπόδοτος· δύναται δὲ καὶ ἀποδομένη φα-
νῆναι, εἴγε τις οὕτω συντάξῃ, ἀλλ' ὅσον ἕκαστος καθορᾷ,
τοσοῦτον θαυμάζει, ὥσπερ πελάγους ἀπείρου καὶ ὀφθαλ-
μοῖς οὐχ ὀρίζοντος, ἀντὶ οὐ παρέχοντος ὄρον διὰ τὸ ἀπεί-
ρον καὶ πολὺ μῆκος αὐτοῦ· καὶ ὥσπερ τὸ μέτρον, φησί,
τοῦ πελάγους οὐ δύναται τις ὀρίσασθαι ὀφθαλμῶν, οὐδὲ τὸ
τέλος ἰδεῖν, οὕτως οὐδὲ τέλος τοῦ ἐγκωμιάσαι τὴν Ἀττικὴν
δύναται τις ἰδεῖν καὶ ἐπαινέσαι τὴν πόλιν ἄχρι τέλους.

p. 164, C.

Ὡσπερ ἄνιγμα] Schol. ed. Ὡς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο
εἶπε ἄνιγμα· καὶ καλῶς τοῦτο, λέγει γάρ, ὅτι ἐγκωμιά-
ζων τὴν πόλιν κατὰ μέρος τοῦ παντός οὐχ ἁμαρτήσεται·
οὐ παντὸς βούλεται ἐγκωμίου, ἀλλὰ παντὸς τελείου καὶ
ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. Τί ἐστὶν ἄνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται,
τὸ ὄν καὶ μὴ ὄν, ὁ λίθος καὶ οὐ λίθος, καὶ ἡ πόλις ἐγ-
κωμιάσεται μὲν τῷ ἄ μέρος ἑαυτῆς ἐγκωμιάσαι τινὰς ἑ,
τῷ δὲ μὴ πάντα τὰ ἑαυτῆς ἄξια εἰπεῖν τινὰ, οὐκ ἀνεγ-
κωμιάσεται⁹. Apogr. Mon. Ἄνιγμα γάρ ἐστι τὸ δο-

Iem per̄ tōn Ionikōn ἀποικιῶν, cum probe constet, Ephorum de
coloniis in Asiam profectis libro III egisse, cf. Marx. p. 27. et
ad lib. III. Nunc de sola Nelei colonia accipio. — 1) Cod.
συμ — κε et σγε — ζοντες. — 2) Ἡ παραβολή, his in ed. prae-
figuntur Ἄλλ' ὥσπερ, quae ipsius Aristidis sint; expressit ea Menan-
der rhetor p. 612, 8. sf. ed. Ald. — 3) Ὡσπερ ἄνιγμα, sublin.
Valken., cui utinam placuisset ex Leid. excerpere, quae ibi le-
guntur, praesertim cum edita misere luxata sint. Valken. pro καὶ
ἐγκωμιαστικοῦ exhibet τὰ ἐγκωμιαστικά, pro ὁ λίθος — οἶον λί-
θος, atque alia id genus alibi legi, in margine affirmat idem
V. d., cf. infra ad orat. plat. p. 245, C. — 4) μὲν τῷ, ed. μετὰ
τῷ. — 5) μέρος, ed. μῆρος. — 6) τινὰς, f. τινὰ. — 7) τῷ δὲ
μὴ ed. τῷ ὄν μὴ, unde conjiciat quis τῷ δὲ καὶ μὴ. — 8) τὰ
αὐτῆς ἄξια, ed. ἑαυτῆς — 9) ἀνεγκωμιάσεται, noli discernas in ἄν
ἐγκωμιάσεται; vocem credo recentioris commatis atque rarioris
formae ἀνεγκωμιάζειν, non laudare, prorsus hoc loco necessariam,
in lexicis habes ἀνεγκωμιάστος. Quid si ita concinnaveris hoc
scholion, manifeste in plures partes distractum: . . . Τί ἐστὶν
ἄνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται· ἄνιγμα γάρ ἐστι τὸ δοκοῦν εἶναι τι μὴ ὄν
(ex quibus nata ista τὸ ὄν καὶ μὴ ὄν), οἶον λίθος καὶ οὐ λίθος, ἐγκω-
μιαστής καὶ οὐκ ἐγκωμιαστής, καὶ ἡ πόλις ἐγκωμιάσεται μὲν κ. τ. λ.

κοῦν εἶναι τι μὴ ὄν. In marg. Schell *Λίθος καὶ οὐ λίθος, ἐγκωμισσῆς καὶ οὐκ ἐγκωμισσῆς.*

² *Ἡ γὰρ τοσοῦτον*] Construitur ita oratio in marg. Cod. *ibid.*
Schell. *Οὐ γὰρ τοῦ παντός ἀμαρτήσεται* — (Cod. *ταῖς, leg. τις; excidit ἄν*) — *εἶπη καὶ τὸ λίαν ἐλάχιστον τούτων* — (excidit ἄν) — *μέτεστι ταύτη, ἧ τοσοῦτον εὖ* — (excidit φημιῶν) — *καὶ δόξης περίεστι.*

Οὐ δὴ δίκαιον] Sch. ed. *Αἰτία λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ φαύλου· φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἐστὶ δίκαιον, ἄξιον μὲν γενέσθαι τῆς τὸ φαῦλον ἐχούσης ὄνομα αἰτίας, διότι τοσοῦτον ἐτόλμησα ὑποστῆναι ἀγῶνα.* *ibid.*

Τῇ πείρᾳ] Sch. ed. *Ἡ τῇ τόλμῃ.* p. 165, A.

Ἐκτίνομεν] Sch. ed. *Τὸ ἐκτίνομεν ὡς ἐπὶ χρέους.* p. 165, B.
τινὲς δὲ διὰ διφθόγγου γράφουσιν, ἀντὶ ἐπαίρομεν καὶ αὔξομεν.

Εἰρημένον δὲ ὑπὸ πολλῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. *Ἀντὶ* *ibid.*
εἰπεῖν εἰρημένου εἶπεν εἰρημένου, ἀττικῶς. Apogr. Mon.
Ομηρος μὲν γὰρ φησι· (Od. IX, 14).

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Καὶ Δημοσθένης δὲ· οὐκ ἀπορῶν δ' ὅτι χρῆ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ, τοῦ πρῶτον μνησθῶ. In marg. Schell. *αὔξητικά ἐπιχειρήματα.*

Τῷ πρεσβυτάτην εἶναι] Sch. ed. *Διὰ τὸ εἶναι αὐτόχ-* p. 165, C.
θονας.

1) *διὰ διφθόγγου*, monstri simile *διὰ φόβου*, quod edidit Jebbiius, compendiorum vel imperitus vel parum curiosus. Ceterum tantundem est *διὰ διφθόγγου* scribas, an *διφθογγον*, utroque grammaticorum filiis usitatissimo, cf. Viros d. ad Gregor. Cor. p. 35. *Διὰ διφθόγγου* cum sexcenties apud Steph. Byz. (cf. s. v. *Ἀλφειρα* Holsten. p. 281), apud Porphyg. in eclogis ad Odys. ω, vrs. 207, sed a collectore relatis ad Iliad ε 71 vel 226. cf. Valken. de schol. Leid., tum frequentissime in scholiis ad Aristophan., ad. Nub. 643. Ran. 586. *Διὰ τῆς εἰ διφθόγγου* est in sch. ad Ach. 1108. Av. 682. Et. M. saepiuscule. Possis item *διφθογγογραφοῦσιν*, sch. ad Nub. 1302, 1359. ad Ach. 581. ut *ἰστογραφεῖν*, ad Vesp. 921. In nonnullis codicibus scholiastes inveniunt *ἐκτίνομεν χάριν* quod legitur hodie in ed. Stephani ex Aldina receptum. Ita Sopater *περὶ διαιρέσεως ζητημάτων* pag. 349, 2. ed. Ald. *Ὀλας ἐκτείνω χάριτας, ἃ δικασταί.* Menander rhetor p. 633, 1. ubi *ἐκτείνουσα χάριτας ὑπὲρ ὧν* omnino retinendum, id. p. 634, 16. ed. Ald. 1. 3. *αὔξομεν*, ed. *ἡύξομεν.*

- ibid. Ἀνήκειν] In marg. Schell. Ἀνατρέχειν.
- ibid. Ὡσπερ ἐν κύκλῳ] Sch. ed. Τὸ δὲ κύκλῳ γεωμετρικόν· ἐν γὰρ τῷ κύκλῳ πᾶσαι αἱ ἕξαι ἴσαι τυγχάνουσιν.
- ibid. Ὅμοῦ ποιήσασθαι] Sch. ed. Συντάξαι.
- ibid. Ἄλλα γὰρ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἄλλα γὰρ ἄλλων ἕνεκα δόξαν παρίστην ἀριότητιν πρῶτα λεχθῆναι, ὡς ἐκ τοῦ προφαινομένου.
- ibid. Προφαινομένῳ] Sch. ed. Φανεροῦ.
- p. 165, D. Ἦν δὲ ἀπασῶν κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἡ μὲν σύνταξις τῶν κεφαλαίων ἀπῆτει πρῶτον ἄρξασθαι ἀπὸ τοῦ οικιστοῦ, εἶτα ἀπὸ τῆς πόλεως, ἂφ ἧς ἡ ἀποικία ἐγένετο, εἶτα ἀπὸ τῆς θέσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴν αὐτόχθονες, παρέλιπε τὰ δεύτερα καὶ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ τρίτου.
- p. 166, A. Ἀμαρτεῖν] Sch. ed. Ἐπολαμβάνω, ἀπὸ κοινοῦ.
- ibid. Πάρεστι κοινωνεῖν κ. τ. λ.] Sch. ed. Κοινωνεῖν τῷ λόγῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοῦτο φθάσας προδιωρθώσατο, οἶμαι ὥσπερ οἶον εἶπε.
- ibid. Οἶμαι δὲ καὶ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ αὐτὸς Ἀδριανου πολίτης³ ἢ⁴ Σμυρναῖος ὃν μέλλει πολλάκις ὡς οικεῖον καὶ Ἀθηναῖον ἑαυτὸν καλεῖν, τοῦτο δὲ ὥσπερ προδιορθοῦται. Ἔστι δὲ ὡς μεταξυλογία τοῦτο, ἐν γὰρ τοῖς μέσοις ἑαυτὸν καταριθμεῖ, ὥσπερ νῦν.
- ibid. Ἡ⁵ γὰρ τῆς χώρας] Sch. ed. Ἀπῆτει⁶ τὸ οικείας

1) Ἀμαρτεῖν, ita constitui hoc schol., Jebbiius ita: ὑπολαμβάνω] ἀπὸ κοινοῦ. — 2) προδιωρθώσατο, ed. προδιορθώσατο; quae adduntur, sensu carent, quare sic emendaverim: τὸ οἶμαι ὡς ὑπὲρ οικείας εἰπῶν, quae sunt ipsius sophistae. — 3) Ἀδριανου πολίτης, ed. Ἀδριανουπολίτης ἦτοι Σμ., nolui Ἀδριανουπολίτης, licet usitatius, quum ejusdem generis et alia inveniantur, veluti Ἡλιουπολίτης, St. Byz., Plut. Solon. c. 26. — 4) ἢ pro ἦτοι ex Leid. cum Valk. recepi. De addidamento hoc cf. Masson. de vita Aristid. III, 3; foras projecisset Leo Allatius de P. Hom. p. 211. Valk. ex Leid. addidit μέλλει πολλάκις, itemque αὐτὸν καλεῖν, unde pro καλεῖ reposui καλεῖν. Mscr. Leid. perguit, ut edidimus, omissis ἐν γὰρ τοῖς μέσοις κ. τ. λ. Sciat autem lector edita sic habere. Ἐπειδὴ αὐτὸς Ἀδρ. ἦτοι Σμυρν. ὃν . . . ὡς οικεῖον καὶ Ἀθ. ἑαυτὸν καταριθμῶν ὥσπερ νῦν; in vocula forte latet Ἀθηναῖον. — 5) Ἡ γὰρ τῆς χώρας ἡμῖν, haec Aristidea ipsi scholio praemiseraut Jebbiius. — 6) Ἀπῆτει τὸ οικείας τῇ τέχνῃ ἔπαινον, ed. ἀπῆτειτο οικείαν τῇ τέχνῃ πρῶτον ἔπαινος.

τῇ τέγῃ πρῶτον ἔπαινον, ἐπειδὴ, εἰ φανήσεται ὁ τοιοῦτος τῷ ἀρχαίαν εἶναι τὴν πόλιν, καὶ ὁ¹ κατὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ἔπαινος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅτι καὶ αὐτὴ μέρος ὡσπερ² μέγα τοῦ γένους οὕσα τυγχάνει· θαυμασίως δὲ τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν ἑξομοιωῖ καὶ σχῆμα τῆς θέσεως τῆς χώρας.

Καὶ οὔτε ἡ γῆ] Sch. ed. Ἰστορήται³, ἐπὶ τοῦ p. 166, B. Χάρακος⁴, ἀποίκους Σαῖτων εἶναι τοὺς Ἀθηναίους· ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγύπτου, ἐρμηνεύεται⁵ δὲ τοῦτο τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ Ἀθηνᾶ, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ κροκοδείλου ἔποχος παρ' Ἀθηναίους ἱστορεῖται Ἀθηνᾶ, ὡς ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσα. Πρῶτον δὲ Ἀθηναίων οἰκιστῆρα τὸν Ἐρεχθεῖα ἄδουσιν, ὃν καὶ διφυᾶ⁶ διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρων γλωσσῶν εἶναι, Ἀττικῆς καὶ Αἰγυπτιακῆς, ἐκάλεσεν⁷· ἕτεροι δὲ διφυᾶ ἐκάλεσαν διὰ τὸ δεῖξαι πρῶτον αὐτὸν παράγεσθαι τοὺς γεννωμένους⁸, ἐκ τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Apogr. Mon. et Leid.⁹ Δεῖ δὲ γυναικῆς; ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ, τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαῖτων· ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθεῖα, διὰ καὶ διφυᾶ προσαγορεύεσθαι φησιν ὄντα δίγλωσσον· ἕτεροι δὲ φασιν, ὅτι πρῶτος ἐδόξασεν ἐκ τε γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παράγεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο διφυῆς ἐδοξάζετο· περὶ μὲν οὖν τούτου¹⁰ πολλὴ διαφορὰ.

1) ὁ κατὰ τοῦτο ἀπ. ed. ὁ κατὰ τοῦτον παραιτεῖται. — 2) ὡσπερ μέγα ed. ὡσπερ μέγας. Reliqua in Leid. legi Valken. indicat, his fere additis varietatibus, τὴν φύσιν τῶν ἀνδρῶν παραβάλλει τῇ φύσει τῆς γῆς. — 3) Ἰστορήται ἐπὶ, sic solent enarratores, itaque nolui ἰσορεῖται ἀπὸ. — 4) Χάρακος, ex Charace eadem ferme tradidit Agallias Corcyrensis, teste Eustathio ad Hom., quem lege apud Scalig. ad Euseb. p. 27. — 5) ἔρμ. δὲ, ed. ἔρμ. δῆ. — 6) διφυᾶ ex Mon. et Leid. ed. διφυῆ bis. — 7) ἐκάλεσεν, propter φησὶ, quod mox ex Mon. et Leid. legis, retinui ἐκάλεσαν, pro ἐκάλεσαν, in quod olim propensior fui. — 8) τοὺς γεννωμένους, ed. γεννωμένους. — 9) Quae ex Apogr. Mon. et Leid. edidit, dudum est, quod innuerat Creuzerus Myth. et Symb. t. I, p. 265. ed. prioris, vulgavit autem idem Vir doctus in Meletem. I, p. 63. Egrege autem ad eam rem illustrandam (cur a conjugio maris foeminaeque Cecropi nomen διφυῆς inditum sit) facit obolus, quem excudendum curavit Cel. Ez. Spanh. ad Aristoph. Nub. 861, No. 5, ubi biforme Cecropis caput conspicitur. — 10) τούτου, sic Monac., Leidensis τούτων.

Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ἀνομάσθαι φησι πολιοῦχοί τὴν Ἀθηναίων, ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλλησιν Ἀθηναῖα· καὶ τούτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηναίων ἐποχεῖσθαι κροκοδείλω πρὸς τὴ ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσαν.

p. 166, C. Παρασχόντι] In m. Schell. C. Ἐαυτὸν δηλονότι, ἦγον καταναίοντι.

ibid. Ὅμοίως] Supra in Schell. Τοῖς Ἀθηναίοις.

p. 166, C. Ἐν προβόλου] Sch. ed. Ἀντὶ ἄλλης πόλεως ἢ στρατιᾶς ἢ τινος τοιοῦτου, ἀναπληροῦσα τὸ φυλακτήριον¹, ἢ ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἔστηκεν, ἐπιδείξασθαι² τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἑαυτῶν καλοκάγαθίαν ἤτοι φιλανθρωπίαν....
Supra in Cod. Schell. προστάτου.

p. 166, D. Τεταγμένοι³] In marg. Coll. Nov. γρ. γενόμενοι.

p. 167, A. Γιγνομένην] Supra in Schell. Προσῆκουσαν.

ibid. Πρώτη] Sch. ed. Πρώτη δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν δυτικῶν πόλεων.

p. 167, B. Νοτιωτέρα] Sch. ed. Τὸ νοτιωτέρα διαβολὴν ἔχει τοῦ κείσθαι τὴν Ἀττικὴν ἐν νοτιῷ μέρει· οὐκ ἔστιν οὖν τόπου δηλωτικόν, ἀλλ' ἀντιπίπτοντος λύσις, ἀντέπιπτε⁴ γὰρ αὐτῶ, ὅτι νῆσος οὖσα τῶν ὑδάτων ἐν σπάνει καθέστηκε φησὶ γοῦν⁵ ἐνυδροτέρα καὶ τούτων, διὸ καὶ ἐπῆγε⁶ μετὰ βραχὺ τὸ καὶ πηγὰς ἀφθόρους ἔχειν τὴν πόλιν· κείται δὲ καὶ ἐπὶ⁷ Θουκυδίδου⁸ τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ διύγρου, ἔνθα λέγει, χειμῶν ἦν νοτιωτέρα. Apogr. Mon.

1) Τὸ φυλ., ed. τὸν φυλ. — 2) Desideratur nonnihil, quod referatur ad urbem, licet sophista de ipsis Atheniensibus loquatur. Quid si post ἢ inseras τῶ? Deesse autem aliquid, indicant puncta in extremo hoc scholio. — 3) Τεταγμένοι sic ex Bar. 7. 3. Coll. Nov. Schell. et ed. Florent. recepi, Jebbicus cum Stephano γενόμενοι, quod est in marg. Coll. Nov. Ex Menandro rhetore, qui hunc locum pag. 68a, 18 a fin. expressit, nil in eam rem confici potest. — 4) ἀντέπιπτε, ed. ἀντέπιπτον. — 5) φησὶ γοῦν, ed. φ. γοῦν, nolui φησὶν οὖν, cum frequentet noster γοῦν. — 6) ἐπῆγε, ed. ἐπέγε — 7) καὶ ἐπὶ, ed. κἀπὶ — 8) Θουκυδίδου, III, 21, ubi haec: τὰς οὖν νύκτας ὅποτε χειμῶν εἴη νοτιρός, τὰς μὲν ἐπάλλεις ἀπέλειπον. Ex memoria laudasse videtur schol. Thucydidis locum, itaque intacta reliqui. De ipso hoc scholio cf. Interpret. ad Thom. Mag. p. 629.

Κεῖται δὲ καὶ ¹ παρὰ Θουκυδίδη τὸ νόημα ἐπὶ τοῦ διύγρου ², ἔνθα λέγει, χειμῶνος ἦν νοτιώτερον, καὶ Ὀμηρος ³.

..... Κατὰ δὲ νότιος ἕξεν ἰδρῶς.

Πρώτη μὲν] Sch. ed. Ἀντὶ πλέον τῶν ἄλλων προκεκλιμένη ⁴ εἰς τὸ πέλαγος καὶ σῶζουσα τοὺς θαλαττεύοντας· τοῦτο γὰρ διὰ τοῦ χειῖρα προτείνουσα ⁵ ἀπέφηνεν. ibid.

Παντοδαπούς δὲ ⁶ κ. τ. λ.] Sch. ed. Γραμματικόν ἔστι τὸ σχῆμα, ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, οὐκ ἀπέχουσι οἱ πορθμοὶ ἀπ' ἑαυτῶν, εἰ μὲ ὅσον αἱ νῆσοι ἑαυτῶν διεστηκασιν. Apogr. Mon. Τινὲς λέγουσι, λιμένας εἶναι ἀχειροποιήτους ⁷, ὅρμους δὲ τοὺς ὄκδομημένους. Καλῶς δὲ ⁸ εἶπε τῆς θαλάττης καὶ ἑαυτῆς, λιμὴν γὰρ γίνεται ἐν τῷ τέλει τῆς θαλάττης, ὅπου γὰρ μόνη θάλασσα, οὐκ ἔστι λιμὴν, οὐδὲ ὅρμος· λέγεται γοῦν ὅρμος καὶ ὁ λιμὴν, ὅτι τέθεικε τοῦτο ἐκ παραλλήλου. Ἄλλοι δὲ φασιν ⁹, ὅτι ὅρμος μὲν καλεῖται, ἔνθα προσοκέλλει τις τὸ πλοῖον ¹⁰, λιμὴν δὲ ἔνθα μετεώρος ἐπὶ τῶν πελαγῶν φέρεται. ibid.

Διαλείποντας] Supra in Schell. Διεστηκότας. p. 167, C.

Παραπλεῖν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ παραθαλασσίαν. ibid.

Περιπλεῖν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ νήσων. ibid.

Πεζεύειν] Sch. ed. Ὡς ἐπὶ ἠπείρου. ibid.

Ὡσπερ ἐν πομπῇ] Cod. Leid. Ἐν ταῖς πομπαῖς ὁ p. 167, D.
μὲν Διονύσου, ὃ δὲ Σατύρου, ὃ δὲ Βάκχου ἀνελάμβανε ¹¹
τὸ σχῆμα· τὸ δὲ αἵρουμένους ἐπιλεγόμενον ¹² εἰς θῆαν·

1) κεῖται δὲ καὶ κ. τ. λ. Werferus ad προβαίνει adscripserat, magis laudandus, quod pro γὰρ Θουκυδίδη emendatius exhibet παρὰ Θ. — 2) τοῦ διύγρου, Ap. τῆς δ. — 3) καὶ Ὀμηρος, Iliad. XI, 811. — 4) προκεκλιμένη, ed. προκεκλιμένη — 5) χειῖρα προτείνουσα, imitatus est Menander rhetor, pag. 603, 19. ed. Ald. — 6) Παντοδαπούς δὲ κ. τ. λ., significat in marg. Valken. multo plura in mscr. Leid. legi, quae non diversa esse ad his credo, quae ex Mon. edidi. — 7) ἀχειροποιήτους ita Werf. Ap. ἀχειροπορήτους. Menander p. 603, 16. ἢ αὐτοφρεῖς εἶσιν (sc. οἱ λιμένες) ἢ χειροποίητοι· ἂν μὲν τοίνυν χειροποίητοι ὦσιν κ. τ. λ. — 8) καλῶς δὲ εἶπε, Apogr. κακῶς δ. εἶπε. — 9) Ἄλλοι δὲ φασιν, cf. Wolf. praef. ad Hom. p. LIV. — 10) τὸ πλοῖον, sic Werf. pro τὸ πλοῖον, quod erat in Apogr. — 11) Principium hujus scholii publici juris fecit Valken. Diatr. Euripid. p. 135, ex cujus emendatione recepi ἀνελάμβανε τὸ pro ἀνελαμβάνετο. Significat hoc sch. Creuz. Myth. III. 474. — 12) ἐπιλεγόμενον f. ἐστι λεγόμενον.

ὡσπερ ἐν πομπῇ, ὃ θέλει τις, ὄρα, οὐχ, ὃ θέλει, περικείται σχῆμα, οὐ γὰρ ὁ πεζὸς τὸν ἰππέα δύναται μιμήσασθαι, οὐδ' ἔμπαλιν.

p. 168, A. Σελήνην ἀστέρους] Sch. ed. Σελήνην τὴν Ἀττικὴν, ἀστέρους τὰς νήσους φησί.

p. 168, B. Φέρουσαι] Sch. ed. Ἀντι λαμβάνουσαι.

ibid. Δι' ἃ δὴ καὶ ἡ μόνῃ τῇ πόλει] Sch. ed. Ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν τῶν νήσων τῇ πόλει. Ἐἶτα ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιοι ἤρξαν ποτε τῆς θαλάττης, νόθους αὐτοῦς, οὐ γνησίους καλεῖ. Τινὲς τὸ φέρουσαι ἔλαβον διὰ τὸν φόρον, ὃν παρέχουσιν, ἢ ἢ οὕτω, κέρδος δέχονται παρὰ τῆς πόλεως τῷ προσοικεῖν πλεῖον, ἢ ἢ παρέχουσι φόρους.

ibid. Ἐπὶ τῶν Ἑλλ.] Sch. ed. Καλῶς τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν προσέθηκεν, ὃ γὰρ λόγος ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐλέχθη· ἅμα δὲ καὶ διὰ τούτου θεραπεύει τοὺς Ῥωμαίους.

p. 169, A. Ὡσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη] Schol. ed. Μνουμένη. Ap. Mon. Ἀντι τοῦ μνουμένη³, ἵνα εἴπῃ προτέλεια μὲν τὰς νήσους, αὐτὴν δὲ τὴν Ἀττικὴν τελετήν· τὸ δὲ κοῦφον, ὅτι τὰ ἱερά εἶχόν τινα συνωκοδομημένα, σημαίνοντα, ὡς δεῖ μετέωρον γίνεσθαι τὸν μνουμένον· ὄθεν καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τὰ πτερά τοῦ Κανόβου φασί.

ibid. Ἀφαιρούσης] Sch. ed. Οὐκ Ἀριστείδου, ἀλλ' Ὀμήρου⁴ τὸ μυθολόγημα, πλάττοντος τὴν Ἀθηνῶν τῷ Διομήδει λέγουσαν

1) Δι' ἃ δὴ κ. μ. lectori rectissime consultum crediderim, si edita qualia feruntur ob oculos ponam: Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν] Καλῶς τοῦτο ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν προσέθηκεν· ὃ γὰρ λόγος ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐλέχθη· ἅμα δὲ διὰ τούτου θεραπεύει τοὺς Ῥωμαίους· δι' ἃ δὴ καὶ μόνῃ τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν νήσων τῇ πόλει· εἶτα κ. τ. λ. Ergo schol. legerat μόνῃ τῆς πόλεως, ut est a prima manu in Schell., cui recentior manus adpinxit vulgatam. Tene item, ὡς post πόλει in Bar. 7. et 3. et Schell. deese. — 2) πλεῖον ἢ, ed. πλείονας παρ. — 3) μνουμένη. Apogr. μνουμένους. Vulgavit autem hoc schol. Cl. Creuz. ad Plot. p. 308. atque in Leidensi nonnihil in hanc rem, forte eadem legi, tum in marg. tum sublineando significavit Valken. — 4) Ὀμήρου, Iliad V. 127. ed. sic, ἄχλιν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἢ πρὶν ἐπιεν, ἀφείλον —

"*Ἀγλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν.*

Τοῖς δ' ὀρωμένοις ¹] Sch. ed. *Τοῦναντίον ὠφέλειεν* p. 169, B. εἰπεῖν, τοῖς λεγομένοις συμβαίνει καὶ τὰ ὀρώμενα. Ap. Mon. Τοῦτο ἐκ τοῦ ἐναντίου εἴρηται ἔχρῃ γὰρ εἰπεῖν, τοῖς λεγομένοις συμβαίνει καὶ τὰ ὀρώμενα· διὸ καὶ Μένανδρος μέμφεται τῷ Ἀριστείδῃ.

Λυσαμένη τὴν ζωνήν] Sch. ed. Ἐμφαίνει διὰ τοῦτο ² p. 169, C. τὴν διώξιν τῆς Ἥρας ὑπὸ ζηλότυπίας τοῦ Διὸς αὐτῇ συγγενομένου ³, πάλιν δὲ τῷ κατὰ πρόσληψιν ἐχρόσατο σχήματι, εἰπὼν ἐν ζωστῆρι . . . . .

Τῆς Προνοίας Ἀθηναῖς] Schol. ed. Πρόνοια ἐκλήθη *ἢ Ἀθηναῖα*, ὅτι τῆς Αἰητοῦς ἐν τῷ τίκειν προνοησαμένη διὰ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς εἰς τὴν Δῆλον ⁴ διεβίβασε. Aporr. Mon. . . . . Καὶ ⁵ πρὸς τὴν Δῆλον χειραγωγεῖ τὴν θεὸν τοῦτο καὶ Ἐπερίδης ἐν Δηλιακῷ, βουλόμενος δεῖξαι, ὅτι αἱ νῆσοι ἐγγὺς εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἶπεν, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἢ Αἰητῶ ἐπέβη τῆς νήσου. Cod. bomb. Προνοίας ⁶ Ἀθηναῖς ἱερὸν ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς Ἀττικῆς ἦν ἐποίησαν δὲ τοῦτο Ἀθηναῖοι, ἢ διότι προνοεῖται ἢ θεὸς τῆς πόλεως, ἢ ὅτι τοῦ τῆς Αἰητοῦς τόκου πρόνοιαν ἔσχεν, ὅτε ἐπείρητο παρὰ τῆς Ἥρας ἐν γῇ ταύτην τεκεῖν καὶ

1) τοῖς δ' ὀρωμ., subl. Valk. — 2) διὸ τοῦτο Valk. ex Leid. διὰ τούτων — 3) τοῦ Διὸς αὐτῇ συγγενομένου, ed. τοῦ Διὸς προσγενομένης, Valk. ex Leid. αὐτῇ συγγενομένης, unde illa finxi. — 4) εἰς τὴν Δῆλον, ed. εἰς τὸ Δῆλον. — 5) Werferus punctis aliquid desiderari significavit. Desiderantur autem ea, quae prima in Cod. bomb. leguntur usque ad καὶ ἰδεῖτε τὸ Σούνιον x. τ. λ. Expressit hunc locum Menand. p. 640, 14. Quae autem ex Ap. M. edidi, iis convenire cum codice Leid., suspicor ex annot. Valken, ad Herod. VI, 87. — 6) Προνοίας Ἀθηναῖς x. τ. λ., edidit Baehr in commentatione de Minerva primig. et Apoll. patr. p. 28. satis mendose, cum post Ἐπερίδης (lin. 5.) desit δεῖξαι, post ἄκρας (lin. 6.) om. τῆς. Ibidem pro ἔφορος (lin. 8.) legis εὔφορος, quod exhibet Cod. Id consultone consilio fecerit doctus vir, an celeritate scribendi nescio. Solitum autem hunc librariorum errorem sibi imponere passus est in eadem ferme re Ez. ille Spanhemius, qui vel patrocinator lectioni εὔφορος, cf. Valken. de schol. Leid. p. 100, t. II, ed. Lips. Sic schol. ad Aristoph. Ran. 1598. Artemis dicitur ἔφορος τῆς κρηγίας, ad Nub. 52. Venus est ἔφορος τῆς γενέσεως, quae item leguntur in sch. Ven. ad Jl. II, 820. (327.)

ἔδειξε τὸ Σούνιον καὶ πρὸς τὴν Ἀῆλον ἐχειραγωγῆσε. Βουλόμενος δὲ καὶ Ἑπερίδης δεῖξαι τὰς νήσους πλησίον εἶναι τῆς Ἀττικῆς, φησὶν ἐν Δηλιακῷ, ὅτι ἀπ' ἄκρας τῆς Ἀττικῆς ἐπέβη τῆς νήσου . . . . "Ἔτεκε δὲ τὴν Ἄρτεμιν πρῶτον, ἵνα μαιεύσῃ Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ἔφορος ἢ θεὸς τῆς λοχείας. In marg. Schell. Διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη Πρόνοια Ἀθηναῖα, ὅτι προῦνοήθη τοῦ τόκου τῆς Ἀητοῦς· ἠγεῖται γοῦν αὐτῇ τὴν ὁδὸν ὡς μαιυσομένη, ἄγει δὲ αὐτὴν ἐπὶ νήσον ἔτι ὑποβρύχιον καὶ πλανωμένην, μὴ διδούσης ἐτέρωθι τῆς γῆς χώραν, τῷ δέει τῆς Ἥρας. Πατρῶος δὲ ὁ Ἀπόλλων ἢ ὅτι ἀπὸ τῆς Κρεούσης τῆς Ἐρεχθίδος τέτοκε Ἴωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων ἀρχηγέτην, ἢ ὅτι πρῶτοι εἶδον τὸν Ἥλιον, ὡς αὐτόχθονες, οὗ ἔκγονος Ἀπόλλων κατὰ ἑνίους.

ibid. Ἀπ' ἄκρας Sch. ed. Βουλόμενος⁴ δεῖξαι, ὅτι καὶ αἱ νῆσοι πλησίον τῆς Ἀττικῆς, τοῦτο προσέθηκεν.

p. 169, D. Τὸν πατρῶον Ἀπ.] Sch. ed. Διὰ τὴν Κρέουσιν, τοῦ Ἐρεχθίδος θυγατέρα, τινὲς φασί, πατρῶον λέγει ὅτι ἠγάσθη ταύτης καὶ τέτοκεν Ἴωνα, ἀπ' οὗ εἰσὶν⁵ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι.

ibid. Πρώτη] Sch. ed. Τὴν Δαρείου φησι, διὰ τοῦτο καὶ πρώτην λέγει.

p. 170, B. Ὅσον⁶ γὰρ τῇ φύσει] Ap. Mon. Οὐ γὰρ ὡς Τάρταις καὶ συνάπτει καὶ διορίζει τὴν Ἀσίαν τῆς Εὐρώπης, ὡς φησι Διονύσιος⁷.

Εὐρώπην Ἀσίας Τάναις διὰ μέσσον ὀρίζει.

1) τῶν Ἀθηναίων, f. τ. Ἀθηναίων. — 2) τὸν Ἥλιον, in Cod, erat ☉ i. e. ἥλιον, cf. doctiss. Gaisford, ad Hesiodi Theog. pag. 113. et Phanodemum ex Suida s. v. Τριτοπάτορες, apud Vales. ad Mauss. not. 5. p. 223. — 3) κατὰ ἑνίους, sic interpretatus sum, quae evanida in marg. Sch. leguntur ενι . . . , licet Werf. legisset καλῦ . . . reliqua cum marg. desunt. — 4) Βουλόμενος κ. τ. λ. haec cum sequente schol. manifeste ex majori illa, quod supra dedi, excerpta sunt; βουλόμενος δεῖξαι, quod ibi de Hyperide dicitur, male hic in Aristidem transfertur. — 5) εἰσὶν ed εἰσιν. — 6) Ὅσον γὰρ τῇ φ., sublin Valk. Werferus dedit ὅσα γ. τ. φ. — 7) Διονύσιος vrs. 14. Apogr. Εὐρώπην τῆς Ἀσίας Τάναις διὰ μέσον ὀρίζει, unde illud confecit Werferus, in ipso Dionys. Εὐρώπην δ' Ἀσίας: ex δ' prognatum est τῆς.

Οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἄλλος τις ποταμός.

Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον] Sch. ed. Ἡ τὸν λεγόμενον p. 170, C. ὄμφαλον.

Ἐστία] Sch. ed. Ὡς τῶν ἐστιῶν μέσον οὕσαν τῶν p. 170, D. οἰκιῶν.

Ἐτέραν Ἑλλάδα] Sch. ed. Τὴν Ἰωνίαν λέγει ἐτέραν p. 171, A. Ἑλλάδα.

Παράδειγμα] Sch. ed. Παράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλ- p. 171, B. ληρικῆς τὴν Ἀττικὴν λέγει, ἐπειδὴ εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ τινα, ἄπερ ἐξ αὐτῆς ἔσχον αἱ ἄλλαι.

Ἡς] Supra in Schell. Ἡς Τινός.

ibid.

Τρίτη¹ δὲ ἀκόλουθος] Sch. ed. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπί- ibid.
δοσις, ἡ τρίτη δὲ ἀκόλουθος τούτων, ἀνέχει ἡ
ἀκρόπολις, ἐπειδὴ πᾶν ἄκρον ἔσχατόν ἐστι, προδιωρίσατο,
ὅτι οὐ λέγει τὸ ἔσχατον, ἀλλὰ τὸ ὑψηλόν. Progr. Mon.
Ἀντίκειται δὲ εἰς Θουκυδίδην² λέγει γὰρ οὗτος, ὅτι
πρὸ τοῦ Θησέως τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν μέρος μόνον πόλις
οὗτος δὲ γενόμενος καὶ αὐξήσας τὸν περίβολον ἠγάγκασε τοὺς
κατὰ κόμας οἰκοῦντας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμβῆναι καὶ οὕτως
ἠκίσθη πᾶσα ἡ πόλις. In Schell. super τούτων est Ἑλλά-
δος καὶ Ἀττικῆς.

Κορυφῆ³] Supra in Schell. Κεφαλῆ σώματος. p. 171, C.

Ταυτοῦ συμπεπτωκότος] Supra in Schell. Ἐνός συν- ibid.
ελθόντος.

Κάλλος] Supra in Schell. Ἡ διὰ πάντων κεκαλλω- ibid.
πισμένη. Congeram autem huc, quae usque ad Ἀλλὰ μὴν
τόνγε κ. τ. λ. (p. 172. β.) inter lineas Cod. Schell. legun-
tur. Super ὁ τελευταῖος — ὁ τέλειος καὶ ἰκριβής, s. ὄρος —
ὁ κανὼν, s. περὶ γῆν εὐκαιρίας — περὶ πῦσαν εὐκρασίας
(Cod. ἰκρασίας) sup. εἰς ὄμφ. — μέχρι τοῦ, s. πληροῦ —
καταντῆ, post ὁ κάλλιστος inseruntur haec: οὕτως ἐπὶ τῆς

1) Τρίτη δὲ ἀκολ., Thom. Mag. p. 71 legit τῇ τρίτῃ δὲ καὶ
ἀκ. Ceterum Valk. non has voces, sed ἐνω διὰ μέσης τῆς πόλεως
sublineavit. — 2) εἰς Θουκυδίδην, II, 15. — 3) κορυφῆ, quum
in textu esset κορυφῆ, margo quoque tulit κεφαλῆ; utrumque cor-
rexerit rec. man.

ἀκροπόλεως veluti ἀπόδοσις, quam desiderat scholiastes codicis bomb., ἡ ὁμώνυμος — ἡ ἀκρόπολις (idem schol. edit.), παρήνευγε — παρείλκυσε, παραπιπτούσης — παρατυγχανούσης, ἐχόμενος — ἀπτόμενος, πρὸς γῆς — ἀπὸ γῆς.

ibid.

Ἵσπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος] Cod. bomb. Ἴστέον, ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ ἀσπίδες κυκλωτερεῖς ἦσαν καὶ πέντε τοὺς σύμπαντας κύκλους εἶχον μέχρι τοῦ ὁμφάλου, εἴτε¹ ἐκ σφυρηλάτου χαλκοῦ, εἴτε ἄλλως πως ἐν χρώματι· διὸ καὶ εἰκότως χρῆται τῷ παραδείγματι· πέντε γὰρ κύκλοι κἀνταῦθα, ὅ, τε² τῆς οἰκουμένης, ὅ, τε τῆς Ἑλλάδος, ὅ, τε τῆς Ἀττικῆς, ο, τε τῆς πόλεως καὶ ὁ τῆς ἀκροπόλεως. Ἔστι δὲ ἡ παραβολή³ ἀναπόδοτος, νοουμένης τῆς ἀποδόσεως· ποιουῶσι δὲ τοῦτο ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ παρὰ⁴ Λιβανίῳ ἔστιν εὐρεῖν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἀντιλογία, λέγει γὰρ, ὥσπερ οὖν ὑμῖν ἀπολαμβάνουσιν οὐκ ἂν ἀπέχρησεν οὐδέτερον.....

p. 172, A. Ἐπιστρέπτέον δὲ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὸ μετὰ τὸν οἰκιστὴν εἰπεῖν μεμνησθαι, τῆς θέσεως τῆς χώρας τεχνικόν ἐστι, λέγων δὲ τὴν θέσιν τῆς ἀκροπόλεως ἐμελλε διεξιέναι καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ὕπερ τοῖς ἐπιλόγοις ἀρμόττει, διὰ τοῦτο πάλιν ἐπὶ τὴν θέσιν ἀνέδραμε, ἵνα ἐν τῷ τέλει εἴπη τὰ τῶν οἰκοδομημάτων.

p. 172, B. Μετέχουσα] Supra in Schell. Κοινωνοῦσα, super δυναμειως ἐκ. — ποιότητος ὥρας, s. ἐκάστη — ὥρα s. κατέχουσι — διάρχουσι, s. ἀποστάσει — τῇ ἀποδημίᾳ τῆς πόλεως καὶ διαστάσει.

p. 172, B. Παρὰ τὴν⁵ ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ὁραῖοι οἱ καρποὶ γράφονται ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καλλίστῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους γίνεσθαι οὐ μόνον, φησὶν, γνωρίσαι τῷ κάλλει τῶν ὥραιων τὸ διάφορον τῆς χώρας πρὸς τὰς ἄλλας προσγίνεται, ἀλλ' ὅτι καὶ

1) εἴτε ἄλλως πως ἐν χρώματι, sic. Cod., suspicabar εἴτε ἄλλου πως ἐκ χρήματος — 2) ὅ, τε, Cod. semper ὅτε. — 3) παραβολή, noli περιβολή. — 4) παρὰ Λιβανίῳ, pag. 15. ἐμελλε δὲ διεξίεναι; praetera Jebbiius prava interpunctione sensum disturbavit, ἐπειδὴ — τεχνικόν ἐστι· λέγων δὲ τὴν θέσιν τῆς ἀκροπόλεως, ἐμελλε δὲ διεξίεναι. — οἰκοδομημάτων, ὅπερ — ἀρμόττει· διὰ τοῦτο κ. τ. λ. — 5) παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν, huc pertinet hoc schol., non ad τῇ ἀποστάσει, ut est in ed.

διὰ χρόνου μένουσιν οἱ καρποὶ ἀτενεῖς¹, ὥσπερ ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις κατὰ τὸν ἴδιον καὶ οἰκείον τῆς ὑπόρου καιρόν. In marg. Cod. Schell. Ἰσραῖα γὰρ αἱ ὑπόρου λέγονται παρὰ τὸ ἐν τῇ καλλίστῃ τοῦ ἔτους ὄψι γενέσθαι.

Τὸ νικᾶν] Supra in Schell. Ἡ νίκη.

p. 173, A.

Ἰσπε καὶ τῶν ἄλλων] Apogr. Mon. et Leid. Ἐφ' Ἡροδότου ἀφέλῃται² τοῦτο ὥσπερ δὲ ἀέρος αποικίαν ἔοικεν ἡμῖν ὑποτίθεσθαι, ᾧ³ καὶ τινες αὐτὸν τῆς κουφότητος ἠτιάσαντο.

Οὗ πάντα] Supra in Schell. Ὅπου.

p. 173, C.

Ἐπ' αὐτήν⁴] Sch. ed. Τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Διὸς καλῶς αὐτὸς ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν, οὐ γὰρ ἐστὶν οὐράνου ἀκρόπολις· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀκρόπολις τίμιον νομίζεται, πρὸς⁵ τὸ τίμιον αὐτὴν παρέβαλεν καὶ λέγει, ὅτι εἰ ἦν ἀκρόπολις τοῦ οὐρανοῦ, ταύτῃ ἴν ὁμοία· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις τοῖς τυράννοις ἀνακεῖται, διὰ τοῦτο προσέθηκε τὴν Διὸς ἀρχήν.

Ἀξῆεν] Sch. ed. Κλήρον, ὅτι αὐτὴν Ἀθηναῖα ἔχει.

ibid.

Supra in Cod. Schell. Κληρονομίαν.

Ἐργων τε καὶ θρεμμάτων] Sch. ed. Ἔργα λέγει τὴν σύνεσιν, θρέμματα δὲ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὸν Ἐριχθόσιον. Super θρέμματος in Schell. παιδευμάτων.

ibid.

Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστῃ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐφ' ἐκάστῳ⁶

p. 174, A.

μέρει φησὶν τῆς θαλάττης, ὡς πανταχόθεν περιεχομένην⁷ ὑπὸ θαλάττης καὶ τῇ μὲν τῶν πεδίων ὕρον ἐχόντων τὴν θαλάτταν, τῇ⁸ δὲ τὰ ὄρη· ἐνθα γίνεται καὶ ἡ χρυσίτις⁹ ψάμμος καὶ ἀργυρίτις, ὡς εἰπεῖν τὰ μέταλλο· αἰνίττεται δὲ εἰς¹⁰ τὸ Λαύριον.

1) ἀτενεῖς ed. ἀτινεῖς. — 2) ἀφέλῃται ex utroque mscr. retinui, cum praestet ἀφέλῃται, quod legitur in marg. Leidensis. Herod. I, 142. — 3) ᾧ καὶ τινες αὐτὸν. Mscr. ὁ καὶ τινες αὐτὸν εἰς κουφότητος ἠτιάσαντο. — 4) Ἐπ' αὐτήν, ed. Ἐπ' αὐτὴν ὡς εἰπεῖν et cett.] Ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν τ. Δ. — 5) Πρὸς τὸ τίμιον αὐτὴν, ed. αὐτὸ. — 6) Ἐφ' ἐκάστῳ μέρει, ἐφ' a Valk. deletum, ex mscr. ut videtur. — 7) περιεχομένην, sic ed., Valken. ex mscr. περιεχομένης. — 8) τῇ δὲ, sic Valk. ex mscr., ed. τῆδε. — 9) χρυσίτις ψ. καὶ ἀργυρίτις, sic Valk. ex mscr., nisi quod ἀργυροῦτις, ed. χρυσίτις et ἀργυρίτις. — 10) εἰς τὸ Λαύριον, articulum cum

- p. 174, C. Ἐπιτηδειοτάτη] Sch. ed. Διὰ τὸ ἐκεῖθεν τὸν λευκὸν τέμεσθαι λίθον, ἀφ' οὗ οἱ ναοὶ καὶ τεμένη τῶν δαιμόνων κεκόσμηται. Valken. ex Leid. Ἐμφαίνει δὲ τὸν λευκὸν λίθον, ἀφ' οὗ φησι καὶ τῶν ναῶν (Aristides νεῶν) καὶ τῶν ἀγαλμάτων τὴν κατασκευὴν γεγονέναι.
- p. 175, A. Πάσης] Sch. ed. Βούλεται δεῖξαι σώζουσιν τῆς πάσης οἰκουμένης τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ μήτε ὑπτία, μήτε ὄρειος, πῶς οὐχὶ τελείας^a καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης εἴποι τις αὐτὴν εἶναι μίμημα;
- p. 175, C. Ὡν ὁ πάντων] Sch. ed. Τὸν σίτον, φασί τινες, λέγει. οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ καὶ ὡς περ βοτάνην⁵ φασὶν ἀναδοθῆναι αὐτόν. In m. Schell. Στάχυν ἢ τὸν ἄνθρωπον, ὡς στάχυν ἀναδοθέντα τῇ Ἀττικῇ.
- p. 176, A. Ἀπὸ τῶν τριγημάτων] In marg. Schell. Παρομία.
- ibid. Ἐλέφαντες καὶ λέοντες] Sch. ed. Λέοντας ἢ Ἰταλία⁴, διαφόρους ἔχει τῶν ἄλλων, ἐλέφαντας ἢ Ἰνδική, κύνας ἢ Κρήτη, ἵππους Θετταλία.
- ibid. Ἄ τοὺς παῖδας ἀκ. ἐκπλ.⁵] Sch. ed. Τὴν Μορμῶ λέγει. Ap. Mon. Οἶον Λαμῖαι⁶ καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα· λέγει δὲ τὴν Μορμῶ, ἣν ἀκούοντα⁷ ὀρῶσθε τὰ παιδία φασὶ ταύτην⁸ γυναῖκα εἶναι Κορινθίαν, ἣτις ἐν ἐσπέρῃ τὰ παιδία αὐτῆς⁹ καταφαγοῦσα ἀνέπτυ, κατὰ τινα πρόνοιαν· καὶ λοιπὸν, ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες, ἐπιβοῶσι Μορμῶ. Καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια, καὶ ὁ Θεόκριτος·

Valk. ex Leid. recepi. — 1) τὸν λευκὸν, ed. λακὸν, unde Jebbiius λευκὸν vel Λακωνικὸν mavult, quorum illud a Leid. firmatur. — 2) τελείας, ut in textu Jebbiius maluit τελείας, sic ipsi in schol. τέλειαν erat emendandum; qua de re olim agam. — 3) βοτάνην, ed. βοτάνη. — 4) ἢ Ἰταλία, articulos ante Ἰταλ., Ἰνδ. Κρήτη delevit Valk. ex mscr. — ibid. Ἰταλία, sic in mscr. legi expressis verbis testatur Valken., qui praeterea addit διαφόρους ἔχει τῶν ἄλλων, unde recepi. — 5) Ἄ τοὺς παῖδας ἀκ. ἐκπλ., Werferus ita: ἄ τοὺς παῖδας ἀκούοντας φοβεῖ καὶ ἐκπλήττει. — 6) Λαμῖαι, sic cum Valken. ad Adoniaz. vrs. 40, p. 247, A., Apogr. Mon. Λίμιας, sc. φάσμα, non ita male. — 7) Μορμῶ ἢ ἀκ., quae disjunctit Werf. atque ante ipsum Valken. l. l. — 8) φασὶ ταύτην x. τ. λ. usque ad ὅτε βούλονται a Valk. l. l. transmissa. — 9) παιδία αὐτῆς, sic Apogr. Créuzerus in commentationibus Herodoteis pag. 267. dedit αὐτῆς mox αὐτῶν et Μορμῶ. Μορμῶ erat in

. . . . . Μορμῶ, δάκνει ἕππος¹.

Φασὶ δὲ νῦν τὴν Μορμῶ Ὀνοσκελίδα² Ἡ δὲ Λαμία γέγονε Λίβυσσα γυνὴ περικαλλῆς· ταύτη Ζεὺς ἐμίγη καὶ Ἡρα ζηλοτυπῆσασα ὑπάλλυ τὰ τικτόμενα ὑπ' αὐτῆς, διὸ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης αὐτῆ μὲν δύσμορφος ἐγεγόνει, τὰ δὲ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀναρπάζουσα παιδία αὐτῆ διέφθειρεν. Cod. Schell. Μορμῶ, Λαμία, ὧν ἡ μὲν Κορινθία, ἡ δὲ Λαμία Λίβυσσα, παλλακὴ Δίος, ἧς τὰ τέκνα ἀνήρσει ἡ Ἡρα ζηλοτυποῦσα. Ἀμφότεραι τῶν βρεφῶν ἀναιρετικάι. Ὁ δὲ Φιλόστρατος³ Μορμῶ καὶ Λαμίαν καὶ Ἐμψουσαν τὴν αὐτὴν λέγει.

Κατὰ τοὺς ἐν Ἰνδοῖς μύμηκας] Sch. ed. Τούτους p. 176, B. φασιν⁴, ὅτι χρυσὸν ἀρίσσουσι καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσιν· οὐ κατὰ τούτους⁵ ἀξιῶ καγῶ, φησίν, το κάλλιστον τῆς ἡμετέρας χώρας σεμνύνειν, τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κρείττον, ὡς δῆλον. Ap. Mon. Ἡ ἱστορία τούτους ἐπαινεῖ κατὰ μέγεθος τυγχάνουσιν, ὡς Ἡρόδοτος⁶ ἐν τῇ τρίτῃ φησίν. Schol. Leid. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ φησί.

Ἀφορμῇ] Supra in Schell. Ἀρχή, ῥίζα.

ibid.

Οὐ γὰρ πλάνην κ. τ. λ.] Sch. ed. Ὡσπερ οἱ Ἡρα- p. 176, C. κλειδαί, οἱ τῶν Λακεδαιμονίων πρόγονοι· πλανώμενοι γὰρ μόλις εὗρον ὁδὸν, εἰσελθεῖν εἰς Πελοπόννησον. Apogr. Mon. De Heraclidis καὶ Θουκυδίδης·⁷ βιαζόμενοι ὑπὸ τινῶν ἀεὶ πλείονων.

Ἐπὶ σκότους] In marg. Cod. Schell. Σκότος λέγει ibid. τὴν ἄγνοιαν.

Λυοῖν δυστυχίαιν] Sch. ed. Τὸ ἐκβληθῆναι λέγει p. 176, D. καὶ ἐκβαλεῖν.

Apogr. et supra in ed. Αὐτῶν item legitur apud Valk. l. l. — 1) Μορμῶ, δάκνει ἕππος, sic Theocr. Adon. l. l., sed. Apogr. et Mon. et Leid. μορμῶ δάκνει με. — 2) φασὶ δὲ νῦν τὴν Ὀνοσκελίδα, his non plura addidit Valk., quae sequuntur autem, leniter tetigit Creuzerus V. D. comment. Herodot. p. 324, edidit pag. 249. — 3) Ὁ δὲ Φιλόστρατος κ. τ. λ. Philostrati loca con-gessit Valk. diatr. Eurip. p. 132. — 4) τούτους φασίν, ed. φησίν. — 5) κατὰ τούτους, ed. κατὰ τοῦτου. — 6) ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, cap. 105. qui de celeritate, non de magnitudine. — 7) Apogr. Mon. De Heraclidis καὶ Θουκ., sic exhibet Werferus, cf. Thucyd. I, 2. Ap. ὑπὸ τινῶν.

- ibid. Βιασάμενοι τὴν ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ὡσπερ οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἄποικοι οὐκέτι ἔλεγοντο Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ μὲν Χῖοι, οἱ δὲ Μιλήσιοι. Valken. delete ex mscr. articulo post ὥσπερ ita pergīt post Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ μὲν Αἰδέσιοι (sic) οἱ δὲ Χῖοι, οἱ δὲ Μιλήσιοι μετεβάλλοντο γὰρ τῷ τόπῳ τὴν ἐπωνυμίαν. In marg. Schell. Μετεβάλλοντο γὰρ τῷ τόπῳ τὴν ἐπωνυμίαν, οὐκέτι Ἀθηναῖοι λεγόμενοι, ἀλλὰ Μιλήσιοι, καὶ Ἐδέσιοι (sic) ἢ Χῖοι.
- p. 177, A. Ἀλλ' ὥσπερ τὸ ἐκ τῶν πηγῶν ὕδωρ κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. Ὡς ἐπὶ γαστρὸς εἶπε κόλπων.
- ibid. Αυτό ἐξ αὐτοῦ³⁾] Apogr. Mon. et Leid. Τουτέστιν ἄνευ σπέρματος· σιωπᾷ δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸν μῦθον, ὅτι τῆς Ἀθηναῖς ἐρασθεῖς καὶ διαίκων αὐτὴν ἀφῆκε τὸ σπέρμα ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ οὕτως ἀνεδόθη ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.
- p. 177, B. Τῶν δημοποιήτων] In marg. Schell. Τῶν διὰ ψηφίσματος γυνομένων πολιτῶν.
- p. 177, C. Ἐνέχονται Supra in Schell. Ἐπόκεινται.
- p. 178, A. Ἐξούλης⁴⁾] Sch. ed. Ἐξούλης δικάζεται τις, ὅταν φάσκη κτῆμα κατέχεσθαι τῷ⁵⁾, ἐπιβάλλον αὐτῷ· οὐδεὶς οὖν ἐν ὑμῖν μόνους λάχοι δίκην ἐξούλης τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον ἢ λάχοι τις ἂν τινι δίκην τῆς μητρὸς ἐξούλης.
- p. 178, B. Ὡσπερ ἐν συνοικίᾳ] Sch. ed. Συνοικίαν καλοῦσι⁶⁾ τῆν ἀπὸ πολλῶν ξένων οἰκουμένην. Φησὶ τοίνυν, ὥσπερ ἐν μεγάλῃ οἰκίᾳ, οὗ πολλοὶ μένουσιν, ἀπὸ τοῦ οἰκηματός τινός εἰς ἕτερόν τις μετέρχεται. Apogr. Mon. Ὡς Δισχίνης εἶπεν, ἐνθα πολλοὶ διελόμενοι μένουσιν (p. 137, R.)
- p. 178, C. Μόνους δὲ τοῖς] Ap. Mon. Πῦρ δὲ τὴν ἄσβεστον καὶ

1) Quae ad Ἀλλ' ὥσπερ et Αυτό ἐξ αὐτοῦ leguntur, non disjungebantur in Apogr. — 2) Αἰδέσιοι, Schell. Ἐδέσιοι, f. leg. Ἐφάσιοι. — 3) Αυτό ἐξ αὐτοῦ, edidit Baehr. comment. de Minerva et Apoll. p. 20. innuit Creuz. Myth. et Symb. t. II, p. 401. cf. quae Schol. Ven. ad. Jl. II, 547 (54) ex Callimachi Hecale servarunt, quae pluribus leguntur, ex ipso uti videtur Callim. ap. Etym. M. 371, 29. fragm. Call. No. CXI. Benti., ubi ex sch. Ven. pro ὡς οὐκ legend. οὔσου οὐκ. — 4) Ἐξούλης, sublineavit Valken. — 5) κατέχεσθαι τῷ, editus κατέχεσθαι τῷ. — 6) καλοῦσι, ed. καλοῦσι.

ἀδιαλείπτως καίόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθη-
νᾶς κατ' ἱστορίαν τοιαύτην· γνόντες Ἀθηναῖοι τὸν Ἡφαι-
θρον ἐρασθέντα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ μὴ τυχόντα, εἶτα διὰ
τοῦτο μετ' ὀργῆς ἔχοντα πρὸς τὴν πόλιν, ἄσβεστον ὑφήπτον
τὸ πῦρ, τρόπον τινὰ νέμοντες¹ αὐτῷ μετασχεῖν τῆς Θεοῦ
καὶ ταύτῃ γε δὴ² ἐξιλεούμενοι αὐτόν.

Ἔστιαν ἀκίνητον] Sch. ed. Ἔχομεν ἀπὸ τῆς ἱστορίας, ibid.
ὅτι οὐκ ἦν τὸ πῦρ ἀρχῆθεν ἀνθρώποις, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς
ἔκλεψε παρὰ τῶν Θεῶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις κατήγαγεν ἐν νό-
θῃ. οἱ Ἀθηναῖοι γοῦν ὡς αὐτόχθονες καὶ πρῶτον φανέντες
καὶ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Γίγαντος ἐδέξαντο τὸ πῦρ· ἐνθένδε³ καὶ
ἀκίνητον αὐτὸ ἔχειν λέγεται. — Τὸ δὲ πρυτανεῖον τόπον
εἶναι λέγουσι τῆς Παλλάδος ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τὸ πῦρ,
ἐξ οὗ καὶ οἱ ἄποικοι Ἀθηναίων μετελάμβανον· διττην δὲ ἔχει
τὴν σημασίαν, ἣ γὰρ τὸ τοῦ πυρὸς ταμιεῖον ἢ τῶν πυρῶν
ἦτοι τοῦ σίτου λέγει. Cod. Schell. Τὴν ἀρχὴν οὐκ ἦν πῦρ
ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ κεκλοφῶς ἐξ οὐρανοῦ Προμηθεὺς καὶ τοῖς
ἀνθρώποις μετέδωκε· οἱ νῦν Ἀθηναῖοι ὡς αὐτόχθονες με-
τέσχον πρῶτοι τοῦ πυρὸς διὸ καὶ λέγει ἀκίνητον· ἐν γὰρ
τῷ πρυτανεῖῳ ἐφυλάττετο τὸ πῦρ ἄσβεστον⁴, ἐξ οὗ καὶ οἱ
ἄποικοι ἐλάμβανον.

Βεβαιοῦν] Sch. ed. Ἡ γενέσθαι πρῶτον ἐν τῇ Ἀττικῇ p. 178, D.
τὸν ἄνθρωπον τῷ καὶ⁵ ἐξ αὐτῆς γενέσθαι τὰς τροφάς.

Θεοὶ δὲ συμφέροντες] Ap. Mon. et Leid. Ἀντὶ τοῦ p. 179, B:
ὁμονοοῦντες διὰ τὸν Δία. Ἀθηνᾶ γὰρ τοι⁶ ἐλαίων ἔδωκε,
συκῆν δὲ καὶ ἄμπελον Διόνυσος, Ζεὺς κριὸν⁷, Ἐρμῆς αἶγα,

1) νέμοντες, Werf. corrigit νομίζοντες et post eum Baehr. in
comment. p. 20, cum in Codice pro αὐτῷ esset αὐτὸ sc. τὸ πῦρ.
At vero sic interpretare: ipsi (sc. Vulcano) quodammodo Dese
particeps fieri copiam facientes. Leid. habet αὐτῷ. — 2) γε δὴ, δὴ
ex Leid. addidi, cum in Mon. deesset, unde non adjecit Baehr. l. 1. —
3) ἐνθένδε, ed. ἐνθέντι — 4) τὸ πῦρ ἄσβεστον, de ejus cultu
vide H. Vales. ad. Mauss. not. p. 295. — 5) τῷ καὶ, ed. τὸ καὶ,
sed ubi primus homo nascebatur, ibi prima alimenta nasci opus
erat. — 6) γὰρ τοι, utrumque Ap. γὰρ τι. — 7) κριὸν, supra
in Leid. est αἶγας et super αἶγα, quod continuo sequitur, est
πρόβατα.

καρπούς Δημήτηρ¹, και ἄλλος ἄλλο τι. Τὰς μὲν², ὡς ἡ χαλκευτική διὰ τοῦ Ἡφαίστου.

p. 179, D. Ἐπερφέρειν] C. Coll. Nov. habet ὑπερβαίνειν, in margo γρ. ὑπερφέρειν.

p. 180, C. Κατελάμβανε] Supra in Schell. additur ἡ χρεια.

p. 181, B. Ἦδε ἐτίμησεν αὐτόν] Cod. bomb. Πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι Ἡρακλέους θανάτου ναὸν ἰδρῦσαντο καὶ μόνον τῶν ξένων ἐμίησαν τὰ Ἐλευσίαια

ibid. Πέμπουσι δὴ] Cod. bomb. Ἡ Δημήτηρ παρέδωκε τοῖς Ἀθηναίοις τὸν σῖτον οὕτως· Πλούτωνος ἀρπάζαντος ἐκ Σικελίας τὴν θυγατέρα Δήμητρος καὶ Διὸς, Περσεφόνην, τὴν καὶ Κόρην, Δημήτηρ πανταχοῦ περιήει ζητοῦσα αὐτήν· ἔλθουσα δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ παρὰ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου τὸν ἠρπακτότα μαθοῦσα, μισθὸν αὐτοῖς ἀποδίδωσι τῆς μηνύσεως τὸν σῖτον, πρῶτον ἀθέσμως συγγενομένη Κελεῷ τῷ Τριπτολέμου πατρὶ. Δέδωκε δὲ καὶ ἄρμα δρακόντων ὑπόπτερον, ᾧ ἐποχοῦμενος Τριπτόλεμος ἐκισταχόσε τῆς γῆς τὸν σῖτον ἔσπειρε. καλῶς δὲ καθάπερ θεωρικοῦ⁵ εἶπεν, ἐπεὶ ταυτὸ πένησιν ἐδίδοδοτο πᾶσι καὶ πλουσίοις καὶ πολλάκις καὶ ξένοις.

ibid. Θεία πομπή] Supra in Cod. Schell. Πέμπει, ἐορτῇ.

p. 181, C. Τροφίμων ἓνα] Ap. Mon. Τρόφιμον δὲ τὸν Τριπτόλεμόν φησι, ὃς υἱὸς ἦν Κελεοῦ ὑπὸ Δήμητρος τραφεὶς, ὡς ἐνταῦθα εἶπεν· δύο οὖν ἔλέξις σημαίνει, καὶ τὸν θρόψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ⁴, τραφέντα δὲ ὡς ἐνταῦθα τὸν Τριπτόλεμον. Cod. Schell. in marg. Τὸν τοῦ Κελεοῦ⁵ Τριπτόλεμον.

1) Δημήτηρ, sic Werferus ex more nostri, utrumque Apogr. Δήμητρα, quae forma sat probos habeat auctores, cf. Matth. gramm. gr. §. 79 et quos laudat Creuz. comm. Herod. p. 308. — 2) Τὰς μὲν, utrumque Apogr. τὰς μὲν ὡς ἐγάλκεται (sic Leid., Mon. ἐγάλκετο) καὶ διὰ τοῦ Ἡφ., unde Creuzerus efformat: Τέχνης δὲ ὡς χαλκευτική διὰ τ. Ἡφ.; Τὰς μὲν autem sunt ipsius sophistae, et ἐγάλκεται καὶ natum ex ἡ χαλκευτική, ut bene vidit V. D. — 3) Θεωρικοῦ, Cod. Θεωρικῶς. — 4) ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, comico opinor. Atqui in ejus fragmentis semel occurrit veluti nomen proprium, pag. 258. ed. Cler., quod emendat R. Bentl. p. 98. — 5) Κελεοῦ, Cod. Κελαιοῦ.

Τὸ ἄρμα πτερωτὸν] Apogr. Mon. et Leid. Φιλόχορος¹ δὲ ἱστορεῖ, ὅτι ἡ ναῦς, ἐνθα ἦν ὁ Τριπτόλεμος, διὰ τοῦτο ἐνομίσθη ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο δρόμῳ οἱ δὲ² ἀναλύνοντες τὸν μῦθόν φασι τούτου³, ἄρμα γὰρ δρακόντων φασιν, ὅτι τῷ πλούϊῳ ὄνομα ἄρμα, πτερωτὸν δὲ εἶναι τῶν δρακόντων τὸ ἄρμα διὰ⁴ τὰ ἄρμενα, ἐπεὶ καὶ Ἡσιόδός φησι πτερὰ⁵ νεῶς τὰ ἄρμενα.

Τὰς Χάριτας ταχείας] Cod. bomb. Οὐ μόνον γυμνάς p. 181, D. τὰς Χάριτας γράφουσιν, ὅτι δεῖ τὴν χάριν ἐπιδήλον εἶναι, ἀλλὰ καὶ πτερωτάς, δεῖ γὰρ ταχέως αὐτάς⁶ γενέσθαι, ἵνα μὴ τοῦ χρόνου τὸ μῆκος τὴν ἐντεῦθεν τέρῃν ἀμβλύνη.

Αἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί] Ap. Mon. Λοιμοῦ p. 182, A ἐνοκίμαντος τοῖς Ἑλλησιν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ πρότερον παύσασθαι τὴν νόσον, μὴ δὲ ἄλλως⁷, εἰ μὴ πρὸ πάντων θύσωσιν Ἀθηναῖοι προηροσίαν· καὶ δὴ ποιήσαντες Ἀθηναῖοι τὴν καλουμένην προηροσίαν ἔθυσαν καὶ ὁ λοιμὸς ἐπαύσατο. Cod. bomb. Λοιμοῦ ἐνοκίμαντος τοῖς Ἑλλησιν, ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ πρότερον ἢ πεπαῦσθαι τὴν νόσον, εἰ μὴ σὺν τῇ τῶν καρπιῶν μητροπόλει τὴν προηροσίαν θύσωσι⁸ Δήμητρι, δεικνὺς ἐντεῦθεν πρώτους Ἀθηναίους δεδέχθαι τὸν σῆτον· προηροσία γὰρ θυσία ἦν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀρόσει τῆς γῆς γενομένη, ἣν Ἀθηναῖοι τότε ἔθυσαν, ὅτε παρὰ Δήμητρος τὸν σῆτον ἔλαβον. Ἀγῶνις (p. 182, B.) δὲ λέγει τὰ Ἐλευσίνια εἰς τὴν Δήμητρα τελούμενα, ἐν οἷς ὁ νικῶν ἀστάχνας ἐλάμβανεν· εἰς ἀμοιβὴν δὲ τοῦ σίτου τὴν ἑορτὴν ἐποίησαν.

Ἄλλα καλλίω] In marg. Schell. Τὰ ἀγάλματά φησι p. 182, C. καὶ τὰς θυσίας τῶν θεῶν.

1) Φιλόχορος, p. 25. ed Sieb. cf. Creuz. M. et S. t. IV, p. 208. — 2) δρόμῳ· οἱ δὲ κ. τ. λ. In utroque Apogr. ἐφέρετο. Ἀρμαῖοι δὲ ἀναλ., unde illud elicuit Creuzerus in excerptis. Notissima autem locutio de navigio, ἐξ οὐρίας φέρεσθαι δρόμῳ. — 3) τούτου, i. e. Triptolemi, f. τοῦτο v. τούτον. — 4) διὰ τὸ ἄρμενα, Leid. διὰ ταῦτα ἄρμενα. Utrumque Apogr. bis habet ἄρμενα. — 5) περὶ νεῶς τὰ ἄρμενα, ea sejuncta a reliquis Werferus, ut versiculi pars esse viderentur. sed confer Hesiod. Op. et D. vers. 625. — 6) αὐτάς, Cod. αὐτοὺς. — 7) μὴ δὲ ἄλλως, Ap. μὴ δὲ ἄλλοις — 8) θύσωσι, Cod. θύσουσι.

- ibid. Καὶ τοῦτο μὲν ἐνταυθοῖ λῆξαν κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἀκολουθίαν μὲν σῶζον ἕκιστον πρὸς τὰ εἰρημένῳ οὐπω δὲ δῆλον, εἰ σώζει τὴν συνέχειαν ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετατιθέμενον· ὡσπερ γὰρ ἀνωτέρω Ἡρακλέος¹ μνησθέντα ἤρμωσεν εἰπεῖν καὶ ὅπως αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον, ἀλλὰ παρείδη διὰ τὸ ἄτοπον, οὕτω κἀνταῦθα μνησθεὶς τῆς πόλεως θέσεώς τε καὶ χώρας ἤρμωσεν εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ἀλλὰ παρέπεμψε εἰς τοὺς ἐπιλόγους καὶ τοῦτο καὶ περὶ τῶν θείων διεξέρχεται.
- p. 183, B. Χάρισιν καὶ κοῦφον] Ap. Mon. Ἐχρήσατο² δὲ καὶ Θουκυδίδης τῇ λέξει.
- p. 163, D. Ἐν τοῖς παιδικοῖς κριθῆναι] Apogr. Mon. et Leid. Παιδικὰ τὰ ἐρωμένα λέγει· ἔστι δὲ ἐπὶ καλοῦ ἢ λέξις. Κέχρηται δὲ Κρατῖνος³ καὶ ἐπὶ γυναικὸς ἐν Ὠραῖς. Κριθῆναι (ibid.) δὲ περὶ⁴ ὧν ἡ ἔρις αὐτοῖς ἐπέπεσεν ἢ ὑπὸ τῶν ἐρωμένων κριθῆναι, ὡς Ἀπόλλων καὶ Βορῶας ἐπέτρψε τῷ Ἷακινθῷ τὴν κρίσιν. In marg. Schell. a rec. manu: Ἦτοι ἐν τοῖς ἀγαπωμένοις⁵ ὑπ' αὐτῶν.
- ibid. Τοῦτε ῥόθιου] Apogr. Mon. et Leid. Οὐκ εἶπεν ὕδωρ ἀλμυρὸν, ἀλλὰ ῥόθιον, τιμῆσαι βουλόμενος· τοῦτο γὰρ

1) Ἡρακλέος, expressi locutionem Codicis, unde conjeceris vel τῶν Ἡρακλέους vel Ἡρακλειδῶν; sequitur e vestigio αὐτοῦς. — 2) Ἐχρήσατο, sic Werferus, Apogr. Ἐχρήσαντο. — 3) Κρατῖνος, schol. ad Aristoph. Vesp. 1021 post plura: Ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἐβπολις· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αἰλητρίδα τις·

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς.

Καὶ Κρατῖνος ἐν Ὠραῖς (sic Kust. in indice, in ed. erat δὲ δρῆς; firmatur ea emend. a nostro), τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ·

Μακάριος τῶν παιδικῶν.

Cum his non convenit Heindorfio ad Parmenid. p. 190, qui vocem παιδικὰ de foeminis nonnisi postrema Graecorum aetate legi confirmat, contra schol. ad Platon., ad Aristoph., quem ipse laudat, et contra hunc nostrum. De qualibet re cara et amata autem vocem παιδικῶν dici, idem V. D. docet ad Phaedon. p. 52. — 4) περὶ ὧν ἡ ἔρις, Ap. Mon. περιῶν ἔρις (hoc item in Leid.). Dicitur ἔρις quoque ἐμπλίπτειν vel παρεμπλίπτειν vel προσπίπτειν, cf. Bergl. ad Alciphr. I, 15. p. 79, itaque erat cum malletm περὶ ὧν ἡ ἔρις κ. τ. λ. — 5) ἀγαπωμένοις, Cod. ἀγαπουμένοις.

ἔδειξεν ὁ Ποσειδῶν, θάλλον δὲ ἢ Ἀθηναῖ, ὅτι ἐλαίας κλάδον¹. Ἄλλοι² δὲ φασί, ὅτι Ζεὺς ἐπέτρεψε³ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐν μέρει ψηφισασθαι· εὐρέθησαν αἱ ψηφοῖσαι καὶ ἀκηκῶς ὁ Ζεὺς εἶπεν, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ τότε βασιλέως οὐκ ἔψηφισατο καὶ ψηφισαμένου τὸν οἶκον αὐτοῦ, εὐρέθησαν θυγατέρες τρεῖς καὶ αὐτὸς εἷς, καὶ πλειόνων οὐσῶν τῶν γυναικῶν ἀπεδόθη τῇ Ἀθηναῖ ἢ πόλις. In Cod. bomb. super τοῦτε ῥοθίου legitur ὃ⁴ ἐν ἀκροπόλει Ποσειδῶν ἐξέφηγε.

⁵ Τοὺς ἀνταγωνιστάς] Apogr. Mon. et Leid. Ἄντα- p. 183, D. γωνιστάς φησι τοὺς τῶν ὁμοίαν ἐσχηκότας τέχνην, λέγει δ' ἂν Αἰγινήτας· αὐτοὶ (ἢ οὗτοι) γὰρ μετ' αὐτοὺς ἦδσαν τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεία αὐτοῖς δίδωσι.

Παραδείγματα] In Cod. Schell. a rec. man suprascr. p. 184, B. Πόντα.

Ὁ δὲ τῆς Θεοῦ πάρεδρος] Apogr. Mon. ed Erechtheo p. 184, C. ἐπειδὴ⁶ ἐν τῇ ἀκροπόλει ὀπίσω τῆς Θεοῦ ὁ Ἐρεχθεὺς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων, πρῶτος γὰρ οὗτος ἄρμα τέλειον, ὃ ἐστὶ τέθριππον, ἔζηξε. Cod. bomb. Πάρεδρον τῆς Θεοῦ τὸν Ἐρεχθεῖα φησι, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀκροπόλει, ὀπίσω αὐτῆς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων, ὡς πρῶτον τοῦτο παρὰ τῆς Θεοῦ δεξιόμενος, ἐπειδὴ⁷ τρόπον τινα υἱὸς αὐτῆς ἐδόκει. διῶκων

1) κλάδον, Ap. κλάδον, reposui κλάδον sc. ἴδεξε; ἦτοι προ ὅτι. — 2) Ἄλλοι, Ap. ἄλλο. — 3) ἐπέτρεψε, Apogr. ἀπέτρεψε, illud Leid. in excerptis, in quibus quae ab initio inde usque ad Ἄλλοι δὲ φασιν edidi desiderantur. — 4) ὃ ἐν ἀκρ., Cod. ὃ ἐν ἀκρ. — 5) Werf. ita: de Aeginetis αὐτοὶ γὰρ κ. τ. λ. Reliqua, quae antecedunt, debeo Valkenario, qui publici juris fecit ad Herod. VIII, 93. Sublineavit idem V. D. voces ὃ δὲ ταῖς ναυμαχίαις, quae paullo supra leguntur et quo retulerat hoc schol. Werferus. Ceterum Mon. et Leid. nihil variant, nisi quod Mon. δίδωσι. — 6) Ap. Mon. de Erechtheo ἐπειδὴ κ. τ. λ., sic Werferus ut subinde fecit; scholii caput procul dubio servat Cod. bomb. Canterus de Erichthonio accepit, cf. Pausan. Attic. I, 2 extr. et 14. — 7) ἐπειδὴ τρόπον κ. τ. λ. edidit Baehr comment. de Min. et Apoll. p. 20, ubi quae Vir doctus addit: et quae sunt reliqua, ea non ita accipi debent, quasi sequerentur plura huc facientia. Quae subsequuntur in Cod., pertinent ad Ἄλλα δὲ ἄλλων κ. τ. λ.; quae cum Cod. adderet nihil intermittens, fucum fecit amicissimo juveni.

γὰρ αὐτὴν Ἑρμῆος ἀπεσπερμάτισεν. Cod. Schell. in marg. Θησεύς ἢ Ἐρεχθεύς.

ibid. Χορείαι] Ap. Mon. Χορείας καλεῖ τοὺς ὕμνους τῶν θεῶν, ὡς καὶ Δημοσθένης ¹ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.

ibid. Ἄλλαι δι' ἄλλων] Cod. bomb. Δημήτηρ γὰρ, ὡς ἔφαμεν ², ἔλθοῦσα τὸν σῖτον ἔδωκε, διὸ καὶ ἐν Ἐλευσίῃ ἐστησαν αὐτῇ ἀγῶνα εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐεργεσίας. Διόνυσος δὲ ἐκ Θηβῶν ὀρηθεὶς συγγέγονεν ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἰκαρίῳ καὶ αὐτῷ ἄμπελον δέδωκεν, ὅθεν καὶ τούτου πανήγυρις ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐτελεῖτο· παρέσχε δὲ καὶ ἄλλος τῶν θεῶν ἄλλο τι.

p. 184, D. Τὰ ἐπιβάλλοντα] Cod. Schell. supra: Τὰ ὀφειλόμενα.

p. 185, A. Ἀρχαί] Ibid. Ἀφορμάς.

p. 185, B. Καὶ λαγχάνει ⁵ Ποσειδῶν Ἀρεῖ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. et Leid. Ἀλλιβρόθιος, υἱὸς Ποσειδῶνος, ἠράσθη Ἀλκίππης, τῆς Ἀρεως θυγατρὸς καὶ εὐρῶν ἰδρευομένην, αὐτὴν ἐπεχείρησε βιάσασθαι, ἣ δὲ τῷ πατρὶ ἀπήγγειλεν· ὁ δὲ ἀπιστῶν καὶ βουλόμενος θεατῆς γενέσθαι, ἀπέστειλε πάλιν ἰδρεύσασθαι· αὐτὸς ὑπάρχων κατὰσκοπος καὶ λαβῶν αὐτὸν ἐπιχειροῦν ταῦνεῖλε καὶ ἐγκαλεῖ Ποσειδῶν Ἀρεῖ περὶ τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς καὶ γίνεται ἐν Ἀθήναις ἡ κρίσις δικαζόντων τῶν θεῶν. Ἐκλήθη Ἀρειὸς πάγος ὁ τόπος, ἐνθα ἡ δίκη γέγονε διὰ τὸν Ἀρεα ἐκεῖ πῆξαντα τὸ δορὺ· οἱ δὲ ἐκ τούτου κεκλήσθαι φασιν, ἐπεὶ ὁ Ἀρης τὰς ⁴ Ἀμάζονος θυγατέρας ἀνηρημένας ὑπὸ Ἀθηναίων ἰδὼν ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν καὶ ἐν τούτῳ ⁵ τῷ τόπῳ καθήμενος ἐπολιόρκει τὴν πόλιν. Ἄλλοι δὲ ἀπλῶς λέγουσι διὰ τὸ πολλοὺς ἐκεῖσε γενέσθαι φόνους, οἱ δὲ φάνοι Ἀρεως εἶναι νομίζονται· τινὲς δὲ τὸν μῦθον ἀναπτύσσοντες οὕτω λέγουσιν, ὅτι ὀργιζόμενος ὁ Ἀλιβρόθιος ὑπὲρ τῆς ἥττης τοῦ πα-

1) Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, cap. VII, ubi Spalding. invitis libris legit στρατείας. Firmatur ergo χορείαις et á nostro; praetera haec vox in Midiana non occurrit. Sublineavit Valk. — 2) ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 3) καὶ λαγχάνει II. subl. Valk. — 4) τὰς Ἀμάζονος θυγατέρας, sic emendat Werf., Ap. ἀμάζονας, vid. Hellenicum apud. Etym. M. s. v. Ἀρειὸς πάγος, p. 139, 8. ubi Ἀλιβρόθιος, Ap. et Cod. b. constanter duplici φ. — 5) τούτῳ τῷ τόπῳ, sic emend. Werf., Ap. τούτῳ τῷ τόπῳ.

τὸς ἐπεχείρησε κόψαι τὴν ἐλαίαν καὶ πληγῆς ὑφ' 1 αὐτοῦ ἐτελεύτησεν, ὅθεν ὁ Ποσειδῶν κατηγορεῖ 2 τοῦ Ἄρεως, ὡς δεσπότης τοῦ σιδήρου. Ἄριστα δὲ ὁ Χάραξ 3 ἰωφῆσι, ὅτι πάγος πᾶς ὑψηλός ἐστι τόπος· ἐπεὶ οὖν ἐνταῦθα παρὰ 4 τοῖς Ἀθηναίοις ἐκρίνετο τὰ φονικά, ὑψηλὸς δὲ ἦν ὁ τόπος, ἐλέγετο πάγος ὡς ὑψηλός, ἄρειος δὲ διὰ τὸν φόνον, ὅς σιδηρῶ ἀπολείται. Ἄρης ὁ 5 φόνος, ἀφ' οὗ καὶ ἔναρα τὰ ὄπλα, καὶ ἔναροι οἱ πεφονεύμενοι, ὡς ἂν τις εἴποι μεταβαλὼν φόνιος τόπος· ὡς καὶ Χαρώνιον 6 ἢ τοῦ δεσμοτηρίου ἐλέγετο Θῦρα, ἀφ' ἧς οἱ πρὸς Χάρανα ἀγόμενοι τῶν καταδίκων, τουτέστιν 7 οἱ τῆν 8 ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενοι ψῆφον ἤσαν. Cod. bomb. Ἀλιφρόθιος, ὁ Ποσειδῶνος, Ἀλικίπην 9, τὴν Ἄρεως, φθείρας ἀνόμως ὑπ' αὐτοῦ τέθνηκεν· ὅθεν συνίστησι δικαστήριον ἐξ ἀπάντων τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ Ποσειδῶν· κέκληται γοῦν ὁ τόπος, ὅτι ὀρεινότερός ἐστι καὶ ὅτι Ἄρης ἐνταυθοῖ καταδεδίκαται, ἄρειος πάγος, ἐμφαιρῶν διὰ τῆς προσηγορίας τὴν τε τοῦ Ἄρεως κρίσιν καὶ ὅτι ἀρετῆς

1) ὑφ' αὐτοῦ, Apogr. ὑπ' αὐτοῦ, sed correxi ex schol. ad Aristoph. Nub. 1001 et Servio ad Virgil. apud Scalig. ad Euseb. p. 31. — 2) κατηγορεῖ, nolui κατηγορεῖ, licet paullo supra legatur ἐτελεύτησεν; illud non adeo rara avis in nostro. — 3) ὁ Χάραξ ἰω, i. e. δεκάτῳ, Χρονικῶν (cujus operis decimum indicat Steph. Byz. s. v. Ἄρσα, Ἡφαιστία, Κοσιάννα et Σαλύες) an Ἑλληνικῶν, illud in medio relinquendum; Hellenicorum liber secundus memoratur a Steph. s. v. Ἀδραστία, Ταλαρον, quartum s. v. Φήγεια, novum s. v. Τολία. De antiquissimis autem et Athenensium et Aegypti rebus egisse Characem, testantur quae servavit idem Steph. s. v. Ἀθήναι, Αἴγυπτος. Gronovio quoque aqua haesit, cumne sciret, quae apud Steph. s. v. Ἐβραῖοι leguntur, ad Χρονικά an ad Ἑλληνικά referret. — 4) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ap. περὶ τοῖς Ἀθ. — 5) Ἄρης ὁ φόνος, inde usque ad πεφονεύμενοι quae leguntur, edita prostant in Creuzeri Meletem. I, p. 37, (innuit V. D. hoc schol. Symb. et Myth. I, p. 343. ed. pr.) ubi describentis nescio cuius incuria excidit τὰ ante ὄπλα, quod et propter sequentia οἱ πεφ. et eo negligi non debebat, quia arma vocarentur ἔναρα. Characi, si quidem hujus doctrinae auctor est, procul dubio in mentem venit Homericus illius ἔναρα βροτόεντα, Iliad. Θ 534, quod explicat Hesych. s. v. Ἐναρα — 6) de Χαρώνιω vide quos laudant Intt. ad Hesych. s. v. — 7) τουτέστιν, Ap. τουτέστι. — 8) οἱ τῆν ἐπὶ x. τ. l. Werf. emendat οἱ — ἤσαν. male, opinor. Equidem hic sensus inest: ex qua procedebant inter reos ii, qui ad Charonem perducebantur i. e. qui morte mulctandi erant. Certe οἱ et ἤσαν enixe tuentur et Mon. et Leid. — 9) Ἀλικίπην, sic Werferus, Cod. simpl. x. et statim Ἄρεος.

- ἐργαστήριόν ἐστι, ἐπειδὴ θεοὶ ἐν αὐτῷ ἐκρίθησαν· ἐδικάζοντο δὲ ἐνταῦθα αἱ φονικαὶ δίκαι μόναι. Cod. Schell. in m. Διὰ τὸ τὸν Ἄρεα ἐκεῖ πῆξαι τὸ δορὺ ἢ διὰ τὸ κρνεσθαι ἐκεῖ τὰς φονίας¹. Ibid. supra: Κατὰ Ἄρεως δίκη.
- p. 185, C. Μαρτύριον] Supra in Schell. Βεβαίωσιν.
- ibid. Ἵπὲρ τὸν Ἄρειον πάγον] Cod. bomb. Διάφορα δικαστήρια ἦσαν ἐν Ἀθήναις διαφόρων ἐγκλημάτων; Βασιλεὺς, Εὐμολπίδαι, Θεσμοθέται καὶ οἱ Ἐνδεκα καλούμενοι, ἃ πάντα οὐδὲν ἐδόκει πρὸς τὸν Ἄρειον πάγον.
- ibid. Ὅσα² μαρτυκὰ] Cod. bomb. Διὰ τὴν ἐν τῇ Βοιωτῖα Κασταλιάν. Super πνεύματα haec: τοὺς θεοφορήτους φησι, atque in marg. Τοὺς καὶ θεομάντεις.
- p. 186, A. Ἕκοντες] Cod. Schell. Εἰκόντες, in marg. γρ. ἤκοντες.
- p. 186, B. Ἐτέρα³ δὲ γίνεται κ. τ. λ.] Cod. bomb. Τὴν τοῦ Ὁρέστου καὶ Ἐριννύων δίκην δώδεκα θεοὺς φασὶ δικάσαι, οὐ παρούσης τῆς Ἀθηνᾶς, ὣν τοὺς μὲν ἕξ ψήφους θεῖναι δικαιοσύνης ταῖς Ἐριννύσι, τοὺς δ' ἄλλους ἕξ τῶ Ὁρέσθι. Ἐλθούσης δὲ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ συμψηφισαμένης τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν ψήφων γενομένων πλειόνων τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, νικᾷ ὁ Ὁρέστης, οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς θνητὸν θεοῖς ἐξισοῦσθαι⁴.
- ibid. Πρὸς τὰς νῦν προσοίκους τῶ τόπῳ θεᾶς κ. τ. λ.] Cod. bomb. Φασὶ γὰρ, ὡς Ὁρέστης ἐξιλεούμενος αὐτὰς εὐμενεῖς αὐτῶ τοῦ λοιποῦ⁵ εἶναι πλησίον τοῦ Ἄρειου πάγου ἱερὸν αὐτῶν ἐποίησεν.
- ibid. Ὡσπερ ἔφρασιν⁶] Cod. bomb. Ἐφρασίς ἐστιν ὄνομα δίκης, ὅταν τις τὰ ἐλάττω δικαστήρια καταλιπὼν καταφεύγῃ⁷ ἐπὶ τὸ μείζον· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τὸν Ὁρέσθην συνέβη, καταδικασθεὶς γὰρ ἐν Ἄργει, ὡς Εὐριπίδης⁸

1) τὰς φονίας, Werf. malnit φονικὰς sc. δίκας, quo non est opus; φονίας per se stare potest. — 2) Ὅσα μαρτυκὰ subll. Valken. — 3) Ἐτέρα δὲ, Werf. dedit ex Cod. δη; de ipsa re autem aliter exponunt schol. et Biset. ad Aristoph. Ran. 697. — 4) ἐξισοῦσθαι, Cod. ἐξισοῦσαι, unde possis si velis ἐξισῶσαι. — 5) τοῦ λοιποῦ, Cod. conjunctim τουλοιποῦ. — 6) Ὡσπερ ἔφρασις, subll. Valk. — 7) καταφύγη, Cod. καταφεύγει. — 8) ὡς Εὐριπίδης, Oreste vrs. 1664.

φησιν, ὕστερον Ἀπόλλωνος προστάξαντος ἀφινεῖται Ἀθή-
ναζε.

Ἀκόλουθον ἴσως] In marg. Schell. *Τῶν ἐν εἰρήνῃ* p. 186, D.
πράξεων ἀρχεται.

Ἐπι¹ καιρῶν] Ap. Mon. *Καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλίπ-* p. 187, B.
πικοῖς· Καιροῦ μὲν δὴ πρὸς ταῦτα παρέστη Φιλίπ-
πῳ τὰ πράγματα.

Οἱ γνωριμώτατοι] Cod. Schell. in marg. *Ὁ Ὁρέστης*, p. 187, C.
ὁ Οἰδιπούς.

Ἵσπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς] Apogr. Mon. *Οἱ πολλοὶ* ibid.
ἀπὸ Ἡρακλέους ἤρχοντο, ὡς² καὶ Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος.

Ἡ μὲν πόλις] Schol. apud Photium in excerptis: p. 187, D.
Κατὰ ἔλλειψιν ἢ προκειμένη φράσις, ἔχουσα τι ἐπαγωγόν·
πολλαχοῦ δὲ αὐτῇ κέχρηται.

Εὐρεσθέως δ' ἐλάσαντος] Ap. Mon. *Καὶ ὁ συγγρα-* p. 188, C.
φεύς⁵ φησι· Δωριεῖς τῷ π̄ ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις
Πελοπόννησον ἔσχον.

Ἐράνου] In marg. Schell. *Ἦγουν συλλογῆς.* p. 189, A.

Καθήκει] Ibid. *Ἦτοι πρόπει.* p. 189, B.

Τέτταρας μὲν δοῦσα] Cod. bomb. *Τέτταρας πόλεις* p. 189, C.
λέγει τὴν καλουμένην ἐν τῇ Ἀττικῇ τετράπολιν, Μαρα-
θῶνα, Προβάλησθον, Τρικορυσίον, Οἰνόην· καὶ τὸ μὲν
οἰκουμένην εἶπε δηλῶν τὸ λαμπρὸν τῆς εὐεργεσίας, ὅτι
οὐκ ἀοικήτους, ἀλλ' οἰκουμένους⁴ αὐτοῖς ἔδωσαν νεμε-
σθαι τόπους· τὸ δὲ πόλεις, ἢ ὅτι ὕστερον οἱ τόποι οὗτοι

1) ἐπὶ καιρῶν, huc retuli hoc schol., non ad ἡ τῶν παν-
ταχόθεν, quo adscripserat Werf., licet ἡ τῶν παντ. sublineata
sint a Valken. Demosthenis verba leguntur in Olynth. II, p. 23.
ed. Sch. ubi pro πρὸς ταῦτα est πρὸς τοῦτο et παρίστη, quod recepi
pro πάρεστι, quod est in Ap. Vides autem vel Sopatrum, intelli-
gentem Demosthenis lectorem, has Olynthiacas nuncupasse Philip-
picas, quibus jam pridem eas annumeratas ex Harpocratonis lau-
dandi genere voluit Henr. Valesius in notis ad Harp. passim. —
2) ὡς καὶ Ἰσοκράτης, in Panegyrico, quem prae ceteris in Athe-
nas encomiis imitatus est Aristides. — 3) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd.
I, 12. ex quo recepi π pro τ, quod erat in Apogr. Pro τφ in
Thucyd. legitur τε. — 4) οἰκουμένους, Cod. οἰκουμένους.

- πόλεις γεγόνασιν, ἢ ὅτι πόλεις ὁ συγγραφεὺς¹ καλεῖ τὰς κώμας διὰ τὸ δίκην πόλεων ταύτας οἰκείσθαι.
- ibid. Τρέφειν ἐνόμισε] In marg. Schell. Ἐνομοθέτησε.
- p. 189, D. Ὀδός] Ibid. Καταφυγή.
- p. 190, A. Ἐπὶ δυεῖν² ὀρμεῖν] Cod. bomb. Παροιμία τὸ ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν (sic) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς³ πρὸς τι χωροῦντων· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, ὅταν ἡ δυοῖν ἀγκύραις ὀρμίζονται ἢ ὅταν ἐλλιμενίσωσι μὲν, προσχρῶνται δὲ καὶ ἀγκύρα διὰ πλείστην ἀσφάλειαν. In marg. Schell. Ἀγκύραιν δηλονότι.
- ibid. Προτέραν, δευτέραν] Arogr. Mon. Ἔοικε τῷ Δημοσθενικῷ⁴· τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὄν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι.
- p. 190, B. Ἀνάλατον καὶ ὡς ἀληθῶς ἱερὰν] Ap. Mon. et Leid. Τὸ δὲ ἱερὰν πάλιν εἴρηται ἀπὸ παροιμίας, ἱερὰν ἀγκύραν διὰ τὴν ἀσυλίαν τὴν δὲ δομένην τοῖς ἐπὶ τὰ ἱερὰ καταφεύγουσι· καλεῖται δὲ ἱερὰ ἢ μείζων πισῶν, μεθ' ἣν οὐδεμίας⁵ ἐστὶ σωτήριας ἐλπίς, ἐὰν μὴ ἰσχύση κατασχεῖν τὴν ναῦν· τὸ δὲ ἱερὸν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου⁶ λέγουσιν, ἱερὸν ἰχθύν καὶ ἱερὰν⁷ νόσον τὴν ἐπιληψίαν.
- ibid. Πάσης⁸ τῆς Βοιωτίας] Arogr. Mon. . . . Ὁ δὲ Σώπατρος ταύτην λέγει τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ὀρχομένιοι κατὰ Θηβαίων ἐστρατεύσαντο σὺν Ἡρακλεῖ, παρ' ὧν ἠττηθέντες ἐξέπεσον τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ὑπέδεξαντο.

1) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd. I, 5 ibiq. Intt. Ceterum Valken. sublineavit et τέτταρας et πόλεις — 2) ἐπὶ δυεῖν ὀρμεῖν, ed. ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν. — 3) ἀσφαλῶς, Cod. ἀσφαλῶν. — 4) τῷ Δημοσθενικῷ, ex Olynth. III, pag. 36. Werferus, qui scholiastae crederet, quae Demosthenis essent, sic emendaverat: τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειρ. ὕστερον (Ap. ὕστερον οὐ) τῇ τάξει, πρότερον τῇ δ. κ. τ. λ. Ceterum voces προτέραν, δευτέραν subl. Valken. — 5) οὐδεμίας ἐστὶ σωτήριας ἐλπίς, f. οὐδεμία. — 6) ἐπὶ τοῦ μεγάλου, articulus in Leid. deest. — 7) καὶ ἱερὰν, Arogr. καὶ οἱ ἱερὰν. — 8) πάσης τῆς B., subl. Valk. Quae in Ap. M. deese punctis significatur, ea supple ex bomb.

επολέμησαν δὲ πρὸς αὐτοὺς Ὀρχομένιοι μὴ βουλομένους, αἰτοῖς ὑπακούειν. Cod. bomb. *Περὶ Θήβας ἀτυχήσαντας λέγει, ὡς μὲν τινὲς φασί, τὸν Οἰδίποδα, ὡς δὲ ὁ Σάπιατρος, τοὺς Ὀρχομενίους. Ὀρχομενὸς γὰρ πόλις τῆς Βοιωτίας, ἧς οἱ οἰκήτορες κατὰ Θηβαίων στρατεύσαντες καὶ ὑπὸ τούτων καταπολεμηθέντες, Ἡρακλέους συμμαχοῦντος (Θηβαῖος γὰρ ἦν), ἀπίσης τῆς Βοιωτίας ἐξελαθέντες τῆς σφετέρως αὐτῶν καταστροφείσης ὑπὸ Θηβαίων πατριδος, Ἀθήναζε καταφεύγουσι. Γέγονε δὲ ἡ τούτων κατὰ Θηβαίων στρατεία διὰ τοὺς φόρους, οὓς Θηβαῖοι Ὀρχομενίοις πολὺν χρόνον ἐτέλουν.* Cod. Schell. in marg. *Οἱ μὲν τοὺς περὶ τὸν Οἰδίποῦν φασίν, οἱ δὲ, Ὀρχομένιοι κατὰ Θηβαίων στρατεύσαντες καὶ ἠττηθέντες ἐξέπεσον εἰς Βοιωτίας καὶ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ὑπέδεξαντο.*

Ταύτη] Sic in textu Schell. cujus in marg. Γρ. ταύ- p. 190, C. *τὴν τὴν ὁδὸν δηλονότι.*

Ταναγραίων¹ οἱ μεταναστάντες] Ap. Mon. et Leid. *ibid.*
Τάναγρα πόλις Βοιωτίας· τούτους τοὺς Ταναγραίους μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακούσαι, οἱ Θηβαῖοι ἐξέβαλον, οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ὤκησαν· μέμνηται δὲ τῆς ιστορίας Ἡρόδοτος, Γεφυραῖους² τοὺς Ταναγραίους καλῶν, ἡ δὲ ἱστορία πρὸ τῶν Μηδικῶν. Cod. bomb. Τάναγρα πόλις Βοιωτίας· οὗτοι μὴ ὑπακούοντες Θηβαίοις ὑπ' αὐτῶν ἐξεβλήθησαν, ὧν ἔνιοι εἰς Ἀθήνας ἐλθόντες ὤκησαν. In marg. Schell. Ἐπὶ Ἀχαιῶν τῶν ἐξελαθέντων ὑπὸ Δωριέων οἱ Ἴωνες ἀνέστησαν.

Εἰζάντων ἀναστάντες] In marg. Schell. haec interseruntur: Ἀθηναῖοι καὶ οἱ (sic). *ibid.*

1) μὴ βουλομένους, Ap. M. μὴ βουλόμενοι, sed. cf. Pausan. Boeot. c. 37. Verba autem σὺν Ἡρακλεῖ non idoneum sibi locum occupasse videntur atque post ἠττηθέντες collocanda. — 2) *Ταναγραίων οἱ μεταν.* sublin. Valken., qui quae leguntur ab τούτους τοὺς Ταν. καλῶν, in vulgum edidit ad Herod. V, 57, principio et clausula neglectis, quae sunt in excerptis meis Leidd. — 3) *Γεφυραῖους*, Leid. *Γεφυραῖους* (sic), quod addere sprexit Valken. l. l. non item Creuz. in excerptis.

ibid.

Οὔτοι δ' ἦσαν Ἴωνία πάντες] Ap. Mon. Ἰγάρου τελευτήσαντος Μέδων καὶ Νηλεὺς οἱ ἀδελφοὶ περὶ βασιλείας, πότερος αὐτὴν λάβοι . . . . . ἔχρησεν αὐτοῖς ἐρωτῶσιν, ἔνθα ² ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρεῖσαι πρῶτός τις τῶν δύο πείσῃ, ἐκεῖνος λάβοι καὶ τὴν βασιλείαν. Ἀπιόντων τῶν δύο, τῷ Μέδοντι προσεφώνησεν ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνῶς ἐπισπεῦσαι· εἶτα ἔφησεν ὁ Μέδων, αὐτοῦ εἶναι τὴν βασιλείαν· ὁ Νηλεὺς ἀντέφησε φάσκων εἰρηκέναι τὸ τοῦ χρησμοῦ, ἔνθα ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρεῖβῃ, πρῶτον ³ κτῶν δύο σπεῦσαι, ἐκεῖνου εἶναι καὶ τὴν βασιλείαν· ὁ Μέδων κατὰ τύχην θεῶται δύο ἐλαίας διακεχωρισμένας μὲν ταῖς ρίζαις, τοῖς δὲ κλάδοις ἐκπεπλεγμένας ⁴ καὶ ἐκ τοῦ τρεῖβειν ἀλλήλοισ ἐκβαλοῦσας πρίσμα· ἐπένω ⁵ τὸν χρησμὸν ὁ Μέδων καὶ λαμβάνει τὴν βασιλείαν, ἀπιστῶν δὲ ὁ Νηλεὺς τοῦτο εἶναι τὸν σιάλον, ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς ἤρετο τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ ⁶ αὐτὸς εἶη ὁ σιάλος· ὁ δὲ εἶπε, τοῦτο εἶναι· ἀκούσας τοῦτο ὁ Νηλεὺς ἠρώτησε πόλιν ἄρα ⁷ οἰκίσει· ἔχρησεν οὕτως· Νηλεὺς, φράξεν ὅπως ἀδίκων καρῶν γένος ἀνδρῶν ἐξελάσας Ἑλληνας καὶ Ἴωνας ἐγκατακῆσαι· καὶ τότε λαβὼν τοὺς Ἴωνας τοὺς ἐξελαθέντας καὶ ὑπὸ τῶν ⁸ Ἀχαιῶν ἐπίγαγεν ⁹ εἰς τὴν Ἀσίαν.

p. 190, D. Δρύοπας καὶ Πελασγούς¹⁰] Apogr. Mon. et Leid. Ἰστοέον

1) Οὔτοι δ' ἦσαν Ἴωνία πάντες, sublin. Valken. Ipsum autem hoc scholion, quod mancum et depravatum esse nemo non videt vel non monente Werfero, ita ut Codex fert exhibui, in notulas has vel Werferi vel meas conjecturas repositurus. Atque statim post λάβοι desiderantur ἠρώτων τὸν θεόν, τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Πυθίαν vel id genus aliquid; eam lacunam punctis indicavi, quae desunt in Apogr. — 2) ἔνθα ἂν κ. τ. λ. sic restitueri conatur Werferus ἔνθα ἂν ὁ σιάλος τὸν σιάλον τρεῖσαι, πρῶτος ὅστις τῶν δύο σπεισῇ. — 3) πρῶτον τῶν δύο σπεῖσαι, Werf. πρῶτον ὃν τῶν δύο. — 4) ἐκπεπλεγμένας, leg. ἐμπεπλεγμένας. — 5) ἐπένω leg. ἐπέγνω, vel ἐπενόει. — 6) εἰ αὐτὸς εἶη ὁ σιάλος, f. οὔτος. — 7) πόλιν ἄρα κ. τ. λ. Werferus εἰ πόλιν ἄρα κ. τ. λ. Sequens oraculum sic in metrum redigendum censet Werferus:

Νηλεὺς φράξεν ὅπως ἀδίκων Καρῶν γένος ἀνδρῶν
Ἐξελάσας Ἑλληνας Ἴωνάς τ' ἐγκατανάσσης.

Duriusculum et a vestigiis longius paullo recedens, quam par erat, pro ἐγκατακῆσαι legere ἐγκατανάσσης. Quodsi oi in οἰκίειν breve esset, mallet ἐγκατοικῆσαι. — 8) καὶ ἐπὶ τῶν, καὶ delendum. — 9) ἐπίγαγεν, leg. ἀπήγαγεν. — 10) Δρύοπας καὶ Πελασγούς, huc retuli schol., quod Werferus ex Mon. et Wyt-

δὲ ὅτι τῶν Δρυόπων ἱστορίαν λέγειν οὐκ ἔχομεν, πλὴν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐλθόντες ᾤκησαν εἰς Ἀθήνας. Ἡ δὲ τῶν Πελασγῶν αὐτῆ· λήσται τινες ἦσαν οἱ Πελασγοὶ οἰκοῦντες περὶ τὰ μέρη τῆς Τυρράνειας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῷ α, οὗ ἐλθόντες¹ κατώκησαν ἐν Θετταλίᾳ· ἐκδιωχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν προσοίκων ἤλθοσαν εἰς Ἀθήνας κάκεισε γυναῖκας Ἀττικὰς βιασάμενοι ἔφυγον εἰς Ἀἴμνον καὶ νοσοῦσι Λημνίους ἔχρησεν ἁ θεός, μὴ παύσεσθαι τὸ κακόν, εἰ μὴ Πελασγοὺς Ἀἴμνιοι Ἀθηναίοις ἐκδώσι· οἱ δὲ ἐξέδωκαν. Cod. bomb. Ἀἴσται τινες ἦσαν . . . reliqua cum Arogr. consentiunt . . . ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ καὶ ἐλθόντες κατώκησαν εἰς Θετταλίαν ἐκδιωχθέντες — Ἀθήνας· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ Δρυόπιες κατὰ τινα τύχην τῆς πατρίδος ἐξελαθέντες ἐνταυθοῖ κατέφυγον.

Ἦν ἔτι καὶ νῦν] Arogr. Mon. Οὐ γὰρ ἀπὸ² Δρυόπων ὁ τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύεται, ἀλλ' ἀπὸ μόνων³ Πελασγῶν, ὡς μαρτυρεῖ Θουκυδίδης·

ibid.

. . . . . τὸ Πελασγικὸν Ἄργος⁴,

εἰπὼν In marg. Schell. Οὐκ ἀπὸ Δρυόπων ὁ τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύεται, ἀλλ' ἀπὸ μόνων τῶν Πελασγῶν εἴρηται γοῦν περιληπτικῶς.

Τῆς Μεσσηνίων] Arogr. Mon. Οἱ Ἡρακλεῖδαι, ὅτε p. 191, C. ἠθέλησαν κρατῆσαι τῆς Πελοποννήσου, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ β' χρησμοὺς⁵ εἰλήφασιν, ὧν ὁ εἰς ἐκέλευσε⁶ τὸν ἀπαντίσαντα⁷ ἠρεμόνα ποιήσασθαι⁸, ὁ δὲ ἔπερος, μεθ' ὧν φαγῶσιν, ἐκείνοις μὴ πολεμῆσαι. Ὡς κατήχοντο οὖν οἱ Ἡρα-

tenb. ex Leid. ad ἐκκεχωρηκότα retulerant, miror quod Valken. non sublit. Magis autem illud miror quidam Valken. ediderit ad Herod. I, 56, cum hujus nostri testimonium admodum faceret ad dispellendas eorum dubitationes, qui totum de Pelasgis locum, invito Herodoto, a nescio quo lectore adscriptum dein textus vices suscepisse dicerent. — 1) οὗ ἐλθ., s.c. Leid., Mon. ol. — 2) οὐ γὰρ ἀπὸ, aut γὰρ exulare debet, aut exciderunt ante nonnulla; forte ea, quae in clausula annotationis in marg. Schell. leguntur, si a γοῦν discesseris, γὰρ in Schell. deest. — 3) μόνων; Ap. μονῶν. — 4) τὸ πελασγικὸν Ἄργος, sic ex Thucyd. II, 17. rescripsi, Ap. τὸ Πελαγεί καὶ Ἄργος. — 5) χρησμοὺς, sic ex bomb., Ap. χρησαμένους. — 6) ἐκέλευσε, bomb. ἐκέλευε. — 7) ἀπαντήσαντα bomb. addit αὐτῶς. — 8) ποιήσασθαι, bomb. ποιῆσαι.

κλείδαι¹, ἀπήτησεν² αὐτοῖς ὁ Ὀξύλος³ μετὰ ἑτεροφθάλμου ἡμίονου⁴, γνόντες⁵ τὸν χρησμόν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐποίησαν αὐτὸν ἡγεμόνα, ἀποκαταστήσαντες αὐτῷ τὴν πατρικὴν βασιλείαν τῆς Ἡλίδος⁶, ἐκβληθεὶς γὰρ ἦν ἐξ αὐτῆς ὁ Ὀξύλος· ἀπίοντων δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν ὁ τῶν Ἀρκαδῶν βασιλεὺς, ἀκούσας ἐρχεσθαι τοὺς Ἡρακλεΐδας, ἐπεμψέ τινας μετὰ δώρων· εἴτα ὑπήτησαν οἱ Ἀρκάδες τοῖς προδρόμοις τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἤρξαντο αὐτοῖς πωλεῖν τινὰ καὶ συνεσθίειν· μετὰ δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων ἐδήλωσέ τοῖς Ἡρακλειδαῖς, ὅτι ἀδικεῖτε πολεμοῦντες τοὺς μεθ' ὑμῶν ἐστιαθέντας, καὶ ἀναπολήσαντες⁷ τὸν χρησμόν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἐπαύσαντο καὶ ἔσχον λοιπὸν τὴν Ἀργολικὴν καὶ Μεσσηνιακὴν καὶ Λακωνικὴν. Cod. bomb. post narrationem de Oxylo, cujus varietatem infra posui, pergit: Ἀπίοντων δὲ πάλιν αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν ὁ τῶν Ἀρκαδῶν βασιλεὺς, ἀκούσας αὐτοὺς ἐρχεσθαι, ἐπεμψέ τινας μετὰ δώρων· εἴτα ὑπνίτησαν οἱ Ἀρκάδες τοῖς προδρόμοις τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἤρξαντο πωλεῖν αὐτοῖς τινα καὶ συνεσθίειν, μεταξὺ δὲ εἰς στάσιν ἐκινήθησαν· ἐδήλωσεν οὖν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, ὅτι ἀδικεῖτε πολεμοῦντες τοῖς μεθ' ὑμῶν ἐστιαθεῖσι, καὶ ἀναπολήσαντες τὸν χρησμόν ἐπαύσαντο καὶ ἐξέλειψαντες Μεσσηνίους ᾤκησαν τὴν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐποφυγόντες Μεσσηνίων καὶ μὴ τῷ πολέμῳ φθαρέντες Ἀθήνησιν ἀφικνοῦνται. Ἄλλως· ἔθος ἦν Λακεδαιμονίοις πέμπειν κόρας ἐν τῇ Μεσσηνίῳ ἑορατῇ· τινὲς τῶν Μεσσηνίων βίβη τὰς κόρας διέφθειραν· ἐξήτουν⁸ εἰς τιμωρίαν τοὺς φθειραντας Λακεδαιμόνιοι· οὐκ ἔδωκαν· ὀργισθέντες οὖν κατέσκαψαν τὴν Μεσσηνίην Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἐκφυγόντες τούτους ἐν τῷ πολέμῳ, εἰς Ἀθήνας ἔρχονται. In marg. Schell. Λακωνικὴς κόρας διέφθειραν οἱ Μεσση-

1) οὗ Ἡρακλεΐδαι desunt in bomb. — 2) ἀπήτησεν, sic bomb., Ap. ἀπήτησαν — 3) Ὀξύλος, sic bomb. sine articulo, Ap. Ὀξύλογος. — 4) ἡμίονου, sic bomb., Ap. ἡμίονος. — 5) γνόντες, sic bomb., Ap. γνῶντες. — 6) Ἡλίδος, sic Ap., bomb. Ἑλλάδος, cf. Ephor. p. 106. — 7) ἀναπολήσαντες, Apogr. ἀναπολήσαντες. — 8) ἐξήτουν, bomb. et mox Schell. ἐήτουν, quae item confusa apud Brunck. ad Anal. t. III, p. 105.

νιοι εἰς ἑορτήν ἐλθοῦσας· ἐξήτουν οὖν τοὺς βιασαμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ μὴ ἐκδιδόντων κατέσκαψαν τὴν Μεσήνην, ὣν τὸ λειπόμενον Ἀθηναῖοι ἐδέξαντο.

Τοῖς τόπους] In marg. Schell. Τὴν Ναύπακτον λέγει. ibid.

Ἀνθις δὲ τοῦ περὶ Βοιωτίαν πάθους] Ap. Mon. Ἡ ιστορία ἐν τῇ γ' Θουκυδίδου¹, ὅτι Θηβαῖοι κατέσκαψαν Πλάταιαν μετὰ Λακεδαιμονίων· τοὺς δὲ νύκτωρ ἐξελεθόντας λέγει τῶν Πλαταιῶν καὶ ὑπερβάντας τὰ τείχη. Cod. bomb. Πλησίον Βοιωτίας ἢ Πλάταια, ἣν πολιορκοῦντες μετὰ Θηβαίων Λακεδαιμόνιοι, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ ιστοριῶν φησὶ καὶ πύση χρώμενοι μηχανῇ μόλις κατέσκαψαν· πρὸ δὲ τῆς κατασκαφῆς² ἄνδρες τινὲς τῶν Πλαταιέων ἔκκροτοι νυκτὸς ὑπερβάντες τὰ τείχη καὶ λαθόντες τὸ τῶν πολεμίων στρατεύμα, Ἀθήναζε παρεγένοντο, οὓς καὶ πταίσαντας λέγει ἦτοι δυστυχήσαντας. In marg. Schell. Θηβαῖοι κατέσκαψαν μετὰ Λακεδαιμονίων Πλαταίας.

Τοῖς Ἑλλήσι] Supra in Schell. Τὸ πεζὸν τῶν Περσῶν καταλύσους. ibid.

Ἐπεκούφισαν] Ibid. Παρεμυθήσαντο. p. 191, D.

Ἐξήκει³] In marg. Schell. Εἰς ἐξωλείαν ἦκει, πανωλεθρία ἀπώλετο. ibid.

Πάλιν τοίνυν Θηβαίων⁴] Progr. Mon. Ἐξ Ἀκάνθου p. 192, A. καὶ Ἀπολλωνίας ἐπέμφθησαν πρέσβεις πρὸς Λακεδαιμονίους φάσκοντες⁵ τοὺς Ὀλυνθίους ποιῆσθαι ἑαυτοῖς συμμαχίαν παρ' Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ καταλαβεῖν τὰς Χαλκιδικὰς⁶ πόλεις·

1) ἐν τῇ γ' Θουκυδίδου, c. 20 — 25. — 2) πρὸ δὲ τῆς κατασκ., Cod. bomb. πρὶν κ. τ. λ. — 3) Ἐξήκει subl. Valken. ex Leid., ubi enarratorem eadem ratione vocem ἐξήκειν interpretari suspicor, qua interpretatus est Schell., de internecione. Canterus, quantum ex versione intelligi potest, de statione relinquenda cepit. Ἐξήκειν de tempore, quod absumitur, cf. Wessel. ad Herod. VI, 69, sic ἀποργίγεσθαι, Schweigh. ad II, 85 cui adde Dion. Chrysost. orat. XXX, p. 299. ed Mor. de ἀπέρχεσθαι notissimum. — 4) Πάλιν τοίνυν Θηβ., subl. Valk. Legitur idem schol. in bomb. unde varietatem enotabo. — 5) φάσκοντες τ. Ὀλ. κ. τ. λ., bomb., φάσκοντες, ὡς οἱ Ὀλύνθιοι ποιοῦνται συμμαχίαν παρ' Ἀθ. — 6) Χαλκιδικὰς, bomb. Χαλκηδικὰς.

ἀκούσαντες τούτο οἱ Λακεδαιμόνιοι¹, τὴν μὲν εὐτρεπῆ² δύναμιν ἔπεμψαν δι' Εὐδαμίδα³. ὕστερον δὲ διὰ Φοιβίδου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπέστειλαν τὴν λοιπὴν, καὶ κατ' ἐκεῖνο⁴ καιροῦ ἐν Θήβαις ἀντεπολιτεύοντο ἀλλήλοις Ἰσμηνίας⁵ καὶ Λεοντιάδης· ἀπερχομένου⁶ δὲ τοῦ Φοιβίδου διὰ Θηβαίων, ἐπὶ τὴν Ὀλυμπόν, τῶν ἄλλων⁸ μὴ ἀπαντησάντων, μήτε μὴν Ἰσμηρίου, ὃ Λεοντιάδης μόνος ὑπήντησεν, εἴτα⁹ ἤρξατο πείθειν αὐτοὺς ἐπὶ τῷ καταλαβεῖν τὴν Κυδμείαν, ἀναμνηστικῶν αὐτοὺς καὶ παλαιᾶς ἔχθρας Θηβαίων πρὸς Λακεδαιμονίους. Τὸ δὲ τέλος¹⁰ ὁ Φοιβίδας καταλαμβάνει τὴν ἀκρόπολιν, καταστήσας ἐν αὐτῇ¹¹ τυράννους τοὺς περὶ Ἀρχίαν καὶ φρουρὰν τῶν γούν τυράννων κακῶς χρωμένων τοῖς Θηβαίοις, ἔφυγον¹² πολλοὶ τῶν Θηβαίων Ἀθήνησιν, ἃν ἦσαν καὶ οἱ περὶ Μέλων· ὅστις Μέλων¹³ ἐλθόντι Φιλίδῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ, τῶν τυράννων ὑπηρέτη συνετάξατο, ὅτι εἰαν θέλωσιν οἱ περὶ Ἀρχίαν πρὸς συνουσίαν γυναῖκας, προσκαλεῖν¹⁴ ἡμᾶς καὶ λέγειν, ὅτι τινες ἐλευθέραι ἦσαν καὶ οὐκ ἐθέλουσιν, ὥστε καὶ τὸ πρᾶγμα γινώσκεισθαι· ὁ δὲ Φυλί-

1) οἱ Λακεδαιμόνιοι, addit bomb. καὶ βουλόμενοι κωλύειν. — 2) εὐτρεπῆ, bomb. εὐπρεπῆ. — 3) δι' Εὐδαμίδα, bomb. δι' Εὐδαμίδου. — 4) καὶ κατ' ἐκεῖνο, καὶ in bomb. deest. — 5) Ἰσμηνίας, bomb. Ἰσμεσίας. — 6) ἀπερχομένου κ. τ. λ., Ap. φοιδίμου, bomb. omittit δὲ. — 7) διὰ Θηβαίων, bomb. δι' Ἀθηναίων, facili lapsu ΔΙΑΘΗΝΑΙΩΝ et ΔΙΑΘΗΒΑΙΩΝ commutatur, sic παρ' Ἀθηναίους et παρὸς Θηβαίους Vales. ad Harp. p. 98, sic μετ' Ἀθην. et μετὰ Θηβ. Ex his emenda Arsinem in art. rhet. p. 709, 13 ed. Ald. — 8) τῶν ἄλλων κ. τ. λ. bomb. μήτε τ. ἄλλων, μήτε Ἰσμ. — 9) εἴτα, bomb. καὶ — penult. αὐτοὺς, bomb. bis αὐτόν. — 10) Τὸ δὲ τέλος, bomb. καὶ πεμθεῖς. — 11) ἐν αὐτῇ, sic bomb., Ap. ἐν αὐτῷ τοὺς τυράννους. — 12) ἔφυγον, bomb. ἔφυγον πολλοὶ τοῖτων ἐν Ἀθήναις. — 13) ὅστις Μέλων, bomb. ὅστις Μέλων ἐλθόντι (Ap. ἐλθόντος Φιλίδα) ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν τυράννων ἐπηρέτη (sic. Arogr.) Φυλίδα κ. τ. λ. — 14) γυναῖκας, προσκαλεῖν κ. τ. λ. sic. Ap., bomb. γυναῖκας, ἐμοὶ τοῦτο λέγειν· οἶδα γάρ τινες ἐλευθέραις βουλομένας τὴν μόνην τοῦτων μῆξιν· ὁ δὲ Φυλίδας κελουθεῖς κ. τ. λ. ἐνεργεῖν γυναῖκας, εἶπε τῷ Μέλωνι· καὶ ὃς γενομένης ἐσπέρας καὶ μεθυσθέντων τῶν τυράννων, πέμπει ὡσπλαγμένους ἀνδρας Ἀθηναίους γυναῖκας περιβεβλημένους στολήν· ἀποδυσθέντες οὖν οἱ τυράννοι πρὸς τὸ τοῦτοις συγκαθευδῆσαι ἀποσφάττονται ὑπ' αὐτῶν καὶ σφύρονται δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐν τῇ νυκτὶ καὶ οὕτω συνέβη ἀνηρῆσθαι τοὺς τυράννους· ἀπελθόντες δὲ καὶ πρὸς τὸν Λεοντιάδην ἀπέκρουον τὴν δύναμιν· καὶ ὃς μὴδὲν τῶν γενομένων εἰδὼς κατήλθε καὶ φανεῖται παρ' αὐτῶν. His verbis eadem fere narratur in bomb.

δας κελουσθεῖς παρὰ τῶν τυράννων ἐνεγκεῖν τὰς γυναῖκας, εἶπε τοῦτο· εἶτα, φησί, γενομένης ἐσπέρας πέμπει ὁ Φιλίδας τοὺς τούτων οἰκέτας εἰς τινα οἰκίαν φίλου μετ' οἴνου· καὶ δὴ, φησὶν, εἰσῆλθον οἱ περὶ Μέλωνα γυναικεῖαν στολὴν περιβεβλημένοι καὶ τὰς ὄψεις ὡσαύτως δὴ τινες γυναῖκες γινόμενοι· εἶτα εἰσελθόντων τούτων καὶ ἀποδυσασμένων πρὸς τὸ τούτοις συγκαθεύδειν, ἐγένετο ἡ σπονδὴ· φονεύσαντες δὲ τοὺς τυράννους ἔσυρον αὐτοὺς δι' ὄλης τῆς πόλεως ἐν τῇ νυκτὶ καὶ οὕτω συνέβη ἀνηρῆσθαι τοὺς τυράννους· ἀπελθόντες δὲ καὶ πρὸς τὸν Λεοντιάδην οἱ περὶ Μέλωνα καὶ Φιλίδα ἀνέκρουον τὴν θύραν· ὁ Λεοντιάδης νομίσας τοὺς ὑπὲρ τῶν τυράννων δεσμευθέντας ¹ μὴ ἴκειν, κατήλθε καὶ φονεύεται παρ' αὐτῶν.

² *Ατυχήμασι*] In marg. Schell. "A περιέβυλεν Ἀλεξαν- p. 192, C. δρος αὐτοῦς, ὁ Φιλίππου.

Τοὺς ἐκ ³ Κορίνθου] Aporgr. Mon. Τούτων τῶν *ibid.* τριῶν μέμνηται Δημοσθένης ³ φανερῶς ἐν τοῖς πρὸς Λεπτίνην· Κορινθίων μὲν, ὅτι ἐδέξαντο ἐν τῷ τείχει τοὺς Ἀθηναίους στρατιώτας, Θασίων ⁴ δὲ διὰ τὸν Ἐκφαντον, Βυζαντίων δὲ διὰ Ἀρχέβιον ⁵ καὶ Ἡρακλείδην.

Οὐ γὰρ ἐκποδῶν κ. τ. λ.] Cod. bomb. Σοφοκλέ- p. 192, C. οὺς ⁶ ὃν ἐν Οἰδίποδι τοῦτο εἰς παροιμίαν ἐπεκράτησε τὸ·

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι.

Τὴν ἐπιτηδειότητα] Supra in Schell. Φιλίαν. p. 193, C.

Τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων] Cod. bomb. Πᾶσι γὰρ p. 194, A, ἀνδράποισ τὰς μαντείας ἐμφαίνει ⁷· ἐρωτῶσι δὲ καὶ τοῖς

1) τοὺς ὑπὲρ τῶν τυράννων δεσμευθέντας, forte leg. τοὺς ὑπὸ τῶν τυράννων δημευθέντας, qui a tyrannis proscripti erant. — 2) Τοὺς δ' ἐκ Κορίνθου, subl. Valk. — 3) Δημοσθένης, adv. Lept. p. 53 et seq. ed. Wolf. — 4) Θασίων et mox Βυζαντίων, Ap. Θασιούς et Βυζαντίους. — 5) Ἀρχέβιον, Ap. Ἀρχίβιον. — 6) Σοφοκλέους ὃν ἐν Οἰδ., in neutro Oedipo inveni neque magis in Menandri reliquiis, cujus esse affirmat Canterus. Ἄνδρος κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ex Aristidis h. l. laudat Des. Erasmus in Adag. p. 590, de ipsa proverbii sede nil addens: reliquorum paroemiographorum nullus ad manus erat. — 7) ἐμφαίνει, bomb. ἐμφαίνειν.

- ² Ἀθηναίους, τί δεῖ περὶ τῶν κεφαλαίων ποιῆσαι ἔχρησεν, ὡς δεῖ ἀποικίας τοιῶτων ποιῆσαι.
- ibid. Ἐκάθῃρς ¹] Ap. Mon. Ἐκάθῃρς δὲ τοῦ ληστι-
κοῦ ², ὃ ἐστὶ ἡμέρωσε· καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.
- p. 195, A. Εἰ οἶόν τ' εἰπεῖν] In marg. Schell. Διὰ τὴν τροπὴν.
- p. 195, B. Ἀμφοτέρω τῶ γένει] Ibid. Τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ.
- ibid. Τὴν ὁμοιοῦαν] Ap. Mon. Πῶς οὖν ὁ συγγραφεὺς ³
λέγει, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐστασιάζετο;
- ibid. Ὡσπερ κρηπίδος] Ap. Mon. Καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῶ
Πατηγυρικῶ εἶπεν. Εἰς ἣν ⁴ ἐτοιμῶς οἱ ἄλλοι πάντες
ἀπέκησαν ⁵ ἀπηλλαγμένοι πόνου πολλοῦ.
- p. 195, D. Ἀπὸ Μασσαλίας] Ap. Mon. Πόλις ⁶ τῆς Ἀφρικῆς·
μέμνηται δὲ Θουκυδίδης Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκί-
ζοντες.
- p. 196, A. Τῷ Τανάδι] Ap. Mon. Ἔστι δὲ μεθύριον ὁ Τανάις
Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὡς φησι Διονύσιος ⁷.
Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τανάις διὰ μέσσον ὀρίζει.
Ἐνταῦθα δὲ ἀπόκισαν οἱ Μιλίσιοι.
- p. 196, B. ἐπανελθῶν] In marg. Schell. Ἀνακεφαλιωῦ·
ibid. Τῆς πολιτείας] Ap. Mon. Καὶ Δημοσθένης ⁸· εἶτα
καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας,
τὰς περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἰλόμην ἐγώ.

1) ἐκάθῃρς, hanc voc. sublin. Valken. Werferus schol. ad
πρῶτον μὲν, quae praecedunt, retulit. — 2) ληστικοῦ, sic Ap.,
sed Aristides pag. 113 ed. Jebbiius ληστροικοῦ, quod item legitur
in optimo Schell., Piers. ad Herod. pag. 450 emendat ληστικοῦ.
De utraque forma vid. Poppo obs. cr. in Thucyd. pag. 14.
Oudend. ad Th. M. p. 657 laudat Aristidis locum, quin mutet.
Thucydidis locus est I, 4. — 3) ὁ συγγραφεὺς, passim, e. gr.
III, 82. — 4) εἰς ἣν ἐτοιμῶς κ. τ. λ. non sunt Isocratis ver-
ba in Paneg. — 5) ἀπέκισαν, Ap. ἀπόκισαν — 6) Πόλις τῆς
Ἀφρικῆς, sic schol. ad Thucyd. I, 15., quem locum noster lau-
dat. Scholiasten ad h. l. Gottleberus erroris arguit; error et
inde natus, quod Λιβυκῆς et Λιγυστικῆς inter se confusa, cujus
confusionis (Λιβυστικῆς et Λιγυστικῆς) exemplum habes apud
Berk. ad Steph. sub ipsa voce Μασσαλία, et quod gens quaedam
Africae Μασσύλοι esset. Post οἰκίζοντες in Ap. puncta conspici-
untur, quae excipiuntur a sequente schol., inde illud δέ post
ἴσται. — 7) Διονύσιος, vrs. 14., Apog. Εὐρώπῃ et μέσον. — 8) καὶ
Δημοσθένης, de Coron. p. 142. ed. Harl., Apogr. πολλῶν γὰρ
πρ. οὐσ. κ. πολ., τὴν π. κ. Ἑλλ. πρ. εἰλ., om. ἐγώ.

Δωριέων γενέσθαι]. Cod. bomb. Τῶν Ἡρακλειδῶν, p. 196, C. ὡς και πρώην εἶναι· ἐκλήθησαν δὲ Δωριεῖς ἀπό τινος Δωριέως¹, ἐκγόνου Ἡρακλέους.

Νεωτέρων] In marg. Schell. Νεωτερισμοῦ ἦγουν καινοτομίας. ibid.

Τὸ κινήθην] Supra in Schell. Τὸ ἐκδιωχθέν. ibid.

Ἐν ᾧ] Ibid in marg. Ἐπεὶ. ibid.

Πολιτεία] Supra in Schell. Τάξει και στάσει πόλεως p. 198, A.

Ἀκολουθίας] Ibid. Ὁμοιότητος. ibid.

Τοῖς ἐν ταύτῃ] Coll. Nov. Ταύτῃ, in marg. γρ. τε p. 198, C. ταύτῃ. Voces τοῖς ἐν desunt item in Bar. 7, ἐν in Bar. 3. et in marg. Schell. est τοῖς ταύτῃ, quod desideratur in textu.

Καθίπερ τὸν Διόνυσον γράφουσιν] Cod. Leid. Ἄντι p. 198, D. τοῦ ζωγράφουσιν· οὕτω γὰρ και νέον και παλαιὸν αὐτὸν γράφουσιν, διὰ τὸ και τὸν οἶνον παλαιὸν εἶναι και νέον, ἢ ὅτι οἱ μὲν δεόντως αὐτῷ κέχρηται², οἱ δὲ πλέον τοῦ δέοντος, νοθεῖς εἰσιν ὡσπερ οἱ γέροντες.

Πάλιν ἀρχήν] In marg. Schell. Ἄπό φιλανθρωπίας p. 100, B. εἰς φιλανθρωπίαν.

Τῷ συνειδῶτι³] Ap. Mon. Ὅτι⁴ και τῷ συνειδῶτι p. 202, B. ἀντὶ τοῦ τῷ ἀνδρείῳ ἐπιτρέψαντες⁵. και Θουκυδίδης ἐχρήσατο τῷ ὁμοίῳ ἐνθυμηματι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ.

Ὡστ' ἄμφω⁶ τὰ γένη] Schol. apud Phot. Τὸ προκει- p. 203, B.
μενον τοῦ λόγου σχῆμα διαφόροις ὀνόμασι κέκληται, και γὰρ στρεπτόλυτον καλεῖται και διάλληλον, ἐναγώνιον, διαγώνιον, χι χιαστὸν πλεκτὸν και λυτὸν, προκειμένου κακοῦ ἠναίρεσις· στρεπτόλυτον μὲν, παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἀντιστροφῶν λυεῖν τὰ λεγόμενα· ἐναγώνιον δὲ, διὰ τὸ δοκεῖν ἔχειν ἀγῶνα τῇ ἐπαγωγῇ τῶν

1) Δωριέως, bomb. Δωριέος. — 2) post κέχρηται exciderunt ισχυροὶ εἰσιν ὡσπερ οἱ νέοι, aut id genus alia. — 3) Τῷ συνειδῶτι, huc retuli schol., non ad ἐπίωσιν, quod fecit Werferus, ex Ap. exhibens ἐπίωσιν. — 4) Ὅτι και τῷ, Ap. Ὅτι και αὐτῷ, sed ω ex vocula και adhaesit et deest Σημειῶσαι, σημειώσιον, ἰστέον, ut assolet fieri, cf. Valk. de schol. Leid. p. 222. in opp. t. II. ed. Lips. et Intt. ad Greg. Cor. p. 52. — 5) ἐπιτρέψαντες, Ap. ἐπιτρέφοντες, sed Aristides ἐλπῶα δόντες.

νοημάτων· χι δὲ χιαστὸν¹, διότι δύο προτάσεων ουσῶν, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δυνατοῦ, ὃ μὲν ἔδει δρῶναι τῷ δικαίῳ, τοῦτο ἀπένειμε τῷ δυνατῷ, ὃ δὲ ἔδει τῷ δυνατῷ ἀνέσθηκε τῷ δικαίῳ πάλιν, ἐναλλάξας τὰς ἐννοίας· παρακειμένον δὲ κακοῦ ἀναίρεσις λέγεται, ἐπειδὴ παρακεῖται ὡς δικαίους τὸ εὐχερῶς πάσχειν καὶ ἀδικεῖσθαι, ὡς δὲ ἀνδρείους τὸ ἀδικεῖν, ὁπέλε τὴν ἐκατέρου κακίαν· οἶον δικαία οὔσα καὶ οὐ πάσχουσα, καὶ ἀνδρεία οὔσα καὶ ἀδικοῦσα οὐδ' ὅλως, εἰ γὰρ καὶ ἐν τέλει ἔσθηκε τὸ συγκριτικὸν τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ σχῆμα συγκριτικόν, ἀλλ' ὡς εἴρηται παρακειμένου κακοῦ μεθοδοῦει ἀναίρεσιν.

p. 204, B.

Οἴμαι δὲ οὐδὲ Θραῦκας] Apogr. Mon. et Leid. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Θραῦκες ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἀθήνας, καθ' ὃν καὶ οἱ ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, ὡς δηλοῖ² ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδης διὰ Τειρεσίου πρὸς Κρέοντα λέγων·

Κακεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός,
Οὐ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔσθη³ ἐγώ.

Δείκνυσι δὲ τὴν ἱστορίαν, ταύτην προτέραν τῶν Ἀμαζόνων, ἔστι δὲ αὕτη. Εὐμόλπος⁴, ὁ βασιλεὺς Θραῦκης, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀντιποιοῦμενος τῆς Ἀττικῆς ὡς πατρῷου κτήματος καὶ ὀργισθεὶς⁵ ὑπὲρ οὗ ἠττήθη ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἐστράτευσεν κατὰ τῆς Ἀττικῆς. Μηκνομένου⁶ δὲ τοῦ πολέμου ἔδοξε καταλύσαι τὴν ἐχθρὰν καὶ τὸ μὲν γένος τὸ ἀπ' ἐκείνου καταστῆσαι⁷ δικάζειν τὰ περὶ ἀσεβείας καὶ ἀρχιερατεύειν⁸, τὸ δὲ τοῦ Ἐρεχθίδεως βασιλεύειν. Καὶ⁹ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ

1) χι δὲ χιαστὸν, cuius exemplum vide infra ad pag. 328, A. ed. Cant. — 2) Apogr. Mon. incipit ab his, ὡς δηλοῖ κ. τ. λ., superioribus neglectis, quae cum Valkenarario communicaverat Abreschius ex Leid. Publicavit Valk. ad Phoenis. 861, unde recepi; quae post Εὐμόλπος, ὁ βασιλεὺς Θραῦκης leguntur, veluti notiora praetermisit Valken. De scholiastae autem errore cf. Valken. ad scholia in Euripidis hunc locum. — 3) Εὐμόλπος κ. τ. λ., quae reticuit Valken. l. 1., Creuzerus servavit in excerptis, cf. Myth. et Symb. t. I, p. 264. ed. prior. IV, 334. post. — 4) ὀργισθεὶς, Leid. ὀρηθεὶς. — 5) Μηκνομ. sic Leid., Mon. Μήκ. — 6) καταστῆσαι, Leid. μεταστῆσαι. — 7) ἀρχιερατεύειν, Leid. ἀρχιερατεύειν. — 8) καὶ Δημοσθένης, Leid. καὶ Δημοσθένην, f. κατὰ Δημοσθένην.

Ἀνδροτιώνας, δικάζεσθαι¹ πρὸς Εὐμολπίδας, φρά-
 ζειν πρὸς τὸν βασιλέα. Cod. bomb. Εὐμολπος, Θρα-
 κης βασιλεὺς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιότης, ἀμνύμενος
 Ἀθηναίους, ὡς ἠτηθέντος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς Ἀθηναῖ
 τὴν περὶ τῆς πόλεως κρίσιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν. Μη-
 κνομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἔχρησεν ὁ θεὸς, Ἐρεχθεῖα θυ-
 σαι τὴν θυγατέρα Ἀγραυλόν, κατ' αὐτοῦ γενομένου ἔδοξεν
 Εὐμόλῳ καταλύσαι τὴν ἔχθραν· διὸ τὸ μὲν γένος αὐτοῦ
 ἀπ' ἐκείνου κατέστη δικάζειν ἐν Ἐλευσίῃ τὰ περὶ ἀσεβείας
 καὶ ἀρχιερατεύειν, διὸ καὶ Κήρυκας καὶ Εὐμολπίδας ἐν-
 ταῦθά ἐστιν ἀκούειν, τὸ δὲ τοῦ Ἐρεχθεῖας βασιλεύειν.
 Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Ἔρσα² καὶ ἡ Πανδρόσα, αἱ τῆς Ἀγραύ-
 λου³ ἀδελφαί, συναναῖλον ἑαυτὰς τῇ ἀδελφῇ· ὄρκω γὰρ
 πρόσθεν ἑαυτὰς κατέλαβον κοινοῦσθαι ἐν ἴπασι ταύτῃ.

Ἦνικ' ἂν ὁ καιρὸς καλοίη] In marg. Bar. 7. γρ. διδῶ. p. 204, D.

Τὴν θυγατέρα] Ap. Mon. et Leid. Ἐργατέρα⁴ p. 205, A.
 λέγει τὴν Ἀγραυλόν, περὶ ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ⁵ πα-
 ραπροσεβείας φησὶ· καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν
 ἐφήβων ὄρκον; Αἱ δὲ ταύτης ἀδελφαί συναναῖλον ἑαυ-
 τὰς⁶ τῇ ἀδελφῇ, ἥτε Ἔρσα καὶ Πανδρόσα⁷, ὄρκω γὰρ

1) Demosthenis verba ex ipsa orat. restitui, quam vid. p. 284.
 ed. Sch., Ap. Mon. sic: ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτιῶνας δικάζεσθαι,
 πρὸς Εὐμολπίδας φρ. π. τὸν βασιλέα. — 2) ἡ Ἔρσα, Cod. bomb.
 Ἐργα, sed Ἔρσα, quod habet infra Mon. et Leid., et Ἐρση in
 usu fuere, Ovidius modo Herse, modo Hersa, cf. Berk. ad
 Steph. Byz. p. 27 seq. — 3) Ἀγραύλου, sic constanter et infra
 apographa, Ἀγραύλη est in sch. ad Lysistr. 440. cf. Intt. ad
 Hyg. CLXVI. Vales. ad Not. Mauss. mavult Ἀγλαυρος, conf.
 p. 319. — 4) Θυγατέρα λέγει, forte Θυγατέρα ex Aristidis verbis
 irrepit, et sic inchoandum schol.; λέγει τὴν Ἄργα, certe Θυγ.
 deest in Leid. — 5) ἐν τῷ παραπρο., sic utrumq. Ap., Werferus
 mavult ἐν τῷ περὶ τῆς π. Audio, sed illud non alienum a scholia-
 starum more, qui Isocratē ἐν τῇ ἀπειθόσσει, Demosthenem ἐν τῷ
 τῆς παραπροσεβείας, quin adeo ἐν τῷ παραπροσεβείας laudare soleant,
 schol. plat. p. 10. ed. St., Bekkeri Anecdota, Suid., alii passim.
 Quin ipse Aristid. t. II, p. 470 ed. Jebb. Apsines rhetor p. 696,
 7, 707, 3 ed. Ald. cf. Hessii observ. ad Plut. Timol. p. 19.
 Demosthenis verba (pag. 112 ed. Sch.) ita leguntur in Apogr.
 καὶ τῶν ἐφήβων τῆς Ἀγραύλου ὄρκων, in Leid. ita: καὶ τῶν
 φήβων τῆς Ἀγραύλου ὄρκων. — 6) ἑαυτὰς, Leid. ἑαυτούς. —
 7) Πανδρόσα, Leid. πολυδρόση cf. Creuz. Myth. et Symb. t. II,
 p. 401 et IV, 367, seqq. Steph. l. l. Πανδρόσος.

ἀλλήλας κατέκλεισαν¹ κοινωνῆσαι² ἐν ἁπασιν
ἑαυταῖς.

ibid.

Λέγεται γὰρ Ἐρεχθίδης] Ap. Mon. et Leid. Τινὲς³
ἐνόμισαν ὡς ξένου⁴ αὐτὸν μεμνησθαι τοῦ Ἐρεχθίδεω⁵
διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ εἰρημένον· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ περὶ πολι-
τῶν εἰπὼν ἄνω καὶ περὶ ξένων δύο, τρία ἐπάγει τὰ παραδείγ-
ματα, πολίτην μὲν τὸν Ἐρεχθίδα καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ,
ξένον δὲ τὸν Κόδρον εἰς βασιλείαν ξένον ὄντα οὕτως· Θυ-
μοίτης ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἐκ Θησέω⁶ καταγόμενος, ἐφ'
οὗ Βοιωτοὶ Ξάνθου ἡγουμένου αὐτῶν, ἐφιλονείκησαν πρὸς
Ἀθηναίους περὶ χωρίου τινός, καὶ ἔδοξε⁵ τοὺς ἐξ ἑκατέρων
βασιλεῖς μονομαχῆσαι· ὁ Θημοίτης δὲ γεγηρακῶς καὶ μὴ δυ-
νάμενος ἀγωνίσασθαι⁶, Μελάνθῳ τινὶ Μεσηνίῳ⁷,
ἀπογονῷ τοῦ Νέστορος, παρεχώρησε τὴν βασιλείαν ἐπὶ τῷ
μονομαχῆσαι· φανέντος δὲ τοῦ Διονύσου, ἐνεκάλει ὁ Μέ-
λανθος τῷ Ξάνθῳ, ὡς μεθ' ἑτέρου μαχομένῳ· ἐκείνου δὲ
στραφέντος ἐπὶ τῷ ἰδεῖν τὸν μεθ' ἑαυτοῦ, βαλὼν ἠεῖλεν,
ὅθεν τὰ Ἀπατούρια τὴν ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀθηναῖοι· τοῦ
δὲ Μελάνθου παῖς γίνεται Κόδρος. Cod. bomb. Τινὲς
ἐνόμισαν ὡς ξένου αὐτὸν μεμνησθαι τοῦ Ἐρεχθίδεω⁵ διὰ τὸ
πρὸ αὐτοῦ εἰρημένον· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ περὶ πολιτῶν εἰπὼν
ἄνω καὶ ξένων, πρῶτον μὲν περὶ πολιτῶν διέξεις τοῦ
Ἐρεχθίδεω⁵ καὶ τοῦ Λεῷ, εἶτα καὶ περὶ ξένων, τοῦ Κόδρου·
ἔχει γὰρ ὡδε. Θυμοίτης⁸ ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἐκ Θη-
σέω⁶ καταγόμενος, ἐφ' οὗ Βοιωτοὶ, Ξάνθου ἡγουμένου αὐ-
τῶν ἐφιλονείκησαν πρὸς Ἀθηναίους περὶ χώρας τινός· καὶ
ἔδοξε τοὺς ἐξ ἑκατέρου βασιλεῖς μονομαχῆσαι· ὁ Θυμοίτης
γηράσκων καὶ μὴ δυνάμενος μαχέσασθαι, Μελάνθῳ τινὶ

1) κατέκλεισαν, Leid. κατέκλισαν (sic). — 2) κοινωνῆσαι, Leid. κοινωνεῖν. — 3) Τινὲς ἐνόμισαν κ. τ. λ. Ap. τινὲς δὲ ἐνόμ., cum uno tenore hoc schol. et ad. τὴν θυγατέρα legerentur. — 4) ὡς ξένου κ. τ. λ., Mon. ὡς ξένους αὐτῶν μ. τοῦ Ἐρεχθίδεω δὲ τὸ κ. τ. λ. In Leidensibus excerptis desunt, quae pergunt: Θυμοίτης ἴβασ. — 5) ἔδοξε, sic Leid., Mon. ἔδοξε. — 6) ἀγωνίσασθαι, Leid. ἀγωνίσ. — 7) Μεσηνίῳ, Leid. Μεσσ. — 8) Θυμοίτης, bomb. Θυμίλης constanter, sed vid. schol. plat. p. 48, p. 201. Etym. M. s. v. Κουρεῶτις, schol. ad Aristoph. Ach. 146. Versp. 1133. Pac. 890. et Creuz. S. et M. t. III, p. 541.

Μεσηνίῳ, ἀπογόνῳ Νέστορος, πατρὶ δὲ Κόδρου παρεχώρησε τῆς βασιλείας ἐπὶ τῷ μονομαχῆραι· συμμαχοῦντος δὲ Λιονύσου τῷ Ξόνθῳ, ἐνεκάλει ὁ Μέλανθος ὡς μεθ' ἑτέρου μαχομένου· στραφέντος ἐκείνου ἐπὶ τῷ ἰδεῖν τὸν μεθ' ἑαυτοῦ, βαλὼν ἀνείλεν· ὅθεν τὰ Ἀπαταύρια τὴν ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀθηναῖοι, διότι ὑπατήσας αὐτὸν ἀνείλεν.

Καὶ οὗτος¹ ἐν τῷ λοιμῷ (Cant. λιμῷ) Aporgr. Mon. p. 205, B. Λοιμοῦ ποτε καταλαβόντος τὰς Ἀθήνας, ἔχησεν ὁ θεὸς μὴ πρότερον² παύσασθαι τὸ δεινὸν, πρὶν τις τῶν πολιτῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἐπιδῷ πρὸς ἀναίρεσιν. Λεὼς δέ τις³ ἔχων τρεῖς θυγατέρας, Φασιθέαν⁴, Θεοπόμπην, Εὐβούλην, προθύμως ἐπιδέδωκεν, ὅθεν αὐταῖς τὸ ἱερὸν ἀκοδομήθη τὸ καλούμενον Λεωκόριον.

Κόδρω μὲν κ. τ. λ.] Aporgr. Mon. Τὸν μὲν γὰρ Μέ- p. 206, A. δοντα βασιλεὺς κατέστησε χωλὸν ὄντα καὶ μὴ δυνάμενον τῆς πατρίδος ἐξελεθεῖν⁵, ὁ δὲ Νηλεὺς τῆς Ἰώνων⁶ ἡγήσατο ἐν Μιλήτῳ, ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ, ἐπειδὴ δὲ ἐτεθνήκει Κόδρος, οἱ τούτου παῖδες τὴν δωρεάν⁷ ἐκομίσαντο. Cod. bomb. Τὸν γὰρ Μέδοντα βασιλεύα κατέστησε τῆς πόλεως χωλὸν ὄντα καὶ μὴ δυνάμενον ἐξελεθεῖν· Νηλεὺς δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῆς Ἰώνων ἀποικίας ἡγήσατο ἐν Μιλήτῳ.

Τῶν δὲ κορῶν ἱερά] Supra in Cod. Schell. Τὸ κα- ibid. λούμενον Λεωκόριον.

Τὰ νικήσαντα] Phot. in marg. Δόξαντα καλλίω λεχ- p. 207, A. θῆναι.

Τριῶν⁸ γὰρ ἔθνων] Aporgr. Mon. Αὕξει τὸν πό- p. 207, B.

1) Καὶ οὗτος κ. τ. λ. Ad haec idem schol. legitur in Cod. bomb. — 2) μὴ πρότερον κ. τ. λ. ea sic bomb. μὴ παύσασθαι τὸ δεινὸν, πρὶν ἂν τῶν πολιτῶν τις... — 3) Λεὼς δέ τις, bomb. Λεὼς τις. — 4) Φασιθέαν, bomb. Φρασιθέαν (quam nonnulli Πραξιθέαν appellant, Vales. ad Harp. s. v. Λεωκόριον) Θεοπόμπην καὶ Εὐβούλην. — 5) ἐξελεθεῖν, Ap. διεξελεθεῖν. — 6) τῆς Ἰώνων, vel τῶν Ἰώνων, vel τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ut est in bomb. — 7) τὴν δωρεάν, Werferus ex Ap. τὴν Λωρεάν, sed: Codro defuncto munus obtinuerunt, forte addendum τὴν ἀρχὴν δ. ἐκ., summum imperium pro munere acceperunt. — 8) Τριῶν γὰρ ἔθνων κ. τ. λ. sublin. Valken., neque vero publicavit ad Herod. V, 71, ubi erat hic locus.

λεμον εἰπὼν τριῶν ἔθνων τῶν μεγίστων εἰς ἓν γενομένων ἢ δὲ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ ἔστιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει. Ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ ἤγειτο τοῦ στρατοῦ Δημάρατος, Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, λέγει δὲ καὶ ἐν τῷ¹ πρώτῳ τῶν Λευκτρικῶν τὴν ἱστορίαν. Κύλων δὲ τις Ὀλυμπιονίκης καταλαβὼν τὴν ἀκρόπολιν ἐπολιορκεῖτο ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων· εἴτα χρόνῳ οὗτος μὲν ἔφυγεν, οἱ δὲ πολιορκούμενοι μετὰ σπονδῶν ἠβουλήθησαν κατελθεῖν· κατελθόντας τούτους ἐφόνευσαν Ἀθηναῖοι καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη τὸ γένος τῶν ἑναγῶν, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Κλεισθένης. Μετὰ τὸ ἐκβληθῆναι τοὺς ἑναγεῖς ἐπιχειροῦντος καὶ τὴν βουλὴν διαφθεῖρειν Κλεομένους, ἐξέβαλον τοῦτον Ἀθηναῖοι· ὀργισθεὶς ἐκεῖνος στρατεύεται κατὰ Ἀθηναίων μετὰ Δημαράτου, Λακεδαιμονίους συμμάχους προσειληφώς, Βοιωτοὺς, Εὐβοέας, Κορινθίους· εἴτα οἱ Κορινθιοὶ, ὡς ἄτε δι' εὐσεβεῖς, ἤρξαντο ἀναβάλλεσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μὴδὲν ἡδικῆσθαι ὑπὲρ Ἀθηναίων. Λεγόντων τούτων ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι, οἱ μὲν ἐπέειθοντο, οἱ δ' οὐ, καὶ ὁ Δημάρατος δὲ τῶν μὴ βουλομένων πολεμεῖν τοῖς Ἀθηναίοις ἐτύγχανε. Τέλος γοῦν στασιαζόντων τῶν συμμάχων, οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἰσχυρώρησαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῶν μὲν Λακεδαιμονίων ἐφείσαντο ὡς μὴ συγχωρησάντων γενέσθαι τὸν πόλεμον, τοὺς δὲ Εὐβοέας καὶ Βοιωτοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κατηγωνίσαντο· διὸ² καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν τοὺς δώδεκα βασιλεῖς. Cod. bomb. . . . Ἔστι³ δὲ αὕτη· Ἐπιχειροῦντος τὴν βουλὴν διαφθεῖρειν⁴ Κλεομένους⁵, ἐξήλασαν τοῦτον Ἀθηναῖοι· ὀργισθεὶς ἐκεῖνος στρατεύεται κατὰ Ἀθηναίων, Λακεδαιμονίους συμμάχους προσειληφώς, ὧν ἦρχε Δημάρατος,

1) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λευκτρικῶν, p. 121, ed. Steph. — 2) διὰ καὶ οἱ κ. τ. λ. ea quae sibi velint, nescio. — 3) Ἔστι δὲ αὕτη, et puncta, quae praemittantur, et vocula αὕτη satis arguunt, una cum plurimis excidisse vocem ἱστορία, quae supra legitur in Apogr.; demtis et capite et calce nil nisi truncus restitit. — 4) διαφθεῖρειν hoc loco non est corrumpere, sed dissolvere, καταλύειν, qua voce utitur hac in re Herod. V, 72. — 5) Κλεομένους, bomb. Κλεισθέινους, vid. Herod. l. 1.

καὶ Εὐβοέας· εἶτα οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἀναβαλλόμενοι τὴν
 συμμαχίαν ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ
 τῶν μὲν Βοιωτῶν συμβαλόντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐκράτησαν,
 πρὸς δὲ τῇ Εὐβοίᾳ στρατὸν πέμψαντες τοὺς τε Εὐβοέας
 κατεστρέψαντο καὶ τὰ κείνη κατακράτος διέφθειραν. . . .

Ἐπιθεμένων 1] Arogr. Mon. et Leid. Ἰππάρχου, ibid.
 τοῦ Πεισιστράτου υἱοῦ, τελευτήσαντος ὁ ἀδελφὸς τούτου
 Ἰππίας, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων· μὴ φέροντες τούτου
 τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαϊωνίδαι ἐξήλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς
 ἦν καὶ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τουτέστιν 2 τὴν ἐν
 Δελφοῖς ἱερειάν, παρεκάλει ἐπὶ τῷ χοῦσαι τοῖς Λακεδαιμο-
 νίοις, βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις, πολέμων 3 (sic) τοῖς
 τυράννοις. Λαβόντες τοίνυν τὸν χορησμὸν Λακεδαιμόνιοι
 ἀπέστειλαν κατὰ τῶν τυράννων δευτέραν βοηθειάν μετὰ
 Κλεομένους ἄρχοντας, ὃς συμβαλὼν νικᾷ τοὺς περὶ Ἰππίαν.
 Κατ' ἐκεῖνο τοίνυν καιροῦ ἀντεπολιτεύοντο ἀλλήλοις Κλεισ-
 θένης, ὁ Ἀλκμαϊωνίδης, καὶ Ἰσαγόρας, ὃς μετεκαλέ-
 σατο 4 Κλεομένην πρὸς συμμαχίαν κατὰ Κλεισθέους, καὶ
 γὰρ ἐτύγχανε μοιχεύων τὴν τοῦ Ἰσαγόρου ὁ Κλεομένης·
 βουλόμενος οὖν ἐβάλλειν τὸν Κλεισθένην ἀπὸ τῆς πόλεως
 ὁ Κλεομένης, ἀναγορεύει πάντας τοὺς ἐναγεῖς ἐκβληθῆναι
 τῆς πόλεως, οἵτινες τούτῳ τῷ τρόπῳ ἦσαν ἐναγεῖς, ἃ ἄνω-
 τέρω εἰρηκαίμεν τῷ 5 τοῦ Κύλωνος.

Τὸ μὲν αὐτῷ φυγῆς 1] Arogr. Mon. et Leid. Τὸν ibid.
 πόλεμον λέγει, ὃν Ἡρόδοτος ἱστορεῖ πρὸ τοῦ Μηδικοῦ γε-
 νόμενον· ἣ δὲ ἱστορία αὐτή. Πελοποννήσιοι καὶ Εὐβοεῖς καὶ
 Βοιωτοὶ κατὰ Ἀθηναίων ἐστρατεύσαντο· οἱ δὲ Κορίνθιοι

1) Ἐπιθεμένων subl. Valken. et principium hujus schol. ex
 Leid. in vulg. edidit ad Herod. V, 63. usque ad ταῖς Ἀθήνας,
 quibus quae adduntur praetermissa a Valk. inquit Creuz. melet. I.
 p. 65. — 2) τουτέστιν τὴν ἐν Δελφ. κ. τ. λ. sequutus sum Valk.
 l. l., de confusis ἀδελφοῖς et ἐν Δελφοῖς vid. Valk. et Wessel.
 ad V, 72. et Viros d. ad Greg. Cœc. p. 344. Werf. ἐν Δελφοῖς,
 τὴν forte ab τω, in quam syllabam exit τουτέστιν, absorptum. —
 3) πολέμων, vel πολεμοῦντας vel καὶ πολεμῆν, πόλεμῳ nimis du-
 rum. — 4) μετεκαλέσατο, Mon. κατεκαλέσατο. — 5) τῷ τοῦ Κῦ-
 λωνος, a nescio quo adjecta forte.

ἄδικον τὸ πρᾶγμα νομίσαντες ἐπεισαν Λακεδαιμονίους καὶ ἀνεχώρησαν· φυγὴν¹ οὖν ἀνακαλεῖ τὴν ἀναχώρησιν.

p. 207, C. Βοιωτοὶ δὲ] Apogr. Mon. et Leid. Ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πέμπτῃ βίβλῳ μετὰ τὸ διηγήσασθαι τὰ κατὰ² τὸν Κλεισθένην καὶ ὅτι ὑπὸ Κλεισθένους ἐξηλάθη, ἐπιφέρει ὅπως ἐντιπαραταξαμένον Ἀθηναίων Λωριεῖς μὲν ἀνεχώρησαν, οὐ δίκαια γόνοντες ποιεῖν, Ἀθηναῖοι δὲ Βοιωτοῖς ἐπελθόντες ὅπως αὐτοὺς νικήσαντες καὶ ὁποίας ἀπαιτήσαντες δίκας, καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀνέθησάν τε τὰς πέδας ἐν τῇ ἀκροπόλει αἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ χαλκοῦν τέθριππον ἀπότισιν τῶν λύτρων.

p. 208, A. Τὸ μὲν] Apud Phot. in m. Τὸ Ἑλληνικόν.

ibid. Τὸ δὲ] Ibid. Τὸ βαρβαρικόν

p. 208, B. Καθ' ἅπερ τοὺς εἰωθότας] In marg. Schell. Τὰ Ὀλύμπια, τὰ Πύθια.

p. 208, C. Οἱ ὕστερον διαβάντες εἰς Ἀσίαν] Apogr. Mon. Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται· νικήσαντες γὰρ τὸν πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ τῆς Ἀσίας ἡβουλήθησαν κρατῆσαι, ὡς³ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρῳ εἶπε. In marg. Schell. Λακεδαιμόνιοι νικήσαντες πελοποννησιακὸν πόλεμον ἡβουλήθησαν κρατῆσαι καὶ τῆς Ἀσίας.

p. 209, A. Τέως⁴ δὲ ἐν Βαβυλῶνος τάξει] Cod. bomb. Τὴν τεύχη γὰρ αὐτῆς πρὸς ἐκπληξιν ἄγει, οὐ μόνον τοὺς θρωμένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν Ἰνδοῖς θεάματα, ἐλέφαντες καὶ μύρμηκες καὶ ὅσα τοιαυτότροπα.

p. 211, A. Τῷ διαφθεῖραι τοὺς ἀγγέλους] In marg. Schell. Ἐμ-

1) φυγὴν οὖν κ. τ. λ. desunt in Leid. excerptis. — 2) τὰ κατὰ τὸν Κλ., Leid. τὰ μετὰ τ. Κλ. Reliqua inde ab καὶ Χαλκιδέας κ. τ. λ. publicavit Valk. ad Herodot. V, 77. pro τοὺς παῖδας corrigens πέδας (in excerptis Leid. autem diserte legitur πέδας), pro χαλκεῖς τέθριππου, quod est in utroque Apogr., χαλκοῦν τέθριππον. In Apogr. Mon. punctum post ἡμέρας abest. — 3) ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγ., p. 534. ed L. Ceterum idem schol. legitur in bomb., qui pro εἶπε exhibet φησί. Subl. Valken. — 4) Τέως δὲ ἐν Βαβ. τ., quae statim adjiciuntur, τῶν ἐν Ἰνδοῖς, ea Valk. sublin.

βαλόντες γὰρ εἰς φρέαθ καταέχουσιν, δόντες αὐτοῖς ὕδωρ καὶ γῆν.

Τῷ δ' ἐρμηνεύσαντι] Apogr. Mon. Οὗτος ὁ ἐρμη- p. 211, B. νεὺς Σάμιος ἦν, ἄποικος δὲ τῆς πόλεως, τὴν Περσίδα γλῶσσαν ἐπιστάμενος· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι τὸ μὲν κύριον ὄνομα ἐκαλεῖτο Μῦς, τὸ δὲ ἐθνικὸν Σάμιος. Cod. bomb. Οὗτος ὁ ἐρμηνεὺς Μῦς μὲν ἐκαλεῖτο, ἐν Σάμῳ δὲ κατώκει· ἄποικον δὲ τοῦτον λέγει ἢ ὅτι⁵ τὸ ἀνέκαθεν Ἀθηναῖος ὡν ἐλθὼν εἰς Σάμιον κατώκησεν ἢ ὅτι οἱ Σάμιοι ἐξ Ἀθηναίων ἀπωκίσθησαν· ἠπίστατο δὲ τὴν Ἑλλάδα γλῶττιαν καὶ τὴν Περσίδα, διὸ καὶ Δαρεῖος ἄκοντα τοῦτον μετὰ τῶν κηρύκων Ἀθήναζε ἐπεμψεν. In marg. Schell. Τὸν ἐρμηνεὺ αἱ μὲν καλοῦσι Μῦν, οἱ δὲ Σάμιον. Penes Phot.⁴ Ὁ ἐρμηνεὺς ὁ ἀναιρεθεὶς Σάμιος ἦν τὸ γένος, τοῦνομα⁵ (δὲ) Μῦς.

Διὰ χειροτονίαν] Supra in Schell. Διάσκεψιν⁶. ibid.

Ὁ δ' τὸ διαλλάττον] Cod. bomb. Οἱ μὲν τῶν ἱστο- p. 212, A. ρικῶν μ' μυριάδας εἶναι τὸν Δαρεῖον φασὶ στρατὸν, οἱ δὲ μίσι· λέγει οὖν τὴν τοιαύτην διαφορὰν μέγιστον ὄρον σιόλου, οὐ γὰρ ὀλίγος στρατὸς αἱ ἐξ μυριάδες. Ἀθηναῖοι δὲ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος χιλίους μόνους ἐπεμψαν, ἐπιστήσαντες αὐτοῖς στρατηγούς Πολύζηλον⁸, Καλλιμάχον, Κυναίγειρον, Μικτιάδην καὶ ἑτέρους σι'· γενομένης δὲ τῆς παρατάξεως, Πολύζηλος μὲν ὡς ἄνθρωπον φαντασίαν⁹ θεα-

1) Τῷ δ' ἐρμηνεύσαντι κ. τ. λ. Werferus ita: Schol. ad οὐ- τος ὁ ἐρμηνεὺς, quae cum Aristidis non essent, ipsi scholio praefixi, eo magis, quod ab iisdem inchoaret Cod. bomb. — 2) τὸ δὲ ἐθνικόν, Apogr. ἐθνικός. — 3) ἢ ὅτι κ. τ. λ., Cod. b. sic: ἢ ὅτι κ. τ. λ. — 4) scholion penes Phot. adscribitur ad ἐρμηνεὺ τῆ φάσει, quae item sublin. Valken., ego illuc retuli. — 5) τοῦνομα (δὲ) Μῦς, δὲ in Phot. insertum. de nomine hujus interpretis Samii vide Wessel. ad Herod., VIII 133. — 6) Διά- σκεψιν, f. διὰ σκέψιν. — 7) οὐ τὸ δ., subl. Valk., Werferus ad- scripsit hoc schol. ad δίδωσι πλῆθος τῆς στρατιᾶς. — 8) Valken. ad Herod. VI, 114. » de Callimacho non nominato vide Aristid. Panath. I, 216, schol. ibi mscr. et Cynaegiri facinus enarrat et Callimacho quid evenerit. « Vide ibid. Virum doctiss. de Πολύζηλῳ, qui in Herodoto audit Ἐπιζήλος. — 9) φαντασίαν, Cod. φαντάσαν, Werfero dubitandi signum adpingente, f. φάντασμα.

σαίμενος τὴν ὄρασι ἀπέβαλε καὶ τυφλὸς ὢν ἀνείλεν ὀκτὰ καὶ τεσσαράκοντα· Κυναίγειρος δὲ περσικὴν ναῦν κατασχὼν ἐχειροκοπήθη, εἶτα πάλιν κατασχὼν τοῖς ὁδοῦσι ἀφηρέθη τὴν κεφαλὴν· Καλλιμάχος δὲ πολλοῖς πεπαρμένους βέλεσι καὶ νεκρὸς ἴστατο, ὅθεν πρὸς τούτους ὑπὸ Παντελείου¹ τοιαῦδε γεγράφηται λέγεται·

Ἦ κενεοῦ καμάτοιο καὶ ἀπρήκτου πολέμοιο·

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ τί λέξομεν ἀντιάσαντες;

Ἦ βασιλεῦ, τί μ' ἐπεμπες ἐπ' ἀθανάτους πολεμιστάς;
Βάλλομεν, οὐ πίπτουσι· τιτρώσκομεν, οὐ φοβέονται·
Μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν· ἐν δ' ἄρα μέσση
Αἱματόεις ἔστηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥίξαις

Αἱματόεις ἔστηκεν ἄτειρός· Ἄρεος εἰκῶν².

Κοῦκί³ θέλει πεσεῖν, τάχα δ' ἔρχεται ἐνδοθι νηῶν
Αὔε, κυβερονῆτα, νέκνος προσφύγωμεν⁴ ἀπειλάς.

Ἰστέον δὲ, ὅτι δέκα ὄντες, ὡς ἔφαμεν⁵, οἱ στρατηγὸι καθ' ἐκάστην ἡμέραν⁶ εἰς ἕκαστος ἐστρατήγησι· ἔλαχεν οὖν, ὅτε ἡ τροπὴ τῶν βαρβάρων ἐγένετο, Μιλτιάδης στρατηγῶν καὶ διὰ τοῦτο τὸ πᾶν τῆς νίκης εἰς μόνον τοῦτον στρατηγῶν ἀνετέθη.

p. 212, C. Ἀποστεροῦντες] Apogr. Mon. Ἦς⁷ καὶ Ὀμηρος·

Ἴπποι γὰρ με παρήϊξαν. . . .

p. 215, B. Ἐκ τοῦ⁸ πελάγους] Apogr. Mon. Ἡ διὰ τὸν λοιπὸν, ὃν φησι Θουκυδίδης⁹ διὰ τοῦ πελάγους ἐκπεσεῖν πρῶτον εἰς τὸν Πειραιᾶ.

p. 213, C. Πόμπην ἀγούση] In marg. Schell. Ἐν γὰρ ταῖς πα-

1) Παντελείου, in Brunckii Anal. t. II, p. 404. est Παντελείου. In Anal. l. l. vers. 6 et 7. ita leguntur:

Αἱματόεις ἔστηκεν ἄτειρός· Ἄρεος εἰκῶν·
Δένδρον δ' ὡς ἔστηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥίξαις.

2) εἰκῶν, Cod. εἰκων. — 3) Κοῦκί θέλει, apud Br. Κοῦκ ἐθέλει. — 4) προσφύγωμεν, Cod. προσφύγωμεν. — 5) ὡς ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 6) καθ' ἐκάστην, Cod. καθ' ἐκάστην. — 7) ὡς καὶ Ὀμηρος, Iliad. XI, 615. Apographum, veluti clausulam hexametri sic exhibet: παρήϊξαν δέ με Ἴπποι. Valken. sublineavit vocem ἐπερηχούντες, quae proxime praecedat. — 8) Ἐκ τοῦ πελάγους, sublin. Valken. — 9) Θουκυδίδης, II, 48.

νηγύρεσιν ἕκαστος τῶν στρατιωτῶν τὸ εἶδ' (sic? f. ἑόρτιον)
φορῶν σχῆμα ἐπόμπευσεν.

'*Ἀνέωγε*'] In marg. Schell. "Ἐθος γὰρ ἦν ἐν ταῖς p. 213, D.
ἐφόδοις τῶν πολέμιων κλείειν τὰ ἱερά.

'*Ἰερώων γένη*] Ibid. *Κήρυκας καὶ Εὐμόλπιδας αἰνίτ-* ibid.
τεται.

*Διεπρεσβεύετο*³ πρὸς τοὺς Θεοὺς] Ibid. *Τὰς ἀρ-* ibid.
χὰς πρεσβεῖαν ἐκίλουν, ὡς πρὸς ὁμοίους.

'*Ἀρχαῖον τρόπον*] Ibid. "Ὀν Ὅμηρος καὶ οἱ κατ' ἐκεί-

νον ἐποιοῦν. *Καλοῦσα*] Cod. Schell. *Τοὺς Θεοὺς.* p. 214, A.

'*Ἐπειτα*⁴ *κρείττους*] Arogr. Mon. *Τοῦτο εἶπεν, p. 214, B.*
ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι περὶ μὲν τὰς ἀρχαῖς ὄξεις εἶναι,
*πρὸς δὲ τὸ τέλος ἀμβλύτεροι, καὶ ὁ Θουκυδίδης*⁵ *ἀρχό-*
μενοι γὰρ ἅπαντες ὄξύτερον ἀντιλαμβάνονται.

*Τῶν ἄλλων*⁶ *ἐφορκίων*] Arogr. Mon. *Κατεχρήσατο* ibid.
ἐφορκίων εἰπῶν ἐπὶ γῆς· κυρίως γὰρ ἐφορκία καλοῦνται
τὰ μικρὰ σκαφίδια τὰ ἐφελκόμενα τοῖς μεγάλοις πλοίοις.

Χρείας] Arogr. Mon. *Ὅσον ἵππων, καμήλων, ψυ-* p. 214, C.
χαγωγίας δὲ, κυνῶν Ἰνδικῶν καὶ ὀρνέων, τῶν τοιούτων.

'*Ἐπερβαλόντες*'] Arogr. Mon. *Παρὰ τοὺς πολε-* ibid.
μίους ἐλθόντες.

'*Ἐπερηφανία*] Arogr. Mon. *Ὁ μὲν Πλάτων τὸ τῆς* ibid.
ὑπερηφανίας καὶ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνει, σημαίνων τὸ μέγε-

1) τὸ εἶδ', representavi Codicis scripturam, in qua forte
latet τὸ δεόν. — 2) *Ἀνέωγε*, sic Schell. et Thom. Mag. p. 71.,
ad quem loc. Clarissimus Oudendorpius ab editore anglico inepte
ἀνήωγε expressum ait. Sublin. Valk. — 3) *Διεπρεσβεύετο*, subl. Valk.
4) *Ἐπειτα κρείττους*, subl. Valk. atque idem schol. legitur in
bomb., ubi omittitur οἱ ante ἄνθρωποι, εἶναι ὄξεις pro ὄξεις εἶναι
legitur et ὡςπερ φησὶ ὁ Θουκυδίδης. — 5) Thucydidis locus non
praesto erat, neque continetur in collectione sententiarum polit.
et moral., quam priori suae editionis volumini inseruit praestan-
tissimus Em. Poppo; a lectore me edoctum velim. — 6) τῶν
ἄλλων ἐφορκίων κ. τ. λ. significat scholion Creuzerus V. D. ad
Plotin. p. 252. ubi alterum scholion, multo hoc locupletius, ad
Platon. orat. editum est. — 7) *Ἐπερβαλόντες*, quae ad h. v. le-
guntur, adprime adposita erant ad proxime praecedentia, sic
ferre: ὀρνέων, τῶν τοιούτων ὑπερβαλόντες παρὰ κ. τ. λ.

θος. Coll. Nov. Ἡ περιφάνεια, in marg. γυ. ὑπερηφανία.

p. 215, C. Παιῶνος¹ (sic Jebb., al. Παιᾶνος)] Cod. bomb. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ ἀφείσει λοιμοῦ ἀδόμητος πρὸς Ἀπόλλωνα ἕμνος παιῶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς πᾶς ὁ πρὸς Θεοῦς ἕμνος καὶ ὁ πρὸς ἀνθρώπους· τινὲς δὲ καὶ ἄσμα πολεμικὸν ἐνταυθα φασὶ τὸν παιῶνα νοεῖσθαι· εὐρηται δὲ οὐ μόνον παιᾶν, παῖανος, ἀλλὰ καὶ παιῶν, παιῶνος.

p. 216, A. Θέοντες²] Apogr. Mon. Καὶ Ὅμηρος
Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης.

ibid. Τάξεις ἐρρώγισαν] Apogr. Mon. Τουτέστι συνεπλέκοντο καὶ συνέβαλλον· καὶ³ ὁ Θουκυδίδης, οὐ μέντοι ὅ γε πόλεμος πω ξυνερρώγει· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ συνῆπτο.

ibid. Νῆες⁴ εἴλκοντο] Apogr. Mon. Δηλοῖ τὸν Κυναίγειρον, ὅς φεύγουσαν κατέσχε τὴν Δάτιδος ναῦν καὶ ἀποβαλὰν⁵ τὴν δεξίαν ἤπητο τῇ εὐωνύμῳ καὶ πάλιν καὶ αὐτῆς ἀφαιρεθεῖς κατέχε τῷ στόματι, ἕως ἀπετμήθη καὶ τὸν τραχηλόν. Cod. bomb. Τὸ νῆες εἴλκοντο λέγει διὰ τὸν Κυναίγειρον· οἷτος γὰρ ἀγομένην τὴν Δάτιος⁶ ναῦν κατασχὼν ἐχειροκοπήθη, ὡς πρόσθεν⁷ ἔφαμεν. Τὸ δὲ χορεία Πανός κ. τ. λ. vide infra.

ibid. Χορεία Πανός] Apogr. Mon. et Leid. Ζητεῖται⁸,

1) Παιῶνος, sic bomb., Ap. παιᾶνος, (unde expressit Werf., apponens scholion, quod pertinet ad Θέοντες, vide paullo infra), utrumque Schell., qui ab ead. man. παιῶνες (sic). Cfr. in eam rem Thom. Mag. p. 670. qui ipsum hunc Aristidis l. laudat, ibique intt.; his adde schol. ad Eurip. Phoen. 1109, qui nostro hoc loco legit παιῶνος, ibiq. Valk. et eund. ad Hippol. 1572, Ruhnk. ad Tim. p. 202, nec non schol. ad Thucyd. I, 50 ibiq. Intt., qui si vera tradidit cum dicit priorem cantum bellicum ἀπο Ἀφείσει ἄρξασθαι, alterum demum ἀπὸ Ἀπόλλωνος, sequitur, ut Canterus male verterit: et amico orsi Apolline. — 2) Θέοντες, huc referendus Homeri ex Iliad. V, 85 versiculus, non ad παιῶνα, ut fecit Werferus. — 3) καὶ ὁ Θουκυδίδης, I, 66. Apogr. συνερρώγει, reliqua sine div. Subl. Valken. — 4) Νῆες εἴλκοντο subl. Valk. — 5) ἀποβαλὰν Apogr. ἐπιβαλὼν. — 6) Δάτιος, sic bomb., cujus in vicem nolui substituere Δάτιδος. — 7) πρόσθεν ἔφαμεν, bomb. ὀπισθεν ἔφημεν. — 8) Utrumque Apogr. ita: ζητεῖται διατὶ (Mon. διὰ τί) μὴ εἶπε ἄλλον Θεοῦ χορείων λεγομένην· ὅτι ἐμμοῦντο τὸν Πᾶνα sic Leid., Mon. πάντα χορεύοντα.

διατί μὴ εἶπε ἄλλου θεοῦ χορείαν; λέγομεν, ἢ ὅτι ἐμμούν-
το τὸν Πᾶνα χορευόντα, ἢ διότι καὶ ὁ Πᾶν αὐτοῖς συν-
επολέμησε, οἰονεὶ καὶ ὁ Πᾶν ἐχόρευε· λέγεται γὰρ ὅτι ἐπι-
όντων τῶν Περσῶν ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς Λακεδαιμο-
νίους Φιλιππίδην τὸν ἡμεροδρόμον· ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ἐν
Παρθενίῳ ὄρει ὁ Πᾶν συναντήσας αὐτῷ εἶπεν, ὅτι τῇ μά-
χῃ παρέσομαι· εἶπε δὲ Ἀθηναίους τιμᾶν με. Λακεδαιμό-
νιοι μὲν οὖν, οὐκ ἦλθον διὰ τὴν πανσέληνον, μόνοι δὲ
Ἀθηναῖοι μετ' ὀλίγων Πλαταιῶν² συνέβαλλον. Cod. bomb.
exposito Cynaegiri facinore, (vide supra) ita pergit:
Τὸ δὲ χορεία Πανὸς νοητέον, ἢ διότι καὶ ὁ Πᾶν αὐ-
τοῖς συνεμάχει· φασὶ γὰρ ἐπιόντων τῶν Περσῶν πέμψαι
τοὺς Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμονίους Φιλιππίδην τὸν ἡμε-
ροδρόμον· ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ἐν τῷ παρθενίῳ ὄρει συναντήσας
αὐτῷ ὁ Πᾶν εἶπεν· ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἶπε δὲ Ἀθη-
ναίους τιμᾶν με³· ἢ ὅτι ταύτην τέρατιν εἶχον τοὺς βαρ-
βάρους φονευόντες, οἷα ἐστὶν ὁπότε ὁ Πᾶν χορεύει· Λακε-
δαιμόνιοι μὲν οὖν οὐκ ἦλθον διὰ τὴν πανσέληνον, μόνοι δὲ
Ἀθηναῖοι μετ' ὀλίγων Πλαταιῶν συνέβαλον.

Τὰ ποιούμενα] In marg. Schell. Τὰ γυγνόμενα.

ibid.

Καὶ τρόπαια⁴] Cod. bomb. Μέγιστον λίθον ἐν p. 216, B.
ταῖς αὐτῶν ναυσὶν οἱ Πέρσαι ἐκ Σούσων ἔφερον, ἵνα τρό-
παιον ἐγεῖρωσι κατ' Ἀθηναίων⁵, ὁμολογουμένην τὴν νίκην
ἐλπίζοντες, ὃν Ἀθηναῖοι λαβόντες Νεμέσεως ἄγαλμα ἐν
Μαρυθῶνι ἔστησαν εἰς ἔλεγχον καὶ μέμψιν τῶν βαρβάρων.

ἴτοι ὅτι καὶ ὁ Πᾶν (sic Leid., Mon. ὁ πάντα) αὐτοῖς συνεπολέμη
(sic Leid. Mon. συνεπολέμησε, in Leid. f. συνεπολέμει), οἰονεὶ καὶ ὁ
Πᾶν (sic Leid., Mon. recte ὁ Πᾶν, de quibus confusis vid. d'Orvill.
van. crit. p. 51. seqq.) ἐχόρευε. Post ἐχόρευε desinunt excerpta
Leidensia, quibus haec addidit Creuzerus V. D. Sequitur historia
de Philippide cursore, cui Pan dixerit se in pugna Plataeensi opi-
tulatorem Atheniensibus. — 1) εἶπε, Apogr. εἶπε, sed εἶπε jam
dòdum est, ex quo edidit Valken. ad Herod. VI, 105. Φιλιππίδην
nostri constanter, non Φειδιππίδην, quae vox, etsi sana per se,
forte exstitit ex jotacismo et confusis litteris Δ et Λ., cf. Wes-
seling. l. l. — 2) Πλαταιῶν, Ap. Πλαταίων. — 3) τιμᾶν με· ἢ
κ. τ. λ. bomb. τιμᾶν με, καὶ κ. τ. λ. Possis item ἢ καὶ ὅτι, si
magis credideris ἢ latere in με. — 4) καὶ τρόπαια, subl. Valk. —
5) κατ' Ἀθην., post vocem Ἀθηναίων immisi virgulam, quae de-
erat in Cod., referendum ad ea, quae praecedunt.

p. 216, C. Ἡροῦν ἐν νοτίῳ] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἐν διύγῳ, ὃ ἐστὶν ὑδατώδει· καὶ ὁ Θουκυδίδης· ὁπότε χειμῶν εἶη νοτερός, ἀντὶ τοῦ διύγῳ καὶ ὑδατώδης. Cod. Schell. Ἐν διύγῳ, ὑδατώδει· καὶ ὁ Θουκυδίδης· ὁπότε χειμῶν εἶη νοτερός.

p. 217, C. Ὡσπερ ἐλευθέριον τοῖς Ἕλλησιν] In marg. Photii: Ἐλευσίνα τοῖς ἄλλοις, forte varia lectio.

ibid. Κατὰ γένος] Supra in Schell. Καθόλου.

ibid. Νεανικώτερον] In marg. Schell. Τολμηρότερον.

p. 218, A. Ἀντὶ κρηπίδος³ (Jebb. κρηπῶδος, per tyrothetæ opinor errorem)] Apogr. Mon. Ἀντὶ ἀρχῆς καὶ ῥίξης, ὅτι δεῖ βαρβύρων καταφρονεῖν.

Ἀκμῶς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν

Ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ἑυσάμενοι.

Παῖδες Ἀθηναίων, Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες,

Ἡκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

ibid. Προτελεσθεῖσα] In marg. Schell. γρ. προτεθεῖσα.

p. 218, B. Οὕτω⁵ δῆνεγκεν] Ap. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἦνυσε⁴, Θουκυδίδης· ὡς⁵ δὲ εἰπεῖν, τὸν πόλεμον διέφερον....

ibid. Παραιτησόμενον] Supra in Schell. Ἐξιλεωδόμενον.

p. 218, C. Οἶμαι⁶ μὲν οὖν] Apogr. Mon. Ἐντεῦθεν ἀρχεται τῆς ἀνακεφαλαιώσεως τῶν εἰρημένων, ἢ τις⁷ τυγχάνει μερικῆ κατὰ μίμησον Δημοσθένους· καὶ γὰρ κάκεινος ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου κατὰ μέρος μερικῆν ποιεῖται ἀνακεφαλαιώσιν, ἀναμνήσκων συντόμως τῶν

1) ὑδατώδει Apogr. ὑλατώδει, Thucydides locus rectius laudatur, quam supra, ad 167, B. Sublin. Valken. Ἡροῦν ἐν νοτίῳ. — 2) Ἀντὶ κρηπίδος, sublin. Valk., sed non memorat ad Herod. VI, 11. sunt autem duo epigrammata, cf. Gaisf. in poet. minorr. t. I, p. 371, unde recepi doricum δουλοσύνην pro δουλοσύνην, quod erat in Apogr. Excidit forte post priores duo versiculos vocula Καὶ, quae alibi inseritur. — 3) Οὕτω δῆνεγκεν, subl. Valk. — 4) ἦνυσε, Apogr. ἦνυσε. — 5) ὡς δὲ εἰπεῖν, locus corruptus legitur, f. ὡς δὲ εἰπὼν vel ὡς δὲ εἶπεν, is vero dixit, id quod plus semel noster occupavit. — Thucydides autem passim hac ῥήσει usus est, cf. Iatt. ad I, 11. Duk. ad VI, 54. — 6) Οἶμαι μὲν οὖν, subl. Valken. — 7) ἢ τις, Apogr. εἰ τις.

ειρημέτων τὸν ἀκροατῆν. Cod. bomb. Τὸ μὲν ἐν ταῦθ' α' πρὸς τὸ οὐ μὴν (p. 219, B.) ἔχει τὴν ἀπόδοσιν· ἐπεὶ δὲ μέλλει τῆς ἐν Σαλαμίτι ναυμαχίας ἀρξέσθαι, προομιάζεται. Ποιεῖται δὲ μερικὴν ἀνακεφαλαίωσιν ζήλωφ Δημοσθενικῶν· ἐκείνος γὰρ ἐν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ἐν τῷ παραπροσβείας οὕτω ποιεῖ. In marg. Schell. Ἀνακεφαλαίωσις ἐν ἐπιτόμῳ.

Βίου χρῆσιν] Supra in Schell. Τὰς τέχνας. p. 218, D.

Τῶν⁵ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] In marg. Schell. Τῶν Ἰω- p. 219, A.
των, ὅτι δι' αὐτοὺς ἐνέπρησαν τὰς Σάρδεας.

Τῆς ἀρχαίας⁴ Ἑλλάδος] Ibid. Ἐπειδὴ νέαν Ἑλ- ibid.
λάδα καλεῖ τὴν Ἰωνίαν, διὰ τοῦτο εἶπε τὴν ἀρχαίαν.

Τὸ γινόμενον πεπλ.] Supra in Cod. Schell. Τὸ p. 219, B.
ὀφειλόμενον συμ (i. e. συμπεληρόκως).

Προεληλύθει⁵] Ibid. Ἠύξηθη (sic). ibid.

Ταῦτα] Ibid. Ὑστερον.

Ὄσω — ἐξήταται] In marg. Schell. Ἡ ἐμοὶ ἢ τῇ p. 219, C.
πόλει, δοκεῖ γὰρ φιλοτιμότερον ἐκθ.ῆναι τὸν τοῦ Ξέρξου πόλεμον.

Ἄτοπον] Phot. in marg. Παράδοξον. ibid.

Τοῦ κρείττονος] In Schell. supra: Τῆς ὑπερβολῆς. p. 220, B.

Ἔβρισε] Ibid. Ἐπλεονέκτησε. ibid.

Ἐγνω] Ibid. Ἠθέλησε. p. 220, C.

Διοσημείας] Cod. bomb. Εἰπὼν διοσημείας μετ' ὀλίγον ἀπαριθμεῖ ταύτας, ὅταν λέγη⁶ ποίαν γὰρ κυμάτων ἐπιρροήν ἢ τίνας σκηπτοὺς καὶ τἄλλα· πάντα γὰρ ταῦτα ὅταν γίνηται, σημεία τοῖς ἀνθρώποις παρὰ Διὸς γίνεσθαι· τὸ δὲ ὅτι αὐτοῦ βεβαίως ἐστὶν ἢ γῆ, ὥσπερ

1) τὸ μὲν ἐν ταῦθαι, f. τὸ μὲν ἐν τεῦθεν. — 2) ἐν τῷ παραπροσβείας, Werferus iterum inseruit περὶ quod hoc loco facilius obtinere pateret, quod legitur in Apogr. — 3) τῶν ἐν τῇ ἰπ., subl. Valk. — 4) τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, subl. Valk. — 5) προεληλύθει, Bar. 7. παρεληλύθει, i. e. supererat. F. ἠύξηθη. — 6) ὅταν λέγη· ποίαν κ. τ. λ. Cod. ita: ὅταν λέγη ποίαν γὰρ ἢ μετὰ ἐπιρροήν ἢ τίνας κ. τ. λ. — penult. τὸ δὲ ὅτι κ. τ. λ. suo loco adpositi.

παρ' Ἰσοκράτους κ. τ. λ. vide infra. In marg. Schell.
Ἦγουν πρὸς τὰ τοῦ Διὸς σημεῖα.

ibid. "Ὅτι αὐτοῦ (Jebb. αὐτοῦ) βεβαίως ἐστὶν ἡ γῆ] Apogr. Mon. Ὁ θεῖος Ἰσοκράτης ἀνθηρότερον εἶπεν αὐτὸ λέγων, καθάπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμόμενος, τῷ μὲν Διῷ παραχωρήσας τοῦ οὐρανοῦ, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν. Cod. bomb. Τὸ δὲ ὅτι αὐτοῦ βεβαίως ἐστὶν ἡ γῆ, ὡσπερ παρ' Ἰσοκράτους μεταπέφρασαι, λέγει γὰρ, ὡσπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμόμενος, τῷ μὲν τοῦ Ὀλύμπου παραχωρῶν, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν ἔχειν. Penes Photium: Ὅτι Ἰσοκράτης ἀνθηρότερον εἶπεν οὕτω τὴν πρᾶξιν (al. λέξιν) ἀπαγγείλας, καθάπερ πρὸς τὸν Δία τὰ ὄντα διανεμιμάμενος, καὶ τῷ μὲν Διῷ παραχωρήσας τοῦ οὐρανοῦ, ἑαυτῷ δὲ τὴν γῆν.

ibid. Ἀήθεις ἰστέρας] Apogr. Mon. Τοὺς καλουμένους κομήτας· ταῦτα μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ οὐκ ἐστὶ δεινὰ, σημεῖα δὲ μᾶλλον τῶν δεινῶν. Κομηται δὲ καλοῦνται ἰστέρες οἱ κόμη ἀνδρὸς παραπλήσιοι· πωγωνία δὲ οἱ τριγωνοειδεῖς, δοκίδες δὲ οἱ ἐπιμήκεις. Φόβους² δὲ ἐγγεῖους σεισμούςς ἢ κατακλυσμούςς. Cod. bomb. Ἀήθεις³ δὲ ἰστέρας νόει κομήτας, πωγωνίας, δοκίδας, ξιφίας καὶ ὅσα τοιαῦτα· κομηται μὲν οὖν εἰσὶν οἱ κόμη ἀνδρὸς εἰκοότες, πωγωνία δὲ οἱ τριγωνοειδεῖς, δοκίδες δὲ οἱ στενοσπιμήκεις, ξιφία δὲ οἱ δξείς· ἅπαντες δὲ οὗτοι οὐκ ἔσι ὀρώνται, ἀλλ' ὅταν φανῶσι, σημεῖα τοῖς ἀνθρώποις δεινῶν μαντεύονται.

p. 221, B. Ἀγνωμοσύνης] In marg. Schell. Ἀνοίας καὶ θρασύτητος.

p. 221, C. Ἰερά⁴ τε (Jebb. δὲ) συμφλέξεν] Apogr. Mon. Τοῦτα

1) ὁ θεῖος Ἰσοκρ., Paneg. p. 110. ed. Lang., cap. XLVIII, ed. Mor., ὡσπερ πρὸς τὸν Δία τὴν χώραν νεμόμενος, quorum schol. memor Isocratem denuo inspicere neglexit. Subl. Valken. — 2) Φόβους δὲ ἐγγεῖλους, sic Phot. in exc. et Schell., Jebb. ἰγγεῖλους 3) Ἀήθεις δὲ ἰστέρας κ. τ. λ. vocula δὲ adjecta in bomb., quoniam haec veluti unum scholion confecerant cum his, quae supra ex bomb. ad ὅτι αὐτοῦ κ. τ. λ. leguntur. Subl. Valk. — 4) Ἰερά τε συμφλ. huc retuli schol., non ad εἰς τὸ αὐτὸ, quod frustra quaesivi, duplicis forte scholii indicium; illa subl. Valken.

κατὰ τὸ ἀληθές· ἐποίησε· πολλά γὰρ ἱερὰ ἐπέφησεν,
ἀμυνόμενος ὅτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτε² καὶ Σάρδεις ἐπόρ-
θουν, ἔκαυσαν τῆς Πέρας τὸ ἱερόν, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἐν
τῷ καιεῖν τὴν πόλιν· ὅπερ πρὸς ὕβριν οἰκείων ὁ Ξέρξης
ἐνόμισε γίνεσθαι. Cod. bomb. Ξέρξης ἐνθυμούμενος, ὡς
ὅτε Ἀθηναῖοι τὰς Σάρδεις ἐπόρθησαν, ἐν τῷ καιεῖν αὐτὰς
τὸ τῆς Πέρας ἱερόν ἐκόντες ἔκαυσαν, πολλά ἱερὰ ἐν τῇ κατὰ
τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρατείᾳ καὶ αὐτὸς ἔκαυσεν.

Ῥαχίαν] In marg. Schell. Πιτροῦθη τόπον Θαλλατι- p. 222, B.
κὸν κυρίως· καὶ τοὺς τὴν Ῥαχίαν³ οἰκοῦντας ἐπὶ τὸν πό-
λεμον ἤγαγεν.

Εἰσεχόντων] Supra in Schell. Εἰσεχόντων. ibid.

Διαφέρειν] In marg. Schell. Ταῦτὸ πάθος ἔπασχον p. 222, D.
καὶ ποταμοὶ καὶ πόρθμοι, ξηραίνόμενοι γὰρ οἱ μὲν πινόμε-
νοι, οἱ δὲ πατούμενοι.

Χρόνος] Ibid. Ὅσον ἐστὶν ἀπ' ἐκείνου εἰς ἡμᾶς διὰ- p. 223, B.
στημα χρόνον, τοσοῦτον καὶ ἡ τῆς θαλάττης καινοτομία.

Κάμηλοι] Ibid. Χιλίας σ' εἶχε καμήλους σκευαγωγούς ibid.
καὶ τσαίτας τρίρεις.

Ἀνούσαι] In Schell. supra additur: Τῷ βαδίζοντι. p. 223, C.

Δένδρον⁴ ἦν αὐτῷ] Apogr. Mon. et Leid. Λέγεται, ibid.

1) ἀληθές, sic pro ἀληθες, cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 839. adde Eq. 89. Ach. 559. cavillantis subinde est ἀληθες. ἐπέφησεν, Ap. ἐπέφησαν, ni malis haec per parentheses capere: ἐποίησε (π. γ. ἱερ. ἐπέφησαν), ἀμυν. κ. τ. λ. — 2) ὅτε καὶ, submolesti aliquid inest duplici καὶ, sed nonnisi codicum consensu alterum utrum ejiciendum vel mutandum, cum vel optimi scriptores illud sibi excidere passi sint, licet res paullo secus habeat, V. gr. Hom. Odyss. I, 53. Thucyd. VII, 48. Plat. Gorg. p. 37. ed. H. p. 39, p. 141. Theaetet. p. 326, p. 436. Lys. p. 21. ed. H., Charmid. p. 92, p. 108. Cratyl. p. 117, 149. Phaedon. p. 34. ed. Wyt. Symb. p. 269. ed. Bip. cf. Heind. ad Cratyl. p. 83., ad Phaedon. p. 36. Ast. ad Alcib. I, p. 306. Xenoph. Cyrop. III, 3, 55. II, 2, 6. de rep. Laced. IV, 2. male Hutchins. ibid. I, 4. alterum καὶ ex Stobaeo dispungit. Quae res quo minoris momento ducta est, eo facilius in ea peccarunt editores; codices in his disceptatores ubivis fere exspectandi. Inde forte patrocinandam particulae et, quam ex Cic. ad fam. VIII, 23 abire jussit Schüzius. — 3) Ῥαχίαν Valken. sublin. itemque διαφέρειν, et Κάμηλοι. — 4) Δένδρον ἦν αὐτῷ, sublin. Valken. qui edidit ad Herod. VII, 27. addens, neutrum

ὅτι πλάτανον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀρήματος συσκιάζουσαν αὐτὸν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεον αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. Cod. bomb. Πλάτανον εἶχεν ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένην, ἣν ἐχαρίσατο αὐτῷ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς¹.

p. 224, B. Τῆς ὑπερφηφάνιας] Supra in Schell. Τοῦ μεγέθους.

p. 224, C. Κρινομένων (Cant. mavult κινουμένων)] In marg. Schell. Ἀγωνιζομένων.

p. 225, B. Κερδαγοῦσιν] Ibid. Οὐ τῷ σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ τελευταῖοι πεσεῖν.

p. 226, A. Ἡ προτέρα κρίσις] Supra in Schell. Ἐκβασίς, δοκιμασία.

p. 226, C. Ἐχων] In marg. Schell. annotatur: Καὶ ταῦτα.

ibid.

Τὸν Ἀλέξανδρον² τῆς Ἑλένης κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Εἰς Στησίχορον³ αἰνίττεται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἑλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφηρέθη παρὰ τοῦ Πρωτεύως τὴν Ἑλένην καὶ εἰδῶλον αὐτῆς ἐδέξατο. Καὶ Ὅμηρος δὲ αἰνίττεται τοῦτο, ἐνθα λέγει (Iliad. V, 450.)

Ἄμφι δ' ἄρ' εἰδῶλω Τρωῆς καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ

ἐμάχοντο· φανερῶς δὲ οὐκ εἶπεν, ἵνα μὴ τὴν ποίησιν ἀσύστατον ἐργάσῃται, ὅτι διὰ εἰδῶλον τοσοῦτος γέγονε πόλεμος. Cod. bomb. Στησίχορος ἐν τῇ ποιήσει λέγει, ὡς ἠρπακὸς τὴν Ἑλένην Ἀλέξανδρος καὶ διὰ τῆς Φάρου ἐρχόμενος ἀφηρέθη μὲν ταύτην παρὰ Πρωτεύως, ἔλαβε δὲ ἐν

narrasse Herodotum. — κατεσκευασμένην bomb. κατεσκευασμένον. — 1) ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, serione haec an fucum facere lectori studet scholiastes? — 2) Τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης, sublin. Valk. — 3) Εἰς Στησίχορον κ. τ. λ. vulgavit Fr. Ursinus ad poett. lyr. p. 86. in eo falsus, quod verba τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης ex Sophistae Miltiade (orat. pro quatuorviris) desumta credidit. Inde ab καὶ Ὅμηρος δὲ κ. τ. λ. omisit Ursinus l. 1., non eo quod in Cod. suo desiderarentur, sed quod ad ipsum Stesichorum pertinerent. Idem de aliis scholiis fecit. Quae autem supra exhibui ex Cod. bomb. ea vid. apud Creuz. V. D. ad Scholia in Philostratum, quae edid. Bekkerus in specimine suo Philostr. pag. 126.

πίνακι τὸ εἶδωλον αὐτῆς γεγραμμένον, ἵνα ὁρῶν παραμυθούτο τὸν αὐτοῦ ἔρωτα.

Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] *Apogr. Mon. Οὐκ ἐνεγκόντες* p. 126, B. τοὺς Πέρσας διπλῆ δυνάμει ἐλθόντος τοῦ Πέρσου περὶ καὶ ναυτικῆ, ἐμερίσαντο τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἅτε πεζόμαχοι, χιλίους πέμψαντες ἀπήιτησαν εἰς Πύλας, κωλύειν θέλοντες αὐτὸν εἰσελθεῖν τούτων οἱ μὲν ἑπτακόσιοι ἔφυγον, οἱ δὲ τριακόσιοι, οἱ καὶ Σπαρτιάται, μέινοντες ὑπὸ Θετταλῶν τιῶν προεδούθησαν· οἱτοὶ γοῦν ἐδίδαξαν τοὺς Πέρσας τὴν ὁδὸν, καὶ κατὰ νότου ἐλθόντες ἔλαβον αὐτοὺς ἐν μέσῳ καὶ κατεπάτησαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι μάντις τις τῶν Λακεδαιμονίων εἶπεν, ὅτι ἐὰν μείνωμεν, τελευτῶμεν· καὶ ὁ μὲν ἴσθησαν τὸ μὴ φυγεῖν, ὑλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. *Cod. bomb. Χιλίους ἑαυτῶν ἐπέμψαν Λακεδαιμόνιοι ἐν ταῖς Πύλαις (αἱ δὲ εἰσι τόπος οὕτω καλούμενος), κωλύσαι τὸ Ξέρξου περὶ, ἐν τῇ παρόδῳ· μέλλοντος δὲ ἤδη τούτου καταλαβεῖν, μάντις τις ἐξ αὐτῶν εἶπε τούτοις, ὡς εἰ μενοῦμεν, τεθνηξόμεθα, εἰ δὲ φευξόμεθα, σώσομεν ἑαυτούς. Τούτων οἱ μὲν τριακόσιοι παραμείναντες, ἠγωνίσαντο μέχρι θανάτου, οἱ δὲ φεύγειν ἐπιχειρήσαντες ἑπτακόσιοι ὑπὸ Θετταλῶν προδοθέντες, ἴκοντο κατὰ πόδας τοῦ Ξέρξου, ἀτίμως διεφθάρθησαν. *Cod. Schell. Χιλίων ὄντων τῶν εἰς τὰς παρόδους πεμφθέντων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, τ' ἴσον Σπαρτιάται ἔμειναν καὶ παραδοθέντες ὑπὸ Θετταλῶν κατηκοντίσθησαν, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἔφυγον.**

1) καὶ ὁ μὲν ἴσθησαντο κ. τ. λ., *Leid. penes Valk. ad Herod. VII, 221 ἴσθησαντο, unde ἴσθησαντο quod effingi posset, aequè inusitatum censet Valk. atque ἴσθησαντο; mavult igitur V. D. ἴσθησαντο, cui suffragatur spiritus lenis in Mon. ἴσθησαντο μὴ φυγεῖν, ἀλλὰ κ. τ. λ. nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praecaptarunt, ut vertit Valken., quem lege docte ut omnia, ibi de verbis exponentem, quae cum per se negent, in altera eanuntiatione ab ipsis pendente affirmationem subaudire jubent, cf. Heind. ad Gorg. p. 37. Viros doctos ad Liv. XXXIX, 15. Gronov. ad XXII, 55. Heusing. ad Off. III, 2. Manut. ad Cic. epist. ad Div. IV., 5 p. 274 ed. Richt. ad VIII, 10 p. 580. Matth. de Anacol. p. 14. De solvendis prohibere, cedere, nullus, cf. Drak. ad Liv. XXII, 35. et quos laudat Duk. — 2) Iterata vice, quae in ipso scholio traduntur, confudit epitomator in Cod. Schell.*

p. 229, A. Χειμάρρους 1) Apogr. Mon. 'Ρεύμασι παραβάλλει
τοὺς Πέρσας, τὸ πλῆθος δῆλοι· δεχομένων 2 τῶν Βοιω-
τῶν λέγει, πρὸ γὰρ τῆς Ἀττικῆς ἢ Βοιωτίας· Σιμωνίδης·

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
'Ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένευμε τύχη.

'Ελλάδι γὰρ σπεύσαντες ἐλευθερίαν 3 παραθεῖναι
Κείμεθ' 4 ἀγῆράτω χρώμενοι εὐλογίῃ.

Ἄλλο 4 τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου·

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες

Ἦρκσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύναν.

In eodem scholio . . . . . Καὶ Θουκυδίδης οὕτως
ἐποίησε, βουλόμενος δεῖξαι τῶν Ἀθηναίων τὸ πᾶν κατόρ-
θωμα, πρῶτον εἶπε τὴν εὐβουλίαν, εἶτα τὸ πλῆθος τριή-
ρων, τρίτον, τὴν ἀπόλειψιν τῆς πόλεως. Cod. bomb.
Εἰκότως χειμάρρῳ αὐτοὺς παρείκασεν, ὥσπερ γὰρ οὐχ ἓνα
τόπον ὃ χειμάρρος τῇ ῥοῇ κατέχει, ἀλλ' ἀσχετίως πανταχῇ
λιμνάζει, οὕτω καὶ Πέρσαι πάντα τὸν τῆς Ἑλλάδος τόπον
κατέσχον τῷ πλήθει. Ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀπο-
θανόντας τριακοσίους.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
'Ἡμῖν 5 ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένευμε τυχη.

'Ελλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν 6 περιθεῖναι
Κείμεθ' 7 ἀγῆράτω 7 χρώμενοι εὐλογίῃ.

1) Χειμάρρους, sublin. Valken. — 2) δεχομένων, sic ex ipso Aristide emendavi, Apogr. ἐχομένων. — 3) ἐλευθερίαν et δουλοσύναν ex ipso Apogr. retinui, cum Werferus mallet ἐλευθερίην et δουλοσύνην, ut legitur in bomb. Sed ego secutus sum Gaisford. in poett. minor. I, p. 369 et 372, Dorismum Simo- nideum in Aristide ubivis fere negligi querentem, praeunte Brunckio in Anal. t. III, emend. p. 20. Ursinus, qui laudatur in poett. minor. l. I., pag. 351. se ex schol. mscr. hos versus deprom- sisse fatetur. Adde Valken. ad Herod. VII, 228., qui silet de hoc scholiastae nostri testimonio, quod miror. — 4) Ἄλλο τοῦ αὐτοῦ Σ., Apogr. ἄλλου. Id genus quidvis excidisse, ad pag. 218, A. suspicatus sum. — 5) Ἡμῖν ἐκ x. τ. λ. Cod. ita fert: Ἐκ πάντων τοῦθ' ἡμῖν ἀπένευμε τύχη. Nota item σπεύδοντες pro σπεύσαντες et περιθεῖναι, pro παραθεῖναι. — 6) ἐλευθερίαν, Cod. ἐλευθερίην. — 7) ἀγῆράτω, Cod. ἀκηράτω, quod quum per se stare posset, metrum erat in caussa, cur repudiarem, cf. Ruhnck. ad Tim. pag. 17 seq. Gaisf. l. I. ἀγῆράτω.

Οὕτω δε καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ποιεῖ, σεμνίων δὲ σοφιστικῶς τὴν ἀπόλειψιν, εὐψυχίαν καὶ τόλμαν καλεῖ· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τοῦτο τὴν πόλιν ἀπέλειπον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐν τῇ γῇ σωτηρίαν· καὶ γὰρ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς τὴν θάλατταν ἐμβῆναι, οὐκ ἐντεῖθεν ἐλπίδα ἔχοντες ἀγαθὴν, ἀλλ' ἀπορία πολλῇ συνεχόμενοι, ῥιψοκινδύνως εἰργάσαντο. In marg. Schell.

Σιμωνίδης·

Παῖδες Ἀθηναίων, Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες,

"Ἦρκεσαν ἀργαλίην πατρίδι δουλοσύναν".

Τῷ πληθύνει τῶν τριφῶν] In marg. Schell. "Ἦσαν p. 229, C. γὰρ τῶν μὲν ὄλων Ἑλλήνων ῥγ', αἱ δὲ τῆς πόλεως σξσ".

Κατασχῆ] Supra in Schell. "Ἦγουν λαβῆ. p. 250, C.

Ἄλλ' ὑπέραντα ποιεῖ καὶ τοῖς ἐν Ἄδου καταδ. ὄμ.] p. 231, A.

Apogr. Mon. et Leid. Ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον ποιεῖ, ὡς Τιάταλος ἢ αἱ τοῦ Λαναοῦ θυγατέρες ἐν Ἄδου· ὁ μὲν ὑπεκφεύγον⁵ ἔχων τὸ ὕδωρ, αἱ δὲ κοσκίνῳ φέρουσαι ὕδωρ, τὸν τετρημένον οὐ δυνάμεναι πίθον πληρῶσαι. Αἰνίττεται δὲ οἶμαι Ταυτάλου μὲν ὁ ὑπὲρ κεφαλῆς λίθος τὴν λήθην, ἢ⁶ κατακρίεται φιλόσοφος φυσικὸς ὢν· ἐν ἴσῳ γὰρ τι τῶν δι' ἐπιθυμίας θεωριῶν ἐπήραστο τὴν διάνοιαν τοῦ φιλοσόφου, περὶ ἃ μαλίστα⁵ διψητικώτατος ἦν, ἢ λήθη τούτου ὑποτρέχουσα⁶ διαδιδράσκειν ἐποίει τὸ θηρηθῆναι. Τῶν δὲ Λαναίδων ὁ τετρημένος πίθος τὸ μήποτε⁷ ταύτας μετὰ

1) δουλοσύναν, Schell. δουλοσύνην. — 2) σξσ, 266, cf. Intt. ad Herod. VIII, 1. — 3) ὑπεκφεύγον, Apogr. ὑπ' ἐκφεύγων. — 4) ἢ, Apogr. ἦ. — 5) μάλιστα διψητικώτατος, nescio an emend. — 6) post ὑποτρέχουσα erat punctum in Apogr. itemque post πίθος, ubi subaudi αἰνίττεται. — 7) μήποτε, i. e. nunquam, quod bene tenendum, cum aliis in schol., praesertim autem in Aristophaneis semper fere audiat fortasse, ad Vesp. 438. 479. 491. 716. 769. 854. 942. 1113. ad Pac. 696. 831. 1012. Av. 917. Lys. 768. Nimio honore itaque hanc voculam affecit Clericus, qui vel pro Menandrea eam venire voluisset, fragm. Menandr. p. 178. Omne vero dubium Clerico exemit Bentl. emend. p. 61. seq. qui recte vertit fortasse, cum Clericus vertisset nec unquam. Idem accidit Heynio ad Il. I, 522, ubi cum dixisset sch. Ven. καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τι προσκεῖται — addit V D. declaratur quoque exemplis, τι non abundare; id quod nemo ignorat. Immo μήποτε h. l. est fortasse, ut passim, exstatautem, ut hoc addam, idem

τὸν φόρον τῶν φιλάτων τὴν ἀναμύχουσαν αὐτάς¹ ἐκ τῆς ἀνδρείας κηδεμονίας χάριτι παρ' ἄλλων τυγχάνειν, πᾶσι γενομένης ὑπόπτους διὰ τὸ ἄγος καὶ μὴ δυναμένας² ταύτην πληρουμένην εὐρεῖν. Ἐν Ἄδου δὲ ταῦτα πάσχειν αὐτοὺς³ μυθολογεῖται ἢ διὰ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀδήλους καὶ ἀφανεῖς εἶναι τὰς τιμωρίας, ἢ διὰ τὸ ξενικὸν τῆς κατακρίσεως, ὡς οὐχ οἶόν τε ἐν ζῶσιν ὄν τοιοῦτον εἰς καταδίκην ἰδεῖν· ὁ δὲ νοῦς, ὅτι ὡσπερ ἐκείνας ἀδύνατόν ἐστι πληρῶσαι τὸν πίθον, οὕτω καὶ τὸν Ξέρξην λαβεῖν τὰς Ἀθήνας. Cod. bomb. Κατάδικοι ἐν Ἄδου εἰσι Τάνταλος, Σίσυφος, Τιτυός, Ἰξίων, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες· αἱ μὲν γὰρ κόσκιον κατέχουσαι εἰς τετραπημένον πίθον ἀντιλοῦσι, Τάνταλος δὲ κολάζεται τῇ⁴ τοῦ ὕδατος καὶ τῷ ὑπὲρ⁵ κεφαλὴν λίθῳ, Ἰξίων δὲ τροχῶν περιφορᾷ συνεχεῖ, Σίσυφος δὲ πρὸς κολωνόν πέτρου ἀγωγῇ καὶ ὀλίσθῳ, Τίτυος δὲ τῇ τῶν ἐγκάτων ὑπὲρ ὄρνεως⁶ βρώσει. Πάντες οὖν οὗτοι ἀπέραντα κίβητουσι.

p. 231, C. Ἐπὶ σφῶν] Supra in Schell. Καθ' ἑαυτῶν.

p. 233, C. Κρατηθῶσι] Ibid. Οἱ Ἕλληνες.

p. 234, A. Τὰ κοινὰ τῆς ἀνθρ. φ.] Ibid. Παῖδες, γυναῖκες καὶ τᾶλλα.

p. 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέγεσθε] Apogr. Mon. Λεῖπει τὸ εὖ ἂν ἔχοι· καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ⁷.

Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι⁸ Ἀχαιοί

Ἄρσαντες κατὰ θυμόν. . . . .

Εὐθὺς ἐπήγαγεν

Εἰ δὲ κε μὲ δώσει. . . . .

schol. in Leid. (et subl. Valken.) inde ab *Αντίττειται δ' οἶμαι* κ. τ. λ. — *πληρουμένην εὐρεῖν*, reliqua desiderantur in excerptis. En varietates: Leid. δ' οἶμαι — ἢ — *κατεκρίστο* — post φιλοσόφου deest interp. — *τούτων ὑποτρέχουσα διαδιδρ.* — *κατὰ τὸν φόρον.* — 1) *αὐτάς*, Ap. Mon. et Leid. *ταύτας*. — 2) *δυναμένας*, utrumque Ap. *δυναμένα*. — 3) *αὐτοὺς*, f. *αὐτάς*, cum statim de Danaid. — *τετραπημένον*, Cod. *τετραπ.* — 4) *τῇ* τοῦ ὕδατος, excidit ἀποδόξῃ vel φωνῇ vel id genus aliquid. — 5) *ὑπὲρ κεφαλῆν*, f. *κεφαλῆς*. — 6) *ὑπ' ὄρνεως βρώσει*, Cod. *ὑπ' ὄρνων τρώσει*. — 7) *τῷ ποιητῇ*, Iliad I, 135. — 8) *μεγάθυμοι*, sic Hom. et infra bomb., Apogr. *μεγέθυμοι*. Quae sequuntur, Werf. ex Apogr. non distinxerat.

Τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀναπόδοτον. Cod. bomb. Τὸ σχῆμα ἀναποδότον, λείπεται γὰρ τὸ εὖ ἂν ἔχοι, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ·

Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

Προκλήσει) Supra in Schell. Ζητήσει. ibid.

Συμβαίνοντας] In marg. Schell. Ἦγουν συμφωνοῦντας. p. 255, A.

Οἱ δὲ ναύαρχοι] Apogr. Mon. Θεμιστοκλέα δὲ λέγει p. 255, C. καὶ Εὐρυβιάδην τὸν τῶν Λακεδαιμονίων· λέγει δὲ τοὺς στρατηγούς· οὕτω γὰρ καὶ Δημοσθένης καλεῖ τούτους.

Παρακλήσεως] In marg. Schell. Παρακινήσεως. p. 258, C.

Τοῖς ψηφίσμασιν] Supra in Schell. Διὰ γραφῆς. ibid.

Πάντ' ἴν ἄκυρα] In Phot. Πάντα ἦν (τῶν ἄλλων Ἐλ. p. 238, D. λήτων) ἄκυρα.

Τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν¹⁾] Apogr. Mon. et Leid. p. 239, A.

Ἀριστεῖα δὲ λέγει τὰ ἐξαιρετα τῶν λαφύρων· μέμνηται Δημοσθένης τὸν δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινιάκην τὸν Μαρδονίου. (p. 129. ed. S.) Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς ναυμαχίας ἀπενέγκασθαι²⁾ δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Cod. bomb. Τὰ ἐξαιρετα τῶν λαφύρων, λέγει δὲ τὸν δίφρον τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν Μαρδονίου ἀκινιάκην³⁾.

Ἠγησάμενοι] Supra in Schell. Προοδοποιήσαντες. p. 239, B.

Ἐν τῷ] Ibid. Διὰ. ibid.

Προέστησαν] Ibid. Προστάτην ἐποίησαν. p. 239, C.

Οἱ σύλλογοι⁴⁾] In marg. Schell. Σύλλογος ὁ ἀπὸ ibid.
μῆς πόλεως ἀθροισμός, σύνοδος ὁ ἀπο πολλῶν.

Παρ' Ἀθηναίων] Supra in Schell. Πρὸς τοὺς Ἑλλη- ibid.
τας μετὰ ταῦτα.

1) Τὰ ἀριστεῖα τῶν ν. subl'n. Valken. et publicavit ad Herod. VIII, 95. inde ab τινὲς δὲ λέγουσιν κ. τ. λ. Quae de sella Xerxis et acinace Mardonii prodit, schol.; et Valken. innuit l. l. et leguntur in excerptis Leid., unde recepi Ἀριστεῖα δὲ λ. pro Ἀριστείδης δὲ λέγει quod erat in Apogr. Mon. Ἀριστοφάνης, Ἀριστοτέλης, Ἀριστείδης, Ἀριστεῖα κ. τ. λ. facile confunduntur. — 2) ἀπενέγκασθαι, sic Mon., Leid. ἐπενέγκασθαι, dudum emendat. a Valken. l. l. — ibid. Αἰγινήτας, sic Mon. et Valk. l. l., in excerpt. Leid. male Ἀθηναίους describentis culpa. — 3) τὸν ἀκινιάκην, Cod. ἀκινάκην. — 4) Οἱ σύλλογοι subl. Valk.

- ibid. Ἐν τῷ μέσῳ] Ibid. Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς μάχης.
- p. 240, A. Διατρίβειν] Ibid. Ἀργεῖν.
- ibid. Ἐπ' ἐξαιρεγ.] Ibid. Μετά. Item super ἀναλαμβ. est ἐπαναλ.
- p. 240, B. Ἡμοττεν] Ibid. Ἐρεῖσθαι.
- p. 241, A. Μικρολογουμένου] Ibid. βασκαίνοντος.
- ibid. Τοῦ περὶ Πύλας πάθους¹⁾] Apogr. Mon. Καὶ Ἴσοκράτης φησὶν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ²⁾· οὐ γὰρ φεύγειν ἤξιωσαν, ἀλλ' οὐκ ἤρκεσαν αὐτῶν πρὸς τὴν μάχην τὰ σώματα.
- p. 241, C. Μάλα ἴλεω κ. τ. λ.] In marg. Schell. Στοχάζονται τῆς τοῦ χρησιμοῦ τοῦ θεοῦ διανοίας ἴλεω, εὐμενῶς γὰρ διατεθεὶς ἐνέπνευσεν αὐτοῖς σύνεσιν τῆς μαντείας συνεῖναι³⁾. Χρᾶ ὁ χρησιμοδότης⁴⁾, χρᾶται ὁ τοὺς χρησμούς δεχόμενος.
- p. 242, B. Ἀλλὰ μὴν] Ibid. Ἀλλὰ μὴν τίς ἐκείνοις ὅμοιος τὸ γνῶναι, τὴν σοφίαν λέγω, τουτέστι τὴν φρόνησιν καὶ ἄληθῆ γνῶσιν, δι' ἣν — (reliqua in ipso Aristide leguntur).
- ibid. Τῷ δείγματι] Ibid. Τῷ δόγματι τῆς εὐπαθείας, ὅπερ ἐδογματίωσεν αὐτοὶ ἑαυτοῖς, πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσιν.
- p. 243, A. Αἰ δὲ γυναῖκες⁵⁾] Ibid. Ἀκούσασαι γὰρ ἐν Τροίῳ τῷ Κυρσίλου τὸν θάνατον, τὴν αὐτοῦ γυναῖκα διέφθειραν.
- p. 243, B. Διεκόλυσαν] Apogr. Mon. Καὶ γὰρ Θεμιστοκλῆς, ὅτε ἐώρα αὐτοὺς φεύγειν ἐθέλοντας, ὡς δῆθεν προδότης δηλοῦ τῷ Πέρσῃ διὰ Συκίνου⁶⁾ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν παιδων αὐτοῦ, ἐπειδὴ φυγεῖν θέλουσιν, ἐπίθου καὶ νίκα. ὁ δὲ πεισθεὶς ἐπετέθη⁷⁾· τοῦτο ἐωρακότες οἱ Ἕλλη-

1) τοῦ περὶ Π. κ. subI. Valken. — 2) Καὶ Ἴσοκράτης ἐν Π. p. 80. ed. L. ex memoria laudatur Isocrates, quem lege. 1-3) erat cum malle *συνιέναι*. — 4) *χρησιμοδότης*, Cod. Sch. *χρησιμοθέτης*. — 5) *Αἰ δὲ γυναῖκες* κ. τ. λ. sublin. Valk., sed profunde silent et Apogr. Mon. et bomb. et excerpta Leid. In Leidensis autem plura forte legi, colligi potest ex annot. Valk. ad Herod. IX, 5. — 6) *διὰ Συκίνου*, sic bomb., Plutarch. Them. cap. XII, *Σίκινος*, Herod. VIII, 75 et 110 *Σικίννος*, Apogr. *οἰκίον* ubi vel illud vel *οικέτον*, (cf. Valk. ad Herod. VIII, 75. qui silentio hoc scholion transmisit atque adeo verbum *Διεκόλυσαν* ne subli. quidem) vel *Λυκίον* et cett. latere potest. — 7) *ἐπιτέθη*, Ap. *ἐπετέθη*.

ρες οὐκέτι φεύγειν ἠδὲν ἴθυσαν, ἀλλ' ἀνάγκη ἔμειναν.
Cod. bomb. Ἰδόντες οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν νεῶν πληῖθος, ἐκπλαγέντες εἰς δρασμὸν ἐχώρησαν. Θεμιστοκλῆς οὖν λογιώμενος, ὡς εἰ τοῦτο γένοιτο, οἰχῆσεται ἡ Ἑλλάς, καὶ ἄκοντας ἠραγκύσαντες ὑποστήναι τὴν μάχην· πέμψας γὰρ ὡς τὸν ναυαρχὸν τῶν Περσῶν Σύνικον τὸν τῶν υἱῶν αὐτοῦ παιδαγωγόν, ἔφησεν ὡς ἐπεὶ φεύγειν θέλουσιν, ἐπίθου σφισὶ καὶ νίκα· καὶ ὃς πεισθεὶς ἐπετίθη³· τοῦτο ἔωρακότες Ἕλληνες, οὐκέτι φεύγειν ἠδύνατο, ἀλλ' ἠραγκύσθησαν μένειν· ὅθεν ἐνίκησαν.

Τὸν ἔξω τρόπον] Supra in Schell. Σαλαμίνα. p. 243, D.

Ἄλλὰ πρῶτοι μὲν κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. Σω- p. 244, A.
κλῆς³ πρῶτος Ἀθηναῖος ἐνέβαλε Περσικῇ νηὶ καὶ ἐνεπάγη ὁ ἔμβολος· ἐνταῦθα τῶν Περσῶν νικηθέντων καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντελάβοντο. Cod. bomb. Σώφιλός τις ἀνὴρ Ἀθηναῖος πρῶτος ἐν τῇ σφετέρᾳ τριήρει κατὰ τινοσ τριήρους Περσικῆς ἐχώρησεν· ἐμπαγέντος οὖν ταύτῃ τοῦ τῆς τριήρους αὐτοῦ ἐμβόλου καὶ θραῦσιν ποιήσαντος, ἰδόντες οἱ ἄλλοι ταυτὰ ποιεῖν ἤρξαντο καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Τὸ δὲ πάντων ἀποκνούντων καὶ πρὸς τὴν Σαλαμίνα νοεῖ καὶ πρὸς τὴν Εὐβοίαν. Cod. Schell. Πρῶτος Σωκλῆς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐνέβαλε Περσικῇ νηὶ καὶ τοῦ ἐμβόλου ἐμπαγέντος εἰς ναυμαχίαν πᾶν τὸ Περσικὸν ἐκινήθη.

Ὡστε ἐν τοῖς πολεμίοις φιλίαν⁴] Arogr. Mon. Περὶ p. 244, B.
τῶν Ἴωνων δὲ λέγειν ἄποικοι γὰρ ὄντες τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ξέρξου ἦλθον· ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προορώμενος, ἐνθα ἤμελλον προορμίσασθαι, ἐν ταῖς ναυλόχοις πέτραις ἐγραψεν Μέμνησθε, Ἴωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες, καὶ τοῦτο ἀναγρόντες πρὸς Ἀθηναίους ἦλθον. Cod. bomb.

1) οὐκέτι Ap. οὐκ ἔστι. — 2) ἐπετίθη. Cod. ἐπετίθη. — 3) Σωκλῆς κ. τ. λ. Hujus viri nomen vel Σωκλῆς vel Σωσικλῆς scribi, cf. Valken ad Herod. VIII, 11. ubi quae inde ab ἐνταῦθα τῶν II. leguntur, edidit, reliquis omissis. Cod. bomb. Σώφιλος, Schell. Σωκλῆς, lineola supra transverse ducta, quae vel nominis proprii vel compendii indicio est. De ejus commatis confusionibus vid. Valk. ad Herod. V, 92. — 4) ὥστε ἐν τοῖς πολεμίοις κ. τ. λ. sublin. Valken.

Ἴωνες, ἄποικοι Ἰωνῶν ὄντες, ὡς ἴσμεν, μετὰ Ξέρξου κατ' αὐτῶν ἐστράτευσαν. Θεμιστοκλῆς οὖν προιδὼν ἔνθα ἐμελλον ὀρμίσασθαι, ἐργαζεν ἐν ταῖς ναυλόχοις πέτραις ταυτί· Μέμνησθε, ἄνδρες Ἴωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες. Ἐλθίντες οὖν Ἴωνες καὶ ταυτ' ἀναγνόντες, ἐβουλεύσαντο ἐν τῇ τῆς μάχης συμβολῇ Ἀθηναίους συμπρῶξαι καὶ μετ' τὸ αὐτῶν ναυτικὸν καταπολεμηῆσαι τοῦ Πέρσου. Cod. Schell. Θεμιστοκλῆς ταῖς ναυλόχοις πέτραις, ἔνθα προσοκέλλειν οἱ Ἴωνες ἐμελλον, οὕτως ἐνέγραψε· Μέμνησθε, Ἴωνες, κατὰ πατέρων στρατεύοντες.

ibid. Ἐφ' ἡλίῳ μάρτυρι ¹] Apogr. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

Ἡέλιός τ' ὅς παντ' ἐφορῶς καὶ παντ' ἐπακούεις.

p. 144, C. Παντοδαποῖς τῶν ἔργων εἶδει] Apogr. Mon. Τουτέστι τροπαιοῖς ² πολλοῖς πολεμικοῖς· εἶδεν ἀντὶ τοῦ τρόποις, τουτέστι ἐμβολαῖς, ἀναστροφαῖς, διέκπλοις· πολλά γὰρ εἶδη τῆς ναυμαχίας.

p. 145, C. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμῖνος νῆσον ³] Apogr. Mon. et Leid. Τὴν Ψυτταλίαν λέγει· ἐκεῖ γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβησαν, ἵνα ὅσοι ⁴ τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθείρωται ⁵. Ἐνταῦθα οὖν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, συστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβίς μετὰ τῶν γερόντων ⁶ τῶν

1) Ἐφ' ἡλίῳ μάρτυρι, sic noster. supra pag. 106. ed. Jebb. τῶν ἐφ' ἡλίῳ π. et imitatur Menander 606, 18. 619, 15. 632, 5. ubi excidit aliquid, v. gr. καλλιστης ἐφ' ἡλίῳ vel τῶν ἐφ' ἡλίῳ, p. 633, 13. — ibid. τὸ Ὀμηρικόν Iliad III, 277. unde rescripsi Ἡέλιός τ' ὅς pro Ἡέλιός ὅς, et ἐφορῶς — ἐπακούεις, pro ἐφορῶς — ἐπακούεις. — 2) Apogr. M. sic: τουτέστι τροπαιοῖς (f. τροπαιοῖς v. τροπαιοῖς) πολλοῖς πολεμικοῖς εἶδειν ἀντὶ τοῦ τρόποις· τουτέστι ἐμβ. κ. τ. λ. — 3) Τὴν πρὸ τῆς Σαλ. sublin. Valken. et edid. ad Herod. VIII, 96, ubi legitur ex Leid. Ψυτταλίαν, ex Herodoto. Dissentiunt et Apogr. Mon. et bomb., qui Ψυτταλίε, et Coll. Nov. qui Ψυτταλίαν, nec non Barocc. 7., Steph. Byz. Ψυτταλίαν. vid. Jebb. ad p. 143. Falli autem nostrum cum in pluribus, tum in eo, quod Aristidem dixerit Themistoclis συστράτηγον, non praeterit doctiss. Valkenarium l. l. — 4) ὅσοι, Mon. ὅσαι, illud recte bomb. et Leid. — 5) διαφθείρωνται, sic Leid. et bomb., Mon. διαφθείρονται. — 6) μετὰ τῶν γ., sic Leid., Mon. κατὰ. — Ἀνταλρεῖν τῷ βασιλεῖ sublin. Valk.

Ἀθηναίων ἀνείλε τὸ Περσικόν. Cod. bomb. Ἐν γὰρ τῇ Ψυτταλίᾳ ἀπέβησάν τινες τῶν Περσῶν, ἵνα ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγγάνοντες αὐτοῖς διαφθεύρονται. Coll. Nov. Ψυτταλίαν in marg. et Bar. 7. ἢ τὴν Ψυτταλίαν.

Ἀνταίρειν τῷ βασιλεῖ] Apogr. Mon. Νόμος γὰρ ἴν, p. 246, A. μᾶλλον δὲ ἔθος Περσικόν, κατὰ κρίατος φονεύει τοὺς τολμῶντας ἀντιστήραι τῷ βασιλεῖ, ὡς λέγει ἠ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ. Cod bomb. Νόμος ἦν Περσικός, εἴτις ἀντήρε ἠ τῷ βασιλεῖ, τοῦτον φονεύειν, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ μαρτυρεῖ.

Παλινοφθίαν γδε] Apogr. Mon. Παροιμία ἐπὶ τῶν p. 246, D. τὰ ἐναντία ἑαυτοῖς ποιούντων, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου. Cod. bomb. Παροιμία ἠ ἐστὶν ἐπὶ τοὺς τὰναντία ποιούντας τοῖς πρόσθεν, ἀπὸ Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου, ποιήσαντος μὲν πρόγον εἰς τὴν Ἑλένην καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθέντος, μετὰ ταῦτα δὲ ἔπαινον ἄσαντος καὶ ἀπειληφότος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς Ἰσοκράτης φησι ἠ ἐν τῷ τῆς Ἑλένης ἔγκωμίῳ.

Τοὺς συστάντας] In marg. Schell. Τοὺς συμπολεμή- p. 247, B. σοντας ἠ Ἑλληνας.

Ταῖς τοῦ Θεοῦ μαντείας] Apogr. Mon. Διτταὶ ἦσαν ibid. αἱ μαντεῖαι, αἱ μὲν διὰ τὸ ξύλινον τεῖχος, αἱ δὲ ὅτι ἀπολοῦνται τέκνα γυναικῶν παρὰ Σαλαμίην. Cod. bomb. Διπλοὶ ἦσαν οἱ χρησμοὶ, ὁ μὲν γὰρ ἠέλεγε:

Τεῖχος Τριτογενεῖ ἠ ξύλινον διδοῖ εὐρύπια Ζεὺς.
ἠ ὁ δὲ Ἑλλήνων ἀπαλείων ἐθέσπιζε τὴν Ἀθηναίων μετὰ τῶν βαρβάρων παρατόξιν.

1) ὡς λέγει καὶ Ἰσοκρ. ἐν τ. Εὐαγ. p. 327. ed. Lang. τελευτῶν δ' οὕτως ἀνέπλησεν (Εὐαγόρας) αὐτοὺς (τοὺς πολεμίους) τοῦ πολεμῆν, ὥστε εἰθισμένον τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλείων μὴ διαλλάττεσθαι τοῖς ἐπιστάσι, πρὶν κύριοι γένοιτο τῶν σωμάτων, ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, λύσαντες μὲν τὸν νόμον τοῦτον κ. τ. λ. — 2) ἀντήρε, Ἀρ. ἀντήραε, debebat saltem ἀντήραε. — 3) Παροιμία κ. τ. λ. Vulgavit hoc schol. F. Ursinus ad poet. Iyr. p. 307. ubi τὰ ante ἐναντία deest, reliqua sine varietate. — 4) ὡς Ἰσοκράτης φ. κ. τ. λ. pag. 360. ed. Lang. — 5) Τεῖχος Τριτογενεῖ, bomb. invers. ord. Διδοὶη τριτογενεῖη ξύλινον τεῖχος εὐρύπια Ζεὺς.

p. 247, D. Τούς τόπους] Supra in Schell. Τῆς ναυμαχίας.
 p. 248, A. Τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι] Apogr. Mon. et Leid.
 Δικαῖος καὶ Δημάρατος¹, φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρα
 Ξέρξῃ, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ, καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κοινορτός
 οὗτος, πάντως ἐκείνοι ἤτιώνται. Ἦλθε κατὰ τῶν Περ-
 σικῶν τριήρων καὶ διεσκεδάσθη ἐν αὐτοῖς καὶ τεκμήριον
 τοῦ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γέγονε τοῦτο· ἦσαν δὲ
 καὶ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀφανῶς καὶ
 ἀπροόπτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπιφθεγμα τὸ λεγόμενον
 ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις². Cod. bomb. Δικαῖος³ καὶ Δημάρα-
 τος, Ἀθηναῖοι⁴ ὄντες καὶ πάλαι φυγάδες ἐκ τῆς πόλεως
 ὄντες παρὰ Ξέρξῃ, γενομένης συμπλοκῆς καὶ κοινορτοῦ ἄρ-
 θέντος εἰς ἕρου ἐξ Ἐλευσίνος, ἔφησαν τῷ βασιλεῖ, ὡς
 καθ' ὧν ἂν ὁ κοινορτός πέσῃ, ἤτιθηθήσονται· πέπτωκε
 κατὰ Περσικῶν τριήρων καὶ σκεδασθεῖς ἐν αὐταῖς εἰς
 φόβον ἐνῆκε τὸν βασιλέα, ὃν ὕστερον ἐμελλε πείσεσθαι.
 Ἐν δὲ τῇ τοῦ κοινορτοῦ ἄρσει καὶ ὅσοι τῶν Ἀθηναίων
 ἦσαν μεμνημένοι, ἤκουσαν φωνῆς τινός ἐκ δαίμονός τινος
 ἀφανοῦς λεχθείσης, ὡς παρέσονται τῇ ναυμαχίᾳ Περσεφόνη
 καὶ Δημήτηρ. In marg. Schell. Τοῖς παραδόξοις θαύ-
 μασι⁵.

ibid. Τοῖς παρὰ τῶν ἐχθρῶν] In marg. Schell. Ἐνόμιζον
 γὰρ μὴ πρὶν κρατῆσαι τῶν ἄλλων, πρὶν Ἀθηναίους κατα-
 στρέψασθαι.

1) Δικαῖος καὶ Δημάρατος in Mon. et Leid. abierant in Ἀκα-
 τος (ΔΙΚΑΙΟΣ in ΑΚΑΤΟΣ) et Δημάρατος, quem errorem jam
 ante Valkenarium viderat doctus Codicis Burmanniani lector, cf.
 Valken. ad Herod. VIII, 65. et Creuz. comment. Herodot. I.
 p. 234. Valkenario l. l. imposuit mala in Leid. interpunctio,
 ita emendat: καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα·
 γέγονε τοῦτο· ἦσαν δὲ κ. τ. λ. Jam si illud τὸ, quod legitur
 item in Mon. mutaveris in τοῦ, sublatis istis interpunctionibus,
 et sensus et verba constabunt. — 2) In clausula hujus schol.
 Monacensis addit: Τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος δὲ φάσματα, quae ipsius
 Aristidis sint. — 3) Δικαῖος, bomb. Δικαῖος. — 4) Ἀθηναῖοι κ. τ. λ.
 Quid? Demaratumne nobis Atheniensem mentitur? Non magis
 recte, cum nubem istam mysticam in Persarum triremes deplasam
 prodit, qui quidem error antiquitus obtinuisse videtur, cum vel
 ipsi Aristidi a Jebbio ex schedis Barocc. inculcatus sit, vide
 Wessel. ad Herod. VIII, 65 extr. Alius erroris coarguit nostrum
 Valken. l. l. — 5) θαύμασι, f. θείμασι.

Ἐκεῖνων βασιλεὺς] *Supra in Schell.* Τους περὶ *ibid.*
τὸν Μαρδόνιον λέγει.

Τῶν ἐκ Δελφῶν λογίων ¹⁾] *Apogr. Mon.* Σοφίζεται p. 249, C.
τοῦτο· ἦν γὰρ Μαρδόνιος πέμψας εἰς πολλὰ μαντεῖα, καὶ
εἰς τὸ Ἀμφιαράου Ἄρμα ²⁾ καὶ εἰς τὴν Λεβῶδειαν, πόλιν
τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἦν τὸ ἱερόν Τροφωνίου, βουλούμενος
μαθεῖν, πῶς ἂν προλάβοι ³⁾ τὴν Ἑλλάδα. Εἶτα ἐδόθη
αὐτῷ χρησμός· ὡς δὲ οὐκ ἐνόησεν αὐτὸν, πέμπει προεβείαν
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῷ προδοῦναι τὴν Ἑλλάδα· καὶ
ἐκ τούτου ἐστοχάσαντο ἕστερον, ὅτι ἐδήλου ὁ χρησμός ⁴⁾,
εἰ προδοῖεν Ἀθηναῖοι τὴν Ἑλλάδα, πάντων τῶν ἄλλων
Ἑλλήνων Πέρσαι κρατήσουσιν.

Ἀλέξανδρος] *In marg. Schell.* Ὁ καὶ φιλέλλην κα- p. 250, B.
λούμενος.

Πρὸ ἡλίου δύνοντος] *In marg. Coll. Nov.* Γρ. δυ- *ibid.*
σοῦ.

Τοῦ λοιποῦ προειπόντος ⁵⁾] *Apogr. Mon.* Ταύτην p. 250, C.
λέγει τὴν μωρίαν, καὶ Θουκυδίδης τοῦτο εἶπε περὶ τοῦ
Μελισιάδου.

Διαρκέστερον] *In marg. Schell.* Ἦγουν σὺτέλεστε- p. 251, B.
ρον τῶν Ἀθηναίων, a rec. man.

Συνέγνωσαν] *Ibid.* Ἦτοι κατέγνωσαν. p. 252, A

Πολλοῦ τ. κρ.] *Ibid.* Ἐκ τοῦ πολλῶ ὑπερέχοντος. p. 253, B.

Ἀκολουθεῖν δυναμένους] *Ibid.* Εἰς τὸ συμμαχεῖν προ- p. 253, C.
θυμητέρους γεγενημένους· πρῦτερον ἐδεδίεσαν, μὴ εἰδότες
τὴν ἄρετὴν αὐτῶν.

Ἐξεχώρησαν] *Ibid.* Ὡς πρὸς τὸ ὅλον στρατιόπεδον p. 254, C.
πολλὸν (sic) καὶ οἱ φεύγοντες πολλοὶ διὰ πλήθους περιουσίαν.

1) Τῶν ἐκ Δ. λογ. sublin. Valken. *Apogr. Mon.* ita: Σοφί-
ζεται· τοῦτο γὰρ ἦν Μαρδόνιος. — 2) εἰς τὸ Ἀμφιαράου Ἄρμα,
recte; vide Steph. B. s. v. et Et. M. s. v. et Intt. ad Hesych.
s. v. — 3) προλάβοι, sic *Apogr.* f. προσλάβοι. — 4) a fine vocis
χρησμός absorptum forte ὡς. — 5) τοῦ λοιποῦ προειπ., huc Werf.
ex *Apogr.* retulit schol., quod quā hic locum habeat, non video;
certe quidem ex Thueyd. II, 69. lucis nil affulget. Attamen pro
τῆν μωρίαν suspicor τιμωρίαν legendum.

- p. 255. B. Ἀπῆλθον] Ibid. Τέλος τῆς ᾠστάσεως. Ἄλλοι δὲ εἰς τρία μέρη διαιροῦσι κατὰ τὸν ἄριστον τῶν τῆς ἑορτῆς ἡμερῶν, ἄλλοι δὲ εἰς β' ὅτι καὶ ἕμεραι β'.
- p. 257, A. Παραιτούμενος] Supra in Schell. Συγγνώμην αἰτῶν.
- p. 257, C. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου 1] Apogr. Mon. et Leid. Ἐπι τῆς Πλαταιᾶς 2 τὸν μάντιν δὲ λέγουσιν εἰπεῖν τοῖς Ἑλλησιν ἐν Πλαταιαῖς οὔσιν, ὅτι εἰ θύομεν τοῖς θεοῖς, μὴ ἀφώμεθα 3 τοῦ παρ' ἡμῶν πυρός, ἐμολύνθη γὰρ ἐκ τῶν Μήδων· ἀλλὰ πέμψωμεν εἰς Δελφούς. Τότε Πλαταιεύς τις ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς καὶ ἦλθεν αὐθήμερον χλιῖους σταδίους ποιήσας· καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιᾶς καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ, ἐτελεύτησε μὴ ἐνεγκῶν τὸν κάματον. Cod. bomb. Τῆς Πλαταιᾶς 4 φασὶ δὲ, ὡς μάντις τις εἶπε τοῖς Ἑλλησιν, ἐν Πλαταιαῖς 5 οὔσι καὶ βουλομένοις θῦσαι Δίῃ, ὡς εἰ πρόπευσαν θυσίαν ἡμᾶς δεῖ ποιήσασθαι, οὐ δίκαιον ἦν συμπαρλαβεῖν τὸ εὐρισκόμενον πῦρ, ἀλλ' ἐτέρωθεν μετενεγκεῖν, ἐμολύνθη γὰρ ἐκ τῶν Μήδων. Τότε Πλαταιεύς τις ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς καὶ ἦλθεν αὐθήμερον χλιῖους σταδίους καὶ ἔλθων εἰς Πλάταιαν 6 καὶ ῥίψας ἐν μέσῳ τὸ πῦρ ἐτελεύτησε, μὴ ἐνεγκῶν τὸν πόνον.
- ibid. Ἐπιγράμμασιν 7] Cod. bomb. Ἀναθήματα εἰς θεοὺς ἤγουν εἰς τοὺς Δελφούς μετὰ τὴν νίκην Ἀθηναῖοι καὶ Ἑλληγες ἤγαγον, ἀσπίδας καὶ κράνη, ἐφ' ὧν ἐπέγραψαν, ὅτι ἀπὸ Μήδων λαβόντες ἀνέθεσαν τῷ διὰ τῶν χρησμῶν παρσκευακότη σὴν νίκην. Barocc. 7. ἀποτάγμασιν (sic, f. ἐπιτάγμ.), in marg. γρ. ἐπιγράμμασιν.
- p. 258, A. Εἰς τοὺς κρείττους] In marg. Schell. Εἰς θεοὺς εἰς ἀρίστους ἀνδραγαθία.

1) Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τ., subl. Valk. et edid. ad Herod. VI, 106. inde ab: ἀπῆλθεν εἰς Δελφούς κ. τ. λ. sine variet. — 2) Πλαταιᾶς, Mon. Πλαταιᾶς. — 3) μὴ ἀφώμεθα, f. ἀφώμεθα. — 4) Τῆς Πλαταιᾶς, pendet a praep. ἐπι, quae est Aristidis. — 5) ἐν Πλαταιαῖς, Cod. ἐν Πλαταιαῖσιν, cujus in locum illud substitui vel propter Apogr. Mon. vel propter voculam ἐν, quam fateor ex Ἑλλησιν enatam esse posse, de Πλαταιαῖσι et Πλαταιαῖσι cf. Intt. ad Thucyd. I, 131, de diverso accentu in Πλάταια et Πλαταιαῖ cf. Steph. Byz. s. v. et Duk. ad Thucyd. III, 32. — 6) εἰς Πλάταιαν, Cod. b. εἰς Πλαταιῶν. — 7) Ἐπιγράμμασιν, subl. Valken.

Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ. ¹⁾] Arogr. Mon. et Leid. p. 258, B.

Ἀνάθημά ἐστι το χαριστήριον, ἄγαλμα δὲ τὸ ξόανον· τὰ γοῦν ἱερά ἀεὶ ἐξ ἀναθημάτων κοσμοῦνται· ἡ δὲ ἀκρόπολις αὐτῆ ²⁾ κόσμος ὑπῆρχεν ἢ ³⁾ οὐκ ἐξ ἐτέρου τὸν κόσμον ἐδέχετο. Τῇ ἐπανορθώσει δὲ τὸν λόγον ἐκόσμησεν· ἀνάθημα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ εὐχαριστήριον τοῖς θεοῖς ἀνατιθέμενον, ἄγαλμα δὲ ὅσον ⁴⁾ εἰς χρείαν ὑπουργεῖ· καὶ γὰρ μαρτυρεῖται καὶ μετὶν γέ ἐστι τῶ μεγέθει τοῦ ἀναθήματος. ⁵⁾

Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Arogr. Mon. et Leid. Ἐπεμψε ibid.
δὲ καὶ εἰς Μίλητον ἀναθήματα τῶ καλουμένῳ Διδύμῳ.
Cod. Schell. Ἐν Μιλήτῳ τῶ Ἀπόλλωνι τῶ καλουμένῳ·
Διδύμῳ

Τῆν τοῦ κύκλου ⁶⁾] In marg. Schell. Τοῦ περιβόλου, p. 258, C.
ὡς ἔνδον παραλαβεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πόλεως.

Καλλίων καὶ μείζων ⁷⁾] Arogr. Mon. Μείζονα γὰρ ibid.
τοῦ περιβόλου ποιήσασθαι ὕστερον· διὸ καὶ ὁ Ἀδριανὸς
ἐλθὼν καὶ μείζονα ποιήσας τὸν περιβόλον, ἔνθα μὲν ἦν
πρὸ τοῦ τείχους τὸ παλαιον, ἔγραψε· Τοῦτο ὁ Θησεὺς
ἔκτισε καὶ οὐκ Ἀδριανὸς· ἔνθα δὲ αὐτὸς ἔκτισεν,
ἔγραψε· Τοῦτο Ἀδριανὸς καὶ οὐ Θησεὺς ἀποδόμησεν.

Καθ' ὁδόν] Phot. Τὸ καθ' ὁδὸν ἢ κατ' ἀξίαν λέγει, ibid.
ὡσπερ ἐστὶν εὐθεία ἢ ὁδὸς ἢ ὡσπερ συμβαίνει ἐν ὁδῶ
γενέσθαι· πολλὰκις γὰρ τις ἀπερχόμενος τήνδε τὴν ὁδὸν,
ἄλλην ἔλκοντος αὐτὸν βαδίζει φίλου.

Ἀντεπελθεῖν] In marg. Schell. Ἀντεπῆλθον ἐν p. 260, C.
Μυκάλη, Κίμωνος στρατηγούντος.

Ἐλευθερία ⁸⁾] Ibid. Ἡ δεῖ χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ibid.
πολέμου, οἱ δὲ ἀδικοῦσιν ὡς ἐπίπαν.

1) Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ. Huc cum Leid. retuli hoc schol., non cum Werf. ad Ἀκρόπολιν. — 2) αὐτῆ, sic Leid., Mon. αὐτῆ. — 3) ἢ f. καὶ — 4) ὅσον, sic Leid., Mon. ὅσαι. — 5) His addita erant, quae statim subjunguntur ex utroque Arogr. ad Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ, unde factum est, ut in excerptis Leid. duorum scholiastarum scholia hic legi animadverteretur; id quod secus habebat. — 6) Τῆν τοῦ κύκλου subl. Valk. — 7) Καλλίων καὶ μ. subl. Valk. — 8) Ἐλευθερία, subl. Valk.

- p. 261, A. Ἀνάγκης] Ibid. Πολέμου ἀναγκάσαντος, τύχης γὰρ ἔργον ὁ πόλεμος.
- p. 262, A. Ἐν Μυκάλῃ] Arogr. Mon. Ὅρος ἐστὶ τῆς Ἀσίας κατασκευῆς τῆς Σύμου· ἐκλήθη Μυκάλῃ, ὅτι ὅτε ἡ Γοργὼ ἀπετμήθη παρὰ τοῦ Περσέως ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐμυκλήσατο. Ταῦτα δὲ ἐποιοῦν Ἰ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ διωξίῃ καὶ τὴν δίκην ἰ καθαίροντες τὴν Εὐρώπην. Cod. bomb. Ὅρος τῆς Ἀσίας ἢ Μυκάλῃ κατασκευῆς Σύμου· ἐκλήθη δὲ Μυκάλῃ διὰ τὸ μυκλήσασθαι τὴν Γοργὼ ἐκείσε, ὅτε ὑπὸ Περσέως ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. . . . .
- p. 262, B. Οὐκ ἐλάττω κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀπογαίους οὐκ ἐχρῶντο διὰ τὸ τέμνειν αὐτὰ τοὺς πολεμίους.
- p. 263, A. Ἐπειὶ ἀπῆραν] Arogr. Mon. Ἐπίστρεψαν φησὶ καὶ ὁ Θουκυδίδης.³
- ibid. Ἐπ' ἐκείνους κ. τ. λ.] Supra in Schell. Μετ' ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ἑλλάδος.
- p. 265, C. Δύο τρόπαια] Arogr. Mon. Σημαίνει τὸ Κίμωνος κατόρθωμα, ὅτε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ ναυμαχίαν καὶ πεζομαχίαν. Ταῦτα δὲ λέγει Θουκυδίδης ἰ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ . . . . Cod. bomb. Εἰς τὰς αὐθήμερον ταύτας νικᾷ Σιμωνίδης ἰ ὑμνησε λέγων
Ἐξ οὗ γ' ἰ Εὐρώπην ἰ Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμε⁸,
Καὶ πόλιας θνητῶν ἰ θοῦρος ἰ Ἀρης ἐφέπει

1) Ταῦτα δὲ ἐποιοῦν κ. τ. λ. haec ad ea pertinent, quae continuo leguntur in Aristide. — 2) καὶ τὴν δίκην κ. τ. λ. Utrum τὴν δίκην h. l. est quae asi, veluti? An legendum κατὰ τὴν δίκην, an καταδικῶν, cum subsequatur λήσται? — 3) ὁ Θουκ., f. II, 25. — 4) Θουκυδίδης I, 100. 112. — 5) Σιμωνίδης, vid. Gaisford. poett. min. t. I, p. 374. ex quo omnem lectionis varietatem huc adponere, non adinet. — 6) Ἐξ οὗ γ', sic ex Gaisf. et d' Orvill. ad Charit. p. 628. recepi, Cod. bomb. et ipse Aristid. t. II, p. 156. et p. 380, ed. Jebb. ἐξ οὗ γ' — 7) Εὐρώπην, Cod. b. Εὐρώπην. — 8) ἔνειμε, Cod. bomb. ἔνειμε, sic Aristides ejusque enarratores in Codd. invenisse videntur, quod vel cum d' Orvillio p. 629. glossam vocis ἔνειμε crede, vel cum Wessel. ad Diod. I, p. 450. ex diversa epigrammatis editione natum. — 9) θνητῶν; bomb. θνητῶν.

Οὐδενί πω καλλίον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν

Ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.

Οἱ δε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες

Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει

Ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστρενον Ἄσις ὑπ' αὐτῶν

Πληγεῖσ' ἀμφοτέραις¹ χερσὶ, κράτει πολέμου.

Οὐ λινοδέσμων] Supra in Schell. Διὰ λίνου ἤτοι p. 264, A. καννάβεως. At in marg. Περιουσία κέρδους ἐγένετο. Θαυμασιῶς εἴρηται² τὸ ἐπίσημα γενέσθαι τὰ Μήδων, ἐν οἷς ἐδυστήγησαν, κέρδος ἀκερδῆς καρπωσάμενοι.

Εἰ δὲ βοῦλει] Supra in Schell. Διωρθωτικῶς, mox p. 264, B. super επιεικῶς leg. βεβυίως, ἀληθῶς.

Ἦστ' ἐκινήθησαν³] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ p. 264, C. ἀπέστησαν· λέγει γὰρ Θουκυδίδης·⁴ Ἰναρος δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Λιβύων βασιλεὺς, ἀπέστη βασιλέως. Cod. bomb. Ἰναρος ὁ Ψαμμητίχου, ὦν Λιβύων βασιλεὺς, ἐκπλαγείς πρὸς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἔφοδον, ἀποστάς ἐκ τοῦ βασιλέως, αὐτοῖς προσεχώρησεν.

Τὸ ἔλος] Cod. bomb. Μέρους τι τῆς Αἰγύπτου ἔλος p. 264, D. καλεῖται, ὃ πρὸς Ἀθηναίους ἐχώρησε. Ἰστέον δὲ, ὅτι πᾶσα ἡ Αἴγυπτος ὑπήκουσ οὔσα Πέρσαις, δις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστη, ἐπὶ Καμβύσου καὶ Ξέρξου, καὶ πάλιν αὐταῖς ὑπήκουσεν ὑπὸ πολέμου καταδουλωθεῖσα.

Εἰς καινόν] Supra in Schell. Ἐπὲρ τοῦ κοινοῦ. p. 265, A.

Κακίᾳ] Supra in Schell. Ἀνανδρίᾳ. ibid.

Περιπόλους] In marg. Schell. Φύλακας. Λιβά- p. 265, B. νιος· πάλαι γὰρ σὺ περίπολος καὶ φιλόδωρος.

Ἐτλην ἐπηρεμένος] Ad Ἐτλην⁵ in marg. ὡς ὄπλον p. 265, C. δηλονότι. Super ἐπηρεμένος legitur βυστάζων.

1) ἀμφοτέραις χερσὶ, Aristid. t. II, p. 157. ed Jebb. ἀμφοτέρω χειρὶ, quod maluit Ursin. cf. Brunck. Anthol. t. III, emendat. p. 20 et Gaisf. l. 1., ibi autem Cod. Bar. 7. Coll. Nov. et Schell. ἀμφοτέρω χερσὶ. — 2) εἴρηται τὸ, Cod. εἴρηται τὰ. — 3) Ἦστ' ἐκινήθησαν, subl. Valk. — 4) Θουκυδίδης, I, 104, memoriter laudatus. — 5) Ἐτλην ἐπηρεμένος, subl. Valken.

- p. 265, D. Τὴν χώραν] In marg. Schell. Τὴν Ἀσίαν λέγει, τὴν ἰδίαν ἡ χώραν, ἣν ἦσθετο ὀρηκτήριον οὖσαν κατ' αὐτοῦ· ἐκεῖθεν γὰρ ὀρμώμενοι κατέτρεχον τὴν ἄνω χώραν. Phot. Τὴν ἰδίαν χώραν κατ' ἑαυτοῦ· ἐξ αὐτῆς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι, ἦτοι τῆς Ἀσίας, ὡς ἐξ ὀρηκτηρίου ἀφορμῶντες (sic leg. pro ἀφορῶντες) ἐβλαπτον αὐτόν.
- p. 266, B. Ἐκ γῆς καὶ θαλάττης] Arogr. Mon. Τουτέστι κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.
- ibid. Πρύμναν κρούσασθαι] Cod. bomb. Τὸ πρύμναν κρούσασθαι παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς ὀλίγον μεταχωρούντων· τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ πόδα ἀναχωρῶν, ὃ καλεῖ Ὀμηρος ἐντροπαλισμὸν.
- ibid. Οὐδ' ὡς ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι] Arogr. Mon. Ὁ καλεῖ Ὀμηρος·
Ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουρὸς ἀμείβων.
- ibid., Μυριάδας⁴ σταδίων] Arogr. Mon. Τὸ παρὰ θάλατταν, λέγει τῆς Ἰωνίας. Οὕτω καὶ⁵ Δημοσθένης· ἵππου μὲν δρόμον ἡμέρας μὴ καταβαίνειν ἐπὶ θάλατταν βασιλέα. Ταῦτα δὲ Καλλίας ὁ πρεσβευτὴς συνέθετο μετὰ τὰ Μηδικὰ καὶ ὅτι κατὰ θάλατταν ἐντὸς Κυανέων μὴ εἰσιέναι βασιλέα.
- p. 266, C. Πηγεῖοῦ] Cod. bomb. Ἰστέον, ὅτι δύο Πηγεῖοι εἰσίν, ὁ μὲν γὰρ διὰ τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν ῥέει καὶ καλεῖται Σαλαβρία, ὁ δὲ ἐν Μασσαλία ἐστὶ, περὶ οὗ νῦν λέγει.
- p. 266, D. Τὸν ὄμφαλον τῆς γῆς κ. τ. λ.] Arogr. Mon. Ἐκάλει τῆς οἰκουμένης τοὺς Δελφοὺς. Φασὶ⁶ γὰρ ὅτι ὁ Ζεὺς βουλόμενος γνῶναι τὸ μέσον τῆς γῆς, ἀστοὺς ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἀπέλυσε καὶ συνήνησαν ἑαυτοῖς εἰς Δελφοὺς. Cod. bomb. Ὡσπερ ἐπὶ σώματος ἀνθρωπίνου ὄμφαλός ἐστι μέσον⁷,

1) ἰδίαν, Cod. ἰδίαν. — 2) Πρύμναν κρ. subl. Valken. —

3) Ὁ καλεῖ Ὀμηρος, Iliad. XI, 547. cf. Schol. ad Av. 382, ubi tacite laudatur Homeri versiculus. Aristophanes l. 1.

... Ἄναγ' ἐπὶ σέλος.

4) Μυριάδας σταδίων, subl. Valk. — 5) καὶ Δημοσθένης, de falsa leg. p. 102 ed. Schaef. cf. Wessel. ad Diod. Sicul. XII, 4. pag. 480. In Demosthenis verbis excidit περὶ post ἡμέρας. — 6) φασὶ γ. Ἀρ. φησὶ γ. — 7) μέσον, f. τὸ μέσον.

οὕτω καὶ οἱ Δεῖλοι τὸ μέσον εἰςί πάσης τῆς γῆς καὶ ὁμοφίλου τόπον ἐπέχουσι. Φασὶ γάρ, ὡς ὁ Ζεὺς βουλόμενος ἀνθρώποις τὸ μέσον τῆς γῆς ἐμφανίσαι, δύο ἀετοὺς ἰσοπετεῖς ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς γῆς ἀπέλυσε καὶ συνατηθέντες εἰς Δεῖλους δῆλον τὸ μέσον τῆς γῆς ἐποίησαν.

Κεφάλαιον] In marg. Schell. Τὸ κεκορυφωμένον p. 267, C. καὶ ἐξεργασμένον ἀροστελεύτιον.

Κατέκλεισε¹⁾ Apogr. Mon. Περιέλαβε. Δη- ibid.
μοσθένης²⁾ ἐν Φιλιππικοῖς νόμῳ κατακλείσητε·
ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεβεβαίωσεν, ἐπεσφραγίσατο. In marg. Schell.
Περιέλαβεν, ἡσφαλίσατο, ἐπεβεβαίωσεν. Δημοσθένης· νό-
μῳ κατακλείσητε.

Αἰγινήτων] Apogr. Mon. et Leid. Τὴν μάχην³⁾ p. 268, A.
αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐπιδαυριοῖς γάρ
λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεός, ἀγάλματα ποιήσασθαι Τα-
μίης⁴⁾ καὶ Αὐξησίης, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας⁵⁾
ιερώς τῶν ἐν ἀκροπόλει· οἱ δὲ ἐλθόντες εἰς Ἀθήνας ἐδέ-
ξαντο τὸ ξύλον, φόρον τινὰ φέρειν ταξάμενοι. Αἰγινήται δὲ
μετὰ ταῦτα πολемоῦντες πρὸς αὐτοὺς καὶ νικήσαντες τὴν τε
πόλιν ἐπόρθησαν καὶ τὰ ἀγάλματα ἔλαβον· ἀπαιτούμενοι δὲ
τὸν φόρον Ἐπιδαυριοὶ ἔφησαν, μὴ ἔχειν τὰ ἀγάλματα, δίκαιον
δὲ εἶναι τοὺς ἔχοντας παρασχεῖν· καὶ οὕτως ἀναγκάζονται
Ἀθηναῖοι πρὸς Αἰγινήτας ἄρασθαι πόλεμον. Cod. bomb.
Ἐπιδαυριοῖς λιμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεός ἀγάλματα ποιή-
σασθαι Ταμίης καὶ Αὐξησίας, αἱ εἰσι θεαὶ ἔφοροι τῶν
ταμιῶν καὶ τῆς τούτων αὐξήσεως, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερώς
τῆς ἐν ἀκροπόλει· οἱ δὲ ἐλθόντες⁶⁾ κ. τ. λ. In marg.
Schell. Ἐπιδαυριοῖς λιμώττουσιν ἔχρα⁷⁾ ὁ θεός, ἀγάλ-

1) Κατέκλεισε, subl. Valken. — 2) Δημοσθένης ἐν Φ., Phil-
lipp. p. 54. ed Schaeef. — 3) Τὴν μάχην αἰνίττεται κ. τ. λ. haec
publicavit Valken. ad. Herod. V, 82, omissis quae post οἱ δὲ
ἐλθόντες κ. τ. λ. leguntur. — 4) Ταμίης et Αὐξησίας, sic Leid.
apud Valken., Mon. et Schellersh., quare cum Valken. retinui;
solus bomb. Ταμίς et Αὐξησίας, al. Δαμίς vel Δαμίης, cf.
Creuz. Symb. t. IV, p. 50 seq. — 5) ἐλαίας ἱερώς, Mon. ἐλαίας
ἢ ἱερώς, ἣ non legitur penes Valken. l. l. — 6) οἱ δὲ ἐλθόντες,
κ. τ. λ. reliqua enim plane ut in Apogr. Mon. — 7) ἔχρα Cod. ἔχρη.

ματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξησίης δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἐλαίας τῆς Ἀθήνησιν ἱερῆς ἐν ἀκροπόλει, ὅπερ ἔδοσαν Ἀθηναῖοι φόρον τινὰ φέρειν ταξάμενοι. Ταῦτα τὰ ἀγάλματα Αἰγινήται τὴν Ἐπίδανρον πορθήσαντες ἔλαβον, ὅθεν καὶ μὴ τελούντων τὴν φορὰν Ἐπιδανρίων, πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι πόλεμον ἤραντο.

ibid. Τὰ ναυτικά¹ πρώτους] Apogr. Mon. et Leid. Καὶ ὁ Ἡρόδοτος αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεύα τῆς ἐν Συλαμῖνι ναυμαχίας, ὡς ναυτικοῖς². Ἐπαινος τοίνυν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικοὺς ἐνίκησαν.

ibid. Κορινθίων³] Apogr. Leid. Κορινθίων γὰρ περὶ γῆς ὄρων πολεμούντων πρὸς Μεγαρέας, Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν ἐβροθήσαν.

p. 268, B. Καὶ Θασίων⁴] Apogr. Mon. Οὗτοι γὰρ ἀπέστησαν πρώτοι, ὡς Θουκυδίδης⁵ φησὶν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ. Ἀλλὰ καὶ οἱ Καρύστιοι.

ibid. Βουλευομένων] Supra in Schell. Ἀποστάντων.

ibid. Καλούντων⁶ δὲ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . . . Καὶ διὰ τὸ ἱερόν, ὡς φησιν⁷ ὁ συγγραφεὺς, ὅτι Λακεδαιμόνιοι Δελφοῖς δεδώκασιν, ἀφελόμενοι Φωκέων. Λέγει δὲ νῦν τὴν⁸ μάχην τὴν πρὸς τοὺς Εἰλωτας γεγενημένην, ὅτι ἐν σεισμῷ ἀπέστησαν, ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἔχθρας αὐτοῖς γέγορε, ὡς φησι⁹ Θουκυδίδης.

p. 269, C. Ἐνίκων¹⁰ δὲ Κορινθίους] Apogr. Mon. Ἡ ἱστορία δὲ παρὰ Θουκυδίδην¹¹ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ λέγει, Μυρωνίδου¹² στρατηγοῦντος.

1) Τὰ ναυτικά πρώτους, subl. Valken. et edidit ad Herodot. VIII, 93. — 2) ὡς ναυτικοῖς, Werferus ex Monac. puncta post ναυτικοῖς posuit, omissis his: Ἐπαινος τοίνυν κ. τ. λ. — 3) Κορινθίων, scholion hoc a proxime antecedenti non erat sejunctum in Leid., atque ideo opinor Valk. vocem Κορινθίων in suo exemplari non sublineaverat. — 4) Καὶ Θασίων subl. Valk. — 5) ὡς Θουκυδίδης φ., I, 100. — 6) Καλούντων δὲ sublin. Valken. — 7) ὡς φησιν ὁ συγγραφεὺς, I, 112. — 8) νῦν τὴν, Apogr. τὴν νῦν. — 9) ὡς φησι Θουκυδίδης, I, 102. — 10) Ἐνίκων δὲ Κορινθίους subl. Valken. — 11) παρὰ Θουκυδίδην, I, 105. — 12) Μυρωνίδου, Apogr. Μυρωνίδου. Eundem de Corinthiis ab Atheniensibus fuis

Τοῦ σοφίσματος] Supra in Schell. Τῆς ἐπινοίας. p. 270, B.

Ἄκμῆς] Apogr. Mon. Νεότητος. Καὶ Ἴσοκράτης¹ p. 270, C. ὑστερίζω² γὰρ ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ.

Ἵσπερ³ ἐν δράματι] Apogr. Mon. Ἔχομεν γὰρ p. 270, D. πολλάκις ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι θεοὺς φαινομένους διὰ μηχανῆς· καὶ πρὸς τὸ συμφέρον δὲ ἐν τοῖς⁴ δράμασι διασκευάζεται. Cod. bomb. Ἔχομεν πολλάκις ἐν τοῖς ποιητῶν δράμασι θεοὺς φαινομένους ἐκ μηχανῆς· καὶ πρὸς τὸ συμφέρον δὲ ἐν τοῖς δράμασι τὰ πρᾶγματα διασκευάζεται, ὡσπερ Εὐριπίδης εἰσήγαγε τὸν Ἀπολλωνα, Ὁρέστην⁵ καὶ Μενέλαον εἰς ὁμόνοιαν ἄγοντα.

Ἵποὶ σωθήσονται⁶] Schol. mscr. Werferi in Actis p. 272, A. philol. mon. t. I, fasc. III, p. 417. γρ. ὄπη καὶ ὄπως, ἀπεκέκλειντο⁷ γὰρ πανταχόθεν.

Ἐν Τανάγρα] Apogr. Mon. Τούτου μέμνηται Θουκυδίδης, (I, 102.) ὅτι ἤρκα ἐπὶ ολέμων⁸ Λακεδαιμόνιοι κατά τῶν Εἰλωτῶν⁹, τειχομαχῆσαι βουλόμενοι, ἐπεκαλέσαντο Ἀθηναίους· εἶτα δεδιότες τὸ νεωτεροποιῶν αὐτῶν, ἀπεπέμψαντο αὐτούς. Ὁργισθέντες οὖν οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Λακεδαιμονίων κατά Φωκίων στρατεύσαντων καὶ μελλόντων¹⁰ ἐπανέειναι, πανταχόθεν ἀπέκλεισαν ἐπιστρέφοντας ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ συνέβαλον αὐτοῖς ἐν Τανάγρα καὶ ἠττήθησαν . . . . Cod. bomb. Λακεδαιμόνιοι ἐν τινι τόπῳ κατά Εἰλώτων¹¹ πολεμοῦντες ἐπεκαλέσαντο Ἀθηναίους, ὡς δεινοὺς τειχομαχεῖν καὶ φοβηθέντες αὐτούς ὡς νεωτεροποιούς πάλιν ἀπεπέμψαν. Ὁργισθέν-

in bomb. fol. 52. vers. occurrere, adnotavit Werferus. — 1) Ἴσοκράτης, p. 352. — 2) Ἵστερίζων, Ap. ὑπερῶν ἀκμῆς subl. Valken. — 3) Ἵσπερ ἐν δράματι subl. Valken. — 4) ἐν τοῖς δράμασι, Ap. γράμμασι. — 5) Εὐριπίδης Orest. vrs. 1641. — 6) Ἵποὶ σωθήσονται (schol. mscr. σωθήσεται), Werf. mavult ὄπη σωθήσονται, quem vid. pag. 411. — 7) ἀπεκέκλειντο, Cod. ἀποκεκλειντο, pro quo Werf. restituit ἀποκέκλειντο. — 8) ἐπολέμων, Ap. ἐπολέμων. — 9) κατά τῶν Εἰλωτῶν, Apogr. et bomb. μετὰ τ. Εἰλ. — 10) καὶ μελλόντων, Ap. ἢ μελλόντων. — 11) Εἰλώτων, Apogr. Εἰλωτῶν, utrumque recte, ab Εἰλως et Εἰλώτης. Schweigh. in var. lect. ad Herod. IX, 10.

τες οὖν Ἀθηναῖοι συνέβαλον αὐτοῖς ἐν Τανάγρα τῆς Εἰωτίας καὶ ἐνικήθησαν. . . .

p. 275, B. Τῶν περιοίκων ¹] Arog. Leid. Οἱ περιοικοὶ . . . οἱ περιοικοῦντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν.

p. 274, A. Εἰρήνην ποιεῖται ²] Arog. Mon. Δηλοῖ τὰς τριακοιτούτεις σπονδὰς, ἃς ἐποίησαν μετὰ Εὐβοίας ἄλωσιν ³, ὡς φησιν ὁ συγγραφεὺς.

p. 275, C. Οὕτω δὲ τούτων κ. τ. λ. ⁴] Arog. Mon. Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ τετάρτου μέρους, ποιούμενος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Κατὰ δὲ Ἀθανάσιον ἐνταῦθα ἄρχεται τὸ τρίτον μέρος τοῦ λόγου. Πληρώσας δὲ τὴν πενηκονταετιάν ἄρχεται τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

ibid. Μέχρι μὲν τινος ⁵ ἦν ἡσυχία] Arog. Mon. Ἐδίδαξε καὶ τοῦτο Θουκυδίδης, λέγων τὰς σπονδὰς ἐπὶ ἰδ' ἔτη φυλαχθείσας. Cod. bomb. Τὸ μέχρι μὲν τινος λέγει, ἐπειδὴ αἱ τῆς εἰρήνης σπονδαὶ οὐκ εἰς λ' χρόνους ⁶ ἐχώρησαν, ὡς συνέθεντο, ἀλλ' εἰς τεσσαρεςκαιδεκα, ὡς Θουκυδίδης φησί. Κατέλυσαν δὲ τὰς συνθήκας Λακεδαιμόνιοι, φοβηθέντες Ἀθηναίους, μὴ ἀνέξηθέντες τῶ χρόνῳ αὐτοῦς τε τούτους καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας καταδουλώσονται, καὶ διὰ τοῦτο πέμποντες πρέσβεις πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κατεπεύδοντο Ἀθηναίων, ὡς οὐκ εἰς καλὸν ἡμῖν τὰ τῆς εἰρήνης ἀπαντήσει, λέγοντες.

ibid. Οὐχ ὢν εὖ ἐπαθον] Arog. Mon. Λακεδαιμόνιοι καὶ Θουκυδίδης ⁷, καὶ ἀδήλωτος ἔχθοντο.

p. 276, A. Κατασχεῖν ⁸] Arog. Mon. Κωλύειν ⁹. Λεῖπει δὲ τὸ ἐβούλετο λέγει γὰρ καὶ ὁ συγγραφεὺς ¹⁰, ὅτι ἐδεῖτο ¹¹ δὲ δίκην διαλύσασθαι τὰ διάφορα.

1) Valken. ad Herod. IX, 11. » Scholiastae Aristidae Mscr. οἱ περιοικοὶ esse dicuntur οἱ περιοικοῦντες Σπ. τ. μ. α. — 2) Εἰρήνην. π. subl. Valken. — 3) μετὰ Εὐβοίας ἄλωσιν sunt ipsius Thucydidis (I, 23.) verba. — 4) Οὕτω δὲ τούτων, subl. Valken. — 5) Μέχρι μὲν τινος subl. Valk. — Θουκυδίδης, I, 87. — 6) εἰς λ' χρόνους, in triginta annos. Χρόνοι recentiores saepiuscule pro ἔτη usurpant, vid. Valken. ad Euripid. reliq. p. 135. — 7) Θουκυδίδης, I, 92. — 8) Κατασχεῖν subl. Valken. — 9) Κωλύειν Arog. Κωλύει. — 10) ὁ συγγραφεὺς, I, 78. unde δίκην recepi pro δίκην, quod erat in Arog. 11) ἐδεῖτο, Arog. ἐδαῖτο.

Τὰς ἐν Ναυπάκτῳ] Arogr. Mon. Ἄς ὁ Φορμίων p. 276, B. ἐνίκησε Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ . . . . Cod. bomb. Φορμίων, στρατηγὸς ὢν Ἀθηναίων, εἴκοσι ναυσὶν ἢ καὶ ¹ μ' Λακεδαιμονίων ἐνίκα ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ εἰς τὴν Ναύπακτον· κατὰ γὰρ ταύτην ἐστράτευσαν Λακεδαιμόνιοι. Ὑστερον δὲ ταῖς αὐταῖς ναυσὶν ἐνίκησε πάλιν αὐτοὺς τούτους κατὰ Ἐπίδαμον ἐλθόντας μετὰ ὀκτὼ καὶ πενήτηντα νεῶν. Ἐπεὶ δὲ Φορμίων μὲν εἴκοσι ναῦς εἶχε, Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅσας ἔφαμεν ², διὰ τοῦτο λέγει οὔτε ὀλίγα πλείονας

Πενταετηρίδα] Arogr. Leid. Διὰ πέντε γὰρ ἐτῶν p. 277, A. ἤγον τὰ μέγαρα Παναθήναια, διὰ τριῶν τὰ Διονύσια. In marg. Schell. Διὰ πέντε γὰρ ἐτ. ἤγ. τ. μέγ. Παν., reliquis omissis.

Ἄλλ' ἀπόντων ³ μὲν κ. τ. λ.] Arogr. Mon. et Leid. p. 278, A. Ὅτι ἄλλ' ἀπόντων μὲν εὐφήμεως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀπολωλότων ⁴, μεγάλη γὰρ συμφορὰ περιπεπτώκασιν ἐν Σικελίᾳ, ὡς φησὶν ὁ συγγραφεὺς.

Ἐκ Δεκελείας ⁵] In marg. Schell. Ταύτην γὰρ ἐτεί- p. 278, C. χισαν Λακεδαιμόνιοι, κόμην οὔσαν τῆς Ἀττικῆς, ὅτε ἐδυ- στήχθησαν Ἀθηναῖοι ἐν Σικελίᾳ.

Καὶ στρατηγοὺς ἐφαμίλλους] Arogr. Mon. Ὡς συμ- ibid. μαχοῦντας τοῖς ἐν Σικελίᾳ. Λαμάχου γὰρ ἀποθανόντος ἐκεῖ καὶ γραύμαντος Νικία ⁶ πεμφθῆναι αὐτῷ ἄλλον στρατηγὸν διὰ τὴν νεφρῖτιν ⁷ νόσον, ἐπεμψαν Δημοσθένην τὸν ἐν τῇ Πύλῳ ἀριστεύσαντα. Cod. bomb. Πρώην ἐν Σικελίᾳ πενήτηντα καὶ ἑκατὸν ναῦς πέμψασιν Ἀθηναῖοις καὶ στρατηγοὺς Νικίαν καὶ Λάμαχον, ἐπειδὴ ἅπανα ἢ τοιαύτη παρασκευὴ ἤττηται καὶ Λάμαχος ἐτεθνήκει, γράφει πάλιν

1) ἢ καὶ μ', i. e. XLVII, cf. Thucyd. II, 83. — 2) ἔφαμεν, Cod. ἔφημεν. — 3) Ἄλλ' ἀπόντων subll. Valk., ex Leidensi autem edidisse Abreschium ad Aristaenetum annot. p. 34, inde suspicor, quod plane congruit cum Monac. Ὅτι ex Abresch. recepi. Non subllin. Valk. — 4) ἀπολωλότων, Mon. ἀπολωλότος. — 5) Ἐκ Δεκελείας subll. Valken. — 6) Νικία Arogr. Νικία. — 7) νεφρῖτιν, Ap. νεφρίτιν.

Νίκιας ἕτερον πέμπειν στόλον καὶ στρατηγόν, αὐτὸς γὰρ νεφερίτιδι νόσῳ κατείχετο· ἐπεμψαν οὖν Ἀθηναῖοι στόλον παραπλήσιον τῷ προτέρῳ καὶ στρατηγὸν Δημοσθένη τὸν ἐν τῇ Πύλῳ ἡριστευκότα.

p. 279, A. Τὴν μὲν τῶν τρόπων κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Λέγει δὲ ὁ Θουκυδίδης¹, ὅτι μετὰ τὴν ἤτταν οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἐτρούφων.

p. 279, B. Ἐπερ τοῦ μηδὲν αἰσχρὸν κ. τ. λ.] Apogr. Mon. Ἐπερ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι², τουτέστι παραχωρῆσαι τοῖς Λάκωσι.

p. 279, C. Ὡστε καὶ βασιλεία] In marg. Schell. Ὅτι τὸν Πέρσῃν ἤγαγον κατ' αὐτῶν.

p. 280, B. Ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κινήσεως] Apogr. Mon. Τούτου μέμνηται καὶ ὁ Θουκυδίδης³, λέγει γὰρ οὕτως· καταφρονήσαντές τινες τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἤτταντο ἐν Σικελίᾳ⁴, τετρακόσιοι τὸν ἀριθμὸν καὶ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῇ δημοκρατίᾳ, ἐζήτησαν καταλῦσαι αὐτήν⁵ καὶ αὐτοὶ ἄρξαι, ἀλλὰ κατέλυσεν καὶ αὐτοὺς ἡ πόλις. Λέγει οὖν ὅτι καὶ τοὺς πολίτας εἶχον πολεμίους. Cod. bomb. Ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ φησὶ Θουκυδίδης, ὅτι τινες τῶν Ἀθηναίων τετρακόσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄραντες τὴν πόλιν οὕτως ἔχουσαν, ἐστασίασαν⁶, βουλόμενοι τὴν μὲν δημοκρατίαν καταλῦσαι, αὐτοὶ δὲ ἄρξαι. . . . .

ibid. Ἀλλοτριωθέντων] Apogr. Mon. Πολεμίων γνωμένων· καὶ Ὅμηρος⁷·

. . . . . Ἀλλότριος φῶς.

p. 280, D. Ὡς ἐτέρῳ προείρηται] Apogr. Mon. Τῷ Θουκυδίδη⁸

1) ὁ Θουκυδίδης, lib. VIII init. — 2) Ἐπερ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι κ. τ. λ. hoc scholion priori addiderat Werf. ex Apogr., quae disjuncti; sed ne ita quidem satisfacit, deest aliquid, forte αἰσχρὸν post ποιῆσαι. — 3) καὶ ὁ Θουκυδίδης· λέγει γὰρ οὕτως· καταφρ. κ. τ. λ. Frustra quaevisi, illa καταφρονήσαντες κ. τ. λ. Thucydides ipsius esse arbitratus. Narrat eam rem Th. libro VII, inde a cap. 63. Quae cum ita sint, pro οὕτως malim ὅτι, quod legitur in bomb., λέγει γὰρ, ὅτι καταφρ. κ. τ. λ. — 4) ὅτι ἤτταντο ἐν Σικελίᾳ, Apogr. ὅτι ἤτταντο ἐν Σικελίᾳ. — 5) αὐτήν, Ap. αὐτοὺς. — 6) ἐστασίασαν, sic Werf.. Cod. ἐστασίασαν. — 7) καὶ Ὅμηρος, Iliad. V, 224., quem laudat Hesych. t. I, p. 242. ed. Alb., ubi male φῶς, ut est in Apogr. — 8) Τῷ Θουκυδίδη κ. τ. λ. I, 18. Edidit hoc sch. Creuz. V. D. ad Plotin. p. 514, ubi κινδύνου, τῷ προ-

μέχρι γὰρ τῶν ἐνταῦθα τὰ Θουκυδίδου. Τινὲς οὖν αὐτὸν εἰς Θουκυδίην αἰνίττεσθαι λέγουσιν, εἶπε γὰρ κἀκεῖνος ἐν τῷ πρώτῳ, μετὰ κινδύνων τὰς μελετὰς ποιούμενοι¹. Ἡ εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς φαίνεται ἐπιτάφιον γράψας τὸν καλούμενον Μενέξεον, ἐν ᾧ² ἐχρήσατο τοῖς ἐπιχειρήμασι τούτοις. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι εἰς Ξενοφῶντα ἰσχυρίζεται· καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς³ εἶπε. Cod. bomb. Τινὲς τὸ ἐτέρωθ διὰ τὸν Θουκυδίην νοοῦσι· εἶπε γὰρ κἀκεῖνος τὸ ἐνθύμημα τοῦτο ἐν ἀρχῇ, μετὰ κινδύνων τὰς μελετὰς ποιούμενοι. Ἄλλοι δὲ εἰς Πλάτωνα⁴ λέγουσιν αἰνίττεσθαι, καὶ αὐτὸς γὰρ ἐχρήσατο τοῖς ἐπιχειρήμασι τούτοις εἰς τὸν ἐπιτάφιον τὸν καλούμενον καὶ Μενέξεον. Ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφῶντα, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ταῦτα εἶπεν. In marg. Schell. Τῷ Θουκυδίῃ, μετὰ κ. τ. μ. π. λέγοντι.

Ἐκ ποδός] Cod. bomb. Οὐ μόνον τὸ ἐκποδῶν ἀντὶ p. 281, B. τοῦ μακρὰν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ παραντίκα, ὡσπερ κἀνταῦθα τὸ ἐκποδός. . . .

Ἄει μὲν οὖν ἔγωγε κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . Καί p. 281, C. ἐστὶ Θουκυδίδου ἢ μεταχειρίσις· κἀκεῖνος γὰρ ἐν τῷ προοίμῳ τοῦ Ἐπιταφίου καταμέμφεται τὸν νομοθέτην τὸν κελεύσαντα τὸν ἐπιτάφιον λέγεσθαι· εἶτα ὕστερον καὶ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ. Cod. bomb. . . . Θουκυδίδου ἢ μεταχειρίσις κ. τ. λ. plane ut apogr., nisi quod in fine τὸν κελεύοντα ἐπιτάφιον λέγεσθαι.

Τὰ πρὸς ἄλληλα] Supra in Schell. Ἐ συγκρίσεις. p. 282, B.

Πᾶς τις] In marg. Schell. γρ. πᾶν, ἦτοι ἐστὶ τὸ πᾶν p. 282, D.

thetae errore; nam et Apogr. et Cod. bomb. et ipse Thucyd. l. 1. κινδύων. — 1) ποιούμενοι, cujus in locum se insinuaverat ποιούμενος in Apogr., ex bomb., Schell. et Thucyd. restitui. — 2) ἐν ᾧ, Apogr. ἐν ἧ. — 3) ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, bomb. ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, ad quam varietatem animam attendere nos jubet Creuzerus l. 1. Utrumque probum, eademque diversitate uti solent scriptores in laudandis Theopompi Ἑλληνικοῖς et Ἑλληνικαῖς, Φιλιππικοῖς et Φιλιππικαῖς. — 4) Ἄλλοι δὲ εἰς Πλάτωνα κ. τ. λ. edidit Creuzerus l. 1. usque ad Ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφ., quae cum reliquis desunt.

ἔργον τῆς ἀγωνίας δίσκου, πυγμαῖς, διαύλου, ἄλματος καὶ παλῆς.

ibid.

Εἴκη] Supra in Schell. Ἀγωνιζόμενος.

p. 283, A.

Ἐν Μιτυλήνῃ¹⁾ Apogr. Mon. Εἰς γὰρ Μιτυλήνην Κόνων συνηλάθη μετὰ Λέοντος καὶ Ἐρασινίδου²⁾, συστρατήγων ὄντων³⁾, ὑπὸ Καλλικρατίδου κατὰ γῆν⁴⁾ μὲν τῷ ἀπὸ⁵⁾ Χίου στρατεύματι καὶ τοῖς Μηθυμναίοις, κατὰ θάλατταν δὲ ταῖς ναυσὶ τὸν λιμένα,⁶⁾ ὡς Ξενοφῶν. Συμβυλῶν δὲ ὁ Κόνων τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκεῖ, ἠττήθη καὶ πολιορκήθη παρ' αὐτῶν. Cod. bomb. Ἐπὶ Καλλικρατίδου, στρατηγῶν Λακεδαιμονίων, συνηλάθη εἰς Μιτυλήνην Κόνων μετὰ Λέοντος καὶ Ἐρασινίδου τῶν συστρατήγων· καὶ γὰρ κατὰ γῆν μὲν ἐβιβάζετο τῷ ἀπὸ Χίου στρατεύματι καὶ τῷ ἐκ Μηθύμνης, κατὰ θάλατταν δὲ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Συμβυλῶν οὖν Καλλικρατίδῃ κατὰ θάλατταν ἐνικήθη· μαθόντες δὲ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν σφετέρων στρατηγῶν ἦτταν⁷⁾ καὶ παροξυνθέντες ἐπεμψαν οὐκ ὀλίγας ναῦς ἐκεῖσες καὶ στρατηγούς δέκα, οὓς καὶ⁸⁾ συμβαλόντες ἐπ' Ἀργινούσαις τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατὰ κράτος ἐνίκησαν.

p. 283, B.

Ἐν δὲ τῷ Καρῷ] Apogr. Mon. Παροιμία, ἐν Καρῷ τὸν κίνδυνον· τὸ δὲ οὐκ ἐν τοῖς⁹⁾ αὐτῶν σώμασι, οἱ γὰρ μισθοῦμενοι αὐτοὺς προέταττον ἐν τοῖς κινδύνοις. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπειδῶς¹⁰⁾ εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα πολεμουμένων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Καρῶν· οὗτοι γὰρ τὰ ἑαυτῶν σώματα ἐμισθοῦν εἰς τοὺς πολέμους. Πρῶτοι δὲ λέγονται βαρβάρων μισθοφορῆσαι, ὅθεν καὶ ὁ ποιητής¹¹⁾ φησι·

1) Ἐν Μιτυλήνῃ sublin. Valken. — 2) Ἐρασινίδου, sic bomb., Thucyd. VII, 7. et Aristophanes, Apogr. Ἐρασινίδου. — 3) συστρατήγων ὄντων, Apogr. συστρατηγωνόντων. — 4) κατὰ γῆν, Apogr. κατὰ τὴν frequenti errore. — 5) τῷ ἀπὸ, Apogr. τῶν ἀπὸ. — 6) τὸν λιμένα, f. εἰς τὸν λιμένα, Xenophontis locum vide apud Wesseling. ad Diodor. XIII, p. 602 seqq. — 7) ἦτταν, bomb. ἦτταν. — 8) οὓς καὶ x. t. l., sic exhibet bomb.: οἱ καὶ συμβαλόντες ἐπ' Ἀργινούσαις, τοῖς Λακεδαιμονίοις x. κρ. ἐν., tum foret legendum τοὺς Λακεδαιμονίους. Utrumque scribendi genus autem optimis scriptoribus in usu. — 9) τὸ δὲ, f. τουτέστιν v. τὸ δὲ ἴστιν. — 10) ἐπὶ τῶν ἀπειδῶς, Apogr. ἐπὶ τῷ ἄρ. — 11) ὁ ποιητής, Iliad. IX, 378. cf. Valken. ad Herod. V, 66. et schol. ad Hom. l. 1.

. . . . Τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴση.
 Ἑλλήνων δὲ πρῶτοι Ἀρκάδες ἐμισθοφόρησαν. Cod. bomb.
 Παιρομία ἐστὶν ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, τουτέστιν οὐκ
 ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι, ἀλλ' ἐν ἄλλοτρίοις, ὡς καὶ οὗτος
 ἐρμηνεύων φησί, Κάρες γὰρ πρῶτοι ἀνθρώπων ἐμισθοφό-
 ρησαν, οὓς καὶ προὔτατον τῷ πολέμῳ·¹ φέρεται δὲ καὶ ἕτερα
 παιρομία, ἐν Καρὸς μοίρα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ δουλο-
 πρεπῶν ταττομένη.

Καλλικρατίδου²] Supra in Schell. Στρατηγοῦ τῶν
 Λακεδαιμονίων.

Ἑλλοτριωμένης] Ibid. Ἀποστίασης. ibid.

Ἵτι³ τὸν ἄνδρα ῥύονται] Arogr. Mon. Τ' ἦν⁴ ἱστο- p. 284, A.
 ρίαν (de Conone ad Evagoram fugiente, dein Athenis moe-
 nia restituente, Werf.) Ἰσοκράτης λέγει ἐν τῷ Εὐαγόρα.
 In marg. Schell. Τὸν Κόνωνα· εἰς γὰρ ὧν τῶν τῆ στρα-
 τηγῶν ἔφυγεν αἰσθημένος τῆς Ἀθηναίων ὀργῆς καὶ ἐλθὼν
 πρὸς Εὐαγόραν, τὸν τῆς Κύπρου βασιλέα, διέτριβε. Ὅτε-
 ρον δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους Λακεδαιμόνιοι καὶ
 κατὰ τῆς Ἀσίας στρατεύονται Εὐαγόρα συμμαχοῦντες καὶ
 Κόνων παρεγένετο. Καὶ καταναυμαχίσας Λακεδαιμονίους
 ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων ἀπέστησε.

Δυναστίαν] Supra in Schell. Ἐν Κνίδῳ. ibid.

Πρὸς αὐτοὺς] Ibid. Λακεδαιμονίους. p. 284, C.

Ἀντιπολιτευομένων] Ibid. Ἀντισεμνουμένων⁵. ibid.

Ἵστις οὐ μετὰ] Arogr. Mon. Εἰς Λακεδαιμονίους p. 285, A.
 αἰνίττεται, ὡς λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, ὅτι
 μέρος τῆς πόλεως ἐνίκησαν συμβαλόντες μέρει τῶν ἰππέων.

Ἴτις⁶ ἢ οὐδεὶς] Arogr. Mon. Τὸ Θουκυδίδειον· p. 285, B.
 ἢ οὐδεὶς, φησὶν, ἐπειράθη τῆς πόλεως ἢ μόνος εἰς, τουτέστιν

apud Valken. de scholiis Leid. in opusc. t. II, p. 102. ed. Lips,
 cui adde schol. ad Aristoph. Av. 765. schol. plat. p. 93. ed.
 Ruhnk. — 1) προὔτατον τῷ π., forte προὔτατον ἐν τῷ π. —
 2) Καλλικρατίδου subl Valken. — 3) Ἵτι τὸν ἄνδρα ῥύονται subl.
 Valken. — 4) Τὴν ἱστορίαν x. t. l. sic exhibit Werf., forte in-
 tercederunt, quae dedi ex Schell. — 5) Post glossam interlin.
 ad Ἀντιπολιτευομένους super voce Ὅμοῦ πάντες, pag. 284., quae
 a Valken. sublin., conspicitur in Cod. Schell. glossae signum,
 glossa ipsa praetermissa. — 6) Ἴτις ἢ οὐδεὶς subl. Valken.

- ὁ Ξέρξης. Cod. bomb. Τὸ μὲν τίς λεγει διὰ μόνον τὸν Ξέρξην, τὸ δὲ οὐδεὶς, ἐπειδὴ καὶ οὗτος κατακυράτος ἤτηθεις ἔφυγεν. Ἄλλωστε καὶ παροιμίας λεγούσης, εἰς οὐδέεις, διὰ τὸ μὴ τοῦ ἑνὸς λόγον εἶναι. In marg. Schell. Ὁ Ξέρξης.
- ibid. Ἴσα καὶ ἀήτητος] In marg. Schell. Σχεδὸν καὶ παρέλκει ἀττικῶς.
- p. 285, C. Ἀνακλίνασα] Supra in Schell. Εἰς τοῦπίσω κλίνασα. Photius: Εἰς τί ἀνέκλινεν ἢ εἰς τὸ ἐπιθυμῆσαι εἰρήνης;
- p. 286, B. Ἡ δὲ πόλις κλαπεῖσα] Supra in Schell. Κατὰ λήθην ἤτηθεῖσα.
- ibid. Ναυμαχία τῇ καθ' Ἑλλ.] In marg. Schell. Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς· ἀπόντων γὰρ ἐπὶ χρεῖαν Λύσανδρος ἐπιθέμενος τὰς τριήρεις ἀφείλετο.
- p. 286, C. Δι' ἑνὸς ἀνδρός] Ibid. Τοῦ Κόνωνος.
- ibid. Γενομένων] Ibid. γρ. γεγενημένων¹.
- p. 287, A. Ἀφορητί] Arogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ἀμαχητί· καὶ γὰρ αὐτὸς λέγει ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ,² ὅτι ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Σάμῳ, ταύτην γὰρ μόνην εἶχον ὀρητήριον κατὰ πάντων τῶν πολεμίων, τετρακόσιοι τινες Ἀθηναίων ἐπανέστησαν, αὐτοὶ θέλοντες ἔχειν τὴν πολιτείαν· ἀκούσαντες οἱ ἐν Σάμῳ ἐβουλεύσαντο ἐλθόντες καταλύσαι αὐτούς· οἱ δὲ ἀκηκοότες, ὅτι μέλλουσιν ἐλθεῖν, διέλυσαν ἑαυτούς. Cod. bomb. Τετρακόσιοι τινες Ἀθηναῖοι ἠβουλήθησαν ἐπαναστῆναι τῇ πολιτείᾳ καὶ κατακυριεῦσαι αὐτῆς· μαθόντες οὖν Σάμιοι τοῦτο ὤρησαν εἰς τὴν τούτων κατάλυσιν, ἅτε μάλιστα πάντων φιλίαν πρὸς Ἀθηναίους ἔχοντες· ὡς δὲ ἤκουσαν οἱ τετρακόσιοι, ἔκοντες διελύθησαν ἀφορητί. . . .
- ibid. Τοὺς τριάκοντα] In marg. Schell. Α ὄντων καὶ οἱ ἀντάραντες λ ἦσαν.
- ibid. Σωφροσύνης] Ibid. Ὅτι καλῶς παρεσκύασαντο.

¹) γεγενημένων, Cod. γετημένων. — ²) Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ, cap. 65. Ceterum ἀφορητί a Valk. subl.

Ὀλίγω¹ μὲν πλείους] Ibid. Ὅτι ὀλίγοι πρὸς τοσού- p. 287, B. τους ἀντήραν.

Τῶν ἐν τοῖς δεινοῖς ἔλπ.] Apogr. Mon. Θουκυδί- p. 287, C. δειον· καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐελπίδες.

Ἐπὶ² τὸν δῆμον] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ p. 289, B. δήμου. Τοῦτο³ καὶ Δημοσθένης⁴ ἐν τῷ πρὸς Λεπ- τίνην⁵ εἶπεν.

Τοὺς τε γὰρ Ἕλληνας κ. τ. λ.] In marg. Schell. p. 290, A. Ἐπιλογίζεται τὰς συγκρίσεις.

Ἄλλοθεν] In marg. Schell. Ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς ibid. Πελοπόννησον, τῆς καὶ Δωρίδος.

Καταδειξάσης] Ibid. Διὰ μαντείας γὰρ αὐτοῦς Ἀθῆ- p. 290, B. ναῖοι κατέγαγον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἡ ταῦτη νικῶσης] Ibid. Τὸ ἢ συντακτέον τοῖς ἄλλοις ibid. καθ' ὑπερβιβασμόν.

Πλὴν τῶν εἰς τὸν πολ.] Apogr. Mon. et bomb. Λα- ibid. κεδαιμόνιοι γὰρ παράμονα⁶ εἶχον τὰ πολεμικὰ, ὡς λέγει καὶ Ἰσοκράτης⁷ ἐν τῷ Βουσίριδι καὶ Δημοσθένης φησί, ὅτι τὰ Ἀθηναίων νόμιμα ἐξήλωσαν, ἐν τῷ τέλει τοῦ κατὰ⁸ Τιμοκράτους.

Οὐ ταῦτα⁹ μόνα] Cod. bomb. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ibid. ταῦτα αἰτιατική ἐστὶ, τὸ δὲ οὐκ ἴσον εὐθεῖα· σύν- τασσε δὲ οὕτως· τὸ οὐκ ἴσον, ἤγουν ἢ οὐκ ἰσότης, οὐ μόνον δείκνυσιν ταῦτα, λέγω τοὺς ἄλλοθεν, ἤκοντας καὶ πόλ- λω νεωτέρους πρὸς αὐτόχθονας καὶ πρεσβυτέρους, οὐδὲ τὸ τῆς πόλεως καταδειξάσης ἐτέροις δηλονότι, οὐδὲ τὸ προ- ρουμένους μηδένοσ ἄλλου πλὴν τῶν εἰς τὸν πόλεμον νικώ- σης τῆς πόλεως, πλεόν ἐν τοῖς ἄλλοις, ἢ ταῦτη καὶ οὕτως. Λέγει δὲ ἄλλοθεν ἤκοντας καὶ πολλῶ νεωτέρους τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες τὸ παλαιὸν

1) Ὀλίγω μὲν πλείους subl. Valken. — 2) Ἐπὶ τὸν δῆμον, subl. Valk. — 3) τοῦτο, Apog. τούτω. 4) Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτ., cf. Wolf. ad eam orat. p. 227. — 5) Λεπτίνην, Ap. Λεπ- τήνην. — 6) παράμονα, Ap. et bomb. περὶ μόνα. — 7) καὶ Ἰσο- κράτης, Busir. p. 371. ed. Lang. — 8) τοῦ κατὰ Τιμ., Codd. τῷ κ. T. — 9) Οὐ ταῦτα μόνα, subl. Valk.

Πελοποννήσιοι ὕστερον γεγόναισι, ὡς Ἑλλανίκος¹ λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ιστορικῶν οἱ περὶ αὐτῶν γραψάντες. Αὐτόχθονας δὲ καὶ πρεσβυτέρους ὅπαντον Ἑλλήνων λέγει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἐμάθομεν. Τὸ δὲ ἤκοντας ἢ σύναπτε πρὸς τὸ αὐτόχθονας, ἢ ἢ διὰ τὴν πάλαι τῶν Ἡρακλειδῶν φυγὴν εἰς Ἀθήνας, ὅτε ὑπ' Ἐρεχθίδος ἐδιώκοντο, ἢ τὸ μὲν ἤκοντας λέγει², διότι Διορισίς ὄντες ἤλθον εἰς Πελοπόννησον, ὡς ἔφαμεν³ τὴν δὲ πρὸς πρόθεσιν νόει συγκριτικῶς ἐκφέρεσθαι· καὶ γὰρ οὕτως εἰώθαμεν λέγειν, δείκνυμι τὸν δεῖνα νεώτερον πρὸς τὸν δεῖνα⁴. Τὸ τῆς πόλεως δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ ὅπερ εἶωθεν ἢ πόλις ποιεῖν⁵ ἐξ ἀρχῆς, τοὺς καταφεύγοντας ὑποδέχεσθαι, τοὺς κινδυνεύοντας ἐπαγορθεῖν, καὶ ὅσα τοιαῦτα πλεονεκτήματα, ἅπαντα ἢ πόλις εὐροῦσα ἐτέροις κατέδειξε ποιεῖν. Μηθένος δὲ ἄλλου προνοουμένων λέγει τοὺς Λακεδαιμονίους, οἱ μόνων τῶν πολεμικῶν ἐποιούντο πρόνοιαν, ὡς Ἰσοκράτης φησὶν ἐν Βουσίριδι. . . .

p. 290, C. Τὸν λόγον] Supra in Schell. Τὸν εὐλογον.

ibid. Ἐξ ὧν ἅμα⁶] Apogr. Mon. Ἐνταῦθα βούλεται εἰπεῖν, ὅσα οὐκ ἔστι μὲν ὑπὲρ αὐτῆς, ὑπὲρ δὲ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἠγωνίσαστο πρὸς Λακεδαιμονίους. Ἐνταῦθα γὰρ ἀρχεται τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὧν ἐποίησε μετὰ⁷ τοὺς λ', ὡς φησι Μένανδρος.

p. 291, A. Ἄτοπον⁸] Supra in Schell. Παράδοξον et in marg. Ὅτι ὑπὲρ ἐχθρῶν.

p. 291, C. Μῆτε⁹ τεῖχος] In marg. Schell. Τὸ μακρὸν ὃ Κόρων ὕστερον ἔκτισε.

ibid. Ἀπαντῶντας] Ibid. Τοὺς ἐναντιουμένους, ἀμυνομένους.

1) Ἑλλανίκος, Cod. Ἑλάνικος. — 2) λέγει, f. λέγει, quod infra, licet subsequatur νόει. — 3) ὡς ἔφαμεν, Cod. ὡς ἔφημεν. — 4) πρὸς τὸν δεῖνα, Cod. τὸ. — 5) ποιεῖν ἐξ ἀρχῆς, κ. τ. λ. Cod. ita exhibet: ποιεῖν ἐξ ἀρχῆς, τοὺς καταφεύγοντας ὑποδέχεσθαι τοὺς κ. ἐπαγορθεῖν· καὶ ὅσα τ. πλεονεκτήματα· ἅπαντα κ. τ. λ. Possis vel post ἐξ ἀρχῆς· τοὺς κ. τ. λ. pergere virgulis tantum immissis, vel ita: ἐξ ἀρχῆς, τοὺς κ. τ. λ. — πλεονεκτήματα· ἢ πάντα κ. τ. λ. — 6) Ἐξ ὧν ἅμα subl. Valk. — 7) μετὰ τοὺς λ', Apogr. μετὰ τῶν λ. — 8) Ἄτοπον subl. Valk. — 9) Μῆτε τεῖχος subl. Valk.

Ἑλληνικῆ¹⁾] Ibid. Φιλάνθρωπος, ἕως σωφρονισμοῦ · p. 292, A.
ἐχώρησαν γὰρ καὶ κατ' ἐκείνον Λακεδαιμόνιοι.

Πρέπουσα] Ibid. Προσήκουσα. Ibid.

Καταφεύγουσι²⁾] Apogr. Mon. Καὶ Ἀριστοφάνης⁵⁾ μέμνηται τῆς στρατιᾶς λέγων. Ibid.

Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει.

Δρωσαν⁴⁾ κακὸν] In marg. Schell. Ἄυτοὶ γὰρ αἴτιοι τοῦ πολέμου καὶ πολλῶν ἄλλων κακῶν ἐγένοντο. Ibid.

Τὸν Ἀροκόρινθον] Cod. bomb. Ἡ τῶν Κορινθίων ἀκρόπολις Ἀροκόρινθος λέγεται, ὡσπερ καὶ ἡ τῆς Ἰλίου Πέργαμος, καὶ ἡ τῶν Θηβῶν Κάδμεια, καὶ ἡ τοῦ Ἄργους Λάρισσα. p. 292, C.

Τὸν Περσῶν βασιλέα⁵⁾] Apogr. Mon. Τὸν υἱὸν Δαρείου τοῦ νεωτέρου. Κύρον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, Ἀραξέρξην δὲ λέγει, οὗ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς μέμνηται Ξενοφῶν. Τὸ δὲ γένος οὗτος ἔχει ἀπὸ Δαρείου. Ξέρξης ὁ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύσας. εἶτα Ἀραξέρξης καὶ Κύρος· οἱ ἐν ταῖς ἀναβάσεσι. Τὸ δὲ πάλιν εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ πρὸς τὸν Πέρσην κατέφυγον. In marg. Ibid.

1) Ἑλληνικῆ subl. Valken. — 2) Καταφεύγουσι, subl. Valk.
3) Καὶ Ἀριστοφ., Plut. 173. — στρατιᾶς, Apogr. στρατίας, quod foret mutandum in στρατεία, cf. Hess. ad Timol. p. 14. seq. —
4) Δρωσαν κακὸν subl. Valk. — 5) Τὸν Περσῶν βασιλέα, subl. Valk., Werf. τῶν Περσῶν. Ipsius Apographi lectiones corruptissimas excudendas curavi, si discesseris a voce Ἀραξέρξης, pro qua in Apogr. est Ἀραξέρξης. Scholion ipsum autem adeo vel disturbatum vel mantum, ut de sanando desperarem. Latet vitium in Ἀλέξανδρος, qui utrum inter Aristidis enarratores sit recensendus, an mutandus in Μένανδρος, an familiaris ille credendus, cui Sopater sua in Aristidem scholia transmisisse videtur, id Oedipus enuclearit, donec Codices nos expedierint. Erat cum ita emendanda haec arbitrarer: Τὸν υἱὸν Δαρείου τοῦ νεωτέρου, Κύρον δὲ ἀδελφόν, Ἀραξέρξην λέγει, οὗ ἐν τ. Ἑλλ. μ. Ξ., τὸ δὲ γένος οὗτος (f. οὕτως) ἔχει ἀπὸ Δ., Ξ. ὁ κ. τ. Ἑλλ. σ., εἶτα Ἀρ. κ. Κ., οἱ ἐν τῇ ἀναβάσει (An schol. de duplici et Xenophontis et quae Sophraeneti fertur, expeditione Cyri cogitavit, ut retinendum sit οἱ ἐν ταῖς ἀναβάσεσι?). Τὸ δὲ πάλιν κ. τ. λ. sed ne ita quidem salutaris medicina, id quod bene video, affertur. Malum inde obortum, quod vel scholii auctor vel epitomator, confudit Artax. I, qui erat Xerxis I f., et Artax. II, Darii II f. et Cyri junioris fratrem. Quem errorem manifestius etiamprehendis in schol. ex Cod. Schell. Nunc aliunde meliora expecto.

Schell. Ἀστυξέρεξην τὸν Ξέρξου, τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύσαντος, ἀδελφὸν δὲ Κύρου τοῦ χρησαμένου Ξενοφῶντι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ.

- ibid. Θουλλουμένην ¹⁾] Supra in Schell. Ἐπι ἀδοξία.
 p. 295, A. Πότερον ἐκόντες] In marg. Schell. ἌΕξ ἀμφοτέρων φανλίζει τοὺς Λακεδαιμονίους.
 p. 295, C. Τοῦ πολέμου] Supra in Schell. Τοῦ ἐκ Μαραθῶνι.
 ibid. Ἡ τοῖς ὕστερον] Ibid. Ἐν Σαλαμῖνι.
 ibid. Τιθόστω] Ibid. Πῶς ἀρεστοὶν φαίνοντο, ἀρέσκοντο.
 ibid. Ἐπερῆσεν] Ibid. Περιεγένετο.
 ibid. Τὰ δ' αὖ τελευταῖα] Ibid. Τὸ ἐπεξεσθῆεν.
 p. 294, C. Ἡ δ' ἑτέρα] Ibid. Εἰρήνην φησί.
 ibid. Καταλύσεις] Ibid. Καταπαύσεις.
 p. 296, A. Τύχης ²⁾] Aprop. Mon. Ἀπὸ τοῦ εὐτυχίας· τὸ ἐν-
 θύμημα εἶπε καὶ Θουκυδίδης ³⁾ ἐν τῇ δ', ἐνθα οἱ Λακε-
 δαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους δημηγοροῦσι περὶ τῆς Πύλου.
 In marg. Schell. Εὐτυχίας ⁴⁾.
 ibid. Ἐξ ἴσου ⁵⁾ τοῖς παροῦσι] Aprop. Mon. Θουκυδιδεῖον
 ἐστὶ, ὡς λέγει ἐκεῖνος· ἐξ ἴσου τὰ ἀπόντα ἔχειν νομί-
 ζουσιγ.
 p. 296, B. Ἀνὴρ εἰς ⁶⁾] In marg. Schell. Κόνων ὁ Πέρσης (sic),
 Λακεδαιμονίους καταδιώκων ἐν τῷ παριέναι, δέδωκε τοῖς
 Ἀθηναίους χρήματα περσικά, ἐφ' ᾧ ὁ βασιλεὺς ⁷⁾ συνελάβετο
 αὐτόν· ὁ δὲ πάλιν πρὸς Εὐαγόραν φυγῆ διασώζεται.
 p. 297, A. Ὡστε κάλλιστ' ἀνθρώπων ⁸⁾] Aprop. Mon. Θουκυδί-
 δης ⁹⁾ ἄλλους γ' ἂν οὖν οἰόμεθα τὰ ἡμέτερα λα-
 βόντας δεῖξαι ἂν μάλιστα, εἴ τι μετριάζομεν. ....
 In marg. Schell. Τὴν ὑπερβολὴν τῆς Λακεδαιμονίων

1) Θουλλουμένην, subl. Valk. — 2) Τύχης subl. Valk. —
 3) Θουκ. ἐν τῇ δ', c. 17. seq. — 4) Εὐτυχίας, Schell. ἀτυχίας,
 sic ἀπαθής et εὐπαθής, Vales. ad Harp. p. 153. ἀσθής et εἰς.
 p. 170. ἀμετής et εὐμ. p. 211. ἀρεπής et εὐτρ. Reisk. ad Orat.
 de Cor. p. 107. ed H. — 5) Ἐξ ἴσου τ. π. subl. Valken. —
 6) Ἀνὴρ εἰς, Valken. subl. Τὸν Λακεδ., quae subsequuntur. —
 7) ἐφ' ᾧ ὁ β., in Schell. ὁ doest. — 8) Ὡστε κάλλ. ἀνθρ. subl. Valken. —
 9) Θουκυδίδης I, 76. unde ἄλλους γ' ἂν pro ἄλλοις ἂν
 recepi, et μάλιστα pro μάλιστα, itemque μετριάζομεν pro μετριά-
 ζωμεν.

αδικίας ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει ὑπαίτιων ἐκάλεσε, ἢ γὰρ ἄκρα ἂν αὐτῶν ὁμότης ἐξαιτεῖται τὰ τῆς πόλεως ὑπαίτια.

Ἐξικνεῖσθαι] Supra in Schell. Φθάειν et super p. 297, B. φύσεις est τῶν Λακεδαιμονίων.

Οὐδ' εἰς τρεῖς] Apogr. Mon. et bomb. Ἄξιον ζητήσαι, τί δῆποτε μὲν Ἀριστείδης λέγει ἡ ἔτη τοὺς Λακεδαιμονίους τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι, ὁ δὲ Δημοσθένης ἂ φησὶν κθ ἔτη⁵; Λέγομεν⁴, ὅτι ἕως τῶν ἐν Κνίδῳ ἡ ἔτη εἶχον τὴν ἡγεμονίαν κτησάμενοι⁵, εἶτα καταναυμαχηθέντες μετρίως εἶχον· εἶτα πάλιν ἕως τῶν Λευκτρικῶν ἔχοντες τὴν ἀρχὴν, τότε καταπολεμήθησαν ὑπὸ Θηβαίων τελέως, ὅθεν οὐκέτι ἀνῆργκαν. Ἦσθ' ὁ μὲν Ἀριστείδης ἐπιβλέπων⁶ πρὸς τὰ ἕως ἐν Κνίδῳ⁷, ὁ δὲ Δημοσθένης πρὸς τὸν ὅλον χρόνον ἕως τῶν Λευκτρικῶν⁸. Τὸ δὲ προσαγόντων ἀντι τοῦ ἐγγιζόντων καὶ ἀρχομένων, ἵνα δεῖξῃ τὴν ἀκρίβειαν, οὕτω προσέθηκε. In marg. Schell. Ὁ μὲν Δημοσθένης κθ ἔτη φησὶ τὴν ἀρχὴν ἐσχηκέναι Λακεδαιμονίους μέχρι τῶν Λευκτρικῶν ἀριθμῶν· οὗτος δὲ ἡ μέχρι τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας λογιζόμενος, θέλων δηλοῦσαι τὴν ἀκμὴν τῆς ἀρχῆς.

Τοὺς ὁμοίους λόγους] Supra in Schell. Τοὺς αὐτοὺς. p. 297, C. Statim οἱ λόγοι, supra τῆς συγκρίσεως.

Οὐτ' ἐξεπίτηδες] Phot. Ἀλλὰ κατὰ τὸ πάρεργον οἶον p' 298, A. ὥσπερ νῦν ἐγώ.

Ἀποδείξαι] Supra in Schell. Ἐκείνο. p. 298, B

Ἐξ ὧν ἐφευγον] Ibid. Ἦγουν ἂ ἔδει φυγεῖν. ibid.

Προήχθησαν] Ibid. Ἦναγκάσθησαν. ibid.

Ἀναχωρεῖ] Ibid. Κατέφευγε. ibid.

Προκινδυνεύων] Ibid. Προμαχόμενος. ibid.

1) ἄκρα, Cod. ἄκρας. — 2) ὁ δὲ Δημοσθένης, Philipp. III, p. 125 ed Sch. — 3) κθ, bomb. κα. — 4) Λέγομεν, ὅτι κ. τ. λ. bomb. Λέγομεν οὖν τοῦτο. — 5) κτησάμενοι in bomb. deest. — 6) ἐπιβλέπων, bomb. ἀποβλέπων. — 7) ἕως ἐν Κνίδῳ, f. ἕως τῶν ἐν Κνίδῳ. — 8) ἕως τῶν Λευκτρικῶν. Τὸ δὲ κ. τ. λ. bomb. ἕως τῶν Λευκτρικῶν, οὕτως ἀνομοίως εἰρήκεται, reliquis omissis.

p. 298, C. Παραβαλεῖν¹ (Steph. παραβάλλειν, Werf. παραβάλλεισθαι] Apogr. Mon. Παρ' Ὀμήρου², ἐν οἷς φησιν ὁ ποιητής:

..... παῖς ὡς³ ὑπὸ μητέρα, δύσκειν

Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε⁴ φαινωῶ.

Cod. bomb. Οὕτως Ὀμηρος περὶ Τεύκρου φησί.

..... παῖς⁵ ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν

Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαινωῶ.

Supra in Schell. Παρεξετασθῆναι.

p. 299, B. Δρόμου] Apogr. Mon. Εἰδός ἐστι σχήματος λόγου· Διονύσιος γὰρ ὁ Ἀλικαρνησσεύς⁶ λέγει, ὅτι ἄβ εἰσὶ σχήματα τοῦ λόγου, ὧν ἓν ἐστι τὸ τοῦ δρόμου.

ibid. Ἐν Λεχάϊω⁷] Cod. bomb. Λεχάϊος ἡμῖν ἐστι Κορινθίου, πρὸς δυσμαῖς τῆς πόλεως κείμενος⁸. Ἡ δὲ ἱστορία αὕτη ἐπεστρατεύσαντο Κορινθίων Λακεδαιμόνιοι, ὅτι μὴ συνεστρατεύσαντο αὐτοῖς κατὰ Ἀθηναίων, λέγοντες, ὅτι ἤνικα ἐκινδυνεύετε, ἐβοηθήσαμεν, νῦν οὖν ἀδικεῖτε· ἐλθόντες οὖν πρὸς συμμαχίαν Κορινθίων Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Λεχάϊω νενικήκασιν. Ἔστι δὲ τόπος πλησίον τοῦ Λεχάϊου μύρα καλούμενος ἣν ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς Ἰφικράτης κατέκοψε καὶ ἐφεξῆς δὲ πάντα οὕτως ἐποίησε· καὶ γὰρ τὰ ἐν Ὀροδοῦντι καὶ ἐν Κρομίῳ καὶ ἐν Οἰνῷ φρούρια Λακεδαιμονίων πάντα εἴλε καὶ τὰ τεῖχη κατέσκαψεν, ἃ ἦσαν περιβαλόντες περὶ τὴν Κόρινθον Λακεδαιμόνιοι, ἵνα αὐτὴν παραστήσωνται βίαι.

p. 300, C. Τοὺς ἐν Φλοιούντι⁹] Cod. bomb. Τὰ μετὰ Κορινθίων αὐτοῖς λέγει γενόμενα πρὸς τῷ Τρικαρῶν¹⁰ καὶ τὸ

1) Παραβ., subl. Valk. — 2) Παρ' Ὀμήρου, Iliad. VIII, 271, Forte παρ' Ὀμηρον, i. e. secundum Homerum, sic παρ' Εὐριπίδην, παρὰ τὸν ποιητήν, παρ' Ἀισχυλον, Sch. ad Pac. 677. inde παρῶδία, παραγλύφειν σφραγίδας, παρακόπτειν νόμισμα, clavem faciendam curare, excudere numismata in modum alius clavis, alius numismatis. — 3) παῖς ὡς κ. τ. λ. Apogr. παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκειν, Εἰς Αἴ. κ. τ. λ. — 4) κρύπτασκε, Ap. et bomb. κρύπτεσκε. — 5) παῖς, bomb. παῖς ὡς, ὑπὸ μητέρα δύσκειν Εἰς Αἴανθ' ὁ δέ μιν κ. τ. λ. — 6) Ap. Ἀλικαρνησεύς. Vocem Δρόμου sublin. Valken. — 7) Ἐν Λεχάϊω subl. Valk. — 8) κείμενος, bomb. κείμενος. — 9) Τοὺς ἐν Φλ. subl. Valk. — 10) πρὸς τῷ Τρ., bomb. πρὸς τὸ Τρ.

κατὰ Φλωσιῶν τρόπαιον, στρατηγούντος Ἴφικράτους Φλιῶς δὲ πόλις Πελοποννήσου· Φλωσίους οὖν φίλους ὄντας Λακεδαιμονίων ἐπίβροχσαν καὶ τινὰς αὐτῶν ἐπεξελθόντας διέφθειραν, στρατηγὸν ἔχοντες Χαβρίαν. Ἐκράτησαν δὲ καὶ Σικωνίων καὶ Μαντινέων, στρατηγὸν ἔχοντες Διότιμον.

Μαντινέων ¹] Arogr. Mon. "Ὅτε ἐν Κορίνθῳ πελτασταὶ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκων, στρατηγούντος Χαβρίου, Σικωνίων δὲ, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι Λακεδαιμονίοις συνεμάχουν. Διότιμος δὲ Σικωνίων καὶ τῶν συμμάχων ἐκράτησεν ἐν τῷ πεδίῳ.

ibid.

Κατέγνωσαν] Cod. bomb. Εἰς Ἐπικράτην αἰνίττεται, ὃς ἔπεισεν Ἀθηναίους δι' ἄσπερ ἴσμεν αἰτίας, δέξασθαι τὴν εἰρήνην.

p. 500, C.

Παρά ταύτην τὴν εἰρήνην] In marg. Schell. Παράβαντες τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου οἱ περὶ Φοιβίδαν τὸν Σπαρτιάτην.

ibid.

Οὐχ ἐν εἶδος] In marg. Schell. Ἐκ καταδέσεως καὶ ἀπαιρέσεως τοῦ πηχεῖρημα.

ibid.

Τὴν φυγὴν ²] Arogr. Mon. Τετρακόσιοι ἦσαν οἱ φυγάδες, ὡς Ἀνδροτίων λέγει. In marg. Schell. Ἀντιπροσώπου τὸ πρᾶγμα, τοὺς φεύγοντας δηλονότι κατασχέσις γὰρ τῆς Καδμείας ὑ Θηβαίων εἰς Ἀθήνας κατέφυγον.

ibid.

Τὴν πρᾶξιν ³] Arogr. Mon. . . . Λέγει δὲ, ὅτι ἐδίδαξαν αὐτοὺς, πῶς δεῖ τοὺς καταλαβόντας τὴν Καδμείαν χρῆσασθαι· συνεβούλευσαν γὰρ ἐγχειρίδια λαβόντας νεωτέρους τινὰς καὶ γυναικῶν σχῆμα περιδεμένους αὐτοῖς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὡς γυναῖκας συγγενέσθαι τοῖς καταλαβοῦσι τὴν Καδμείαν, τούτων αἰτησάντων εὐρεῖν πρὸς συνουσίαν γυναῖκας, καὶ οὕτως ἀνελεῖν αὐτοὺς. Ὡσπερ δὲ δρᾶμα λέγει, ὅτι δώθασιν ⁴ (sic). In marg. Schell. Συνεβούλευσαν γὰρ ἐγχειρίδια λαβόντας τῶν ἀγενείων ἐνίους

ibid.

1) Μαντινέων subl. Valk. — 2) Τὴν φυγὴν subl. Valken. — 3) Τὴν πρᾶξιν, subl. Valken. — 4) δώθασιν. Quid sibi vult δώθασιν? Utrum dididachasin? Felicitate quadam factum, ut supersit explicatio ex Cod. Schell.

καὶ γυναικεῖον σχῆμα περιδμενούς συμμῖξαι αὐτοῖς γυναικας
αἰτήσασι πρὸς συνουσίαν.

- ibid. Συνθέντες] Supra in Schell. Συγγράφοντες.
- p. 301, A. Ὡσπερ δρῶμα ¹] In marg. Schell. Προτυποῦσι γὰρ
οἱ τραγωδοὶ καὶ προκατασκευάζουσιν τὴν ἐπιδείξιν.
- ibid. Καὶ Βυζαντίου ²] Apogr. Mon. Τοῖς μετοικήσασι ³.
Ταῦτα καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην ⁴.
- p. 301, B. Τὴν προτέραν ⁵] In marg. Schell. Τὴν ἐν Ἀλιάρτῳ
κατὰ Λυσάνδρου καὶ Πausανίου, τῶν Λακεδαιμονίων ἡγου-
μένων.
- ibid. Στηλῶν ⁶] Ibid. Ἐνεγράφοντο γὰρ στίλαις καὶ συμ-
μαχίαι, καθάπερ αἱ δωρεαί.
- p. 301, C. Ὡργίσθησαν] Ibid. Τουτέστιν ἀνεγέρθησαν ⁷ εἰς ἀμοι-
βὴν τῆς ἐν Ἀλιάρτῳ συμμαχίας.
- p. 302, A. Παροξυνθέντων] Cod. bomb. Ἀκούσατες Λακεδαι-
μόνιοι τὴν ἐν Κοραναίᾳ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν ἦτταν ⁸,
μετὰ δυνάμεως πολλῆς ἐπεμψαν Ἀγησίλαον κατὰ Θηβαίων,
ὃς μάλιστα πάντων ἐδόκει φιλοπόλεμος εἶναι. Ἀθηναῖοι
δὲ καὶ αὐτίς ἐβοήθησαν Θηβαίοις καὶ συμβαλόντες πρὸ
τῆς Θηβαίων πόλεως Ἀγησιλάῳ, εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, στρα-
τηγοῦντος αὐτοῖς Χαβρίου καὶ Δημέου. Τὸ δὲ σὺν Ἀγη-
σιλάῳ λέγει, ἥ ὅτι μετ' αὐτοῦ ἦσαν καὶ ἕτεροι στρατηγοί,
ἥ ὡσπερ φαμὲν τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἀχιλλέα, δηλοῦντες
αὐτὸν μόνον τὸν Ἀχιλλέα.
- p. 302, A. Στρατηγούς τε φοβερωτέρους ⁹] Apogr. Mon. Τὸν
Χαβρίαν λέγει καὶ Δημέαν· ἐπέμφθη δὲ ὕστερον Ἀγησί-
λαος μετὰ δυνάμεως πολλῆς κατὰ Θηβαίων· οὗτος δὲ πᾶν
ἐγένετο φιλοπόλεμος, ὡς μαρτυρεῖ Ξενοφῶν, πρὸς ὃν Θη-
βαῖοι μετὰ Χαβρίου ἀντετάξαντο. In marg. Schell. Χα-
βρίαν καὶ Δημέαν ¹⁰.

1) Ὡσπερ δρῶμα subl. Valk. — 2) Καὶ Βυζαντίου subl. Val-
ken. — 3) Τοῖς μετ., Apogr. sic: τοῖς μετοικήσασι ταῦτα· Καὶ
Δημ. — 4) Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Α., p. 55. ed. Wolf. — 5) Τὴν
προτέραν subl. Valken. — 6) Στηλῶν subl. Valken. — 7) τουτέστιν
ἀνεγέρθησαν, Cod. sic: ἡ ἀνεγέρθησιν. — 8) ἦτταν, bomb. ἦτταν. —
9) Στρατηγούς τε φοβ. subl. Valken. — 10) Δημέαν, Cod. Δημία.

Τῆς ἐν Νάξῳ ¹⁾ In marg. Schell. $\overline{\text{K}}\delta$ ναῦς ὁ Χα- p. 303, B.
βρίας τῶν Ναξίων κατέδυσε.

Περὶ Κέρκυραν ²⁾ Aporgr. Mon. Ὅτε Τιμόθεος εἶλε Κέρκυραν καὶ παρ' αὐτὴν Λακεδαιμονίους καὶ τὸν ναύ-
αρχον Νικόλαον ἐνίκησε καὶ ἐν Ἀλυζῇ τροπαίον ἔστησε καὶ
ἐπεκράτησε ³⁾ τῶν κατ' ἐκεῖνα τόπων. Ὅτε ὑστερον Λακε-
δαιμονίων Κέρκυραν πολιορκούντων Ἰφικράτης πλεύσας τὰς
Λιονυσίου τριήρεις Λακεδαιμονίοις ἤκουσας βοηθούς ἐλθὼν
διέφθειρε καὶ ἀπήλλαξε κινδύνων τὴν νῆσον. Cod. bomb.
Ἡ Κέρκυρα Λακεδαιμονίων οὕσα ὑπ' Ἀθηναίων ἐπολιορ-
κεῖτο στρατηγούντος αὐτοῖς Τιμοθέου. Ἀκούσαντες δὲ
Λακεδαιμόνιοι, στρατεύμα οὐκ ὀλίγον ἔπεμψαν καὶ στρα-
τηγὸν Νικόλαον. Τιμόθεος δὲ τὴν τε Κέρκυραν παρεστή-
σατο καὶ Λακεδαιμονίους διέφθειρεν. Ὑστερον δὲ ἐπ' ἀναι-
ρέσει Κερκύρας πεπλευκόσι Λακεδαιμονίοις, μαθόντες Ἀθη-
ναῖοι, ἔπεμψαν Ἰφικράτην μετὰ νεῶν οὐ πολλῶν, ὅς συμ-
βυλῶν αὐτοῖς καὶ κατακράτος νικήσας ἀπήλλαξε κινδύνου
τὴν νῆσον. In marg. Schell. Λακεδαιμονίων Κέρκυραν
πολιορκούντων πλεύσας Ἰφικράτης τὰς Λιονυσίου τριήρεις
Λακεδαιμονίοις ἤκουσας βοηθούς διέφθειρε καὶ τὴν νῆσον
διέσωσε.

Κελεύουσα ⁴⁾ In marg. Schell. Παρακαλοῦσα, ἀττικῶς. p. 303, A.

Ἀναιρέσει] Supra in Schell. Κατα . . . sc. κατα- ibid.
ρέσει.

Ἐσθέντας] Aporgr. Mon. Ἐντὶ τοῦ καλῶς παθόν- p. 303, D.
τας· δεινὸν γὰρ τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τινα πληγῆναι. Ἔστι δὲ
καὶ παροιμία ἐπ' ὀλέθρου ταττομένη, παρὸ οἱ ἐπὶ κεφα-
λῇ φερόμενοι κινδυνεύουσι. Cod. bomb. Παροιμία ἐστὶν
ἐπὶ τῶν κακῶς παθόντων καὶ ἀπολωλότων ταττομένη· εἴρη-
ται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων ⁵⁾ τῶν δικαζομένων ἐκ κρημοῦ
ρίπτουσθαι κατὰ κεφαλῇν.

Μηλίων καὶ Σκιωναίων ⁶⁾ Aporgr. Mon. Τὰ περὶ p. 304, B.

1) Τῆς ἐν Νάξῳ subl. Valken. — 2) Περὶ Κέρκυραν sublin.
Valken. — 3) ἐπεκράτησε, Ap. ἐπικράτησε. — 4) Κελεύουσα subl.
Valken. — 5) ἀπὸ τῶν κακούργων, f. ἐπὶ τ. κ. — 6) Μηλίων καὶ
Σκιωνίων subl. Valken.

τῆς Σκιώνης ὁ Θουκυδίδης λέγει ἐν τῇ δ'·¹ αὕτη γὰρ ἐν
 Θράκῃ πόλις οὕσα τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοος ἀπέστη· αὐτῶν
 καὶ Λακεδαιμονίοις συνεμάχει· καὶ ὄργισθέντες Ἀθηναῖοι
 ἀπελθόντες κατέσκαψαν αὐτήν. Ὁ αὐτὸς λέγει² καὶ περὶ
 τῆς Μήλου ἐν τῇ ε', ὅτι νῆσός ἐστιν αὕτη ἢ Μήλος ἄποι-
 κος μὲν Λακεδαιμονίων, Ἀθηναίοις δὲ συμμαχεῖν μὴ βου-
 λομένη,³ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων κατεσκάφη, ὅτι νῆσος
 οὕσα θαλαττοκράτορσιν Ἀθηναίοις οὕσιν οὐχ ὑπήκουσεν.
 Ταῦτα οὖν ἐδόκουν εἶναι μόνα τῶν Ἀθηναίων ὠμὰ καὶ
 ἀπάνθρωπα,⁴ ἄπερ ἀναγκάως ὁ Ἀριστιίδης ἀπολύεται.
 Καλῶς⁵ δὲ εἶπε Μηλίων καὶ οὐ Μηλιέων· Μηλιοὶ μὲν
 γὰρ οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, Μηλιεῖς δὲ οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ
 κόλπῳ. Cod. bomb. Τὰ περὶ τῆς Σκιώνης ὁ Θουκυδί-
 δης λέγει ἐν τῇ δ'· αὕτη γὰρ ἐν Θράκῃ οὕσα πόλις τῶν
 Ἀθηναίων ὑπήκοος ἀπέστη αὐτῶν καὶ Λακεδαιμονίοις συνε-
 μάχει· ὄργισθέντες οὖν Ἀθηναῖοι κατέσκαψαν αὐτήν. Ὁ
 αὐτὸς δὲ λέγει καὶ περὶ τῆς Μήλου ἐν τῇ δευτέρῃ,⁶ ὅτι
 νῆσός ἐστιν ἄποικος μὲν Λακεδαιμονίων, Ἀθηναίοις δὲ
 οὐ συμμαχεῖν δὲ οὐ βουλομένη, ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων
 κατεσκάφη, ὅτι νῆσος οὕσα θαλαττοκράτορσιν Ἀθηναίοις
 οὕσιν οὐχ ὑπήκουεν. Ταῦτα οὖν ἐδόκουν εἶναι μόνα τῶν
 Ἀθηναίων ὠμὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Ἔστι δὲ ἡ μὲν Μήλος
 νῆσος πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ, ἡ δὲ Σκιώνη περὶ Παλῆνην.
 In marg. Schell. Μήλος, νῆσος ἄποικος Λακεδαιμονίων,
 οἱ ἀπὸ ταύτης⁷. Μηλιεῖς δὲ οἱ ἐν τῷ Μηλιακῷ κόλπῳ·
 Σκιώνη πόλις Θρακικῆ, ἣ τις⁸ κατεσκάφη ὑπὸ Ἀθηναίων,
 ὅτι συνεμάχουν Λακεδαιμονίοις.

1) ὁ Θουκυδίδης λέγει ἐν τῇ δ', cap. 120. — 2) ὑπήκοος ἀπέστη·
 Arog. ὑπήκοος· ἀπέστη. — 3) Ὁ αὐτὸς λέγει. — ἐν τῇ ε', cap.
 114. 116. — 4) βουλομένη, Arog. βουλομένους. — 5) ἀπάνθρωπα,
 Arog. ἀπάντα, notissimo ex compendio. — 6) Καλῶς δὲ εἶπε
 x. τ. λ., quae hinc leguntur, edidit Valken. ad Herod. VIII, 51.
 vid. Palmer. ad schol. in Av. 186. — 7) ἐν τῇ δευτέρῃ, II, 9.
 de Meliis quidem loquitur Thucydides, sed perpauca et ne ea
 quidem, quae intelligi voluerit enarrator; itaque auctor sim, ut
 pro ἐν τῇ β restituatur ἐν τῇ ε. — 8) οἱ ἀπὸ ταύτης excidit vox
 Μήλιοι. — 9) ἣ τις, in Cod. ἣτης, quoniam exciderant apiculi,
 quibus discernuatur ῥ et ες in Cod. mscr.

Μόνα] Cod. bomb. *μόνω*, inter lin. γρ. *μόνα*. p. 305, A.

Λαμβάνη] Supra in Schell. *Κατηγορεῖ*. In Cod. ibid.

Palatino: 'Οτι τὸ λαμβάνομαι κείται κἀπὶ καταγνώσεως γενικῆ συνταττόμενον, ὡς ἐν Παναθηναϊκῷ ὄλον· ὅταν δ' ἐξετάζων διὰ πάντων ἐνὸς καὶ δυεῖν¹ λαμβάνη, λέληθας ἐπαινωῶν οἷς ἀφίης.²

'Ἄλλωστε] Supra in Schell. *Καὶ μάλιστα*. ibid.

Ὄκ ἐρῶ³ πῶς] Apogr. Mon. et bomb. Ἴσοκρα- p. 305, B.
τικόν⁴ δὲ τὸ μεταχείρισμα· ὄνπερ⁴ γὰρ τρόπον ἐκείνος ἐν τῷ Βουσίριδι, ὅτε εἰσήγαγε τὸν Πολυκράτην, διέβαλεν αὐτὸν ὡς ἀπαιδευτῶς ἀντιτιθέντα καὶ ὕστερον ἔλυσεν,⁵ οὕτω καὶ ὁ Ἀριστείδης δεῖξας,⁶ ἀμαθεῖς τοὺς ἀντιτιθέντας νῦν λύει τὰ παρ' αὐτῶν·⁷ τὸ δὲ οὕτως⁸ μεταχειρίσασθαι ῥητορικόν ἐστι.

Δυνηθέντες] Supra in Schell. *Οἱ ἄρξαντες Λακεδαιμόνιοι*. ibid.

Προσηνέχθησαν] Ibid. Ὀμίλου. ibid.

Συγγνώμη] Ibid. *Συγκαταγνώμη*. p. 305, C.

'Ἀλλά μοι δοκοῦσιν] Cod. bomb. *Μεταφέρων τὴν* p. 305, D.
αἰτίαν τοῦ ἀδικήματος ἐπὶ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος. *Θουκυδίδης* δὲ ἡ μεταχειρίσις.

'Ἀνάγκη] Cod. bomb. Ἀναγκαῖον, ἐστὶν ὅτε τὸν ἄρ- p. 307, C.
χοντα διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς συμφέρον καὶ τὸ ἀδικώτατα ποιεῖν· ὅθεν καὶ ὁ Σοφοκλέους⁹ Ἀγαμέμνων φησὶ

Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον.

Αὐτὸ] τοῦτ' Supra in Schell. *Τὴν φιλανθρωπίαν*. p. 308, B.

*Μιτυληναίων*¹⁰] Cod. bomb. *Μιτυληναίους*¹¹ ibid.
κακούς ὑπολειφθέντας περὶ Ἀθηναίους εἶναι καὶ ἀναφα-

1) *δυεῖν* sic Schell. et Phot., Jebb. *δυοῖν*. — 2) *ἀφίης*. sic Palat. et Schell., Jebb. *ἀφιῆς*. — 3) *Ὄκ ἐρῶ πῶς* subl. Vaik. — 4) *Ἴσοκρατικόν* δὲ τὸ, δὲ in bomb. deest. — 4) *ὄνπερ γὰρ* τρόπον, bomb. *ὡσπερ γὰρ*. — 5) *ἔλυσεν*, bomb. *διέλυσεν*. — 6) *δεῖξας*, sic bomb., Apogr. *δόξας*. — 7) *τὰ παρ' αὐτῶν*, sic bomb., Ap. *τὰ περὶ αὐτῶν*. — 8) Pro τὸ δὲ οὕτως κ. τ. λ. bomb. addit: *πεποίηκε δὲ τοῦτο καὶ Δημοσθένης* πολλάκις. — 9) ὁ Σοφοκλέους *Ἀγαμέμνων φ.*, Ajac. frag. vrs. 1357. ed. Erf. — 10) *Μιτυληναίων*, sublin. Valken. — 11) *Μιτυληναίους* κ. τ. λ. uberius rem exponit schol. ad Equit. vrs. 851.

νέντας ακριβῶς ἐψηφίσαντο Ἰθηναῖοι διαφθεῖραι κωδιάπαξ. Ὑστερον δὲ Διοδότῳ πεισθέντες τῷ ῥήτορι μετέγνωσαν. . . . τὸ δὲ ἢ τριήρης τὴν τριήρη κατελήφει, ἀντὶ τοῦ ἢ φιλανθρωπία τὴν ἀπανθρωπίαν· ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μεταβλλομένων, εἴρηται δὲ ἐκ τῶν πεμπόντων μὲν πρόσθεν τριήρη κατὰ τινος, ἔπειτα δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τούτου ἑτέραν πεμπόντων.

p. 308, C. "Α μὲν τῇ προτεραίᾳ] Apogr. Mon. Μέχρι τούτου Θουκυδίδης ἔν τῇ γ' κατεψηφίσαντο γὰρ τούτων ἄνατον· ὕστερον δὲ μετέγνωσαν, Διοδότῳ πεισθέντες τῷ ῥήτορι. . . . .

p. 309, B. Εἴ τι σεισθῆ] Coll. Nov. Εἴ τι σεισθείη, in marg. γρ. κὰν εἴ τις εἰσθείη.

ibid. Τὰ τοιαῦτα] In marg. Schell. Τὰ τηλικαῦτα. ita legitur in Bar. 7.

ibid. Διονυσίου³ γὰρ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. et Leid. Λέγει τοῦ δευτέρου· οὗτος γὰρ ἦλθε βουλόμενος μὲν τῷ σχήματι Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι κατὰ Ἰθηναίων, τῇ δὲ ἀληθείᾳ⁴ βουλόμενος τὴν Ἑλλάδα μετὰ Πέρσου⁵ μερίσασθαι, ἐκείνου δηλώσαντος αὐτῷ, ὡς Ἐφορος ἱστορεῖ. Cod. bomb. Διονύσιος, ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν συνθήκας ἐποιήσατο πρὸς τὸν Περσῶν βασιλεία, ἵνα τῷ μὲν φαινομένῳ Λακεδαιμονίοις βοηθῶν ἔλθῃ κατ' Ἰθηναίων, τῇ δὲ ἀληθείᾳ πορθήσας τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν μετὰ Πέρσου μερίσειεν, ὡς Ἐφορος ἱστορεῖ. Καὶ διὰ τοῦτο συναγαγὼν ἀπάσας μικροῦ τὰς ἐν Σικελίᾳ ναῦς ἐχώρει θέλων συμμίξει τῷ Λακεδαιμονίων ναυτικῷ, ἵνα ὁμοῦ γενόμενα τὰ ναυτικὰ ταῦτα καταγωνίσῃται Ἰθηναίους μὴ δυνηθέντας ὑποστῆναι τοσαύτην παρασκευήν. Ἰθηναῖοι δὲ πρὶν Διονύσιον καὶ Λακεδαιμονίους

1) Θουκυδίδης ἐν τῇ γ'. 49. de ipsa Diodoti sententia cap. 41 seqq. — 2) τοῦτων, Apogr. τοῖτου, secus atque debuit, cum referendum sit ad Mitylenaeos. — 3) Διονυσίου γὰρ κ. τ. λ. subl. Valken. Excerptum ex schol. Leid. Marxius hoc Ephori inter fragmenta retulit pag. 249. ; communicarat autem cum eo Creuzerus V. D. — 4) τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Leid. τῆδ' ἀλ. — 5) μετὰ Πέρσου, Leid. μετὰ τοῦ Πέρσου.

συμμίξαι ἀλλήλοις, πέμψαντες στρατηγὸν ὄνομα, (in Cod. spatium vacuum) μετὰ πλείστων νεῶν πρὸς τὰς Διονυσίου τριήρεις, καὶ ἕτερον ὄνομα (spatium vacuum) πρὸς Λακεδαιμονίους, εἶλον μὲν πᾶν τὸ Διονυσίου ναυτικόν, κατεπολέμησαν δὲ Λακεδαιμονίους ἐπὶ Λευκάδι.

Ἐπάροχτος] In marg. Schell. Καλῶς τὸ ἐπὶ, πρὸς ibid. τῷ ἄρχειν Σικελίας.

Τοὺς προσοίκους³] Apogr. Mon. Ἔοικε γὰρ τοὺς p. 510, B. Σικελούς λέγειν⁴ οὗτοι⁵ γὰρ, ὡς φησὶ Θουκυδίδης πολ- λάκις αὐτοὺς ὀνομάζον, τινὲς δὲ τοὺς Κελτοὺς λέγουσι,⁶ οὗτοι γὰρ τῇ Σικελίᾳ πρόσοικοι. In marg. Schell. Οἱ μὲν βάρβαροι τῆς Σικελίας Σικελοὶ, οἱ δὲ Ἕλληνες Σικελιωταὶ προσηγορεύοντο.

Ὁ μὲν τὰς ἀπὸ Σικελίας] Supra in Schell. Χαβρίας. ibid.

Ὁ δὲ καταναυμαχήσας] Ibid. Ἰφικράτης. p. 510, B.

Ὡσπερ ὄρον] Ibid. Κανόνα. p. 511, A.

Σύμβολον] Ibid. Τῆν ἐλευθερίαν. ibid.

Συνεσκίασε] Ibid. Συνεκύλυψε. p. 511, B.

Τὸ σχῆμα] Ibid. Τὸ εἶδος. p. 512, A.

Εὐβοίας] Apogr. Mon. Καὶ Δημοσθένης⁷ ἐν p. 312, B. Φιλιππικοῖς· εἰ γὰρ ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβροηθηκό- τες, ὅτε Θηβαῖοι ἐζήτησαν αὐτοὺς χειρώσασθαι καὶ ἄρξαι τῆς ὅλης Ἑλλάδος.

Ἀπὸ Θηβαίων] Apogr. Mon. Ὅτε διέβησαν ἐξαίφνης ibid. Θηβαῖοι τοῖς Τισιφρόνου⁸ νηυσὶ χρησάμενοι.

Καὶ τὴν⁹ χώραν] Apogr. Mon. Τῆν Ἐρωπὸν ibid. σημαίνει. Καὶ Δημοσθένης¹⁰ φησὶν, ὅτι Θεόδωρος καὶ

1) στρατηγὸν ὄνομα supple Ἰφικράτην vel Χαβρίαν. — 2) καὶ ἕτερον ὄνομα i. e. Τιμόθεον, sed tu vide Wessel. ad. Diod. Sic. XV, 47. — 3) Τοὺς προσοίκους, subl. Valk. — 4) λέγειν, Apogr. λέγει. — 5) οὗτοι γὰρ κ. τ. λ. desunt nonnulla. Thucydidis locus non occurrit. — 6) λέγουσι Apogr. λέγει, quasi excidisset ὅτι. — 7) Καὶ Δημ. ἐν Φιλιππικῆς i. e. Olynth. I, p. 13. ed. Schaeff. ubi sic: εἰ γὰρ, ὅθ' ἤκομεν κ. τ. λ. Ceterum subl. Valk. 8) τοῖς Τισιφρόνου, Apogr. Τισιφρόνον. — 9) Καὶ τὴν χώραν subl. Valk. — 10) Καὶ Δημοσθένης φησὶν κ. τ. λ. de Coron. pag. 208. ed. Harl.

Θεμισὼν τύραννοι ὄντες ἤτοι στρατηγοὶ τῶν Εὐβοέων ἀφελοντο χωρίων τῶν Ἀθηναίων.

p. 312, C. Ἀνδρῶν Εὐβοέας] Apogr. Mon. "Ὅτε Φίλιππος ἐξήγησε λαβεῖν τὴν Εὐβοίαν, ὡς λέγει Δημοσθένης.

p. 312, D. Ἐποθέσεις] Supra in Schell. Ἀφορμᾶς.

p. 313, A. Ἐξω] Ibid. Ἄνευ.

ibid. Τὸ τῶν Ἀθηναίων πρῶγμα] Ibid. Τὰ καλὰ τῶν Ἀθηναίων.

ibid. Τοὺς μηδίσαντας] Ibid. Θηβαίους καὶ τοὺς ἄλλους.

p. 314, B. Ἦν Διὸς παῖδα] Apogr. Mon. et Leid. Παρὰ τὸ κομικόν

Ἦδ' εὐπατέρεια φιλόγελῶς τε παρθενικά μεθ' ἡμῶν
Εὐμένης ποτ' αἰεῖ.

Λέγει δὲ τὴν Ἀθηναίαν.

p. 314, C. Ἦ δύναιμι] Supra in Schell. Ἦ ἀρχή Sed in marg. Λεδοικότες οἱ ἄρχοντες ἀποστάσεις ἐγκαθίστων δυνάμεις ταῖς πόλεσιν.

ibid. Λιβύης² κολωνοῖς] Supra in Schell. Περιφραστικῶς.

ibid. Ὁρίζεται] Ibid. Περιαιοῦται.

p. 315, D. Μεταβέβληκεν] In marg. Schell. Ἐπειδὴ πολλοὶ αὐτῶν ἦσαν, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, Ἀθηναῖοι καὶ Φίλιππος.

p. 316, B. Καιροῦς³ καὶ τόποις] Supra in Schell. Πολέμου καὶ εἰρήνης δικαστηρίοις ἰκανή ἐστι.

p. 316, C. Δι' ἴσου πρέπει] Supra in Schell. Ὁμοίως ἀρμόττει. In marg. Schell. Δι' ἴσου εἶπεν, ἐπειδὴ οὐ δυνάμεθα λέγειν, ἐν τῷδε μὲν πρωτεύει, ἐν τῷδε δὲ ἡττᾶται. Τόποις δὲ δικαστηρίοις, ἐκκλησίαις, θαλάμοις, τάφοις.

ibid. Δι' ἀγῶνος] In marg. Schell. Τοῦτεστι τοῦ δικανικοῦ

1) Ἦν Διὸς παῖδα sublin. Valken., qui legit, εὐπατέρεια pro εἰπάτερεα, quod erat in Apographis. Vid. ad Hippolyt. vna. 58. Formae εἰπάτερεα ne patrociniū suscipias ex σώτερεα, ἀρπάκτερεα atque id genus pluribus. Aristophanis, quae nunc supersunt comoediis versiculi illi non leguntur. — 2) Λιβύης κολ. sublin. Valken. — 3) Καιροῖς καὶ τ. subl. Valken.

λόγου, ὅς πέφυκε δι' ὄλου¹ εἶναι ἀγωνιστικός ἔχων, τὰ ὑποκειμένα σχήματα, τουτέστι τοῦ τόνου καὶ δρόμου, καὶ τὸ κράτος· τόνον τὴν σφοδρότητα, παρ' ὃ καὶ σύντονον· δρόμον δὲ τὸ εὐτρέχον καὶ στρόγγυλον τοῦ λόγου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συμβουλευτικοῦ καὶ τοῦ πανηγυρικοῦ· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτοις, εἰ καὶ μὴ δι' ὄλου, ἀλλ' ὅμως εἰσὶν ἀγῶνες.

Σεμνότητος] Supra in Schell. Τὴν τραγικὴν (sc. p. 316, D. λέγει).

Χαρίτων] Ibid. Τὴν κωμικὴν.

ibid.

Τῆς ἀποίκου πόλεως²] Cod. bomb. et penes Alla- p. 317, A. tium de Vita Homeri pag. 195. Σμυρναῖος ὁ Ὅμηρος· Σμύρνη δὲ ἰωνικὴ πόλις, Ἴωνες δὲ Ἀθηναίων ἀποικοὶ ἢ ὡς³ Ἀριστείδης ἐν τῇ Σμύρνης μονωδίᾳ⁴ φησι, Θησεὺς οἰκίστης γέγονε ταύτης, Ἀποίκου πόλεως τὴν Χιὼν φησι ἢ Κολοφῶνα, ὅθεν Ὅμηρος εἶναι νομίζεται. Ἀποικος δὲ αὕτη Ἀθηναίων καὶ τοῦ Ὀμήρου· καὶ γὰρ καὶ οὗτος ἀττικίζει εὐθύς ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ λέγων Πηληϊάδεω· ἀττικὸν γὰρ ἔστι, ὡς τὸ Μεγέλεω.

Ἀναφέρει] Supra in Schell. Ἀνατρέφει.

p. 317, B.

Τῶν λόγων] Ibid. Τῶν ἐμῶν.

ibid.

Ξενίαν⁵] Arogr. Mon. Ξενία γὰρ κυρίως ἡ φιλία καλεῖται· ξενία πάλιν ὄνομα δίκης, ὡςπερ λέγει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους· νῦν οὖν ξενίαν λέγει οἰκειώς· ξενία γὰρ ἔστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων ἑαυτοὺς εἰς πολιτείαν, ὡς ἔτυχε. Φησὶ⁶ γοῦν οὕτως οὐκ ἔστι καταγῶναι τῶν ἐμῶν λόγων⁷ ξενίαν, τουτέστιν Ἀττικοὺς αὐτοὺς εὐρήσεις καὶ οὐ ξένους. Cod. bomb. Ξενία ἔστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ξένων τῶν ἐγγραφόντων

ibid.

1) δι' ὄλου Cod. διόλου. — 2) Τῆς ἀποίκου πόλεως sublin. Valken. — Laudat eundem Aristidis locum Allatius de P. Hom. p. 161. — 3) ἢ ὡς, penes Allat. ἦς. — 4) Μονωδίᾳ, t. I, pag. 220. ed Jebb. — Ibid. Ἀποίκου π. κ. τ. λ. Ea in Cod. bomb. desiderantur. — 5) Ξενίαν κ. τ. λ. subl. Walk. Ipsum hoc schol. editum est ab Abreschio ad Thom. Mag. p. 659. — 6) φησὶ, Abresch. φησὶν — 7) τῶν ἐμῶν λ., Abresch. t. ἐμῶν λ.

ἐαυτοὺς εἰς πολίτας, ὡς ἔτυχεν. In marg. Schell. Του-
τέστιν Ἀττικοὺς αὐτοὺς εὐρήσεις καὶ οὐ ξένους.

p. 517, D. Ἐξηγηταί] Supra in Schell. Διδάσκαλοι.

p. 518, A. Τῶν εἰς τὸ μέσον εισφορῶν ¹⁾] In marg. Schell. Τῶν
φανερῶν, κατὰ σύγκρισιν τῶν Ἐλευσινίων τῶν ἀποδότητων.

ibid. Ἰγγι ²⁾] Apogr. Mon. Ἰγγξ ἐστίν ὄρνεον αἰεὶ σεῖον τῆν
οὐρανὸν· λέγεται δὲ ἔχειν ἐπιτηδεῖως πρὸς τὰ ἐρωτικά καὶ
εἶναι ἀγωγόν. Καὶ Θεόκριτος ³⁾.

Ἰγγξ, ἔλκε τὴν τῆρον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τινὲς δὲ λέγουσιν χορδὴν τινα κιθάρας πάνυ ἐμμελῆ. Cod.
bomb. Ἡ Ἰγγξ τὸ ὄρνεον, ἢ καὶ λεγομένη σεισποπυγίς, ἐπι-
τηδεῖως ἔχει πρὸς τὰ ἐρωτικά.

p. 518, C. Ἄξιον τοίνυν] In marg. Schell. Ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι.

p. 519, A. Αἰδοῖ ⁴⁾] Apogr. Mon. Τὸν φόβον σημαίνει ἢ ἐκφαίνει φησὶ
γὰρ ὅτι ἐζήτησε μετὰ τὴν νίκην καὶ εἰς Ἀθήνας εἰσελθεῖν καὶ
τὸ αὐτὸ ποιῆσαι, ἄλλὰ τὰ θύματα ⁵⁾ αὐτὸν ἀπέστρεψαν, ⁶⁾
ἀσύμβουλα ⁷⁾ ὄντα· ὅθεν καὶ εἰρήνην συνθέμενος τοὺς αἰχ-
μαλώτους ἀπέδωκε καὶ ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον. Cod.
bomb. Κατὰ χάριν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἡσυχίας· βουλευθεῖς γὰρ
καὶ εἰς Ἀθήνας εἰσιέναι καὶ ἐμφροθεοῦς καὶ αὐτὰς πεποιη-
κέναι, καθάπερ τὰς Θήβας, ἀπετράπη ὑπὸ τῶν θυμάτων
οὐκ εὐσυμβούλων γενομένων, ἃ ἐπεποιήκει ⁸⁾ μαθεῖν ἐδέ-
λων, εἰ καλῶς ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. Ὅθεν τοῦτο νομίσας ὦ
κατὰ γνώμην εἶναι θεῶν εἰρήνην συνθέμενος πρὸς τὴν πό-
λιν, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδωκε καὶ ἦλθεν εἰς Πελοπον-
νησον.

ibid. Καὶ σιωπῶ ⁶⁾] Apogr. Mon. Σφόδρα γὰρ ἐτίμα τὴν
Ἀθηναίων πόλιν καὶ ἐπεμψεν ¹⁰⁾ ἀκροθίνια τῶν πολέμων
αὐτῆ καὶ συνακέγραψε τοῖς κατόρθωμασι, ὡς Ἀόριανὸς
ἐν τῇ Ἀναβάσει.

1) εισφορῶν subl. Valken. — 2) Ἰγγι subl. Valk. — 3) Καὶ
Θεόκριτος, Idyll. II. — 4) αἰδοῖ subl. Valken. — 5) θύματα,
Apogr. θάματα. — 6) ἀπιστ., f. ἀπετρ. — 7) ἀσύμβουλα, Ap.
ἀσύμβολον. — 8) ἐπεποιήκει f. ἀπερ ποιήσει. — 9) Καὶ σιωπῶ,
Wurf. proximo scholio post εἰς Πελοπόννησον adjecerat. — 10) ἐπε-
μψεν, Ap. ἐπεμψεν.

Ἦτε νῦν ἀρχή] Apogr. Mon. Σημαίνει τὴν Ἀδρια-
νοῦ τοῦ βασιλέως, τότε γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀριστείδου οἶτος
ἦν βασιλεὺς. Ἡ Ἀντωνίου, καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀντωνίου ἦν
Ἀριστείδης, ὅς καὶ ἄλλα πολλὰ τοὺς Ἀθηναίους ἐτιμῆσε
καὶ τὸν ἐν Ἐλευσίῳ καὶ πλουτελῶς κατεσκευάσεν. ibid.

Μὴ οὐκ ἐν διδασκάλων] Apogr. Mon. (de Alexan- p. 519, B.
dro) 1. Ἡ ἐπειδὴ οὐδὲν κακὸν ἐποίησεν αὐτοῖς, ἢ ἐπειδὴ
ἔγραψε ποτε Ἀθηναίοις λέγων· *Θαρσεῖτε*, 2 ἂν γὰρ ἐγώ
τι παθῶ, ὑμεῖς ἄρξετε. Ἀντὶ τοῦ ἐν διδασκάλου λέγει 3
πεφιλοσοφηκέναι καὶ ἀεγρωκέναι. Cod. bomb. Ἀντωνίος
ὁ βασιλεὺς, ἐφ' οὗ 4 Ἀριστείδης, ἦν Ἀθήνησι ἀεγρωκῶς
καὶ φιλοσοφῆσας, ἐν διδασκάλου μοίρῃ τὴν πόλιν ἔτιμα
καὶ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας εὐεργεσίας αὐτῇ παρέσχε καὶ τὸν
ἐν Ἐλευσίῳ νεῶν πολυτελῶς ἐπεσκευάσεν.

Ὅσον οὐ πραγματοποιεῖται] Supra in Schell. Ἦγουν ibid.
ἰκινδύνως καὶ χωρὶς πραγμάτων εὐτυχεῖ.

Ἐξ ὅσου] Ibid. Πάσαι.

p. 520, A.

Ὅσω μέχρι] Ibid. Ἐν τῷ χρόνῳ μέχρι.

ibid.

Πρὸ ἐκείνων] Ibid. Πλέον, idem super πρὸ τῶν ibid.
ἄλλων legitur.

Τρόπον] Ibid. Μηχανήν.

p. 520, B.

Ἀν. νεγκεῖν] Ibid. Ἀνατεθῆναι.

ibid.

Αἱ πρῶται τῆς πόλεως] Cod. bomb. Πρώτας πρῶ- p. 520, C.
ξεις λέγει τῆς πόλεως. τὰ κατ' Ἀμαζόνων ἔργα, τὰ κατ'
Εὐμόλπου, τὰ κατὰ Θηβαίων, μὴ βουλευθέντων θάψαι
τοὺς σὺν Πολυμεικῇ πεσόντας Ἀργεῖους, τὰ κατὰ τῶν ἄλλων.
Ὅσα δὲ τῶν θεῶν λέγει τὴν τῆς Δήμητρος ἐπιδημίαν,
ὅτε ἔδωκε τοὺς καρπούς, τὸ Ποσειδῶ καὶ Ἄρῃ ὑπὲρ τῆς πό-
λεως, τὸ δικάσασθαι τὸν αὐτὸν τοῦτον Ἄρῃ ὑπὲρ Ἀλιζό-
θίου, τὴν Ὁρέστου μετ' Ἐριννύων κρίσιν, τὸ νομίσαι Ἡρα-
κλέα θεὸν καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Εἰς τοῦτον] Supra in Schell. Ἐκεῖνον. ibid.

1) de Alexandro, hoc addidit Werf. — 2) *Θαρσεῖτε*, Ap.
Θιρασεῖε. — 3) λέγει, f. μέρεε — 4) ἐφ' οὗ, bomb. ἐφ' ὧ.

p. 522, B. Τους ἐν τέλει] Apogr. Mon. et Leid. Τους ἐν ἀξιώματι φησι καὶ ἐπιδήμους· Δημήτηρ γὰρ τὰς ἀμφὶ Κελεόν, Διόνυσος δὲ τὰς ἀμφὶ τὸν Ἴκαρον.

p. 522, C. Ἡ δὲ τοὺς³ τοῦ Διονυσίου] Apogr. Mon. et Leid. Εὐεργετεῖν φησι τὸν Διόνυσον καὶ δοῦναι ἰατροσόφους. Δηλοῖ καὶ ὁ Φερεκύδης⁵ καὶ ἐπ' ἐκεῖνον Ἀντιόχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκλησθῆναι Διόνυσον, ὡς δὴ⁴ Διὸς ἐς νύσας⁵ ῥέοντα, νύσας γὰρ, φησὶ, ἐκάλουν τὰ δένδρα· εἶτ'⁶ ἐπεξῆασι φυσικωτέρῳ τῷ λόγῳ λέγοντες Ἴσιν⁷ μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θεοῦ τῆς κατὰ μέσον⁸ ἰσότητος· ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὀσίριν καθ' Ἑλληνας καὶ Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς ἐτὸς γῆν ῥέομενον.⁹ — Βρόντου παῖδα¹⁰ τὸν ἄριον τὸν ἄριον ἤδη κάρπον. Ταῦτα δὲ λέγουσιν¹¹ Ἐγγύγον καὶ Θήβης τῆς τοῦτου γυναικὸς· τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ταύτη μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν Ἴσιν καὶ θεοῦς οὕτως ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ἐγγύγον τὰ ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Cod. bomb. Οὐ μόνον

1) τὰς ἀμφὶ Κελ. et statim τὰς ἀμφὶ τὸν Ἴκαρον κ. τ. λ. f. τοὺς ἀμφ. K. et τοὺς ἀμφ. τ. Ἴκ. Miror autem voces τοὺς ἐν τέλει non sublin. Valken. — 2) Ἡ δὲ τοὺς κ. τ. λ. subl. Valk. et ex Leidensi edidit egregium hoc scholion, quod utinam minus depravatum esset, Creuzerus, V. D., in Meletem. I, p. 20. pag. 94. quo amandat lectorem in Herodoteis pag. 89. et pag. 209. Explicuit autem scholii partem in Mythol. et Symb. t. IV, p. 56. seqq. ed. prior. — 3) Δηλοῖ καὶ ὁ Φ., Leid. Δηλοῖ δὲ καὶ Φ. — 4) ὡς δὴ, sic emendarat Wyt. in suo exemplo, utrumque Apogr. δε, erat cum suspicarer Διὸς, vide paullo infra. — 5) ἐς νύσας Leid. εἰς νύσας. — 6) εἶτ' Mon. εἶτα. — 7) Ἴσιν, Leid. Ἴσι. — 8) τῆς κατὰ μέσον, Leid. τὴν κατὰ μ., fortasse melius. — 9) τὸν ἐκ Διὸς ἐτὸς γῆν ῥέομενον, Leid. ἐτὸς, ad sensum, si Diis placet, utrumque aequè idoneum. F. τὸν ἐκ Διὸς ὑετὸν εἰς γῆν ῥ. ex decreto Pherecydis, qui Dionysum humorem esse statuisset, vid. Creuz. Myth. et Symb. l. l. — 10) ῥέομενον — Βρόντου παῖδα, quid hoc sibi vult? Ex Codicibus pendemus et locum impeditum dudum est, quod compellavit Creuz. Melet. l. l. Hoc unum addam, mihi prae ἄριον quod manifeste in Apogr. legitur, placere ἄριον ἦτοι κ. — 11) Ταῦτα δὲ λέγουσιν. Equidem locum ita constituerem: p. 523, B. Ἐπειτα ἢ τῶν τελειῶν ἕτερα (sc. μετάδοσης)] Ταῦτα δὲ λέγουσιν Ἐγγύγον καὶ Θήβης, τῆς τοῦτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ταύτη μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς (sc. Αἰγυπτίοις, quod latet in voc. Αἰγυπτός, vel. αὐτοῖς mutandum in αἰγυπτίοις) κατασκ. κ. τ. λ.

τὴν ἄμπελον ὁ Διόνυσος Ἀθηναίοις παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἡμέρα δένδρα, ὡς ἔν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου εἶπομεν.

Καὶ ταύτην διπλῆν] In marg. Schell. "Ὅτι καὶ εἰς βρωσίν καὶ εἰς ὑγίειαν ἐπιτήθειά ἐστιν.

ibid.

Τὰς δ' ἀδρήτους τελετίας] Cod. bomb. "Ἐλέγον Ἕλλη-
νες, ὡς οἱ τὰ μυστήρια μνησθέντες εὐμενοῦς καὶ ἴλεω τῆς Περσεφόνης ἐτύγγανον, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυ-
ρικῷ φησὶ λόγῳ.

Τῆς τοίνυν σοφίας⁵] Arogr. Mon. Λέγει δὲ τοὺς
Ῥωμαίους Ῥωμαῖοι δὲ τοὺς νόμους ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν ἔγρα-
ψαν, ἐκεῖθεν μεταπεμπόμενοι τὸν κληθέντα δυοδεκάδελτον.
Τοῦτο δὲ καὶ Δημοσθένης λέγει καὶ Θουκυδίδης, ὅτι πάν-
τες οἱ Ἕλληνες τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξήλωσαν νόμιμα. Cod.
bomb. Τοῦτο καὶ Δημοσθένης καὶ Θουκυδίδης λέγει,
ὅτι πάντες οἱ Ἕλλ. κ. τ. λ. Ἀλλὰ καὶ Ῥωμαῖοι τοὺς νόμους
ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν μετέβαλον πρὸς τὴν ἐκείνων διάλεκτον.

Τῆς πρώτης] In marg. Schell. Μοίρας δηλονότι.

Κατορθώματα] Arogr. Mon. Σημείωσαι, ὅτι εἶπε
κατορθώματα⁵ φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὴν λέξιν. Λέγει
δὲ ὁ Λογγίνος ἐν τρίτῃ φιλολόγων, ὅτι εὐρηται πολλαχῶς.

ibid.

"Ὅσοι] In marg. Schell. Κανόνες, ἀποδείξεις.

Πᾶσι τοῖς κριταῖς] Cod. bomb. Τὸ πᾶσι τοῖς
κριταῖς⁶ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τελείως νικῶντων
εἰρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν κρινομένων καὶ ἅπασιν τοῖς
κριταῖς ἀναιτίων δοξάντων. Λέγει δὲ τὸ χάριαις ἀπά-
σαις, ἐπεὶ οὕτως ἀνεκηρύττοντο οἱ νικῶντες, ὅδε πρῶτος
ἐνίκησεν, δεύτερος ὁ δεῖνα, τρίτος ὁ δεῖνα, τέταρτος ἐκεῖ-
νος, καὶ περαιτέρω οὐκ ἐξῆν ἀνακηρυχθῆναι. Ἐγίνετο δὲ
αὕτη ἡ ἀνακήρυξις ἐπὶ τοὺς νικῶντας ἐν ταῖς ἱππηλασίαις.

1) ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ κ. τ. λ. ad pag. 178, B. Tenendum autem, ibi schol. ex utroq. Arogr., non ex bomb. proferrri. — 2) ὡς καὶ Ἰσοκρ. ἐν τῷ Πανηγ. p. 17. ed. Mon. — 3) Τῆς τοίνυν σοφίας subl. Valk. — 4) λέγει, Werf. mavult λέγουσι. — 5) κατορθώματα subl. Valken. — 6) Πᾶσι τοῖς κριταῖς; cf. Aristoph. Av. 445. et 447. Valken. sublin. voces ὅτι χρῆ καὶ πρώτην; quae paullo post leguntur.

- p. 326, A. Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας¹⁾ Apogr. Mon. Leid. et Fulvii Ursini.²⁾ Τοῦτο εἶπεν, ὡς τινων λεγόντων, ὅτι οἱ Σικελιώται ἐξεῦρον τὸ ἄρμα· οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνίσαντες τοὺς περὶ Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα ἐν ἱππικῇ παρέσχον ὑπόνοιαν, Σικελιώτας τὴν ἱππικὴν ἐξευρεῖν. Cod. bomb. Ἐρεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηναίους τὸ ἄρμα ἐδέξατο. Ἐτεροι δὲ φασιν, Πέλοπα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὡς ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχὴν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα τοὺς Σικελίας ἀρχοντας ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον, ὡς Σικελιώται πρῶτον ἄρμα ἐξεῖρον.
- p. 326, B. Ἡμερησία³⁾ ὁδοῦ] In marg. Schell. Συμπεριέλαβε καὶ τὸν κύκλον τῆς πόλεως, ἐπεὶ τῶν Σικελῶν τὸ κατ' εὐθύ διάστημα λ σταδίου μεμέτρηται.
- p. 326, C. Ἐξαίρετος⁴⁾ τοῦ πολλοῦ] In Cod. Bar. 7. Κεχωρισμένος, διαφέρων πολὺ καὶ ἰδιάζων.
- ibid. Οὐρανοῦ] Phot. in marg. Τοῦ ἀέρος. In marg. Schell. Τῆς θέσεως τοῦ οὐρανοῦ· πρὸς γὰρ τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ κρᾶσις συμβαίνει.
- p. 327, B. Ἀγάματα⁵⁾] Apogr. Mon. et Leid. Διὰ τὸ Παλ-

1) Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας subl. Valken. — 2) Fulvii Ursini, qui nescio quo ex Codice edidit ad poet. lyr. p. 208 inde ab οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην κ. τ. λ. sine ulla varietate lectionis. — 3) ἡμερησία ὁδοῦ, non subl. Valk. sed ἀντιστρόφως, quod subsequitur. — 4) Ἐξαίρετος κ. τ. π. Legitur in Cod. Bar. 7. ἀήρ τε κεχωρισμένος, διαφέρων πολὺ καὶ ἰδιάζων ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ. F. ἀήρ τε οὕτω κεχωρισμένος] Διαφ. κ. κ. ἰδ., ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ. Certe ἀήρ ἐξαίρετος τοῦ πολλοῦ quid sit facilius intelligitur, quam quid ἀήρ κεχωρισμένος vel ἀήρ κεχωρισμένος τοῦ πολλοῦ. — 5) Ἀγάματα κ. τ. λ. subl. Valk. et nonnihil ex Leid. prodidit ad L. Q. N. T. p. 366. et Henr. Vales. ad Harp. p. 71. Adponam hic, Creuzeri bona venia si liceat, quae ipse doctiss. Vir marg. excerptorum Leidens. adpinxit. Sunt autem haec: »Schol. »ed. ad h. l. nihil. cf. Schol. Arist. mscr. in marg. Cod. a »Schell. f. 41. (vide Exc.), qui tamen et ipse exhibet ὁ Ἀημο- »φλος (ipse inspexi). Haec scholiastae mscr. verba usque ad »Πολυκράτην λόγῳ laud. Vales. ad Harp. in ἐπὶ Παλλαδίῳ p. m. »71. (qui hunc locum sic exhibet; διῆπτετές παλλάδιον λέγει τὸ ἀπὸ »Τροίας· ὁ γὰρ Ἀημόφλος παρὰ Λιομήδους ἀρπάσας εἰς τὴν πόλιν »ἤγαγεν, ὡς Ἀντίων ἐν τῷ ἱερῷ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ.

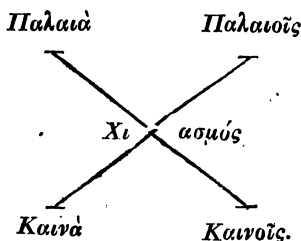
λάδιον φησι τὸ ἀπὸ Τροίας· ὁ γὰρ Δημόφιλος¹ παρα
 Διομήδους² ἀρπύσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν· σημαίνει⁵
 Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ·
 λέγοι⁴ δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλάδιων, τοῦτε⁵
 καταλυόμενον τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτῶν κα-
 λουμένων, ὡς Φερεκύδης καὶ Ἀντίοχος ἱστοροῦσι καὶ τῶν
 κατενηγεμένων⁶ ἐν τῇ τῶν Γιγάντων μάχῃ, ὡς ἐν
 ἀγράφοις ὁ Φύλαρχος φησι. Παλλάδιον δὲ ἐκάλουν, καθά
 λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 ἀγάλματα· πάλλειν⁷ γάρ φησι, τὸ βάλ्लειν ἔλεγον. Ἄνευ
 δὲ τῶν οὐρανίων, τουτέστι τῶν δῆιπετῶν. In marg.
 Schell. Λιῦπετῶν³ τῶν Παλλάδιων δηλονότι, ὅπερ τε
 ὁ Δημόφιλος παρὰ Διομήδους ἀρπύσας εἰς τὴν πόλιν ἤγα-
 γεν, καὶ ἄπειρ ἐν τῇ Γιγάντων κατηρέχθη μάχῃ, ὡς Φερε-
 κύδης φησι.

Ἄνευ τῶν³ οὐρανίων] Apogr. Mon. et Leid. Τρία ibid.

» Not. Inde patet, Valesii schol. mscr. tum a Leid., tum a Schell.
 » diversum esse, qui ex Harp. l. l. et Paus. I, 28. in schol. no-
 » stro Δημοφῶν emendavit. Ceterum in Polluce (VIII, 119) inse-
 » rendum est nomen Δημοφῶν. Totus locus Pollucis lacunosus
 » (vid. Intt. ad eum). De re vide Hes. in ἀγῶνες (T. I, p. 59.
 » ubi item conferendi intt.) Hic Demophon erat Thesei f. cf.
 » Meursii regn. att. II, 6. de Palladiis cf. Saintecroix. in Notices
 » et Extr. des Mscr. de la bibl. du Roi I, p. 539. « Hactenus
 Creuzerus. — ibid. Διὰ τὸ. in Leid. exc. emendatur: f. δῆιπετῆς. —
 1) Δημόφιλος, alii Δημοφῶν, cf. Et. M. s. v. Ἐπι Παλλ., ob
 consensum autem Mon. Leid. Schell. bomb. nolui quidquam im-
 mutare. — 2) παρὰ Διομήδους, Mon. et Leid., περὶ Διομήδην. —
 3) σημαίνει, sic diserte Mon. Leid. in m. ζ, quod corruptelae
 signum in exc. dicitur. — 4) λέγοι δ' ἂν utrumq. apogr. λέγει δ'
 ἂν. — 5) Τοῦτε καταλ. κ. τ. λ. Haec peritioribus sananda relin-
 quere cogor. — 6) κατενηγεμένων ἐν κ. τ. λ. Mon. κατενηγαμέ-
 νων, μὲν κ. τ. λ., Leid. κατενηγαγμένων μὲν κ. τ. λ. — 7) Πάλλειν
 Leid. πάλλειν, Mon. πάλλειν. Creuzerus: » Haec postrema habet
 » Etyim. M. in Παλλάδια et Tzetzes ad Lycophr. vrs. 355. unde
 » noster Schol. emendandus est. Uterque laudat Pherecydem,
 » vid. Sturz. p. 208. fragm. « Valken. l. l. exhibet Πάλλειν, et
 emend. item πάλλειν. — 8) Λιῦπετῶν κ. τ. λ. ex casu genit. vides
 haec ad proxima Ἄνευ τῶν οὐρ. pertinere. — 9) Ἄνευ τῶν οὐρα-
 νίων, subl. Valk. et publicavit l. l. Ibi autem δῆιπων i. e. ἀν-
 θρωπίνων legi confirmat, atque sic expressis verbis habent ex-
 cerpta Leidensia, non item Monacense Ap., in quo autem paullo
 supra ἀνθρώπων et ἀνθρωπίνων pro οὐρανοῦ et οὐρανίων leguntur,
 plane ut in Leid., cf. Valk. l. l.

ἦσαν ἀγάλματα ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνῶς, ἐν μὲν τὸ ἀρχαῖον καὶ διῦπετες, ἕτερον δὲ χαλκοῦν, ὃ ἀνέθεσαν¹ μετὰ τὸν Περσικὸν² πόλεμον, τρίτον τοῦ Φειδίου³, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευασμένον. Cod. bomb. Οὐράνια λέγει τὸ διῦπετῆ· ἦσαν δὲ τῆς Ἀθηνῶς ἐν ἀκροπόλει τρία ἀγάλματα, τὸ μὲν ἐν χαλκοῦν, ὃ μετὰ τὰ Περσικὰ Ἀθηναῖοι ἔστησαν, τὸ δὲ ἕτερον ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος, παριστῶντα ἄμφω τέχνην ὑπερφυῆ· κατασκεύασε δὲ τὸ μὲν Φειδίας, τὸ δὲ χαλκοῦν⁴ Πραξιτέλης. Καὶ τὰ μὲν ἐκ τέχνης ταῦτα· ἴσταιτο δὲ πρὸ τούτων ἕτερον διοπετές· ἐν γὰρ τῇ Τροίᾳ φασὶν ἐξ οὐρανοῦ τουτὶ πεπτωκέναι· λαβόντος δὲ Διομήδους, ἀρπάσας ἀπὸ τούτου Δημόφιλος Ἀθηναῖζε ἤγαγεν, ὡς Ἀσσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ φησί. In marg. Schell. Τρία ἦσαν ἀγάλματα ἐν ἀκροπόλει, τὸ ἀρχαῖον καὶ διῦπετες, τὸ χαλκοῦν, ὅπερ ἀνέθεσαν μετὰ τὸν Περσικόν, καὶ τοῦ Φειδίου, τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

p. 528, A. Τὰ μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς κ. τ. λ.] In marg. Schell. hoc conspicitur schema.

Photius: ⁵ Ὅτι πολλάκις σχηματίζεται. Σχηματίσαις δ' ἂν τὸ χωρίον, μεταλαμβάνων καὶ οὕτω· τί μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς νικᾷ, τα δὲ καινὰ παλαιοῖς· μᾶλλον δὲ ἰστί τοῦ εἰ βούλει καὶ ἐξῆς. Καὶ ἔτι τὰ μὲν παλαιὰ τοῖς παλαιοῖς

1) ἀνέθεσαν, Mon. ἀνάθεσαν. — 2) τὸν Περσικὸν πόλεμον, vox πόλεμον, quam addi jubet Valk. l. l., diserte legitur in Mon. — 3) Τοῦ Φειδίου, Leid. apud Valk. Φειδίου, in exc. τὸ τῷ Φειδίου, in. Mon. Φειδίου. — 4) τὸ δὲ χαλκοῦν, bomb. χαλκοῦ, ubi Creuz. in Meletem. I, p. 24. mavult subaudiri ἐκ χαλκοῦ sc. κατασκευασμένον. — 5) Scholium ex Photio nescio qua ex parte laborat.

νικᾶ, τα δὲ καινὰ τοῖς καινοῖς. Εἶτα, πῶς εἶπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παλαιὰ τοῖς καινοῖς, καὶ τὰ καινὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐτι δὲ εἶποι δ' ἂν τις ἄμεινον ἢ διέλοι δ' ἂν τις οἰκειότερον λέγων, ἢ οὐκ ἂν διαμάρτοισ, καὶ πολλαχῶς ἄλλους¹.

Οἶον Ἀργεῖοι²] Apogr. Mon. et Leid. Τοῦτο ἐπὶ p. 546, C. τῶν Ἀργείων εἰσήγησεν, ἐπειδὴ καὶ Ἀργείους οἶδε φρονούντας, ὡς ἐν τῇ Ἀργείᾳ σπαρέντος τοῦ πυρῶν σπερματος, ἐκ Λιβύης Ἄργου μεταπεμψαμένου· διὸ καὶ Δημήτριος Λιβύης³ ἱερὸν ἴδρυσεν ἐν τῷ Ἄργει, ἐν Χαράδραις, οὕτω καλουμένη τῷ τόπῳ, ὡς φησι Πολέμων.

Οὐχ ὅμοια τὰ τῶν Ἀργ.⁴] Apogr. Mon. et Leid. *ibid.* Τοιαύτας γὰρ τιμὰς⁵ τῶν θεῶν καὶ εἰς τὰς θεὰς ἀμοιβὰς οὐκ ἔχουσι. Λέγει δὲ ὁ Πολέμων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ, ὅτι ἤρρισαν⁶ καὶ περὶ τοῦ Ἄργου Ποσειδῶν καὶ Ἥρα, καὶ ἠττήθη κάκει⁷· σύμβολα μέντοι οὐκ ἔδωκαν οἶον Ἀθήναις⁸.
Ἄρει] Supra in Schell. Φέρει. *ibid.*

Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες⁹] Apogr. Mon. et Leid. p. 529, B. Ἡ τάξις¹⁰ τῶν ἀγῶνων κατὰ Ἀριστοτέλη¹¹ γράφεται· πρῶτα μὲν τὰ Ἐλευσίνια διὰ τὸν καρπὸν τῆς Δημήτρος· δεύτερα δὲ τὰ Παναθηναῖα ἐπὶ Ἀστέρι¹² τῷ Γίγατι ὑπὸ Ἀθηναίων¹³ ἀναιρεθέντι· τρίτος¹⁴, ὃν ἐν Ἄργει Λαυαὸς ἔθηκε διὰ τὸν γάμον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· τέτατος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τεθείς ὑπὸ Λυκάονος, ὃς ἐκλήθη Λυκαῖα· πεμπτὸς ὁ

1) ἄλλους, f. ἄλλως. — 2) Οἶον Ἀργεῖοι subl. Valk. — 3) διὸ καὶ Δημήτριος Λιβύης κ. τ. λ. Leid. Λιβύοις, sed Wyttenb. in excerpt. emendavit Δημήτρος Λιβύσσης ἱερὸν ἴδρυσεν ἐν Ἄργει, probante Creuzero in Symb. et Mythol. t. IV, 57. Demetrius a Plut. cap. XXV. ἐν Ἄργει, τῆς τῶν Ἱουλιῶν ἱερῆς καθηκούσης, ἀγωνοθετήσαι καὶ συμπανηγυρίσαι τοῖς Ἑλλήσιν, praeterea nil fecisse dicitur, certe quidem non sanum condidisse, itemque frustra in Pausania quaesivi. — 4) Οὐχ ὅμοια κ. τ. λ. Ἀργ. subl. Valken. — 5) τιμὰς, utrumque Apogr. τομὰς. — 6) ἤρρισαν, Mon. ἤρρισαν. — 7) κάκει, Leid. καὶ ἐκεῖ. — 8) οὐκ ἔδωκαν οἶον Ἀθ., utrumque Ap. οὐκ ἴδοξαν οἶ ἐν Ἀθ. — 9) Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλ. ἀγ. subl. Valken. — 10) Ἡ τάξις κ. τ. λ. Nonnihil hujus scholii edidit Creuz. in Symb. et Myth. t. II. p. 106. et t. IV, p. 312. seq. Integra leguntur in meletem. I, 5. — 11) Ἀριστοτέλη, Leid. Ἀριστοτέλην. — 12) Ἀστέρι, hunc paullo infra Ἀστέριον vocari jam advertere nos jusserat Creuzerus l. l. — 13) ἀναιρεθέντι, Leid. ἀναρεθέντι. — 14) Τρίτος, utrumque Apogr. τρίτον.

ἐν Ἰολκῷ, Ἰοκάστου¹ καθηγησαμένου ἐπὶ Πελία τῷ πα-
τρὶ· ἕκτος δ' ἐν Ἰσθμῷ, Σισίφου νομοθετήσαντος ἐπὶ Μελι-
κέρτῃ· ἑβδομος δ' Ὀλυμπικός, Ἡρακλέους νομοθετήσαντος
ἐπὶ Πέλοπι· ὄγδος² δ' ἐν Νεμέᾳ, ὃν ἔθνησαν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ
Θήβας ἐπὶ Ἀρχεμόρφ³· θ' δ' ἐν Τροίᾳ, ὃν Ἀχιλλεὺς ἐπὶ
Πατρόκλῳ ἐποίησε· ἰ' δ' Πυθικός, ὃν οἱ Ἀμφικτύονες⁴ ἐπὶ
τῷ Πύθωνος φόνῳ ἔθνησαν. Ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέ-
πλους συνθεῖς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ πα-
λαιῶν ἀγῶνων. Cod. bomb. Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα,
Ἰσθμια· Ὀλυμπίων ἑπαθλον, κότινος· Πυθίων, μῦλα·
Νεμέων, σέλινα· Ἰσθμίων πίτυς. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ ἀγῶ-
νες μέγαλοι· γίνονται δὲ καὶ ἄλλοι τούτων ἐλάττους.

p. 529, C. Ὁ τῶν⁵ Παναθηναίων] Arogr. Mon. et Leid. Παν-
αθηναίων τῶν μικρῶν λέγει· ταῦτα γὰρ ἀρχαιότερα, ἐπὶ
Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γενόμενα ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ
Ἀστερίου τοῦ γίγαντος· τὰ δὲ μέγαλα Πεισίστρατος ἐποίησε·
τὴ δὲ Ἐλευσίᾳ ἐπὶ Πανδίωνος ἐγένετο, ὃς πεμπτὸς ἦν
βασιλεὺς ἀπὸ Ἐριχθονίου· διὰ δὲ τὸν καρπὸν ἐτέθησαν.
In marg. Schell. Τῶν μικρῶν λέγει· ταῦτα γὰρ ἀρχαιότερα
ἐπὶ Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γενόμενα

ibid. Σαμόθρακες⁶] Arogr. Mon. et Leid. Μικτόν ἐστι
τοῦτο τὸ γένος ἀπὸ Σαμίων καὶ Θρακῶν, ἀπὸ ἐπιγαμβρίας⁷,
ὡς φασί,⁸ γενόμενον· οὗτοι οὖν μυστήρια εἶχον φοβερά τῆς
Ρέως· ἱεροῖς γὰρ λέγει τοῖς μυστηρίοις, οἷς μυούμενοι
οὐδέποτε ἐνανάγουν⁹. Cod. bomb. Σαμόθρακες μικτόν
ἐστι ἔθνος, ἀπὸ Σαμίων καὶ Θρακῶν, ἀπὸ ἐπιγαμβρίας,
ὡς φασί, γενόμενον· οὗτοι οὖν μυστήρια εἶχον φοβερά τῆς
Ρέως, αἷς μυούμενοι κ. τ. λ. In marg. Schell. ad Ἱεροῖς]

1) Ἰοκάστου, Leid. Ἀκάστου. — 2) ὄγδος δ, Mon. ἦ. —
3) Ἀρχεμόρφ, Mon. ἀργεμόρφ (sic), Leid. ἀρχεμόρφ. — 4) Ἀμ-
φικτύονες, Mon. Ἀμφικτυῶνες. — 5) ὁ τῶν Παν. subl. Valk. in
Leid. scholion incipit ab τῶν μικρῶν λέγει, in Mon. sic: τῶν πα-
λαιῶν ἀγῶνων· (vide supra) Παναθηναίων τῶν μικρῶν λέγει. Inde
suspicor ita constituendum esse schol. Παναθηναίων] Arographa:
τῶν μ. κ. τ. λ. — 6) Σαμόθρακες subl. Valken. — 7) ὡς φασί,
illud bomb. — 8) ἐπιγαμβρίας, Leid. ἐκγαμβρίας. — 9) ἐνανάγουν,
Mon. ἐνανάγουν.

Τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας· Σαμόθρακες ἀπὸ Σαμίον καὶ Θρακῶν ἀπὸ ἐπιγαμβρίας γενόμενοι.¹

Τὴν εἰς Δέλφους ὁδὸν²] *Apogr. Mon.* Τὴν θυσίαν, τὴν πομπὴν εἰς τὰ Πύθια. Ἐλέγετο δὲ ποτε ἡ ὁδὸς αὕτη ληστεύεσθαι, τοῦτο δὲ τὸ ληστικὸν καθέλιον Ἀθηναῖοι ἔργον οὖν καλεῖ τὸν ληστικὸν διωγμὸν. *Cod. bomb.* Ἐν τῇ πρὸς Δελφούς ὁδῷ λησταί ποτε καθήμενοι τοὺς παριόντας διέφθειραν· Θησεὺς οὖν ἀνείλεν ἵπαν τούτο τὸ ληστικόν, ὅθεν Ἀθηναῖοι αἴτιον τῆς ἀναιρέσεως τὸν Ἀπόλλων κομίζοντας κατ' ἐνικυῖον ναῦν εἰς Δελφούς ἐπεμπον, θυσίαν κομίζουσαν κατ' Ἀπόλλωνι ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει. Ἔργον δὲ τῆς πόλεως λέγει τὴν ὁδὸν, ἐπειδήπερ εἰ μὴ τοὺς ληστὰς ἀνείλεν, οὐκ ἂν οἶόντε ἦν εἰς Δελφούς ἀφικνεῖσθαι. *In marg. Schell.* Αὕτη ἡ ὁδὸς ἐλθεύετο· τοῦτο δὲ τὸ ληστικὸν καθέλιον Ἀθηναῖοι.

Θεωρίαν] *In marg. Schell.* Τὴν θυσίαν· τὴν πομπὴν εἰς Πυθιάδα.

Ἐπιβάλλειν] *Apogr. Mon.* Ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. *p. 350, A.* Τοῦτο δὲ εἶπεν οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι ἔθος εἶχόν τινες, ἄλλων θυόντων συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας³ καὶ κοινωνεῖν· τοῦτο οὖν ἐκάλουν χεῖρα ἐπιβάλλειν, ὅ ἐστι μετέχειν πάντων τῶν καλῶν· καὶ Αἰσχίνης⁴ οὐκ ἔφη γινώσκειν, ἄσπερ τοὺς συνεφαπτομένους τῶν ἱερῶν. *Cod. bomb.* Τὸ χεῖρα ἐπιβάλλειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν κοινωνούντων τισὶν ἀγαθῶν λεγομένη, ἐπειδὴ εἶχον ἔθος τινές, ἄλλων θυόντων συνδράττεσθαι τῆς θυσίας καὶ κοινωνεῖν. *In marg. Schell.* Κοινωνεῖν· ἔθος εἶχόν τινες, ἄλλων θυόντων συνεφάπτεσθαι τῆς θυσίας; τοῦτο οὖν ἐκάλουν χεῖρα ἐπιβάλλειν ἦτοι μετέχειν τῶν καλῶν.

Τὸ παρ' ἡμῖν] *In marg. Schell.* Ἐν τῇ ἀκροπόλει *p. 550, B.* τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον.

1) γενόμενοι, *Cod. γενόμενον.* — 2) Τὴν εἰς Δελφούς ὁδὸν *sublin. Valken.* Edidit autem *Baehrius* in *comment. de Apoll. et Min. pag. 29.* (cf. *pag. 25.*), qui unde sua desumerit, ex *Apographone* an ex *Cod. bomb.* non addidit. — 3) τῆς θυσίας, *Mon. τὰς θυσίας.* — 4) καὶ *Αἰσχίνης* κ. τ. λ. *Monac. ita:* καὶ Ἀισχίνης· οὐκ, ἔφη, γινώσκειν ὡσπερ κ. τ. λ.

p. 531, A. *Λυκούργω*¹ τε τῷ *Λακεδ.* καὶ *Σωκράτει*] Ap. Mon. et Leid. *Διὰ τὸν χρησμὸν λέγει τὸν λέγοντα·*

*Ἦκεις, ὦ Λυκόεργε ἐμὸν ποτὶ νηὸν² ἁνίων
Ζητὴ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.³
Δίξω, ἢ σε θεὸν μαρτεύομαι ἢ ἄνθρωπον.*

Ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατος⁴. Cod. bomb. *Ἐλ-
θὼν πρὸς Δελφούς ὁ Λυκούργος τοιαῦτ' ἤκουσε παρὰ τοῦ
Ἀπόλλωνος·*

*Ἦκεις, ὦ Λυκόεργε, ἐμὸν ποτὶ νηὸν ἁνίων,
Ζητὴ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι·
Δίξω, εἴ σε θεὸν μαρτεύσομαι, ἢ ἔβροτόντε·
Ἄλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκόεργε.*

*Ζητούντων δέ τινων ἐν τῷ Ἀπόλλωνι (sic), τίς εἴη μάλιστα⁵
ἰπάντων σοφὸς ἀνεῖλεν ἢ Πυθία,*

Ἀνδρῶν ἰπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

In marg. Schell.

*Ἦκεις, ὦ Λυκόεργε, ἐμ. π. ν. ἰν.
Ζ. φ. κ. π. Ὀλ. δ. ἔχ.
Δ. ἢ σε θ. μ. ἢ ἄνθρωπον.*

Ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

p. 555, A. *Κορινθίων*] Apogr. Mon. *Λέγει Δημοσθένης⁵ ἐπὶ
μὲν Κορινθίους καὶ Μεγαρέους ἀρπάσαντας τα
ὄπλα πορεύεσθε. Πανήγυριν δὲ λέγει τῷ (sic) τῶν
Ἀθηναίων.*

p. 555, B.

1) *Λυκούργω* τε κ. τ. λ. subl. Valken. Exhibui autem lec-
tiones Apogr. Monac. En varietas Leid. — 2) *νηὸν* Leid. *ναὸν.*
3) *δώματ' ἔχουσι* Leid. δ. *ἔχουσιν*, Mon. *δώματ' ἔχουσι.* — 4) *Σω-
κράτης σοφ.*, Leid. *Σωκράτη σοφώτατον.* Illud oraculum desum-
tum ex Herod. I, 65. Inter haec et quae sequuntur *Ἀνδρῶν π.*
excidisse nonnihil, facile intelligitur, nam *Ἀνδρῶν πάντων* κ. τ. λ.
ex oraculo, quod servavit schol. ad Aristoph. Nub. vrs. 145.
(cf. Creuz. ad Olymp. II, p. 55.)

*Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης,
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.*

Hinc simillima leguntur in bomb. F. *Ἀνδρῶν δ' ἰπάντων* κ. τ. λ.,
etenim bomb. sic: *Σωκράτης ἀνδρῶν ἰπάντων σοφώτατος.* Quodsi
Apologia Socratis Xenophontea esset, ex sect. 14. pluribus hoc
oraculum constituisse crederem. Memoratur ib. orac. Lycurgi. —
5) *Δημοσθένης*, subl. Valk. vocem *Κορινθίων.* — 6) *ὡς ἀρχαῖα*
subl. Valk.

Ὡς ἀρχαῖα⁶] Apogr. Mon. Ἀρχαῖα μὲν τα Σαμο-
θράκης ἢ τὰ Λυκομήδου· ἀναγκαῖα δὲ καὶ πάντα τὰ
μυστήρια τῶν θεῶν ἄλλωστε ἐν Αἰγίνῃ¹ γνώριμα δὲ τὰ
Ἴσθμοῖ² ἢ Πυθοῖ ἢ ἀκαλοῦσι δημοτελεῖ.

Οὐχ ἡμῶν ὁ λόγος] In marg. Schell. Ἀπόδῶντα γὰρ *ibid.*
καὶ κρυπτὰ τὰ μυστήρια.

Τῶ Ἐλευσινίῳ] Supra in Schell. Τῶ ἱερῶ τῆς Αἴ- p. 335, C.
μητρος.

Τέλους] In marg. Schell. Τέλους, δαπανήματος (sic.) p. 334, A.

Οἱ μὴδὲν ἔχοντες φανερόν] Apogr. Mon. Τούτεστι p. 384, B.
μὴδὲν ἐπίδηλον³, μὴδὲ ἐνδοξον· καὶ Ὅμηρος⁴

. . . . . Ἴν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν

Ἀργεῖοισι γένοιτο.

Οὐδὲν κοινόν] Supra in Schell. Πόλεως δηλονότι *ibid.*
κατόρθωμα.

Γεωπένηαι] Penes Photium: Οἱ γεωργοί, οἱ μὴ οἰκείαν p. 334, C.
γῆν ἔχοντες ἀροῦν.

Τοῦ ἡδύσματος] In marg. Schell. Οὐκ εἶπεν⁵ φιλο- *ibid.*
τιμήματος, ἀλλ' ἡδύσματος, εὐτελίζων.

Κοσμηῖσαι ἵππους] Penes Phot. Εἰς Μενεσθέα⁶ p. 334, D.
Ἀλέξανδρον (sic) ἀποτείνεται.

Κράτιστος] In Schell. Κράτιστος, in marg. Ἦτοι p. 335, A.
κράτιστος.

Ἐπωνύμων] In marg. Schell. Ἀφ' ὧν αἱ φύλαι ὄνο- p. 336, A.
μάζονται· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρίστων γενομένων
εἶχον τὰ ὀνόματα.

Συνέταξε] Apogr. Mon. Συνέταξε λέγει, ὅτι γνώ- *ibid.*
μη τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ Λυκοῦργος παρὰ τοῦ Κρητῶς τοῦ
Μίνωος τὰ νόμιμα δεξάμενος κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, οὕτως ἐθάμβησεν παρὰ Λακεδαιμονίους θεῖναι τοὺς

1) ἄλλωστε ἐν Αἰγ., Apogr. ἀλλ' ὡς τὰ, f. ἄλλως τε τὰ ἐν
Αἰγ. — 2) Ἴσθμοῖ, Apogr. Mon. Ἴσθμῶ. — 3) Ἐπίδηλον, Apogr.
ἐπειδημον μὴ δὲ ἐνδ. — 4) Καὶ Ὅμηρος, Iliad. V, 2. Apogr. sic
exhibet:

Ἴν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν Ἀργεῖοι
γέρονται (in Cod. corr. γένηται.)

5) οὐκ εἶπεν, Cod. εἰπείν. — 6) Εἰς Μενεσθέα⁶ 4λ., cf. Iliad. II, 554.

νόμους. Cod. bomb. *Συνέταξε λέγει, ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος*¹⁾ ὁ Ἀγκοῦργος παρὰ τῶν Κρητῶν καὶ τοῦ Μίνως τὰ νόμιμα λαβὼν κατὰ μαντείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὕτως ἐθάύρησε παρὰ Λακεδαιμονίους θεῖναι τοὺς νόμους. In marg. Schell. "Ὅτι γνώμη Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγκοῦργος παρὰ τοῦ Μίνως τὰ νόμιμα δεξάμενος οὕτως ἐθάύρησε θεῖναι τοὺς νόμους.

Ἦ δέ γε²⁾ αὐτὸς οὗτος θεὸς] Apogr. Mon. et Leid. *Τεσσαράων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Κλεισθένης ὁ Ἀλκμαιωνίδης*³⁾ δεδιώς, μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν δ' φυλῶν βουληθεῖσα τυραννήσῃ, προσποιήσῃ ἑαυτῇ τῶν ἄλλων μίαν⁴⁾ καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν⁵⁾ ῥ' ἡρώων ὀνόματα ἤλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος, ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλάς, ἃς μέλλει κτίζειν. Λαβὼν τὸν χρησμὸν καὶ ἐκθῶν Ἀθήνησιν, ἐποίησε δέκα φυλάς, ἵνα καὶ ἓν βούληται μία τῶν δέκα τυραννήσῃ, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. "Ἰσπερ, ὡς ἐταπεινώθησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ Μακεδόνων, χαριζόμενοι αὐτοῖς ἐποίησαν δύο φυλάς καὶ ὠνόμασαν τὴν μὲν Ἀντιγονίαν, τὴν δὲ Δημητρίαν, ἀπὸ Ἀντιγόου καὶ Δημητρίου βασιλέων. In marg. Schell. "Ὅτι δ' οὐσῶν τῶν φυλῶν Ἀθήνησι Κλεισθένης⁷⁾ δεδιώς, μὴ μία τούτων ἐπίθῃται τυραννίδι, εἰς δέκα ταύτας διεῖλε χρησμῷ πειθόμενος.

Τὰς ἐκάστοις προσηκούσας θυσίας] Cod. bomb. *Τὸ ἐκάστοις ἢ ἀντὶ τοῦ θεοῦ νόει ἢ ἀντὶ τοῦ γένεσι*
p. 536, B. λέγει δὲ ὅτι ὁ Ἀπόλλων προσέταξε ταύτην μὲν τὴν φυλὴν

1) ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγκοῦργος κ. τ. λ. Interpungendum censui post Ἀπόλλωνος, ut discrete exhibet Apogr. Mon. Quodsi abessent κ. μ. τ. Απ., cum Schell. ita legere possis; συνέταξε λέγει, ὅτι γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγκοῦργος κ. τ. λ., lenius item fluente oratione. Forte κατὰ μαντείαν, vel κατὰ τὴν μ. τ. Απ. sunt interpretamenta illorum, γνώμη τ. Απ. — 2) Ὁ δέ γε κ. τ. λ. subl. Valk. et edid. ad Herod. V, 66. — 3) Κλεισθ. ὁ Ἀλκμ., sic emend. Valk. l. l. et probat Fisch. ad Aeschin. p. 105., ed. sec. Utrumque apogr. Καλλισθένης ἢ Ἀλκμ. — 4) τῶν ἄλλων μίαν, ita Valk., Codd. τὴν ἄλλην μίαν. — 5) λαβὼν ῥ' ἤρ., monet Valk. ne ῥ' legas pro ῥ', cum Clisthenes Pythiae de multis eligendi potestatem facere vellet. cf. Creuz. S. et M. t. III, 63. — 6) Ἰσπερ κ. τ. λ. non ed. Valken. — 7) Κλεισθένης, Schell. Καλλ.

θύειν Διὶ, ταύτην δὲ Ποσειδῶνι, ἄλλην δὲ Διονύσῳ, καὶ ἑτέραν ἑτέρῳ· Τὸ δὲ βασιλείας καὶ ἄρχοντας, δικαστήρια ἦσαν ἐν Ἀθήναις διάφορα· τὸ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Ἄρειος πάγος, κρίνον περὶ φόνων, τὸ δὲ βασιλεὺς, κρίνον περὶ δημοσίων, τὸ δὲ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες, κρίνον περὶ ἱερῶν, τὸ δὲ Ἐνδεκα, κρίνον περὶ ἄλλου τινός.

Ἀπλοῦν τε καὶ οὐχ ἄπλ.] In ora inferiore Schell. p. 356. C.

Ἀπλοῦν μὲν διὰ τὴν διαίρεσιν, οὐχ ἄπλοῦν δὲ διὰ τὸ εἶναι ἐν αὐτῇ τὰς τρεῖς πολιτείας, μᾶλλον δὲ τὰ τῶν τριῶν χρήσιμα.

Ἄλλα καὶ τῶν ὕστερον] Arogr. Mon. Τοῦτο διὰ p. 356, D.

Θυμοίτην φησὶν τὸν βασιλεῖα τῶν Ἀθηναίων· ἐπερχομένου γὰρ Ξάνθου τοῦ Βοιωτῶν βασιλέως καὶ δόξαν, ἵνα μονομαχήσωσιν οἱ δύο στρατηγοὶ τῶν στρατοπέδων, Θυμοίτης γέρον ὦν καὶ μὴ δυνάμενος μονομαχήσαι, ἔδωκε τὴν βασιλείαν Μελάρῳ καὶ αὐτὸς ἐμονομάχησε . . .

Ὡσπερ γὰρ ὁ πᾶς οὐνοσὶ κόσμος] Arogr. Leid. Πλα. p. 358, A.

τωνικὸν δὲ τοῦτο φερόμενόν ἐστιν, ὅτι οὐδὲ ἐν τούτων ἄπλοῦν ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ· οὐ γὰρ ἂν συνέστη, ἀλλὰ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῷ πλεονάζοντι ἔσχε τὴν προσηγορίαν· οὕτω καὶ αἱ πολιτεῖαι εἰ καὶ ἰδίᾳ κεχωρισμέναι εἰσιν, ἀλλὰ μετέχουσι καὶ τῶν ἄλλων.

Συνέδριον] Supra in Schell. Φανήσεται προέχον. p. 338, C.

Ἠγούμενα] Ibid. Ἠγεμοσεύμενα.

ibid.

Ἐβριστότεροι] Sic Colleg. Nov. Sed in marg. γρ. p. 359, A.

Ἐβριστικώτεροι.

Γεγενημένοι] Ibid. Δεδειγμένοι.

ibid.

Τίτσομαι] Ibid. Ἀρέσκεσθαι.

ibid.

Ἄλλ' ὅσον μὴ ἀδικεῖσθαι] Cod. bomb. Ἐπειδὴ p. 359, B.

πρὸς τοὺς ἔχοντας φθόνος ἔρπει, κατὰ Σοφοκλῆ, ⁵ διὰ τοῦτο ἢ πόλις οἶκ' εἴη τοὺς πλουτοῦντας ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων τοῖς τοιαύτοις φθονοῦνταν. Penes Phot. Ἐπειδὴ πρὸς τοὺς ἔχοντας ὁ φθόνος ἔρπει.

1) Ὡσπερ γὰρ ὁ πᾶς κ. τ. λ. non subl. Valken. — 2) post στοιχεῖα excidit forte ἴχων. — 3) κατὰ Σοφοκλῆ, Ajac. vers. 157. πρὸς γὰρ τὸν ἴχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

- p. 539, C. Τὸν θεσμόν] Supra in Schell. Τὸν φυσικὸν νόμον.
 ibid. Τὰ τῆ φύσει τρίτα] Cod. bomb. Τὰ χρήματα λέγει ἰ
 Πλατωνικὸν δὲ τὸ νόημα· λέγει γὰρ ἐκεῖνος πρῶτον μὲν
 ψυχὴν, δεύτερον δὲ τὸ σῶμα, τρίτον δὲ τὰ τοῦ σώματος,
 ἅπερ ἔστι τὰ χρήματα καὶ ἀρχαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα. Λέγει
 δὲ ὡς οὐκ ἀρετῆς τὸν πλοῦτον προετίμησεν. In marg. Schell.
 Τὰ χρήματα λέγει κατὰ Πλάτωνα, λέγοντα μὲν πρῶτον
 τὴν ψυχὴν, δεύτερον δὲ τὸ σῶμα, τρίτον δὲ τὰ τοῦ σώματος,
 χρήματα, ἀρχὴν, φίλους καὶ ὅσα τῶν ἐκτός.
- p. 540, A. Ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμημάτων ἰ] Cod. bomb. Τίμη-
 μα λέγει τὸν πλοῦτον, ὡς καὶ Πλάτων καὶ Δημοσθένης
 χρῆται τῇ λέξει· ἀποτετίμηστο ὅ γὰρ ἐκάστων αἰ οὐσίαι
 ἐν Ἀττικῇ, ὥστε εἶναι δήλας καὶ τὰς λειτουργίας καὶ τὰς
 εἰσφοράς. In marg. Schell. Τιμήματα ἐκάλουν τοὺς πλού-
 τους καὶ τὰς οὐσίας, ἐκτετιμήσθαι γὰρ εἰώθασιν· ὡς ἂν
 ἀνάλογοι αἰ εἰσφοραὶ πρὸς τὰς οὐσίας γίνοντο. Supra in
 Schell. Πάντων (sc. μεγίστων) οὐσιῶν (sc. τιμημάτων).
- ibid. Φύσεις] Supra in Schell. Προαιρέσεις, ὅτι κ. τ. λ.
- p. 540, C. Ἐν ἧ ζῆν ἰ] Apogr. Mon. Τὸ νόημα Θουκυδίδειον,
 ἐκ τῶν ἐπιταφίων ὅ κείμενον.
- p. 541, B. Εἰ δέ που διασταῖεν] In marg. Schell. Τὰ ἐπὶ τῶν
 Α αἰνίττεται.
- ibid. Πένταθλοι ὅ] Apogr. Mon. Ἀντὶ τῶν ἄθλος ἔχων
 πέντε ἀγωνίσματα, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον, παγ-
 κράτιον· ἢ ἀντὶ τοῦ οἱ εἴ ἐξαγωνιζόμενοι, ἢ ἐν τοῖς εἴ ἀγω-
 νίσμασι νικῶντες· οὐχ ὅτι πάντως οἱ πένταθλοι πάντα νικῶ-
 σιν· ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς γ' τῶν εἴ ὅ γ' πρὸς νίκην. Λέγεται δὲ
 πρῶτος Πηλεὺς, ὅτε ἦν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, τοῦτον
 θεῖναι τὸν ἀγῶνα· τὰ δὲ πένταθλα ἦν ταῦτα· δρόμος, πάλη,
 δίσκος, ἀκόντιον, ἄλμα ὅ οἱ δὲ παγκράτιον. In marg. Schell.
- 1) Τὰ χρήματα λέγει κ. τ. λ. Ea prostant edita in Creuz.
 annot. ad Plot. p. 329. Quae inde ab λέγει δὲ ὡς κ. τ. λ. legun-
 tur, praetermissit V. D. — 2) Ἀπὸ τῶν μεγ. τιμ. subl. Valken. —
 3) ἀποτετίμηστο, Ap. ἀποτετίμηται, f. ἀποτετίμηται. — 4) ἐν ἧ
 ζῆν subl. Valk. — 5) ἐκ τῶν ἐπιταφίων, sic. f. ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. —
 6) Πένταθλοι subl. Valk. — 7) ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς γ' τῶν εἴ, sic ex
 Photio emendavi; Apogr. ἀρκ. γ. αὐτ. γ' τοῖς εἴ. — 8) ἄλμα,
 Apogr. ἄκμα.

Ἐμοὶ μὲν οὐδ' οἱ πάντα νικῶντες πένταθλοι τοσοῦτο δοκοῦσι τοῖς πᾶσι κρατεῖν. Penes Phot. Πράγματα εἶπεν ἀντὶ προσώπων· θεὸν γὰρ εἶπεν οἱ τοὺς πεντάθλους νικῶντες, ὁ δὲ εἶπεν οἱ πένταθλοι, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον, παγκράτιον· ἢ ἀντὶ τοῦ οἱ ἐ ἀγωνιζόμενοι, ἢ οἱ ἐν τοῖς πέντε ἀγωνίσμασι νικῶντες· οὐχ ὅτι δὲ οἱ πένταθλοι πάντα νικῶσιν, ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς τρία τῶν πέντε πρὸς νίκην. Λέγεται δὲ Πηλεὺς, ὅτε ἦν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν¹ τοῦτον θεῖναι τὸν ἀγῶνα πρῶτος· τὰ δὲ πέντε ἄθλα ἦν ἃ προεῖρηται· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ παγκρατίου τὸ ἄλμα συναριθμοῦσι.

Βελτίων] Supra in Schell. Ἡ πόλις.

p. 341, C.

Τῆς λοιπῆς σοφίας²] Cod. bomb. Λοιπὴν σοφίαν ibid. λέγει ἱατρικὴν, ζωγραφίαν, τὰς ἄλλας τέχνας· καὶ γὰρ Ὅμηρος οὐ μόνον ἐπὶ τῶν λόγων τὸ σοφὸν³ χοῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὡς τὸ⁴

. . . . . σοφὸς ἦρασε τέκτων.

Προηροσίαν⁵] Apogr. Mon. Τουτέστι πρὸ τοῦ ἀρο- p. 342, D.
 τρου καὶ τοῦ σπόρου· λέγει δὲ τὴν πρὸ τοῦ ἀροτριῶν θυροσίαν, ἣν ποιοῦσιν, ὥστε καλοῦς τοὺς καρποὺς γενέσθαι. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· λιμοῦ⁶ κατασχόντος τοὺς Ἕλληνας, ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, εἰ Ἀθηναῖδι εὕξουντο⁷ ὑπὲρ αὐτῶν· ἐλθόντων δὲ πρέσβων ἐς τὴν Ἀττικὴν, πεισθέντες ἔθυσαν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν προηροσίαν⁸ ἀντὶ τοῦ τὴν πρὸ ἀρότρου, οὕτως ἐπαύσατο ὁ λιμός. In marg. Schell. Τὴν προηροσίαν⁹ ἔθυσαν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ Ἑλλήνων διὰ χρησιμοῦ, λιμοῦ κατασχόντος αὐτούς.

1) τῶν Ἀργοναυτῶν, sic in marg., in ipsis excerptis Photii est Ἀργείων αὐτῶν. — 2) Τῆς λοιπῆς σοφίας, Werf. dedit τῇ λοιπῇ σοφίᾳ — 3) τὸ σοφὸν nolui τῷ emendare propter scholion, quod legitur inter edita ad. t. III, p. 93, C. — 4) Utrumque expressit Pind. Pyth. III, 201. — 5) Προηροσίαν, subl. Valken. — Cf. ad hoc scholion enarratorem graecum ad Aristoph. Eq. vrs. 725. quem laudat et cum Suida comparat H. Vales. ad Harp. p. I. — 6) λιμοῦ, Apogr. λοιμοῦ; refert sch. l. l. alios λοιμῶν, alios λιμῶν in caussa fuisse perhibere. — 7) εὕξουντο, hoc in marg. Apogr. ἄξουντο. — 8) προηροσίαν, schol. l. l. εἰ προηροσίον, quod tacite emendavit Vales.

ibid.

Ἄετον ἐν νεφέλαις ¹⁾] Apogr. Mon. Λέγεται ὁ ἄετός βασιλεὺς εἶναι τῶν ὀρνέων· οὕτω καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων τῶν ἄλλων πόλεων. Τοῦτο δὲ ἐστὶ μὲν ἀπὸ χρησμοῦ· εἰς δὲ παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, καὶ γὰρ ὁ ἄετός ἐν νεφέλαις ὧν δυσάλωτός ἐστι· τὸ δὲ τοῦ χρησμοῦ μέρος τοιοῦτον·

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης ⁵

Ἄετός ἐν νεφέλῃσι πετήσεται ἤματα πάντα.

Cod. bomb. Ἐπειδὴ ὁ ἄετός ἄρχει τῶν ἄλλων ὀρνέων, (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τῷ Διὶ ἀνάκειται), καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων κρείττων ἀπασῶν ἐστὶ τοῖς ὅλοις, τούτου χάριν ἄετον ὁ θεὸς ταύτην προσεῖπε, δεικνύς αὐτῆς τὴν ὑπεροχὴν καὶ ὅτι ὅσον αἱ νεφέλαι τῆς γῆς ἀπέχουσι, τοσοῦτον καὶ αὕτη τῶν ἄλλων πόλεων. In marg. Schell.

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης

Ἄετός ἐν νεφέλῃσι πετήσεται ἤματα πάντα.

Ἐντεῦθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. Ἄετός ἐν νεφέλῃσι.

p. 543, A.

Τὸ τῆς σοφίας πρυτανεῖον ⁵⁾] Apogr. Mon. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ ⁴⁾ κατὰ ταῦτὸ νῦν συνεληλυθότες εἰς Ἑλλάδος πρυτανεῖον. Τὴν ἐστίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Πύθιος λέγει· χρωμένοις τοῖς Λαικεδαί-

1) Ἄετον ἐν νεφ. subl. Valken., Steph. Ἄετον, quod malui in oraculo obtinere, quam in ipsius Sophistae verbis. — 2) ἀγελείης, Apogr. ἀδολίαν, vid. Hom. Iliad. VI, 269. 279. Legitur hoc oraculum plenius in schol. ad Aristoph. Eq. vrs. 1010.

Εὐδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης
Πολλὰ ἰδὸν καὶ παθὸν καὶ πολλὰ μύθησαν
Ἄετός ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἤματα πάντα.

In ultimo hujus oraculi versu marg. Schell. hab. ἄετός, attice quidem, sed secus atque oraculorum mos fert. Comicus cum suo interprete ibidem exhibent γενήσεται pro πετήσεται cf. vrs. 1085. item γενίσει in Av. 979 et schol. ad Av. 989. — 3) Τὸ τῆς σοφ. πρ. subl. Valken. — 4) Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ pag. 561. ex quo post συνεληλυθότες inserui εἰς. Totum autem sch. ita fere habet: Πλ. ἐν Πρ. κατὰ ταῦτὸ νῦν συνεληλυθότες Ἑλλάδος πρυτανεῖον τῆς περὶ τῆς ἐστίας τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ Πύθιος λέγει χρωμένοις τὴν Λαικεδαίμονιαν μετὰ τὰ ἐν αἰγὸς ποταμοῖς ἔχρυσεν x. τ. λ. F. — πρυτανεῖον· περὶ x. τ. λ. —

μονίους μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, μὴ δεῖν ἀνελεῖν τὴν τῆς Ἑλλάδος ἐστίαν. Τὸ δὲ ἔρρισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δέ φησιν· Ἔρρισμα Ἀθηναῖα, εὐδαιμόνιον πτολίεθρον. Cod. bomb. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ σοφίας πρωτανεῖον τὰς Ἀθήνας καλεῖ, Ἑλλάδος δὲ ἐστίαν ὁ Πύθιος· βουλομένοις γὰρ Λακεδαιμονίοις μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καθάπαξ Ἀθήνας καὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων ὄνομα ἀπολέσαι καὶ ἐρομένοις περὶ τούτου τὸν Πύθιον, χρησμὸς αὐτοῖς δέδοται, ὡς οὐ τὴν τῆς Ἑλλάδος ἀνελεῖν ἐστίαν. Τὸ δὲ ἔρρισμα Πίνδαρος φησιν οὕτως· Ἔρρισμα Ἀθάνας, δαιμόνιον πτολίεθρον.

Εἶσω πίπτειν³] Supra in Schell. Μικρὰ εἶναι.

ibid.

Προσβεῦν τὴν ἀκρ.] Penes Phot. Ἀντὶ τοῦ τιμωτέραν καὶ ἐνδοξότεραν τῆς πάσης Ἀττικῆς, εἴ τις λέγει τὴν ἀκρόπολιν. p. 343, D.

Ἀντὶ τοῦ πέπλου⁴] Apogr. Mon. et Leid. Πέπλον⁵ λέγει τὸ ἰστίον τῆς νεῶς· φασὶ γὰρ, ὅτι ναῦς ἦν ὑπότροχος κατασκευασθεῖσα, ἣτις ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τινος τόπου ἀγομένη ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν εἶχεν ἄρμενον,⁶ ἐν ἧ ἦν γεγραμμένη ἡ γιγαντομαχία, ἐν ἧ φασὶν ἄριστεῦσαι τὴν Ἀθηναίων· λέγουσι δὲ, ὅτι αἱ καλά τῶν παρθένων ἐν τοῖς Παναθηναίοις εἰργάζοντο πέπλους, οὓς ἀντιθέσαν τῇ Ἀθηναῖα. Cod. bomb. Ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὑφαίνον αἱ παρθενοὶ Ἀθήνησι πέπλον, ἐν ᾧ ἄρμα ἦν ἐντετυπωμένον, καὶ ἃ κατὰ τῶν γιγάντων ἡ θεὸς ἐπραξεν· ἐποίουν.

p. 344, A.

1) Ἔρρισμα Ἀθ. κ. τ. λ. vide Pind. fragm. p. 74 seq. et Creuz. de civit. Athen. p. 62. — 2) Πλάτων ἐν Πρ. edid. Creuz. ad Plot. p. 464. ad Orat. de Ath. p. 54. — 3) Εἶσω πίπτειν subl. Valken. — 4) Ἀντὶ τοῦ πέπλου non subl. Valk. sed ἡσπερ καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ πόλις, quae extrema leguntur. — 5) Πέπλον, Mon. et Leid. πέπλου — ibid. ναῦς ἦν ὑπότροχος, ea adprime recte a scholiasta dici, vide Creuz. Myth. et Symb. t. II, 409. — 6) ἄρμενον, Apogr. utrumque ἄρμενον, illud recepi ex Schol. ad Aristoph. Equit. vrs. 563, ubi haec: πέπλον δὲ καλοῦσι ἄρμενον, διὰ τὸ ἄρμα αὐτὸ εἶναι. — 7) ἐν ἧ ἦν γεγρ., Ap. utrumque ἐν ἧ ἦν γεγραμμένον, f. ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένη, ut fere legitur in marg. Schell.

τοῦτον τὸν πέπλον ἰστίον τῆς νηὸς, ἣτις ὑπότροχος κατε-
 σκεύαστο καὶ ἐκ τινὸς τόπου πρὸς τὴν ἀκρόπολιν ἤγετο.
 In marg. Schell. Πέπλον λέγει τὸ ἰστίον τῆς νεῶς τῆς
 ἐπὶ χέρσου φερομένης διὰ τροχῶν· ἐνεγέγραπτο γὰρ αὐτῷ
 ἡ γιγαντομαχία, ἐν ᾗ φασὶ ἀριστεύσαι τὴν Ἀθηνᾶν.
 Ἀλλὰ καὶ αἱ πάρθενοι πέπλους ἐργαζόμεναι ἀρετίθεσαν τῇ
 Ἀθηνᾷ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΠΕΡ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΛΟΓΟΝ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.

Εἰ τιμι τῶν πρότερον] Schol. ed. Τὸ τινὶ ἢ πρὸς τ. III, 3. A. τὸ τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων σύναπτε, λέγων τιμι τῶν παλαιῶν καὶ ἐνδόξων, ἢ πρὸς τὸ συμβέβηκεν, ἢ ἔγη τὸ ἐτέρως πρὸς τὸ τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων συνάπτεσθαι οὕτως, ἕαν τιμι — ὑστέρω³, δηλονότι — συμβέβηκεν εἰρησθαι περὶ τῶν αὐτῶν ἐτέρως τῶν πρότερον καὶ δόξαν ἔχόντων. "Ὁ μοι δοκεῖ κρεῖττον" καὶ γὰρ τὸ βασκαίνειν πρὸς τὸν ὑστερον ἔχει τὴν ἔμφασιν, οὐ γὰρ βασκαίνει τις τῷ πρὸ αὐτοῦ⁵, ἀλλὰ τῷ ὑστερον εἰρηκότι ἐτέρως τοῦ παλαιοῦ⁴ καὶ ἐνδόξου.

Κιθαριστάς] Schol. ed. Κιθαρωδὸς ὁ καὶ πρὸς τὴν 4, A. φωνὴν τῆς κιθάρας ἄδων· κιθαριστῆς δὲ ὁ κρούειν μόνον ἐπιστάμενος. Schol. Mon.⁵ Κιθαρωδὸς κιθαριστοῦ διαφέρει, ὅτι ὁ κὲν κιθαρωδὸς τῇ φωνῇ κέχρηται, ὁ δὲ κιθαριστῆς κρούειν μόνον ἐπίσταται.

1) Σχόλια εἰς τὸν πρῶτον κ. τ. λ. sic Jebbii, ex suone an ex Cod. nescio. Ex meo autem inserui πρῶτον, quod deesset in Jebb. edit., propter — δειτέρον λόγον ὑπὲρ ῥ., quae leguntur pag. 79. — 2) ὑστέρω δηλονότι a reliquis sejuncti, παρενθέσεως vicem ea arbitatus agere. — 3) πρὸ αὐτοῦ ed. παρὰ αὐτοῦ. — 4) παλαιοῦ ed. παλαιοῦ. — 5) Quae Schol. Mon. dixi, ea neque in Apogr., neque in bomb. descripserat Werferus, sed ex Cod. nro CCXLIX edidit Hardt. in Catal. Bibl. Mon. t. III, p. 85.

- ib. Καὶ τῆς τάξεως] Schol. ed. Ἦγουν¹ καθ' ἣν τάξιν εἰσῆλθε τρίτος, εἰ τύχοι τοῦ πρὸ αὐτοῦ, ἢ τέταρτος, οὕτω καὶ τὴν τιμὴν δέχεσθαι.
- ib. Ἦ κληροῦν γε ἂν] Schol. ed. Κατὰ κλήρους γοῦ εἰσῆρχοντο οἱ ἀγωνισταί. Τοὺς δὲ τῶν ἀστειότερων] Schol. ed. Τοὺς λόγους² λέγει ἀστειότερα ἀγωνίσματα, ἤτοι σεμνότερα, ἐπειδὴ καὶ τὸ τῆς πολιτείας ὄνομα σεμνόν· εὐρηται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἀστειὸν ἀντὶ τοῦ ἡδύ.
- 4, C. Γυμνικοῖς ἀγῶσι] Schol. ed. Γυμνικούς ἀγῶνας³ λέγει τὰ ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀμιλλητήρια, ἄρματα· ἐνοπλοὶ τινες ἀγωνίζονται τῆς ἀλλήλων ἰσχύος πειραζόμενοι, ἢ ἀκοντιζονται, ἢ τοξείωσι. Ταῦτα γὰρ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα, γυμνασία ἐστι τῶν ἐν πολέμοις.
- ib. Οὐ τὴν ἀπογραφὴν] Id. Ἀπεγράφοντο γὰρ παρὰ τῶν τοὺς ἀγῶνας καθισταμένων οἱ ἀγωνισόμενοι.
- 5, A. Τὸ τοῦ λόγου καλὸν κ. τ. λ.] Id. Τὸ τοῦ λόγου ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ εὐταξίας⁴ νοεῖ· ἐπειδὴ πᾶν τὸ εὐτακτον κατὰ λόγον γίνεται, τὸ δὲ ἄτακτον ἀλόγως.
- ib. Οὕτως ἀργῶς] Id. Ἀργῶς εἶπε⁵ διὰ τοὺς μὴ ἀντιλέγοντας, ἀδίκως δὲ διὰ τοὺς ἐπιτιμῶντας τοῖς ἀντιλέγουσιν.
- 5, B. Τοὺς περὶ τῶν ἀεὶ κ. τ. λ.] Id. Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι κατὰ τὴν αὐτῆς φύσιν ἢ ρήτορικὴ ἀεὶ ἐστὶ, κἂν ἐπιλείπη τῷ χρόνῳ, ἢ ὅτι τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ σύμφυτός ἐστιν.
- ib. Ἐπὶ τοῖς πρώτοις] Id. Ἐπὶ τῷ πρότερον εἰρηκότε καὶ ἔτερον μὴ δέχεσθαι.

1) Ἦγουν κ. τ. λ. Quid? si legere malis: ἤγουν καθ' ἣν τάξιν εἰσῆλθε τρίτος, εἰ τύχοιεν δύο πρὸ αὐτοῦ, ἢ τετ. κ. τ. λ. — 2) Τοὺς λόγους λέγει κ. τ. λ. hanc nostri observationem dilaudare non spremit Abresch. religiosissimus alioquin Atticissimi reconditioris aestimator, quem vid. lectt. Aristaen. p. 119. — 3) Γυμνικούς ἀγῶνας κ. τ. λ. non sine subrustico quodam pudore ad verbum reddidi, quae vel librariorum vel Jebbii vel operarum incuria disturbaverat. Auctor sim tibi ut legas: — τα ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀμιλλητήρια, ἄρματα, ἢ ἐὰν ἐνοπλοὶ τινες κ. τ. λ. seu malis: ἀμιλλητήρια ἄρματα, ἢ ἐὰν κ. τ. λ. — 4) Photius ita: ἦτοι τῆς εὐταξίας· ἐπειδὴ πᾶν κ. τ. λ. nulla varietate. — 5) Ἀργῶς εἶπε κ. τ. λ. eadem servavit Phot., sola vocula δὲ post ἀδίκως omissa.

Ἄλλ' ὡσπερ ὄρους κ. τ. λ.] Id. Τὸ μὲν ὄρους ἐπὶ ib.
τῶν χωρίων εἴρηται, τὸ δὲ στηλας ἐπὶ τῶν συνθηκῶν· ἐν
αὐταῖς γὰρ αἱ συνθηκαὶ ³ ἐγράφοντο.

Καὶ μηδ' ἐκείνο ὄραν] Id. Πρὸς το προσθεῖναι 6, A.
συνάπτεται· τὸ δὲ ὡσπερ ἂν εἴ τις διὰ μέσου ⁴.

Ἴασος γὰρ ἂν οὕτω γε νικῶη (Jebb. 1. γὰρ ἂν οὕτω 6, B.
γεννικῶη] Cod. bomb. Ἴασος κριτῆς δίκαιος Ἄργεῖος καὶ
οὗτοι πάντες Ἄργεῖοι. Εἷς δὲ ἕκαστος τούτων ἀρχαιοτε-
ρος ἐτέρου, Κρίσος Ἴάσου, Κρότωπος Ἴάσου, Φορωνεύς
Κροτάπου. Schol. ed. Ἴασος κριτῆς τε καὶ δήμαρχος·
οὕτως τε καὶ ⁵ οἱ λοιποὶ, οὓς φησιν, Ἄργεῖοι.

Διὰ τὴν τοῦ παρὰ τοῦ βαίλους ὄνομα] Sch. ed. Πα- ib.
φλαγόνες καὶ Φρύγες ἤρισαν ¹ πρὸς ἀλλήλους περὶ ἀρχαιό-
τητος· θέλοντες οὖν τοῦτο μαθεῖν, ἐνέβαλον οἴκῳ τινι
παιδίον ἄρτι τεχθὲν, καὶ γυναῖκα μετ' αὐτοῦ γαλακτοτρε-
φοῦσαν, ἄλαον. Τὸ δὲ αὐξηθὲν βαίικ πρῶτον ἐφώνησεν,
ὅπερ ἐστὶ παρὰ Φρυξίν ὁ ἄρτος. Ἐγνωσαν οὖν, ὅτι οἱ
Φρύγες εἰσὶν ἀρχαιότεροι· ἐξελληνίζων δὲ ὁ Ἀριστείδης τὸ
βαίικ ¹ βαῖκος λέγει. In marg. Schell. Εὐαίκης τῶν Φρυγῶν.

Ὀμήρου δὲ καὶ Ἑσιόδου] Id. Αἰ γενεταὶ αὐταὶ πρὸς 6, C.
τὸ πολλοστόν εἰσι, τὸ δὲ συμπροϋόντος ἴσου ἀντὶ τοῦ
ὁμοίως συμπροέλθου αὐτοῖς, ὅπερ εἰς τοὺς πρὸ αὐτῶν
συμβαίνει. Λέγει τὸ τῶν μετ' αὐτοὺς εἶναι κρείττους διὰ
τὸν ἀρχαιότητα λόγον· τὸ δὲ αἰεὶ εἶπεν, ἐπειδὴ αἰεὶ τοῦτο
οὕτω χωρήσει.

Πολλοστόν] Phot. Ὑστερον. 6, D.

Λόγος] In marg. Schell. Λόγος, ἐξέτασις. 7, B.

Ἄλλὰ παρ' αὐτῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐξ οὗ τιμῶ- ib.
μεν τὸν Πλάτωνα ἢ Δημοσθένην, λέγω τοῦ διενεγκεῖν ⁸ ἐν
τοῖς λόγοις, ἐκ τούτου γινώσκειν εἰκὸς, ποστὴν διαφορὰν

1) συνθηκαὶ, Jebb. σύνθηκαι. — 2) διὰ μέσου, ed. διαμέσου,
sed illud semper usurpatur, hoc nunquam. — 3) οὕτως δὲ καὶ
οἱ λ., f. οἴτος (sc. Ἴασος) δὲ καὶ κ. τ. λ. — 4) ἤρισαν, ed. ἤρε-
σαν. — 5) βαίικ, Jebb. βαῖκ. Male, nam et in Herod. II, 2 est
βεκὸς et in sch. ad Apoll. Rhod. IV, 262 est βέκ. — 6) αὐταί,
ed. αὐταί. — 7) τοῦ διενεγκεῖν, f. τὸ διεν.

ἔχει τὸ προσίσθαι καὶ προσέχειν τισὶ πρὸς τὸ μὴ προσίεσθαι, μηδὲ προσέχειν· ἔστι δὲ ἡ διαφορὰ τὸ τοὺς μὲν καλοὺς προσίεσθαι, κἄν τε τῶν ἔπειτα ὧσι, τοὺς δὲ μὴ καλοὺς ἀποστρέφεισθαι, κἄν ἀρχαιότατοι πάντων ὧσιν· ὥστε τοῦτου οὕτως ἔχοντος φαίνεται μὴ τὸν χρόνον ἰσχύειν, ἀλλὰ τὴν ποιότητα τοῦ προσώπου. In marg. Schell. Ἄλλὰ πιστεύειν ὑπάρχειν εἰδέναί τὸ προσίεσθαι καὶ προσέχειν, ὡς ἔοικεν ὅπόσον διαφέρει τὰ τῶν νῦν τῶν παλαιῶν παρ' αὐτῶν ἂν τιμῶμεν, τουτέστι, δεῖ ἕκαστον ἐκ τῆς οἰκείας καὶ νῦν ὑποστάσεως, οὐκ ἐκ τῆς τῶν παλαιῶν κρίνεσθαι.

8, B. Γοργίου καὶ Σωκρ.] Sch. ed. Ἀπόδειξιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἰδέοντος φιλονεικίας ἐπήνεγκε τῇ συνουσίᾳ τῶν προσώπων· ὡσπερ τοῦτο λέγων, ὅτι διὰ τοῦτο ἐποιήσω³ τὴν συνουσίαν, ἵνα χωρήσῃ κατὰ ῥητορικῆς. Πῶς γὰρ οἴοντε Γοργίᾳ τῶν δικαίων⁵ τυχεῖν, Σωκράτους ἀγωνιζομένου παρὰ Πλάτωνι κριτῆ;

9, B. Ἄλλὰ δεῖν (Jebb. δυοῖν) θάτερον] Schol. ed. Τὸ μὲν πρῶτον δοκεῖν ἀντὶ τοῦ νομίζειν, τὸ δὲ δευτέρον ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι νόει. Λέγει δὲ⁴ ἀντὶ τοῦ ἢ νομίζειν, αὐτὴν οὐ τέχνην, ὡς Πλάτων εἰρήκει, ἢ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπολογησασθαι, μὴ τέχνην φαίνεσθαι αὐτὴν ποιῆσαι, ἵν' ἔχη τὸ οὐ γὰρ ἔστι τὴν συναφὴν πρὸς τὸ ταύτη τῶν παρ' αὐτῆς μὴ μεταδοῦναι, καὶ γὰρ τὸ ἀλλὰ δυοῖν (sic Schol.) θάτερον διὰ μέσου· ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν αὐτὴν φαίνεσθαι⁵ νόει, ἵνα λέγῃ,⁶ ὅτι ἐν οἷς οὐχ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπολογησόμεθα, ποιήσομεν αὐτὴν καὶ μὴ⁷ τέχνην εἶναι φαίνεσθαι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πλάτωνος, ἢ ποιήσομεν αὐτὸν τοιοῦτον⁸ εἶναι φαίνεσθαι, οἷον μέλλει εἰπεῖν ἐκ τῆς κατασκευῆς. Λέγει

1) τῆς ὑπὲρ τοῦ δ., ed. περὶ τ. δ. — 2) ἐποίησω, ed. ἐπάσω.
3) δικαίων, ed. δικαιῶν. — 4) Λέγει δὲ, Jebb. λέγειν δὲ, quod non crediderim pendere a νόει — 5) ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν αὐτὴν φ., sic Jebb. Mallet equidem ἢ ἄμφω τὸ δοκεῖν ἀντὶ τοῦ φαίνεσθαι νόει, bis etenim in textu occurrit δοκεῖν et quam saepe ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τῆς abierit in αὐτοῦ, αὐτῆς, non est quod dicam, vid. Ind. ad. Greg. Cor. s. v. — 6) ἵνα λέγῃ, Jebb. λέγει. — 7) αὐτὴν καὶ μὴ, Jebb. αὐτὴν, καὶ μὴ. — 8) αὐτὸν τοιοῦτον κ. τ. λ. lege ex Aristid. αὐτὴν.

γὰρ, ὡς οὐ μόνον¹ βεβαιωθήσεται ἢ κατ' αὐτῆς δόξα τοῦ Πλάτωνος, ἀλλ' ἄμφω ταῦτα συμβήσεται, τό τε μὴ τυχεῖν τῆς προσηκούσης αὐτῆ ἀπολογίας, καὶ τὸ ἀπολέσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς· φανήσεται γὰρ οὐ δύνασθαι τὰ δίκαια σώζειν.

Ἐν τούτῳ] In marg. Schell. γρ. ἐν τούτῳ.

ib.

Ὅς ἐνταῦθα κ. τ. λ.] Id. Τὸ ἐνταῦθα καὶ περὶ τούτων ἐν ἔστιν.

Ἵσπερ οὖν οἱ κ. τ. λ.] Id. Οἱ γὰρ παρὰ νόμων ψηφισμάτων κατηγορεῖσθαι βουλόμενοι πρῶτον ἀναγκάσκουσι ταῦτα, εἶτα παραβάλλοντες τοῖς νόμοις ἐντεῦθεν δεικνύουσι τὸ παράνομον.

Ἐπιτήδευμα] In marg. Schell. Ἐπιτήδευμα² ἐπιτηδεύσεως διαφέρει, φησὶν ὁ Πλούταρχος· αὕτη μὲν γὰρ ἐνεργεῖαν δηλοῖ, ἐκεῖνο δὲ οἶον οὐσίαν. Οὕτως οὖν καὶ ἀκοή καὶ ἄκουσις, καὶ φόφος καὶ φόφησις, τὰ μὲν πρῶτα οἶον οὐσίαν, τὰ δὲ⁵ ἐνεργεῖαν σημαίνει.⁴

ib.

Πολιτικῆς μορίου εἶδωλον] In marg. Schell. Τί⁵ ἔστι ἠθροικῆ; πολιτικῆς ἐπιτηδεύσεως δηλονότι, ἦτοι κολακείας μορίου εἶδωλον.

12, A.

Ἐστὶ ταῦτα] Sic, in marg. Schell. Οὕτως ἔλεγε.

13, A.

Τῆς δὲ πολιτικῆς κ. τ. λ.] In marg. Schell. leguntur quae jam pridem edidit D. Ruhnken. inter schol. plat. p. 106 ad Πολιτικῆν] Ἡ πολιτικῆ κ. τ. λ. pro τὰ δὲ ἀντιδ. legitur in Schell. τὰ δ' ἀντιδ.

13, C.

Ἡ δικαιοσύνη] Cf. Ruhnk. l. l. Δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐ δικαστικὴν κ. τ. λ. paullo infra pro edito: αὐτὴν τῆς τῆς ψυχῆς κ. τ. λ.

14, C.

1) οὐ μόνον, f. οὐ μόνον. — 2) Ἐπιτήδευμα κ. τ. λ. Ex scholiis platoniciis haec irrepsisse, dudum est ex quo suspicatus est Creuzerus, V. D., quem vide ad Plot. p. 469, ubi nonnihil hujus scholii praegustandum proposuit. — 3) τὰ δὲ, in Cod. juncta leg. τὰδε. — 4) σημαίνει Cod. σημαίνειν. — 5) Τί ἔστι ἠθρ. κ. τ. λ. vide Creuz. ad Plot. p. 470. ubi et quae statim sequuntur schemata, eundemque doctiss. virum in Meletem. I 117. ὁ κομμ. πρὸς γυμν. sunt ipsius Platonis verba, paullo uberius in marginis ora adposita, quam in Aristide factum fuerat. Lector hujus cod. Schell. Platonis exemplar scholiis instructum ad manum habuisse videtur, unde cum textu simul scholia transcriberet, nobis non invitis.

- 14, C. Ἐχει λόγον] Supra in Schell. Δύναμιν.
 ib. Προσφέρει] Ibid. Δείξει.
 ib. Ὡστε κ. τ. λ.] Ibid. Συμβαίνει.
 14, D. Ὡσπερ λέγω] Sic, supra ὕπερ εἶπον.
 ib. Κολάκεια] Supra a rec. m. ὡς κολάκεια.
 15, B. Ὅτι ὁ κομμωτικὴ κ. τ. λ.] In infima Cod. Schell.
 ora haec adjecta sunt:

Περιδειγμάτων (sic) εἶδωλα	$\left. \begin{array}{l} \text{σώματα} \quad \text{ψυχὴ} \\ \text{γυμναστικὴ} \quad \text{νομοθετικὴ} \\ \text{ιατρικὴ} \quad \text{δικαστικὴ} \\ \text{κομμωτικὴ} \quad \text{σοφιστικὴ} \\ \text{ὀψοποιικὴ} \quad \text{ῥητορικὴ} \end{array} \right\} \begin{array}{l} \text{παραδειγμάτων} \\ \text{εἶδωλα} \\ \text{"} \\ \text{"} \end{array}$	παραδειγμάτων
		εἶδωλα
		"
		"

Ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο ὀψοποιικὴ πρὸς ἱατρικὴν· μᾶλλον δὲ ὦδε· ὅτι ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικὴν. Καὶ ἔτι (sic Cod. Schell.) ὁ ὀψοποιικὴ πρὸς ἱατρικὴν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς δικαιουσύνην.

- ib. Προεληλυθώς] Supra in Schell. Κινηθεῖς.
 15, C. Ἀπλῶς ὡσπερ] In marg. Schell. Ὡς ἀδείας οὔσης, ὡσπερ εἰ προεμόχθησεν εἰς τι καὶ τοὺς ἀκούοντας κατὰ χάριν ἤτοι συντίθεσθαι τοῖς λεγομένοις ἄντικρυς.
 16, A. Μάλιστα] Supra in Schell. Πρῶτον. At in marg. Μάλιστα μὲν γὰρ ἦτοι πρῶτον μὲν γὰρ δύο (sic cod.) οὐσῶν δυνάμεων ἢ ἐπιστημῶν, τοῖς μὲν προϊσταμένοις τῆς ἑτέρας οὐ φήσομεν καὶ ἐνδόσομεν ὑπεῖναι ἀγροικότερον, οὐδὲν ἂν ὅτιον βλασφημῶσιν εἰς τοὺς ἑτέρους· τοῖς δὲ ἄλλοις δεῖ οὐδὲ διὰ τῶν αὐτῶν δάσομεν ἀμύνασθαι. (sic cod. Schell.)
 ib. Οὐ δῆπου] Supra in Schell. Οὐ πάντως.
 ib. Δυεῖν (Jebb. δυοῖν)] Ibid. Οὐσῶν δηλονότι.
 16, B. Φορτικοῦ] Ibid. Ἐπιθετικοῦ.
 17, A. Μεταλαμβάνοι (Sch. — εἰ) Ibid. Μετατίθησι.
 18, C. Καί τινα] In marg. Schell. Τινὰ τῶν Πυθίων (sic).
 19, B. Ἐἶπερ ἔν γε τοῦτ' ἐπ κ. τ. λ.] Ibid. Εἰ σώας ἴτας φρένας ἔχουσι.

Ἐκ τῆς *Λυκούργου*] Cod. bomb. Οὗτος γὰρ, ὅτε τοὺς νόμους ἐμέλλε θῆσειν, εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν πρῶτον ἐχρήσατο· πρὸ αὐτοῦ δὲ ἄλλοι, ὧν εἷς καὶ Βάκις.

Χάριν τοῦ λόγου] Supra in Schell. χρησμοῦ. ib.

Οὐτ' ἔτι (Schell. οὐτε εἴτι)] In marg. Schell. Οὐτε εἴτι καὶ λέγωσι, γινώσκουσιν ἅψ' ὧν πεπαιδευμένοι καὶ προΐασιν.

Καὶ πάντων] Supra in Schell. περί. 21, C.

Ἄλλοι περὶ χρησμοῦ] Ibid. additur. Ἀναστρέφονται. ib.

Τὸν λόγον] In marg. Schell. Τὴν τέχνην. ib.

Βάκις] Ibid. Βάκις χρησμολόγος· τρεῖς δὲ λέγονται Βάκιδες, Ἀττικὸς, Κορίνθιος, Ἀρκάς· μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης.

Τὴν τῶν Μουσῶν] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὰ μὲν ἀπὸ τέχνης ἄριστα μετὰ τὴν τοῦ λόγου ἀκολουθίαν· ἡ δὲ τῶν Μουσῶν δωρεὰ, οὐκ ἐκ τέχνης.

Ἐν μέτρῳ μὲν εἰπεῖν] In marg. Photii: Μουσοληπτῶν μενον. 23, A.

Τὸν ῥήτορα μιμῆσεται] Sch. ed. Ἐπειδὴ τῆς ποιήσεως εἴ τις ἀφέλοι τὸ μέτρον, ὁμοία τοῖς τῶν ῥητόρων ἔσται. ib.

Λέγωμεν Σίβυλλάν τε κ. τ. λ.] Sch. ed. Δέκα Σίβυλλαι γεγόνασιν, ὡς φασιν. 24, C.

Τῇ καλλίστῃ τέχνῃ] Id. Τέχνην καλεῖ, οὐχ ὅτι ἐστὶ τέχνη, τὰ γὰρ ἀπὸ θεῶν ὑπερτέχνην, ἀλλ' ὅτι ἐνεργεῖται αἰεὶ παρὰ τοῦ αὐτῆν ἔχοντος, ὡσπερ ἡ τέχνη.

Ὅσῳ δὴ οὖν] Sch. ed. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἐπιπνοίας θείας, οἰωνιστικῆ δὲ ἐξ ἀνθρωπίνης διανοίας. 25, C.

Ἄδ' ἰσχυρῶν] Id. Παλαιῶν μνημιμάτων λέγει 25, D.

1) Ἀρκάς cod. Ἀργίας, sed illud recepi ex schol. ad Aristoph. Av. 963 et ad Pac. 1071, unde sua excerpserunt Suidas et Eudocia. Pro Bacide Corinthio ibi legitur Boeotius, de quo pluribus egisse tradunt Theopompum libro nono Philippicarum. Adde Aelian. V. H. XII, 35. In schol. ad Aristoph. Eq. 123 pro Corinthio memoratur Λοκρός, cf. Wesseling. ad Herodot. VIII, 20. — 2) τὸν ῥήτορα μιμῆσεται, quae scholiasta addidit, hausit ex ipso Platone, cf. Gorg. p. 191. ed. Heind.

τῶν προγονικῶν· πολλάκις γὰρ καὶ τοὺς ἐκγόνους δίκην ἔπραττον οἱ θεοὶ τῶν ἁμαρτημάτων, ὡς Ἀγαμέμνονα ὑπὲρ Ταντάλου, τὰ τῶν θεῶν ἐξευπόντος μυστήρια, καὶ Κροῖσον ὑπὲρ Γύγου.

- 27, B. Σαφῶς γὰρ οὕτως] Id. Ἐπειδὴ οἱ διάλογοι ὡς ἐπὶ πλεῖστον κατὰ ἀλληγορίαν νοοῦνται ἁσαφεῖς ὄντες, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πάνυ σαφῶς αὐτὸν (sc. Platonem) εἰρηκέναι. Penes Photium: Ὅτι Πλάτων αὐτὴν οὐ τέγγην νομίζει· καίτοι αὐτὸς Πλάτων διορίζεται τὸ μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν μεγίστων τέγγην ζητεῖν.
- 27, C. Τελετὰς δὲ κ. τ. λ.] Schol. ed. Ῥέας, Δήμητρος, Περσεφόνης, Διονύσου.
- 28, C. Πρὸς ἐκείνῳ (Jebb. ἐκεῖνο, secus atque Codd. et schol.) Sch. ed. Ὁ προεῖπεν, ὅτι δεῖ τῷ μὴ ἐρῶντι τοῦ ἐρῶντος μᾶλλον χαρίζεσθαι.
- ib. Τοῖνον πρὸς ἐκείνῳ δεῖξας] Id. Ὁ εἶπεν, ὡς ἄλογος ἐμπειρία ἢ ῥητορική καὶ διὰ τοῦτο φαῦλη.
- 28, C. Λόγοι παρὰ θεῶν κ. τ. λ.] Id. Εἰκότως εἶπε λόγους καὶ οὐ ῥητορική, κλέπτων διὰ τοῦ γεννικωτάτου τοὺς ἀκροατάς.
- 29, A. Τὸν δὲ Τηλέφον κ. τ. λ.] Id. Τίς τῶν ποιητῶν¹ εἰσάγει τὸν Τηλέφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσεά ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὗς πρὸς Τηλέφον εἶπε. Παρεικάζων οὖν Ἀριστιδῆς ἑαυτὸν τῷ Τηλέφῳ φησι, ὡς οὐκ οἶη (in Aristide οἶει) καὶ ἡμῶν² τι ὧν εἶπον ἐλέγξαι σε. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τηλέφος παλαιότερος ἦν Πλάτωνος, διὰ τοῦτο λέγει τὸ εἰ δ' ἄρα μηδὲν ἐκεῖνος προτιμᾷ. In marg Schell. ad Τηλέφον legitur τὸν βάρβαρον.
- 29, B. Εἰ δ' οὐδέν] Sch. ed. Τεχνικῶς εἶπε τίς, ἵνα μὴ δυσχερῆς δόξη αὐτὸς τοιαῦτα περὶ Πλάτωνος λέγων. In marg. Photii haec: ἀξιόπιστον ἦν ἄν.
- 29, C. Ταῦτα ἢ κείνα] Schol. ed. Ταῦτα λέγει, ἃ δεικνυ-

1) Τίς τῶν π., Euripides, vid. Valken. diatriba pag. 211. —

2) ἡμῶν τι, Jebb. ἡμ. δὲ.

σιν, ὡς τὸ ὑπὲρ τέχνην¹ κρείττον, ἐκεῖνα δὲ, ἃ κατὰ ῥητορικῆς² εἶπεν, ὡς οὐκ ἐστὶ τέχνη.

Σεμνός ἐστι] Id. Ἀξιόπιστος καὶ αἰδέσιμος.

ib.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] Id. Πλάτων ἢ Γοργία τῷ²⁹, C. διαλόγῳ Πῶλον καὶ Γοργίαν εἰσάγων ὑπὲρ ῥητορικῆς μαχουμένους, φησὶν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου³ ἤκειν αὐτοῦς ἢ τὰ αὐτὰ ἀμφοτέρους ἀγωνίζεσθαι. Ἐπεὶ οὖν καὶ Αἰσχίνης ὁ Λυσανίου, Σωκρατικός ὢν ὥσπερ Πλάτων, ταῦτά Πλάτωνι φθέγγεται, ὅτι τὸ ὑπὲρ τέχνην κρείττον, εἰκότως ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου λέγει. Ἔστι δὲ το ἐγὼ δὲ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους,⁴ εἰσάγει γὰρ καὶ οὗτος τὸν διδάσκαλον ἐν τοῖς διαλόγοις, ὥσπερ ὁ Πλάτων.

Πολλῶ καὶ ἀνθρωπινώτερα (Jebb. in textu ἀνθρωπινώτερα, sed illud Codd., in schol. ἀνθρωπινώτερον] Sch. 31, A. ed. Ἐπειδὴ ἐν τῷ Γοργία διέβαλε τὴν ῥητορικὴν, ὡς οὐ τέχνην καὶ ὀυποποιικῆ παρσίκασεν αὐτήν, ἐν δὲ τῷ Φαίδρῳ ἔδειξεν, ὡς θεῖον⁵ τὸ ὑπὲρ τέχνην, φησὶν Ἀριστείδης, ὡς ἢ τοῦ Αἰσχίνου νῦν προβαλλόμεθα,⁶ δεικνύουσι τὰ ἐν τῷ Φαίδρῳ εἰρημένα Πλάτωνι εἶναι κρείττω τῶν ἐν τῷ Γοργία ὑπ' αὐτοῦ τοῦτου λεχθέντων. Τὸ δὲ ἀνθρωπινώτερα καὶ, πρὸς θεῶν, εἶναι καλλίονα ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμερώτερα⁷ — τοιοῦτον γὰρ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος — καὶ θειώτερα δὲ εἶπεῖν ἢ συνεσκεύασεν. ὢν εἶπε πρὸς τῆς νοουμένην ἐκ τοῦ καλλίονα γενικὴν ἔνεκα δὲ τοῦ παραδόξου

1) ὑπὲρ τέχνην, ed. τέχνη. — 2) κατὰ ῥητορικῆς, ed. ῥητορικῆν. — 3) Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμν., quae de Platonis loco garrit schol., mere nugae sunt, cf. Gorg. §. 106. neque Heindorfius, quando haec uberius explicita voluit, nostro gratias habiturus fuisse videtur, cf. pag. 161. — 4) ἀπὸ τοῦ Σωκρ., i. e. ex persona Socratis, cf. Schol. ed., t. II, p. 200, ubi paucis interjectis additur ἀναλαβὼν τὸ πρόσωπον τοῦ Δ., t. II, p. 329., Apogr. Mon. ad II, 236 ed. Jebb., schol. ad Aristoph. Acharn. 376. plenius ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ, schol. in aram Dosiadae in Valk. Diatr. p. 130. Ἀπὸ subinde usurpari pro secundum, cf. Heind. ad Gorg. p. 103. — 5) θεῖον τὸ ὑπὲρ τ., f. τὸ θεῖον ὑπὲρ τ. — 6) προβαλλόμεθα f. προῦβαλλόμεθα, certe in Aristide est ἢ μικρῶ πρόσθεν παρεσχόμεθα. — 7) ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμ., interpunctione haec sananda existimavi. In illis autem καὶ θειώτερα δὲ κ. τ. λ. mendum inesse, quis est, quin viderit? Quid? si mecum legas: καὶ θειώτερα δὴ (vel καὶ θειώτερά τε) εἶπεν ἢ ἢ οὐν.

λέγει, ἐπειδὴ παράδοξον ἦν λέγειν, ὡς ὁμοία ἐστὶν ἡ ὀμοποιϊκὴ τῇ ῥητορικῇ.

51, B. Τους γὰρ πρὸς ἡμῶν κ. τ. λ.] Id. Τὸ πρὸς ἐνταῦθα¹ ἄργον, ὅπερ ἐστὶ καὶ τὸ·

. . . οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ².

καὶ ἄλλα· τοὺς γὰρ αὐτοῦ λόγους πρὸς ἰμῶν³ ἀντὶ τοῦ τοὺς ἡμῶν συντελοῦντας.

52, B. Τετελεσμένοι] Id. Ἡ οἱ⁴ τελεσθέντες τῇ μανίᾳ, ἢ οἱ μανέντες, ἧτις ἐστὶν ἐπᾶνυμος τῶν πραγμάτων ἦτοι τῆς μαντικῆς· ἀπὸ γὰρ τῆς μανίας ἢ μαντικῆς τοῦνομα εἶχεν⁵, ὡς ἔφη Πλάτων, μανικὴ γὰρ οὖσα μαντικὴ γέγονε, προστιθέντος τοῦ ταῦ. Λέγει δὲ, ὥσπερ οἱ Θεοῦ μάντιες ἐκ Θεῶν τὸ μαντεύεσθαι ἔχουσιν, οὕτω αὐτὸς δι' Ἀσκληπιοῦ ἔχω τὸ μάθημα, λέγω τὸ, ὡς ἄρα πολλοὶ ἐκ θείας μοίρας ἐσώθησαν, σωθεῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐν μεγάλοις κινδύνοις, εἰπὼν δὲ ὑφ' ἐνός, ἐπειδὴ οὐχ ὑπὸ πολλῶν ἐσώθη Θεῶν, ἀλλ' ὑπὸ μονοῦ Ἀσκληπιοῦ· διὰ τοῦτο ἐπήγαγε τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ· ἢ τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ παραμυθίαις καὶ συμβουλαῖς σύναπτε, ἵνα τὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοήθειαν κοινὴν ἀπάντων Θεῶν φαίνεται⁶ λογιζόμενος. In marg. Schell. οἱ ἐκ θείας ἐπιπνοίας μεμνημένοι⁷ τὰ μαντικά. Super ἐπᾶνυμοις est Θεοῖς.

ib. Τὸ μάθημα] Supra in Schell. Τὴν πείραν, γινῶσιν ἐκείνων τῶν πραγμάτων.

ib. Οὐχ ὅπως] Ibid. Οὐ μόνον. Penes Phot. Τῶν ἐπιλήπτων γὰρ ἦν Ἀριστείδης.

ib. Παραμυθίας] Ibid. Διὰ παραμυθιῶν καὶ συμβουλῶν ἐκ τῆς συνεργείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ, quae sunt interpretandis his: ἐκ τοῦ θ.

52, B. Ζῶν (Jebb. ζῶ, sc. διαφεύγων ζῶ, cum Cod. Schell.

1) ἐνταῦθα, ed. ἐκταῦθα. — 2) οὐ πρὸς ἰ. σ., Soph. Aj. 576. ibi Branck, qui secus atque noster schol. ibi judicat. — 3) λόγους πρὸς ἡμῶν, inserui πρὸς, cum in edito esset λόγους ἡμῶν. — 4) Ἡ οἱ τελ., ἰ. ἢ οἱ τελεσθέντες, ἢ οἱ μανέντες τῇ μανίᾳ, ἧτις κ. τ. λ. — 5) εἶχεν, ed. εἶχεν, unde retento accentu eodem possis jure fingere ἔσχεν. — 6) φαίνεται ed. φαίνεται. — 7) μεμνημένοι, Cod. μεμνημένα.

et Phot., Coisl. Barocc. I, 7 διαφεύγω ζῶν) παρὰ πᾶν] Sch. ed. Ἡ παρ' ὃ ἔδει προσδοκᾶν ἐξ ὧν κατειχόμεν κακῶν. In marg. Schell. Ζῶν ἐκ τῶν εἰς δύναμιν ἡκόντων παρὰ πᾶσαν εἰκασίαν.

Μὲν ἡμῶν] Supra in Schell. ἀρ'. ib.

Δήπουθεν] In Phot. post hanc vocem legimus τῶν 32, C. ἰωμένων, quae ex scholio forte irrepserunt. Ita paullo post infra: τῶν θείων ἔργων, cum alii θείων negligant.

Ἄρχῃ] Supra in Schell. Αἰτία. ib.

Ἐπεριδεῖν] Ibid. Καταφρονεῖν. ib.

Ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο] Ibid. Τὸ δεύτερον. 55 B.

Τετελεσμένου] In marg. Schell. Τοῦ οἶον ἀνακειμένου. 55, D.

Παθόντι] Ibid. Ἦτοι μανέντι ἢ ἐνθέω γενομένω. 54, A.

Διὰ τὸ ἐρᾶν βελτίω] Sch. ed. Ἐπειδὴ, ὡς Πλάτων 54, C. εἰρήκει, ἐπ' ἀφελείᾳ τῶ ἐρῶντι καὶ τῶ ἐρωμένω ὁ ἔρωσ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται.

Τιμίσας φαίνεται] In marg. Schell. Ὡστ' ἐντεῦθεν 36, C. σοφώτατον τῇ Πυθίᾳ μαρτυρηθῆναι. . . .

Ἀλλὰ μὴν εἰ μηδετέρως] Sch. ed. Τὸ ἀλλὰ μὴν 36, C. πρὸς τὸ ἅμα σύναπτε οὕτω, ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σωκράτης μαρτυρεῖ τῶ λόγῳ, ὅτι τὸ ὑπερ τέχνην καλὸν, ἐξ ἀμφοτέρων· ἐξ ὧν ἠρεῖτο μὴ εἰδέναι τι, οὐ γὰρ οἶδε κατὰ τέχνην, ἂ ἀλλ' ἐξ ὧν ἔλεγε σημαίνειν αὐτῶ τὸ δαιμόνιον περὶ οὗ βούλεται· οὐ γὰρ ἐχρήτο τέχνη ὁ πρὸς ὅ θεὸν καταφεύγων· εἰ καὶ δοίημεν, μηδὲ καθ' ἕτερον τρόπον αὐτὸν εἶναι σοφὸν εἴτε ἐψεύδεται λέγων, ὡς οὐδὲν ἐπίσταντο, οὐ σοφοῦ γὰρ τὸ ψεύδασθαι, εἴτε ἠλήθευεν, εἴπερ αἰσχροὸν ἦν κατὰ τὸν σὸν λόγον· τὸ μὴ τέχνη χρῆσθαι. In marg. Schell. Ἀλλὰ μὴν ἔτι εἰ μήτε ψευδόμενος, μήτε ἀληθεύων μηδετέρως ἦν σοφώτατος, δηλον . . . exciderunt nonnulla — δι'

1) ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σ. κ. τ. λ., ea sic constituerim, ἀλλὰ μὴν ἅμα ὁ Σ. μαρτυρεῖ κ. τ. λ. ἀμφοτέρων, ἐξ ὧν ἠρῶ. κ. τ. λ. ἅμα (pro ἀλλ') ἐξ ὧν ἔλεγε κ. τ. λ. — 2) κατὰ τέχνην, ed. κ. τέχνην. — 3) ὁ πρὸς θεὸν, ed. ὁ πρ.θεῶν. — 4) μηδὲ καθ' ἕτ., ed. μὴ δε. — 5) ψευδόμενος, cod. ψευδομένου.

ἀμφοτέρων μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ Σωκράτης καὶ μὴν ψευδόμενος⁵ περὶ τῆς τέχνης ὅτι αἰσχρόν· καὶ μὴ ἀληθεύον, ὅτι κέχρηται τῇ τέχνῃ, αἰσχρόν γὰρ καὶ τοῦτό γε.

Σοφώτατον εἶναι] Penes Phot. Τὸ μὲν παρὸν ἐπιχείρημα διλήμματόν ἐστι, νοῦν δὲ τοιοῦτον δηλοῦ· εἶπε, φησὶν, ὁ Σωκράτης μηδὲν ἐπίστασθαι· εἰ μὲν ἀληθῆ δῶμεν λέγειν αὐτόν, οὐ σοφός Σωκράτης, εἰ δὲ ψευδῆ¹, πάλιν οὐ σοφός· καὶ κατ' ἀμφοτέρα σοφός, καὶ δι' ὧν ἀρνεῖται τι εἰδέναι — οὐ γὰρ ἤδει τέχνη, καὶ ἀληθεύσει λέγων μὴ εἰδέναι — καὶ δι' ὧν ὁμολογεῖ τὸ δαιμόνιον αὐτῷ λέγειν. Διπλῆ δὲ μαρτυρεῖ Σωκράτης· μᾶ μὲν, ὅτι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ προλέγειν φάσκει, δεύτερα δὲ, ὅτι λέγει μὴ εἰδέναι· καὶ ἑκατέραν μαρτυρίαν ἐπισφραγίζεται ὁ Ἀπόλλων, σοφώτατον αὐτόν εἶναι λέγων, τοῦτ' ἔστι, μήτε ψευδόμενον, μήτ' αἰσχρόν εἶναι τὸ μὴ εἰδέναι τέχνη.

57, A. Τοῦ Σωκράτους] Supra in Schell. Καὶ ψευδομένου καὶ ἀληθεύοντος.

ib. Παρ' αὐτοῦ] Ibid. ὁ Ἀπόλλων.

57, D. Εἵπερ] Ibid. Ἐπειδῆ.

ib. Κοινῇ μὲν οὖν] Schol. ed. Αὐτοὶ γὰρ ἐξ ἐπιπνοίας Μουσῶν καὶ οὐχ ὑπὸ τέχνης ποιηταὶ γενόμενοι ἔργῳ ματρουοῦσι, ὡς ἄρα τὸ ὑπὲρ τέχνην κρεῖττον τῆς τέχνης.

59, C. Ἡ τέχνη] Sch. ed. Τὸ ἢ τέχνη πρὸς τὸ κομψὸν σύναπτε.

40, A. Ἀπὸ] Supra in Schellersh. περὶ, et 41 C super ὄδ' ἐστὶ ὁ Μέντωρ.

42, C. Τροφή] Supra in Schell. Ἀνατροφή et paullo post super προστιθεῖς — ἀνατιθεῖς.

42, A. Καὶ λόγους ἀποχρῶντας] Schol. ed. Ἐπειδῆ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἐκ φύσεως λέγοντες, εἰ καὶ ἄριστα λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως οὐ πρὸς τὴν χρείαν οὐδὲ ὥστε πείθειν, οὕτως φησὶν, ὅτι Τηλέμαχος πρῶτον δημηγορῶν συνεμέτρει τῇ χρείᾳ τοὺς λόγους καὶ πείθει δημηγορῶν.

1) εἰ δὲ ψευδῆ, πάλιν οὐ σοφός, in ed. Hoesch. εἰ (δὲ) ψευδῆ πάλιν, οὐ σοφός.

Ἐὼ λέγειν] Sch. ed. Μή πως τις αὐτῷ ἀντιπέση, ib.
 ὅτι πρῶτος ἐν τοῖς μνηστῆρσιν ἐδημηγόρησεν, ὁμολογουμέ-
 νως φησιν, ὅτι Ἀθηναῖς ἦν τὰ ῥήματα.

Τῆς Ἀθηναῖς] Supra in Schell. διὰ, cujus generis ib.
 quid desiderasse sibi visus est Canterus.

Ἵσπερ ὄγε Νέστορα] Sch. ed. Ἐπειδὴ πολλὰκις¹ πεί- 42, C.
 θουσί τινες, οὐ κατὰ τέχνην, διὰ τὴν² τῶν ἀκροωμένων
 εὐήθειαν, ἔφη, ὡς οὐ τὸν τυχόντα ἔπειθεν, ἀλλὰ τὸν Νέστορα.

Ἦ τοι] Supra in Schell. σο ib.

Εοικότες] Ibid. ὅμοιοί εἰσιν. ib.

Ἵσπερ ἐν ἀριθμῶν ὄροις] Sch. ed. Ἀριθμητικόν ἐστι 44, B.
 νόημα, οἱ γὰρ ἀριθμητικοὶ³ τὸ πρῶτον κατὰ τὴν τάξιν
 ἄκρον λέγουσι, καὶ πάλιν τὸ τρίτον ἄκρον ἔσχατον, τὸ δὲ
 μέσον, ὃ ἐστὶ τὸ δεύτερον, ὄρον καλοῦσιν, ἐπειδὴ τοσοῦτον
 ὑπερέχει κατὰ τὴν τάξιν τοῦ τρίτου, ὅσον ἀπολείπεται τοῦ⁴
 πρώτου. Οὕτω, φησὶ, καὶ ὁ πεισθεὶς λείπεται μὲν τῇ φύσει
 τοῦ εὐρόντος, ὑπερέχει δὲ τοῦ μήτε εὐρόντος, μήτε νοήσαντος.

Ἵσφα βελτίω] Id. Ἐπειδὴ οὐ πάντως ὁ νοῶν καὶ φράσαι ib.
 δύναται, ἀλλ' ὁ φράσαι δυνάμενος οὗτος καὶ νοεῖ καὶ ἄρι-
 στα· ὁ δὲ μὴ δυνάμενος φράσαι ἀπόβλητός ἐστιν, ὡς καὶ ὁ⁵
 Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ὁ συνιείς καὶ μὴ φράσας ἐν ἴσῳ ἐστὶ,
 εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη· διὰ τοῦτο οὗτος ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν
 εὐρόντος, εἰπόντος εἶπε, εἰς τὸ ὁμολογούμενον, καλὸν⁶
 εἶναι τὸν λόγον, λέγω τὸ εἰπεῖν, κατὰ γὰρ τὸν Ἰσοκράτην
 εἰδωλὸν ἐστὶ τῆς ψυχῆς ὁ λόγος· φησὶ γὰρ, καὶ λόγος⁷
 νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ πιστῆς εἰ-
 δωλὸν ἐστίν.

Πολλῶ (Cod. Schell. πολλοῦ] In marg. Schell. Πολ- 45, C.

1) πολλάκις, ed. πολλὰκις — 2) διὰ τὴν τῶν ἀκρ., fortasse
 ἀλλὰ ante διὰ, vel δὲ post hanc voc. — 3) ἀριθμητικοί, ed.
 ἀριθμητοί, satis vulgari errore, de quo frequentes sunt nuper-
 rimi editores Greg. Cor. ibid. τὸ πρῶτον, ed. τὸ πρῶτον — 4)
 τοῦ πρώτου, ed. τ. πρώτου — 5) ὁ Θουκυδίδης, II, 60, ubi sic:
 ὅτε γὰρ γνοῦς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας, ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μὴ ἐνεθ., quae
 lectio a nostro item defenditur contra nonnullos, qui maluerunt,
 καὶ εἰ μὴ ἐνεθ. — 6) καλὸν εἶναι, ed. καλὸν εἶεν — 7) καὶ
 λόγος κ. τ. λ. in ipso Isocr. p. 34. ed. L. est: καὶ λόγος ἐληθὺς
 καὶ νομ. κ. τ. λ.

λοῦ τινος δεῖ εἰς τὸ εἶναι τὴν τέχνην προσθήκην τοῦ νικῶν-
τος, ἤτοι ἡ τέχνη πολλοῦ λείπεται τῆς νικώσης ψήφου τὴν
προθήκην λέγειν.

46, B. "Ὅπου γὰρ ἂν τις κ. τ. λ.] Sch. ed. Τὸ ὅπου ἐν-
ταῦθα ἀντὶ τοῦ ποῦ, ὡς περ καὶ τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ πῶς.
In marg. Schell. Οὐκ ἔστι γὰρ οὐδὲ βουλομένῳ τρόπος
ὅπως, οὐδὲ τόπος ὅπου καὶ τὸν μαθόντα θείη ἂν τις
κράτιστον.

ib. Πρῶτον τὸ μαθεῖν] Schell. in marg. Ἀλλὰ δεύτερον,
δηλαδὲ τῆς φύσεως.

47, B. Τὰ πλείστου, φασὶν] Sch. ed. Διὰ τὸ εἶναι παροι-
μίαν τὸ τὰ πλείστου ἄξια χρῆται, διὰ τοῦτο τὸ φασὶν
εἶπεν. In marg. Schell. γρ καὶ χρῆσθαι.

47, C. Ἄνθρώπους] In cod. Schell. Οὐρανούς, sed in m.
γρ. ἀνθρώπους.

ib. ὡς περ σιωπὴν κηρύξας] Sch. ed. Ἦ ἐπειδὴ μετὰ τὴν
κήρυκος φωνὴν σιωπὴ γίνεται, ἵνα εὐτάκτως ἀκούωσι τὰ
λεγόμενα παρ' οὐτινοςοῦν, διὰ τοῦτο λέγει ὡς περ σιωπὴν
κηρύξας, ἢ τῷ καθαρῶς ἀποφαίνεσθαι τὸ διάφορον τῆς
φύσεως πρὸς τὴν τέχνην, ὡς περ σιγῶν παρασκευάζει τοὺς
ἀντιλέγειν ἐθέλοντας καὶ ἀπαλλάττει ἡμᾶς πραγμάτων.

ib. Ὅρνιθα (sic. Mscr., vulg. et Pind. Olymp. II, 154
seq. ὄρνιχα, Schell. ὄρνι^{θα})] Supra in Schell. Ἄετόν.
In marg. Ἦτοι πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ
φύσεως.

49, C. Μήτ' αὐτὸν] Sic cod., sed in marg. γρ μήτ' αὐτὸν —

50, B. Οὐκοῦν διακόνου κ. τ. λ.] Schol. ed. Ἐπειδὴ Πλάτων
διακόνους τοὺς ῥήτορας ἔλεγεν, ἀντιπεριῦστησιν αὐτῷ τὴν
κατηγορίαν, ὅτι διακόνῳ ἔοικεν ἡ τέχνη.

51, A. Κληρονομήσαντος] Id. Πολλάκις γὰρ εἰ οὗτος ἔλαβε,
διαφθείρει ἀσωτία φύσεως.

55, A. Οὐχ ὡς ἡ κ. τ. λ.] Cod. Schell. Οὐχ ἡ τέχνη φύσεως
ἔργον, in marg. γρ. οὐχ ὡς κ. τ. λ.

55, A. Αἰσχρὸν ἄρχοντος] Schol. ed. Κατ' ἴμφω τοὺς θεοὺς
ἄρχοντας δείκνυσιν, καὶ ὅτι τὸ εὐρεῖν ἀρχῆς προστακτικόν,
ἐπειδὴ τὸ εὐρεθῆν, οὐπω πρότερον ὄν, ἀρχὴν ἔλαβεν εὐ-

ρεθέν, ἅπαντα δὲ οἱ θεοὶ εὔρον, καὶ ὅτι ὁ ἄρχων οὐκ ἕτε-
ρός ἐστιν ἀλλ' ἢ ὁ προστάτειν ἄξιος. Τοιοῦτον δὲ οἱ θεοί,
ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα ἔχουσιν.

Ἐπιπέδου] In marg. Schell. ὁ Ἄλκυμάν 55, B.
(fragm. ed. F. Ursin. p. 69 et Schol. p. 302.)

Τοὺς σκυτοτόμους κ. τ. λ.] Cod. Schell. τοὺς σκυτεῖς 56, C.
καὶ σκυτοδέψας (atque sic in Coisl. et Bar. 7. legi testatur
Jebbius) καὶ σκυτοτόμους καὶ νευθόραφους (rec. m. νευροθρά-
φους), sed in marg. γρ. οἷον τοὺς σκυτοδέψας καὶ σκυτο-
τόμους. Illa καὶ γραφεῖς in textu ommissa ad marginem ad-
pinguntur.

Τὸ τοῦ Εὐριπίδου] Sch. ed. Ἐν τινι δράματι Εὐρι- ib.
πίδου οὕτως ἔφη,

Σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ¹ κλύεις.

προσπαίζων οὖν ὁ Πλάτων εἰς τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἰαμβεῖον,
ἔφη, οὐκ ἐμὸς² ὁ μῦθος.

Ἡ ταῦτα ἴσα ἀντ' ἴσων;] Schol. ed. Οὕτως³ γὰρ ἐκεῖ 57, C.
λέγει, οὐ ταῦτα ἴσα ἀντ' ἴσων.

Ὅπερ δὲ ἐν τοῖς ἀνω] Id. χρῆσάμενος ἀνω τῇ αὐτῇ 58, A.
παραστάσει, ὡς εἰ καὶ οὐ τέχνη ἢ ῥητορικὴ οὐδὲν βλάβος
αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον ἔπαινος, καὶ τοῦτο μάλιστα ἀπο-
δείξας, νῦν κέχρηται τῇ ἐνοστάσει, δεικνύς ταύτην ὅτι καὶ
τέχνη.

Ἡ ῥητορικὴ σώζει λόγον] Schol. ed. Ἡ οὐκ ἄλογός 59, B.
ἐστιν, ὡς σὺ φῆς, ἀλλὰ πλείστον χρῆται τῷ λόγῳ.

Οὐκοῦν ὁπόταν] Cod. Schell. οὐκοῦν ὅταν, in m. γρ. 60, A.
ὁπόταν.

Διὰ βιβλίου] In marg. Schell. Δι' ἀναγνώσεως βιβλίου. 61, B.

Εἰς ἔλεγχον κατὰ Πίνδαρον] Schol. ed. Καλοῦντι 62, B,
γὰρ ῥητορικὴν πολιτικῆς μορίου εἰδωλον ἀνυπόστατόν σοι
τοῦτο εἰς τὸν αὐτῆς ἔλεγχον γίνεται, οὐδὲν γὰρ ἐστι τὸ

1) Σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλ., haec ex Hippol. vrs. 352. ibiq.
Valk., quem vid. ad Eurip. reliqq. p. 46. Sed οὐκ ἐμὸς ὁ μ. de-
sumta sunt ex Euripidis Melanippa (non Menalippa, cf. Wolf.
ad Symp. p. 15. et Munck. ad Ant. Liber. VIII, p. 68) — 2)
ἐμὸς ὁ μ., ed. ἐμοῖ ὁ μ. — 3) Οὕτως, f. οὕτως, sc. Ἰσομενίς, cf.

τῆς σκιᾶς ὄναρ. Λέγει δὲ τοῦτο ὁ Πίνδαρος¹ περὶ τοῦ ἀνθρώπου,

Σκιᾶς ὄναρ ἀνθρώποι.²

65, B. Ἰσχύσας] Cod. Schell. ἡΰσιας (sic), in m. γρ. ισχύσας.

ib. Ἐχει φύσεως] Schol. ed. Φύσεως μὲν, ὡς ἐπὶ ὅλον τοῦ σώματος, οἶονεῖ³ θερμὸς, ψυχρὸς, ὑγρὸς, συγκρίσεως δὲ, ἐπὶ μορίου, οἶονεῖ τὸ μὲν ἥπαρ θερμότερος, τὸν δὲ ἐγκέφαλον ψυχρότερος, ἢ τὸν μὲν ἐγκέφαλον θερμότερος, τὴν δὲ καρδίαν ψυχρότερος.

64, A. Οὔτε ἐν ταῖς νόσοις] Sch. ed. ὁ βούλεται εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι, ὅτι ἐπειδὴ διάφοροί εἰσιν αἱ τῶν σωμάτων λυσιτελήσεις, νοσοῦντων τε καὶ ὑγιαινόντων, οὕτω καὶ αἱ ὑγείαι⁴ καὶ νόσοι διάφοροι.

67, B. Καὶ ὅτι γε δεῖ αὐτὸ] In marg. Schell. Καὶ ὅτι γε δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ τῆς μαντείας δηλονότι καὶ τὸ τέλος ἦτοι τὴν ἀρχὴν αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἔχει, ὁ αὐτὸς ποιητῆς μαρτυρεῖ. Τὸ γὰρ δεύτερον ἐστὶν αὐτῷ τῷ ποιητῇ δηλονότι, τουτέστι κατὰ τὴν μαντείαν, τὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ τέθεται, ἢ τὸ ἀνάπαλιν (cod. ἀνάπλ.)

68, A. Ποιητῶν ἤδη τις] Schol. ed. Ὁ Μένανδρος⁵ εἶπε γὰρ, Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

68, C. Ἀλλὰ τὰ μὲν κ. τ. λ.] Id. Τὰ μὲν, πρὸς τὸ μέγεθος, οἶον ὅτε⁶ ἐστὶν ὁ ἥλιος ἀπέχων πολὺ τοῦ Ἐρμού, εἰκάζει τὴν ἀμουσίαν τοῦ τεχνήεντος· τὰ δὲ, πρὸς τὰ νόμιμα, οἶον εἰ Αἰγύπτιος ἢ Σκύθης πρὸς τὰ τούτων ἀρμόζεται νόμιμα· τὰ δὲ, πρὸς τὰ ὅμοια, οἶον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτηδεύματος, οἶον ἐστὶ ζώδιον (sic) τὸ ποιοῦν στρατηγὸν Ἑλλήνων, καὶ ἕτερον τὸ ποιοῦν στρατηγὸν βαρβάρων· τὰ

Hom. *Iliad.* XIII, 446. — 1) ὁ Πίνδαρος, *Pyth.* VIII, 136. — 1) ἀνθρώποι, ed. ἀνθρώπε. — 2) οἶονεῖ, ed. bis οἶον εἰ — 4) ὑγείαι, cf. *Piers. ad Moer.* p. 360. — 5) ὁ Μένανδρος, immo Euripides, notante Cantero, cf. *Plut. de def. orac.* t. I, p. 768, ed. St., quem locum laudat Ernest. *Cl. Cic.* p. 878, cum vel Cicero ad *Att.* VII, 13. versiculi caput usurpasset. Euripidem imitatus est Menander, p. 80, ed. Cl. p. 78 ed. Menk. Ed. ὁ Μένανδρος εἶπε, Γὰρ μάντις ἄριστος κ. τ. κ. — 6) ὅτε, ed. δε.

δὲ ἔστιν ἄ καὶ πλεῖστον ἀλλήλων κεχωρισμένα, ὁῶν ναυτική γεωργίας πολὺ διήνεγκε. τὰ οὖν δισοτηκότα ἐξ εἰκασίας προλέγει.

Ἀπόνοιαν] Schell. in marg. ad ἐπίνοιαν, quod legitur in Cod.: στοχασαμένην, δευτέραν ἔννοιαν. 69, A.

Ἀλλὰ μὴν οὕτω γε] Schol. ed. Ἐπειδὴ ἡ ῥητορική ἡ αὐτὴ ἔστι τῇ στρατηγικῇ καὶ τὰ τῆς στρατηγικῆς διὰ τῶν ὑπηρετῶν πράττει, ἡ δὲ στρατηγικὴ μόνον τῆς πολιτικῆς ὑπηρετίας δὲ λέγει νῦν τοὺς στρατευομένους· καὶ γὰρ ὁ ῥήτωρ παρελθὼν λέγει, ὡς δεῖ πολεμεῖν· τοῦτο οὖν οἱ στρατιῶται πληροῦσιν. Penes Phot.: κατ' εἰρώνειαν τὸ οὕτω ὁῶν εἰ μὴ κατὰ τὸ εἰκέναι τῇ στρατηγικῇ καὶ λοιπὸν ἐξ ἐπικρίσεως, ὅτι οὔτε κατὰ τοῦτο δύναται ἂν εἰδῶλον εἶναι. 69, C.

Δι' ἐν τοῦτο κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὸ διὰ κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὸ μῆδὲν λαμβάνει. 70, A.

Ἄλλ' ἐγὼ, τοῦτ' εἶπέ μοι] Id. Ἐπειδὴ ἡ πασῶν ἐπιστημῶν ὑπερκειμένη φιλοσοφία κατὰ τὸν σὸν λόγον οὐ περὶ τῶν θεῶν διύσχυρίζεται, ἀλλ' ἀφίης τῷ θεῷ τ' ἀκριβές, πῶς ἂν αὐτὸς πεισθῆιην, ὡς οὐκ ἔστιν ὁ Ζεὺς κρείττων τοῦ Σολέως σοφιστοῦ εἰς τὰς περὶ τῶν πραγμάτων εἰδήσεις; δείκνυσι δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐν πάσῃ μὲν ἔστι τέχνη τὸ εἰκάζειν, ἡ δὲ ἀκριβῆς γνῶσις παρὰ θεοῖς, ὥστε οὐδὲ ἡ ῥητορική φαῦλόν ἐστι, ὡς εἰκάζουσα, ἐπειδὴ πασῶν ἔστι τὸ εἰκάζειν. 70, C.

Φάσκειν τὰ δοκοῦντα] Cod. Schell. haec ita exhibit in marg.: Τὸ φάσκειν οὖν συμβουλεύειν τοὺς ῥήτορας ταῦτα (leg. ταῦτά) τὰ δοκοῦντα τοῖς πλήθεσι καὶ τούτου μόνου στοχάζεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐξελέγξειε παῖς. Pergitur in marg. "Ὅτι ὅλως ἔστι σόφισμα, ἀλλ' ἐξέλεγξεν ἐκαίνοσ, ὅστις εὐφρονεῖ. 70, D.

Εἰ τοῦ βίου] Supra in Schell. Πολιτείας. 72, A.

Τὰ τῶν ἀκροωμένων] Ibid. Οἱ ἀκροαταί. 72, C.

Τῶν ἴσων τεύξεσθαι] Supra in Sch. Ψήφων. 73, A.

1) φαῦλόν ἐστι, quod licet sexcentis exemplis defendi posse nemo nesciat, tamen ex Schol. more in φαῦλός ἐστι mutandum crediderim.

- 74, C. *Εἰ τοῦτ' ἔστιν*] In marg. Sch. *Ἡ σύνταξις οὕτως· εἰ τοῦτο, ἦτοι ἡ παρῶρησία τοῦ Δημοσθένους καὶ τὸ τηροῦντα τὰς φύσεις καὶ διαθέσεις τῶν ἀκροαμένων προσομιλεῖν αὐτοῖς δηλονότι καὶ προσφέρεισθαι, στοχάζεσθαι ἔστι· τουτέστι εἰ τὴν παρῶρησίαν στοχασμὸν καλεῖς, ὡς Πλάτων, καλῶς λέγεις, καὶ ὑμεῖς ὑπαίτιοι, ἐροῦσιν οἱ ῥήτορες. εἰ δὲ λέγεις τοὺς ῥήτορας ποιεῖν, ὡς δούλους τὰ κελευόμενα, ἀντιστρόφως λαμβάνεις καὶ ποιεῖς τὸν μὲν δῆμον¹ δεσπότην, τοὺς δὲ ῥήτορας θεράποντας· καὶ ψέγων αὐτὸν δοκεῖς ψέγειν τοὺς ῥήτορας.*
- 76, A. *Ἄλλ' εἰ τί που*] Ibid. *Ἄλλ' ὅταν² τι δῶς τοῖς χορευταῖς χαρίζεσθαι, ἀλλ' οὐ καὶ τὸ μηδένα παῦσαι συμπᾶσαι τηρῶν τῷ χαρίζεσθαι, χαρίζεται, οὔτε μὴν ὑποβάλλουσί γε.*
- 79, B. *Ὅτι τοίνυν αὐτὸς Πλάτων*] Sch. ed. *Ἐντεῦθεν ἀρχεται δεικνύειν μαχόμενον ἑαυτῷ Πλάτωνα καὶ ἐναντία λέγοντα.*
- 79, D. *Εἰ δὲ πιστευτικῆς* (sic supra πιστικῆς, quae lectio item in marg. Bar. 7.)] Schol. ed. *Πιστευτικὴ μὲν ἡ λέγουσα πιθανὰ μόνον· διδασκαλικὴ δὲ, ἡ μετὰ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἀποδείξεων προοῖουσα. In marg. Sch. Τῆς δυναμένης πείθειν.*
- ib. *Τὸ νῦν εἶναι*] In m. Sch. *Τὸ εἶναι παρέλκεται (alibi παρέλκει.)*
- 80, D. *Ὡς τοίνυν οὐτ' ἄλογον*] Sch. ed. *Μέχρι τούτου τὰς αἰτίας ἀπελύσατο, τὰς παρὰ τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι οὐ κακὴ ἡ ῥητορικὴ· οὐ μέντοι ἠρκέσθη ταύτῃ μόνῃ τῇ ἀποδείξει, οὐ γὰρ εἶ τι οὐ κακὸν³ τοῦτο καὶ αἰρετόν. Ἐντεῦθεν δὲ μεταβαίνει ἐπὶ τὸ δεῖξαι, ὅτι καὶ χρήσιμος ἡ τέχνη, καὶ ἀναγκαία καὶ ἥς ἐκτὸς οὐδεμία συνέστηκε καὶ ἔστι Δημοσθενικὴ ἢ οἰκονομία· καὶ γὰρ ἐκεῖνος κρινόμενος ὡς προδότης,⁴ ἐν τῷ περὶ στεφάνου πρῶτον ἀπελύσατο τὰς αἰτίας, εἶτα ἐνεκωμίασε⁵ ἑαυτόν.*

1) Τὸν μὲν δῆμον, Cod. μὴν — 2) Ἄλλ' ὅταν κ. τ. λ. Aristidem et Codicis vestigia si sequeris, ita leges: Ἄλλ' ὅταν τι δῶ (sc. ὁ κορυφαῖος) τ. χ. χ., ἀλλὰ καὶ τὸ μηδὲν ἀπᾶσαι συμπαρατηρῶν κ. τ. λ. — 3) οὐ κακὸν, τοῦτο καὶ, Jebb. virgulam post τοῦτο posuit — 4) ὡς προδότης, ἐν τῷ κ. τ. λ., Jebb. ὡς προδότης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, πρῶτον κ. τ. λ. — 5) ἐνεκωμίαι, Jebb. ἐνεκώμια, quod non crediderim esse pro ἐνεκώμιας.

Εύρημα ποιεῖσθαι] Sch. ed. Ἐντεῦθεν δείκνυσι, ὅτι 81, A.
 φατερόν ἐστίν ἅπασιν, ὡς ἄρα ἡ ῥητορικὴ τέχνη, καὶ οὐ
 τοιοῦτον, ὡς πολλοῦ τινος ἄξιον νομίζειν τοὺς ῥήτορας,
 εἰς τις ἀποδείξει αὐτὴν ἰ τέχνην. Supra in Sch. κέρδος
 ἡγεῖσθαι.

Ἐνέχυρον] Supra in Sch. Ἀσφάλεια. 81, D.

Εἰ μοι μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὸ παραβῆναι 82, B.
 εἶπε διατὸ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως περὶ τοῦ μύθου βούλε-
 σθαι λέγειν καὶ ἀναπτύσσειν αὐτόν.

Ἄρει δὲ ἀνθ' Ἐρμού] Sch. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν Ἄρει ib.
 ἀνθ' Ἐρμού δείκνυσι τὸν μῦθον τοῦτο παραδηλοῦν, ὅτι
 ἡ ποτηρία οὐ λόγῳ, ἀλλὰ ξίφει κολάζεται.

Ἀντή] Supra in C. Sch. Ἡ βία. 85, B.

Παρά τοὺς νόμους] Ibid. Ἐξω τῶν νόμων. In mar- 85, C.
 gine Photii: Τοὺς ἰσότητα μὲν αἰρουμένους.

Οὐ τὸν Πινδάρου νόμον] In m. Schell. Ὁ νόμος, φησι, 88, D.
 τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ δίκαιον τῇ ἰσχυροτάτῃ χειρὶ
 ἀνίει.

Οὐδὲ ταῦτ' ἐπάδουσα] Supra in Sch. τῷ Πινδάρῳ. 88, D.

Δικαιῶν (Sch. Δικαστῶν, sup. γῆ δικαίων) τὸ βιαιότα- 89, A.
 τον] Schol. ed. Δίκαιον³ εἶναι λέγει καὶ τὸ ὑπερεχούση
 χειρὶ κατορθούμενον, κἂν ἄδικώτατος⁴ ἦ.

Ἐπεὶ ἀπριάτας⁵ κ. τ. λ.] Schol. ed. Τὰ λοιπὰ τῆς ib.

1) Αὐτὴν τέχνην, Jebb. αὐτὴν τὴν τέχνην, ubi vel ejiciendum duplicatum τὴν (ἀποδείκνυμι cum solo acc. vide apud Platon. Gorg. §. 55,) vel mutandum in εἶναι. — 2) Ἡ βία, non igitur ad ἀρχή, sed ad βιάσασθαι retulit Schol., ex quo intellexit βία, sic γεφυρὰ ex γεφυροῦν supplet Schweigh. ad Herodot. VII, 34, atque eo pacto in Sallust. Catilin. XVIII, de qua leges, quod habent nonnulli, sc. conjuratione, quando conjuravere praecedit. Alcib. Prior p. 120 ed. Buttin. εἰς ἄλλων ἢ τούτων, sc. τῶν γραμματέων κ. τ. λ. ex γράμματα, καὶ κισθαρίζειν καὶ πικραίνει, quae praecedunt. Cf. Wess. ad Her. 1, 67. Schweigh. ad I, 109. et Cas. ad Eq. 50. Fisch. ad Aesch. Socr. pag. 71, ed. sec. — 3) Δίκαιον, nolui emendare, cum Sch. Δικαίων legisse videatur — 4) ἄδικώτατος, est cur legas ἄδικώτατον. — 5) Ἐπεὶ ἀπριάτας κ. τ. λ. Hunc Pindari locum doctissimi quique viri tractavere, quos vide in Pindari fragm. p. 76 seq. ed. H. Meum existimavi et manum abstinere et varias in Scholija lectiones adponere. Ingeniose autem Valken., qui hoc θρυλλούμενον illustravit ad Herod. VIII, 38., sui exemplaris orae adscripsit βιαιώς τὸ δίκαιώτατον, transpositis tan-

χρήσεως ἢν οὕτως· ἐπεὶ (Cod. Schell., qui integrum hoc schol. servavit, leg. ἐπὶ) Γηροῦνου βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρουσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἀπριάτας ἤλασεν (Sch. Ἔλασε.). Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηροῦνου βόας οὔτε αἴτησας, οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρουσθέως. Τὸ γὰρ Κυκλωπίων (Schell. Κυκλωπίων) ἐπὶ προθύρων Εὐρουσθέως ἀναιρεῖται (Εὐρ. ἀν. desunt in Schell.) σημαίνει τὸ Ἄργος, ἐπειδήπερ (Sch. ἐπειπερ) οἱ Κύκλωπες ἐξ ἀρχῆς (Sch. ἐξαρχῆς) εἰείκωσαν τὸ Ἄργος οἱ καλούμενοι χειρογαστορες¹ παρὰ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ζῆν. Τριά γὰρ γένη φασὶν εἶναι Κυκλώπων, τοὺς κατὰ τὸν Ὀδυσσεά,² Σικελούς ὄντας, καὶ τούτους τοὺς χειρογαστορες, καὶ τοὺς καλουμένους οὐρανόους.

ib. Ἐχρην δὲ ἴσως μηδὲ τούτων] Sch. ed. Τοῦ ἀπριά-
τας, ἀρκεῖ γὰρ τὸ Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος, πάντα γὰρ ἐκεῖνος τὰ αὐτοῦ ἔργα ἐν χειρὶ βιαία ἐπραττεν.

90, A. Σὲ δ' ἐγὼ (Jebb. Σέ δ' ἐγὼ)] Sch. ed. Σὲ δὲ, ὦ Γηροῦνη,³ ἐπαινοῦ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα ἀφείλετο⁴ ἐν βιαία χειρὶ, σὺ δὲ ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἤρας,⁵ καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπόδεκτος. ἵνα δὲ μή τις⁶ αὐτῷ εἴπη, ὡς Διὸς βουλῇ τοῦτο γέγοιτε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλέα δυσχεραίνεις;⁷ ἐπάγει· ὁ δὲ Ζεὺς⁸ οὐκ ἀποδέχεται καὶ αὐτὸς σιγῶν.

tummodo litteris principibus. Ex suone, an aliunde, nescio; certe post βιαίως δικαιοῦτατον litterae Pl. conspiciuntur. In hoc autem Scholio qualemcunque particulam fragmenti Pindari inesse, nemo non videt; haec certe: ἐπεὶ Γηροῦνον βόας Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρουσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἤλασεν, quae vel ex parte repetit, manifesto non sibi debet Scholiasta. Me iis resarciendis imparem esse, quidni ingenue profitear? Id tantum mirari subit, qua de re Schneiderus ad fragm. Pind., peritior ejus causae aestimator, leviter hoc Scholio praetermisso, mox secuturi penitius rationem habuerit. — 1) Χειρογαστορες, quod paullo infra legitur, restitui pro χειρογαστέρες, ex Hesych., Etym. M. s. v. ἔγχειρ. s. v. Ἐπίχρυτος. — 2) Ὀδυσσεά, Jebb. Ὀδησεά. — 3) Σὲ δέ, ὦ Γηρ. Schneid. p. 79. σὲ δ' ὦ, atque eod. modo infra — 4) οὐκ ὄντα ἀφείλετο, Schn. inserit αὐτοῦ — 5) ἤρας, ita Schn., ante ἤρας — 6) μή τις, Jebb. μήτις, Schn. μηδεὶς — 7) post δυσχεραίνεις cum Schneid. signum interrogandi posui. — 8) Ζεὺς, Jebb. Ζεὺς. — Schneiderum totum hunc locum ex conjectura credo emendasse, nulla Codd. auctoritate fretum.

Τριῶν δ' οὐσῶν τῶν δυνάμεων] In marg. Schell. 91, A. Μέση γίνεται ἀμφοτέρων ἡ ῥητορικὴ, οὕτως ἡ νομοθετικὴ προστάττει σωφρονεῖν, ἡ ῥητορικὴ ἐπιζητεῖ τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἡ δὲ δικαστικὴ κολάζει. Μέσας δὲ ταύτας αὐτὴ λαμβάνει, οὕτως τὴν νομοθετικὴν ἡ ῥητορικὴ πεποίηκε τὴν ἀρχὴν πείσασα καταδείξασθαι, εἶτα ἡ δικαστικὴ πρὸς συμμαχίαν τῆς νομοθετικῆς ἐδεήθη καὶ αὐτὴ ῥητορικῆς· καὶ ὕστερον δὲ πάλιν χρεία ῥητορικῆς πείσαι, στέργειν τοῖς δεδικασμένοις· ὥστε μέσας ἔχει ἀμφοτέρας ἡ ῥητορικὴ, καὶ οὕτως εὐρίσκεται καὶ συνεχομένη καὶ συνέχουσα.

Ἄπερ γὰρ ἐν] Schell. Cod. Καὶ ὅπερ ἐν (ut Mscr. 92, C. praestantiores, Coisl., Coll. N., Barocc. 7.) in marg. γρ χωρὶς τοῦ καὶ.

Κατὰ τὴν ἐκείνης χρείαν] Sch. ed. Ὅτε χρεία αὐτῆς 91, B. καὶ ἀνθρώπους ἦν.

Καθ' ὅσον] C. Sch. Καθ' ὅσον in m. γρ καθό. 93, A.

Τί οὖν, εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὐτοῦ κ. τ. λ.] Sch. ed. ib. Ἀρχέλαος υἱὸς ἦν τοῦ Περδίκκου ἡ νόθος, ἀδελφὸς δὲ Περδίκκου Ἀλκίας, ὁ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὃν ἐκβαλὼν ὁ Περδίκκος εἶχε τὴν βασιλείαν· μετὰ οὖν θάνατον Περδίκκου μεταστειλάμενος Ἀρχέλαος Ἀλκίαν ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ, καταμεθύσας ἀπέκτεινε μετὰ τοῦ παιδὸς Ἀλέξανδρου καὶ ἠφάνισε καὶ τὸν γνήσιον Περδίκκου τοῦ πατρὸς παῖδα ἀπὸ Κλεοπάτρας εἰς φρέακ ἐνέβαλε, καὶ ἔφη χῆνα διώκοντα ἐμπεσεῖν· τοῦτον δὲ ἐπικεκλήσθαι φασιν Ἀλκίαν ἢ Μέροπον.⁵

Ἐπὶ τῆς μύλης] Sch. ed. Τοῦτο οὕτω νοητέον, ὡς 93, B. αὐτοῦ τοῦ Ἀρχελάου ἀπιδόντος εἰς μύλην καὶ εἰπόντος ὅτι, συντρίβω τοὺς ἐχθρούς μου οὕτως, ὥσπερ ὁ μύλος οὕτως τὰ ἐν αὐτῷ εἰσαγόμενα.

1) Περδίκκου, Sch. ed. ubiis simpliciter κ. — 2) διώκοντα, Jebb. διώκοντος. — 3) Μέροπον, ita vel Ἀέροπον legendum suspicatur Wesseling. ad Diod. Sic. t. I. p. 672. Possis quoque Μέροπα, nam Μέροψ. inter Carani majores recensetur a Theopompo apud Diod. Sic. fragm. t. II, p. 637. vide Heeren. de fontibus Trogi, Comment. soc. Gott. t. XV, p. 217.

- ib. Ὡς πάντα λόγον] C. Schell. ita: Ὡς πάντα λόγον κινῶν καὶ μονοῦ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισόδια· οὐ γὰρ κ. τ. λ. quae desunt; in margine leguntur, γρ ὡς πάντα κ. τ. λ.
- 97, C. Προσήκοντα ἐπεισόδια] Sch. ed. Ἐπεισόδια καλοῦνται τὰ ἐκ περιττοῦ ὑπὸ τῶν τραγωδιῶν λεγόμενα. Λέγει οὖν τοῦτο, διὰ τὸ περιττῶς καὶ ἀνοικειῶς εἰσάγειν αὐτὸν τὰ τοῦ Ἀρχελάου. Supra in Schell. Ἐπέισακτα.
- ib. Ἐπὶ γούν τῶν βραχυτέρων] Schol. ed. Βραχυτέροις φησὶ τοὺς μικροτέροις, ἤτοι τοὺς ἰδιώτας· οἱ γὰρ δυνασταὶ καὶ οἱ τύραννοι μείζω τῶν νόμων φρονοῦσι καὶ τῇ τῆς εὐρήνης οὐχ ὑπέκουσι γνώμῃ.
- ib. Τοῦτο χρῶμαι (sic legerat Sch., Jebb. Τούτω, cum Mscr.)] Sch. ed. Τὸ τοῦτο χρῶμαι τινὲς ἀγροοῦντες ἐνταῦθα μέγα γράφουσι· τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτον, ὥσπερ γὰρ φαμεν· τί ἐμαύτῳ χρῆσομαι, οὕτω καὶ τί ἐπὶ τοῦ δεῖνα χρῆσομαι.
- ib. Τοῖς ἀποδείξαι] In m. Sch. Τοῖς ἀπόδειξιν ἔχουσι κληρονομίας.
- 94, C. Ὡσα (non ὄρα, ut in Schol.) καὶ τὰ Γύγου] Sch. ed. Κανδαύλης Λυδῶν ἦν βασιλεὺς παγκάλην ἔχων γυναῖκα· νόμου δὲ ὄντος, μή τινα τῶν ἔξωθεν ὄραν τὰς βασιλίδας, Κανδαύλης ἐπέκειτο βιάζων τὸν Γύγην εἰς θεῖαν τῆς γυναῖκος, ὑπήρετην ὄντα αὐτῷ. Ὁ δὲ τὴν μὲν πρώτην ἀπεπύδα, ἡ γρόνω δὲ ὑπέιξε⁵ τῷ Κανδαύλῃ βιάζοντι καὶ εἶδε⁴ τὴν αὐτοῦ⁵ δέσποιναν· αὐτὴ δὲ οὖν τουτονὶ λάθρα μεταστελαμένη, ἣ θνήσκειν αὐτὸν ἴκτεινεν τὸν δεσπότην ἔλεγεν· καὶ ὡς αἰρεῖται τὸ δεύτερον καὶ ταύτην γαμίσας βασιλεὺς⁶ Λυδῶν.

1) καὶ τί ἐπὶ τοῦ δ., Jebb. καὶ τὸ ἐπὶ τ. δ., unde vel καὶ τὸ τί ἐπ. τ. δ. efficies vel καὶ τί κ. τ. λ., cfr. de hoc acc. Schaef. ad Græg. Cor. p. 691. et Kust. ad Nub. vrs. 22. quocum facit Spanh. ibid. — 2) Ἀπεπύδα Jebb. ἀπεπύδα, unde malim ἀπέπειπε vel ἀπέπειπτο, Herod. in hac re ἀπεμύχετο. Ἀποπηδῶν puerile aliquid habet. 3) ὑπέιξε, Jebb. ὑπέιξαι. — 4) εἶδε Jebb. οἶδε. — 5) αὐτοῦ, Jebb. αὐτοῦ. — 6) βασιλεὺς Λυδῶν, vel abest ἔγένετο vel ἦν post Λυδῶν excidit. Possis item ἰβασίλευσε; ἦν magis placet. Codices consulendi.

Ὁ δὲ Σαρδανάπαλος] Sch. ed. Οὗτος¹ βασιλεὺς ἦν 95, A.
 Ἀσσυρίων, ἐπαναστάντων δὲ αὐτῶ τῶν ὑπηκόων ἐβόρηνεν ἑαυ-
 τὸν εἰς τὸ πῦρ μετὰ τῶν βασιλικῶν χρημάτων, τινὲς δὲ
 λέγουσιν αὐτὸν καὶ φιλόσοφον· ἐπὶ τούτου λέγουσι Ἀσσυ-
 ρίους ἀπολέσαι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ λαβεῖν αὐτὴν Μή-
 δους. Τεχνικῶς² δὲ πάντα τὰ παραδείγματα ἐκ τῶν βαρ-
 βάρων ἤνεγκεν· οὕτω γὰρ μάλιστα δέικνυται τὸ ἄτοπον, ὅτι
 τὰ τῶν παντελῶς ἀγνούμενων αὐτὴν ἐγκλήματα εἰς αὐτὴν
 φέρομεν.

Ὅτι Σωκράτην] Sch. ed. Ὡστε πολὺ πιθανώτερόν 95, B.
 ἐστι λέγειν ὑπὸ³ φιλοσοφίας αὐτοῦ ταῦτ' ἀναπεισθῆναι, οὐχ
 ὑπὸ ῥητορικῆς.

Ἀμαρτῆσαι] Sch. ed. Τοῦτο ἀπαξ εὐρίσκεται, παρὰ 95, C.
 τούτω τε καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ οὐ παντελῶς ἐστὶν ἄχρηστον.

Καὶ νομισθεῖσα] Sch. ed. Ἐπίτασις ἐστὶ τὸ νομι- 96, B.
 σθεῖσα, ἐστὶ γὰρ καὶ εἶναι καὶ μὴ νομιζεσθαι, ὥσπερ τὸ
 ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ⁴ καὶ διατελεῖ δὴ θεὸς ὢν καὶ
 δοκῶν ἐξ ἐκείνου.

Ἄφ' ὧν, (Jebb. ἐνός), ὕπερ] Sch. ed. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ib.
 τοῖς ἀσθενεστεροῖς βοηθεῖν καὶ τὸ καλεῖσθαι νόμοι ἐκτί-
 σαντο.

Προϊόντος ἐξῆς τοῦ λόγου] In m. Schell. Προϊόντος 97, B.
 κατὰ τάξιν τοῦ λόγου.

Καὶ τούτων οὐσαν] Sch. ed. Τὸ τούτων ἀντὶ τοῦ 97, C.
 συκοφαντούντων καὶ κολακευόντων νόει· ὥσπερ γὰρ φάρμα-
 κόν ἐστι θανάτου ἢ ἰατρικῆ, οὕτω συκοφαντίας καὶ κολα-
 κείας ῥητορικῆ· ἢ τὸ τούτων ἀντὶ τῶν καλῶν νόει, ἐπειδὴ
 φαμεν καὶ ἡδονῆς φάρμακον.

Οὐδὲ παραπολὺ] Sch. ed. Οὐ μόνον τὸ παραπολὺ 98, A.
 ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔλαττον,⁵ ὡς
 κἀνταῦθα, τὸ γὰρ ἐκτός πολλοῦ ἐλαττόν ἐστιν.

1) Οὗτος βασιλεὺς ἦν, Jebb. ὢν. — 2) Τεχνικῶς, ed. τεχνικῆς.
 3) Ἐπὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ, si αὐτοῦ ad Socr. refertur, leg. ἐπὶ τῆς
 φιλ.; sin articulum τῆς non addi pateris, leg. αὐτὸν sc. Ἀρχέλαον.
 4) Παναθῆν: cf. p. 109, lin. 6. ed. pro δὴ exhibet δὲ et post ὢν
 omisit καὶ. — 5) Ἐπ' ἔλαττον, Jebb. ἐπέλαττον, ὡς κἀνταῦθα.

- 99, A. Κατ' ἐπωνυμίαν] Sch. ed. Ἀμφοτέρων τῶν τεχνῶν· ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, ἡ δὲ κυβερνητικὴ ἀπὸ τοῦ κυβερνᾶν γίνεται.
- 99, B. Τούτῳ διπλοῦν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἀμαρτάνοντι γὰρ τῷ κυβερνήτῃ διπλοῦν αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης ὄνεδος γίνεται, καὶ ὅτι αὐτῆς ἀπέτυχε καὶ ὅτι ἡμαρτεν· ἡ μὲν γὰρ ἀναμάρτητος, ὁ δὲ ὁμοῦ τε ἀπέτυχε καὶ ἡμαρτεν.
- 99, C. Χρηστὸν καὶ καλὸν] Schell. in marg. Χρηστὸν καὶ καλὸν καὶ οὐκ ἐκπεφευγὸς τὸ αὐτὸ δῆπου, τὸ καταριθμεῖσθαι δικαίως μετὰ δικαιοσύνης.
- 100, A. Πόσοι δ' ἐν γραφαῖς] Sch. ed. Τὸ πόσοι δὲ ἐαλωσαν ἀντὶ ἀνθρώποι καὶ οὐ νόμοι νόει· ὡς καὶ μετ' ὀλίγον δηλοῦται· τὸ δὲ γραφαῖς ἢ ἀντὶ τοῦ κατηγορίας ἢ ὅτι παράνομα ἔγραψαν.
- ib. Τῶν κυρίων] Supra in Schell. Παλαιῶν.
- 101, A. Ἦν δ' ἂν τότε κοινὴν] Sch. ed. Ὅτε ὑπὲρ ῥητορικῆς ἐλέγομεν, ὡς οὐ συκοφάντας καὶ κόλακας ποιεῖ· κοινὴν δὲ λέγει τὴν ὑπὲρ ῥητορικῆς, ἰατρικῆς, κυβερνητικῆς, ὡς νομοθετικῆς· ἐπειδὴ ὑπὲρ αὐτῶν εἰπῶν, οἱ κοινὸν συμπέρασμα ἐποίησατο αὐτῶν τε καὶ ῥητορικῆς.
- 102, D. Naί] Sch. ed. Τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐναντίου εἰσάγεται, ὥσπερ λέγοντος ὅτι, εἰ καὶ ἀλόγως ἡ ῥητορικὴ ψέγεται, ἀλλ' ἀδικεῖσθαι κρεῖττον ἢ ἀδικεῖν.
- 103, A. Ὅρθῶς οἶμαι] Barocc. 7. εἶναι, unde in marg. Παρ-έλεται τὸ εἶναι, cf. p. 79. D.
- 105, A. Δῆπου κωλύουσιν] Phot. Ταῦτα πιθανῶς μᾶλλον ἢ ἀναγκαιῶς λέγει Ἀριστείδης· ἢ γὰρ περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι καὶ τῆς ῥητορικῆς στρωμυλεύεται, κρεῖττω δεικνύει φιλοσοφίας φιλοτιμούμενος τὴν ῥητορικὴν, ταῦτα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀπαρλλάκτως μεταλαβὼν τὴν φιλοσοφίαν ἀμείνω τῆς ῥητορικῆς ἐπιδείξειε τις.

1) διπλοῦν αὐτῷ παρὰ, offendit αὐτῷ, quod vel omitte, vel ita conjungas: Ἀμαρτάνοντι τῷ κυβερνήτῃ (ut referatur ad τούτῳ), διπλοῦν γὰρ αὐτῷ κ. τ. λ. — 2) ὡς νομοθ., leg. vel ὡς καὶ νομοθ., vel muta in καί, quae quam facile commutentur propter ductuum similitudinem, qui semel Codices inspexerit, negare nequit, cf. Schaeef. et reliquos VV. dd. ad Greg. Cor. passim.

Καὶ καθ' ὃν αἰσχρὸν τὸ ἀδικεῖν] Sch. ed. Οὔτε τὸ 106, B.
 ἀδικεῖν ἐστὶ ῥήτορος, αἰσχρὸν ὃν, οὔτε τὸ ἀδικεῖσθαι, εἰ
 καὶ κρείττον ἐστὶ τοῦτο τοῦ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ μῆτε ἀδικεῖν,
 μῆτε ἀδικεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶ τὸ βέλτιστον ὥστε καὶ ἐν οἷς τοῖς
 δυοῖ 1 τούτοις οὐκ ἀνέχεται, τῷ ἀδικεῖν λέγω καὶ τῷ ἀδι-
 κείσθαι, καὶ ἐν οἷς τὸ ὑπὲρ ταῦτα ἔχει, τὸ μῆτε ἀδικεῖν
 μῆτε ἀδικεῖσθαι, σεμνὴ ἢ ῥητορικὴ.

Ἄλλ' ὡσπερ ἑταιρείας] Sch. ed. Ἐταιρεία τι τῶν ἐταί- 107, A.
 ρων σύνταγμα· εἰκότως δὲ τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥη-
 τορικὴ καὶ οἱ νόμοι κοινωνίαν ἄκραν πρὸς ἄλληλα ἔχουσι.

Ἵστε καλύεις κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἵστε ἀνα- 108, D.
 κόπτεις, προβουλεύεις μὴ ἐπελθεῖν τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ
 καὶ βίον ἦτοι πολίτειαν ἐν τοῖς ὅπλοις εὐρηκας.

Εἰπέ πρὸς Διὸς τεραστίου] Sch. ed. Διὰ τοῦ εἰπεῖν 109, B.
 Διὸς τεραστείου ὡσπερ ἐνδείκνυται, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων
 τεράστεια λέγει.

Ἵσπερ οἱ πλάσται] Sch. ed. Ἦ οἱ ῥήτορες· τὸ γὰρ 109, C.
 πολλοῖς παραδείγμασι χρῆσθαι μᾶλλον ῥητόρων ἐστὶν ἢ φι-
 λосоφῶν, διό φησιν ὁ τῶν λόγων καταφρονῶν, ἵνα
 δεῖξῃ ὅτι μιμούμενος τοὺς ῥήτορας διαβάλλει τὴν τέχνην.
 Πλύστας δὲ τοὺς ῥήτορας ἐκάλεσε κατὰ τὴν τοῦ Πλάτων-
 νος διαβολὴν, ἐπειδὴ λέγει αὐτοὺς πλάττεσθαι τὰς ὑποθέ-
 σεως· ἄλλοι δὲ πλάστας λέγουσι τοὺς πλάσσοντας τὰ ἀγάλ-
 ματα ἢ τὰς εἰκόνας, ἐκεῖνοι γὰρ τοῖς ἐπιτάξαι βουλομένοις
 πολλὰ φέρουσι παραδείγματα διάφορα, ἵνα πρὸς τὴν ἑκα-
 στοῦ προαίρεσιν ποιήσωσιν· ἄλλοι δὲ λέγουσι τὸ ὡσπερ
 οἱ πλάσται ἀντὶ τοῦ ὡσπερ οἱ τερατοποιοὶ, ἐναντία ἑαυ-
 τοῖς λέγοντες, καὶ σὺ γὰρ ἐναντία σαυτῷ πράττεις, δια-
 βάλλων τοὺς ῥήτορας καὶ μιμούμενος αὐτοὺς ἐν ταῖς παρα-
 δείγμασιν.

Ἐμαρτῆσθαι 1] Cod. Sch. ἄμαρτῆσαι (quod est in 109, D.)

1) Τοῖς δυοῖς τούτοις, duriusculum foret, si hanc sedem ob-
 tinentia ad τῷ ἄδ. λέγω κ. τ. λ. traherentur. Auctor sim, ut
 transponas, ita ut legantur: ἐν οἷς ἀνέχεται, τοῖς δυοῖς τούτοις, τῷ
 ἀδικεῖν (Jebb. ἀδικεῖν) λέγω κ. τ. λ. — 2) Ἐμαρτῆσθαι, alterum
 ἄμαρτῆσαι rarius esse confirmat schol. ed. supra.

Coisl. et Coll. Nov., in cujus m. illud), supra διαπεσεῖν.
In m. ὃ λέγει ἐν τοῖς πρὸς Γοργίαν Πλάτων.

- ib. Τούτου ἑνός] Sch. ed. Ἡ τοῦ ὡς οὐ δεῖ δίκην λαμβάνειν, οὐδὲ μὴ ἔᾶν ἀδικεῖν.
- 110, A. Ἡ τὰδ' ἐκείνοις] Sch. ed. Τῶν γὰρ ἐν τοῖς νόμοις ὑπὸ σοῦ εἰρημένων καλῶς ἐχόντων, ταυτὶ μάταια, τό, τὸ ὡς οὐ δεῖ δίκην λαμβάνειν καὶ μὴ ἔᾶν ἀδικεῖν. In marg. Schell. Τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐκείνοις, τοῖς τῶν πολλῶν καὶ τοῦ Πλάτωνος δηλονότι.
- ib. Προσέστι] In marg. Schell. Ἡτοι συνδοκοῦν.
- ib. Τοῖς τῶν πραγμάτων λόγοις] Ibid. Ἡτοι λόγοις καὶ ὑήμασι ἐμπρακτικοῖς.
- 110, B. Καὶ ψῆφος ὀρθή] Ibid. Τῶν πλειόνων γὰρ ἢ ψῆφος (C. ψηφός) ὀρθή.
- ib. Ὡς οὗτος ἀλλαχοῦ] Sch. ed. Λέγει γὰρ ἐν τινι τῶν αὐτοῦ λόγων, ὡς τὸ πᾶσι δοκοῦν ἰσχυρότερον τοῦ μηδενί.
- 110, C. Ἴνα ἐπειδὴ τιμᾶ κ. τ. λ.] In marg. Schell. Ἴνα διὰ λόγου καὶ διὰ πράξεως δεῖξω αὐτὸν σύμφηρον ἐμοί, ἐπειδὴ τιμᾶ καὶ ἀποδέχεται, τὸ ψηφίζειν καὶ ἀποφαίνεσθαι καὶ αὐτὸν τὸν ἕνα. ποῖον ἕνα; πρὸς ὃν ἂν οἱ λόγοι καὶ αἱ ἀντιλογίαι γίνωνται.
- 111, B. Ἐφη Δημ.] Supra. Ὡς ἐφ. Δ.
- 111, D. Προεδρία] Ibid. Προτιμήσει ἐν συνεδρίῳ.
- 112, A. Κινδυνεύειν] Ibid. Ἐν ταῖς παρ' ἐκείνω διατριβαῖς.
- 112, C. Συνήδεις κ. τ. λ.] In marg. Schell. Καθ' ὃν διαβῆναι καιρὸν ὁ Ξέρξης καθ' Ἑλλήνων παρεσκευάζετο.
- ib. Παρελῆσθαι] In marg. Schell. Ἀθετήσαι, παραγκωνίσασθαι. In marg. Phot. ἐκκόψαι.
- 113, A. Αἰνίγματ' ἂν] Ibid. Σκοτεινά καὶ ἄσαφῆ καὶ ἄσυνάρτητα, ἐλεγχόμενα δὲ ὑπ' ἀλλήλων ἢ δηλα γίνονται.

1) Οὐδὲ μὴ, malim ἢ τοῦ μὴ, κ. τ. λ. — 2) ὑπ' ἀλλήλων, malim ἐξ ἀδῆλων, nec minus in ipso Aristide ita legerim, si quidem Aristidis haec sunt, quae integra margini Schell. adscripterit rec. man., quaeque in Coll. Nov. ex parte desint, itaque in Coisl. deesse videantur. Quae certe statim subduntur ex edito schol., in iis est ἐξ ἀδῆλων. Sensus hic est: Sufficit in reliquis aenigmatis cum quae obscura sunt, clara facta fuerint, in hoc autem

Οἱ τὸ σαθρὸν] Sch. ed. Τὰ ἄλλα, φησὶν, αἰνίγματα ib.
 λύεται, ¹ ἵνα ² δῆλα ἐξ ἀδήλων γέωνται μόνον, τὰ δὲ αἰνίγ-
 ματα ταῦτα λυθήσονται, οὐ διὰ τὸ ἕσαφες μόνον, ἀλλ'
 ἵνα καὶ γνωρίζον γένηται, τί ³ ἦν αὐτῶν ἀσθενές· τὸ γὰρ
 λέγειν κρεῖττον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν ἔχει σαθρὸν
 ἐμφαινόμενον, τὸ οὐ δεῖ ἀμύνεσθαι· ὁ γὰρ τὸ ἀδικεῖσθαι
 καλὸν ἠγούμενος οὐκ ἂν ἀμυνεῖται, μὴ ἀμυνόμενος δὲ κατα-
 φρονηθήσεται.

Παντάσῃ] Id. Ἡ περὶ λόγους μόνον εἰδέναι δια- 113, B.
 τριβεῖν, οὐδὲν δὲ πράττειν ἐπίστασθαι, ἀλλ' ἀπράγμων
 εἶναι τις παντόσῃ, ἢ λόγῳ μόνον εἰδέναι φιλεῖν, ἔργῳ
 δ' οὐ δεικνύειν τὸ φίλτρον.

Ἀνθάψασθαι] In marg. Schell. Ἀντιλαβέσθαι. 113, C.

Προδέδοται] Cod. Sch. γρ. πρόδοσις, rec. m. προ- 114, B.
 δοῦναι.

Τῷ λόγῳ δόξαν] In m. Sch. Κατὰ τὸν (sic) πρὸς Γορ- 117, B.
 γίαν ἀντιλογίαν (sic.)
 λόγον

Ἐξοίσεται] Supra ἐκφεύζεται. ib.

Κακίας δόξαν] Sch. inv. ord., ut Coll. Nov. Bar. 7.)] ib.
 In marg. Schell. Κατὰ τὴν πρὸς Δίωνα φιλίαν.

Διαλαβεῖν] Supra in Schell. Διακόψας τὸν λόγον εἰπεῖν. 117, C.

Ταῦθ' ἐτέρως ἔχοντα] Sch. ed. Πολλῶν φησι δια- 118, C.
 βαλλόντων αὐτὸν, ὡς κέρδους χάριν ἀπῆρεν, ἐγὼ δεικνυμι
 αὐτὸν καλῶς ποιήσαντα καὶ πλεύσαντα Δίωτος χάριν, ὅπερ
 ἀπιστοῦσί τινες In marg. Schell. Ποιεῖ τὸν Πλάτωνα.

Καὶ τελευτῶν ὥρατον ἤδη] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐν τῇ 121, A.
 ἀπολογία Σωκράτους εἶπεν ὁ Πλάτων, ὡς παρ' αὐτοῦ Σω-
 κράτους, ὅτι δεῖ μὴ ἀμύνεσθαι, διὰ τοῦτο ἐδείκνυεν, ⁴ ὅτι
 οὐκ εἰσὶν οἱ λόγοι ἐκεῖνοι τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ. Ἐπειδὴ
 γὰρ καλόν, φησὶν, ἐνομίζετο ἀποθανεῖν, διὰ τοῦτο ἔλεγεν
 αὐτό ἐνόμιζε δὲ καλόν τὸ ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ γέρων ἦν καὶ

illud spectandum, quo ex vitio laboret. Canterus illa ἐξ ἀλλήλων
 reddidit: per se invicem. — 1) λύεται, leg. λύονται propter seqq.
 2) ἵνα, Jebb. οἶα. — 3) τί ἦν Jebb. τί ἦν. — 4) ἐδείκνυεν, Jebb.
 δείκνυεν.

ἀδύνατον ἡγεῖτο εἶναι λύσαι τὰς συναχθείσας αὐτῷ μέμνηες ἐκ τοῦ μακροῦ βίου· τὸ δὲ εἶπεν ἢ οὐκ εἶπεν — οὐκ εἶπε μὲν, ἐπειδὴ κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἀπελογήσατο Σωκράτης·¹ εἶπε δὲ, φησὶν, ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐπλάσασθε αὐτῷ ἀπολογίαν· οὐ δεῖ οὖν τὰ τοιαῦτα ἀκούσια ῥήματα πιστότερα νομίζειν τῶν ἔργων τῶν ἐπὶ Δηλῶ· ὅθεν οὐδὲ ἐμνημόνευσεν αὐτοῦ Θουκυδίδης.²

- 121, C. Ἐκ τούτων αὐτῶ] In marg. Schell. Τῷ Ἀλκιβιάδῃ.
- 122, B. Οἴκοθεν ὢν Πλάτωνι] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς διατριβῆς εἰσὶν ἄμφοτεροί, Σωκράτους γὰρ καὶ Ξενοφῶν,³ μαθήτης.
- 123, B. Τοῖς δὲ εὐδαιμόνως] In marg. Schell. Ἐκ τῶν νόμων.
- ib. Πλάτων ὁ τοῦ ἐπιγράμματος] Sch. ed. Ἐπιγράμμα ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος, λέγον οὕτως.⁴
⁵ Ὡ παῖδες κλεινοῦ, θεῖον γένος.⁵ . . .
 Τινὲς οὖν φασιν· ὅτι διὰ μόνον Πλάτωνα τὸ θεῖον εἶπε, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι θεῖός ἐστι, ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπειδὴ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἠρίστευσεν. In marg. Schell. Τοῦ ἐπιταφίου.
- 123, C. Ῥητορικὴ καλὸν] Sch. ed. Εἰ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι τελείως ἐστὶν ἀγαθοῦ,⁶ τοῦτο δὲ ἡ ῥητορικὴ δύναται, τελείως ἄρα ἡ ῥητορικὴ ἀγαθόν.
- ib. Οὐκοῦν ὅτ' ἀδικεῖν] Phot. Ἐκ τοῦ λόγου συνέβαινε τῇ ῥητορικῇ μῆτ' ἀδικεῖν, μῆδ' (sic) ἀδικεῖσθαι ἕαν' εἰ δὲ τοῦτο· (sic.)
- ib. Οὐκ ἐπηγάγκαζεν] Sch. ed. Δέον ἐπαναγκάζει λέγειν ὡσπερ τὸ εἶ, ἐπηγάγκαζεν,⁷ εἶπεν· ἔθος δὲ τοῦτο πᾶσι ποιεῖν· φησὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.⁸
 Καὶ δευὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετάρακται.
- 125, C. Σκότον sic Vulg. et Schell. Coll. Nov. et Bar. I.

1) Σωκράτης, ed. Σακράτης. — 2) Θουκυδίδης, IV, 101, cf. Wessel. ad Diod. Sic. XII, 70., ubi Socratis ad Delium virtutis mentionem facit V. D. p. 527. cf. L. Holst. ad Steph. p. 95. 3) Ξενοφῶν, Jebb. Ξενοφῶντος. — 4) λέγον οὕτως, Jebb. λέγων. 5) Ὡ παῖδες κ. τ. λ. Exstat hoc epigr. inter Brunckii Anal., cujus caput servavit Plat. de Rep. II, 10, ibiq. Ast. — 6) ἀγαθοῦ, malim ἐγαθόν propter ea, quae statim seq. — 7) Οὐκ ἐπηγάγκαζεν, Jebb. οὐκ ἐπανάγκαζεν. — 8) Ἀριστοφάνης ἐν Νεφ. vrs. 387. ed. Herm., ed. καὶ δευὰ γ' εὐθύς μὲν ποιεῖ καὶ τετάρακται.

σκόπον, Schol. legerat σκοπον, quod vel σκοπὸν vel σκόπον esse potest)] Schol. ed. Σκοπὸν ἐνταῦθα ἢ τὴν βουλήν νοεῖ, κακαὶ γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ νυκτεριναὶ βουλαί· ἢ τὸν κατάσκοπον (i. e. σκόπον) ἐν γὰρ τῇ νυκτὶ οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι γίνονται.

Ἔχοιμι χρῆστον εἰπεῖν] Schol. ed. Τοῦτο οὐχ ὡς 127, A. οὐδὲν ἔχον ἐπαινεῖν τὴν ῥητορικὴν λέγει, ἀλλὰ καθ' ὑπόθεσιν.

Πῶς οὖν, οὐ (Schell., Colleg. N. 7)] In marg. Schell. 127, B. Πῶς οὖν, ἢ ποσάκις ἠτῶνται; τρεῖς, ἦτοι τρισάκις.

Ἀπιστηθῆναι] Supra in Schell. Φαυλοσθῆναι. 129, A.

Πῶς οὖν τάναντία] Sch. ed. Ὡσπερ ἀπὸ Πλάτωνος 129, B. ἀνθυποφορὰ, ὅτι τάναντία οἱ ῥήτορες λέγουσιν, ἦν λύει δεξιῶς πάνυ, λέγων, ὡς καὶ ἕκαστος ἑαυτῷ τάναντία καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες ἔσθ' ὅτε ἑαυτοῖς λέγουσι· ὃ καὶ αὐτὸς νῦν ὑπὲρ ῥητορικῆς λέγει ποιῆσαι.

Καὶ ταῦτ' ἰσχυρότατον] Sch. ed. Ἰσχυρότατον 129, C. εἰπῶν ἵνα μὴ τις δόξῃ, ὡς καὶ τοῦτο καὶ ἂ Πλάτων εἶπεν εἰς τὸ ἀληθὲς ἰσχυρὰ ἐστίν, ἐπάγει τὸ ὡς ἐν ψεύδεσιν, δεικνύς ἐντεῦθεν ὅτι δοκοῦσι μὲν καὶ τοῦτο κακεῖνα ἔχειν· ἔστι δὲ τῷ ὄντι εὐλέγκτα, καὶ μονοῦ ἀνυπόστατα, ὥσπερ τὸ ψεῦδος.

Ἐκεῖνος] In marg. Phot. ὁ Πλάτων. ib.

Ὅτι οἶμαι καὶ ἡμῖν] Sch. ed. Το ὅτι οἶμαι πρὸς ib. τὸ πῶς οὖν τάναντία δύναμιν ἔχει· τὸ δὲ ἔστι μὲν οὐκέτι τοῦτ' ἐν εἰρημένοις μέχρι τοῦ ὧν ἐκεῖνος εἴρηκε διὰ μέσου.

Ἀπαντῶμεν] In marg. Schell. Ἐναντιούμεθα. ib.

Αὐτὸ τοῦτο καγὼ] Sch. ed. Καὶ γὰρ ὡς ὑπὲρ τέχνην ib. καὶ ὅτι τέχνην ἐστίν ἢ ῥητορικὴ εἰδείξει.

Ὁ μὲν οὖν κ. τ. λ.] Phot. Ὁ μὲν ἄ λόγος ἄ ὑπὲρ 150, B. ῥητορικῆς μόνον ἦν· οὗτος δὲ καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς καὶ ὑπὲρ ῥητόρων.

1) οἶχ ὡς, Jebb. οὐχ ὡς. — ἔσθ' ὅτε, Jebb. ἔσθ. ὅτι. —

2) Ὁ μὲν ἄ λόγος κ. τ. λ. item legatur penes Jebb. p. 79., fortasse ex Cod. Photium certe a Jebbio nusquam, nisi in testimoniis, laudatum video.

Σ Χ Ο Λ Ι Α ᾽

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ
 ΠΕΡ ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡ ΤΩΝ
 ΡΗΤΟΡΩΝ.

- 130, B. Ἐπει δὲ καὶ Μιλτιάδου κ. τ. λ.] Photius in excerptis: Ἐκ τῶν Ἀριστείδου πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ῥητορικῆς. Τὸ προοίμιον τοῦ δευτέρου λόγου.
- 131, C. Εἶναι τὸ παράπαν] In marg. Bar. 7. γρ. εἰδέναι et super παράπαν est γρ. πρᾶγμα. Sic et Coll. Nov.
- 133, C. Δεξάμενοι δὲ τοὺς τοιοῦτους] Sch. ed. Αὕτη ἢ μετοχὴ πρὸς τὸ κρατεῖσθε καὶ κρατεῖτε ἔχει τὴν δύναμιν· εἰ καὶ τὸ ἐπειδὴ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν διὰ μέσου ἐλήφθη, καὶ συναφείας χάριν προσέτεθη² τὸ καὶ πρὸς τὸ οὔτε κρατεῖτε· δεόν γὰρ οὕτως εἰπεῖν, δεξάμενοι δὲ τοὺς τοιοῦτους νόμους, ἐπειδὴ οὔτε κρατεῖτε ἰκανῶς, ὁ δὲ διὰ μέσου εἶπε τὸ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν, καὶ διὰ τοῦτο πλάνην ποιῆ τῆς συντάξεως.
- 133, D. Τυχεῖν] Sch. in m. γρ. τέμνειν.
- 136, D. Ἐλέγχω] Supra in Schell. ἀποδείξει.
- 137, A. Ὡς δὴ τούτους κ. τ. λ.] Sch. ed. Οὐκ ἔστιν αὐτὴ ἢ αἰτιατικὴ³ πρὸς προηγουμένην ἄλλην αἰτιατικὴν, ἀλλὰ δεόν εἰπεῖν ὡς εἶναι τούτους ῥήτορας, ὁ δὲ πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὄντας εἰπών. Εὐρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις

1) Σχόλια κ. τ. λ. haec transcripsi ex Jebb's, qui nescio unde accessiverit. Secundam vero orationem plat. h. l. initium capere, testantur praeter Photium, Mscr. Coisl., Bar. 7., Colleg. Nov., ed. Florent., Cod. Schell., qui ita πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγος δεύτερος, cf. Catal. Bibl. Mon. t. III, p. 29.
 2) προσετέθη ed. προσετέθη. — 3) αἰτιατικὴ, ed. αἰτητικὴ.

πολλοὺς τῶν λογοποιῶν, καὶ ἐν τῷ Ἀριστείδῃ, πολλαχῆ τε ἄλλῃ καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ,¹ ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ που τὴν δικαίαν φιλανθρωπίαν οὐσαν.

Ἦ τί τούτων] Sch. ed. Ἦ εἰ μὴ ταύτην τὴν ἀπόδει- 137, B.
ξιν² δέη, τί³ τοῖς ῥήτορι⁴ παραδείγμασιν ἔδει χρῆ-
σθαι κατὰ ῥητορικῆς, ὥστε δι' αὐτῶν ταύτην ἐλέγξαι;

Ἦν ἄρχουσι] Phot. in marg. Διὸ μὴδ' ἀδίκως αὐτό. 141, A.

Λέγω δὴ τὰ τούτων] Sch. ed. Τὸ λέγω δὴ τὰ τούτων⁵ 143, A.
ἔργα εἶπε, διότι οὐ καθαρῶς τούτους ἐπαινεῖ, ἄλλ' ἀπλῶς
τοὺς Ἀθηναίους· ἐπεὶ οὖν τὰ ἐν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
Ἀθηναίων ἔργα, Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους ἡγουμέτων
ἐγένετο, συμπεραίνει ὁ ῥήτωρ, ὅτι τὰ Θεμιστοκλέους καὶ
Μιλτιάδου ἔργα ἐπαινεῖ, ὅταν Ἀθηναίους ἐπαινῇ· ἢ γὰρ
τούτων καὶ εὐφυχία καὶ σύνεσις ταῦτα κατώρθωσεν.⁶

Μεταξὺ τοῦ μύθου] Sch. ed. Ταῦτα λέγει⁷ ὅτι δυσ- 147, A.
χέρες ἐστὶν εὐρεῖν ἄνδρα ἄρχοντα δίκαιον· μεταξὺ δὲ
λέγει μύθου τοῦ κατὰ τὸν Σίσυφον καὶ Τίτυον καὶ Τάρ-
ταλον· Τούτους γὰρ, φησὶ,⁸ πεποίηκεν Ὅμηρος ἐν Ἄδου
κολαζομένους, ὡς δυναστὰς πονηροὺς γενομένους.

Οὐδὲ ὡς ἐξέπεσεν] Sch. ed. Ἔστι γὰρ ὅτε ἀκολου- ib.
θία τοῦ νοήματος φερόμενοι ἐκπίπτομεν εἰς ἃ μὴ βουλό-
μεθα· ἔθνηκεν οὖν ἐν μέσῳ τοῦ μύθου τὸ κατὰ τὸν Ἀρι-
στείδην, ἵνα τῇ μεσότητι ὁ κατὰ τοῦτον λόγος κρυφθῆι.
Εἰ δὲ εἰς μνήμην τίς ἐλθὼν Ἀριστείδου — τοῦτο γὰρ δηλοῖ
τὸ εὐρῶν — εἰς ἔλεγχον προφέρει⁹ τῷ Πλάτῳ, λέγων·
πῶς τοὺς ῥήτορας ψέγεις; Ἀριστείδης γὰρ ῥήτωρ ὢν πολ-
λοῦ τινος ἄξιός Ἐλλήσι γέγονε, μὴδ' αὐτὸς¹⁰ ὁ Πλάτων

1) ἐν τῷ Παναθ. pag. 108. ed. Jebb. — 2) ἀπόδειξιν, ed. ἀπόδειξαν. — 3) τί τοῖς, ed. τί τοῖς. — 4) ῥήτορι, sic ed. Lege vel ῥητορικῆς vel ῥητόρων. — 5) τὰ τούτων, ed. τὰ τῶν τούτων. — 6) κατώρθωσεν, Jebb. κατόρθ. — 7) ταῦτα λέγει, ὅτι, Jebb. ταῦτα λέγει τὰ ὅτι, vel λέγεται, ὅτι, vel τὰ ὄρθον ex ὅτι. — 8) φησὶ, quis dixit? Aristidesne? Is nullus de ea re. Itaque φησὶ, ad sensum refero, et intelligit vel cogitat (i. e. secum dicit) inter-pretor, vel scholion, quale habemus, ex majore quodam desursum, unde φησὶ, sc. enarrator. Nunc displicet φησὶ, quod olim placuit. — 9) προφέρει, Jebb. προφέρει. — 10) μὴδ' αὐτὸς, Jebb. μὴ δ' αὐτὸς.

δόξοι τουτονὶ παρελθεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ εἴη ἢ μετὰ τῶν ἐπαι-
νούντων αὐτόν.

- ib. Οὐδὲ φαύλως] Phot. in marg. Χωρὶς τινος προ-
φάσεως.
- 149, B. Τῶν ἀναγκαίως δικαίων] Schell. in marg. Τῶν ἀνάγκη
καὶ μόλις εὐρισκομένων δικαίων.
- 149, C. Ἄνδρῶν γὰρ ἂν εἴη] Sch. ed. Ψέγων ῥητορικὴν καὶ
θέλων τὸν ψόγον πιστώσασθαι ἔφη πάντας τοὺς ῥήτορας
κόλακας καὶ κακοὺς εἶναι, τοῖς διαφέρουσιν τῶν ῥητόρων,
Περικλεῖ καὶ Μιλτιάδῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, τὴν κατηγορίαν
ταύτην προσάψας, ἵνα δι' αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους συμπερι-
λάβῃ. Λέγει οὖν Ἀριστείδης, ὡς ἐπειδὴ, ὡς Πλάτων, Ἀρι-
στείδην τὸν Λυσιμάχου κάλλιστον ἔφησας ῥήτορα ὄντα, δεί-
κνυται ἐντεῦθεν, ὡς οὐ κατηγορία² ῥητορικῆς, ἐάν τις
τῶν ῥητόρων κακοὶ φανῶσιν· ὡς γὰρ ἂν εἰς κάλλιστος φαί-
νεται⁵ Ἀριστείδης, οὐ παρὰ τὴν ῥητορικὴν οἱ ῥήτορες κά-
ριστοι, ἀλλὰ παρὰ τὴν αὐτῶν φύσιν.
- 150, A. Ἀναγκαῖα ὑπὲρ αὐτῶν κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἐπειδὴ οὐκ
ἀναγκαῖα ἢ Θεμιστοκλέους καὶ Περικλέους καὶ τῶν ἄλλων
κατηγορία, οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης ὡς ῥήτορες ἦσαν φαῦλοι —
εἰ καὶ ὅλως ἦσαν — ἀλλὰ παρὰ τὴν αὐτῶν φύσιν· δῆλον
δὲ, ὅτι οὐχ⁴ ὡς ῥήτορες ἦσαν τοιοῦτοι, ἐπειδὴ Ἀριστείδης
ῥήτωρ ὢν κάλλιστος ἦν· οἶκ' ἄρα ἀναγκαῖα καὶ ὑπὲρ τούτων
ἀπολογία, τὸ γὰρ ὑπὲρ τῶν μὴ κατ' ἀνάγκην ψευθέντων
ἀπολογεῖσθαι οὐκ ἀναγκαῖον· πάλιν δὲ ἐξ ἡμισείας ἀναγ-
καῖον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τῶν τῆς αὐτῆς Ἀριστείδου φρατρίας
ὄντων ἀπολογησόμεθα.
- ib. Οὐκ ἔχων] Supra in Schell. Φανήσεται δηλονότι.
- 151, D. Ἀτίμως ὑπὸ] Sch. ed. Διὰ τὸ μὴ ὑπ' Ἀθηναίων τι-
μᾶσθαι φιλοσοφίαν, σχολὴν τοῦ φιλοσοφεῖν ἄγων ὁ Πλά-
των, εἰς Σικελίαν ἔπλευσε⁵ ὑπὲρ Δίωνος.

1) εἴη μετὰ, Jebb. εἴη ἢ μετὰ. Ceterum totus hic locus in
ed. ex prava interpunctione laborat. — 2) κατηγορία, Jebb. κα-
τηγορίας. — 3) φαίνεται, Jebb. φαίνεται. — 4) οὐχ ὡς, Jebb.
οὐκ ὡς. — 5) ἔπλευσε, ex Jebbii conjectura pro ἔπλευσε sic scri-
bentis.

- 'Εχει] Supra in Schell. ὁ κυβερνήτης. 152, A.
 Τοσοῦτόν γε] Ibid. Κατά. 152, C.
 'Όταν τὰ κράτιστα] Sch. ed. "Ἡ ὅπερ κράτιστον καὶ 153, A.
 λυσιτελοῦν δόξει τοῖς πράγμασιν. Supra in Schell. Τὰ
 ἀναγκαιότατα.
 Καὶ νικήσαντα ἀποστεῖλαι] Sch. ed. Εἰκότως εἶπε τὸ 153, C.
 νικήσαντα· ἄλλων γὰρ ἄλλα λεγόντων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν
 μὲν, ὡς δεῖ τόδε ποιῆσαι, τῶν δὲ, ὡς τόδε, ἢ τοῦ ῥήτορος
 γνώμη νικᾷ, καὶ πάντες τῷ ῥήτορι τίθενται, ὡς τὰ βέλ-
 τιστα λέγοντι.
 Οὐδὲ τὸ σεσωκέναι τὴν ναῦν] Sch. ed. "Ὁ λέγει, τοι- ib.
 οὔτόν ἐστιν, ὅτι οὐ σκοπεῖ ὁ κυβερνήτης, εἰ τὴν ναῦν καὶ
 τοὺς ἐν αὐτῇ σέσωκεν, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ σκοπεῖν ἐξετάζει
 τὸ σχῆμα τῆς αὐτοῦ τέχνης πρὸς τὴν τῶν ῥητόρων· καὶ πο-
 λὺ ἀποδέον εὐρίσκων οὐκ ἴσον φρονεῖ τοῖς ῥήτορι.
 Ἄλλ' ὅτι καὶ αὐτός· ἀλλ'] In Schell. super priori ἀλλ' 154, A.
 est καὶ, sup. post. καί.
 Ἐξεπίτηδες] Supra in Schell. ἐξ ἐπιτάγματος. ib.
 Οὐδένα πω κ. τ. λ.] Schol. ed. 'Ὁ γὰρ τῆς τέχνης ib.
 ὀρισμὸν σωτηρίαν ἐπαγγέλλεται.
 Καὶ τὸ παράδειγμα λέγει] Id. Εἰσάγει γὰρ ὁ Πλά- 154, C.
 των τὸ τοῦ κυβερνήτου παράδειγμα, οὐχ ὡς σκοποῦντος
 σώζειν τοὺς ἀξίους σώζεσθαι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ἀπαντας
 σώζειν.
 Παρὰ τὴν θάλατταν] Id. Διὰ γὰρ το ταῦτα εὐτελὲς 155, A.
 ἐπιτήδευμα εἶναι, οὐδὲ οὗτος σεμνύνεται.
 Οὓς τινας ἀφέληκε] Id. Ὁφέλησε μὲν τοὺς καλοὺς, ib.
 οὐκ ἔσας αὐτοὺς καταποντισθῆναι, ἵ βλάψε δὲ τοὺς κα-
 κούς, ὅτι μὴ βελτίους ἐποίησεν, ἀλλ' οἷοίπερ ἦσαν, τοιού-
 τους ἐξήγαγεν.
 Καὶ ταῦτα λογίζεται] Id. Ταῦτα λέγει τὸ, ὅτι 155, B.
 ἄθλον οὔστινας τῶν ἐμπλεόντων ἀφέληκε καὶ οὔστινας
 ἐβλάψεν.

1) Καταποντισθῆναι, Jebb. καταποτισθῆναι.

- 155, C. Οὐ κατὰ ταῦν ἐστὶν Αἰγυπτίαν] Id. Αἰ νῆες τῶν Αἰγυπτίων μείζους εἰσὶν τῶν ἄλλων, ὡς ἄπειρον πλῆθος χωρεῖν.
- 155, D. Καταχώσει] Id. Εἰ ἐθελήσει λέγειν, ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ τέχνης σεμνύνειν αὐτήν¹.
- ib. Ὡς Γοργία κεφαλὴ²] Sch. ed. Ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν, ὡς πάντα καταπλήττων τοῖς λόγοις, τὸ Γοργία κεφαλὴ εἶπεν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Γοργόνης, ἣτις καὶ Γοργῶ λέγεται.
- 156, A. Μὴ ρηκίσωσιν οἱ ῥήτορες] Id. Ἡ μέχρις ἂν μὴ λαβῆ³ ῥητορικὴν.
- 156, B. Καὶ παιδοτριβίας] Id. Τοῦτο εἰ καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς οὐ δοκεῖ εἶναι — ὑπὲρ γὰρ ἰατρικῆς ἐστὶν — ἀλλὰ τῷ ὄντι ἐξετάζων καὶ ὑπὲρ ῥητορικῆς εὐρήσεις· δεικνύων⁴ γὰρ αὐτὸν, ὡς ἂ κατὰ τῆς ῥητορικῆς εἶπεν, πιστοῦται τὸν λόγον ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν δεικνύειν τὸν Πλάτωνα καὶ κατὰ τῆς ἰατρικῆς ποιήσαντα.
- 156, C. Περὶ ταύτης λέγει] Sch. ed. Εἰπὼν ἄνω λέγεις πρὸς Πλάτωνα, τὴν φησὶ λέγει πρὸς τὸν Πλάτωνα μὲν, καὶ οὕτως ἀποτείνων τὸν λόγον, πλὴν ὡς εἰς τρίτον πρόσωπον.
- 158, C. Οὐκέτι τὰπὶ τούτοις] Id. Τὰ γὰρ ἐπὶ τούτοις ῥητὰ ἐστὶν, ὅτι οὐ χροάμετος ὄτω⁵ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἑαυτὸν κατήσχυεν⁶.
- 159, A. Ὀμήρου σώζων ἔπος] Id. Τὸ Ὀπποῖόν, κ' εἴρησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
- 160, B. Ταῦτα λέγοντες] Id. Ὅτι τούτων πάντων ἐσμὲν ἄξιοι.
- 160, C. Κακεῖνα τούτοις ἔοικεν] Id. Τοῖς τῶν τιθῶν⁷ καὶ παιδαγωγῶν λόγοις.

1) αὐτήν, sic ed., malim αὐτὸν et in capite Ἡ pro εἰ. —
 2) Ὡς Γοργία κεφαλὴ, Aristidi obversabatur versiculus Hom. Iliad. V, 741. — 3) λαβῆ, ed. λάβε. — 4) δεικνύων γὰρ κ. τ. λ., si αὐτὸν retinendum censes, judicandum ex Matth. gramm. gr. §. 295, αὐτὸν sc. Πλάτωνα; possis αὐτὸς sc. Ἀριστοτέλης, pro ὡς ἂ leg. ὅσα. — 5) ὄτω ejiciendum puto, natum ex præced. et subseq. — 6) κατήσχυεν, Jebb. ἑαυτὸ καταισχύειν τὸ ὄπποῖόν κ. τ. λ. ex Iliad. XX, 250 transcripsi, cum in schol. perversa et mutila prostant. Plinius laudat ipse Arist. t. II, p. 126. — 7) τιθῶν, Jebb. τιτθῶν.

Τούτους τοὺς λόγους] Sic Phot., in marg. αὐτοὺς 160, C.
τοὺς ὀρισμοὺς δηλαδῆ.

Καὶ αὐτὰ ἀντικρως] In marg. Schell. Ὅμοίως τοῦ- 165, B.
τοὺς τοῦ Ὁμήρου δηλονότι.

Ἀρχιλόχος καὶ ἡ παροιμία ¹] Sch. ed. Ἡ μὲν παροιμία 172, B.
φησὶν, οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ἠη-
τὸν οἶον μὲν ἔστι, οὐκ ἴσμεν. Ἴσως δ' ἂν εἴη τοιοῦτον.

Εἰ δ' οὖν] Sic Cod. Sch., in marg. Σημειῶσαι εἰ ib.
δὲ δῆ.

Τὴν Δαρείου στρατιάν] Sch. ed. Πεντήκοντα γὰρ 173, A.
μυριάδες ἦσαν, οὓς κατ' Ἀθηναίων ἔπεμψε μετ' Ἀγαμέμνονα
καὶ Δάτιος.

Ἀφαιρῶ] Schell. ἀφαιρῶν, supra ὁ Σοφοκλῆς. (Oedip. 173, B.
Tyr. 622.) In margine haec: Διὰ τοῦ τῆς προσθήκης
ὀνόματος τοῦ μόνου δηλονότι, ἀφαιρῶν ἦτοι ἐξαίρων καὶ
ἐκβάλλων τὸν δίκαιον ἀπὸ τῶν λόγων· ὅτι οἱ λόγοι οὐ μόνον
τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ καὶ παραχοῖμα, τουτέστι οὐ μόνον δια
πολλοῦ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ εὐθύς δι' ὀλίγου περύνουσιν,
ὡσπερ πυρῶν ἐξάπτεσθαι.

Τί πλέον] Supra in Schell. κέρδος. 176, B.

Τῆ ῥητορικῇ κριθήσεσθαι] Sch. ed. Ὁ γὰρ κάλλος 177, A.
καὶ ῥητορικὴν ἔχων ὡς ῥήτωρ μᾶλλον λόγου ἢ ἀξιωθήσεται.

Ῥητόρων φύλον] In m. Bar. 7. γρ φαῦλον. 178, C.

Καὶ ὅσα ἐντιμότερα κ. τ. λ.] Cod. Sch. praemittit: 179, C.
Ὡσπερ γὰρ οἱ λέοντες καὶ ὅσα κ. τ. λ.

Ἰνδικὸς ὄρνις] Sch. ed. Ἰνδικὸν ὄρνιν, τὸν Φοίνικα 179, D.
λέγει, ὅς εἰς μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν
Αἰγύπτῳ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς πυρᾶν κατιόντα καίεσθαι, εἶτα
ἐκ τῆς ἀνθρακίως αὐτοῦ σκώληκα ἀναφύομενον καὶ κατα
μικρὸν ἀυξανόμενον Φοίνικα πάλιν γίνεσθαι.

Πέμματα] Bar. 7. πράγματα, in m. γρ πέμματα. 180, B.

1) Ἀρχιλόχος καὶ ἡ παρ., de Archilocho frustra penes Gaisfordium in fragm. quaesivi, proverbium non οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο, sed οὐδὲ Ἡρακλῆς κ. δ. cf. schol. plat. p. 11, Wyttenb. ad P'haedon. p. 277. Heind. ad Euthyd. p. 385. Quodsi subaudis δυνατὸν, Ἡρακλεῖ stare potest. — 2) λόγους, Jebb. λόγον.

- ib. - *Σιτία καὶ κρέα*] Schol. ed. Ἐπειδὴ ταῦτα εἰς σύστασιν αὐτοῦ εἰσιν, διὰ τοῦτο προτιμότερα τῶν ἄλλων πραγμάτων ἔστι.
- 80, C. *Αὐτὸς ἤμῃν* (Coll. N., Bar. 7. et Schell. ἡμ αὐτ.) *τί φησὶν*] Sch. ed. Ἡ οὐ ῥητορικῆς πολλαχοῦ τῶν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἀντιποιεῖται².
- 80, D. *Εἰ τοίνυν τις καὶ*] Sch. ed. Τοῦτο εἰ καὶ ξενοπροσώπως δοκεῖ λέγεσθαι, ἀλλ' ἔμφασιν ἔχει περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, αὐτὸς γὰρ οὐκ ἐν θεάτροις εἰσῆει³ περὶ κοινῶν πραγμάτων διαλεγόμενος, ὥσπερ ὁ Δημοσθένης· ἵνα δὲ μὴ τις αὐτῷ εἴπη, ὡς οὐκ εὐφρῶς εἶχε πρὸς τοῦτο, ὅπως ἦν ἀληθές; ὥσπερ ἀπολογούμενος λέγει· διὰ τοῦτο ὁ τοιοῦτος ῥήτωρ οὐκ ἀμφισβητεῖ ἑτέρῳ περὶ πολιτείας, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγει, ὁρῶν οὐχ ὑπὸ δημοκρατίαν ὄντα τὰ πράγματα, ἀλλ' ὑπ' ἀρχὴν, ἐν ἣ κινδυνεύει ἀνάγκη τὸν τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ λέγοντα.
181. A. *Καὶ θεὸν ἡγεμόνα*] Sch. ed. Ἐπειδὴ⁴ περὶ ἑαυτοῦ εἶπε, τοῦτο λέγοντα τὸν Ἀριστείδην δεῖ θεὸν νοεῖν ἡγεμόνα τὸν Ἀσκληπιόν· τοῦτον γὰρ προστάτην ἑαυτοῦ καὶ τῶν λόγων αὐτοῦ ἐποίησατο, ὡς δηλοῖ πολλαχοῦ τῶν αὐτοῦ.
- 181, C. *Μισθωτὸν καλῶ*] Sch. ed. Ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, ὅτι ὁ λαμβάνων δῶρα οὐκ ἔστι τῷ ὄντι ῥήτωρ, ἀλλὰ μισθωτός, καὶ δίδωσιν ὁ τοιοῦτος καὶ τοῖς μὴ ῥητορικῆν μὲν μεταχειριζομένοις, ἐκ δὲ τοῦ δωροδοκεῖν σεμννομένοις

1) τῶν αὐτοῦ, Jebb. τῶν αὐτῶν. — 2) post ἀντιποιεῖται interrogandi signum posui. — 3) ἐν θεάτροις εἰσῆει, sic; sed Arist. εἰς δῆμους εἰσιέναι. An ἐν θεάτροις pertinet ad διαλεγόμενος? tum legend. διαλεζόμενος. Tenendum autem cum reliquis scholiastis, tum nostro ἔχεσθαι haud insolitum esse, ad Nub. 908; ubi non cum Rubnk. Hermannus pro ἐρχόμενοι correxit ἔζόμενοι, nisi h. l. ἐπὶ τοῖς βωμοῖς alteri ἐν τ. β. praetuleris, ad Apoll. Rhod. I, 224. Sopater in Prolegom. ἀπελθὼν ἐν Περγῶν. Cui non in mentem veniat frequentissimi illius ζητεῖ εἰς in grammaticorum scriptis, cum non minus εἰς occurat, ubi ἐν exspectaveris. — 4) ἐπειδὴ κ. τ. λ. Haec ita leguntur in ed. Ἐπειδὴ π. ἰ. εἴπομεν, τοῦτο λέγειν τὸν Ἀριστείδην, δεῖ θεὸν κ. τ. λ. Quae stare possunt, si nonnulla excidisse credideris, quod pertineat illud εἴπομεν.

ἀμφισβητεῖν αὐτῷ περὶ δόξης καὶ ὡςπερ ἑαυτοὺς κρείττους
τούτου νομίζων.

Ἄρα γὰρ περὶ τῶν ναυτικῶν ἔφη Θουκυδίδης (passim)] 183, A.
Sch. ed. Ὁ Θουκυδίδης περὶ τῆς ναυτικῆς λέγει, ὡς οὐ
δεῖ ταύτην ἐκ παρέργου μελετᾶν· λέγει οὖν καὶ Πλάτων
περὶ ῥητορικῆς οὐ ταῦτα μόνον, ἀλλὰ μηδὲ παρέργον τῆς
ῥητορικῆς ἄλλο τι ποιῆσθαι, ἀλλὰ μόνην ταύτην μελετᾶν,
εἴπερ δεῖ ταύτην κατορθωκέναι. Οὐχ εὐρύται δὲ ταῦτα ἐν
τοῖς αὐτοῦ λόγοις λεγόμενα, ἀλλὰ δι' ἐν¹ τοῦ λογογραφεῖν
πλεῖστον ποιεῖται λόγον· διὰ ταυτὰ² φησὶν Ἀριστείδης τοῦ-
τον ἄντικρυς ταυτὰ λέγειν.

Στρατηγία καὶ δικ.] Sch. ed. Ἡ γὰρ στρατηγικὴ εἰ- 184, B.
ρήνην τῇ πολιτείᾳ παρέχει,³ ἣ δὲ δικαστικὴ ἀξίαν.

Τῷ παραδόξῳ] Sch. ed. Τῷ παραδόξῳ λέγει, ἐπει- 185, B.
δὴ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ψέγει καὶ ἐπαινεῖ τὴν ῥητορικὴν.

Οὐκοῦν οὐκ εἰς τὰς ἴσας λαβὰς] Sch. ed. Ὁ λέγει, 187, B.
τοιούτον ἐστίν, ἐπειδὴ σὺ μὲν, ὡς Πλάτων, ἔψεξας τὴν ῥη-
τορικὴν, ἐγὼ δὲ ἐπήνεσα, οὐκ εἰς ἴσην μέμψιν ἤκομεν· καὶ
γὰρ ἐγὼ μὲν αὐτὴν ἀπλῆν, σὺ δὲ νομίζεις διπλῆν, ὥστε
ἐγὼ μὲν ὡς ἀπλῆν ἐπήνεσα, σὲ δὲ οὔτε ἐπαινεῖν καθάπαξ
αὐτὴν, ὡς διπλῆν, οὔτε ψέγειν προσήκεν, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐ-
τῆς ἐπαινεῖν, τὸ δὲ ψέγειν, τοιγαροῦν τὸ ἐπίσης αὐτὴν καὶ
καλὴν εἶναι καὶ φαύλην, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἴπερ διπλῆ
κατὰ σοῦ γίνεται· σὸν γὰρ κατηγορήμα τοῦτο, τὸ τὴν δι-
πλῆν ὡς ἀπλῆν ψέγειν. Idem legitur in Schell. Cod.

Περὶ πάσης φιλοσοφίας] Sch. ed. Εἰπὼν περὶ πά- 188, C.
σης φιλοσοφίας καὶ περὶ (In textu περιέγε) τῶν τῆς
ἀρετῆς μορίων (intexta μερῶν), ἐν μὲν τοῖς μορίοις τὴν
διαίρεσιν ἐποιήσατο, ἐν δὲ τῇ φιλοσοφίᾳ οὐκ ἴσως, αἰδε-
σθεῖς τὸ τῆς φιλοσοφίας ὄνομα. Ἴσως⁴ δ' αὖ καὶ φιλοσο-
φίαν εἶπε διπλῆν, εἴπερ ἠβούλετο, τὴν μὲν θείων τε καὶ
ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὴ δὲ τοιαύτην οἶαν⁵ ἀνατρέπειν

1) δι' ἐν, malim δι' ἕνα, sc. λόγον, in Politico. — 2) ταυτὰ,
ed. ταῦτα. — 3) παρέχει, Jebb. παρέχειν. — 4) Ἴσως δ' αὖ, sic,
unde vel ἄν vel αὐ corrígere possis, si αὐ, excidit ἄν, cujus omit-
tendi larga facultas. — 5) οἶαν, sic in meo certe exemplo, leg. οἶαν.

οἷα ἐστὶν ἢ τοῦ Σέξτου¹ καὶ Πύθωνος, οὗτοι γὰρ καὶ τὴν ὄντως φιλοσοφίαν ἀνέτρεπον.

- 188, C. Ἐποκορίζεσθαι] Sch. ed. Τὸ ὑποκορίζεσθαι ἀντὶ τοῦ σεμνολογεῖσθαι ἐστίν, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας, (p. 97. ed. Schaeff.) Φιλίππου² φιλίαν καὶ ξενίαν καὶ ἐταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὑποκοριζόμενοι. Φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Plut. 1010.)

Καὶ, νῆ Δί', εἰ³ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με,

Νητιάριον ἂν καὶ φάτιον ὑπεκορίζετο,

ἀντὶ τοῦ εὐφῆμως ὠνόμαζεν.

- 189, C. Ἐὰν ὁ λόγος φαίνεται⁴] Sch. ed. Ἡ εἴπερ ὁ⁵ περὶ τῶν παιδῶν⁶ τῶν θρωῶν εἴρηκας, τοῦτο δοκεῖ⁷ κἀνταῦθα τηρεῖσθαι. In marg. Sch. Cod. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου.

- 190, A. Οὐκ οἶσθα, ὅτι κ. τ. λ.] Sch. ed. Ἄνω περὶ φιλοσοφίας ἀγωνιζόμενος, ὅτι καλλίστη, κἀν ταύτην τινὲς προσποιούμενοι φαῦλοι δοκῶσι, τοῦτο διὰ τούτων ἀποδεικνύει.⁸

- 191, B. Ἄλλ' ἐῷ τό γ' ἐφεξῆς] Sch. ed. Τὸ ἀλλ' ἐῷ τό γ' ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ Ἀριστείδου εἰσάγεται τέμνοντος τὸν λόγον καὶ μὴ περαιτέρω⁹ προελθεῖν ἀξιούντος, ἀλλ' ἀρκεῖν ἡγουμένου ταῦτα πρὸς ὃ βούλεται.

- 191, C. Τὸν ἕλλ.] Supra in Schell. μὲν.

- ib. Διὰ πάντων τύχη] In marg. Ἡ πάντων ἐπιτυχῆς γένοιτο.

- 191, D. Πρῶτος δὲ Πλάτων] Sch. ed. Τὸ πρῶτος καὶ μέσος καὶ τελευταῖος παροιμία ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχυρῶν λεγομένη.

1) Σέξτου, Jebb. Σέκτου. — 2) Φιλίππου, κ. τ. λ. in Jebbii ed. haec ita: Φιλίππου ξενίαν καὶ ἐταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενα. — 3) Καὶ, νῆ Δί', εἰ κ. τ. λ. excerptam varias lectt. in Comici versiculo, Jebb. καὶ νῆ Δία γ' εἰ λυπουμένην αἰσθοιτο, νητιάριον καὶ βῆτιον ὑπ. De Ἐποκορισμῷ et εἰρωνείᾳ olim latius expositurum me confido, cum plura mihi eam in rem collecta tradidisset Creuzerus V. D. — 4) Ἐὰν ὁ λόγος φαίνεται, Codd. Coll. Nov. Bar. 7. Schell. φαίνεται, ut vehementer mihi probaverit Wyttenbachius conjecturam ἔαν κ. τ. λ., quae est in exempl. Valken. ex notis ad Plut. de S. N. V. — 5) εἴπερ ὁ, Jebb. εἴπερ ὁ. — 6) παιδῶν, Jebb. παιδῶν. — 7) τοῦτο δοκεῖ, Jebb. τοῦ δοκεῖ. — 8) ἀποδεικνύει, Jebb. ἀποδεικνύειν. — 9) περαιτέρω, Jebb. παραιτέρω.

Συναγορεύειν] In marg. Schell. Ἐν οἷς τὰ πολλὰ παρ- 192, A.
 αιτοῦμαι. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὑπὲρ τεσσάρων ἐρεῖ τὴν ἀρ-
 χήν, παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ περὶ τῶν
 αὐτῶν πολλάκις.

Καλλωπίζεται] Supra in Schell. Κωμικοῖς σχήμασι. ib.

Ἐν μέτροις] Schol. ed. Ἐπέτατε γὰρ αὐτῶ, μὴ μό- 192, C.
 νον καταλογάδην, ἀλλὰ καὶ τριάκοντα στίχους ἴ λέγειν πρὸς
 αὐτὸν ἐκάστης ἡμέρας καὶ πλείους τούτων εἰ βούλοιο, ἐλάτ-
 τους δὲ οὐδαμῶς, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις φησίν.

1) στίχους, ed. στίχων. Sed στίχους est quoque in Sopatri
 prolegom. in Aristid. init., ubi haec: Ἐκελεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀσκλη-
 πιοῦ καθ' ἡμέραν τριάκοντα λέγειν στίχους, καὶ περαιτέρω μὲν ἐξεῖ-
 ναι τοῦτων λέγειν, ἤττονας δὲ οὐ. In sacris autem orationibus, qua-
 les nunc supersunt, narrat quidem Aristides, sibi illud ab Aescu-
 latio impositum esse, ut in suam laudem et pedestri oratione et
 versu semper aliquid comminisceretur (Orat. II, p. 291 seq., III,
 p. 321. 330.), sed triginta ut quotidie versus componeret, hoc
 praeceptum nusquam per has sex orationes legere memini. De-
 sumtane haec ex iis, quae sextae orationis intercidisse putat Can-
 terus? Morte enim Aristidem non prohibitum esse, quo minus
 perficeret sextam orationem, inde colligo, quod Sopater in Pro-
 leg. tradit: οὗτος δὲ ὁ Ἀριστείδης νέος ὢν πικροτάτην λέγεται
 νεοσοσθένει νόσον ἐπιληπτικὸν γὰρ κ. τ. λ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΑΤΩΝΑ ΛΟ-
ΓΟΝ ΠΕΡ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ.
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

- 193, A. Παραιτεῖσθαι] Arog. Mon. Παραιτεῖσθαι μὲν ἐστὶ τὸ συγγνώμην αἰτεῖν· οὕτω Δημοσθένης, ² τῷ δὲ φεύγοντι καὶ παραιτεῖσθαι. Phot. Ἀπολογεῖσθαι.
- ib. 'Οτι δεῖ] Phot. πρὸς Πλάτωνα ἀντιλέγειν.
- ib. Οὐ πρὸς ἄνδρας] Sch. ed. Λέον πρὸς ἄνδρα εἰπεῖν, ἦτοι πρὸς τὸν Πλάτωνα ³ καὶ τοὺς τᾶκείου φρονουῦντας ἢ τοὺς φιλοσόφους.
- 193, B. 'Ο μὴδ' ἂν εἷς] Coll. Nov. Ὡς μὴδ' ἂν, in marg. rec. m. γρ. ὁ μὴδ' ἂν. Arog. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν ⁴ εἴρηται·
Ψεῦδέα τ' ἀρτύνοντα, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.

1) Σχόλια εἰς τὸν κ. τ. λ. Haec ad inscriptiones effinxi, quae Panathenaico et superioribus orationibus platoniciis praemittuntur. Jebbiius Πρῶτος (sc. λόγος) ὑπὲρ Περικλέους. Ἀπελογήσατο γὰρ κ. τ. λ. quae cum paulo infra ponenda arbitraret, illico migrare jussi. Pro iis dedi Προοίμιον, cum manifestum sit de Pericle p. 118. lin. 7. institui orationem, ipso innuente Aristide, cumque Sopater Apam. in prolegom. ad orat. pro Quatuorv. haec Παραιτεῖσθαι κ. τ. λ. nuncupasset προοίμιον, (εὐθὺς ἐν τῷ προοίμῳ). His vero obstande, quod omnes fere Codd. statim Περικλῆς vel ὑπὲρ Περικλέους praemittant, inficias non iverim. — 2) οὕτω Δημοσθένης, contra Mid. p. 193. ed. Schaeff. Ceterum laudatur initium hujus scholii ex Cod. Mon. nro CXXIII, in Catalogo t. II. p. 64. ubi pro ἐστὶ legitur δέ. Subl. Valk. — 3) ἦτοι πρὸς τὸν Πλάτωνα, Jebb. τὸν πρὸς Πλ. Legitur item hoc schol. in Cod. Mon. CCXLIX, Catal. t. III, p. 30, ubi ἦτοι τὸν Πλάτωνα. — 4) Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, Od. XI 365. Ap. ἀρτύνοντα.

Τὸ δὲ εἰκάσειεν ἀντὶ τοῦ διακρίνειεν, ἀπτικῶς. Idem confirmat glossa Schell. εἰκάσειεν, in marg. διακρίνειεν.

Σπουδαῖον καὶ καλόν] In marg. Schell. Τὸ σχῆμα μεταληπτικόν.

Ἐγὼ γε καὶ μηδὲν μᾶλλον] Schol. ed. Δείκνυσιν κατὰ 194, B. εὐστασιον πρῶτον Ἀριστείδης τὸν Πλάτωνα οὐκ ἀναγκαιῶς εἰς τὰς τῶν ἀνδρῶν χωρήσαντα βλασφημίας· εἶτα κατὰ ἀντιπερίστασιν ¹ λέγων, ὡς εἰ καὶ δάσομεν εἶναι βλάβην τοσαύτην τῷ σῶ λόγῳ ἐκ τοῦ μὴ λοιδορῆσαι τοὺς ἀνδρας, ὅσην ἂν ἀφέλειαν εἶχεν ἐκ τοῦ λοιδορῆσαι; Τοιαῦτα γὰρ ἡμῖν ἐνοεῖν δίδως τῇ τοσαύτῃ κατ' αὐτῶν ὀρμῇ· ἔδοξεν ἂν πρὸς χάριν χρηστὸς, ² εἰ καὶ μὴ τὰ συνοίσοντα τῷ σῶ λόγῳ ἐποίησεν. Ἐκινδύνευε δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὡσπερ κινδυνευῶδές ἐστιν, ὅταν τίνες τισι χαριζόμενοι βλάπτωνται. ³ In marg. Schell. Εἰ μὴ ἠνάγκαζε τὸ πρᾶγμα, χρηστὸν νομισθῆναι ἤτοι προτιμηθῆναι, τὸ πρὸς χάριν ἤγουν τὸ πρὸς ἡδονὴν τοῦ βελτιονος, δῆλον τῆς ἀληθείας.

Ἀντὶ τοῦ τὰ βέλτιστα] Apogr. Mon. . . . Ἔστι δὲ ib. Δημοσθενικόν, ὥστε κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐπαχθεῖς ποιεῖν.

Ἄπειρηκότος (Jebb. ἀπρηρηκότος) In marg. Schell. Ἄπη- ib. νηραμένου, οὐ συντιθεμένου.

Καὶ παροξύναι] Schol. ed. Ὅτι ῥήτωρ ἦν καὶ οὐκ ἂν 195, A. ἤρεστο ῥητόρων διαβαλλομένων, ἢ ὅτι ἐφίλει ⁴ τοὺς ἀνδρας.

Γνοίη δ' ἂν τις] Schol. ed. Τὸ γνοίη δ' ἂν τις 195, B. πρὸς τὸ τίς ἢ βλάβη τῷ λόγῳ τὴν δύναμιν ἔχει, τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου εἶπε, ὑπαχθεῖς τῇ τοῦ λόγου ἀκολουθία.

Θεραπεύειν ⁵ ὡς βελτίστους] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ ib. ἐπιμελεῖσθαι, ὡς Θουκυδίδης ἐν β', ⁶ ὁ μὲν γὰρ ἤσυχά-

1) ἀντιπερίστασιον, malim ἀντιπαράστασιον, ut supra. — 2) χρηστὸς, sc. ὁ λόγος, noli mutare in χρηστὸν. — 3) βλάπτωνται, f. βλάπτωσιν. Huic autem scholio in Cod. bomb. CCXLIX prorsus cum edito convenire, confirmat, credo, Hardt. Catal. Mon. t. III, p. 30. — 4) ἢ ὅτι ἐφίλει τοῖς ἀνδρας, Cod. Leid. ἢ ὅτι πόθον εἶχε πρὸς τοὺς ἀνδρας, quae in sui exemplaris margine annotavit Valken. — 5) Θεραπεύειν subl. Valken. — 6) ὡς Θουκυδ., II, 65.

ζοντάς τε καὶ τὸ ναυτικὸν θεραπεύοντας. Τὸ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ πάνυ· ἐπίτασις γὰρ ἢ λέξις.

195, C. Ὡδίων] In marg. Schell. Ἐπιθυμῶν λανθανόντως.
ib. Οὐδέποτε ἂν φήσαιμι] Arogr. Mon. Καὶ παρὰ ἱ
Δημοσθένει, ἂ ἀλλ' ἐμοὶ μὲν — οὐ βούλομαι δὲ δυσ-
χερεῖς οὐδὲν εἰπεῖν.

196, A. Ὅσα γε ἑκ τῶν λόγων] Arogr. Mon. Θαυμασίως,
ἵνα μὴ αὐτοῦ κατηγορήσῃ τοῦ Πλάτωνος, τὸν λόγον αὐτὸν
φῃσι αὐτίον εἶναι. Δεινῶς δὲ κωμωδία ἑ παραβάλλει τὸν λό-
γον τοῦ Πλάτωνος· ἕξ εστι δὲ ἀπὸ τοῦ δυνατὸν ἔστι.
Κατηγορήσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφάνους ὕβρεως, ἐτέ-
θη νόμος μηκέτι ἐξεῖναι κωμωδεῖν ὄνομασι. Ἄλλοι ἑ δὲ
λέγουσιν, ὅτι ἐκωμῶδουν ὄνομασι τοὺς ἄνδρας μέχρις Εὐ-
πόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ
ῥήτωρ· κωμωδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἐξῆρπεν αὐτὸν ἐν
τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον, εἰπών·

Βάπτε με ἐν θυμέλῃσιν· ἐγὼ δὲ σε κύμασι πόντου
Βαπτίζων ὀλέσω νόμασι πικροτάτοις.

196, B. Ἦσαν λόγοι] In marg. Schell. Χώρα λόγων.

196, C. Ἄνευ τοῦ μηδὲν] Schol. ed. Νόμιμόν ἔστι τοὺς ὀντι-
ναοῦν ἑ ἐλέγχοντας αὐτὸ τοῦτο μόνον ποιεῖν, καὶ μὴ πρὸς
ὑβριν ἐξάγεσθαι, ἀμβλύνοσι γὰρ ὡσπερ ἐντεῦθεν τὴν τῶν
ἐλέγχων ἰσχύν. In marg. Schell. Χώρις τοῦ ἔχειν εἰπεῖν,
ὅτι οὐ προσῆκε Πλάτωνα βλασφημεῖν, εἰ καὶ ταμίλιστα
εἶχε ἐλέγγην ἥτοι ἐξευτελίζειν.

1) καὶ παρὰ, Arogr. περι. — 2) Δημοσθένει de Coron. p. 50
ed. Harles., ubi εἰπεῖν οὐδέν. Noster facit cum August. I. — 3)
Ὅσα γε ἐκ τῶν λόγων subl. Valken. — 4) κωμωδία, Arogr. M.
κωμωδία. — 5) Ἄλλοι δὲ λέγουσιν κ. τ. λ. Quae inde ab his sequuntur,
edidit Creuz. in comment. ad Plot. pag. 265., ubi expli-
cat V. D. quid sit νόμασι πικροτάτοις. — 6) ὀντιναοῦν, ed. ὀντι-
νοῦν.

Π Ε Ρ Ι Κ Λ Η Σ .¹

Καὶ πρῶτον μὲν κ. τ. λ.] Jebb. p. 116. Πρῶτος ὑπὲρ 196, C.
Περικλέους² ἀπελογήσατο γὰρ ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγῳ.

Ἐπερήφανον] Supra in Schell. Ἐπέρογον. 197, A.

Ἀνελεύθερον] In marg. Schell. Μικροπρεπῆ καὶ τα-
πεινόν. ib.

Ὡσπερ τοὺς πρεσβυτάτους³ Ἀθηναίων] Apogr. Mon. ib.
(ex quo Werf. enotavit πρεσβυτέρους) et Leid. ἵνα καὶ
Πλάτωνα⁴ ἔχη ἐπαινετήν. ἐν γὰρ τῷ Τιμαίῳ φησὶ σώφρονας
τοὺς πρὸ κατακλυσμοῦ Ἀθηναίους·⁵ ἢ τὰς⁶ ὅτε οἱ Ἀρεο-
παγῖται διώκουν. Schol. ed. Ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶ σώφρο-
νας τοὺς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Ἀθηναίους εἶναι.

1) Περικλῆς, sic ex Schell., qui cum Coll. Nov. in reliquis deinceps praemittit Μιλτιάδης, Κίμων, Θ. sic schol. ed. t. II, p. 198. Λαχνητος ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Περικλείῃ atque ita Leid., cf. pag. 192. Cum Schell. et Coll. Nov. faciunt Leid., unde in marg. adnotavit Valken., Monac. nro CX XIII, (Catal. t. II, p. 63.) et nro CCCCXXXII (t. IV, p. 337 seq.) qui omisso Pericle fol. 57. Ἀριστείδου Κίμων, fol. 60 Ἀρ. Θεμιστοκλῆς. At vero in Cod. nro CCXLIX est ὑπὲρ Περικλέους κ. τ. λ. (t. III, p. 28. seqq.) — 2) Πρῶτος ὑπὲρ Π., ea praefixerat exordio Jebb. Sed in seqq. aliquid deesse videtur. Quid? si transposita vocula ita legeris: ἀπελογήσατο γὰρ ἐν τῷ ἅ λόγῳ ὑπὲρ ῥητορικῆς. Etenim cum priore harum oratt. platoniarum parte studisset patrocinari arti oratoriae, nunc ipsos amplissimos viros, in his primo loco Periclem a Platonis telis protegere conatur. — 3) Ὡσπερ τοὺς πρεσβ., subl. Valken. — 4) ἵνα καὶ Πλάτωνα, Ap. Πλάτων, cf. Critiam pag. 46 ed. Bip. ubi veteres Athenienses dicuntur fuisse τὸ μέσον ὑπερηφανίας καὶ ἀνελευθερίας διώκοιτες, idem de Pericle confirmat Aristid. h. l. — 5) Ἀθηναίους, unde in Apogr. Mon. et Leid. ἀνθρώπους, ἄνους, quod modo in ἄλλους, in οὐρανούς, ἄθηναίους, ἀνθρώπους abiit, vide Valk. ad Herod. III, 16. IV, 18. VIII, 98. ne plura. — 6) ἢ τὰς ὅτε οἱ Ἀρ., Werf. ex auctoritate Leid. ejicit τὰς et Ἀρεοπαγῖται dedit pro Ἀρεοπαγῖται, quod erat in Mon. Sed nescio, utrum ejicienda voce τὰς justam Werf. adhibuerit medicinam. Legendum praeterea fuit διώκουν.

- 197, B. Ἐναντία Θουκυδίδη] Apogr. Mon. et Leid. Τοῦτου¹ δὲ τοῦ Θουκυδίδου καὶ ὁ συγγραφεὺς² μέμνηται λέγων, αἱ³ μετὰ τοῦ Θουκυδίδου καὶ Ἄγνωτος. Schol. ed. Οὐ τὸν συγγραφεὶά λέγει, ἀλλὰ ἄλλον τινα διάστροφον⁴ τῆς πολιτείας, ὃ⁵ καὶ ὁ δῆμος ἅπας ἐπέειθετο. In marg. Schell. Οὐ τὸν συγγραφεὶά, ἄλλον δὲ τινα ἀντιπολιτευόμενον Περικλέϊ.
- ib. Ὅς γε οὐδὲ γελῶν κ. τ. λ.] Phot. sic: Περικλῆς τοίνυν τάτε ἄλλα τὸν βίον ἦν ἄριστος καὶ οὐδὲ γελῶν πάποτε ὑπό τινος ὠφθη· καὶ τῇ μὲν τῆς πολιτείας φυλακῇ κ. τ. λ. In marg. Phot. Περικλῆς τοίνυν λέγεται, ὅς γε (sic) οὐδὲ γελῶν οὐδ' ὕφ' ἐνός πάποτε ὠφθῆναι· ἀλλὰ τῆς μὲν κ. τ. λ.
- 197, C. Ὡς φόβῳ τῆς διαβολῆς] Schol. ed. Ἐπιστρατεύσαντες Λακεδαιμόνιοι μετ' Ἀρχιδάμου Ἀθήνησι καὶ δειδροτομήσαντες τὰς Ἀχάνας καὶ τοὺς τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀγροῦς, μόνους τοὺς τοῦ Περικλέους εἴσαν, φιλίαν τοῦ Ἀρχιδάμου πρὸς αὐτὸν ἔχοντος.
- 199, A. Πλέον ἢ τύραννος⁴] Schol. ed. Ὁ γὰρ τύραννος ἀναγκάζει, οὗτος δὲ ἔκοντας αὐτοὺς εἰς τοῦτο παρεσκεύασεν.
- 199, B. Παντός Πεισίστρατου] Apogr. Mon. et Leid. Οὗτος ὁ Πεισίστρατος πρῶτος ἐτυράννευσε⁵ τῶν Ἀθηναίων· καὶ φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ᾱ⁶ διὸ καὶ πάντων τῶν τυράννων ἐνομίσθη χαλεπώτατος. Δειῶς οὖν ὁ Ἀριστείδης πάντα τύραννον Πεισίστρατον ἐκάλεσεν,⁷ ὡς καὶ Μίδα⁸ ὁ ῥήτωρ

1) Τοῦτου, Ap. M. τοῦτον. — 2) ὁ συγγραφεὺς, I, 117. — 3) αἱ μετὰ, Mon. ἢ μετὰ. — 4) διάστροφον, Valk. το δια non sublineans, eo indicat, δια in Leid. non exaratum esse (ita ἐναντία Θ., quae Jebbiius satis negligenter ex Arist. scholio praemisit, non subl.); unde conjecerim ἀνίστροφον τῆς πολιτείας, adversarius ejus in republica gerenda, cf. Plut. Pericl. VIII., quod Schell. interpretatur ἀντιπολιτευόμενον. — 5) ὃ καὶ ὁ δ. ἅπας ἐπ., Jebb. φ κ. ὁ δ. καὶ ἅπ. ἐπ., καὶ cum Valk. ex Leid. delevi. — 6) πλέον ἢ τ. subl. Valk. — 7) ἐτυράννευσε, Leidensis, cuius varietatem excerpserit Valk., ἐτυράννευε, Mon. ἐτυράννησε, ed. ἐτυράννευσεν, ex quibus cum Werfero restitui ἐτυράννευσε. — 8) Ἡρόδοτος ἐν τῇ ᾱ, cap. 59 seq. — 9) ἐκάλεσεν, Leid. ἔλεγε. — 10) Μίδα ὁ ῥήτωρ, Mon. Μειδίας, Leid. Μειδίας, quod in m. testatur Valk. Quae omnia hoc modo concinnare studet Werf.: ὡς καὶ Μίδα Μειδίας ὁ ῥήτωρ πάντα πλούσιον (sic Excerpta Leid., Valk. πανταπλούσιον) ὀνόμαζει. Vereor, ut recte. Ὁ ῥήτωρ a schol. οὕτως ἐπὶ ὧς ubi commemoratur, Demosthenes est, ὁ συγγραφεὺς Thucy-

πάντα πλούσιον ὀνομάζει· παντὸς οὖν Πεισιστράτου λέγει ἀντὶ παντὸς τυράννου. Schol. ed. Οὗτος πρῶτος ἐτυράννευσεν ἐν Ἀθήναις, διὸ καὶ π. τ. τ. ἐν. χαλ. Δεινῶς οὖν ὁ ῥήτωρ παντὸς Πεισιστράτου φασιν, ὥσπερ ἂν εἰ παντὸς τυράννου προσέδηκεν.

Ἐκ μέσου] Phot. Τοῦ δημοσίου· οἶον ἴσως τὸ γὰρ 199, C. ἐκ μέσου φερόμενον ἴσον ἐπὶ πάντας, ὥσπερ ἐπὶ κύκλου φέρεται· ἢ ὅτι ἡ ἀκρόπολις μέση κεῖται τῆς πόλεως.

Καίτοι εἰ τὸν Ἀρχέλαον] Arogr. Mon. Ἀρχέλαος ib. Περδίκκου παῖς νόθος ἐκ δούλης Ἀλκέτα, ἀδελφοῦ Περδίκκου, ὃν ἐκβαλὼν ὁ Περδίκκος εἶχε τὴν βασιλείαν. Μετὰ οὖν θάνατον Περδίκκου μεταστειλόμενος Ἀρχέλαος Ἀλκέταν ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ, καταμεθύσας ἀπέκτεινε μετὰ παιδὸς Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε καὶ τὸν γνήσιον Περδίκκου πατρὸς παῖδα ἀπὸ Κλεοπάτρας εἰς φρέαρ καὶ ἔφη χθρὰ διώκοντα ἐμπεσεῖν· τοῦτον δὲ ἐπικληθῆναι φησὶ Ἀλκέταν ἢ Μέροπον. Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ τὸ ἐπιχθρῆμα· εἰ γὰρ, φησὶ, τὸν Ἀρχέλαον κακίζεις, ὅτι ἐξ ἀδικίας τὴν βασιλείαν ἐκτήσατο, ὀφείλεις θαυμάζειν τὸν Περικλέα, ὅτι παρὸν αὐτῷ τυραννεῖν, οὐχ εἴλετο. Οὗτος δὲ ὁ Ἀρχέλαος⁵ Μακεδῶν ἦν τὸ γένος, πρόγονος δὲ Φιλίππου· μέμνηται καὶ Θουκυδίδης⁴ ἐν τῇ β', ὅτι Περδίκκου ἦν υἱός· οὗτος δὲ νόθος ὢν ἀπέκτεινε τὸν ἀδελφόν, γνήσιον ὄντα, ᾧ ἡ βασιλεία ὀφείλετο, καὶ οὕτως αὐτὸς ἐβασίλευσεν. Ἄθλιον⁵ δὲ αὐτὸν καλεῖ ὁ Πλάτων ὡς ἀδελφοκτόνον γενόμενον, ὥστε καὶ τὸν δίκαιον καλεῖ εὐδαίμονα. Cod. bomb. Ἀρχέλαος υἱὸς γέγονε Περδίκκου νόθος, ἀδελφὸς δὲ Περδίκκου⁶ ὁ Ἀλκέτας

dides, ὁ ποιητὴς Homerus, licet hinc inde a nostro ipse Aristides ὁ ῥήτωρ dicatur, in quo *Μίδαν* eo sensu legere haud memini, cum alia id genus occurrant, Or. pl. p. 194. ibiq. Sch., t. I, p. 61.

— 1) Καίτοι εἰ τὸν Ἀρχ. subl. Valk. Eadem ferme, si a paucis tantummodo discesseris, supra p. 55. prodita sunt, unde φασιν pro φησιν et ἡ Μέροπον pro ἡμερόπην, quae erant in Mon., recepi. Cf. de hoc Schol. Creuz. ad Plot. p. 470. — 2) εἰ γὰρ, φησὶ, κ. τ. λ. Ap. M. εἰ γὰρ φησὶ τὸν Ἀρχέλαον, κακίζεις κ. τ. λ. — 3) Οὗτος δὲ ὁ Ἀρχ. κ. τ. λ. Haec ex alio Scholio adnota videntur, id quod passim in his Scholiis accidit. — 4) καὶ Θουκ. ἐν τῇ β', cap. 100., cf. Intt. ad II, 95. — 5) Ἄθλιον, quae inde sequuntur, edidit Creuz. ad Plot. l. l. — 6) Περδίκκου, hanc

ὁ κατὰ τὸν Πέλοποννησιακὸν πόλεμον· τοῦτον τὸν Ἀλκίταν ἀπέκτεινεν Ἀρχέλαος, θεῖον μὲν ὄντα κατὰ πατέρα, δεσπότην δὲ κατὰ μητέρα· αὕτη γὰρ ἀγεννής ἦν καὶ φαῦλη· ἀπέπνιξε δὲ καὶ τὸν Ἀλκίτου παῖδα. Εἰσάγει δὲ ταύτην τὴν ἱστορίαν Πλάτων ἐν τῷ Γοργία, διασύρων ἐντεῦθεν τὴν ῥητορικὴν οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἰσθι δὲ ὡς μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι Ἀλκίταν τὴν αὐτοῦ σύζυγον Κλεοπάτραν ἔλαβε· ἀπιδὼν οὖν πρὸς μύλωνα ἀλήθοντα ἔφη, οὕτως συντρίβω τοὺς ἐχθρούς μου, ὥσπερ οἱ τοῦ μύλωνος τοῦδε μῦλοι συντρίβουσιν ἃ ἀλήθουσιν.

200, A. Συμβαίνει (sic Jebb., Schell. συμβαίνοι, Bar. 3. et Coll. N. συνέβαιναν, scholio praeposuit Jebb. συμβαίων, at vero Scholiastes legit συμβαίνειν) Schol. ed. Κάτωθεν κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ὄμην πρὸς τὸ συμβαίνειν λάμβανε.

ib. Πάλαι γεγενημένων] Id. Τὰ νῦν ἐστῶτα³ ἀποδείξεως δεόνται, οἱ δὲ παλαιοὶ γεγενημένοι ἄνδρες μαρτύρων τῶν κατ' αὐτοὺς γενομένων καὶ τὰ αὐτῶν ιδόντων.

200, B. Ἐ τῶν μαρτύρων] Apogr. Mon. Ἐπειδὴ ὁ Πλάτων δίχα μαρτύρων ἔπειθε διὰ τῶν λόγων, τοῦτο εἶπε· λέγει δὲ ὁ Πλάτων⁵ πρὸς τὸν Πῶλον, ἐγὼ γάρ,⁴ ὧν ἂν λέγω, ἓνα μὲν παρασχέσθαι⁵ μάρτυρα ἐπίσταμαι, πρὸς ὃν ἂν μοι ὁ λόγος ἦ, τοὺς δὲ πολλοὺς ἐῷ χαίρειν. Τάχα δὲ καὶ ἡθικῶς εἴρηται, φαίνεται γάρ, ὡς αὐτὸς⁶ Πλάτων μαρτυρίας εἰσαγαγὼν ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ἀπολογία, ὅτι καὶ εὐσεβής ἦν καὶ τοῖς θεοῖς ἔθνε· κατηγορεῖται⁷ δὲ ὡς καινότερα εἰσάγων δαιμόνια καὶ ὑποφθείρων τοὺς νέους. Schol. ed. Δι' ἀποδείξεως γὰρ πάντα δείκνυσι Πλάτων.

200, C. Μετρίως] In marg. Schell. Δικαίως, συμμέτρως.

201, A. Προγούς] Schol. ed. Δι' ἧς ἂν περιγέγονται Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων.

vocem ubivis Cod. bomb. simplici x, ut editus Schol. supra. — 1) Εἰσάγει δὲ ταύτην κ. τ. λ. Creuz. l. l. — 2) Τὰ νῦν ἐστῶτα, ed. Γιωῦν ἐστῶτα. — 3) λέγει δὲ ὁ Πλ., pag. 93, ed. Heind. — 4) ἐγὼ γάρ, ὧν ἂν, Apogr. ἐγὼ μὲν, ὧδ' ἂν — 5) παρασχέσθαι, Ap. παρέχεσθαι, Creuz. ad Plot. p. 471. — 6) ὡς αὐτὸς, quod cum stare possit, magis tamen arrideret ὡς αὐτῶς. — 7) Κατηγορεῖται, hoc verbum cum Acc. construi, ubi de personis agitur, negat

Ἐπεβίω] Id. Μεσοῦντι τῷ τρίτῳ ἔτει τοῦ πολέμου ib.
Περικλῆς ἀπέθανεν.

Ἐπικτωμένους] Id. Ἡ μὴ πρώτους ἀρχομένους τοῦ ib.
πολέμου, ἢ μὴ ἀρχὴν ἑαυτοῖς καὶ ἄλλων πόλεων προσποιου-
μένους ἐκ τοῦ πολεμεῖν.

Μηδὲ τῇ πόλει κινδυνεύοντας] Id. Ἡ τὸν πρὸς Πελο- lb.
ποννησίους πόλεμον μὴ πλησίον Ἀθηῶν ποιεῖσθαι, ἀλλ'
ἐν τῇ ἐκείνων χώρα περιπλέοντας, Πελοποννησίων Ἀθήνησι
στρατευομένων.

Ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς] Id. Ὅν ἀπέστειλαν μετὰ Νικίου 202, B.
καὶ τινων ἄλλων.

Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ] Id. Ἡ τοσαύτη περιουσία ἦν
αὐτῷ φρονήσεως καὶ ἐμπειρίας.

Καὶ συγγεγονῶς¹⁾] Id. Καλῶς προσέδθηκε τὸ συγγε- 202, C.
γονῶς ἐνδέχεται γὰρ γεγενῆσθαι μὲν τινα κατὰ τὸν αὐτὸν
χρόνον τῷ δεῖνι, διὰ δὲ τὸ μὴ συγγεγονέαι ἀγνοεῖν τὰ
ἐκείνου ὡς ἔχει. Θουκυδίδης γοῦν Περικλεῖ συνεγένετο περὶ
λόγους, συμφουιτηταὶ γὰρ ἦσαν ἀμφοτέροι.

Μὴ μόριον μόνον] Arogr. Mon. Ὁ Πλάτων γένος 205, B.
τῆν κολακειάν εἰπὼν μερίζει αὐτὴν τετραχῆ, εἰς μαγειρικὴν
καὶ κομματοικὴν,²⁾ οἶονεὶ τὸ κοσμητικόν, τὴν καλουμένην
κουρικὴν, καὶ σοφιστικὴν καὶ ῥητορικὴν. . . . .

Τὴν ιδέαν αὐτὴν] Ar. Mon. λέγει γὰρ ὁ Πλάτων³⁾ τῶν 203, C.
ἐπὶ γῆς ἐν οὐρανῷ εἶναι τὰ παραδείγματα, οἶονεὶ ἀρχέτυπα,
ἐξ ὧν εἰσὶ τὰ ἐπὶ γῆς, ἄσώματά τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ
ἀνθρώπου ἢ ἀνθρωπότης, καὶ τοῦ ἵππου ἢ ἱππότης καὶ
τῶν ἄλλων ἀπάντων ὁμοίως, ἄπερ ιδέας καλεῖ. Ὁ δὲ τού-
του μαθητὴς Ἀριστοτέλης πρὸς τοῦτον διαμάχεται λέγων,
μὴ εἶναι ιδέας. . . . Εἰς δ' δὲ διαιρεῖ τὴν κολακειάν ὁ
Πλάτων, εἰς σοφιστικὴν, ὀψοποιητικὴν, κομματοικὴν,⁴⁾ ῥητο-
ρικὴν· τέταρτον οὖν μέρος τῆς κολακειᾶς ἢ ῥητορικὴ. . .

eum Steph. Spaldingius ad Midian. p. 46. 271, non item ubi
de rebus. — 1) καὶ συγγ., subl. Valk. — 2) κομματοικὴν,
Arogr. κομματοικὴν, ridicule; correxit Creuz. l. l. — 3) λέγει
γὰρ ὁ Πλάτων κ. τ. λ. Vide apud Creuz. ad Plot. p. 389., qui
tantum extrema Eius δ' δὲ κ. τ. λ. addere neglexit quippe p. 471
laudaturus. — 4) κωμματοικὴν, Ar. κομματοικὴν ut supra. —

- ib. Τῆ Θεαρίωνος καὶ ¹ M.] Sch. ed. Τούτους φασὶ συγ-
γράμματα μαγειρικὰ συγγράφαι. Idem in marg. Schell.,
pro συγγράφαι — συγγραφέναι (sic.) (cf. Heind. ad
Gorg. p. 246.)
- ib. Ἀντίστροφος] Sch. ed. Ἀντίστροφον λέγει τὸ ἴσον·
ὡσπερ γὰρ τὰ ἀντιστρέφοντά φασιν οἱ φιλόσοφοι, οἶον, εἴ
τι γελαστικὸν, ἄνθρωπος, ² καὶ εἴτι ἄνθρωπος, γελαστικόν,
οὕτω καὶ τοῦτο, εἴτι Περικλῆς πρὸς τὰ πολιτικά, τοῦτο
Θεαρίων καὶ Μίθαικος· καὶ εἴτι Θεαρίων καὶ Μίθαικος,
τοῦτο Περικλῆς.
- ib. Ἄλλ' ἴσως ³ οἱ κόλακες] Ap. Mon. Ἀθανάσιός φησι,
ὅτι ὁ ῥήτωρ δεικνύς ἐντεῦθεν ⁴ ἡμῖν, τὸ εἶδος τοῦ λόγου
ἀντιφρόνητικὸν διὰ τὸ κατὰ μέρος ἀνασκευάζειν τὰ εἰρημένα
ὑπὸ Πλάτωνος.
- ib. Φέρε δὴ ⁵] Ap. Mon. Οὕτω καὶ Δημοσθένης· ἡμεῖς
οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον μοι δοκοῦμεν ἔχειν ⁶ πρὸς
ταῦτα (9, 14.)
- 204, B. Τὸ σὸν ⁷ δὴ τοῦτο] Sch. ed. Ἄει ὁ Πλάτων ἐν ταῖς
ἐρωτήσεσι τὸ, ὡ ἑταῖρε, τίθησιν.
- 204, C. Ἐπισηφίζεις] Ap. Mon. Καλῶς εἶπεν ἐπισηφίζεις ⁸
ὡς αὐτὸς καλεῖς· ἄλλως γὰρ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ υποβάλλ-
λειν αὐτὸ λέγουσιν τὸ ψηφίζεσθαι, καὶ ἄλλως οἱ φιλόσοφοι.
Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος ⁹ Ταῦτ' ἐπεσηφί-
φιζεν ὁ ἐπιστάτης ἀντὶ τοῦ ἠρώτητος· καὶ Αἰσχίνης ¹⁰
εἰπὼν τοὺς προέδρους ἐπισηφίσαι· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ α.

1) Τῆ Θεαρίωνος καὶ M., subl. Valk. — 2) Εἴ τι γελαστικόν, ἄνθρωπος κ. τ. λ. ed. εἴ τι γελαστικὸν ἄνθρωπος, quod sensum turbat. — 3) Ἄλλ' ἴσως, subl. Valk. — 4) δεικνύς ἐντ. κ. τ. λ. leg. δεικνυσι, nisi post Πλάτωνος, nonnulla excidisse credideris; ante τὸ excidit ὅτι, ab articulo absorptum, aut deest εἶναι, locum sic constituit: Ἄφ. φησι, ὅτι ὁ ῥήτωρ δεικνυσι ἐντεῦθεν ἡμῖν τὸ εἶδος τοῦ λόγου ἀντιφρόνητικόν, διὰ τὸ κ. μ. κ. τ. λ. — 5) Φέρε δὴ Werf. ita adducit: Φέρε δὴ· καὶ ἑαυτὸν . . . οὕτω καὶ Δ. κ. τ. λ. Dem. l. l. ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι δοκοῦμεν ἔχειν τρόπον πρὸς αὐτά. — 6) ἔχειν, Ap. ἔχει. — 7) Τὸ σὸν κ. τ. λ. subl. V. — 8) Ἐπισηφίζεις, vide Creuz. ad Plot. p. 471 seq., differt Sch. plat. p. 112. subl. Valk. — 9) Demosth. κατ' Ἀνδρ. p. 385. — 10) Aeschines, cf. Valk. ad H. VIII, 61. Thucyd. I, 87. ubi vid. Gottl. et prae ceteris Duk. ad VI, 13., et Vales. ad Harp. p. 74. —

ἐπεψήφισεν αὐτὸς ἔφορος ὃν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων· οὕτως οἱ ῥήτορες ἐπὶ ἐρωτῶν ταῦτα τάττουσιν. Οἱ δὲ φιλόσοφοι ἐπὶ τοῦ κυρῶσαι· λέγει οὖν ὅτι συντιθέσθαι καὶ συναινεῖς· ὡς αὐτὸς δὲ καλεῖς, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς ἡμεῖς· ἐπὶ γὰρ τοῦ δοῦναι σκέψιν τῶ δῆμῳ οἱ ῥήτορες λέγουσιν οὕτως, καὶ Δημοσθένης. Sch. ed. Πολλαχοῦ γοῖ χοῖται ταύτη τῇ λέξει.

Ἐν τοῖς δράμασιν] Ap. Mon. Ἐχομεν¹ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παιδων ἀπὸ τινων σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο. 205, A.

Ἄπο πολλοῦ] Supra in Sch. Πόρρω (add. r. m. ἀπό et sic ferunt excerpta Palatina; subl. Valk.) ib.

Τὴν δόξαν] In m. Sch. Ὀλύμπιον γὰρ αὐτὸν ἐκάλου. 205, B.

Τὸν πόλεμον διαφέρειν] Cod. Palat. Διαφέρει² τὸν πόλεμον, ἀντὶ τοῦ ἀνύει. 205, C.

Τὰ κεφάλαια τοῦ διαλόγου] In m. Sch. τα συνεκτικὰ καὶ προκειμένα· προκεῖται δὲ τὸ δεῖν καὶ ψυχῇ καὶ σώματι πρὸς τὸ βέλτιστον ὁμιλεῖν. 206, C.

Τὴν παρενθήκην³] Sch. ed. Ἀπὸ μεταφορῶς τῶν ἐμπόρων, οἱ παρεντίθενται ταῖς ναυσὶ πλεῖον ἢ⁴ δύνανται φέρειν, ὅπως τῶ πλείονι φόρτῳ μείζονό σφισι τὰ κέρδη γένοιτο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι μείζουσιν ἐπεχειροῦν ἢ πολεμεῖν ἤδύναντο. 207, B.

Ὡ Πλάτων τε καὶ Σωκρ.] Ap. Mon. . . . τὸ δὲ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης⁵ ἐποίησεν εἰπών· ὁ Κρέων Αἰσχύνης, ἐπειδήπερ οὗτος εἰς τὸ τοῦ Κρέοντος πρόσωπον ἦλθεν. ib.

Μᾶλλον δὲ εἶρηκας] Ap. Mon. Δηλονότι ἐν τῷ διαλόγῳ τῷ Ἀλκιβιάδῃ⁶ ib.

Ἀναξαγόρα] Sch. ed. Οὗτος ὁ Ἀναξαγόρας φυσικὸς ὑπῆρχε φιλόσοφος καὶ τῶ φύσεις τῶν ὄντων ζητῶν καὶ 207, C.

1) Ἐχομεν παρὰ, Ap. περί — 2) διαφέρει subl. Valk. — 3) Τὴν παρενθήκην, merito hanc explicationem laudibus effert Wessel. ad Herod. VI, 19. subl. V. — 4) πλεῖον ἢ πλεῖον quod exciderat, ex meis supplevi — 5) Δημοσθένης, de falsa leg. p. 91. ed. Schaeef. — 6) τῷ Ἀλκιβιάδῃ, Cant. Gorgiam indicat sub finem, p. 249. ed. Heind. καὶ τοῦ ἐμοῦ ἐταίρου Ἀλκιβιάδου. —

περὶ αὐτὰ τὰ μετέωρα παραγιγόμενος, οὗ γέγονεν ἄκροατης Περικλῆς καὶ Θουκυδίδης.

- 208, B. οἰδεῖν καὶ ἵπουλον] Ap. Mon. Ὑπόνοιαν γὰρ αὐτῇ ἐδιδου δυνάμεως οὐκ ἀνεχούση, ὡς αὐτὸς ¹ ἔλεγε Πλάτων.
- 208, C. Αἰγεσταιῶν χρήμασι] Sch. ed. Αἰγεσταιοὶ ² πολεμούμενοι ὑπὸ Συρακουσίων ἤλθον δεόμενοι Ἀθηναίων, ἐπαγγειλάμενοι ³ τρέφειν αὐτοῖς τὸ ναυτικόν. Ἐπεμψαν οὖν Ἀθηναῖοι βουλόμενοι κατασκοπῆσαι τὰ χρήματα καὶ πρὸς ξενίαν ⁴ τοὺς πέσβεις καλέσαντες ἠπάτησαν τὸν παρὰ πάντων ἄργυρον ἕκαστος εἰς τὴν ξενίαν εἰσφέροντες. Ἐνίκησεν οὖν ⁵ Ἀθηναίους Ἀλκιβιάδης εἰς τὸ βοηθῆσαι αὐτοῖς. Ἡ ἱστορία καὶ ἐν Θουκυδίδῃ.
- ib. Σικελικὴν τραπέζαν ⁶] Sch. ed. Παροιμία ἢ Σικελικὴ τραπέζα, ἐπὶ τῶν τρυφόντων λεγομένη, παρείχε δὲ καὶ Ἀθηναίοις Ἀλκιβιάδης τρυφᾶν, ὡς ἀσελγῆς αὐτὸς ὦν καὶ τῆς μέθης ⁷ ἠττώμενος. Supra in Schell. τὰς τρυφὰς καὶ τὸν πλοῦτον.
- 209, A. Τὸν Εὐρυτίωνα ⁸] Sch. ed. Μέννηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἰου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἓνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεΐς. Φίλιπτον ⁹ δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενῆς τού-

1) ὡς αὐτὸς ἔλεγε Πλάτων, Gorg. p. 109, alibi. — 2) Αἰγεσταιοὶ sive, ut alii scr. Ἐγεσταιοὶ, Ἀγεσταιοὶ, Συγεσταιοὶ, Σγεσταιοὶ, Holst. ad Steph. p. 107. non a Syracusanis, ut traditur a Schol., sed a Selinuntiiis debellati, una cum Leontinis, iisque injuriam ab Syracusanis passis (inde error enarratoris) Athenienses auxilio vocarunt, cf. Thucyd. et quos laudat Wesseling. ad Diod. Sic. XII, 82. p. 536. Ne ausus sim quidem pro Συρακουσίων (Sch. Συρρακ., cf. Hess. ad Plut. Timol. p. ?) refingere Σελινουτιῶν, quum et Schell. et Leid. idem ferant. — 3) ἐπαγγειλάμενοι τρ., Schell. inserit δὲ — 4) ξενίαν τοῖς, sic ex Leid., cujus var. enotavit Valken., ed. ξενίαν αὐτοῖς, errore ex repetitis ἄν orto. Male autem vel ita cohaerere orationem, facile quis olfecerit; malim πρὸς ξενίαν τοῖς πρόσβεις, οὓς καλέσ. ἤπ. — 5) Ἐνίκησεν οὖν κ. τ. λ. in Sch. desiderantur et Leidens.; ex Leid. solo addidi, ἡ ἱστορία C. ἱστορίῃ) κ. τ. λ. — 6) Σικελικὴν τρ., alia legi in Leid., Valken. in marg. adscripsit — 7) τῆς μέθης, ed. ταῖς μέθαις. — 8) καὶ τὸν Εὐρυτίωνα, male haec ipsi Scholio velut caput praefit Leguntur item in Leid., Schell. incipit cum his: τὸν τοῦ Ἰου κ. τ. λ. — 9) φίλιπτον ex Leid. recepi, cum ed. et Sch. φίλον, quod in suis Codd. invenerant, et ita Coll Nov. — Schell. φίλον δὲ διὰ τὴν συγγένειαν· πρὸ γὰρ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος

του ην, Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτωρος τὴν Πολυμήλαν¹ εἶχε γυναῖκα, ὃ δὲ Ἄκτωρ πατὴρ ἦν Ἴφρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίανα.

ib.

Ἀδρόστω τῷ Γορδίου²] Sch. ed. Ὁ Ἄδραστος³ οὐ-
τος, Φοῦξ τὸ γένος ὦν, τὸν ἀδελφὸν ἄκων ἑλὼν ἦλθεν εἰς
τὸν Κροῖσον⁴ καθαρσίῳν δεόμενος, καὶ τυχὼν συνῆν τῷ
βασιλεῖ· σὺς δὲ τινος λυμαινομένου Μυσοῦς, συνεξέπεμπεν
αὐτὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ⁵ καὶ τῆς μὲν θήρας διήμαρτε, τὸν
δὲ παῖδα βαλὼν ἀνεῖλεν,⁶ ὡς φησιν⁷ Ἡρόδοτος ἐν τῇ α
(cap. 35 seqq.).

Εἰ δὲ ἡ γεωμετρία] Sch. ed. Ἐπεγέγραπτο— ἐμπρο- 209 B.
σθεν τῆς διατριβῆς τοῦ Πλάτωνος ὅτι, ἀγεωμέτρητος
οὐδεὶς εἰσίτω, ἀπὸ τοῦ ἄπιστος καὶ ἀδικος· ἡ γὰρ γεω-
μετρία τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ.

Τῷ μὲν ἅπαντος (sic ex Coll. Nov. Bar. 3. 7. Schell. 209, C.,
et Apogr. Jebb. παντός)] Ap. Mon. τὸ δὲ παντός κέρ-
δους εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἀδαρότατον, ὡς ἔφη ὁ συγγραφεὺς
(Thucyd. I. supra laud.)

Σωφροσύνης] Ap. Mon. Καὶ Αἰσχίνης⁹ ἐν τῷ κατὰ 209, D.
Τιμάρχου, καὶ ὅτι ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἑήτορες, ὁ
Περικλῆς καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης (p. 51
d. R.)

Εἴ τις ἀνθρώπινως ἐθέλοι] Sch. ed. Ἐπειδὴ τὰ μέλ- 210, A.
λοντα ἐσέσθαι προειδέναι τὸν Περικλέα¹⁰ ἔφησε, τοῦτο δὲ
ἔστι θεῶν, καὶ τῶν αὐτοῖς κατόχων ἐπιφέρει τὸ εἴ τις
ἀνθρώπινως ἐθέλοι λογιζέσθαι, δεικνύς ὡς ὅσον

Πολυμήλαν εἶχε Πηλεὺς. — 1) τὴν Πολυμήλαν, ed. πολύμηλον,
sic Leid. et Schell., Schmidt. ad Pind. fr. p. 52. ed. H. Πολυ-
μήλην et ita Hom. II. XVI, 180. — 2) Ἀδρόστω τῷ Γορδίου,
mscr. fere ad unum omnes Γοργίου, cum in Herodoti I. I. nil
variant. — 3) Ὁ Ἄδρ., Scholion aliqua tantum lectionis diversi-
tate in Ap. legi testatur Werf. — 4) ἦλθεν εἰς τὸν Κροῖσον; noli
ἦλθεν εἰς τοῦ Κροῖσου. cf. Koen. ad Greg. Cor. p. 47. ed. Sch.
sic πέμπειν εἰς τὴν πύθλιαν, — 5) μετὰ τοῦ υἱοῦ, turpiter ante
σοῦς, quod monstrum dudum expiavit Koen. I. I., Leid. exhibet,
τοῦ οἰκίου παιδός, recepi illud — 6) βαλὼν ἀν., Leid. inserit
μᾶλλον, quippe ex βαλὼν prognatum. — 7) ὡς φησιν Ἡρόδ. κ. τ. λ.
debentur et Leid. et Apogr. — 8) Ἐπεγγρα. legiuntur item in
Leid. — 9) Αἰσχίνης p. (?) subl. Valk. — 10) τὸν Περικλέα, ed.

ἰσχύει ἀνθρώπου φύσις γνῶναι περὶ τῶν μελλόντων, τοσοῦτον¹ καὶ Περικλῆς ἦν εἰς ταῦτα.

- 210, C. Ἀυτόθεν κατάβαλε²] Sch: ed. τὸ αὐτόθεν κατάβαλε παροιμία ἐπὶ τῶν νικάντων λεγομένη πρὸς οὓς νικῶσιν, ἀντὶ τοῦ τὸ πρόστιμον κατάθου τὸ περὶ τῆς νίκης. Λέγει οὖν τοῦτο Ἀριστείδης πρὸς Πλάτωνα δεικνύς αὐτὸν ἐντεῦθεν λίαν ψευδόμενον. Photius: κατάθου, πέπαυσο, σίγα.
- ib. Μήπου τις καὶ Τρωᾶς] Schol. ed. Τοῦτο Ὀμηρικόν³ λέγει δὲ, ὅτι σκόπει μὴ πολλοὺς ἔξεις ἀντιλέγοντάς σοι.
- jb. Καθ' ἡμῶν αὐτῶν] Id. Ἐκ τοῦ καθ' ἡμῶν συμπαραλαμβάνει καὶ ἐαυτὸν, κουφοτέραν τὴν ἐπίπληξιν ἐργαζόμενος.
- ib. Ἐγὼ μὲν γάρ] Apogr. Mon. Δημοσθενικῶς εἶπεν, ὡσπερ καὶ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· ἔχων μὲν κατὰ Πλάτωνος⁴ εἶπεν, παραιτούμενος δὲ διὸ τὴν τιμὴν τοῦ ἀνδρός.
- 212, A. Διοτίμα⁵] Schol. ed. Μείζον ἐπήγαγε παράδειγμα τοῦ λατροῦ τὴν Διοτίμαν· αὕτη γὰρ τελεστική φιλόσοφος οὕσα μέλλοντος λοιμοῦ κατασκήψαι⁶ τῇ πόλει, σοφία τινι καὶ ἐπιστήμῃ λέγεται ἀναβολὴν ποιῆσαι τῆς νόσου. In marg. Schell, Διοτίμα,⁷ κόρη Μαντινική, περὶ ἧς ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμπόσιῳ, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑβδόμου.
- 212, B. Σὺ δὲ Μαντινικὴν μὲν ξένην] Apogr. Mon. Αὐτὴν πάλιν⁸ σημαίνει τὴν Διοτίμαν,⁹ ἀπὸ γὰρ Μαντινείας τῆς

τὸν Θεμιστοκλέα — 1) τοσοῦτον κ. τ. λ. vel leg. τοσοῦτος, vel omitte ἦν post Περικλῆς, subaudito ἰσχυε. — 2) Eras. ad. III, 5. p. 742. »Interpres indicat proverbium esse, sumptum a victoribus, qui vetant, ne victus aliquo discedat, sed inibi porriget» herbam et victorem agnoscat, ac victoriae praemium persolvat.« — 3) Ὀμηρικόν, Iliad. X, 511. — 4) κατὰ Πλάτωνος, Ap. κατὰ Πλάτωνα. — 5) Διοτίμα, Jebb. praeposuit ἢ Διοτ. — αὕτη γὰρ τελεστική φ. οὔσα, ea delevit Valk. in suo exempl., indicatus, opinor, haec in Leid. desiderari. — 6) κατασκήψαι, sic Leid., Jebb. κατασκήψεν, erat f. in cod. κατασκήψεν — 7) Διοτίμα, κόρη Μαντινική, ita Creuz. ad Plot. p. 527, ubi et reliqua haec de Diotima scholia exponuntur; in Cod. Schell. est μαντις, unde non minus commode μαντική effinxeris, quod est in marg. Photii. — 8) Αὐτὴν πάλιν — διδάσκαλον οὔσαν sunt item in editis, omissa vocula ἑητορικῆς, quam ex Leid. addit Valk. plura ibi de Diotima prodi significans — 9) Διοτίμαν, Ap. διοτιμίαν.

Ἀρκαδίας ἦν· Μιλησίαν δέ φησι τὴν Ἀσπασίαν· ταύτην δὲ
 Θανυμάξει ὡς διδάσκαλον οὖσαν ἑητορικῆς· ἣ δὲ Διοτίμα
 ξερεία γέγονε τοῦ Ἀνκαίου τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ· αὐτῇ δὲ μελ-
 λούσης τῆς νόσου, ἧς Θουκυδίδης μέμνηται, ἐπισκῆπτειν τοῖς
 Ἀθηναίοις, εὐξαμένη ἐκώλυσεν αὐτὴν ἐπελθεῖν ἐπὶ δέκα ἔτη.

Ἐπίστασαι] Arogr. M. Ἐν ἐπιταφίῳ· ἦν δ' ἐκ Καρίας ib.
 ἣ Ἀσπασία, αἰχμαλωτισθεῖσα δὲ ὤκει ἐν Μιλήτῳ, πορονο-
 βόσκῳ Μυρτῶ καλουμένη· ἐνεχθεῖσα δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν
 Ἀσπασία ἐκλήθη ἐκ τοῦ πάντας αὐτὴν ἀσπάζεσθαι· Περι-
 κλῆς δ' ἀνέστησεν αὐτήν.

Τῶν λόγων] Phot. Ἀντὶ τοῦ λέσχης γίνῃ καὶ οὐ τῆς 212, C.
 τῶν πραγμάτων ἀληθείας.

Τὸ παράδοξον] Schol. ed. Ὡσπερ γὰρ παράδοξον εἶναι 213, A.
 δοκεῖ τὸ λέγειν ἰκανὸν ὄντα ἐκείνον μὴ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς
 τοῦτο καταστῆσαι, ἀλλὰ σιγῇ ἀσκοῦντας.

Καὶ τὸ τοῦ Ἀλέητος] Id. Ἐν διαλόγῳ Πλάτων εἰσάγει 213, B.
 τινα Ἀλέητα λέγοντα τῷ Σωκράτει· ἄγαμαι σε, Σώκρα-
 τες, καὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ λόγου.

Μῆτε ποιεῖν¹⁾] Arogr. Mon. Τὸ ποιεῖν νῦν οὐκ ἐπὶ 213, C.
 τοῦ κράττειν εἴρηται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ γράφειν, οὕτω καὶ Ἰσο-
 κράτης²⁾ ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν· οἱ δὲ ποιητικοῦ
 πράγματος τεταγμένην τέχνην παράδειγμα φέρου-
 σιν, ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀεὶ ἐν γραφαῖς ὄντες.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου] In marg. Schell. Ἀπὸ τοῦ δοκοῦν- ib.
 τος εὐθύς.

Ἐτι δ' ἄλλου μὲν τινος] Schol. ed. Βίου καὶ πολι-
 τείας, οὐ γὰρ εἰς ταῦτα ἄξιοι μάρτυρές εἰσιν.

Σκῆπτεσθαι] In marg. Schell. Ὑπερίδεσθαι. 214, B.

Τῶν δὲ βεβήλων³⁾] Schol. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν βεβή- 214, C.
 λων καὶ πύλας ἐπιθέσθαι τοῖς ὡσὶ παρεικάζει τοὺς
 λόγους μυστηρίοις· ἔστι δὲ κήρυγμα μυστικὸν τὸ θύρας
 δ' ἐπιθέσθε, βέβηλοι,⁴⁾ ὥσπερ καὶ Ὀρφεὺς δηλοῖ.

Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἔστι, θύρας δ' ἐπιθέσθε, βέβηλοι.

1) Μῆτε ποιεῖν, subl. Valk. — 2) Ἰσοκράτης ἐν τῷ κ. σ. pag. 507.
 ed. L. ubi φέροντες — 3) τῶν δὲ βεβήλων, Valk. subl. quae statim
 adduntur ἐπιθέσθαι τοῖς ὡσὶν. — 4) θύρας δ' ἐπιθέσθε β., sic Ap.

Ἀκολουθῶν δ' εἶπε καὶ τῶν ἱερῶν, ἦτοι τῶν λόγων τηρή-
σας τὴν τρόπην.

214, D. *Μεγίστην τὴν ἐκείνου γλώττην εἶρηκεν*] Phot. inserit
ὁ Κρατῖνος.

215, A. *Λέγων μὲν*] Schol. ed. Ἐπειδὴ διαβολὴν εἶχε τὸ λέ-
γειν γλώτταν, ὡσανεὶ λέσχην τινα καὶ φλυαρίαν, διορθοῦ-
ται λέγων, ὅτι ἀντὶ φωνῆς καὶ ἴσον τῆς φωνῆς εἶπε τὴν
γλώτταν. Πικρίαν δὲ λέγει τὸ σκωπτικόν, τοῦτο γὰρ ἴδιον
τῆς κωμωδίας. In marg. Schell. *Λέγων μὲν μεγίστην*
ἀπὸ κοινοῦ, ἴσον τι καὶ κατὰ τὴν φωνήν, λέγω τὸ πάντας
ὑπερφρονεῖν τῇ εὐγλωττίᾳ· ἀναμίξας δὲ τι καὶ χλεύης, ὅπερ
ἔστι τῆς κωμωδίας ἴδιον, τῇ ἀληθείᾳ.

ib. Ἴσον τι] Schell. ἴσως τι, in marg. γρ. ἴσον τι.

215, B. *Δημηγοροῦντα*] Schol. ed. Καλῶς προσέθηκε τὸ δη-
μηγοροῦντα, ἐπειδὴ περ διαβολὴ ἦν τὸ λέγειν κυκλῆν,
εἶτα ἵνα μὴ ἔμπης, ἀλλὰ ὡς πολεμοποῖον διαβάλλοι, λύει
τοῦτο λέγων· πρὸς τὸ παρὸν τὴν μαρτυρίαν λάβωμεν, κα-
κεῖνο πάλιν ὑπὲρ ἡμῶν ὀφθήσεται εἰς τοὺς ἀργούς.

215, C. ὡς ἑκκαίδεκα] Schol. ed. Εὐπόλις ἔν τοῖς Δήμοις
μεμνημένος Περικλέους τούτους φησι ἃ τοὺς ἰάμβους.

et bomb., in quo et reliqua contineri a Werfero dicuntur; ed.
ἐπιθέσθαι, cf. Creuz. ad Plot. p. 333. Noli igitur cum Kust. ad
Eccles. 420 legere βεβήλοις, de qua emendatione, quam plures ante
Kusterum viri docti proposuerant, vide Wessel. ad calcem dis-
sertationis Valk. de Aristobulo p. 129. — 1) ἐν τοῖς Δήμοις, ed.
ἐν τοῖς δήμοις, sed Δήμοι nomen fabulae — 2) τοὺς ἰάμβους, hos
versus, ut legebantur in editis schol., ita paucis mutatis trans-
scripsi, v. gr. ὁπότε παρέλθοι, ed. ὑπότε παρέλθε, Valk. in marg.
ὁπότε παρέλθη (utrum ὁπότεν παρέλθη? Illud praestat). Τοὺς
ῥήτορας λέγων transposui, ut metro satisfaceret, ed. λέγων τ. ρ.
Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει, ed. πρὸς δὲ αὐτοῦ τῷ τάχει. Πειθῶ τις, ed.
πειθῶ τις. Praeterea in metrum coegi, quae uno tenore perscripta
erant. Nunc, ubi in eo sum, ut totum hoc fragmentum et emen-
datius et concinnius reddam, paullo altius totam rem repetere
liceat.

Χόρος (sc. οἱ Δήμοι).

Ὁ, τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες;

Μυρωνίδης.

Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν.

Ὅπότε παρέλθοι, ὡς περ ὠγαθοὶ δρομῆς,

Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τοὺς ῥήτορας;

Vrs. 5 *Λέγων,*

Κράτιστος οὔτος ἐγένεε' ἀνθρώπων λέγειν,
 Ὅποτε παρέλθοι, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς,
 Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τοὺς ῥήτορας

Περικλῆς.
 Ταχὺν λέγεις με.
 Μυρωνίδης.

Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει
 Πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χελλεῖσιν.
 Οὕτως ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
 Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις
 Ῥήτωρ γὰρ ἔστι νῦν τις, ὧν γ' ἔστι λέγειν,
 10. Ὁ Βουζύγης, ἄριστος, ἀλικήμιος.

Περικλῆς.
 Ὁ νόθος δέ μοι ζῆ;
 Μυρωνίδης.
 Καὶ πάλα γ' ἂν ἦν ἀτήρ.
 Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπαρξάδει κακόν.

Χόρος.
 Καὶ μηκέτ' ὦ ναξ Μιλτιάδες καὶ Περικλέες,
 Ἐἴσασ' ἄρχην μειράκια κινούμενα,
 15. Ἐν τοῖς σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Atque haec hactenus. Nunc de singulis quantum in me est reddam rationem. Vers. 1. Plutarch. vita Pericl. c. III. Ὁ δ' Εὐπολις ἐν τοῖς Δήμοις πυνθανόμενος περὶ ἐκάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ ἕδου δημαγωγῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ὠνομάσθη τελευταῖος.

Ὁ, τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

Finix igitur Μυρωνίδην (quem certe hoc facere prodit Plut. Pericl. cap. XXIV; alii Πυρρῶνίδην, veluti Vales. ad Harp. p. 24. sed cf. Schol. ad Eccles. 303 ibiq. Palm., ad Lys. 803. Aristid. t. I, p. 441 ed. Jebb., Thucyd.) Demis Periclis, Miltiadis, Cleonis (Valk. mavult Σόλωνος Apogr. Mon. et Leid. Γέλωνα, Cod. August. Κλέωνα) virtutes enarrantem. Ex quo cum Demi, chori partes agentes, interrogassent Ὁ, τι περ. κ. τ. λ., ille respondet κράτιστος οὔτος κ. τ. λ. Vers. 3 ὡ' γαθοὶ δρομῆς, ed. οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς, Valk. ex Leid. δρομῆς. Vers. 4. Ἐκκαίδεκα ποδῶν ἤρει τ. ρ., sic Aristoph. Nub. 430. Ran. 91. cf. Erasm. ad III, 3, p. 734. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. ἐκδέκα π. ἤρει λ. τ. ρ. quod probat Creuz. ad Olymp. II, p. 29. Illud ἤρει, pro quo in schol. ad Aristoph. Acharn. 529. est ἤρει, Kusterus maluit refingere in ἐπερῆρε ποῖ, omissa vocula τοῖς. Praeterea λέγων huic versui addiderat schol. l. l., ut editus noster. Vers. 5. Ταχὺν λέγεις με, haec Periclis esse arbitratus, Myronidem ob nimie praedicatam dicendi celeritatem interpellantis, a reliquis sejunxi, cum in schol. ad Ach. l. l. esset Ταχὺς λέγειν μὲν' πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει κ. τ. λ. Periclem vo-

*Λέγων· ταχὺν λέγεις με, πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει.
Πειθῶ τις ἐπεκάθειζεν ἐπὶ τοῦς χεῖλεσιν.*

ces edidisse, vides ex vrs. 11. qui desumptus est ex Plut. Pericl. XXIV. Idem faciendum in Eupolidis fragm. ex *Μαρικᾶ*, quod superest in Schol. ad Av. 1555.

A.

" *Αἰοιεν νῦν Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.*

B.

" *Ὁ στρεβλός;*

A.

Οὐκ' ἄλλ' ὁ μέγας δὲννοκλῆδιος.

Cf. ad Lys. 491. Quod item in Platone comico facit Kust. ad Schol. in Av. 471. Ibid. *Πρὸς δ' αὐτοῦ τάχει*, schol. edit. ad Aristid. et ad Aristoph. ille *πρὸς δὲ αὐτοῦ τῷ τάχει*, hic *πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει*, (sic Hertelius in bibl. com. p. 298) quod fieri debebat, quod *λέγων* in hoc versu omissum esset. Vrs. 6. *Πειθῶ τις ἐπεκάθειζεν*, Diod. Sic. XII, 40. 505, qui versus 6. 7. 8. servavit, legit *ἐπεκάθειζεν*, sed *ἐπεκάθειζεν* est in ipso Aristide. Ceterum Eupolideum hoc imitatus est Eunapius in Maximo pag. 66. ed. Commel. *Ἀφροδίτη* quam vocem Eunapius frequenter usurpat pro *venustate orationis*) *ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν ἐπεκάθειζο*. Vrs. 7. et 8. ex Diodoro recepi. De his autem Periclis eloquentiae laudibus cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. quem attingisse eam rem edoctus sum a Creuz. ad Procl. Diad. t. I, p. 147. Post versum 8. aliquid deesse, ex iis suspicatus sum, quae ipse addidit Aristides p. 129, l. 2. a. fin. ed. Jebb. *πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκείνων· φησὶ γοῦν οὕτως δισχεραίων, εἴητω γὰρ ἔστι κ. τ. λ.* Vrs. 9. Hunc servavit Aristid. h. l., ad quem, ut vides, schol. ed. et *ὄν* et *ὦν* legi observat. Bar. autem 3. itemque 7. habent *ὄνγε*. Vrs. 10. *ὁ Βουζύγης*, scholia interpretantur de Pericle; secus atque fieri debebat. Qui enim Eupolis de Pericle, quem paucis ante versibus haud mediocri laude ornasset, *δυσχεραίων* haec dicere potuit? Immo *Δαμόστρατον* vel *Δημόστρατον* in hac fabula ab Eupolide *Βουζύγην* dictum esse prodit schol. ad Aristoph. Lys. vrs. 398, ubi *ἐν Δήμοις* leg. pro *ἐν Δήμῳ*, et quo praeterea illud schol. vitio laborat, ei sanando non est hic locus. Hunc *Δημόστρατον*, quem inter demagogos recensuit Valken. ad Euripid. fragm. p. 254., auctorem fuisse, ut Alcibiades, Nicias atque Lamachus *ἀντοκράτορες* essent *καὶ τῆς παρασκευῆς καὶ τοῦ πολέμου παντός* adversus Siciliam, vid. apud Plutarch. Alcib. XVIII. et Nic. XII. Vrs. 11. ex Plut. Pericl. cap. XXIV. de quo *νόθῳ* cf. Schn. ad Mem. Socr. III, 5, in. Vrs. 13. *καὶ μηκέτ' ὦ νᾶς Μ. κ. Π.*, plura ante excidisse nemo non videt. In metri leges haec redegit Valken. Diatr. p. 252., qui pag. seq. docet, quid sit *μειράκια κινούμενα*. Huc fortasse ea pertinent, quae Aristophanis esse falso dixerat Valer. Max. VII, cap. de sapienter dictis, nro. 9., in urbe leonem nutriri non debere, *ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ἐπηρεεῖν* (Aristoph. Ran. 1431 seq.), cf. Kust. ad Ran. 1478. Nam Periclem Atheniensem ab inferis remissum non Aristophanes in scenam produxerat, sed Eupolis; Aristophanes non Periclem ea, sed Aeschylum dicentem fecerat.

Ῥήτωρ γάρ ἐστι νῦν τις] Schol. ed. *Δυσχεραίων*
Εὐπολις πρὸς τοὺς ἐφ' αὐτοῦ ῥήτορας φησιν, ὡς οἱ ἄλλοι
 τῶν ῥητόρων οὐδέν εἰσιν· ἐστι γάρ τις ῥήτωρ, ὃν ἐστὶν ὀνο-
 μάξιν, ὁ *Βουζύγης*, ἄριστος ἀλιτήριος.² *Εὐρηται* δὲ καὶ τὸ
 ὦν, μέγα, δασυνόμενον καὶ περισπώμενον ἀποδίδεται³ δὲ οὕτω,
 ῥήτωρ γάρ ἐστι τις, ὁ *Βουζύγης* ἀλιτήριος, ἄριστος ἐκείνων
 τῶν ῥητόρων, ὧν ἐστὶ λέγειν δέον δὲ εἰπεῖν οὐς πρὸς τὸ λέ-
 γειν, ὧν εἶπε πρὸς τὸ ἐκείνων.

Ὁ *Βουζύγης* ἄριστος] Id. *Βουζύγαι*.⁴ καλοῦνται οἱ τὰς
 ἱερὰς βοῦς τὰς ἐν Ἐλευσίῃ ἀροτριώσας τρέφοντες· ἐκ τού-
 των δὲ ὁ *Περικλῆς* κατήγετο,⁵ τὸ δὲ γένος τούτων ἦν ἱερὸν
 τὸ δε σῆμα τοῦτο καλεῖται παρ' ὑπόνοιαν, εἰρηκῶς γὰρ ὁ
Βουζύγης καὶ ἄριστος εἶπεν ἀλιτήριος, τουτέστιν
 ἀσεβής, ἦν γὰρ μητροθεν⁶ ἐκ τῶν τὸ *Κυλάνειον* ἄγος ποιη-
 σάντων. Τὸ ἄριστος πρὸς τὸ ῥήτωρ.

Αἰρῶν τοὺς ῥήτορας?] *Αρογρ. Μον.* *Αἰρῶν* τοὺς ῥή-
 τορας ἀντὶ τοῦ νικῶν· καὶ *Αισχίνης*, αἰρεῖ γὰρ αὐτὴν
 οὐχὶ γραφῆ μόνον ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα.

Potuit fieri, ut quae alter eorum praeoccupasset, alter repeteret;
 Aristophanis certe item dicit Plut. Alcib. XVI, paullo diversa
 laudans ab iis, quae leguntur in Ranis. Quodsi illa Periclem in
 Demis dixisse statuamus, ab Eupolide Alcibiadem esse tactum
 necesse est. Bene autem tenendum id, quod Valerius addit, Pe-
 riclem ista vaticinari. Per integrum vero hunc locum Aristidi
 Eupolidea ob oculos versata esse, inde patet, quod paucis inter-
 jectis addit p. 130, l. 10 ed: Jebb. τούτοις γοῦν ἐπιεῖται καὶ τὸ
 κρατεῖν οἶμαι καὶ τὰς ψυχὰς προσάγεσθαι τῶν ἀκούοντων, ea adde-
 bantur ob vrs. 7. et 8. Ὁ τοῖωνν *Περικλῆς* — λαλεῖν μὲν ἤκιστα,
 λέγειν δὲ ἄριστος εἰκότως ἐνομλζετο, in his Aristides expressit, quae
 Eupolis de Alcibiade, Plut. c. XIV.

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

1) ὡς οἱ ἄλλοι x. τ. λ. sic Aristoph. Ran. 72. de poetis, ex
 Euripidis Oeneo, quem vide in schol. ad h. l. cf. Lys. 860. —
 2) ἀλιτήριος, ed. ἀλητήριος. — 3) ἀποδίδεται ed. ἀποδίδωται. —
 4) *Βουζύγαι*, in Leid. plura legi, in margine significat Valken.,
 qui ἀροτριώσας enotavit pro ἀροτριώσας quod est in ed. Idem
 ex Leid. post βοῦς inseruit τὰς, quod deest in edit. — 5) *Ἐκ τού-
 των* δὲ ὁ *Περικλῆς* κατήγετο, inde Pericles genus deduxit, ut ἀνά-
 γειν et ἀναφέρειν, genus referre, Schaef. ad Schol. Apoll. Rhod.
 III, 1094. — 6) ἦν γὰρ μητροθεν ἐκ τῶν τ. x. ἄγ. ποιησάντων, his
 deletis Valken. ex Mscr. dedit, quae sequuntur, Τὸ ἄριστος πρὸς
 τὸ ῥήτωρ. — 7) *Αἰρῶν* τοὺς ῥήτορας subl. Valken. et ex Leidensi
 cum Wyttenb. communicavit; qui edidit ad Plut. de S. N. V. p. 8.

217, B. Σκεψόμεθα] Aporgr. Mon. Τεχνικῶς ὀρίζεται τὸ ἐγκλημα τῶν καιρῶν, ὡσπερ καὶ Ἰσοκράτης ὀρίζεται, ἔργον ῥήτορος εἶναι τὸ πρὸς τὸν καιρὸν ἀρμόζεσθαι, ἄλλοι δὲ εἰρήνης λόγοι καὶ ἄλλοι πολέμου· καὶ Θουκυδίδης ὀρίζομενος εἶπεν, αἴτιον μὲν γὰρ ἐστὶ φίλων ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων. Λόγων δὲ ἀληθινῶν (vide Aristid. paullo infra), ὅτι ῥήτορος ἔργον¹ τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων στοχάζεσθαι καὶ τῶν προσώπων σάζειν τὴν ποιότητα καὶ ἦθος, πρέπον γὰρ καλεῖ ἦθος τοῦ προσώπου,² τὴν ποιότητα.

Τῶν Ἀντιφῶντος ἑταιρον] Schol. ed. Τοῦτον τὸν Ἀντιφῶντος Πλάτων ἐπαινεῖ· διὸ καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν Ἀριστείδης, ὡς οὐχ ὁ τυχὼν ἐστὶ, ὕλλ' ἑταῖρος Ἀντιφῶντος, ὃν αὐτὸς ἐπαινεῖ.

217, B. Πρὸ τοῦ Ἀντιφῶντος] Id. Τοῦτον γὰρ ἐπαινῶν ἔτι μᾶλλον ἐκείνην θαυμάζει, ὡς διδάσκαλον θαυμαστήν· οὕτως ἐν Μενεξένῳ τῷ διαλόγῳ ὁ Πλάτων περὶ Ἀσπασίας φησὶ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους πρὸς Μενέξενον.³ ἔμοι μὲν γὰρ τυγχάνει διδάσκαλος οὕσα οὐ πάνυ φαυλὸς⁴ πρὸς ῥητορικὴν, οὐκ ἄλλη τις, ἀλλ' ἤπερ πολλοὺς κἀγαθοὺς πεποίηκε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων, τὸν Περικλέα τὸν Ξανθίππου· λέγει οὖν πρὸς αὐτὸν Μενέξενος, τίς αὕτη; ἢ δῆλον, ὅτι Ἀσπασίαν λέγεις.

ib. Ἀναξαγόρα] Id. Ὁ Ἀναξαγόρας εἰ καὶ τὰ μετέωρα ἤδει, ἀλλὰ καὶ ῥητορικὴν εἰς ἄκρον ἀφῆκτο.

218, A. Ἀλλὰ μήπω] Id. Τὸ μήπω πᾶν τοῦτο εἶπε διὰ τὸ συγγενόμενον Ἀναξαγόρα, ὕστερον γὰρ καὶ περὶ τούτους,⁵ εἶπε⁶.

Αἰεῖν κατὰ πόδας lepores dicuntur venatores, quando cursu ipso capiant, Xenoph. Cyrop. I, 6, 40. cf. Schneid. ad Mem. Socr. III, 11, 8. κατὰ πόδας autem, quod de leporum venatione obtinet penes Atticos, Socrati in deliciis fuit, Memorab. l. l., II, 6, 9. — 1) ἔργον, Aporgr. ἔργων. — 2) τοῦ προσώπου, τὴν ποιότητα, virgula post προσώπου deerrat in Aporgr. — 3) πρὸς Μενέξενον, p. 277. ed. Bip. — 4) φαυλὸς, Jebb. φαύλως. — 5) τούτου, Jebb. τοῦτο. — 6) εἶπε Jebb. εἶπη.

Τὸ σὺν, ὡ Πλάτων] Id. Φησὶ γάρ που, ὡς δὲ κόσμιον ²¹⁹ B. εἶναι τινα τὸν κόσμον μιμούμενον. ¹

Καὶ τοὺς κρείττους] Excerpta Leidensia. "Ἦτοι τοὺς ²¹⁹ C. θεοὺς φησι, ἢ κρείττους εἶπε τὸν κόσμον καὶ τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς ἐναρέτους· καλῶς δὲ ἢ προσθήκη ἀντὶ τοῦ ὅσον δυνατὸν δι' ἀνθρώπου· ὄρος γάρ ἐστι φιλοσοφίας οὗτος, φιλοσοφία ἐστὶν ὁμοίωσις θεῶν κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνθρώπων.

Τοῦ βάρους ²] Apogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ κείματος (sic), ²²¹, A. καιρῶν δὲ, ὅτι τὴν Ἐκάβην φιλοσοφοῦσαν ³ διόπερ καὶ διασύρεται ὁ Εὐριπίδης ⁴ ὡς ἀγνοήσας, πῶς δεῖ οἰκονομῆσαι πρόσωπα, ὅτι καὶ βαρβάρων καὶ δυστυχῆ φιλοσοφίας ⁵ ἀνέσθηκεν· ἄλλοι δὲ τῶν καιρῶν λέγουσιν, ὅτι μετὰ π' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν κατήχθησαν οἱ Λαυριεῖς εἰς Λακεδαιμόνα, ὡς φησὶν ὁ συγγραφεὺς. ⁶ Τούτοις δὴ ὁ Λυκοῦργος νομοθετεῖ γυμνάζειν τὰς γυναῖκας καὶ εἰς παλαιστρας καὶ νόμους ⁷ φοιτῶν, ἵνα τυγχάνωσι γενναιότεραι ⁸ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ (vrs. 599.)

Γυμνοῖσι ⁹ μηροῖς καὶ πέπλοις ἀνειμένοις λέγει αὐτὰς χρῆσθαι, ὅπερ οὐκ ἔδει λέγειν Ἀνδρομάχην, οὐδὲ γὰρ ἐπ' αὐτῆς ταῦτα ἐγεγόνει, ἀλλὰ χρόνῳ πλείονι τῶν Τρωϊκῶν.

Μετ' ἐκείνον αὖ πλεῖν ¹⁰ (sic Bar. 7. Schell. et Apogr., ib. Jebb. πλήν, debebat certe πλεόν) ἢ σταδίῳ] Apogr. Mon. Μετὰ τὸν Εὐριπίδην· τὸ δὲ πλεῖν Ἀριστοφάνειόν ἐστι ἀντὶ πλεόν....

Ἔτι τῶν ῥημάτων ¹¹] Apogr. Mon. Ὅμοιόν ἐστι τοῦτο ²²¹, B. τῷ Θουκυδεῖῳ, ¹² καὶ γὰρ κἀκεῖνος τὸ νοῆσαι προέταξε

1) μιμούμενον, ed. μισοῦμενον. — 2) Τοῦ βάρους, subl. Valk. Explicat hunc Aristidis locum Spanh. ad Ran. 91. itemque 1101. Quid sibi κείματος velit pro βάρους, gravitate, non video, neque medela est praesto. — 3) φιλοσοφοῦσαν, sc. εἰσάγει vel ποιῆ. — 4) Εὐριπίδης, Ap. Εὐριπίδης. — 5) φιλοσοφίας f. φιλοσοφίαν. — 6) ὁ συγγραφεὺς, Thucyd. I, 12. — 7) νόμους, f. δρόμους, Plut. Lyc. XIV. Τὰ μὲν γε σῶματι τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἄκοιτων διεπόνησεν. — 8) γενναιότεραι, A. γ-α. — 9) γυμνοῖσι, Ap. γυμνοῖς. — 10) τὸ δὲ πλεῖν ἄρ., Spanh. l. l. et Koen. ad Greg. Cor. p. 140. — 11) Ἔτι τῶν ῥημ., Werf. ex Apogr. enotavit ὦ. τ. ρ. — 12) τῷ Θουκυδ., II, 60.

τοῦ ἐρμηνεῦσαι, λέγων γυνῶναί τε καὶ ἐρμηνεῦσαι
αὐτά.

222, A. Πρὸς ὁμοίους ῥήτωρ] Schol. ed. Ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι
τῷ Περικλεῖ¹ προσόμοιος ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς τὴν τοῦ Περικ-
κλέους ἀξάνει γνώμην· ὡσανεὶ² λέγων μηδεὶς ἀντέρει μοι
Περικλέους ὑπερέχοντος· τοσαῦτα δήλαιος κακὰ Ἑρακλέους
μειννημένος διατελεῖ· καὶ τῶν ἄλλων χρητὸς λογίζεσθαι περὶ
αὐτοῦ γνώμην ἔχειν οὐ καλήν.

ib. Ὡσπερ ἂν εἴ τις³] Arogr. Mon. Οὐκέτι αὐτὸν λέγει
τὸν Πλάτωνα, ἀλλ' ἕτερον εἰσάγει τινὰ· τοῦτο δ' οὐκ ἀρ-
γῶς εἶπεν, ἀλλ' ἐπειδὴ οἶδε τὸν Σωκράτην τοὺς νεοὺς ἀεὶ
τὸν Ὀδυσσεῖα θαυμάζοντα τὴν τοιαύτην πράξιν, ὡς Πολυ-
κράτης ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ λόγῳ φησὶ καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς
Πολυκράτην ὑπὲρ αὐτοῦ· ὁ μὲν συνιστῶν, ὅτι τὴν δημο-
κρατίαν ἐκ τούτου καταλύειν ἐπεχείρει, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσ-
σεῖα, τοῖς μὲν βασιλευσὶν ἐπαινοῦντα λόγῳ, τοὺς ιδιώτας
δὲ τύπτοντα,⁴ οὐδὲν λέγων φροντίζειν μᾶλλον αὐτοῦ τῆς τά-
ξεως· διὰ τοῦτο οὖν καὶ αὐτὸς τίθησιν (confer Lys. fragm.
p. 42. ed. R.)

ib. Εἰ καὶ τὸν Ἑρακλέα φαίης] Schol. ed. Δέον Ἑρα-
κλέους μνησθῆναι πρότερον, ὁ δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπάγειται,
ἵνα μὴ ἐκπλήξῃ τὴν ὑπερβολὴν τοὺς ἀκροατάς· οἶμαι διὰ τοῦτο
προφανεῖς Ὀδυσσεὺς, Ἑρακλῆς⁵ ἄσφοφος εἶσιν, ὥσπερ ἐν
δράματι.

222, B. Τοῖς τόξοις] Arogr. Mon. Οὐχ ἄπλωσ τὸ τοῖς τό-
ξοις·⁶ λέγεται γὰρ ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ Δ' λέγει, ὅτι δύο
τοξειῶν οὐσῶν, τὰς β' Ἑρακλῆς ἠπίστατο, τὴν Σκυθικὴν
καὶ Κρητικὴν, καὶ δύο τόξα εἶχε.

222, C. Κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων] Arogr. Mon. Ἐπειδὴ⁷ ὁμοι-

1) Περικλεῖ, ed. Περικλεῖς. — 2) ὡσανεὶ λέγων κ. τ. λ. Quae sequuntur, vitiis laborant, quibus quomodo medear, non video. Hoc unum suspicor, in ipso Cod., unde describi iusserit Jebbiius, ea non tam misere luxata, detruncata aut vitiosa legi. — 3) Ὡσπερ ἂν εἴ τις subl. Valkeñ. — 4) τύπτοντα, Ap. τύπτοντας. — 5) Ἑρακλῆς, ed. Ἑρακλεῖς, sed praeterea non ab omni parte sanus hic locus. — 6) Τοῖς τόξοις, Jebb. τῆξοις, subl. Valk. In ipso autem Arogr. hoc schol. superioribus ad ὥσπερ ἂν εἴ τις addita erat. — 7) Ἐπειδὴ κ. τ. λ. Iude ab initio usque ad ἀξάνεισιν leguntur

ον αὐτῷ εἶπε τῷ Ἡρακλεῖ, διὰ τοῦ Ἰόλεως θεραπεύει τὴν ὑπερβολὴν· τάχα δὲ καὶ ἠθικῶς εἴρηκεν, ὅτε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τὴν ὕδραν ἐξέτεμεν, ὁ Ἰόλεως τὰς τεμνομένας κεφαλὰς ἔκαυεν, ἵνα μὴ πάλιν αὐξηθῶσιν. Δεύτερος δὲ ἄθλος Ἡρακλέους ἡ Λερναία ὕδρα· εἶχε δὲ κεφαλὰς θ', ἢ ὡς πολλοὶ ἧ', ἄλλοι δὲ πολλὰς· ταύτην ὡς κατηγωνίζετο Ἡρακλῆς, ἐκάλεσε σύμμαχον τὸν Ἰόλεον, ἐπειδὴ καὶ καρκίνος βοηθῶν ἔδρακε τὸν πόδα αὐτοῦ· ἔκαυε γοῦν τὰς κεφαλὰς τῆς ὕδρας ὁ Ἰόλεως διὰ τὸ ἀναπέμπεσθαι πλείους, ὅθεν καὶ παροίμιον ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα ποιούντων ἐξέβη, τὴν ὕδραν τέμνει. Εὐρυσθεὺς δ' οὐ κατηρίθμει τὸν ἄθλον αὐτῷ, διὰ τὸ μετὰ ἄλλου περιγενέσθαι. Palat. Τὴν ὕδραν τέμνει· τοῦτο παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα ποούντων².

Οὐκ ἀπολλύναι] Apogr. Mon. Ἀπὸ παροιμίας εἴρη- 223, C.
ται, χρόνου φείδου, τῷ μὴ παρελθεῖν μάτην τὸν χρόνον.
Palat. Ἐτέρα παροιμία τὸ χρόνου φείδου, μὴ παρελθεῖν μάτην αὐτόν.

Λαρεῖος ὁ Ἰστασπου³] Apogr. Mon. Λαρεῖος, Ξέρ- 224, C.
ξου πατὴρ, πλουσιώτατος⁴ τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενος, φόρους
πρῶτος ἀπαιτήσας τοὺς ὑπηκόους, διὸ καὶ κάπηλος ἐκαλεῖτο·
ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ νόμισμα ἐκλήθη Λαρεϊκόν. Κῦρος δὲ
ὁ πατὴρ Καμβύσου, πρῶτος ἐκέχρητο τοῖς Πέρσαις, καὶ διὰ
τοῦτο πατέρα αὐτὸν ἐκάλουν. Καμβύσης δὲ, ὁ τούτου
υἱός, διότι ὀργιστερος⁵ ἐκέχρητο, δεσπότης ἐκαλεῖτο παρὰ
τοῖς Πέρσαις. Ἄντὶ βασιλείως μεγίστου τὸ ὄνομα τοῦτο

item in editis et Leid., in quo plura, forte eadem contineri atque in Apogr., adnotavit Valken. Ex Leid. ὁ recepi ante Ἡρ., et Ἰόλεως, de quibus monere Werf. neglexit. — 1) Εὐρυσθεὺς Apogr. Εὐρυσθεὺς, unde quis facile effinxerit Εὐρυσθῆς me non improbante, modo codicum consensu fiat, quamvis ubivis Εὐρυσθεὺς viderim. Sic certe Μενεσθεῖς et Μενεσθῆς, Valk. ad Herod. V, 67. itemque Ἰηρυσθεῖς et Ἰηρυσθῆς, cf. quos laud. Bagnet animad. ad D. Chrys. p. 124. Λαρεῖος et Λαρεῖς, F. Ursin. ad poet. lyr. p. 292. — Aristides autem h. l. comici nescio cuius, forte Platonis, locum ob oculos habuisse videtur, cf. Porson. ad Eurip. Med. 140, XII, p. 409. ed. Lips. — 2) ποούντων, Ap. ποιούντων, illud f. rectius. — 3) Λαρεῖος ὁ Ἰστ. subl. Valken. — 4) πλουσιώτατος τῶν, Ap. πλ. τῷ. — 5) ὀργιστερος, male f. ὀργιλωτέρας vel ὀργιστικότερας. Cf. Creuz. Ann. Heid. 1823, p. 55.

- ἐδέξατο· οὐ γὰρ μόνον ὁ Δαρεῖος βασιλεὺς ἐγένετο πλούσιος.
- 224, D. Οἶδα δὲ καὶ τὰ Πλάτωνος ¹ πράγματα] Apogr. Mon. Δεινῶς τὸ πράγματα ἀντὶ τοῦ χρήματα καὶ πλοῦτον.
- 225, A. Τοῦτου φροντίξεν] Schol. ed. Ἐν τῇ τοῦ Σωκράτους ² ἀπολογία οὕτως λέγει· ὑμεῖς δὲ ἐμοῦ ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ μέντοι, μὰ Δία, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθε εἰκῆ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι.
- ib. Τὸν οἶκοι Θησαυρὸν] Apogr. Mon. . . . Τὸ δὲ εἰπεῖν τὸν οἶκοι Θησαυρὸν παροιμιῶδές ἐστι· καὶ γὰρ ἐστι ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν τὰ ἴδια διαβαλλόντων. . . . Phot. Παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν οἶκοι διαβαλλόντων.
- 225, B. Ἄργους δὲ δὲ ³ κ. τ. λ.] Apogr. Mon. . . . ὁ δ' Ἀθανάσιός φησι, δείκνυσι, ὡς αὐτὸν μᾶλλον ἄργους ποιῶν ἀναγκάζει λαλεῖν. . . .
- 225, C. Δέκατος αὐτός] Id. Ἀπὸ Θουκυδίδου ⁴ ἡ μαρτυρία, λέγει γὰρ ἐκεῖνος Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, στρατηγός ὢν Ἀθηναίων, δέκατος αὐτός.
- ib. Τοὺς ἄλλους ⁵ ἅπαντας] Id. Τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα, κατὰ Ἀνδροτίωνα, ⁶ Σωκράτης Ἀναγυρῆσιος ⁷, Σοφοκλῆς ⁸ ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιητής, Ἀνδοκίδης Κυδαθηνεὺς, Χρέων Καμβωνίδης, Περικλῆς Χολοραγεὺς, Γλαύκων ἐκ Κεραμείων, ⁹ Καλλίστρατος Ἀχαρνεὺς, Ξενοφῶν Μελιτεύς.

1) Πλάτωνος, Werf. ex Apogr. dedit Πλάτωνος. — 2) Ἐν τῇ τοῦ Σ. ἀπ. init. Transscripti ex edit. Heind., poster δὲ μόν pro δὲ ἐμοῦ, et κεκαλλιοισμένους pro κεκαλλιεπημένους. — 3) Ἄργους δὲ δὲ, subl. Valk. Werf. ad ἡ οὐ μὴν retulerat hoc sch. — 4) ἀπὸ Θ., alibi hoc sensu usurpatur. Thucyd. II, 13. Apogr. Περ. ὁ Ξ. δέκατος αὐτ. στρατ. — 5) Τοὺς ἄλλους ἀπ., hoc schol. obiter memorat Valk. ad Herodot. VIII, 23. — 6) Ἀνδροτίωνα, Ap. Ἀνδροτίωνα. — 7) Ἀναγυρῆσιος, Ap. ἀναγυρῆσιος. — 8) Σοφοκλῆς κ. τ. λ., Apogr. Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ποιητής, atqui Soph. erat κολωνήθεν, ut prodit auctor argumenti Oedip. Colon., itemque illustrior, quam ut abesse possit ὁ ante ποιητής, facile articulo a praeced. absorpto. — 9) ἐκ Κεραμείων, Ap. ἐκκεραμείων, cf. Vales. ad Harp. p. 107.

Ἔως καὶ ταύτην ¹⁾ Id. Ὁ Θουκυδίδης· ἐξοικίσαντες 226, A.
Ἰστιαῖς αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· ἣ δὲ Ἰστιαία ²⁾ πόλις Εὐβοίας. 226, B.

Καὶ πραγμάτων συνέχειαν] Cod. Schell. super lin.
Καὶ τις ἂν δύναιτο λέγειν . . at in marg. Καὶ ³⁾ τις ἂν εἴποι
(supra λέγοι) πραγμάτων συνέχειαν ἄλλης πόλεως, ὥστε εἰ-
κάσαι καὶ παραθεῖναι· οὐδεμιᾶς (sic).

Ἦδιστ' ἂν] Arogr. Mon. . . . Ὡς καὶ Δημοσθένης, ib.
(Olynth. I, in.) ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς μονονουχί,
λέγει, φωνῆν ἀφιεῖς· ἣ δὲ τῶν ποιητῶν τέχνη ταύτης
ἀπολαύει τῆς ἐξουσίας.

Περύσση] Phot. Καὶ τοὶ δίκαιος καὶ πρᾶος ἦν, ἔφη. 226, C.

Ἐφη Δημοσθένης] Schol. ed. Ἴνα ⁴⁾ μή τις εἴπη, οὐκ-
ib.
οὖν πλεονεκτικὸς καὶ ἄδικος ὁ Περικλῆς.

Τῆς μὲν γνώμης] Id. Θουκυδίδης γὰρ εἰσάγει αὐτὸν 226, C.
δημηγοροῦντα καὶ τῆς δημηγορίας οὕτω ἀρχόμενον.

Λακεδαιμονίους] Id. Ἐν τοῖς Μηδικοῖς, Θεμιστοκλέ- ib.
ους τοῦτο ἐπαινέσαντος, ἵνα μὴ διχονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες,
παρεχώρησαν τοῖς Λάκωσιν τῆς ἡγεμονίας.

Μάλα ῥαδίως ⁵⁾ Arogr. Mon. Δεῖ γὰρ, ὡς πολλάκις 226, D.
ἔγνωμεν, τὸν σύμβουλον φρόνημα ἔχειν, ὡς καὶ Δημοσθέ-
νης ⁶⁾ ἐν Φιλιππικοῖς ποιεῖ.

Κωμωδίας] Schol. ed. Εὐκαίρως εἶπε τὸ κωμωδίας, 227, A.
διότι καὶ ταῦτα κωμωδίας χάριν, οὐκ ἀληθείας ἐλέχθη.

Ἐπίθει νόμους ⁷⁾ Id. Περικλῆς ὀργιζόμενος Μεγαρεῦσι 227, D.

1) Ἔως καὶ ταύτην κ. τ. λ. schol. ex Leid. emendatum publi-
cavit Valken. ad Herod. I. I., Leid. et Mon. ἐξοικίσαντες Ἰστιαίας
2) Ἰστιαία, conjurant Leid. et Mon. in ιστορία πόλεως, cf. Thucyd.
I, 114. — 3) fortasse sic legendum καὶ τις ἂν εἴποι πρ. συνέχειαν, ἄλλης
πολεως ὥστε εἰκάσαι καὶ παραθεῖναι οὐδεμιᾶς. — 4) ἵνα μὴ τις εἴπη,
ed. εἴποι. Locus Demosth., quem cum Aristide significat schol.,
est in orat. de Cor. p. 494. ed. Harl. At saepiuscule hunc lo-
cum expressit sophista, in Cim. p. 152. ed. Jebb., vel τὸ δίκαιον
ἔχει μεθ' ἐναντίας (ita optimi Codd., Jebb. ἀντίας) ἣ χάρις, Panath.
p. 92. Προσεῖναι ita a scriptoribus usurpatur, Lucian. pro merc.
cond. p. 246. 253. 281. Recte igitur Lang. ad Isocr. Archid.
p. 205. Plat. Hipp. maj. p. 33. Sophocl. apud Plut., cf. Porson.
ad Euripid. Or. 141. Ἀθήναις δυσβουλλαν προσεῖναι dicunt, cf.
Intt. ad Nub. 587. Ne extra oleas vagari videar. — 5) Μάλα
ῥαδίως, subl. Valken. — 6) Δημοσθένης, p. 137. — 7) Επίθει
νόμους κ. τ. λ. cf. Schol. ad Acharn. 531. et ad Ran. 1337.

διὰ τὸ ἐπισκοῶμαι αὐτοὺς εἰς τὴν διδασκαλον αὐτοῦ Ἀσπασίαν, ψήφισμα ἔγραψεν, ὡς χρῆ πολεμεῖν Μεγαρεῦσι, τῷ μὲν δοκεῖν¹ διὰ τὴν Ὀργάδα² γῆν, ἣν Ἀθηναίων οὖσαν ἐσφετερίζοντο³ Μεγαρεῖς, τῇ δ' ἀληθείᾳ ὑπὲρ Ἀσπασίας ἀμνόμενος· καλεῖ οὖν καταχρηστικῶς τοῦτο τὸ ψήφισμα νόμους. Σκόλια δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ἄσματος, ἃ ἤδον οἱ κωταρισταί, οὐ τὸ κυρίως⁴ μέλος σάζοντες, ἀλλ' ἐσκιασμένως,⁵ ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσιν· ἐπεὶ οὖν καὶ Περικλῆς οὐ φανερῶς διὰ τὴν Ἀσπασίαν τὸ ψήφισμα ἔγραψεν, ἀλλὰ τὴν Ὀργάδα γῆν προὔτεινε, διὰ τοῦτο εἰκότως φησὶν

Ἐτίθει νόμους, ὡσπερ σκόλια γεγραμμένους.

ib. Ἦν ὄντων μὲν ἀληθῶν] Id. Ἐνταῦθα διδάσκει ἡμᾶς τὸ ἐγκλημα ἐγκλήματι λύειν· τὸ γὰρ τῆς δειλίας ἐγκλημα διὰ τοῦ πολεμοποιοῦ λύει ἐγκλήματος, καὶ τοῦτο δὲ ὕστερον ἀναίρει.

218, C.

Ἠξίου μὲν αὐτοῖς ὀρητήριον] Ap. Mon. Ὀρητηριον ἐκάλουσαν τοὺς τόπους, ἀπ' ὧν ἔδει ὀρωμένους ἐπιτίθεσθαι τοῖς πολεμίοις· ταῦτα δὲ Θουκυδίδης προσέπεν ἡμῖν, ἃ λέγει οὗτος. Schol. ed. Ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τὰ κατὰ θάλατταν ἦσαν ἄριστοι καὶ τοσοῦτο⁶ τὰ κατὰ γῆν συνέβούλευεν αὐτοῖς αἰεὶ Περικλῆς,⁷ αἰεὶ αὐτῶν Πειραιῶς ὀρωμένων, διὰ νηῶν τοὺς πολέμους ποιῆσθαι, λέγων, ὡς εἰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀνθρώπους ἐν μέρει δύνασθε⁸ μάχεσθαι, ἀλλὰ κατὰ γῆν μὲν τοῦτο ποιοῦντες οὐκ ἀξίως τῆς ἰσχύος ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας αὐτῇ χρώμενοι πολεμήσετε, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν καὶ πανταχοῦ νικᾶν ἔσται.

ib. Ἀπέφαινε] Ap. Mon. Νῦν τὴν ἡγεμονίαν· δημηγορᾶν γὰρ ὁ Περικλῆς ἐν τῇ β'⁹ εἶπεν· ἐγὼ δὲ ἀποφαίνω β' μερῶν τῶν εἰς χρῆσιν φανερῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. . . .

1) τῷ μὲν δοκεῖν, ed. τὸ μὲν δοκεῖν. — 2) διὰ τὴν Ὀργάδα γῆν, ed. ὀργάδα, infra ὀργάδα. Recte, nam ἡ ὀργὰς γῆ vel ἡ ὀργὰς in nomen proprium abierat Vales. ad Harp. p. 514. — 3) ἐσφετερίζοντο, ed. ἐφετ. — 4) κυρίως, f. κυρίως τὸ μ. — 5) ἐσκιασμένως, erat cum conijcerem legendum ἐσχεδιασμένως. — 6) τοσοῦτο, ed. τοσοῦτου. — 7) Περικλῆς, Thucyd. I, 140. quae sequuntur, ita emendaverim: αἰεὶ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ὀρωμένους κ. τ. λ. — 8) δύνασθε, ed. δύνασθαι. — 9) ἐν τῇ β', II, 62. Apogr. ita: ἐγὼ δὲ ἀποφαινω β' μ. τ. εἰς χρ. φανερῶς.

Ἐπειδή γε καὶ αὐτὸς] In marg. Schell. Ἐπει λέγεις 229, A. κατηγορεῖν ταῦτα τοῦ ἀνδρός οὐκ ἀπὸ τῆς σαυτοῦ γνώμης, ἀλλ' ἀκοῆς, ὁ Κρήης δὴ τὸν πόντον ἀγνοεῖ, φάσι τις, εἶπερ αὐτὸς τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖς, ἔμπειροι γὰρ τὰ κατὰ θάλατταν Κρήτες ἀντάκουε καὶ τῶν τάληθῆ λεγόντων.

Ταῦτά γε ὁ Κρήης 1] Schol. ed. Ὁ Κρήης ἀγνοεῖ 229, B. τὴν θάλατταν παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδόντων μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν. δηλοῖ δὲ ὅτι εἰδὼς Περικλῆς προσποιεῖται ἀγνοεῖν. λέγεται δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως, ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν· Σύρας γὰρ τις Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγήσας, εἶτα ἐκπεσὼν ἐπὶ πέτραις καθεζόμενος, ὡς γαληνιάζουσαν εἶδε τὴν θάλασσαν, οἶδα, φησὶν, ἢ βούλει καὶ θέλεις, βούλει γὰρ αὐτόν ἢ με λαβοῦσα καταποντίσαι, ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἶδα τὰ σὰ σοφίσματα· Ἀλκιμῶν δὲ ἑλυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας. Ἡ οὕτως ὥσπερ ἂν εἶ τις εἶποι Κρήτα μὴ εἰδέναι τὴν θάλασσαν, οὗτοι γὰρ ταύτης ἐν ἐμπειρίᾳ τυγγάνουσιν· εἴρηται ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ἀγνοεῖν ἢ ἐπίστανται. Phot. Παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὸ ἀγνοεῖν, οἱ γὰρ Κρήτες ἐμπειροθάλασσιοι· λέγεται

1) Ταῦτά γε ὁ Κρήης, Schol. ad haec legitur et in Mon. et in Leid. et in mscr. Fulvii Ursini p. 303. — 2) Ὁ Κρήης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν sunt in ed., desiderantur in Leid. et apud Ursinum. — 3) δηλοῖ δὲ — ἀγνοεῖν desunt in Leid., pro iis leguntur ibi ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλατταν, quae frustra quaerimus apud Urs. Habet autem Urs. τὴν θάλατταν, ut suspicer in mscr. Ursini illa ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ. non defuisse, sed properanti excidisse Ursino. — 4) λέγεται, Leid. λέγει δὲ ἡ παρ. — 5) θάλασσαν, Ap. Mon. θάλατταν. — 6) Σύρας γὰρ τις Σ. sic ed., Leid. Σ. γὰρ φησὶ τις Σικ. Urs. et Mon. φασι. — 7) ναυαγήσας, sic Mon., Leid. et Ursin., ed. ναυμαχίας. — 8) καθεζόμενος, sic mscripti, ed. καθήμενος. — 9) γαληνιάζουσαν, sic mscripti, ed. γαληνιάσαν, atque ita Aesop. fab. 49, p. 46 ed. Heusing. — 10) ἢ βούλει καὶ θέλεις, voces καὶ θέλεις, ex Mon. et Leid. addidi. Ursin. ὁ βούλει μέμνηται τῆς παρ., iis praetermissis, quae intercedunt in ed., idem obtinet in Mon. et Leid. — 11) αὐτόν με, nunc me ipsum petis, cum navem meam devorasses. An αὐτὸς με? — 12) Ἡ οὕτως ὥσπερ ἂν εἶ τις κ. τ. λ. ex Mon. edidit Creuz. in epist. ab Hermanno ad se data pag. 73, ubi sic ἡ οὕτως ὥσπερ ἂν κ. τ. λ., Valkenarius in Leidensi plura quam in editis legi, significat in margine, F. Ursinus ideo opinor non addidit, quod Alcmanis non facerent. Plus semel hunc virum ea de causa minus accuratum in edendo hoc scholiaste fuisse, observasse mihi visus sum.

δὲ καὶ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν καὶ Σικελὸς τὴν θάλασσαν. Palat. Παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδότηων μὲν, προσποιουμένων δ' ἀγνοεῖν, ὁ Κρής τὸν πόντον, ἀντὶ τοῦ ὁ νησιώτης ἀγνοεῖ τὴν θάλασσαν.

- 229, C. Καὶ τὸν Μελήσιππον] Schol. ed. Τοῦτον Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθήνας πρεσβευτὴν ἐπεμψαν.
- 229, D. Τοὺς πολέμιους] Arogr. Mon. Ἔθος εἶχον οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μέρος τὰ ἑαυτῶν στρατεύματα πέμπειν, ὡς καὶ Θουκυδίδης περὶ αὐτῶν ¹ λέγει· ἀπὸ πόλεως ἐκάστης τὰ δύο μέρη ἐστράτευσαν.
- 230, A. Ἐξέπληξεν] Arogr. Mon. Ἐμφαίνει, ὅτι καὶ εἰς Λακεδαίμονα ἦλθεν ἡ νόσος, οὐ μὲν τσαύτη, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης φησί. ²
- 231, B. Ἄλλ' ὡς περὶ ἀριθμῶν ἢ μέτρων ³] Schol. ed. Ἀριθμῶν, ὅτι ὁ σ' ἀριθμὸς τε καὶ ὁ ι', ἄρτια ἄρτιως. ⁴ μέτρων δὲ, ὅτι αἱ τρεῖς τοῦ τριγώνου γωνίαι δυοῖν ὀρθαῖς ἴσαι εἰσιν.
- 231, D. Καὶ πλείων ἦν ⁵] Arogr. Mon. Ἀντὶ τοῦ μείζων· ἀεὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τοῦτο ἐπὶ μείζονος λαμβάνουσιν, ὡς καὶ Δημοσθένης πολλὰκις ἐχρήσατο.
- 233, A. Ἦκιστα ⁶ κινδυνεύειν] Arogr. Mon. Ἀντὶ μὴδὲ ⁷ ὅλος πολεμεῖν τὸν γὰρ πόλεμον κίνδυνον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κινδυνεύειν· καὶ Ἰσοκράτης, ὃν δὲ ἀναγκασθῆναι κινδυνεύσαι, ἀντὶ τοῦ πολεμῆσαι.
- ib. Ὡσπερ καὶ Λακεδαιμονίοις ⁸] Sch. ed. Οἶδε γὰρ ἐπαινετὴν αὐτῶν ὄντα Πλάτωνα, οὗτοι δὲ συγκρούοντες τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους ἐκράτουν αὐτῶν· οὕτω καὶ τοὺς

1) περὶ αὐτῶν, Ap. περὶ αὐτοῦς. — 2) ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης φησι, immo vero negat omnino Thucydides, II, 55, hunc morbum in Peloponnesum irrepisse, idque memoria quam maxime dignum fuisse. — 3) Ἄλλ' ὡς περὶ ἀρ., sublin. Valken. — 4) ἄρτια ἄρτιως μέτρων, ed. ἄρτι ἢ ἄρτιος μέτρων κ. τ. λ., sed ἄρτια sunt ἄρτιως numeranda, neque in περιττὰ detorqueri possunt, itemque perpetuo terni τριγώνου anguli binos aequabunt rectos. Ita sibi et in ratione et oratione Pericles constitit. Non legitur autem hoc schol. in Monac., licet Valk. ex Leid. sublineasset. — 5) Καὶ πλείων ἦν, subl. Valken. — 6) Ἦκιστα κινδυνεύειν, sublineavit Valk. — 7) μὴδὲ, Ap. μὴ δὲ. — 8) Ὡσπερ καὶ Λακ., subl. Valk.

Ἀθηναίων ὑπηκόους ἠ συνέκρουσαν τοῖς δε σπόταις, ἐπαγγελομένοι αὐτοῖς ἐλευθερίαν.

Οὐκ εἰκός] Aporgr. Mon. Ἄντι τοῦ οὐ δεῖ τὴν ἀκρίβειαν ζητεῖν· τὸ δὲ ὅμοιον καὶ Θουκυδίδης λέγει, ὅτε αἱ ἀνάγκαι λογισμοῦ ἐλαχίστου δέονται, ἀντι τοῦ οὐδὲ ἐλαχίστου.

Ἐκατέροις πεπραγμένα] Aporgr. Mon. Τὰ ἐν τῷ Μηδικῷ λέγει, τότε γὰρ Θηβαῖοι προεδεδώκασιν· καιρὸν δὲ καλεῖ τὸ συμφέρον· οὕτω καὶ Δημοσθένης πολλαχοῦ· ἔστι δὲ εἰπεῖν καιρὸν καὶ τὴν ἀτυχίαν.

Συμβούλοις Θηβαίοις] Aporgr. Mon. Καὶ Δημοσθένης· μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι (226, 4.)

Τόσων καὶ τόσων] Sch. ed. Ἰστέον ὅτι, ὅτε ἡ διπλῆ αὐτῆ προσθήκη τίθεται, πλῆθος δηλοῦ· νῦν δὲ ἀντι τοῦ ὀλίγων καὶ εὐαριθμητῶν δεῖ νοεῖν.

Τοὺς δ' ἀρχήτους] Aporgr. Mon. . . . Εἶπε γὰρ ὁ Θουκυδίδης, τὴν νόσον τὰ ἄλλα τῶν διαφευγόντων ὑποτέμνειν.

Ἐγουμενῶν γε Ἀθηναίων] Sch. ed. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν ἡγουμενῶν Ἀθηναίων καὶ Περικλέους δίδωσιν ἔμφασιν, ὡς ἄρα ἀποδέχεται μὲν αὐτοῖς ὡς ἀνδρείους, κακίζει δὲ πως τὴν κατὰ πόλεμον ἀπειρίαν αὐτῶν, ἐπαινεῖ δὲ Ἀθηναίους, ὡς καὶ εἰς τοῦτο χρησίμους.

Πολλῶν πλείοσιν] Sch. ed. Ἡττηθέντες γὰρ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐμελλον ἀνεκτῶς ἔξειν, ἀλλ' ἐμελλον αὐθις ἐπιστροπεύσεσθαι καὶ τὴν ἦτταν ἀνακαλέσεσθαι, ὃ ποιήσαντες ἐδόκουν ἂν Ἀθηναίοις ὡσπερ ἀμφισβητεῖν τῆς νίκης· τὸ δὲ καθ' ἅπερ Κορίνθιοι λέγει, ἐπειδὴ Ἀθηναίων

1) Ἀθηναίων ἱ. π., ed. Ἀθηναίους ἱ. π. — 2) Θουκυδίδ. II, 49. Werferus hoc schol. retulerat ad τοὺς Ἕλληνας. Male. Ex Thucyd. I, 1., qui καὶ εἰ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις ἐπεσημαινε. Κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς τὰ αἰδοῖα, καὶ ἐς ἀκρας χεῖρας, καὶ πόδας· καὶ πολλοὶ στερισκόμενοι τούτων διέφευγον· εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, inde igitur in nostro malim legi τὴν νόσον τὰ ἄκρα τ. δ. ὑποτ. Aporgr. εἶπε γὰρ ὁ Θ. τὴν νόσον· τὰ κ. τ. λ.

Αιγίαν πολιορκούντων, επέθεντο Μεγάροις Κορίνθιοι, ἵνα ἐντεῦθεν τὴν ἐν Αἰγίῳ πολιορκίαν λύσωσι, καὶ ἤττηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων γερόντων ἀπῆλθον εἰς Κόρινθον· κακίζομενοι δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων πολιτῶν, ἤλθεν ἐν ᾧ ἤττηθήσαν τόπῳ καὶ ἐπειρῶντο τρόπαιον ἀνιστᾶν, ἀλλὰ καὶ αὐτίς ὑπ' Ἀθηναίων κατεπολεμήθησαν.

235, B.

Ἦσπερ τὴν καδμείαν¹ (Verf. καδμείαν ex Ap.) νίκη] Apogr. Mon. Αὕτη ἡ παροιμία εἰώθει² λέγεσθαι ἐπὶ τῶν βλάβῃ³ τῇ ἑαυτῶν νικησάντων· ἐλέγχθη⁴ δὲ ἀπὸ ταιαύτης ἱστορίας· Θηβαῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργεῖους, Πολυνείκου στρατεύσαντος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἐτεοκλέους,⁵ εἶασαν ἄταφα τὰ σώματα⁶ ἐπὶ ἐπὶ Θήβας κληθέντων καὶ παρόξυναν καθ' ἑαυτῶν τοὺς Ἀθηναίους· διεξελθόντες⁷ ἐνίκησαν Θηβαίους, καὶ οὐ παρέδωκαν εἰς ταφὴν τὰ σώματα.⁸ Ἡ ἐπειδήπερ Οὐδῖππος τὴν Σφίγγα ἐνίκησεν, ἐλέγχθη⁹ ἡ καδμεία νίκη· εἰ μὴ γὰρ ἐκεῖνος¹⁰ ἐνίκησεν, οὐκ ἂν οὐδὲ τῆ ἑαυτοῦ μητρὶ συνεγένετο, οὐδὲ τὰ λοιπὰ πάντα ὑφίστατο. Ἡ ὅτι οἱ Ἐπίγονοι, οἱ περὶ Διομήδην, τιμωροῦντες τοὺς πατράσιν τοῖς ἑαυτῶν τοῖς ἐν Θήβαις ἀνηρημένους ἐπιστρατεύσαντες¹¹ τὰς Θήβας κατέστρεψαν, ὡς φησὶν ὁ ποιητής·

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν.

Τὴν ἱστορίαν δὲ λέγει οὗτος, ἦν εἶπεν Θουκυδίδης¹² ἐν τῇ ἀῆπου παρὰ τῶν Ἀθηναίων γερόντων ἠττήθησαν δεύτερον.....

1) Ἦσπερ τὴν καδμείαν. — Pro corruptissimo ed. dedi Apographum, varietatem nunc propositurus. — 2) εἰώθει. — 3) ἐπὶ τῶν βλάβῃ. — 4) ἐλέγχθη δὲ ἀπὸ τούτων νικησάντων, ἐλέγχθη δὲ ἀπὸ τούτων οὐ· Θηβαῖοι. — 5) Ἐτεοκλέως. — 6) σώματα τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πασόντων καὶ παρόξυναν. — 7) οἱ ἐξελεθόντες. — 8) τὰ σώματα αὐτῶν. — 9) ἐλέγχθη. — 10) ἐκεῖνον. — Quae inde ab ἡ ὅτι οἱ Ἐπίγονοι ad finem usque in ed. desunt, legi in Leid. indicat Valkenarius, qui ad marg. Jebbii var. ex Cod. lect. enotavit easdem, quae in Ap. inveniuntur. — 11) ἐπιστρατεύσαντες, Apogr. ἐπὶ στρ. — 12) Θουκυδ. I, 105. Erasm. Ad. II, 8, p. 579. » Ari-» stides Pericle: ὥστε κ. τ. λ. — Quo quidem loco scholion ad-» scriptum praeter alia illud admonet ab iis, quae retuli, non-» nihil diversum. Thebanos caesis Argivis, qui cum Polynice » pugnarant, negasse sepulturam. Qua inhumanitate exasperati » Athenienses, Thebanos oppugnatos devicerunt et consimilem ad » modum veterunt, ne cadavera caesorum darentur sepulturae. « Quae itaque in Mon. adduntur, non legebantur in Cod. Erasmi.

C. Palat. *Αὕτη ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ βλάβῃ αὐτῶν (leg. αὐτῶν) νικησάντων.*

Ἐἰς ὑπὲρ πάντων ¹ κῦβος] Sch. ed. *Παροιμία ἐπὶ τῶν ib. ἀποκινδυνεύοντων· οἱ γὰρ κυβεύοντες ἓνα κῦβον ῥίπτουσιν ἢ εἰς ἦτταν, ἢ εἰς νίκην.* C. Palat. *Αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν οὐκ εἰδότεων μὲν τὸ ἐκβησόμενον, ἐπὶ δὲ τῆ τύχῃ τολμῶντων.*

Πᾶσαν τὴν πολεμίαν] Arogr. Mon. *Καὶ γὰρ ὁ Θου- 256, A. κυδίδης ² φησὶν, ὅτι ἀκούσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορθοῦντας ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου.*

Καὶ παρὰ] In. m. Sch. *Καὶ παρὰ τὰ συμβεβηκότα.*

Ῥῶμην τὸν Μελεάγρον] Arogr. Mon. *Συγκρητικὸν ³ 237, C. τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι μᾶλλον ὁ Μελεάγρος δειλὸς ἦν ἢ Περικλῆς, θρασύτατος γὰρ ἀνὴρ ἦν ὁ Περικλῆς. Καλῶς δὲ συνέκρινε τὸν Περικλέα τῷ Μελεάγρῳ· καὶ γὰρ τὰ αὐτὰ πεπόνθασιν, ἦτε γὰρ μήτηρ Μελεάγρου ἢ Ἀλθαία ⁴ ἔδοξε λαμπάδα τίκτειν σὺν τῷ Μελεάγρῳ, καὶ ἡ μήτηρ Περικλέους ἢ Ἀργίστη ⁵ ἔδοξε λέοντα τίκτειν, ἠνίκα ἔμελλε τὸν Περικλέα τίκτειν. Ταῦτα δὲ καὶ Πλούταρχος ⁶ καὶ Σαβῖνος καὶ πάντες οἱ τὸν Περικλέους γραψάμαντες βίον λέγουσιν. Ἐναντίον δὲ λέγει διὰ τῆς ἀνδρείας, ἐναντία γὰρ δειλία· ἀξιόπιστον δὲ παραφέρει μάρτυρα τὸν Ἀπόλλωνα.*

Ἰσοθ' ὄρα μὴ λέοντα ξυρεῖν] Arogr. Mon. *Κυρίως 237, D. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα ἐπιχειρούντων καὶ ἐπικίνδυνα, τίς γὰρ ἐπιχειρεῖ λέοντα ξυρεῖν; κυρίως δὲ τέθεικε τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ καὶ ἡ Περικλέους μήτηρ ὄναρ ἑαυτὴν εἶδε ⁷ λέοντα τίκτουςαν.* Sch. ed. *Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἐπικινδύνων ἡ παροιμία αὕτη λέγεται.* Cod. Palat. *Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις καὶ ἐπικινδύνους ἐπιχειρούντων·*

1) *Ἐἰς ὑπὲρ π.*, sublineavit Valk. — 2) *Θουκυδίδης II, 56.* — 3) *Συγκρητικὸν κ. τ. λ.* editus sch. incipit *Καλῶς συνέκρινε τὸν Π.* 4) *πεπόνθασιν*, ita Valk. ex Leid. et Mon., Jebb. *ἐν ἑκατέρους συνέβη.* — 5) *Jebb. Ἀλθαία.* — 6) *ἡ Ἀργίστη*, sic ed. et Mscr., Plut. Pericl. III *Ἀγαρίστη.* — 7) *Ταῦτα δὲ καὶ Πλούταρχος κ. τ. λ.* Desunt in ed. *διὰ τῆς ἀνδρείας, Ap. ἀνδρως.* — 8) *εἶδε, Ap. οἶδε.*

ἡ τοῦ Περικλέους μήτηρ εἶδε ἑ κατ' ὄναρ ἑαυτὴν λέοντα
τίκτουσαν.

258, A.

Οὐ Θρασύμαχον²] Sch. ed. Λέον εἰπεῖν, οὐ τὸν τυ-
χόντα, Θρασύμαχον εἶπε, τοῦτον γὰρ ἐν ταῖς πολιτείαις (p.
19. ed. Ast. cf. p. 363. seq.) εἰσάγει Πλάτων καταγελω-
μενον ὑπὸ Σακράτους καὶ ἐλεγχόμενον.

ib.

Ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος] Cod. Palat. Ἀνδρειότερος
τοῦ δέοντος ἀντὶ τοῦ θρασύς· αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλεί-
ψεις τῶν ἀρετῶν κακίζονται.

ib.

Καὶ δειλίας,³ εἰ δὲ βούλει] Arogr. Mon. Τὸ δει-
λίας⁴ ἐξ Αἴαντος τοῦ μαστιγοφόρου Σοφοκλέους, τὸ δὲ
σιωπῆς ἐκ Σιμωνίδου,⁵ καὶ Αἰσχυλος ἐν Προμηθεῖ δεσ-
μότη⁶.

Πολλοῖς γὰρ ἔστι κέρδος ἢ σιγῇ βροτοῖς.

Sch. ed. Τὸ δειλίας γέρας ἀκίνδυνον Σοφοκλῆς ἐν
Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ λέγει· Αἴας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ
μὴ θρασὺς, εἴληφεν ἀν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεῦσαι
αἰτοχειρία. Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας ἐκ Σιμων-
ίδου ἔστι τοῦ Κείου.⁷ Καλῶς δὲ προσετέθη τὰ ἀκίνδυ-
νον, τὰ γὰρ ἐν τοῖς ἀγῶσι διδόμενα γέρα κινδύνου μετέχει.
Λέγει γοῦν, ὡς εἰ καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βούλει σόφος εἶναι
καὶ τούναντίον, σίγα καὶ μὴ σκώπτε τὸν Περικλέα.

ib.

Αἶνον λίνω] Sch. ed. Παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς προ-
τέροις ἔτερα συνειρόντων, ὅποιον καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, οὐ
μόνον δειλοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ φιλαργύρους πεποιημέ-
νον⁸ τὸν Περικλέα φήσαντος.⁹

1) εἶδε, Palat. οἶδε. — 2) Οἱ Θρασύμαχον, subl. Valk. — 3)
καὶ δειλίας subl. Valk. — 4) τὸ δειλίας, cf. Soph. Aj. 75.

Οὐ σιγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

Errat igitur Schol. ed. — 5) ἐκ Σιμωνίδου, cf. Gaisf. poet. min.
t. 1, p. 400. — 6) Αἰσχυλος, ἐν Προμηθεῖ δεσμότη, frustra in
Prometh. quæsiivi, similia occurrunt Vrs. 328, cf. Sept. adv. Th.
437. Choeph. 580. — 7) Κείου, ed. Κίου, itemque in Aristide,
ὡς τις τῶν Κίων κ. τ. λ., cf. Bast. comm. pal. p. 734. et adde Spanh.
ad Ran. 1010. alludit ad ἀκ. γ. Sop. δ. ζητ. p. 337, 17. — 8) πε-
ποιημένον, liceat per me, ego malim πεποιημένα. — 9) φήσαντος,
ed. φήσαντας.

Διαδόσεις] Schol. ed. Ἔθος ἦν¹ παρὰ Ἀθηναίους 238, D. τῶν βασιλέων, τοῖς ἐνδόξοις διαδιδόναι χρήματα, ἅπερ ἐκαλεῖτο σπυρίδες² παρὰ τοῦ διασπείρειν· τοῦτο δὲ φιλοτιμία³ ἦν. Λέγει οὖν, ὅτι οὔτε μισθούς ἔταξα ἐμαυτὸν δέχεσθαι παρὰ τῶν μαθητῶν, οὔτε εἰς⁴ διάδοσιν ἔλαθον δραμών.

Μεγαλοπρέπεια] Arogr. Mon. Μεγαλοπρέπεια⁵ ἐστίν, 239, B. ὡς Ἀριστοτέλης ὀρίζειται, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητικῆ· κυρίως δὲ εἶπε τὴν λέξιν, ἐπὶ γὰρ χρημάτων δεῖ λέγειν μεγαλοπρέπειαν.

Ὅρῳ δὲ, ὅτι πολλά] Schol. ed. Συγγνωμονικῶς λύει ib. τὴν ἀντίθεσιν.

Ἐφόλκια⁶] In marg. Schell. Ἀναγκαῖά τινα φυσικῶς ib. ἐπισυρόμενα· ἀπὸ τῶν ὀλκιάδων τῶν ἐπιφερομένων κελήτια διὰ τὰς χρείας. Phot. Τὰ ἁμαρτήματα λέγει.

Καὶ γὰρ τὰ σώματα] Schol. ed. Ὅσπερ, φησὶν, ὅλα ib. τὰ σώματα ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων σύγκειται, καλεῖται δὲ σῶμα καλόν, οὐ διὰ τὸ ἀμοιρεῖν καὶ τινος κακοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπιπλεῖον ἔχειν τὸ καλόν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ φαῦλα σώματα· οὕτω καὶ αἱ πόλεις οὐκ ἁπαλλάττονται μὲν τῶν ἀτόπων, τῷ δὲ πλείονα ἔχειν χρηστὰ προσαγορεύονται καλαὶ καὶ τῷ πλείονα ἄτοπα φαῦλαι.

Ἄμα δὲ εὐλαβοῦμενοι] Schol. ed. Ἄλλο χρῶμα⁷ τὸν 240, B.

1) Ἔθος ἦν κ. τ. λ., ed. Ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις τῶν βασιλέων, τοῖς ἐνδ., Valk. ex Leid. Ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίους, τοῖς ἐνδ. — 2) σπυρίδες, sic Leid., ed. σπορίδες — 3) φιλοτιμία, cf. Vales. ad Harp. p. 41. — 4) εἰς διάδοσιν ἔλαθον δραμών, ed. εἰς διαδ. ἔδραμον, Valk. ex Leid. post διάδοσιν inseruit ἔλαθον. — 5) Μεγαλοπρέπεια subl. Valk. — 6) Ἐφολκία, vid. Creuz. ad Plotin. p. 252. — 7) Ἄλλο χρῶμα κ. τ. λ., edita religiose repetit. Lege: ἄλλο χρῶμα τὸν φόβον ἐξῆρε, aliud argumentum timorem adauxit. Χρῶμα pro argumento Sopatro in deliciis fuit, quem vide in διαιρήσει ζητημ. p. 305, l. 23 a fin.; ib. 10 a fin., 306, l. 28, 307, l. 28, 313, 24, 341, 19, 342, l. 346, 13 353, 19 a fin. χρῶμα ἀντιληπτικὸν p. 397, 7., ἀντιστατικὸν χρῶμα, 358, ult. χρῶμα συγγνωμονικὸν (sic leg. non συγγνωμικὸν, Aldin. habet συγγνωμοικὸν) p. 363, 11 379, 25 a f. χρῶμα in Piræo erat aedificium προβεβλημένον προσομιλίως ἔνεκα καὶ ἀγορῆς τῶν ναυτῶν, Vales. ad Harp. p. 351. Ἐξαιρεῖν, tollere, amplificare, adaugere in ipsius Sopatri διαιρήσει ζητημάτων est pag. 329, 16. Δημοσθένης τὸν τόπον καὶ τὴν θέσιν τῆς χώρας ἐξαιρόντος πρὸς δυσχέρειαν, Menand. p. 631, 17 ed. Ald. ἐξαιρεῖν τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς, laudibus tollere personam

φόβον ἐξεῦρε, μήπως ἄρα καὶ νεωτερισμὸν τινα ἐπινοήσωσι
πραγματίων.

241, A. Ἀλλὰ ἴ τὴν ἀρχὴν] Sch. ed. Δι' αὐτὴν γὰρ διαφόρους
ἐκλέγοντες πλουτοῦσι· μεταστατικῶς δὲ ἀπολογεῖται, εἰς τὴν
ἀρχὴν μεταφέρων τὸ ἔγκλημα.

ib. Ἐπεὶ ὅτι γε] Id. Πάλιν συγγνωμικῶς ἀπολογεῖται εἰς
τὸ ἀναγκαῖον μεταφέρων τὸ πᾶν.

241, D. Οὐδέ γε οἱ Καρχηδόνοι] Id. Σκυτίνοις νομίμασιν³ οἱ
Καρχηδόνοι ἐπολιτεύοντο ἐκ τῆς Διδοῦς· ἐκείνη γὰρ φυγοῦσα
διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ ἐκ τῆς Τυροῦ, αἰτεῖ τὸν βυσι-
λέα μεταδοῦναι αὐτῇ γῆς, ὅσον δέρμα βοῶς ἐπέχει τόπον,
ὃ δὲ ῥαδίως κατένευσε. Κατατεμοῦσα⁵ οὖν ἐκείνη τὸ σκύ-
τος κύκλω χωρίον τι ἀπολαμβάνει καὶ πόλιν⁴ κτίζει τὴν
Καρχηδόνα· οἱ οὖν Καρχηδόνοι τὸ συμβᾶν αἰεὶ τιμῶντες σκυ-
τίνοις νομίμασιν ἐπολιτεύοντο· τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ὅτι
σκύτινα νομίματα εἶχον, ἀλλὰ βύρσας παρεῖχον, ὡς πολύ-
θηρον οἰκοῦντες χωρίον, καὶ οὕτως ὃ ἐβούλοντο, ἐδέχοντο.

242, B. Διέλων] In marg. Schell. Διαλύοντες τὸν ἀποδασ-
μὸν⁵ ἐδίδον.

242, C. Ἀλλὰ καὶ τῶν νομοθετῶν] Schol. ed. Ἐνταῦθα τὸν
Σόλωνα λέγει ἢ Πολιοῦχον (sic)· οὗτος γὰρ ἔταξε καὶ βου-
λευτικόν· αἰνιττεται δὲ καὶ εἰς Πλάτωνα, ἐποίησε γὰρ καὶ
οὗτος νόμους. Μεταστατικῶς δὲ ἀπολογεῖται, μεταφέρει
γὰρ τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς νομοθέτας.

243, A. Ἡ αὐτὸν ἰδεῖν] Ap. Mon. Δεινῶς ὁ Ἀριστείδης⁶ τὸν

uxoris. Aliud est φόβον ἐξαιρεῖν, *metum eximere* Eur. Phoeniss. 1005. Aristid. t. I, p. 11. ed. Jebb. ἐξεῖλε δέϊμα τῆς ψυχῆς, p. 20. p. 45. νόστον ἐξαιρεῖν. De feris excitandis (ἐκσοβεῖν, ἀνασοβεῖν) ἐξαιρεῖν dici, non ἐξαιρεῖν, contendit Valk. ad Hippol. 18. Ἐξαιρῶ non ἐξαιρῶ scribendum, ubi sit *eximere* vid. Heind. ad Theaet. p. 352. Sexcenties αἰρεῖν et αἰρεῖν et quae ex his nascuntur, confusa, Wyt. ad Plut. de S. N. V. p. 9 seq. Nolui itaque emendare ἄλλο χρῆμα τὸν φόβον ἐπήρε. — 1) Ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν, sublin. Valk. verba praecedentia, unde suspicor idem schol. legi in Leid. — 2) νομίμασιν οἱ ex Leid. inseruit Valken. — 3) Κατατεμοῦσα, sic Leid., ed. Κατεμοῦσα — 4) πόλιν, ed. πάλιν. — 5) ἀποδασμὸν, cod. ἀποδεσμὸν. 6) ὁ Ἀριστείδης, Ap. δ' Ἀριστοτέλης, errore ex compendiorum similitudine exorto; sic Ἀριστείδης, Ἀριστοτέλης, Ἀριστοφάνης, Ἀριστοκλής, Ἀριστομέτης inter se confusa, similia apud Bast. comm.

εαυτοῦ τρόπον τῆς ἐξετάσεως δικαιότερον ἀποφύεται τοῦ Πλάτωνος, ἐκ τοῦ βίου τοῦ Περικλέους τὴν ἀπόδειξιν ποιούμενος.

Τὰ μὲν] In marg. Schell. Τὰ μὲν τῆ φωνῇ, τὰ δὲ 243, B. διὰ παραδείξεως.

Οὕτω καὶ] Ibid. Ἐξ ὧν δῆλον ἔλεγε διδάσκων καὶ ἐξ ἰβ. ὧν εἰργάζεται, μὴ ἐξ ὧν διεβάλλετο.

Ῥφεικότας 1] Apogr. Mon. Ῥφεικότας λέγει ἀντὶ 244, C. τοῦ προτεινάντας ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μεταπτώων, ὡς καὶ Δημοσθένης· σὺ δὲ ἐκεῖ προτείνας καὶ ὑποσχών.

Φέρε δὴ καὶ] Schol. ed. Ἐντεῦθεν τῶν ἐπιλόγων 245, A. ἄρχεται ποιούμενος ἀνακεφαλαίωσιν, ὡς εἶρηκε.

Συγκεφαλαιωσόμεθα] In marg. Schell. Ἄθρόον καὶ 245, B. ὡς ἐν ὀλίγῳ πάνθ' ὁμοῦ περιληψόμεθα (ante περιληψόμεθα, corr. man. rec.)

Ἡ γὰρ ὄναρ λέγεις ἢ γρίφον ἢ (Jebb. ἦ) οὐκ ἔχω τί 245, C. (Jebb. τι) φῶ] Mon. et Leid. Ἀμφότερα² ψευδῆ, καὶ τὸ ὄναρ καὶ τὸ γρίφος· γρίφος δὲ ἐστίν, οὐχ ὡς ἐνίοι φασὶ ταυτὸν³ τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν αἰνίγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρίφον ἀγνοεῖν⁴ δοκῶν ἐπίσταται· οἷον αἰνίγμα μὲν ἐστὶ τὸ Τί δίπουν,⁵ τί τρίπουν, τί

pal. p. 798. Ἀριστείδης autem h. l. legi debere, ex ipso Aristide patet, quem lege. — 1) Ῥφεικότας subl. Valk. — 2) Verba haec, Ἀμφότερα ψευδῆ καὶ τὸ ὄναρ καὶ ὁ γρίφος desunt in Mon., id quod Werf. punctis indicavit. Edidit Creuz. in Melet. I, p. 86. — 3) ταῦτόν, Mon. ταυτὸν, Creuz. τὸ αὐτὸ ex Leid. — 4) ἀγνοεῖν δοκῶν ἐπίσταται, secutus sum lectionem codicum, quorum alter (Mon.) hanc praeterea lectionem ferebat: ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι, testante Werfero, quae lectio non nihili existimanda est: griphum etenim aliquis et ἀγνοεῖν δοκῶν dici potest ἐπίστασθαι. Quid? quod septem γρίφων genera recensuit Clearchus (schol. ad Vesp. 20)? Cujus qui supersunt griphi ἀνὴρ τε κοῦρ ἀνὴρ in schol. ad Plat. p. 167 ed. Ruhnk., eos in suos modulos coegit Broenst. epp. Paris. p. 132, Brunck. ad Anal. III, p. 308. Antiphanis scirpum vide in Vales. not. ad Mauss. in Harp. p. 216, Athen. X, 452. cf. Spanh. ad Nub. 445. Lectio ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι ex iis praeterea defendi potest, quae statim adduntur: ἐπιᾶσθαι δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥῆθῆν, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι κ. τ. λ. — 5) Τί δίπουν κ. τ. λ. Brunck. Anal. III, p. 321.

τετράπουν; ἐνταῦθα δὲ δῆλον τὸ ἐρώτημα· γαῖφος δὲ, οἶον

Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν¹ ἀνήρ.

Ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἰδέναι τὸ ῥηθὲν, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Διομήδης ἀνήρ ἦν Ἀχιλλεύς, ἐκείνην γὰρ ἔσχε μετὰ τὴν Βρῆσηϊδα· ὅθεν καὶ τὸ, ὃν οὐκ ἔκτεινε Διομήδης, ἔκτεινεν ἀνήρ Διομήδης.

246, B. Πλάτων εἶπε] Schol. ed. Ταῦτα γὰρ πάντα Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις εἶρηκε.

246, C. Ἄφ' ἐστίας ἀρξάμενος²] Id. Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς χρηστῶν ἢ φαύλων λεγομένη, ὡσπερ καὶ τὸ ἀπὸ γραμμῆς· καλῶς δὲ προσέθηκε τῆς αὐτῆς αὐτοῦ, ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἦν.

247, A. Ἦ τίνα χρῆν] Id. Τοῦτο λέγει, ὡς εἴ τις ἐμέμψατο Πλάτωνι, ὡς οὐ καλῶς νενομοθετηκότι, πῶς τίς ἂν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Περικλέα προὔτεινε, λέγων, ὡς ἂ Πλάτων ὕστερον ἐνομοθέτησε, ταῦτα Περικλῆς ἐπὶ τοῦ βίου πᾶσιν ἔδειξεν;³ οὐκοῦν ἐπειδὴ Περικλῆς χρηστός, καὶ Πλάτων ἡγαθὸς νομοθέτης.

247, B. Οὐδὲ βουλομένοις] Id. Τὰ τέκνα γὰρ πωλοῦντες οἱ νησιῶται ἐτέλουν.

248, A. Τοὺς ἄνδρας] Arogr. Mon. Τοῦτο⁴ λέγει, ἐπειδὴ Θουκυδίδης εἶπεν, ὅτι τοῖς Λακεδαιμονίοις πρεσβευομένοις οὐκ ἐβούλοντο τοὺς ἄνδρας παρασχεῖν.

ib. Καὶ Πύλον] Schol. ed. Ἦ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου πρόσθησις ἀποθανόντος Περικλέους ἐγένετο.

248, B. Τῶν ὑπαρχόντων ἀποστῆναι] Arogr. Mon. Ἀποστῆναι⁵ ἀντὶ τοῦ ἀποστερηθῆναι· οὕτω καὶ Δημοσθένης, τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (816, 15.)

1) ἔκτανεν, Leid. ἔκτειν³, Mon. ἔκτεινεν, illud recepi secutus Brunckium Anal. III, p. 283. nro DCXXI. ubi pentameter additur *Ἄϊας πρὸ Τρώων ἔγγει μαρνάμενον.*

cf. p. 282, nro DCXX. — 2) Ἄφ' ἐστίας κ. τ. λ. scholion, quod memorat Erasmi. Chil. I, cent. VI, p. 225., idem esse videtur.

3) ἔδειξεν, post hanc vocem posui signum interrogationis, cum manifeste haec sint interrogantis. — 4) τοῦτο λέγει κ. τ. λ. Mon. sic: τοῦτο λέγει ἐπὶ δὲ Θουκυδίδης εἶπεν, ὅτι Λακ. πρεσβευομένοις οὐκ ἐβ. κ. τ. λ. cf. Thucyd. IV, 16 seqq. — 5) Ἀποστῆναι ἀντὶ κ. τ. λ. Werf. ex Ap. Mon. haec κοινὴν εἰρήνην transcripserat.

Ἡ τῆς μὲν Ἀριστείδου] Schol. ed. Τοῦτο λέγει, ὅτι 249, A.
Πλάτων ἐθαύμασε τὸν Ἀριστείδην διὰ τὴν ἐπωνυμίαν.

Ὅτι γὰρ οὐκ ἀτμαστέον] Id. Ἐπειδήπερ τὸ πλῆθος ib.
Ὀλύμπιον τὸν Περικλέα ἐκάλεισαν· ἔστι δὲ ἡ τῶν πολλῶν
ψῆφος οὐ πολλοῦ τιнос ἀξία, ἵνα μὴ τις ἀντιπέση τῷ ῥήτορι,
λύει τὸ ἀντιπίπτον διὰ τῆς τοῦ Πλάτωνος μαρτυρίας. 250, A.

Ὡς ἂν ἡμεῖς] Id. Τὸ ἡμεῖς λέγει διὰ τοὺς ῥήτορας,
οὔτοι γὰρ τότε μεγίστην τὴν πόλιν καλοῦσιν, ὅτε δυνατὴ
ἔστιν ἐν πολέμοις καὶ τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχει· οἱ δὲ φιλόσοφοι,
ὅτε δικαιοπραγεῖ κἄν καὶ τῶν πολεμίων ἦττων ᾗ. Τὸ δὲ
οὐδέν γε τοῦτο βλάβος τῷ λόγῳ λέγει, ἐπειδὴ εἶπεν ἂν τις
αὐτῷ, ὡς εἰ καὶ δυνατὴ ἐν πολέμοις ᾗ, ἀλλ' οὐκ ἐδικο-
πράγει, πρὸς τοῦτο οὖν ἀπολογούμενος λέγει, ὡς μὴ τοῦτο
νῦν λογισώμεθα, ἀλλ' ὅτι οἱ οὕτως ἔχοντες μέγα φρονοῦσιν.

Ἐπιυθόν τι Ὀμηρικόν] Sch. ed. Ὀμηρος γὰρ τοὺς 250, C.
προὔχοντας τῶν ἡρώων, τὸν μὲν Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
τὸν δὲ θεοεΐκελον, τὸν δὲ ἄλλοτι τοιοῦτον.

Καὶ οὐκ οἶδ' ὅτῳ τῷ τρίτῳ] Id. Σάραμβρον τὸν κά- 251, A.
πηλον λέγει, οὗ διὰ τὸ εὐτελές, ὥσπερ ἐκὼν ἐπιλανθάνεται·
ἔθος γὰρ τοῦτο ῥητορικόν, τὰ εἰτελῆ τῶν προσώπων δοκεῖν
ἄγνοεῖν. Hardt. ex Cod. Mon. CXXIII. hoc schol. legi
prodit: Οὐκ ἔγω γὰρ τὸ ὄνομα.

ΚΙΜΩΝ.

- 251, A. Ἀλλὰ νῆ Δία, ὁ Κίμων] Sch. ed. Ῥητορικῶς ἅ τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο, ἐκ προοιμίου αὐξων τὰ τοῦ Κίμωνος· ἔστι δὲ τὸ σχῆμα κατ' ἥθος.
- 251, C. Ἐβουλόμην δ' ἄν] Id. Οὐκ εἶχον εἰπεῖν περὶ Κίμωνος πλεῖστα ἐγκώμια. Δεινῶς περιστέλλει τὴν ἀπορίαν τῷ σχήματι τοῦ προοιμίου οὐκ ἔχων μὲν εἰπεῖν κατὰ ἀλήθειαν, τάχα δὲ παραιτούμενος διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς Πλάτωνα.
- ib. Ἐξ οὐρίας] Cod. Leid. Εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας³ ἐπήγαγε τὸ ὑφιέμην ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλόντων τὰ ἰστία.
- 252, A. Μηδὲν ἀπηχῆς] Ap. Mon. Ἡ λέξις⁴ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται ἀπὸ τῶν μελῶν· δηλοῖ δὲ τὸ ὑβριστικὸν καὶ ἔξω τοῦ καλοῦ καὶ τραγύτερον εἰς ἀκοήν καὶ ὄϊον τοῦ ῥυθμοῦ καὶ μέλους καὶ τοῦ τεταγμένου παρηλλαγμένου καὶ ἐκπεπτωκότος.⁵ Δείναρχος μέμνηται τῆς λέξεως ἐν τῷ πρὸς Κηφισοκλέα· ἀπηχῆς οὖν ἀντὶ τοῦ ἄμουσον καὶ ἀφθογγον. Sch. ed. Τὸ ἀπηχῆς εἴρηται ἐκ μεταφορᾶς τῶν μελῶν· ἔστι δὲ τὸ ὑβριστικόν.
- 252, B. Μέχρι πόρθῳ τῆς ἡλικίας⁶] Schol. ed. Δημοσθενικῶς ἐπιχειρεῖ λέγων τὸ ἔλαττον αὐτύχημα τὴν εὐήθειαν ἵνα ἐν-

1) Κίμων — ita ex Cod. Leidensi (enot. Valken.), Schell. Coll. Nov. et C. Mon. CXXIII recepi, cum Codex. Mon. CCXLIX Ἐπερ Κίμωνος, Cod. Aug. CCCCXXXII Ἀριστείδου Κίμων, Phot. in ecolgis ἐκ τῶν περὶ Κίμωνος — Jebbiius scholiis ipsis praeponit: Τῶν ὑπερ Κίμωνος σχολίων, de quibus supra in praefat. — 2) Ῥητορικῶς κ. τ. λ. Ita incipit schol. in Cod. Mon. CXXIII. ῥητορικῶς τὸ χωρίον κ. τ. λ., sublineavit quoque Valken. — 3) Εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, depromserat ex C. Leid. hoc scholion Valken. ad Herodot. VII, 162, ubi de ὑφλεσθαι exponit. cf. ad Aristoph. Ran. 1251. Eundem lege de ἐξ οὐρίας et similibus docentem ad reliq. Eurip. p. 233. — 4) Ἡ λέξις κ. τ. λ. sublineavit Valken. — 5) παρηλλαγμένου καὶ ἐκπεπτωκότος, magis arrideret παρηλλαγμένον καὶ ἐκπεπτωκότος. — 6) Μέχρι πόρθῳ τῆς ἡλ. hoc schol. in Cod. Leid. item legitur.

τεῦθεν τὸ μείζον κρύψη, τὴν προσοῦσαν τοῖς ῥήτορσι κο-
λακίαν καὶ κομψότητα. Ἐπειδὴ γὰρ τοὺς μὲν φραγμαῖς
τῶν ἀγῶν ἵπανεφῆνυ ¹ τοῖς βουλομένοις ὀπωρίζεσθαι, ²
τὴν δὲ οἰκίαν τοῖς ἀριστεῖσθαι αἰρομένοις, μέχρις ³ τεσσα-
ράκοντα ἐτῶν διετέλεσεν, ἐπιτροπευόμενος διὰ τὸ εὐθδης
καὶ ἀφελὲς τῶν τρόπων.

Ἀρχαῖον ⁴ ἠγοῦντο] Arog. Mon. Ἀντὶ ἀφελῆ. Δημο- 252, C.
σθενικὴ δὲ ἡ λέξις, εἴρηται δὲ ἐν Φιλιππικοῖς. νῦν δὲ ⁵
ἀρχαιότροπα ἡμῶν τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ πάλιν, οὐ-
τως ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς. (Philipp.
III, 132.)

Ἀλλὰ καὶ παρὰ ⁶ Λακεδαιμονίους] Sch. ed. Κατὰ τὸ ⁷ 252, D.
ἀληθὲς ἐλακωνίζεν ὁ Κίμων, ὥστε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ προσ-
αγορεῦσαι Λακεδαιμόνιον, ὡς Θουκυδίδης ⁸ ἐν τῇ πρώτῃ,
Λακεδαιμόνιος τε ὁ Κίμωνος. Ὁ δὲ Ἀριστείδης ἐκά-
λυπεν αὐτὸ, εἰπὼν ὅτι διὰ τὴν ἀρετὴν, ἣν εἶχε, οὐ μόνον
παρὰ Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίους ἐθανμά-
ζετο. Λακεδαιμονίους δὲ οὐχ ἀπλῶς εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
χαίρειν αὐτοῖς Πλάτωνα πανταχοῦ γὰρ μετὰ τὴν αὐτοῦ τὴν
Λακεδαιμονίων ἐπαινεῖ πολιτείας.

Εἰ μὲν γὰρ ἅπαντα ⁹] Sch. ed. Εἰς ἄτοπον ἐπάγει 255, A.
τὸν λόγον· οὐχ ὅτι τοῦτο ἔλεγε Πλάτων, ὅτι ταῦτα διακο-
ρία, ἀλλ' ὡς τοῦτο αὐτὸ κατασκευάζοντος, τῷ λέγειν περὶ
τῶν τεσσάρων τούτων, ὅτι δούκονοι ἦσαν.

Ἀρχὴν ἐπέτειον ¹⁰] Arog. Mon. Τὴν ἐνιαύσιον· καὶ 253, B.

1) ἵπανεφῆνυ, Jebb. non subscripsit *ι*. — 2) ὀπωρίζεσθαι, sic
Valk. ex Leid., ed. ὀπωρῆς. — 3) μέχρις τεσσ., ed. μέσως τεσσ. —
4) Ἀρχαῖον, sublin. Valk. — 5) νῦν δὲ, haec ex Thucyd. I, 71.,
altera ex Dem. — 6) Ἀλλὰ καὶ παρὰ (Werf. ex Ap. male περὶ)
Λακεδ.; usque ad ὁ Κίμωνος leguntur in Ap., plura desiderari,
innuunt puncta, has voces ὁ Κίμων excipientia. — 7) κατὰ τὸ,
Ap. κατὰ τὸ — ἐλακωνίζεν, ita Ap. et Leid., ed. ἐλακωνίσεν. —
8) Θουκυδίδης I, 45., unde Λακεδαιμόνιον et Λακεδαιμόνιος recepi
pro Λακεδαίμονα, et Λακεδαίμων, quae erant in ed. — 9) Εἰ μὲν
γὰρ ἅπαντα, scholio proxime antecedenti attextuerat Jebb; se-
paranda esse et vidit et ex Cod. Leidensi indicat Valken., qui
plura item in Leid. legisse videtur, cum in fine scholii adposu-
erit: et cett. et cett. — 10) Ἀρχὴν ἐπέτειον, subl. Valken.

Δημοσθένης, ¹ ὁ δὲ νόμος ἐπέτεια κελεύει τὰ τῆς βουλῆς εἶναι ψηφίσματα.

- 253, C. Μὲ ἄρχειν μᾶλλον] Sch. ed. Τοῦτο τὸ ἀπαρέμφατον οὐκ ἔστι πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ἀλλ' αὐτὴ μὲν ἔστι διὰ μέσου, τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ὀπισθεν ² αὐτῆς ἀπαρέμφατα ἀποδίδονται.
- ib. Τὸ τοῦ κωμωδοποιῦ] Arogr. Mon. Ὁ γὰρ ³ Κωμικός σχετιάζων τοῦτο εἰσάγει, ὅτε Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μένανδρος.
- 254, B. Τῶν ἐναντίων πραγμάτων] Sch. ed. Τὸ πραγμάτων εἶπε δι' ἄμφω ταῦτα, τὴν τε δουλείαν ⁴ καὶ τὴν ἀρχὴν· τὸ δὲ πράγματος, ἐπειδὴ ἐν ἕκαστον τούτων τοτὲ μὲν ἀρχή, τοτὲ δὲ δουλεία, ὡς ἔδειξεν, ἀποκαθίσταται.
- ib. Τὰναντία τοῦ πράγματος] Phot. Τοῦ πράγματος εἶπε, δεινῶς· ἐπειδὴ ἐν καὶ ταυτὸν εἶναι τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν δουλείαν κατεσυλλογίσατο.
- 254, C. Μῆτε οἰκέται] Arogr. Ἐνταῦθα οὐ λέγει δούλους· ἀνόητον γὰρ τοῖς μεγάλοις οὕτω τάξει τοὺς οἰκέτας, ἀλλ' ὡς Ξενοφῶν ⁵ τοὺς οἰκείους οὕτως ἐκάλεσεν.
- 255, C. Τὴν τυραννίδα συντελεῖν] Sch. ed. Τυραννίδα τὴν βασιλείαν ἐνταῦθα καταχρηστικῶς λέγει· διότι γὰρ ὁ νόμος σκληρὸς, δεῖται τυραννίδος, εἰς τὸ ἀναγκάσαι πεισθῆναι αὐτῶ.
- 256, C. Οὐδ' ἐν Καρῶν σήματι] Id. Πρῶτοι γὰρ παρὰ ⁷ βαρβάρους Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν, παρὰ δὲ Ἕλλησιν Ἀρκάδες.
- 257, B. Τῆς ἀκινδύνου ταύτης] Id. Ἀκινδύνου λέγει ἢ ὡς καλὴν, ἢ ὡς γραφεῖσαν μόνην καὶ οὐκ εἰς ἔργον ⁸ προχωρήσαν, ἢ πολιτείας λέγει τὴν τοῦ Πλάτωνος διαγωγὴν.
- 257, C. Εἰς πᾶν ἔλθειν ⁹] Arogr. Mon. Ἐντὶ τοῦ ¹⁰ περὶ παν-

1) Δημοσθένης p. 649, 16. — 2) ὀπισθεν, ed. ὀπισθεν. — 3) Ὁ γὰρ κ. τ. λ. subl. Valken. — 4) δουλείαν, ed. δειλίαν. — 5) Ξενοφῶν, ex. gr. Cyrop. IV, 2, 2. alibi, usurpant et reliqui scriptores, quos nunc laudare non attinet. — 6) δεῖται τυραννίδος κ. τ. λ. editus sch. ita: δεῖται τυραννίδος· εἰ τὸ κ. τ. λ. — 7) Πρῶτοι γὰρ παρὰ κ. τ. λ., legitur in Leidensi et Palatino; ex Palat. post πρῶτοι inserui γάρ. — 8) οὐκ εἰς ἔργον, ed. οὐχ. — 9) Εἰς πᾶν ἔλθειν subl. Valk. nonnihil edidit ad Her. VII, 118. — 10) Ἐντὶ τοῦ, Mon. αὐτοῦ, cf. Bast. comm. pal. p. 929. De ipsa locutione εἰς πᾶν ἔλθειν, ἐν παντὶ εἶναι, εἰς πᾶν ἄφικνεῖσθαι, vid. Aristoph. Lys. 545. (ubi ἐπὶ πᾶν εἶναι), Heind. ad Euthyd. p. 399.

τὸς κινδυνεῦσαι· λέγει δὲ βίον, λείπει δὲ κινδύνου· τὴν δὲ ἱστορίαν ἔχεις παρὰ Θουκυδίδη¹ ἐν τῇ α', ὅτε Εἰλωτες εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν.

Ἔωσσε τὴν πόλιν] Schol. ed. Τοῦτο παρ' ἱστορίαν. 258, A.
ἐλθὼν γὰρ ὑποπτεύθη καὶ ἄπρακτος ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Καὶ ἅμα συμμάχους] Id. Συμμάχους Λακεδαιμονίους 258, B.
καλεῖ, ἐπειδὴ σὺν αὐτοῖς ἐπολέμησαν τῷ Πέρσῃ Ἀθηναῖου.

Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Id. Καλῶς² εἶπεν ἐν τῇ ὑπερορίᾳ· τὰ γὰρ Θεμιστοκλέους μεῖζονα ἦν,³ ἀλλ' ἐν τῇ Ἀττικῇ γενόμενα. ib.

Ἄλλ' ὃ⁴ ποιηταὶ κ. τ. λ.] Id. Διαφόρως κατασκευάζει 259, A.
τοῦ πολέμου τὸ δίκαιον, καὶ ὅτι ἀμυνόμενος αὐτὸν⁵ ὁ Κίμων ἐπέξηλθε⁷ καὶ ὅτι⁶ πᾶσαν τέχνην δεικνύσιν ἐπαινοῦσαν⁸ τὸ πραχθέν. Ὀμηρος (Iliad ω, 369.)

Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερον χαλεπήνην.⁹

Σόλων¹⁰ ἐὰν τὸν ἄγοντα βία ἀδίκως τὰ σὺ εὐθύς

Aristid. t. I, p. 278. 312. 344. Sed in Aristid. I, p. 474. ἐπὶ πᾶν ἀφικνεῖσθαι est summa rerum potiri. Huc ponam, quae supra erant ponenda. F. Ursin. ad poet. lyr. p. 220 ad Tyrtaeum: Καὶ τὰ τελευτάα Κίμωνος εἰς Ἰθώμην ἀφύξισ καὶ Τυρταεὸν πρὸ Κίμωνος εἰς Σπάρτην etc. Οὗτος ὁ ποιητὴς ὃς ἐλθὼν εἰς Σπάρτην ὄλιγον πρὸ Κίμωνος λαβὼν μέλη τινὰ παρώξυνε Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον. Scholiastes in Aristidis Panathenaicum α'. Hactenus Ursinus. Illa autem καὶ τὰ τελευτάα κ. τ. λ. neque in Panath. neque in Cimone leguntur; videntur igitur scholiastae esse et pertinere ad ea, quae memorat Aristides Panathen. p. 157. ed. Jebb. — 1) παρὰ Θουκ. I, 101. — 2) Καλῶς εἶπεν κ. τ. λ. leguntur item in Leid. — 3) ἦν ed. ἦν. — 4) Ἄλλ' ὃ ποιηταὶ, Jebbiius praefixerat καὶ προσενημήθησαν, corr. Valk. qui ex Cod. sublineaverat καὶ πάντες κελύουσιν. Ex Leidensi vero multis ex partibus Valk. hoc schol. adauxit. — 5) αὐτὸν ins. Valk. et Mon. — 6) καὶ ὅτι κ. τ. λ. sic Valk. ex Leid. et Mon., ed. καὶ ὅτι πᾶσα τέχνη ἐπαινεῖ τὸ πραχθέν. Illa πᾶσα τέχνη, vel ut alibi legitur πάση τέχνη proverbium sapit, cf. Aristoph. Eccles. 366. 540. Lys. 413. Thesm. 65. πάσαις τέχναις vs. 272. μιᾷ τέχνη 431. cf. Casaub. ad Eq. 593. sic πασῇ μηχανῇ, Lys. 302. Anton. Liberal. XII, p. 102. ed. Mueckerus. Dem. adv. Tim. p. 136, ed. S. — 7) ἐπέξηλθε, Mon. ἐπέξ., ed. ἀπέξ., silet Valken. — 8) ἐπαινοῦσαν, et Leid. et Mon. ἐπαινοῦσαν. — 9) Ἄνδρ' ἐπαμ., ed. ἀνδρὸς ἐπαμύνασθαι κ. τ. λ. reliqua paullo ab ed. Wolf. recedunt. — 10) Σόλων κ. τ. λ. ed. τὸν ἄγοντα βία τὰ σὺ, εἰθὺς ἀμυνόμενος κτεῖναι, Leid. et Mon. consentiunt in iis, quae exhibui, sed Mon. τὰμὰ, Leid. τὰ μὰ, illa ἢ ὡς πάντα γνῶναι ex Mon. dedi, ex Leid. non enotavit Valken. Legitur haec Solonis lex apud Demosth. advers. Aristocr. p. 22. ed. Schaeff.

ἀμυνόμενος κτείνῃ, ἢ ὡς πένητα γνῶναι. Καὶ παρομοία,¹ τὸν ξύοντα ἀντιξέειν· καὶ ὡς Δημοσθένος, ἀμύνασθε² τὸν εἰς ὑμᾶς ἄρξαντα, καὶ, ἐγὼ³ δὲ οὐκ αὐτὸς ἄρχω, ἀλλ' ἀμυνόμενος.

ib. Ἄλλ' ὡς ἂν τις] Schol. ed. Δυσὶ κεφαλαίοις χρῆται, δικαίῳ καὶ συμφέροντι· εἰπὼν οὖν τὸ δίκαιον, εὐθέως ἐπάγει τὸ συμφέρον· ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ δίκαιον μὲν ἀπὸ τῶν παρωχομένων, τὸ δὲ συμφέρον ἀπὸ τῶν μελλόντων δεικνύται.

261, B. Ἐπ' αὐταῖς Πύλαις⁴] Apogr. Mon. Οὕτω καλεῖται ὁ τόπος ὁ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ τοῦ Πηνειοῦ· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν κινδύνων, ἐν ταῖς Πύλαις μάχη.

261, C. Τῷ φόβῳ τοὺς Ἕλληνας] sic Cant. Schell. Apogr. Mon. et Phot., Jebb. τῶν Ἑλλήνων] Apogr. Mon. Τὸ σχῆμα ἑλλειπτικόν· ἔστι δὲ Δημοσθενικόν,⁵ φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, Τεθνήασι τῷ δέει τοὺς ἀποστόλους, ἀντὶ τῶν ἀποστόλων, τῷ φόβῳ οὖν τοὺς Ἕλληνας ἀντὶ φόβῳ τῶν Ἑλλήνων. Phot. Δημοσθενικόν τὸ ἐπιχείρημα, ἔφη γὰρ, Τεθνήασι (in marg. τεθνάσαι) τῷ δέει τοὺς ἀποστόλους, τῷ δὲ φόβῳ τοὺς Ἕλληνας ἀντὶ τοῦ τῷ φόβῳ τῶν

Καὶ ἵαν φέροντα ἢ ἄγοντα βλα ἀδίκως, εὐθὺς ἀμυνόμενος κτείνῃ, νηποικεῖ τεθνάσαι. Ex ultimis his forte illa ἢ ὡς π. γν. manarunt. Illa τὰ μὲν vel τὰ μὴ videntur esse debere τὰ αὐτά. — 1) καὶ παρ., καὶ in ed. desideratur — itemque καὶ ὡς. — 2) ἀμύνασθε, ed. ἀμύνασθαι. — 3) καὶ ἐγὼ κ. τ. λ. ex Mon. et Leid. addidi. — 4) Ἐπ' αὐταῖς Πύλαις κ. τ. λ. Apogr. M. incipit ab ὅθεν καὶ παροιμία, reliqua ex editis praemisi. Lacunam in Mon. puncta indicant. — 5) Δημοσθενικόν, Philipp. I, 58. ed. Schaeff. ubi hodie διὰ ab imperita librariorum turba facile ex praeced. δέει intrusum est. Rarius autem dicendi genus in hoc quoque Aristidis loco, quem subl. Valk. oblitteratum est. Plat. Cratyl. p. 173. ed. H. ἀκολουθεῖ τοῖς πράγμασι, Theaetet. p. 400 δμοίως τῷ θεῷ, quem locum et recentiores et antiqui scriptores passim expresserunt — Phaedon. p. 177. πρόσθεσις τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ, cf. Heind. ad Phaedon. p. 142. et quos laudat. De ἀπαλλαγῇ c. Genit. ad Phaedon. p. 219. Aeschyl. Prom. 617. δοτιῆρ βροτοῖσι, ibiq. intt. De Latinis cf. Gron. et Drak. ad Liv. XXIII, 35 §. 7. Davis. et Oudend. ad Caes. de B. G. I, 5. Hebraeorum hunc modum loquendi fuisse, vide Simon. lex hebr. s. v. פָּנִים p. 426. Hebrae-

ismos hinc inde redolere sermonem graecum, vid. Ernest. ad Nub. 356.

Ἑλλήνων. Ἡ ὅτι κατέπηξαν τοὺς Ἕλληνας οὕτως, ὡς ἔγγυς τοῦ τεθῆναι γενέσθαι.

Καὶ τῆς κάτω χώρας ¹⁾] Schol. ed. Τῆς παραθαλασσίας· λέγει δὲ τὴν Ἴωνίαν.

Συνεχώρησεν Λακεδ.] Id. Τὴν εἰρήνην λέγει τὴν ἐπὶ ^{621, C.} Ἀνταλκίδα ²⁾ γενομένην, ὥστε τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀσίαν Ἕλληνας δούλους εἶναι τοῖς βαρβάροις· οὕτω γὰρ τότε Λακεδαιμόνιοι παρεχώρησαν.

Ἐμπειρία] Id. Ἐμπειρία ³⁾ ἐστὶν ⁴⁾ ἢ μετὰ πλήθους ⁵⁾ ^{261, D.} χρόνου ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰδησις, ἕξις δὲ μόνιμος, καθ' ἣν ἔχομεν πρὸς τὰ πάθη, ἢ ⁶⁾ εὖ ἢ κακῶς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης.

Ἀσελγαίνοντας] Id. Ἀσελγεῖς ⁷⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ^{262, B.} ἐτοιμῶς ἔχοντας πρὸς ἅπασαν ἡδονὴν· Σελγοὶ γὰρ ἔθνος εἰς ἰσοφρονέστατον, ἀπὸ τῆς Σέλγης καλουμένης χώρας, ἐστὶ δὲ πόλις Παιμφυλίας· ἀσελγεῖς οὖν ἐντεῦθεν οἱ μὴ σώφρονες· ἐστὶ δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου· ⁸⁾ ἐπὶ δὲ ⁹⁾ τοῦ αὐτοῦ νῦν τὴν ἀσελγειαν καὶ τὴν ὕβριν ἔλαβεν.

Καὶ ὁ φησὶν Ὅμηρος] Schol. ed. Φησὶ γὰρ (Iliad. ^{262, C.} V, 530).

Ἄλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ¹⁰⁾

Τῆς τοῦ πάντος ἐπωνυμίας] Ap. M. et Leid. Θεόπομπος, ¹¹⁾ ^{263, A.}

1) τῆς κάτω χώρας, integrum hoc schol. sublin. Valken. — 2) Ἀνταλκίδα, ed. Ἀνταλκίδει, alii Ἀνταλκίδου. — 3) Ἐμπειρία, sic ed., Ap. Mon. in quo hoc schol. continetur, ἐμπορία. — 4) ἐστὶν, Mon., ed. ἐστι. — 5) πλήθους, Mon., ed. πλείθους. — 6) ἢ εὖ ἢ κακῶς, Mon., ed. εὖ ἢ κακῶς, omissis etiam ὡς φ. Αρ., quae Monacensi debentur. — 7) Σελγοὶ γὰρ κ. τ. λ., sic auctor Etym. M. s. v. Ἀσελγεῖς, ubi expressit h. schol. Multo diversa s. v. Ἀσελγῆς, alios opinor auctores secutus aut h. l. temporum injuria male habitus. — 8) ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, init. — 9) ἐπὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ κ. τ. λ. ἔλαβεν sc. Aristides, qui, licet particulis οὐκ ἀσελγ., οὐδὲ ὕβρ. usus, juncta tamen ἀσελγειαν et ὕβριν usurpavit Demosthenem imitatus. — 10) Ἄλλήλους τ', τ', aberat ab ed. — 11) Egregium hoc Theopompi fragm. ex Leidensis Creuzerus cum Marxio, Ephorum edituro, communicavit, cf. ad fragm. Eph. p. 224. Theopompus autem ad calcem libri X de Atheniensium demagogis accuratē egit, cf. Athen. IV, 161. p. 146. ed. Schw. (Valk. Diatr. p. 254), ubi item de *Eubulo*, cf. Vales. ad Harp. p. 80., de *Callistrato* Harp. s. v. Σύνταξις, de ipso Cimone, Ath. XII, 44. p. 479., de *Hyperbolo*, Sch. Luciani Tim. c. 30, p. 100.

ἐν τῷ ἰ' τῶν Φιλιππικῶν περὶ Κίμωνος· οὐδέπω δὲ πέντε ἐτῶν παρεληλυθότων πολέμου² συμβάντος πρὸς Λακεδαιμονίους ὁ δῆμος μετεπέμψατο τὸν Κίμωνα, νομίζων διὰ τὴν προξενίαν ταχίστην ἂν αὐτὸν εἰρήνην ποιήσασθαι· ὁ δὲ παραγενόμενος τῇ πόλει τὸν πόλεμον κατέλυσε. Τὸ δὲ γινόμενον τῇ πόλει ἀντὶ τοῦ ἀρμόττον,³ μέρος γὰρ τοῦ παντός αἱ Ἀθηναί· μέρος οὖν τοῦ κόσμου παρελάβοντο αὐταῖς ἀποχρῶν· τοῦ παντός δὲ, τουτέστι τοῦ κόσμου· μιμητην δὲ αὐτὸν λέγει τοῦ κόσμου γενόμενον.

- ib. Νῆ Δία, ἀλλ' ἐξωστράκισαν] Id. Οὐ γὰρ ἦν ἐγκλημα ἐξωστράκισμός, ὡς ἐγνωμεν ἐν τῇ πεντηκονταετία Θουκυδίδου περὶ Θεμιστοκλέους, ἀλλὰ διὰ φόβον τῆς γνώμης γενόμενος καὶ τοῦ φρονήματος ἀνδρῶν. Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, καὶ διὰ κακίαν ἐξωστράκίζεσθαι· λέγει δὲ ἐν τῇ ἡ περὶ Ἐπερβόλου ἡμῖν διηγούμενος.
- 265, B. Κατ' ἀμφοτέρων] Schol. ed. Οὐ κατηγορῶν Ἀθηναίων καὶ Κίμωνος τὸν ὀστράκισμὸν ὁ Πλάτων ἐφησεν, ἀλλ' ἐπ' ὀνειδίζει μόνον τοῦ Κίμωνος. Σοφίζεται δὲ ὁ ῥήτωρ διὰ τὴν ὕστερον Ἀθηναίων μετάνοιαν, ἵνα δεῖξῃ καὶ ἀμφοτέρων κατὰ τὸν Πλάτωνα.
- 265, A. Αὐτίκα γὰρ μᾶλλον ἀρμόσει⁴] Id. Ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία πλατύτερον περὶ τῆς καθόδου ἐρεῖ, ἢ γὰρ κοινῇ ἀπολογία λόγον ἀγῶνος ἐπέχει. Phot. Ἦγουν ἐν τῇ κοινῇ ἀπολογία.
- 265, B. Ἀντέχει τῷ λόγῳ] Id. Οὕτω Δημοσθένης φησὶ, τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὥσπερ εἰμαρμένον εἶη, φανλοῦς ἀποβαίνειν ὕεις· ἀλλὰ καὶ παροιμία, ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πῆματα.
- ib. Οὐ συναγόνιζται] Aporgr. Mon. Ἀντὶ τοῦ μάχεται·

ed. Bip., de Cleone, schol. l. l., ad Aristoph. Eq. vrs. 226, unde fluxisse credo, quae sunt in schol. ad Ach. vrs. 6. de Thucydide, schol. ad Vesp. 941. — 1) ἐν τῷ ἰ' τῶν φιλ., Leid. ἐν τῇ. Non minus recte. — 2) πολέμου, sic Leid., Mon. πολεμοῦ. — 3) ἀρμόττον, Mon. ἀρμόττεν. — 4) Αὐτίκα γὰρ μ., huc cum Photio hoc scholion retuli, non cum Jebbio ad ἀρεῖς τὸν ἄνδρα τῆς αἰτίας, quae multo supra leguntur.

λέγω δὲ τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ· Ἄνδραῶν ἡρώων τέκνα
πήματα.

Καὶ ὀλίγου] Id. Ἄντι οὐδαμῶς· παρὰ τὸ ποιητικόν· ib.

Παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται.

Τοσούτου κινδύνου] Schol. ed. Παραδόξως εἶπεν, 265, C.

οὐ χρημάτων, ἀλλὰ κινδύνου· κίνδυνος γὰρ οὐ μικρός, διά-
δοχὸν τινα τῆς πατρῴας ἀρετῆς γεγενῆσθαι.

Ὡσπερ ἰγνῶν εἶχετο τῶν τοῦ πατρὸς] Hardt. ex Mon.

Cod. Nro. CXXIII. Ἄντι τοῦ ἀντελάβετο· τὸ χωρίον —
reliqua desunt in iis, quae edidit V. D.

Μ Ι Λ Τ Ι Α Δ Η Σ .¹

- 266, A. Ἐπαιῶν ἢ φέγων²] Schol. ed. Ἐπεὶ γὰρ ἔπαινον ἔχει τὴν ἀρετὴν, διὸ φησι καὶ αἰσχύνομαι ἐπαινέσαι. Παραδόξως δὲ ἐπεχείρησεν· οὐ γὰρ ὅτι φέγειν εἶχεν, οὕτως εἶπεν, ἀλλ' ὅτι μὴ κατ' ἀξίαν εἶχεν ἐπαινεῖν αὐτόν· ἴσον ἀποφαίρων τῷ φέγειν³ τὸ μὴ κατ' ἀξίαν ἐπαινεῖν, μᾶλλον δὲ πλέον.
- 266, B. Μιλτιάδην⁴ δὲ φησι, τὸν ἐν Μαραθῶνι] Schol. ed. Δεινῶς πάλιν εἶρηκε τοῦτο, ὃ γὰρ Πλάτων κατὰ ἦθος διασύρων εἶπεν, οὗτος εἰς ἔπαινον περιστρέφει· ὃ γὰρ Πλάτων οὕτως ἔφη ἐν τῷ Γοργίᾳ (p. 241), Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο.
- 266, C. Ὅσπερ οὖς Σιμωνίδης⁵] Id. Πλέων ὁ Σιμωνίδης προσέσχε τινὶ τόπῳ καὶ λείψανον εὐρῶν κοσμήσας ἔθαψεν, καὶ κοιμηθέντι παρέστη τοῦ λειψάνου τὸ εἶδωλον συμβουλεύων μὴ πλεῖν· ὃ δὲ ἀναστὰς ταῖς ναύταις ἀνεκοινοῦτο·⁶ οἱ δὲ μὴ πεισθέντες ἀνήγοντο,⁷ αὐτὸς δὲ κατέμεινεν ἐκὼν χειμῶνι δὲ χρῆσάμενοι⁸ ναυαγίῳ περιέπεσον.⁹ Καὶ ἐπὶ τούτῳ τιμᾷ Σιμωνίδης αὐτὸν ἐπιγράμματι

1) Μιλτιάδης, sic Coll. Nov. Ἀριστείδου Μιλτιάδης, Cod. Leid., Schell., Mon. CXXIII, Aug. CCCCXXXII. et in marg. Phot. itemque in schol. ed. t. II, p. 198., Cod. Mon. CCXLIIX. Ἐπεὶ τοῦ Μιλτιάδου et Photius ipsis excerptis: Ἐπεὶ Μιλτιάδου, τὸ προσήμιον — Jebbii scholiis in Miltiadem praemisit: Ἀρχὴ τῶν ὑπὲρ Μιλτιάδου, dubito, utrum ex cod. — 2) Ἐπαιῶν ἢ φέγων, huc retuli scholion, quod Jebb. statim ad Περιήκει x. t. l. apposuit. — 3) τῷ φέγειν, ed. τὸ ψ. 4) Μιλτιάδην x. t. l. Huc forte spectat schol., cuius initium edidit Hardt. ex Cod. nro. CXXIII, t. II, p. 64. Δεινῶς εἶπε, scr. εἶπε. Subl. Valken. atque in mscr. plura post ἐψηφίσαντο legi monet. — 5) Ὅσπερ οὖς Σιμ., legitur hoc schol. in Leid. et vulgavit F. Ursinus p. 330, cf. Gaisf. poet. min. I, p. 554. — 6) ἀνεκοινοῦτο, sic ed., Urs. ἀνεκοινοῦντο. — 7) ἀνήγοντο, sic ed., Urs. ἀνηγάγοντο. — 8) χειμῶνι δὲ χρῆσάμενοι, sic Leid. et Urs., ed. χειμῶνι δὲ οἱ ναῦται χρ. — 9) περιέπεσον, Leid. et Urs., ed. περιέπεσον.

Οὗτος ὁ τοῦ Ἰ Κείου Σιμωνίδου ἐστὶ σωτήηρ,
 Ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι ἀπέδωκε χάριν.

Τὸ τῶν Πλαταιέων ³⁾ Schol. ed. *Αἰνίττεται τὴν ἐν ib.*
Μαραθῶν μάχην, τότε γὰρ μόνοι οἱ Πλαταιεῖς ἀπήντησαν
εἰς τὴν μάχην. Διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τῶν ὑπ' αὐτοῦ τότε
κοσμηθέντων, ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἐνίκων μὴ πα-
ρόντος αὐτοῦ· λέγει δὲ νῦν τὸ περὶ Πλαταιέων γεγόμενον
ἔρωτημα παρὰ Λακεδαιμονίων ἐν τρίτῳ Θουκυδίδου ⁵ ἀνα-
κόλουθον· δικασταὶ ὄντες αὐτῶν, ὡς κατήγοροι ἐβούλοντο
αὐτοὺς ἀνελεῖν· ἡρώτων δὲ οἱ καθήμενοι δικασταί, τί τοὺς
Ἕλληνας εὖ πεποιήκασι; πρὸς ὃ οἱ Πλαταιεῖς ἔφησαν, οὐδ-
εἰς τῶν Ἑλλήνων κατηγόρηκεν ἡμῶν δι' οὐδεμίαν αἰτίαν
πώποτε, δεικνύοντες ἐντεῦθεν τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀρετὴν.
Οἰκείως δὲ ἔχει τὸ τῶν Πλαταιέων παράδειγμα, ὡς γὰρ
ἐκεῖνοι ἀνέγκλητοι ὄντες ὑπὲρ ἑαυτῶν ἠγωνίζοντο, οὕτω καὶ
οὗτος. Τὸ δὲ κοσμηθέντων σημαίνει τὸ ὀπλισθέντων
ἢ στρατηγηθέντων. Καὶ Ὅμηρος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ⁴ κόσμηθεν. . . . .

Ἐξ ἀνάγκης τρόπον τίνα] Id. Ἐπειδήπερ οὐ Μιλ- ib.
 τιάδης ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ῥήτωρ νῦν ἀγωνίζεται, ἔστι δὲ
 τρόπον τινα ἐκείνου ἱπολογία, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ποι-
 εῖται· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ταῦθ' ὁ ῥήτωρ ὑπὲρ
 ἐκείνου προβάλλεται, διὰ τοῦτο εἶπε τρόπον τινα ἀγω-
 νίζεται.

Ἐν τοῖς διακόνοις] Id. Ἐμφαίνει τὴν διαβολὴν, ὅτι 266, D.
 διάκονον ἀπλῶς ὠνόμασεν.

1) Οὗτος ὁ τοῦ κ. τ. λ. Simonidis distichon ex Gaisf. p. 378
 transtuli, editus ita ferebat: Οὗτος ὁ Κίου (mscr. Ursini Κείου)
 Σιμωνίδου ἐστὶ σωτήηρ, ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν, quibus-
 cum et Leidensi et mscrpto Ursini convenit. — 2) Τὸ τῶν Πλα-
 ταιέων, hoc schol. legitur in Leid. et Mon., sine ulla varietate,
 nisi quod, quae in fine leguntur, Τὸ δὲ κοσμηθέντων κ. τ. λ. ex
 Mon. dedi, in edito certe desunt, neque enotavit Valken. — 3)
 Θουκυδίδου, ed. Θουκυδίδης, ἀνακόλουθον referendum ad ἔρωτημα,
 Thucyd. III, 52 seq. οὕτω καὶ οὗτος, ed. οὔτοι, quod ubi de
 quatuorviris intellexeris, non repugno. — 4) Αὐτὰρ ἐπεὶ Mon.
 αὐτὰρ ἐπικοσμ.

267, A. Ἐχειν τὰς τε δίκας] Id. Δίκη¹ ἵ περὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων κρίσις· γραφή δὲ ἡ περὶ δημοσίων.

267, D. Που̅ χοροῦ τάξομεν] Id. Τὸ χοροῦ τάξομεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν Διονυσιακῶν χορῶν εἴρηται· ὅτε γὰρ εἰσήσαν οἱ χοροὶ πλαγίως βαδίζοντες ἐποιοῦντο τοὺς ὕμνους καὶ εἶχον τοὺς θεατὰς ἐν ἀριστερᾷ αὐτῶν καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ χοροῦ ἀριστερόν ἐπέχον.² Ἐπεὶ οὖν εἶπε πού χοροῦ, ἐπένεγκε τὴν πρὸ τοῦ θεάτρου· εἶτα ἐπειδὴ ἐν μὲν χοροεῖς τὸ εὐώνυμον τιμιώτερον, ἐν δὲ πολέμοις τὸ δεξιόν, ἐπιφέρει πλὴν γ' ὅσον οὐκ³ ἀριστεροτάτης ἀντὶ⁴ μᾶλλον ἢ τοῦ δεξιοῦ τοῖς Ἑλλησι κέρως· ἄμφω γὰρ ἔχει ἑνὶ τῷ χρηστός στρατηγὸς ἄριστος.

ib. Τὴν πρὸ τοῦ θεάτρου⁵] Apogr. Mon. Δύο εἰσὶν ἀνδριάντες ἐν τῷ Ἀθήνησι θεάτρῳ· ὁ μὲν⁶ ἐκ δεξιῶν Θεμιστοκλέους, ὁ δ' ἐξ εὐωνύμων Μιλτιάδου· πλησίον δὲ αὐτῶν ἑκατέρου Πέρσης αἰχμάλωτος. Τινὲς μὲν οὖν φασίν,⁷ ὅτι δύο ἀνδριάντες ἦσαν ἐν τῷ θεάτρῳ, εἰς μὲν Μιλτιάδου, ἕτερος δὲ Θεμιστοκλέους, καὶ λέγουσιν, ὅτι Μιλτιάδου ἐξ ἀριστερῶν, ὁ δὲ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐκ δεξιῶν. Ἄμεινον οὖν⁸ ἡμᾶς ἐξεργάσασθαι, ὅτι, ὅτε ὁ χορὸς εἰσῆι ἐν τῇ ὄρχηστρᾳ, ἢ ἔστι θυμέλη, ἐξ ἀριστερῶν αὐτῆς εἰσέρχεται,⁹ ἵνα εὐρεθῇ ἐκ δεξιῶν τοῦ ἀρχοντος· τοὺς οὖν καλοὺς τῶν χορευτῶν ἔτατον εἰσιόντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἀριστεροῖς, ἵνα εὐρεθῶσι πρὸς τὸν δῆμον ὄρωντες. . . . .

268, B. Λέξω τοίνυν¹⁰] Apogr. Mon. Ταῦτα Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις φησὶν, ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ δικαίου λόγου. . . . (vrs. 954. quem imitatus dicitur Plaut. Bacch. III, 3, 17 seq.)

1) Δίκη κ. τ. λ. recte scholiastes, qui eo nomine laudatur a Tib. Hemst. ad Thom. M. p. 240. Casaub. ad Eq. 440. — 2) καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ χοροῦ ἀριστερόν ἐπέχον, ex Leid. inseruit Valken. — 3) πλὴν γ' ὅσον οὐκ, ὅσον inserui ex Aristide. — Erasmus. adag. II, 2, p. 411. Interpres addit metaphoram sumtam a choris Dionysiacis — 4) ἀντὶ, ex Jebb. addidi. — 5) Τὴν πρὸ τοῦ θ., subl. Valken. — 6) ὁ μὲν, Mon. ὁ μὲν. — 7) φασίν, Mon. φησι. — 8) Ἄμεινον οὖν κ. τ. λ. Sequitur jam ea interpretatio, quae ipsi scholiastae maxime probatur, inde fit, ut malim ἐξεργάσασθαι pro ἐξεργάσασθαι. — 9) εἰσέρχεται, Ap. εἰσέρχεται. — 10) Λέξω τοίνυν, subl. Valken.

Ὡς οὐ τὸ πανααρμόνιον ¹⁾ Schol. ed. Τὸ μαλακὸν καὶ ἡδὺ ²⁾ ὡς ἐκ πολλῶν χορδῶν συγκείμενον· ἦσαν γὰρ μέλη τρία, τὸ Λύδιον, τὸ Φρύγιον, καὶ τὸ Δωρίον· ³⁾ ἐκ τούτου δὲ τὸ ποικίλον ἐμφαίνεται· ἐξηγεῖται δὲ αὐτὸς λέγων τὸ μὴ πρὸς ἡδονήν· ⁴⁾

Παλλάδα ⁵⁾ περσέπολιν] Sch. ed. Ταῦτα Ἀριστοφά- 268, D. νους, ⁶⁾ ἐν αὐταῖς κείμενα ταῖς Νεφέλαις (966.) εἶδος δὲ τοῦτο ἄσματος καὶ ἀρχή· Τὸν δὲ ποιητὴν ⁷⁾ αὐτὸν Ροῦφος καὶ Διονύσιος ἱστοριογραφοῦσιν ⁸⁾ ἐν τῇ μουσικῇ ⁹⁾ Φρύνυχόν τινα, ἄλλοι δὲ φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον· τὸ δὲ δεινὴν γελοίως ἀντικεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ, ¹⁰⁾ τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει·

Παλλάδα ¹¹⁾ περσέπολιν κλήζω, πολεμίδοκον, ἀγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμόπωλον, αἴστον Ἀθήνην.

1) ὡς οὐ τὸ πανααρμόνιον, exstat etiam in Leid. et Mon. — 2) καὶ ἡδὺ ὡς ἐκ κ. τ. λ., Leid. καὶ τὸ ἡδὺ, τὸ ἐκ π. — 3) Δωρίον, sic Leid., ed. Δωρικόν. — 4) τὸ μὴ πρὸς ἡδ., Mon. τὸ μὴ πρὸς ἡδονήν ταῦτα ἀριστοφάνους. — 5) Παλλάδα κ. τ. λ. editum schol. ex Leid. et Mon. vel emendavi vel auxi. — 6) Ταῦτα Ἀριστ. ἐν αὐτ. κείμ. τ. νεφ. ex utroque mscr. In Ursini mscr. ita legebatur (p. 307) Τινές φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον τοῦτο ἔδειν· εἶδος γὰρ ἐστὶν καὶ ἀρχή· τὸ δὲ ἄσμα οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπολιν κ. τ. λ. Ex Leid. et M. post εἶδος immisi δέ. — 7) αὐτὸν, sic Mon., ed. αὐτοῦ non emendante Valken. Utrumque recte; etenim cum dixisset schol., hoc carmen ab Aristoph. in Nubes receptum esse, nunc quis ipse auctor fuerit aut quis ejus auctor enarrare conatur. Rufus et Dionysius Eratosthenem secuti sunt, vide sch. ad Aristoph. Nub. 966., ubi Phrynichus hoc ἄσμα Lamproclis esse fertur dixisse. — 8) ἱστοριογραφοῦσιν, sic Leid. et Mon., ed. ἱστοροῦσιν. — 9) ἐν τῇ μ., τῇ ex utroque mscr. — 10) παρὰ τῷ κωμικῷ, quae decrant in mscr. ex edito retinui. — 11) Παλλάδα κ. τ. λ. Ita Urs. p. 80 hunc versum constituit. Herm. ad Nub. l. l. ita in metrum rededit

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμίδοκον, ἀγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου, δεινὸν θεόν, ἐγρεκίδομον.

Ed. Παλλάδα περσέπολιν, κλεισοπολεμοδόκον, ἄγλαν παῖδα Διὸς, μεγάλην δαμνήπολον ἄριστον πάρθενον, in quibus Valk. ἀγνάν pro ἄγλαν et αἴστον enot. pro ἄριστον. Mon. sic: Παλλάδα περσέπολιν· κλεισοπολέμη δόκον ἀγνάν παῖδα Διὸς, μεγάλην δαμνηπῶλον αἴστον πάρθενον. In prioribus ad Nebulas scholiis ita:

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμίδοκον, ἀγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλου δαμνίσπιον.

Ex nostris scholiastis refinges κλήσω, et δαμνηπῶλον, δαμνηπῶλον

- ib. Ἡ τηλέπορον τι βόαμα] Id. Τηλέπορον ἢ τὸ πόρρωθεν ἀκούμενον ἢ τὸ πόρρωθεν ποριζόμενον, ἢ ὅτι ἐν ταῖς¹ τριόδοις οἱ τῆς Ἐκάτης ἴσταντο βωμοὶ καὶ δραπετεύοντες οἱ νέοι τὰς διατριβὰς ἐνίδρουν ἐκεῖ.
- ib. Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολογεύσασαιτο] Id. Βωμολογεύσασαιτο ἀντὶ τοῦ κακοεργήσεις καὶ παρὰ² τὸν βωμὸν ἐνεδρεύσεις³ παρίσταντο γὰρ τινες τοῖς βωμοῖς, καὶ εἴ γέ τι τοῦ θύματος ἐξέπιπτε, ἤρπαζον⁴ καὶ κατήσδιον.
- 269, A. Ἡ κάμψει⁵ τινα] Id. Τὰ μέλη δηλοῦ τὰ κεκλασμένα καὶ ἐκλυτα· ἔστι δὲ ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε παρὰ μέλος ἦδεν.
- 269, D. Οὐκουν Δολόπων] Id. Θαυμασίως ὁ ὄντιον ἐκ τοῦ ἐναντίου προσώπου τὸ ἐπιχείρημα ἔλαβεν· οἱ γὰρ Δόλοπες ὡς προδότηι διαβάλλονται· ἢ ὅτι κακῶς⁶ ἦσαν ἠγμένοι· φησὶ γὰρ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου (p. 144. ed. Harl.) πότερον — ἐν τῇ Δολόπων τάξει καὶ Θετταλῶν συγκατακτᾶσθαι.
- ib. Κύριος καὶ⁷ ἠγεμῶν Δάτις] Leid. Ἐπειδὴ τὸν Δάτιν οἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει.
- 270, B. Πλὴν τῶν νόμων] Ap. Mon. Καὶ Πλάτων τοῦτο ἐν τοῖς νόμοις λέγει, ὅτι ὁ φόβος τῶν νόμων ὠφέλησε αὐτούς.
- 270, C. Πολλοστῶ] Ap. Mon. . . . ὁ δὲ Δημοσθένης⁸ ἐν τοῖς Φιλιππικοῦς εἶπε τὸ πολλοστὸν ἀντὶ τυχόν.
- 270, C. Τῷ καταβαλεῖν (sic Schell., Mon., Phot. et Valk. ex

non pro nihilo habebis, ubi videris δαμάσιππον legi in prioribus schol. ad Aristoph. Quod si δαμνήπολος civitate frueretur, ita mallet:

Παλλάδα π. κλήσω, πολεμάδοκον, ἄγνάν,
Παῖδα Διὸς μεγάλην, δαμνήπολον, αἰστώσαν
Πάσθενον.

Nunc forte sic legendum in fine versus — μεγάλην, τὰν δαμνήπολον, αἰστον Πάσθενον. Haec peritioribus relinquam. Memorat hoc sch. Creuz. Melet. I, p. 23. — 1) ἢ ὅτι κ. τ. λ. ex Leid. et M. addidi, qui uterque ἢ τῆς Ἐκ. — 2) παρὰ, Valk. ex L. dedit, ed. perl. — 3) ἐνεδρεύσεις, ed. ἐνεδρεύσοι. — 4) ἤρπαζον, sic V., ed. ἤρπαζον. — 5) ἢ κάμψειe subl. V. — 6) κακῶς, ed. καλῶς, Valk. totum h. sch. sublin. — 7) Κύριος καὶ ἡγ., hoc sch. edidit Valk. ad Herod. VI, 97. — 8) ὁ δὲ Δημ., Philipp. III, 126. —

enot., ed. τῷ σπόρῳ)] *Apogr. Mon.* Ἀντὶ σπόρου καὶ Μένανδρος·

Τὰ δ' ἄλλ' ἂν τις καταβάλῃ.¹

Μαθήματα] *Apogr. Mon.* Ἡ λέξις *Θουκυδίδειος*,² 271, A. κείται δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως ἀπείρογομέν τινὰ μαθήματος ἢ θεάματος· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πεπεικῶς³ ἦν Ἀθηναίους.

Ἐξαρκεῖν ἂν⁴] *Sch. ed.* Τούτου μέμνηται *Δημοσθένης* ἐν τῷ παραπροσβείας· ἐπιόντων γὰρ τῶν Περσῶν ἔγραψε μὴ περιμεῖναι τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ καταλεῖψαι τὴν πόλιν τῇ Θεῷ, πρεσβύτας δὲ καὶ γυναῖκας φυλάττειν τὰ τεῖχη, τὴν δὲ νεότητα πᾶσαν ἐπὶ *Μαραθῶνα* δραμεῖν. *Εἰκόνα* δὲ τῆς ψυχῆς λέγει τὸ ψήφισμα εἰκότως, αἱ γὰρ γινῶμαι καὶ οἱ λόγοι εἰκόνες καὶ σύμβολόν εἰσι τῆς ψυχῆς.

Καὶ συγγραμμάτων] *Id.* *Πλαγίως*⁵ πλήττει τὸν Πλάτωνα, ὡς ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ τοῖς λόγοις μόνον φρόνημα⁶ σώζοντα· *δεινῶς*⁷ δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ καθόλου τῶν φιλοσόφων.

*Προγόνους*⁸] *Ap. Mon.* *Προγόνους* εἶπεν, ἐπειδὴ⁹ 271, C. ὁ Πλάτων ἐν τῷ *διαλόγῳ* τῷ *Εὐθύφρονι* περὶ ὀσίου διαλαμβάνων, ὡς δεῖ πλεῖστον ἔχειν σέβας περὶ τοὺς πατέρας· καὶ ἄλλαχού δὲ ὅτι δεῖ προγόνους τιμᾶν. . . .

*Εἰ τοίνυν καὶ Σόλωνα*¹⁰] *Sch. ed.* Φαίνεται πολλάνικε¹¹ 272, A. ὁ Πλάτων ἐπαινέσας καὶ Σόλωνα καὶ *Λυκούργον*, ὡς νόμους πρὸς ἀνδρίας νομοθετήσοντας·¹² τοῦτο οὖν ἐπήγαγε δεικνύς τὸν Πλάτωνα ἑαυτῷ μαχόμενον.

Ὡς ὑπερβαλλόμενοι] *Ap. Mon. et Leid.* Τουτέστι 273, A. τέλειοι γενόμενοι τῷ μιμήσασθαι δῆλον ὅτι τοὺς εὐρόντας·

1) τὰ δ' ἄλλ' ἂν τις κ., *Apogr.* τὰλλα θ' ἂν τις κ. — 2) *Θουκυδίδειος*, *Ap.* *Θουκυδίδειου*, corr. *Werf. Thucyd. II, 39.* — 3) *πεπεικῶς*, *Ap.* *πεπεικῶς*, emend. *Werf.* — 4) *Ἐξαρκεῖν ἂν κ. τ. λ.* *scholion editum ad h. l. subl. Valk.* — 5) *Πλαγίως*, sic ex *L. dedit Valk., ed. δεινῶς* — 6) *φρόνημα*, sic ex *Aristide, ed. φρόνημον.* — 7) *δεινῶς* δὲ κ. τ. λ., sic *Leid., ed. οὐκ ἐπὶ μόνου δὲ τοῦ κ. τ. λ.* — 8) *Προγόνους* subl. *Valken.* — 9) *διαλόγῳ*, sic *Werf., Ap. διαλέγει.* — 10) *Εἰ τοίνυν καὶ Σολ.* legi item in *Leid. Valken.* significavit. — 11) *ἐπαινέσας*, ed. *ἐπαινήσας.* — 12) *νομοθετήσοντας*, ed. *νομοθητήσοντας.*

Αρχαιότατος, ὃ ἐστὶν ὁ Ὅμηρος, ὡς ἴσμεν· εἰ δὲ τις εἴπη, καὶ μὴν πρὸ ἑαυτοῦ γέγονεν ὁ Ὅρως, πρὸ αὐτοῦ γέγονε· τὰ δὲ δόγματα Ὁρφέως Ὀνομάκροτος μετέβαλε δι' ἐπῶν, χρόνῳ ὕστερον Ὁμήρου γενόμενος. Καὶ Αἰσχίνης⁵ δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους φησὶ, λέξω περὶ Ὁμήρου, ὃν⁴ ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν τάττομεν. Τὸν Μιλτιάδην δὲ τῷ Ὁμήρῳ παραβάλλει, ἐνδοξον αὐτὸν ἀποδεικνύς καὶ ἐνδοξον παρατιθεὶς πρόσωπον· ἢ ὅτι κυρίως ποιήσις ἐστὶν ἢ μετὰ μιμήσεώς τινος καὶ μετὰ οἰκονομίας καὶ διασκευῆς καὶ μύθων ἐν ἔπεσι τάξις· ἄπερ ἐξαιρέτως Ὅμηρος ἐπετήδευσεν καὶ κατέδειξε πρῶτος· ὅσοι δὲ πραγματείας ἐτέρας ἔγραψαν, ἐποποιοὶ καλοῦνται, ἢ γὰρ περὶ ἀστρονομίας ἢ φυσικὰς τινὰς ἢ ἱερὰς ἔγραψαν βίβλους· ὅτι δὲ ἀρχαιότεροι, μαρτυρεῖ⁵ καὶ Ἀνδροτίων καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἡρόδοτος.

273, B. Οὐκουν ὄσους γε] Schol. ed. Θεμιστοκλῆς γὰρ Ἀθηναῖος ὢν ὑπερεβάλλετο τοῦτον.

Μήτε Ὅμηρον] Id. Πλάτων ἐν ταῖς πολιτείαις⁶ λέγει, ὅτι δεῖ μυρίσαντας Ὅμηρον ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως, μυρίσαι μὲν καὶ στέφαι ὡς ποιητὴν, ἐκβαλεῖν δὲ, ὅτι ἔβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους, λέγων (Iliad. XIV, 317. Rep. III, 4. ed. Ast.)

Οὐδ' ὀπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο.

Καὶ πάλιν (XIV, 356.)

⁵ Ἡ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρτε. . . . .

Καὶ ὅσα τοιαῦτα. Θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν μέγα, εἰ σκώπτων Ὅμηρον διαβάλλει καὶ Κίμωνα. Apogr. Mon. pro ὅσα τοιαῦτα ita pergīt: Καὶ ἄλλως δὲ φιλοσωμάτων ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπους λέγων, ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως⁷ ἤρωος τηλικούτου (Odys. XI, 489. cf. Plat. Rep. III, init.)

1) καὶ μὴν πρὸ αὐτοῦ, sic Leid., Mon. αὐτὸν. — 2) χρόνῳ δὲ, δὲ a Leid. abest. — 3) Αἰσχίνης ἐν τῷ κ. Τιμ. p. 149. ed. R. — 4) ὃν deest in Leid., conjicit Creuzerus in margine excerptorum: πρεσβύτατον καὶ σοφώτατον — 5) μαρτυρεῖ, Leid., Mon. μαρτυροῖ. Laudat Creuz. Aelian. V. H. VIII. 6. et Androt. fragm. p. 117 ed Sieb. Adde Herod. II, 53. — 6) ἐν ταῖς πολιτείαις, III, 9. ed. Ast. — 7) ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως, tanquam e persona Achillis,

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητεύμεν ἄλλω
Ἄνδρϊ¹ παρ' ἀκλήρω. . . .

Τίνα μὲν οὖν, ὃ Πλάτων] Schol. ed. Ἐκ τοῦ ἀντι- 275, C.
κειμένου πρώτον ἐρωτᾷ δεικνύς, ὅτι εἰ καὶ μὴ βελτί-
ους, ἀλλὰ χείρους μὴ ποιήσας, κακῶς ἀκούειν οὐκ ὠφει-
λεν· εἶτα ὅτι καὶ βελτίους ἐποίησεν ἀποδεικνύς· σοφισμὸς
δὲ ἢ ἀντερώτησις· πρῶτον δὲ αὐτὴν λαμβάνει ἐπ' ἀναιρέσει
τοῦ φαύλου, ὡς καὶ τοῦτο ἐπαινοῦντος τοῦ Πλάτωνος τὸ
μηδὲν βλάψαι.

Λαμπρῶς² ἀποκρивоῖμαι] Ap. Mon. Ἀπὸ τοῦ φανε- 275, D.
ρῶς· καὶ Θουκυδίδης,³ καὶ λελυμένων ἤδη λαμπρῶς
τῶν σπονδῶν. Καὶ Δημοσθένης. . . .

Ὡς πόλιν εἰπεῖν] Schol. ed. Ὡς πόλιν εἰπεῖν 274, A.
εἶπε δεινῶς προσθεῖς τὸ ὦς· ἐπειδὴ γὰρ οὐ δυνατόν ὠφε-
λεῖν πόλιν ὅλην ἀκριβῶς εἰς ἀρετὴν, διὰ τοῦτο προσέσθηκε
τὸ ὦς, ἀπὸ τοῦ πλείονος ὀριζόμενος· καὶ πάλιν ἐπήγαγε τὸ
ὦς δῖμον, οὐ γὰρ δυνατόν ὅλον δῆμον ὠφελεῖν.

Ὡσπερ τὰς τοῦ Γηρυόνου κεφαλὰς] Id. Ὁ Ἡσιόδος 274, B.
φῆσι τὸν Γηρυόνην τρεῖς κεφαλὰς⁴ ἐσχηκέναι, λέγων

Τρικέφαλον⁵ Γηρυονῆα.

Ἀστειῶς δὲ ὁ Ἀριστείδης τῷ μύθῳ δείκνυσι τὸ παρὰ-
δοξον λέγων, ὅτι οὐ δεῖ ἀπαιτεῖν Ἀθηναίους ἴσους πάντα
εἶναι.

Οὐδ' ὁ ἥλιος] Ap. Mon. Ἀπὸ τοῦ μείζονος ἢ ἀπόδει- 275, A.
ξις μεσημβρίας δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ⁶ μέσῳ τῆς ἡμέρας, ὑπερ-
βολικόν· καὶ καταβολῆς, τῆς ἐπισημίας καὶ τοῦ σπέρ-
ματος καὶ τοῦ νοσήματος. Καὶ Δημοσθένης,⁷ ὅτι ὡσπερ

ex doctrina Platonis, quem lege Rep. III, 6. In Leid. eadem forte legi, indicavit Valk. — 1) παρ' ἀκλήρω, Mon. παρακλήρω. — 2) Λαμπρῶς subl. Valken. — 3) Θουκυδ., cf. schol. et Intt. ad II, 7. — 4) τρεῖς κεφαλὰς sic Valk. ex Leid., ed. τὰς κεφ. — 5) τρικέφαλον, sequutus sum Ruhnk., ed. τρικέφαλον, Hesiod. Theog. 287. ibiq. Gaisf. — 6) ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τ. ἡμ., inde suspicatus est Ruhnk. ad Tim. p. 154. h. l. legendum ἐν σταθερῷ τῆς μεσημβρίας. Recte nam quod Th. M. s. v. καταβολῆ p. 495. item legit ἐν καθαρῷ, quis est quem moretur? Quid? quod ex Panathenaeico hunc locum laudat, ubi ex Miltiade dicere debebat? — 7) Δημοσθένης, Philipp. III, 127. ed. Sch. sublin. Valken.

περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ· ὅταν γὰρ πλεονάζῃ
τινὶ ψύχος καὶ ἐν τῷ ἡλίῳ καθίζῃ, πλέον ὄγοι.¹

275, B. Σώζεται τοῖς γένεσι τοῦνομα] Id. . . . . Τοῦτο δὲ ἀπὸ
χρησιμοῦ εἰληπται

Ἴπποι² Ἰθηκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες. . . . .

276, C. Καὶ μὴν καθ' ὑμῶν τοὺς σοφοὺς] Schol. ed. Ἐντεῦ-
θεν δεικνύει τοὺς φιλοσόφους σοφισζομένους καὶ οὐκ ἀλη-
θεῖς τοὺς συλλογισμοὺς ποιουμένους. Cod. Barocc. 7.
Δείκνυσι³ τὸν συλλογισμὸν λόγῳ μὲν δυνατὸν γενέσθαι,
ἔργῳ δὲ οὐδαμῶς μηδένα μηδὲν ἀμαρτάνειν.

276, B. Μὴ καθ' ἕκαστον⁴] Apogr. Mon. Τοῦτο εἶπεν, ὅτι
λεχθὲν κοινῶς εἶπε πάντων τῶν Ἑλλήνων· πολλή δὲ δοκι-
μασία ἐγένετο τῶν θεσμοθετῶν Ἀθήνησι, ὡς καὶ Δημο-
σθένης⁵ ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· δις δοκιμασθέντας
ἄρχειν ἐν τῇ βουλῇ καὶ παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δικιά-
στηρίῳ. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ἐξ οἱ πάντες ὄντες θεσμο-
θεταὶ καθ' ἕνα ἐδοκιμάζοντο.

277, C. Νυκτομαχία⁶] Ap. Mon. Ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ
ἐβουλήθησαν προσελθεῖν τοῖς τεύχεσι τῶν Συρακουσίων Ἀθη-
ναῖοι· ὃ δὴ καὶ ἐποίησαν προσελθόντες ἐν νυκτὶ καὶ ἡγου-
μένου⁷ ἤρξαντο οἱ μὲν Λωριεῖς Μεσηρίων, οἱ ἐν Ναυπάκτῳ,
ἢ οἱ Κερκυραῖοι ἄλλην⁸ ἐν τῷ παιωνίζειν ἀφιέναι φωνήν,
ἐτέραν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι· ταραχθέντες δὲ ἐπὶ τούτῳ μικροῦ
δεῖν ἅπαντα ἀπώλοντο.

1) ὄγοι, Mon. ὄγιῃ; malui ὄγοι quam ὄγιῃ, ἑλληνικῶς quam
ἀττικῶς, cf. Piers. ad Moer. sub v. et Buttm. ad Plat. Gorg. p.
527. — 2) Ἴπποι κ. τ. λ., Ap. Mon. Ἴπποι γὰρ Θεσσαλῶν· Λακεδαί-
μονίην δὲ γυναῖκα. Prostat hoc schol. apud schol. ad Theocr.
XIV, 48. quod emendatius reddidit Heind. ad Plat. Hipp. maj.
p. 141. — 3) Δείκνυσι τὸν συλλογισμὸν κ. τ. λ. Margini haec olim
veluti interpretamentum adscripta, genuinis denique ipsius sophi-
stae verbis expulsis, textui sunt intrusa. — 4) Μὴ καθ' ἕκαστον
subl. Valken. — 5) Δημοσθένης ἐν τ. π. Λεπτ., p. 82. ed. Wolf.,
unde δις pro διὸ, quod erat in Mon., ἐν τῇ β. pro καὶ ἐν τῇ β.
recepti, inserens παρ' ὑμῖν post καὶ. — 6) Νυκτομαχία, subl. Val-
ken. cf. Thucyd. VII, 44. — 7) ἡγουμένου, desideratur ducis no-
men; fortasse Νικίου supplendum, (quod nomen ob νυκτὶ excidere
facile potuit. An latet in καὶ?), quamvis narrat Thucyd. l. l.
Demosthenem cum iis, qui paucis ante diebus simul adpulerant,
ejus rei auctores fuisse. — 8) ἄλλην ἐν τῷ, Mon. ὄλλ' ἐν τῷ.

Καίτοι παρῶν αὐτῶ] Schol. ed. *Λύσις ἀντιπίπτον* 278, A.
 τος, ἵνα μὴ εἴπη τις, ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο.

Μετὰ Ἰππίου καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν] Arogr. Mon. ib.
 et Leid. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ συνεπιστρατεύειν. Ὁ δὲ
 Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος ὁ Ἰππίας
 μνησικακῶν ἀνήλθε πρὸς Δαρεῖον, ἔχων εἰς τὸ προδοῦναι·
 καὶ ἔπεισεν αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεῦσαι.¹ Καὶ
 Ἡρόδοτος δὲ τὸ ὅμοιον² λέγει. Τύραννοι δὲ καὶ οἱ Πει-
 σιστρατίδαι, ὡς ἴσμεν ἐκ τῶν Θουκυδίδου· ἐκβληθέντες
 δὲ παρὰ τῶν³ Ἀθηναίων ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν. Sch. ed.
² Ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος ὁ Ἰππίας μνησικακῶν ἦλθε πρὸς
 Δαρεῖον, καὶ ἔπεισεν αὐτὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεῦσαι.

Ἐκ Λακεδαιμόνος⁴] Schol. ed. *Εἰς Δημάρατον αἰ-* ib.
νίττεται τὸν Λακεδαιμόνιον, οὗτος γὰρ τὰ τῶν τυράννων
ἐφρόν:ι.

Ταῦτα (Cod. Schell. cum ed. Cant. inserit πάντα) 278, B.
 ἀρεῖς] Arogr. Mon. et Leid. Δόλογοι⁵ καὶ Ἀψίνθιοι ἔθνη
 ὄμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογοι κατεπολέμουν
 τοὺς Ἀψινθίους· ἐρωτῶσιν οὖν τοῖς Ἀψινθίοις τὸν θεόν,
 πῶς ἂν ἀπαλλαγῶσι⁶ τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν
 πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθήνησιν, αὐτὸν ἐκείνον στήσατε
 τύραννον· ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψίνθιοι ἤρξαντο περινο-
 στεῖν τὰς πόλεις καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας
 ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν, ὅτι ὁ χρη-
 σμὸς τοῦτον δηλοῖ· εἶτα διελέχθησαν αὐτῶ⁷ περὶ τούτου·
 ὁ δ' οὐκ ἠβουλήθη,⁸ ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις ὅτι⁹ πέμψαν-

1) στρατεῦσαι. In hac voce desinit, uti vides, schol. editum
 ad Μετὰ Ἰππίου. Sequitur alterum ad καὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν]
 Τύραννοι καὶ οἱ Πεισιστρατίδαι· ἐκβληθέντες δὲ παρὰ τῶν Ἀθηναίων
 ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν. — Legitur item in Leid. In quo desunt
² Ἀπὸ κοινοῦ τὸ συνεπιστρατεύειν, pergit autem ὁ δὲ Θουκυδ.
 — 2) ὅμοιον, τὸ in Leid. deest. — 3) παρὰ τῶν Ἀθ., Leid. παρ'
 Ἀθ., cf. Thucyd. VI, 54 seq. ibiq. intt. — 4) Ἐκ Λακεδαιμόνος,
 Valk. sublin. proxima τῶν ταῦτά. — 5) Δόλογοι καὶ Ἀψίνθιοι
 κ. τ. λ. Praeclarissimum hoc scholion edidit Valken. ad Herod.
 VI, 34. et clausulam inde ab: καὶ ποταμοῦ ὄντος κ. τ. λ., ad VI,
 36. — 6) ἀπαλλαγῶσι, sic Valk. ex Leid., Mon. ἀπαλλαγῆσι. —
 7) αὐτῶ, sic Valk., Mon. αὐτῆς. — 8) ἠβουλήθη, Mon., Leid.
 ἰβ. — 9) ὅτι, Valken. ὅτι (ἔτι) πέμψαντες.

τες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμός. Περψάντων οὖν αὐτῶν λέγει ὅτι ναὶ περὶ αὐτοῦ λέγει· ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίους λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι, ἐὰν κελεύσῃ ἡ πόλις, γίνομαι· κελουσάσης οὖν τῆς πόλεως ἐγένετο τύραννος, καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς¹ Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψινθίους, ἐτείχισεν αὐτὸν, ὅπως² ἂν μὴ βλάβηται οἱ Ἀψινθίοι παρὰ τῶν Δολόγκων.

279, A. Καὶ ὅτι οὐκ ἐδυνήθησαν] Sch. ed. Ἐπειδὴ πάντες ἐξ ἐντολῆς ὑπέκυπτον δυστυχίαν, ἤτησαντο τὴν⁵ ἐπιστρατείαν καὶ ἑτέραν δυστυχίαν, ὅτι ἐκείνους οὐχ εἶρον· ἀμαξόβιοι γὰρ ὄντες καὶ πόλεις οὐκ ἔχοντες μετήγοντο εὐκόλως.

ib. Οἱ σοφώτατοι πάντων] Sch. ed. Σοφωτάτους λέγει τοὺς Αἰγυπτίους, ὅτι τὰ ἐν οὐρανῷ ἤδεσαν καὶ τελεστικοὶ ὑπῆρχον. Λέγει δὲ καὶ ἡ παροιμία⁴

Λεινοὶ μηχανὰς πλέκειν Αἰγύπτιοι.

Ἡὔξησε δὲ τὴν σοφίαν αὐτῶν, σοφωτάτους πάντων εἰπὼν, ἵνα ἐξάρῃ τοὺς Ἀθηναίους καταπολεμήσαντας Πέρσην, ὃν οὐδ' οἱ σοφώτατοι πάντων ὑπέστησαν.

279, B. Ἐκ τριγώνιας⁵ ἐδούλευον] Sch. ed. Ἄντι τοῦ ἐκ τρίτης γενεᾶς, οἶονεὶ ἀπὸ προγόνων· βούλονται δὲ τινες τὴν γενεὰν κε ἐτῶν εἶναι, τὸν δὲ⁶ τρίτον ἀριθμὸν ἐπὶ πλήθει ἐκδέχονται. Σημαίνει οὖν, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδούλευον, οἷον ἐπὶ⁷ Κύρου καὶ Καμβύσου.

1) τοὺς Δ., Μ. τὰς Δ. — 2) ὅπως ἂν μὴ κ. τ. λ. immo contra rem habere, ait Valken. VI, 36, cum Herodotus de Doloncis prodidisset, quae de Apsinthiis noster. Ceteroquin haud leviter in ea re variant scriptores, cf. Rutgers. v. lect. I, 9. Intt. ad Milt. Nepotis, cap. I. et Poppon. ad vit. Thucyd. Marcellineam p. 514. Aut erravit schol., aut alios scriptores est secutus. — 3) ἐπιστρατείαν, ed. ἐπὶ στρατείαν. Subl. Valk. — 4) ἡ παρ., Sch. ad Nub. 1128. Valk. ad Adon. 47. — 5) Ἐκ τριγώνιας κ. τ. λ. verba hujus schol. τὴν γενεὰν κε ἐτῶν εἶναι subl. Valk. et in Mscr. legi addit. — 6) Τρίτον ἀριθμὸν, sic τριπλοῦρος, τριπλάνης, τριπόσθητος, τριλομακῶρ, τρικυμῖα λόγον, πόσθου, Heind. ad Euthyd. p. 371. Abresch. in addendis ad Not. in Aristaen. p. 20. seq. Sic τριπλοῦρος, cf. Welk. ad Hippon. fr. p. 94. Nota sunt trifur et trifurcifer Plauti. — 7) ἐπὶ Κύρου, ed. ἀπὸ Κ.

Λακεδαιμόνιοι δὲ ^{1]} Apogr. Mon. Ἔθος ἦν Λακεδαί- 279, C.
 μονίους κατ' ἔτος ² κόρας τινὰς πέμπειν ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος ἱερῷ, ἵνα ἕκαστον ἄσσοι τῷ θεῷ. Ταύταις περιτυ-
 χόντες ἐβιάσαντο Μεσσήνιοι· μαθόντες τοῦτο Λακεδαιμό-
 νιοι πέμπουσι πρὸς αὐτοὺς δίκας βουλόμενοι λαβεῖν παρὰ
 τῶν δεδρακότων· ὡς δ' οὐκ ἐπέθοντο, ἐπιστρατεύουσι Λα-
 κεδαιμόνιοι κατ' αὐτῶν· τοῦτο δὲ γέγονεν ἐν τῷ Μηδικῷ
 πολέμῳ· Μένοντες δὲ εἶπε τὴν πανσέληνον, ἐν γὰρ
 τῇ πανσελήνῳ στρατεύουσιν, ὡς πολλάκις ἔγωμεν.

Ἵσπερ Ὀμηρος ^{3]} Apogr. Mon. Ἐνδοξον πάλιν εἰσά- 281, C.
 γει πρόσωπον, οὐδὲ γὰρ, ⁴ φησὶν, εἰ ἐκάλεσεν Ἀχιλλεῖα ⁵
 θυμολέοντα, ἤδη λέων ἦν, οὐδ' εἶ πη τοῦ Αἴαντος πάλιν
 (Il. XI, 557.)

Ὡς δ' ὅτ' ὄνος . . . . .

ἤδη ὄνος ἦν ὁ Αἴας καθάπαξ, ἀλλ' εἰς ὅσον προσῆκε πρὸς
 τὴν χρεῖαν λέγει δεχόμενος καὶ πρὸς μέρος λείοντι καὶ κά-
 προις καὶ ὄνοις ⁶ ἀπεικάζων τὸ πρόσωπον· οὐ καθάπαξ,
 ἐπ' ἀμφοτέρων· δὲ λέγει, τοῦ Μιλιτιάδου καὶ τοῦ κυβερ-
 νήτου.

Ἵσπερ οὐ φῆς ^{8]} Apogr. Mon. Ἥθος ἔχει ὁ λόγος 282, C.
 ἐδόκει γὰρ καὶ Σωκράτης μισθὸν δέχεσθαι, καὶ εἰ μὴ χου-
 σὸν, ἔχειν γὰρ αὐτὸν ἔλεγον δύο πίθους, ⁹ τὸν μὲν σίτου,
 τὸν δὲ οἴνου, καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐκέλευεν ἐπιβάλλειν ἀεὶ
 τούτοις, ὅπως μὴ λείψωσιν.

Καὶ ἰδιώτας] Apogr. Mon. et Leid. ¹⁰ Ἰδιώτας λέγει ib.
 οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης . . . ἢ . . . οὐ μάχης ἀπει-

1) Λακεδαιμόνιοι δὲ subl. Valk. — 2) κατ' ἔτος, Mon. κίτε-
 τος. — 3) Ἵσπερ Ὀμ., sublin. Valken. — 4) οὐδὲ γὰρ, φησὶν, sic
 Ap. , Werf. maluit γὰρ φησὶν, male. — 5) Ἀχιλλεῖα κ. τ. λ. ea sic
 Apogr. Ἀχιλλεῖα, θυμολέοντα, ἢ δε λέων ἦν· οὐδ' εἶπε περὶ τοῦ Αἴ-
 αντος, in quibus Werf. ἤδη λέων ἦν, veluti versus heroici esset
 clausula. — 6) ἀπεικάζων, Ap. ἀπεικάζειν. — 7) ἀμφοτέρων, Ap.
 ἀμφοτέροις, — 8) Ἵσπερ οὐ φῆς, subl. Valk. — 9) τὸν μὲν σίτου,
 τὸν δὲ οἴνου, Ap. τοῦ μ. σ., τοῦ δ. οἴνου. — 10) Καὶ ἰδιώτας κ.
 τ. λ. Quae ab initio leguntur, Ἰδιώτας — νίκης, ex Leidensi ex-
 hibuit Valken. ad Herod. VI, 112 ita uti edenda curavi; itemque
 reliqua deinceps quae sola excerpit Creuzerus in Selectis. Sunt
 reliqua etiam in Apogr. et Werferus praemissis punctis nonnihil
 deesse significavit.

ρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης· καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στί λέγει, ὅτι τὸ πρῶτον Ἕλληνες ὑπέστησαν σῆγμα θεάσασθαι Μηδικόν.

184, C. Ἡ τὸν ἐν Κολωνῷ κείμενον Ὀιδίπουν] Apogr. Mon. Θαυμασιῶς ἐπήγαγε τὸ Ὀιδίπουν. ὅτι Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι νεκροὶ ὄντες τὴν γῆν φυλάττουσιν, εἰκότως ἐχρήσατο τούτῳ τῷ παραδείγματι, ὅτι καὶ ὁ Ὀιδίπους νεκρὸς ἂν σώζει τὴν Ἀττικὴν· τὸν δὲ Κολωνὸν λέγουσιν οἱ μὲν τόπον εἶναι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ δῆλον. Ἄγεται ὁ Ὀιδίπους μετὰ τὰς συμφορὰς ἔλθειν εἰς Ἀθήνας· οἱ δὲ θεοὶ ἐλέησαντες αὐτὸν, δεδώκασιν αὐτῷ δόκησιν τοῦ σώζειν τὴν Ἀττικὴν. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι πολλῶν κακῶν αἴτιος γεγονὼς ταῖς ἠθήβαις διὰ τε τὸν φόνον τῶν παιδῶν ἐναγῆς ἂν, ἐκβάλλεται τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Θηβαίων καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Κολωνὸν καὶ τελευτήσας ἐκεῖ θάπτεται· ἐλθόντων δὲ ποτε Θηβαίων, φαίνεται Ἀθηναίους κελεύων ἀντιπαρατάξασθαι, καὶ συμβαλόντες ἐνίκησαν.

ib. Ἡ εἴ τις ἄλλοθί που ὅ] Ap. M. et Leidens. Ἡ εἴ τις ἄλλοθι ποῦ τῆς χώρας, εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἄφθρου λέγομεν, τουτέστι τῆς χώρας, δηλοῦμεν τὸν Θεσέα· ἐν τινι γὰρ καιρῷ ἐξεβλήθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων Θεσεύς καὶ ἐκβληθεὶς ἀπῆλθε πρὸς Λυκομήδην ἐν τῇ Σκύρῳ, ὡς πρὸς

1) ὅτι τὸ πρῶτον, Valken. pro τὸ conjecit τότε, merito opinor, vult enim Schol. primos Athenienses Medorum habitum videntes sustinuisse, eaque narrantem vidit Herodotum VI, 112., ut malim ex Herodoto legi Ἑλλήνων, quamvis Aristides de omnibus Graecis loquatur. — 2) Ἡ τὸν ἐν Κολωνῷ κ. τ. λ. sublin. Valk. annotans in Mscr. plura praemitti his, unde oriuntur edita, scil. Ἄγεται ὁ Ὀιδίπους. Quae significavit Valken., ex Apogr. opinor, dedi. — 3) τὸ Ὀιδίπουν, alibi schol. τὸν Οἰδ. — 4) οἱ δὲ δῆλον, sic. f. Δήλου. — 5) ταῖς ἠθήβαις, ed. τοῖς Θηβαίοις, illud et Mon. et Leid. — 6) ὑπὸ τῶν Θηβαίων leguntur etiam in Leid., desunt in ed. — 7) ἀντιπαρατάξασθαι, sic uterque Mscr., ed. ἀντιπαρατάξαι κ. τ. λ. — 8) Ἡ εἴ τις ἄλλοθί που κ. τ. λ. Cod. Leidensem accurate a se collatum ait Valken.; leguntur item particulae aliquae in Cod. Palat., ex Leidensi nonnihil edidit Creuzerus, V. D. comment. Herodot. p. 304. seq. et Herodotea in scholiis Aristidis ed. male descripta esse, cf. Schweigh. ad Herod. I, 67. — 9) ἐν τινι καιρῷ ἐξεβλ. κ. τ. λ. inde ordiuntur excerpta Palatina, omissio γὰρ. — 10) καὶ ἐκβλ. ἀπῆλθε πρ., ed. ἀπῆλθε γοῖν πρ.

φιλον· ὁ δὲ Λυκομήθης φοβούμενος, μὴ ὁ Θησεύς ἐκβάλῃ αὐτὸν τῆς βασιλείας, φονεύσας ἐκείσε ἔδραψε. Μετὰ τοῦτο ¹ ἔλαβον Ἀθηναῖοι χρησμόν μετενέγκαι ² τὰ ὄσα τοῦ Θησεύς· ἀκούσαντες τὸν χρησμόν ἀγνοεῖν ποῦ εἴη τὰ ὄσα τοῦ Θησεύς ἔφασαν· ὁ δὲ θεὸς εἶπεν ὅτι, ἐγὼ ὑμῖν ἡγεμόνα πέμπω. ³ Εἶτα ἐξελθόντες καὶ φθάσαντες περὶ τὴν Σκύρον, ἐθεάσαντο αὐτὸν καταπτάντα καὶ ὀρούσοντα τὴν γῆν· οἱ δὲ ⁴ ἐνόησαν, ὅτι ἐκεῖ εἰσι τὰ ὄσα τοῦ Θησεύς καὶ ⁵ λαβόντες ἔδραψαν ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐὰν δὲ ἐκτός τοῦ ἄρθρου λέγωμεν, Ἡ ἄλλοθί που ⁶ χάρας, δηλοῖ τὸν Ὁρέστην· ποτὲ γὰρ Λακεδαιμόνιοι καὶ Τεγεάται ἐπολέμουν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἤρροντο τὸν θεὸν Λακεδαιμόνιοι, πῶς ἂν περιγιένωται· ὁ δὲ ἔχρησεν οὕτως·

Ἀρκαδίην ⁷ μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς, οὐ τοι δώσω·
 Πολλοὶ ⁸ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι ⁹
 Οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν· ¹⁰ ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγαίρω·
 Δώσω ¹¹ τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι,
 Καὶ καλὸν ¹² πεδίον σχοίνῳ διαμετρησασθαι.

Ἀκούσαντες τὸν χρησμόν Λακεδαιμόνιοι συνέβαλον καὶ ἤτηθόντες ἐλήφθησαν παρὰ τῶν Τεγεατῶν, οἱ καὶ πέδας ¹⁵ αὐ-

1) Μετὰ τοῦτο κ. τ. λ., Palat. εἶτα, ed. μετὰ ταῦτα. — 2) μετενέγκαι τὰ ὄσα κ. τ. λ., ed. μετενέγκαι τὰ ὄσα τοῦ Θησεύς ἔφασαν, in quibus τὰ ὄσα τοῦ Θησεύς, bis posita fraudi fuerunt — 3) πέμπω. Εἶτα, illud εἶτα, quod Werferus non enotavit, ex Leid. recepi, cum ed. ἐξελθόντες δὲ exhibeant. — 4) Οἱ δὲ ἐνόησαν, ed. ἔγνωσαν γοῦν. — 5) καὶ λαβόντες κ. τ. λ., Cod. Palat. οὔτινες καὶ μετενεγκόντες ἔδραψαν ἐ. τ. Ἀττ. Pergit dein C. Palat. Λακεδαιμόνιοι πολεμούμενοι ὑπὸ τῶν Τεγεατῶν, ἤρροντο τὸν θεὸν, πῶς ἂν περιγιένωται· ὁ δὲ ἔχρησεν οὕτως· Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς· μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω. — 6) Ἡ ἄλλοθί που χ., ἢ delevit Valken. — 7) Ἀρκαδίην κ. τ. λ., oraculum transscripsi ex ipso Herodoto, I, 66., diversitatis farraginem seorsim recensiturus. Est autem haec: Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς. — 8) Πολλοὶ ἐν Ἀρκ., κ. τ. λ., ed. πολλοὶ ποσσίκροτον ὀρχ. κ. τ. λ. reliquis om., quae exstant in utroq. Mscr. — 9) ἔασι, Mscripti ἔασιν. — 10) οἱ σ' ἀποκ., Mscripti οἱ γ' ἀποκ. 11) Δώσω τοι, uterque Codex δώσω δέ τοι Τεγέην — Werferus post Τεγέην non πολλοὶ legi confirmat, ut quod ex versus 2. principio remansisset, reliquis, ut supra memoravi, omissis. — 12) Καὶ καλὸν κ. τ. λ., sic quoque Codd., ed. καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ δ. — 13) πέδας αὐτοῖς βυλόντες, sic omnes, f. εἰςβ.; illud certe non memini legere.

τοὺς βαλόντες ἐποίησαν ¹ γεωργεῖν τὴν γῆν. Ἡττηθέντες ² οὖν οἱ Λακεδαιμόνιοι πάλιν ἤτησαν δευτέρου χρησμόν· ἔστι δὲ οὗτος·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγέη λευρῶ ἐνὶ χώρῳ,
 Ἐνθ' ³ ἄνεμοι πνεῖουσι δύο κρατερῆς ⁴ ὑπ' ἀνάγκης,
 Καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ⁵ ἐπὶ πῆματι κέϊται.
 Ἐνθ' ³ Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζοος ⁶ αἶα·
 Τὸν σὺ ⁷ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάδ' ὄροθος ἔσση. ⁸

Ἀκούσαντες τὸν χρησμόν ⁹ τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐσπέσαντο πρὸς ¹⁰ Τεγεάτας· εἶτα ἐν τῇ εἰρήνῃ ἔτυχε, Λίχωντινα, ἀγαθοεργόν, Λακεδαιμόνιον — ἀγαθοεργοὶ ¹¹ δὲ καλοῦνται παρὰ Λακεδαιμονίοις πέντε τῶν ἰππέων, οἵτινες ἐξήρχοντο τοῦ βαθμοῦ καὶ ἐσχόλαζον ἐπὶ γνώσει τῶν παρ' ἐτέροις ¹² νομίμων ἀγαθῶν — καθέζεσθαι ἐν χαλκίᾳ τῆς Τεγέας, εἶτα ¹³ θαυμάζειν, πῶς ἀνέρχεται τὸ πῦρ· τὸν ¹⁴ δὲ χαλκία ἐρωτῆσαι, τί καθέζεται ἐκπληττόμενος· τὸν δ' εἰπεῖν, ὅτι θαυμάζω διὰ τὸ οὕτως ἀνέρχεσθαι τὸ πῦρ· τοῦτο ¹⁵ δὲ ἀκούσαντα τὸν χαλκία εἰπεῖν, ἐὰν ἀκούσης, ὃ βούλομαι λέγειν, θαυμάσαι ἔχεις· εἶδον γάρ, φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ ¹⁶ σορόν τινα ἐννέα ὄργυιῶν, καὶ ἀπιστῶν, εἰ τοιοῦτός ἐστιν ὁ κείμενος ἐν τῇ ¹⁷ σορῷ, εἶτα ¹⁸ ἀποκαλύψας εὔρον καὶ ὅτι τὸ σῶμα

1) γεωργεῖν τὴν γῆν, sic uterq. Cod., ed. τὴν γῆν γεωργεῖν. —
 2) Ἡττηθ. x. t. l. sic Codd., ed. πάλιν οὖν ἤροντο τὸν θεὸν Λακεδαιμόνιοι καὶ ἔχρησεν αὐτοῖς οὕτως· ἔστι τις x. t. l. cf. Creuz. comm. Herodoteis l. 1. Ἔστι τις, ex Herod. 1, 67. En discrepantia lectionis ex utroque Mscr. et edito: Mscripti ἔστι τις Ἀρκαδίας γαίης λευρῶ ἐνὶ χ., ed. ἔστι τις Ἀρκαδίας γαίης, λευρῶ ἐνὶ χ.
 3) Ἐνθ' ἄν., Mon. ἔνθα ἄν. — 4) κρατερῆς ὑπ' ἄν., Mscr. κατηγορῶν ὑπ' ἄν., ed. κρατέρων ὑπὸ ἄν. — 5) πῆμ' ἐπὶ π. ed. πῆμ' ἐν κῆματι. — 6) φυσίζοος αἶα, Ap. φυσίζωος αἶα, ed. φ. Αἶα. — 7) κομισσάμενος, ed. et Mscr. κομισάμενος. — 8) ἔσση, ed. ἔση, itemque Mscr. — 9) τὸν χρησμόν τοῦτον, τοῦτον in ed. desideratur. — 10) πρὸς Τεγ., ed. π. πρὸς T. — 11) ἀγαθοεργοὶ, L. et M. ἀγαθοί, illud in ed., inde ab ἀγαθοεργοί. — ἀγαθῶν a reliquis sejuncti, quod facere neglexit Jebbuis. — 12) παρ' ἐτέροις, ed. π. ἐτέρων. — 13) εἶτα φ., ed. καὶ φ. — 14) τὸν δὲ χ., ed. τ. γούν χ. — 15) τοῦτο δὲ ἄκ., sic L. et ed., Mon. τὸν δὲ χαλκία τοῦτο ἀκούσαντα· ὅτι ἐὰν ἀκούσης x. t. l. — 16) ἐν τῷ οἴκῳ, ed. ἐν τῷ οἴκῳ τοῦτῳ. — 17) ἐν τῇ σορῷ, ed. σόρῳ. — 18) εἶτα ἀποκ., εἶτα deest in ed., Mon. εἶτα ἀποκαλύψας καὶ εὔρων ὅτι x. t. l., ed. cum Leid. εἶτα ἀποκαλύψας καὶ τὸ σῶμα τοσοῦτον.

έννεά ὄργυιῶν ἐστίν. 'Εωρακῶς' ὁ Λίγας ἤρξατο συμβάλλειν τὸν χρησμὸν τὸν λέγοντα, "Ἔστι τις Ἀρκαδίη καὶ τὰ ἐξῆς καὶ ἀναγκασθεῖς ἤσθετο, ὅτι τὸ χαλκεῖον σημαίνει ὁ χρησμὸς, εἶτα εἶπε τῷ χαλκεῖ, μίσθωσόν μοι τὸν οἶκον ἐπ' ὀλίγῳ³ χρόνῳ· μισθωσαμένου⁵ οὖν τὸν οἶκον καὶ λαβόντος⁴ τὰ ὄστα τοῦ Ὁρέστου, ἐλήφθησαν οἱ Τεγεάται.

Καὶ τὸν Ἡρακλέα⁵] Sch. ed. 'Ὅπλα γὰρ ἦν ἀνακεί- 285, B.
μενα ἐν τοῖς Ἡρακλείοις, ἅπερ εὐρέθη ἐξαίρνης ἔξω θυρῶν κείμενα. Δεινῶς δὲ ὁ Ἀριστείδης τὴν βόθθειαν τῶν θεῶν μαρτυρίαν ποιεῖται τῆς Μιλτιάδου ἀρετῆς.⁶

Καὶ τὸν Πᾶνα⁷] Id. Ἀπεστύλη⁸ Φιλιππίδης τις ὀνό- ib.
ματι ὑπὸ Ἀθηναίων, ἡμεροδρόμος ὢν, ἐν τοῖς Περσικοῖς, συμμαχίαν αἰτῆσαι παρὰ Λακεδαιμονίων· ἀπιὼν δὲ ἄπρακτος⁹ ἐκ τῆς τῶν Λακεδαιμονίων, ἤκουε φωνῆς τινος, ἐπιβώσσης αὐτῷ· ὡς δὲ πλησίον¹⁰ ἐγένετο, ἀκούει λέγοντος τοῦ Πανός, εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὡς ὀλιγοροῦσιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα¹¹ φροντίζοντος· ἴνικα δὲ ἐστράτευον, εἶδον αὐτὸν ἡγούμενον καὶ βωμὸν ἰδρύνσαντο καὶ θυσίας¹² ἐπετέλεσαν.

Καὶ Πινδάρῳ φησὶν¹³] Id. Λέγεται, ὅτι μέλη ποιοῦν- 285, C.
τος τοῦ Πινδάρου ποτὲ ἐν Θήβαις, τερφθεῖς ὁ Πᾶν ὠρχήσατο αὐτῷ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν,¹⁴ ὅτι ἄσμα σκεψάμενος ὁ Πινδαρος¹⁵ ἔμελλεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ εἶδεν ὄναρ τὸν Πᾶνα λέγοντα αὐτῷ τὸ ἄσμα καὶ λαβὼν εὐθὺς ἀνέθηκε τῷ θεῷ.

1) Ἐωρακῶς, M. ἔωρακῶς; edita ita ferunt: ἀκούσας ὁ Λίγας ἤσθετο τοῦτο σημαίνειν χρησμὸν καὶ εἶπε τῷ χαλκεῖ κ. τ. λ. — 2) ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ, Mon. ἐπ' ὀλίγου χρόνου. — 3) μισθωσαμένου κ. τ. λ., ed. μισθωσαμένου τοῦ οἴκου, illud est in Mon. — 4) καὶ λαβόντος κ. τ. λ., ed. καὶ λαβόντος τὰ ὄστα, τοῦ Ὁρέστου δὲ ἦσαν, ἐλήφ. οἱ T., non ita male. — 5) καὶ τὸν Ἡρακλέα, idem schol. legitur in Leid. et Mon., ex quibus γὰρ recepi, om. in ed. — 6) ἀρετῆς, pergit Mon. τὸ δὲ κατὰ τὸν Πᾶνα τοιοῦτόν ἐστιν, quae cum ad sequentia pertinerent, plane omisi. — 7) Καὶ τὸν Πᾶνα, idem schol. legitur in Leid. et Mon., unde emendavi edita plerumque mss. codd. sequutus. — 8) Ἀπεστύλη, ed. ἀπεσταλή τις Φιλιππίδης ὀνόματι ἐπὶ Ἀθηναίων, ἡμεροδρόμος ὢν ἐν τ. II. — 9) ἐκ τῆς τῶν Λ., τῆς ex Mscr. — 10) πλησίον ἐγένετο, ἐγένετο ex Leid. — 11) ταῦτα φροντ., ed. ταῦτα φρ. — 12) ἐπετέλεσαν, sic Leid., ed. ἀπετ., cf. Valkcn. ad Herod. VI, 105. — 13) Καὶ Πινδάρῳ, ed. legitur in Mon. et Leid. — 14) λέγουσιν, deest in Leid. — 15) ὁ Πινδαρος, ὁ deest in Leid.

Οἱ δὲ ¹ Ἵπομνηματισταὶ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ κρουραγίᾳ τοῦ Πέλοπος ἀρχήσατο ὁ Πᾶν· ἔχομεν δὲ τοῦτο ἐν τῇ ² πρώτῃ νίκῃ.

Ἀλλαχοῦ δὲ καὶ λόγον] Id. Ζητεῖται, πῶς λέγει τὸν Πᾶνα λόγον ἢ λόγου ἀδελφόν. Λέγομεν οὖν, ὅτι πάντα κατὰ λόγον συνέστη· τὰ δὲ πάντα ἐστὶν ὁ Πᾶν, ἀδελφός ἄρα ὁ Πᾶν τοῦ λόγου. Πάλιν δὲ ὁ Πᾶν λόγος, ἐπειδὴ ³ Ἐρμοῦ ἐστὶν, ὡς φασιν, υἱὸς πᾶς λόγος ἔντεχνος. Ἡ δὲ ⁴ ὅτι ὁ Πᾶν μουσικός, πᾶς δὲ λόγος εὐμουσος καὶ ἐμμελῶς σύγκεται. Leidens. Ζητεῖται κ. τ. λ. λέγομεν, ὅτι τὰ πάντα διὰ λόγον κ. τ. λ. Μᾶλλον δὲ ὁ Πᾶν λόγος· διὸ καὶ ⁵ Ἐρμοῦ υἱὸς ὁ λόγος ὁ ἔντεχνος καὶ παρὰ θεοῦ διδόμενος εἰς παιδευσὶν ἐστὶν.

286, A. Ἐρά γε ἢ πρὸς ⁶] Arogr. Mon. Ὁ λόγος σχετικακός· πρὸς θεῶν δὲ εἶπε διὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὸν ⁷ Ἡρακλέα· φησὶν, ὅτι πρὸ τῆς Μαραθῶνος οὐκ ἤδεσαν Ἀθηναῖοι τὸν Πᾶνα θεόν, ἀλλ' ἐκ τῆς συμμαχίας θεοῦ νενομίκασι. Συνοήσαντας ⁸ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ πρότερον ἐν νῶ λαβόντας ἰδρῦσασθαι βωμόν.

287, B. Τὴν χεῖρα ἐντετακώς] Schol. ed. Ἐπειδὴ εἶπεν εἰς ἀνῆρ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τούτου ἐπήγαγε τὸ ὅτι καὶ μόνος ἐγράφη· ἦν γὰρ ἐν τῇ ⁹ Ποικίλῃ τὸ πρῶτον γεγραμμένος

1) οἱ δὲ Ἵπομν. addidi ex Mon., neque dubito, quin eadem contineantur Leid. — cum plura in eo legi in ora sui exempl. significasset Valken. — 2) ἐν τῇ πρώτῃ νίκῃ, i. e. in primo carmine olympico vrs. 75. H. l. monitum velim, fragmentum Pindari, quod servavit schol. Theocr. I, 1. (fragm. p. 28. ed. Heyne) ex eo mihi desumptum videri, quod scholiastes Aristid. h. l. Panem Pindaro carmen molienti praecepisse per somnum tradit. Non frustra opinor hujus carminis mentionem injecit Aristides, in quo ipsa haec victoria, Pane fautore a Miltiade reportata, Pindari ore posteris tradita sit. — 3) Ἡ δὲ, ed. ἦδε. Quae ex Leidensi, a Valk. correctae exhibui, ita edidit Creuzerus, V. D., in Meletem. I, 33., ubi excidit ἐστίν. — 4) Ἐρά γε, subl. Valk., Werf. ex Mon. ἔρά γε. — 5) τὸν Ἡρακλέα φησὶν, Mon. τὸν Ἡρακλέα φησιν. 6) συνοήσαντας, M. συνοήσαντες. — 7) ἐν τῇ Ποικίλῃ τὸ πρῶτον γεγρ., sic Leid. et Mon., ed. ἐν τῇ ποικίλῃ στοῦ, quae ultima vox enata ex τὸ ἄ. Dicitur autem et ποικίλη στοῦ et Ποικίλη. Nepos Milt. VI. Miltiadi talis honos tributus est in porticu, quae Ποικίλη vocatur, quum pugna depingeretur Marathonia, ut in decem praetorum numero prima ejus imago poneretur, isque hortaretur milites proeliumque committeret.

ὁ Μιλτιάδης ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ ὑποδεικνύς τοῖς "Ἐλλήσι τοὺς βαρβάρους, λέγων ὁρμᾶν κατ' αὐτῶν. "Ὄνομα δὲ ἐκκλησίας ἢ πνύξ, ὡς καὶ Αἰσχίνης μέμνηται. (p. 104. R.)

Ταῦτόν Πausanία ¹] Ap. Mon. . . . . Πausanίας γὰρ 188, C.
κρατήσας ἐν Πλαταιαῖς τῶν Μήδων ἠβουλήθη ² ὕστερον
προδρομικῶς φησι καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ α.

Καὶ σχέδον τῶν γε Ἀθ.] Schol. ed. Τὸ σχέδον
εἶπεν, ἐπειδὴ τῷ ὄντι Λακεδαιμόνιοι ἐνίκησαν.

Τῶν ἀντιτεταγμένων] Id. Τῶν τὰ Μήδων φρονούν- 189, B.
των· λέγει δὲ διὰ τοὺς Θηβαίους.

Καὶ τὰ γε τῆς τειχομαχίας] Id. Τοῦτο οὐκέτι ἐν ³
Πλαταιαῖς ἐγένετο, ἀλλ' ἐν Θήβαις· τῶν γὰρ βαρβάρων
μετὰ τὴν τροπὴν καταφυγόντων εἰς τὸ τεῖχος καὶ μὴ ἐξιόν-
των εἰς μάχην Ἀθηναῖοι τειχομαχῆσαντες ἐνίκησαν.

"Ὅτι στρατὸν] Id. Τὸ ἐπίγραμμα μεταφέρει εἰς τὸν 189, D.
Μιλτιάδην, ὅπερ ἔγραψεν ⁴ ἐν τῷ τρίποδι ὁ Πausanίας, ὅπερ
ὕστερον ἐξεκολάφη.

"Ὡσπερ Αὔσανδρον] Id. Ναύαρχος ὢν τῶν Λακεδαι- 190, A.
μονίων ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς — τοῦτο ⁵ δὲ τὸ χωρίον ἐν τῷ
Ἑλλησπόντῳ τῆς Θράκης — νικήσας τοὺς Ἀθηναίους, ὡς
λέγει Ξενοφῶν, δεκαδαρχίας καθίστη ⁶ ἐν ταῖς πόλεσι, θέ-
λων ὀλιγαρχίαν ποιῆσαι· καὶ ἐντεῦθεν στάσεις καὶ θόρυβοι
ἐγένοντο ἐν ταῖς πόλεσι.

Καὶ σκόπει] Id. Φανερωῖς νῦν τὴν παράθεσιν ἐγύ-
μνωσεν, ὅτι πρὸς τοὺς φίλους Πλάτωνος τὸν Μιλτιάδην συγ-
κρίνει. ⁷

1) ταῦτόν Πausanία, Werf. hoc sch. adscripserat ad μονοῦν
κρείττων. Exciderunt autem nonnulla, quantum ex punctis colligi
potest. — 2) ἠβουλήθη ὕστερον προδρομικῶς φ. π. τ. λ., leg. μετε-
βουλευήθη, vel ἠβουλήθη ὕστερον προδοῦναι ὡς φησι καὶ ὁ συγγρα-
φεὺς, (Thucyd. I, 128) vel perierunt nonnulla post ὕστερον, vel
lege τὰ τῶν Μήδων ἠβ. ὕστ., dicitur enim βούλεσθαι τὰ τινας, ali-
cujus causa velle, alicui favere, ut φρονιζέειν τὰ τινας. — 3) ἐν
Πλαταιαῖς, Valk. ἐν τῇ Πλαταιᾷ. — 4) ὁ ἔγραψεν, vide hoc Simo-
nidis epigramma in Gaisf. p. min. I, p. 372., ὅπερ Valk. delevit.
5) τοῦτο δὲ τὸ χ., in ed. continua oratione haec cum superiori-
bus et iis quae infra sunt, leguntur. — 6) καθίστη sic Valk. ex
Leid., ed. κατέστη. — 7) συγκρίνει, ed. συγκρίνειν.

- 291, A. "Ὡσπερ Θίμβρωνα 1] Id. Τοῦτον λέγουσι στρατηγὸν γενέσθαι Λακεδαιμονίων, μέθυσον καὶ ἀκόλαστον.
- ib. Τὰ τῆς δημοκρατίας 2 ἐπιχώρια] Id. Τοῦτο προσέθηκεν, ἵνα μή τις εἴπῃ, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ ἡμάρτανεν ὁ Μιλτιάδης τὰ 3 Λακωνικά, ἀλλὰ τὰ Ἀττικά φαίνειν δὲ ἐστὶ τὸ κακῶς ἐπιτροπεύειν, φάσις γάρ ἐστιν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἐπιτροπευόντων κακῶς, ἐνδειξις δὲ ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὀφειλότων τῷ δημοσίῳ.
- ib. Δημεύειν] Ap. Mon. Εἴποι τις, ὅτι κακῶς εἶπε τὸ δημεύειν ἐπὶ τοῦ ῥήτορος· οἱ γὰρ δικασταὶ τούτου κύριον λέγομεν οὖν ὅτι καὶ παρὰ Δημοσθένει ἔχομεν τὴν λέξιν ἐν Φιλιππικοῖς· ἐνθα 4 λέγουσι τὸ κρίνειν, δημεύειν δηλοῖ. Τὸ δημεύειν δηλοῖ ὅτι τῶν ῥητόρων τινές, χαριζόμενοι τῷ δήμῳ, ἔγραφον κατὰ τινων πλουσίων δημεύειν.
- 291, B. Οἶμαι δὲ κἄν ἐν θεῶν] Schol. ed. Δώδεκα γὰρ θεῶν δικασάντων, Ὁρέστη καὶ Ἐρίνυσιν, εἷς προσετέθησαν τῷ Ὁρέστη, μεθ' ὧν ἦν ἡ Ἀθηναῖα καὶ νερίκηκεν.
- 291, D. Νομίζω] Id. Μετὰ 5 τὰ κατὰ Μαραθῶνα ἐπεστράτευσεν ἐπὶ τοὺς Παρίους ὁ Μιλτιάδης, ἢ ὅτι συνέπραξαν τῷ Πέρσῃ, ἢ ὅτι ἀπέστησαν τῶν Ἀθηναίων· ἐστὶ δὲ αὕτη 6 ἡ νῆσος εὐτελής. Ταύτην πολιορκοῦντος αὐτοῦ ἐπέμφθη βέλος ἐξ ἀφανοῦς καὶ ἔτρωσε τὸν αὐτοῦ μηρόν· ὁ δὲ νομίσας τῆς Δήμητρος εἶναι βέλος, ἦν γὰρ πλησίον τοῦ τείχους βωμὸς 7 αὐτῆς, καὶ ἱερὸν 8 φοβηθεὶς ἀνεχώρησε· κατηγόρησαν οὖν αὐτοῦ προδοσίαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλον, μετὰ 9 τῆς ἐκτίσεως φρουροῦντες αὐτὸν τοῦ τι-

1) Θίμβρωνα, ed. Βοίθωνα, illud voluit Cant., confirmant Bar. I., Coll. Nov., et Schell., qui omnes Θίβρωνα, haud quam contemnendum, vid. Wess. ad Diod. XIV, 36. XVII, 108. Vales. ad Harp. p. 95. Hess. ad Timol. Mor. ad Paneg. c. 40.
 2) Τὰ τῆς δημ., subl. Valken. — 3) τὰ Λακωνικά κ. τ. λ., f. κατὰ τὰ Α. κ. τ. λ. — 4) ἐνθα λέγουσιν κ. τ. λ. Erat, cum sic mallet ἐνθα λέγει τὸ κρίνειν δημεύειν· τὸ δημεύειν δηλοῖ κ. τ. λ. Incipit ed. inde ab τὸ δημεύειν δηλοῖ κ. τ. λ. quae item leguntur in Mon. Vide Intt. ad Hesych. s. v. ubi Demosthenes explicatur. Adde Vales. ad H. p. 17. et 543. — 5) μετὰ τὰ κατὰ ed. μετὰ δὲ κατὰ.
 6) αὕτη ἢ ν., ἢ inseruit Valk. ex L. — 7) βωμὸς, ed. βωμοί. — 8) ἱερὸν φοβ., ed. καὶ φοβηθεὶς ἂν ἐχώρησε. — 9) τῆς ἐκτίσεως, rd. τῆς κτίσεως.

μήματος, κατεψησίσαντο γὰρ αὐτοῦ πενήκοντα τάλαντα. Δεινῶς¹ δὲ εἰς ἐγκώμιον αὐτοῦ τὴν αἰτίαν περιτρέπει δεικνύς, ὅτι διὰ τοῦτο ἐξημίωσαν² αὐτὸν Ἀθηναῖοι, διότι νομίζοντες αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ τοῖς πᾶσιν ἀτίτητον εἶδον ἀναχωρήσαντα αὐτὸν ἐκ Πύρου ἄπρακτον.

Οὐδὲν πλέον] Ap. Mon. Ὡσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν 192, C. τῷ κατὰ Μειδίου εἶπε φρόνιμον τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὅτι ἀπέδοτο αὐτὸν κακὸν ὄντι ὡς ἐδείχθη ὕστερον.

1) Δεινῶς κ. τ. λ. Hic desinit Leid., indicante Valk., pergīt editus. — 2) ἐξημίωσαν, ed. ἐξημίωσαν. Hardt. in Cod. CXXIII. ultimum scholiorum in Miltiadem hoc ajit esse: Οὐκ οἶν ἄρα οὐ δώσομεν κ. τ. λ., quae nusquam in meis leguntur.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ .¹

295, B. Λοιπὸς τοίνυν Θεμιστοκλῆς] Sch. ed. Ῥητορικῶς ὁ Ἀριστείδης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἄκρων τὴν τάξιν τῶν μεγίστων προσώπων εἰργάσατο· προτάξας μὲν τὸν Περικλέα, τελευταῖον δὲ τηρήσας τὸν Θεμιστοκλέα.

ib. Ἐκ δευτερείων τὰ πρωτεῖα] Sch. ed. Μετὰ τὸ νικῆσαι³ τὸν βάρβαρον συνῆλθον πάντες οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ὥστε τιμῆσαι κατ' ἀξίαν τοῖς λαφύροις τοὺς ἀριστεύσαντας, ἔνθα πάντες ἐρωτώμενοι, τίς ἐνίκησεν, ἕκαστος ἔλεγεν, ἐγὼ πρῶτος, καὶ κατ' ἐμὲ Θεμιστοκλῆς· τὸ μὲν οὖν ἐγὼ πρῶτος ἔλεγον,⁴ ἑαυτοὺς προάγειν τῶν ἄλλων βουλόμενοι, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ Θεμιστοκλῆς, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κρύψαι τὴν ἀλήθειαν.

295, C. Ὅσα Ξέρξης Δαρεῖον] Ap. Mon. . . . Ὡσπερ καὶ Δημοσθένης⁵ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου βουλόμενος αὐξῆσαι τὸ δεινὸν ὃ πέπονθεν, εἰσάγει τὸν Μειδίαν λέγοντα, ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς ἐτυπτήθησαν, ὥσπερ ὁ πρόεδρος καὶ ὁ θεομοδέτης. εἶτα αὖξει καὶ ἐκ τῶν ποιησάντων, ὅτι οἱ τύψαντες ἐμέθνον καὶ ἡγνόουν, καὶ ἐκ τῶν παθόντων, ὅτι οἱ τυπτηθέντες ἀργυρίον τι δεξάμενοι τοὺς νόμους προδεδώκασιν· οὔτε δὲ ὁ Μειδίας ἡγνόει, οὔτε ἐγὼ τοὺς νόμους προδέδωκα.

1) Θεμιστοκλῆς, sic ex Coll. Nov., Schell., Leidensi, Photio et Cod. Mon. CXXIII., ed. Ἐπὲρ Θεμ., itemque Mon. CCXLIX, Cod. Aug. CCCCXXXII Ἀριστείδου Θ. In Photio haec: Μιλτιάδης ὑπὲρ Θ., τὸ προοίμιον, at in marg. Θεμιστοκλῆς. — 2) Ῥητορικῶς κ. τ. λ. sic incipere schol. in Cod. Mon. CXXIII docet Hardtius, t. II, p. 63 seq.; integrum scholion a Valken. sublineatum. Μετὰ τὸ νικῆσαι, sic Leid., ed. κινήθηναι; paullo luculentius haec de Graecorum conventu in Macr. Leidensi legi, testatur Valken. in marg. — 4) πρῶτον ἔλεγον, ed. ἔλεγεν. — 5) Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, cap. XI, p. 20 seq. ed. Spald. Sublineavit item Valken.

Τὴν Μαρ.] Phot. *Λείπει ἴσως τὸ ἐν.* 295, D.
 Τὰ δεύτερα ¹ αἰεὶ τῶν προτέρων] Sch. ed. Μετὰ γὰρ
 τὰ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ τὰ ἐν Σαλαμῖνι συνέβη.

Ἐπεύθυνος ἦν] Sch. ed. Καινοπρεπῶς νῦν τὴν λέξιν, 294, D.
 οὐ γὰρ ἐπὶ ἐγκλήματι ὑπεύθυνος ἦν.

Μαντικῆς μὲν οὖν] Sch. ed. Μαντικῆς διὰ τὸ νο- 295, A.
 ἦσαι τὸν χρησμόν· δεινότητος διὰ τὸ δύνασθαι πείσαι
 λόγους· προότητος, ὅτι καὶ τυπτόμενος παρὰ Εὐρυβιάδου
 ἔφερε· καρτερίας δὲ, ὅτι ἠνέσχετο τὴν πόλιν καταλιπεῖν
 εὐαρμοστίας, ὡς ἀρμόσασθαι τῇ χρεῖαι.

Ἀκριβῶς πολιτεία] Sch. ed. Ἡ γὰρ πολιτεία πολλῶν 295, B.
 ἔργων ἐστὶ περιεκτικῆ.

Οὐχ ἦντιον καλέσαι τὰς Μούσας] Ap. Mon. (Hom.
 Iliad. XI, 218.)

Ἔσπετε ² νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἄντιος ἦλθεν

Ἡ αὐτῶν Τρώων ἢ κλειτῶν ἐπικούρων.

Ἦτοιμάζετο δὲ κ. τ. λ.] Ap. Mon. et Leid. . . . 296, C.

Τοῦτο ³ δὲ παρὰ Ἡροδότου ἀφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ
 μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν.

Αἰγύπτου δ' ἀποστάσης] Schol. ed. Μετὰ γὰρ τὰ ἐν ib.
 Μαραθῶνι καταφρονήσαντες Μήδων Αἰγύπτιοι ἀπέστησαν·
 ἐχειρώσατα δὲ αὐτοὺς ὁ Ξέρξης ῥαδίως· δεύτερον δὲ ἀπέστη
 Αἴγυπτος, πρῶτον ἐπὶ Καμβύσου καὶ δεύτερον ἐπὶ Δαρείου.

Δεκατῶ δὲ ἔτει] Sch. ed. Ἀπὸ τῶν ἐν Μαραθῶνι ἕως ib.
 τῶν ἐν Σαλαμῖνι δέκα ἔτη τὰ ἐν ⁴ μέσῳ ἐγένοντο.

Ὡσπερ ἀρχὴ] Sch. ed. Ἐπειδὴ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ 297, A.
 παρείκασε τὸν ἑαυτοῦ στρατὸν, λέγει ὡς ἐνθα ἐχώρει, ὥσπερ

1) τὰ δεύτερα αἰεὶ, subl. Valken., ed. τὰ δεύτερα αἰεὶ τῶν προ-
 τείων, debet certe protέρων, ut est in ipso Aristide, nisi in eo
 malis legi πρωτείων. Jebbiius hinc inde scholio praeponit lectio-
 nem Codicis, unde scholion erat excerptum. Id plus semel fac-
 tum animadverti. — 2) Ἔσπετε, Ap. Ἔσπεται κ. τ. λ. — 3) Ἦτοι-
 μάζετο, Werf. et Creuzerus ante τοῦτο δὲ π. Ἡρ. nonnulla deesse
 significant. Jam vides clausulam scholii ad Ἐπιθυμίων μᾶλλον,
 quae paullo infra leguntur, eandem esse; quid dubitemus, non
 quin diversa Aristidis spectent, sed eodem pertineant? Puta ad
 Ἐπιθυμίων κ. τ. λ. — 4) τὰ ἐν μέσῳ, ex Leid. inseruit Valken.

ἄρχων πάσης τῆς οἰκουμένης ἐδόκει· ἔστι δὲ τὸ στρατοπέδου ἐρμηνεία τοῦ πάσης γῆς.

297, B. Ἡ τοῦ ἡλίου ¹⁾] Apogr. Leid. Ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου ἐξ ἀνατολῆς· εἶτα ὡς ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἰπεῖν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· τούναντίον δὲ ἦν· ἐσήμαινε γὰρ αὐτῷ τὴν ἴτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος, εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. Sch. ed. Ἐ. τ. β. ἐ. τ. Ἑλ. περὶ τὸν Ἑλλ. ἐκλ. ἡλ. ἐγ., ὅπερ τοὺς μάντις αὐτοῦ ἐρωτήσαντος τὰς τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἔφασαν ἀφανισθῆναι· τούναντίον δὲ συνέβη, ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλ. ἐκ τῆς ἀνατολῆς.

197, C. Ἐπιθυμίαν μᾶλλον ἢ χρείαν] Ap. Leid. Ἐπιθυμίαν ²⁾ μᾶλλον ἢ χρείαν εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι καὶ οὕτως εἰσεῖν· νῦν δὲ ᾤρουξε τὸν Ἄθω καθάπερ ἐπιθυμίαν πληρῶν· τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ἀφέληται· λέγει γὰρ, ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρείαν.

ib. Ὅπως ἀριθμοίη ³⁾ κατὰ μυρίους] Ap. Leid. Καινότερον, φησὶν, ἐξεῦρεν ἀριθμὸν κατὰ μυρίους οὐ ⁴⁾ καθ' ἓνα μετρῶν· λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάνδρον τεῖχος, ὅπερ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (t. I, p. 234, ed. C.)

297, D. Ὡστ' ἔχουσθαι] Sch. ed. Παρόντος καὶ μέλλοντος τοῦ βασιλέως πᾶσαι πόλεις ἠλίσκοντο.

298, A. Ὡσπερ τοῦ Ποσειδῶνος] Sch. ed. Ἐπειδὴ Ἐννοσίγαιος ⁵⁾ ὁ Ποσειδῶν, ὡς Ὅμηρος, (Iliad. XIII, 18.)

. . . . . τρέμε δ' οὔρεα. . . . .

ib. Τὸ δὲ μαντεῖον] Sch. ed. Τοῦ Ἀπόλλωνος δηλονότι· ἔλεγε γὰρ, οὐ μόνον Ἀθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι κατασκαφθῆσονται ⁶⁾ πόλεις.

1) Ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, vide apud Valken. ad Herod. VII, 37. ἐξ ἄν., sic Valk., M. καὶ ἄν. — 2) Ἐπιθυμίαν μᾶλλον κ. τ. λ. Exstant penes Valken. ad VII, 24. — 3) Ὅπως ἀριθμοίη, scholion ad h. l. vide apud Valken. ad VII, 60. — 4) οὐ καθ' ἓνα, f. ἡ καθ' ἓνα μ. — 5) Ἐννοσίγαιος, ed. ἐννοσίγαιος. — 6) κατασκαφθῆσονται, ed. κατασκαφῆσονται.

Γέλων' καλούμενος] Sch. ed. Ὁ Γέλων οὗτος τύραν- 298, B.
 νος Σικελίας ἦν, καλούμενος δὲ εἰς συμμαχίαν παρὰ τῶν
 Ἑλλήνων εἶπε συμπράττειν αὐτοῖς, εἰ παρὰ σοχοῖεν αὐτῷ τὴν
 τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν· τοῦτο φοβούμενος τὸν Πέρσην εἶ-
 πεν, ἐπιστόμενος ὅτι οὐ μέλλουσι παρασχεῖν αὐτῷ, διὰ
 γὰρ αὐτὴν ἐπολέμουν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι οὐκ ἠβουλήθησαν
 συμμαχεῖσθαι αὐτοῖς, ἢ ὅτι ἡσύχοι ἦσαν αἰεὶ, ἢ ὅτι ὁ Περ-
 σεὺς (ἀφ' οὗ Πέρσαι) Ἀργεῖος ἦν καὶ οὐκ ἐβούλοντο τού-
 τοις ἀντιτατέσθαι· οὔτε γὰρ Ἕλλησιν ὡς ὁμοφύλοις, οὔτε
 Πέρσαις ὡς συγγενέσιν ἐμάχοντο.

Σοφώτερα] Sch. ed. Σοφώτερα ἀντὶ τοῦ πανουργό- ib.
 τερα· ἐπεμψαν γὰρ τριήρεις εἰρηκότες τοῖς κομίζουσιν ἐν τῷ
 Μαλέᾳ διασῦραι³ — ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο τῆς Λακωνικῆς,
 ὡς ἔγνωμεν⁴ πολλάκις — μέχρι τροπῆς ἐνὸς τῶν στρατευμάτων.
 Μετὰ ταῦτα δὲ προσελθεῖν καὶ τοῖς νικῶσιν εἰπεῖν ὅτι, πρὸς
 ὑμετέραν συμμαχίαν ἤκομεν.

Θετταλοὶ δὲ] Sch. ed. Θετταλοὶ δὲ ὑπ' ἀνάγκης ib.
 μὲν, ὅτι⁵ ἔλεγεν αὐτοῖς ἀφεῖναι τὸν Πηγεῖον ποταμόν· ἔστι
 δὲ οὕτως, ἢ Θετταλία ὑπὸ πολλῶν ἔχεται⁶ ὄρων, ἐξ ἐνὸς
 δὲ ὄρους τοῦ Πηγεῖου καὶ ποταμὸς κατήγεται, ὃς ἀοίκητον
 ἐποίει τὴν χώραν· πεδιάς γὰρ οὔσα, πληρουμένη τε ὑπὸ
 τοῦ ποταμοῦ ἀοίκητος ἐγένετο· σεισμοῦ δὲ συμβάντος ἐσχίσθη
 τὸ ὄρος καὶ εἰς τὰ κοῖλα ἑαυτοῦ ἐδέχετο τὸν ποτάμον· ἐν-
 τεῦθεν ἢ μὲν πεδιάς ἐξηραίνετο,⁷ ἐτέρωσε δὲ ὁ ποταμὸς
 προυχώρει⁸ καὶ παρεῖχεν οἰκεῖσθαι τὴν γῆν. Τοῦτο οὖν
 τὸ ὄρος, ὅπερ ὁ σεισμός ἐρύηξεν, ἠπείλησε φράττειν καὶ
 ἀοίκητον τὸν τόπον ἐργάσασθαι.

Δελφοὶ δὲ οὐκ εἶχον] Sch. ed. Ἡπόρουν⁹ οἱ Δελφοί, 298, C.

1) Γέλων καλούμενος κ. τ. λ. insunt quoque in Apogr. Leid.
 2) ἐν τῇ Μαλέᾳ, ed. ἐν τῷ Μ. — 3) διασῦραι, i. e. tempus terere,
 ducere, ut Nep. Them. VII, ibiq. Intt. — 4) ὡς ἔγνωμεν, sic ed.,
 Leidensis ἔγνωμεν (sic), unde Valken. confecit ἐπγνωμεν;
 ἔγνωμεν, nostro usitatissimum, retinendum statui, eo magis quod ex ipsis
 illis ductibus etiam ἔγνωμεν, dicere possis. — 5) ὅτι ἔλεγεν κ. τ. λ.
 sc. Χερκεσ. — 6) ἔχεται, hoc ex Leid. enotavit Valk., ed. ἔχετε.
 7) ἐξηραίνετο, ed. ἐξ. — 8) προυχώρει, sic Valk. ex L., ed. προσ-
 χώρει. — 9) Ἡπόρουν, edita ex prava interpunctione laborantia
 sensu carebant.

τί ποιήσουσιν; ὅτι ἐρωτῶσιν αὐτοὺς, τί δεῖ ποιῆσαι; ὁ θεὸς ἔφη, ἐμοὶ μέλῃσει, ἢ ὅτι εἶπεν αὐτοῖς θύειν.

299, A. Οὐδ' ἠΰξαστο αὐτῷ χανεῖν] Ap. Mon. "Ὅπερ ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις συμβαίνει καὶ Ὀμηρος"

. . . . Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν.

ib. Εὐδαιμόνισε] Ap. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Odys. V, 306. 307.)

Τριζμάκαρες Λαναοὶ καὶ τετρακίς, οὐ τοτ' ὄλοντο
Τροίη ἐν εὐρείῃ. . . . .

ib. Ἄντ' ἀγαθοῦ τοῦ δαίμονος] Ap. Mon. Δαίμονι αὐτὸν παραβάλλει¹ δεικνὺς αὐτὸν ὑπὲρ ἀνθρώπων· τὸ δὲ ὑποθεῖς ὡςπερ θεμέλιον εἶπε, καὶ ὡςπερ γὰρ οἰκείας οἴμαι καὶ πλοίου² Δημοσθένης.

ib. Ὅρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς³] Valken. in margine minio pinxit: Schol.

299, B. Μικροῦ δεῖν] Photius: Παρ' ὀλίγον, σχέδον, ἐγγύς ἦκεν, οὐ πόρρω ἦν, οὐ πόρρω εἰπεῖν, ὡς ἔπος φάναι, ὀλίγου δεῖν, ὀλίγου δέω φάναι, μονουχί.

300, A. Ἡ τί γράφειν βελτίον] Sch. ed. Εἰς τὸ ψήφισμα αἰνίττεται, ὃ ἔγραψε Θεμιστοκλῆς, παραδοῦναι τὴν πόλιν⁴ Ἀθηναίους Ἀθηναίων Μεδούσῃ καὶ εἰς τὰς τριήρεις ἐμβῆναι.⁵

300, B. Εἰπέ γάρ⁶] Sch. ed. Ἐπειδὴ εἶπεν ἀποκρίνασθαι ὁ Πλάτων ὡς τεθνεώς, ὡς ἀποροῦντα αὐτὸν ποιεῖ πρὸς τὴν ἐρώτησιν καὶ προσκαλεῖται τῶν αὐτοῦ μαθητῶν τινα ἀποκρίνασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ.

1) παραβάλλει, Mon. παραβάλλοι. — 2) καὶ πλοίου Δημ., lege καὶ πλοίου· Δημοσθένης. . . . . omissa Demosthenica χρήσει. — 3) Ὅρθοῖς τοῖς ὀφθ. Huc fortasse pertinent, quae editit Valk. ad Herod., VII, 152. Ἐδοξεν τὰς πόλεις τὰς μηδισάσας (in Leid. erat μηδισώσας) δεκατεῖσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὑστερον καὶ Θεμιστοκλῆς. — 4) τὴν πόλιν Ἀθηναίους Ἀθηναίων Μεδούσῃ x. t. λ., sc. Minervae Atheniensium curam agenti; sic Valk. ex Leid., ed. Μηδούσῃ. Equidem ex Aristide pag. 192 lego: Ἀθηναῖα Ἀθητῶν μεδούσῃ.

5) ἐμβῆναι, quod deerat in ed., ex Leid. addidit Valk. — 6) Εἰπέ γάρ x. t. λ., schol. ad h. l. sic legerim. Ἐπειδὴ εἶπε, ἀποκρίνασθαι, ὡ Πλάτων ὡς τεθνεώς, ἀποροῦντα x. t. λ. vel Ἐπειδὴ εἶπε, ἀποκρίνασαι ὡ Πλάτων, ὡς τεθνεώτ' ἀπορ. x. t. λ.

Τὴν Πύκνα (ed. Πύκνα, cf. Creuz. ad Plot. p. 285.)¹ ib.
 Arog. Leid. Ἡ πνύξ ὀνομά ἐστιν ἐκκλησίας παρ' Ἀθη-
 ναίοις ἠθικεύεται² δὲ ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης δεικνύς τὴν
 σοφίαν ἐν λόγοις μόνον οὐσαν καὶ οὐκ ἐν ἔργοις. Schol. ed.
 Ἡ πνύξ ὀνομά ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις· εἰρωνεύεται δὲ ἐνταῦ-
 θα ὁ Ἀριστείδης λέγων, ἔδει ἐπὶ Ξέρξου τοιαῦτα φιλο-
 σοφεῖν.

Τὸ ὄν μὲν αἰ] Sch. ed. Τὸ ὄν μὲν αἰ τοῦτο ὁ Πλά- 300, C.
 των ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει περὶ τοῦ Θείου, τοῦτο γὰρ γένε-
 σιν οὐκ ἔχει.

Ἄλλ' ὅθεν ἀνδρία³] Arog. Mon. Τὸ πρῶτον εἶπε ib.
 πάλιν, ὡς πρὸς τὰς ιδέας, ὅτι ἐκεῖθεν ἢ⁴ παρ' ἡμῖν ἀν-
 δρεία κατὰγεται· ἐστὶ δὲ αὐτῷ⁵ Κράτυλος διάλογος, ἐνθα
 περὶ τῆς τῶν ὀνομάτων⁶ ὀρθότητος διαλέγεται καὶ ἐτυμο-
 λογεῖ, φιλοσόφως διδάσκων· ἐτέρα δὲ ἢ τοῦ φιλοσόφου ἀν-
 δρεία καὶ ἐτέρα ἢ τοῦ στρατιώτου.

Ἵσπερ σύνθημα⁷] Sch. ed. Πῆμά τι ἔλεγον οἱ στρα- 300, D.
 τηγοί, ἵνα⁸ ἐὰν συμβῆ αὐτοῖς τοῖς ἐναντίοις ἀναμιχθῆναι,
 τοὺς ἑαυτῶν φίλους γνωρίζωσι, καὶ τοῦτο ἔλεγε (f. ἔλε-
 γον) τὸ σύνθημα· ἐπειδὴ δὲ πολλάκις συνέβαινε καὶ τοὺς
 ἐναντίους⁹ μανθάνειν αὐτὸ, ἤλλασον¹⁰ αὐτὸ εἶπου μάχη
 χρονία ἐγένετο, ἵνα μὴ γνόντες οἱ ἐναντίοι¹¹ χλευάζειν δυνή-

1) παρ' Ἀθ., sic Valk. ex L., ed. Παναθηναίους. — 2) Ἡθι-
 κεύεται, (Leid. ἠθικεύεται) quae vox Lexicis ignota idem signi-
 ficare videtur, quod ἠθικῶς εἰπεῖν, i. e. cavillari, dum mores alicuius imiteris, εἰρωνεύεσθαι. — 3) Ἄλλ' ὅθεν ἀνδρία, cf. Creuz.
 ad Plot. p. 285. — 4) παρ' ἡμῖν, f. παρ' ἑμῖν, apud vos phi-
 losophos. — 5) αὐτῷ, sic M., noli αὐτοῦ, schol. ad Av. 282.
 Φιλοκλεῖ ἐστὶ δρᾶμα Τηρέως, Menand. Rhet. p. 596, l. 20. εἰσὶ
 τοῖσιν καὶ τῷ Βαχυκλῆδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί. — 6) ὀνομάτων, sic
 rescripsi cum Creuz. pro νοημάτων, confirmat idem V. D. p. 472.,
 cf. Bast. comm. pal. p. 782 seq. — 7) ὡσπερ σύνθημα, ead. le-
 guntur in Leid. et Mon. Quae sequuntur vocem δυνήσονται, ἢ
 λ. τ. π. ἐν τ. τ. κ. π., ὅτι β. addidi ex Mon. — 8) ἵνα ἐὰν κ. τ. λ.
 sic et Mscr., ed. ὡσπερ εἰ συμβαίῃ τοῖς ἐναντίοις, ἀναμιχθῆναι
 τοὺς ἑαυτῶν φίλους γνωρίζουσι, leg. ἐναντίοις ἀναμιχθῆναι, τοὺς
 κ. τ. λ. — 9) μανθάνειν αὐτὸ, ed. αὐτῷ. — 10) ἤλλασον αὐτὸ,
 ed. ἤλασον αὐτῷ ὅπου κ. τ. λ., αὐτὸ ὅπου ex Leid. Valk. — 11)
 χλευάζειν δυνήσονται, ed. et M. δυνήσονται, M. χάλαζειν. Post
 Θουκυλῆδης in Mon. reliqua desunt, non item in Leid.

σονται, ἢ λάθωσι τοὺς πολεμίους ἐν ταῖς ταραχαῖς καὶ ποιήσωσιν, ὅ,τι βούλονται. Μέννηται καὶ Ξενοφῶν καὶ Θουκυδίδης. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῇ μάχῃ ὁ στρατηγὸς τρίτον βοᾷ τοῖς στρατιώταις, μνηύων τὸν καιρὸν τοῦ συμβαλεῖν¹ καὶ τοῦτο καλεῖται σύνθημα.

301, A. Ἰσπερον τῶν πραγμάτων σοφίαν] Sch. ed. Ἦν μετὰ τὰ πράγματα εὐρίσκει τις, λέγων ὡς τοῦτο καὶ οὐκ ἐκείνο ποιεῖν ἔδει.

301, B. Ἰπερήφανον] Sch. ed. Τὸ ὑπερήφανον νῦν ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ μέγα καὶ θυμαστόν.

301, C. Κληρονομεῖν²] Phot. Ἡ οὕτως ἐρεῖς, οὐδὲν φασὶ λαμπρόν, οὐδ' ὑπερήφανον· πολλὰ γὰρ ἂ κατὰ μελετήν ἔδοξεν ἄριστα βεβουλεῦσθαι, ἐπὶ τῶν καιρῶν ἐδείχθη τῶν ἀτυχημάτων αἰτία φανέντα· ἦ καὶ οὕτω, πολλὰ γὰρ ἐν ταῖς βουλαῖς τὴν κρίσιν τοῦ νικᾶν λάβοντα, ἐπὶ τῆς χρείας τὴν αἰτίαν ἀπηνέγκατο τῆς ἀτυχίας (al. εὐτυχίας) καὶ οὐκ ὀλίγα ἄλλα τοιαῦτα· ἀλλὰ μὴ ποτε τοιαῦτα καὶ τὰ περιφανῶς οὐκ εὖ πεπραγμένα οὐδὲ βεβουλευμένα τοῖς αἰτιωμένοις, οὐ πολλὴν παρέχει τὴν παρῆσιν ἢ οὕτω, τοῖς αἰτιωμένοις (al. τοῖς αἰτιωμένους) δόξειεν ἂν εἰς οὐκ εὐλογον ποιεῖν, ἀποβλέπειν αἰτιολογίαν, ἀλλὰ γὰρ πως ὀπαντήσῃ ταῦτα τοῖς μὴ ὀρθῶς προελθούσιν, ὥσπερ τοῖς οὐ φαίλως· ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ ἐνῆν τὸ δέον, ἐξ οὗ προήγετο τὸ ἐνθύμημα· ἐν τούτοις δὲ τὸ μὴ δέον προφανόμενον καὶ αὐτὴν ἐπέχει τὴν γένεσιν τοῦ ἐπιχειρήματος.

ib. Ὡσπερ Ἀργεῖοι καὶ Κερκυραῖοι] Sch. ed. Οὗτοι οὕτε τοῖς Ἕλλησιν οὕτε³ τῷ Πέρσῃ συνεμάχουν, ὡς ἔγνωμεν· Κρητες δὲ μίαν ἀπέστειλαν ναῦν.

302, A. Οἱ Θετταλοὶ] Sch. ed. Οἱ Θετταλοὶ γένος ἄπιστον, ὡς πόλλακις ἔγνωμεν.

¹) συμβαλεῖν, sic Leid., ed. συμβάλειν — de συνθήματι cf. Creuz. M. et Symb. I, §. 16. Valk. ad Schol. in Eurip. Phoen. 1147. — ²) Κληρονομεῖν, hic scholion apud Photium inseritur, quando explicat ea, quae praecedunt; scholion autem ipsum non omnino intellectum habeo. — ³) Οὔτε τῷ Πέρσῃ, οὔτε ex Leid. cum Valk. inserui.

Εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ] Ap. Leid. Σωθῆναι ἰ 303, B. ἀπολέσθαι.

Ἀπὸ γραμμῆς] Sch. ed. Τὸ ἀπὸ γραμμῆς παροιμία ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ὅτι ἐπειδὴ πρώτη ἡ γραμμὴ πάντων σχημάτων — γραμμᾶς ὅτι λέγουσι τὰς εὐθείας κεραίας, ἢ τὰς ἄλλας — ἀπ' ἧς ἀρξάμενοι διαπαντός ἔλκουσι, σχῆμα ὃ βούλονται ποιῶντες.

Μὴ μοι λόγῳ] Sch. ed. Λέγει, ὡς οὐ δεῖ μόνον σκοπεῖν τὴν φήμην τὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους, ἀλλὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, εἰ ἀληθεῖς εἰσίν.

Τῆς γὰρ εἰκόνας] Sch. ed. Τῆς εἰκότος μέμνησιν ἰβ. τῆς σαυτοῦ ἀντὶ τοῦ ὧν εἶπες ῥημάτων· λέγει γὰρ ἐν τῷ Γοργία⁴ (p. 134. ed. H.) Εἰ χρυσῆν ἔχων ἐτύγγανον τὴν ψυχὴν, ὧ Καλλικλείς, οὐκ ἂν οἶε με εὐρεῖν ἄσμενον τούτων τινὰ τῶν λίθων, ἢ βασανίζουσι τὸν χρυσόν, τὴν ἀρίστην.

Καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας] Sch. ed. Εἰς τοῖς μηδίσαντας ἀποκτείνεται, οὐδὲ γὰρ μετέσχον τῆς μάχης. 304, A.

Τοὺς δὲ ἄκοντας αὐτῶν] Sch. ed. Πάλιν αἰνίττεται, ἰβ. ὅτι βουλομένους φεύγειν Λακεδαιμονίους ἐκόλλυσε, τὸν βάβαρον σχήματι προδοσίας αὐτοῖς ἐπαγαγών.

Τοιαύτας ἔδωκε τὰς ἀποκρίσεις⁵] Sch. ed. Τὴν εἰς τὸ 304, B.

1) Εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ, sublineavit quidem Valken. ἐπ' αὐτοῦ ξυροῦ κ. τ. λ., additis: 350 mscr., sed σωθῆναι ἢ ἀπ. pertinent ad Εἶναι Ἑλλ. Publicavit haec Valken. ad Herodot. VI, 11. 2) ἀπ' ἀρχῆς, ed. ἀπαρχῆς. — 3) γραμμᾶς δὲ λ. εὐθείας, κερ. (ed. εὐθείας κεραίας, sunt autem lineae rectae, curvae vel reliquae, immo et reliq., ut legas καὶ τ. ἄλλας) ἢ τ. ἄλλας, a reliquis sejuncti velut παρένθετον, ut ἀπ' ἧς pertineat ad γραμμῆ, Grundlinie. Memorat scholion in hanc rem D. Erasmus adag. cent. VI, p. 217. » Is qui in hunc auctorem addidit scholia, putat hoc proverbium finitimum illi, ἀπ' ἐστίας ἀρξάμενος, i. e. a late exorsus. « — 4) ἐν τῷ Γοργία, ex quo locum dedi ad edit. Heind., ipse schol. ita: εἰ χρ. ἔχ. ἔτ. σὴν ψ. ὧ Καλλικλείς, οὐκ ἂν οἶε ἄσμ. τούτ. κ. τ. λ. εὐρεῖ, ἢ βασ. τ. χρ. τὸν ἀρίστον. — 5) Τοιαύτας ἔδωκε κ. τ. λ. Jebbiius ita τοιαύτ. ἰδ. τ. ἀπ.] Τὴν εἰς τὸ φράσιν κατὰσχῆσιν (sic) τῶν κηρῶν συμβαίνει (sic). Τὸν ἐξημερεύσαντα] Εἰς Α. ἀπ., ὅτι ἄθ. μμ. καὶ αὐτοὶ τ. ἀγγ. ὑπέκτειναν. Ἄλλως, τὸν Ἴωνα, ἰκ. κ. τ. λ. Vel ex vestigiis Ap. Leid., quae indicavit Valken., vel ex ipso orationis Aristideae tenore, ita suo quodque loco reddere mihi visus sum. Ἄλλως forte exortum ex com-

φρέαρ κατάκωσιν τῶν κηρύκων σημαίνει. Εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται, ὅτι Ἀθηναίους μισησάμενοι καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀγγέλους ἀπέκτειναν.

- ib. Τὸν ἐρμηρεύσαντα] Sch. ed. Τὸν Ἴωνα, ἐκαλεῖτο δὲ Ἀνκίδας· ἦν δὲ τὰ γράμματα, ἃ ἐρμήρευσε, Ἀσσυρίων φωνῇ γεγραμμένα.
- 305, A. Οὐδὲν τοῖς Μέλῃτος] Sch. ed. Ὁ Μέλῃς κισσαροδὸς ἦν καὶ ἐλέγετο τὰ πρὸς ἡδονὴν ἄδειν, ὃν διαβάλλει ὁ Πλάτων καὶ ᾧ τὸν Θεμιστοκλέα παραβάλλει.
- ib. Ἄλλ' ἀπεναντίον μᾶλλον] Sch. ed. Καὶ τὸ καλόν, φησὶν, ἔχει καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἡδονήν, οὐχ ἦν οἱ κακοὶ ἄνδρες ὀρίζονται ἡδονήν, ἀλλ' ἦν οἱ ἀγαθοὶ, τουτέστι, οὐ τὴν ἀσελγῆ, ἀλλὰ τὴν σώφρονα.
- ib. Οὐδ' οἷς ἐκ.] Arogr. Mon. Τὸ ἡδὺ δηλονότι· ὁ Πλάτων ἐν τῷ Γοργία φησὶν, ὅτι ὁ Μέλῃς ἡδὺς μὲν ἐστίν, οὐκ ὠφελίμος δὲ . . . . (Gorg. p. 189. ed. H.)
- 305, B. Τῆς Τερπάνδρου²] Arogr. Mon. Τέρπανδρος ἐγένετο Λωριεύς μὲν τὸ γένος, ἄριστος δὲ τὴν λυρικὴν τέχνην· τοῦτον δὲ μετακαλέσαντες Λακεδαιμόνιοι στασιαζόντες καὶ ἄδοντος αὐτοῦ συνέβησαν. Οὗτοι³ δὲ ἕτεροι στασιαζόντων Λακεδαιμονίων καὶ ὁσημέραι διαχρωμένων ἀλλήλους, ἀπέλεν ὁ Θεὸς μεταπέμψασθαι ἐκ τῆς Μηθύμνης — πόλις δὲ αὕτη τῆς Λέσβου, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ γ' τοῦ Θουκυδίδου — ἐλθῶν οὖν ὁ Τέρπανδρος μουσικὸς ὦν καὶ τὴν παλαιὰν ἀρμονίαν εἰδὼς ἄσμα τι εἰπὼν ἔπασσε τὴν στάσιν· φασὶ γὰρ, ὅτι ἀκούοντες ἐδάκρουν καὶ ἀλλήλους περιεπτύσσοντο. Τοῦτω οὖν συγκρίνων τὸν Θεμιστοκλέα καὶ μείζονα δείκνυσιν.

pendio vocis ἀγγέλους. Illa εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται καὶ κ. τ. λ. referenda ad haec Aristidis, Ἦσθ' ἀπασι τοῖς Ἑλλησιν ὑπάρχειν μαθεῖν. — 1) Ἀνκίδας, cf. autem ad Pansthen. pag. 182. et Valken. ad Herod. IX, 5. — 2) Τῆς Τερπάνδρου, ed. sic: Οὗτος ἄριστος ἦν τὴν μουσικὴν (Valk. ex Leid. λυρικὴν) τέχνην, ὃν, στασιαζόντων τ. Λακ. καὶ δσ. διάκρ. κ. τ. λ. Μηθύμνης· πόλις δὲ αὕτη Λέσβου· ἐλθὼν οὖν καὶ αὐτὰκα ἄσμα εἰπὼν ἔπασσε τ. σ. κ. τ. λ. — 3) Ο἗τοι δὲ ἕτεροι. Sic ex Mon. Werferus. Quae quomodo cum reliquis cohaereant aut emendanda sint, non video.

Ἐν οἷς καὶ τῶν διαφ.] Sch. ed. Ἀριστείδην λέγει τὸν 305, C. δίκαιον· ἀντεπολιτεύετο γὰρ αὐτῷ.

Προσβαλλόντων] Sch. ed. Ἴνα μὴ τις εἴπῃ, οὐκοῦν 306, C. ὡς δειλὸς ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπελέξατο τὴν ἐλάττονα μάχην τῆς μείζονος, τῇ προσθήκῃ τῆς λέξεως μείζονα ἔδειξε τὸν Θεμιστοκλέα, εἰρηκῶς γὰρ ἐλάττονα προσέθηκε καὶ ὑπερβολήν.

Τὰν τῇ γῆ¹⁾] Ap. Mon. Ὁ μὲν γὰρ Φορμίον δημη- ib. γορῶν ἐν τῇ β' λέγει τοὺς πῆς θαλάσσης πλείους κινδύνους τῶν κατὰ γῆν.

Ἐπεπήφιζεν ὁ θεός] Sch. ed. Θέλων² δεῖξαι ὁ Ἄρι- 306, D. στείδης τὸν Θεμιστοκλέα σοφὸν καὶ ὡσπερὶ μάντιν, λέγει ὅτι καὶ τοῦτο ἐπεπήφιζεν ὁ Ἀπόλλων, τουτέστι τὸ ναυμαχῆσαι Ἀθηναίους ἐν Σαλαμῖνι, ὡς ἄτε δὴ τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ πρὸ τοῦ μαντεύσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα, λέγοντος, ὅτι δεῖ ἡμᾶς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχεῖν.

Πεφράχθαι³⁾] Ap. Leid. Ἄντι τοῦ ττειχίσθαι· ῥύχος 307, A. δέ ἐστιν εἶδος ξύλου.

Ῥάχῳ] In m. Schell. ξυλίῳ περιβόλῳ, ἦτοι σταυρώ- ib. μασιν.

Καὶ τὸν χρησμὸν] Sch. ed. Οὗτος ἦν ὁ χρησμὸς·
Τεῖχος Τριτογενεῖ⁴ ξύλινον διδοῖ εὐρύσι⁵ Ζεὺς ib.

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Ἦ⁶ θεῖη Σαλαμῖς· ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν⁷

Ἥ που⁸ σκιδναμένης Δημήτερος, ἧ συνιούσης.

1) Τὰν τῇ γῆ, addenda videntur editis ad προσβαλλόντων, Phormio apud Thucyd. II, 86. — 2) Θέλων δεῖξαι κ. τ. λ. leguntur item in Leidensi. — 3) Πεφράχθαι, ex Leidensi edidit Valken. ad Herod. VII, 142. cf. Wesseling. ad gloss. Herod. p. 356 ed. Schw. — 4) Τριτογενεῖ, Valk. ex Mscr., ed. Τριτογενεῖους. — 5) εὐρ. Ζ., ed. εὐρύσι Ζεὺς. — qui intercedunt versus quatuor exciderunt in ed., non monente Jebbio. — 6) ὦ θεῖη ed. ὦ θεῖα. 7) γυναικῶν, ed. γυναικῶν. — 8) Ἥ που σκιδν. κ. τ. λ. pro his, quae leguntur in clausula hujus Oraculi penes Herodot. VII, 141, haec in edito exhibentur

Ἥ που δυσσομένου Ἰπερίονος ἠδ' ἀνιόντος, ib. ex Odys. I, 24. leniter accommodata.

- 307, C. Τούς μὲν δὴ χρησμοφδοῦς] Sch. ed. Ἐρτεῦθεν τὸν
Θεμιστοκλέα καὶ τῶν μάντεων αὐτῶν ἀποφαίνει σοφώτερον.
ib. Διὸ δὴ καὶ θείαν αὐτῆν] Sch. ed. Δεδιότες¹ οἱ μάν-
τεις διὰ τὸ λέγειν τὸν χρησμόν]

..... ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
ἀπηγόρευσον ναυμαχεῖν· ὁ γοῦν Θεμιστοκλῆς ἔλεγεν, ὡς εἰ
τὴν ἀπώλειαν τῶν Ἑλλήνων ἤγισετο, οὐκ ἂν τὴν Σαλαμίνα
θείαν, ἀλλὰ σχηλίαν προσηγόρευεν ὁ χρησμός.

- 309, A. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Αἰγινήτας] Ap. Mon. et Leid.
Ἐπιδαύριοι² λιμῶ διεφθείροντο· ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία,
ἐκ τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ ἀκροπόλεως ἀγάλ-
ματα ἰδρῦσασθαι³ Διήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίας καὶ Ἀυξή-
σίας.⁴ Ἐπιδαύριοι πρὸς Ἀθηναίους ἦλθον, ἰκετηρίαν φέ-
ροντες, ἐπιδεικνύντες καὶ τὸν χρησμόν· οἱ δὲ διωσῆ γνώμη
συνείχοντο ἀτοπίαν ἐχούση, τῇ μὲν ἐκτεμεῖν τὰ ἀνερωόμενα
τῇ⁵ θεῶ δένδρα, τῇ δὲ ἰδεῖν ἀπολλυμένους⁶ Ἐπιδαυρίους·
τέλος ἐνίκησε παρασχεῖν⁷ διὰ τὸ σωθῆναι πάντας· ἐπέταξαν
οὖν κατ' ἐνιαυτὸν⁸ φέρειν τῇ θεῶ θυσίαν ὡσανεὶ τέλος,
καὶ τοῦτο ἐποίουν. Τελευταῖον Αἰγινήται πρὸς Ἐπιδαυ-
ρίους ἐπολέμησαν καὶ ἐκρίαθσαν αὐτῶν· ἔλαβον δὲ μετὰ
τῶν ἄλλων λαφύρων καὶ τὰ ἱερά ἀφιδρώματα, ἃ ἦσαν ἐκ
τῆς ἀκροπόλεως λαβόντες, καὶ οὐκέτι παρέσχον τὰ τέλη τῶν
θυσιαῶν, Ἐπιδαύριοι, λέγοντες παρὰ τοῖς Αἰγινήταις⁹ εἶναι,
οὓς δέον καὶ ὑπαιτεῖν τὰς θυσίας· μὴ βουληθέντων δὲ Αἰ-
γινήτων παρασχεῖν αἰτουμένων Ἀθηναίων, πόλεμος ἐκ τού-
του συνέστη. Γενομένου τοῦ πολέμου ἐπλέονασε¹⁰ τότε
τοῖς Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου· ταῦτα ἐψηφί-
σαντο Ἀθηναῖοι ὀρχηδὸν μερίσασθαι, τουτέστι τοὺς ἄνδρας

1) Δεδιότες οἱ μ., subl. Valken. — 2) Ἐπιδαύριοι κ. τ. λ.
usque ad Ἐπιδ. πρὸς Ἀθ. edidit Valken. ad Herod. V, 82. —
3) ἰδρῦσ., Ap. M. ὑδρῦσ. — 4) Αἰξησίας, Ap. M. αἰξήσιος. —
5) πῆ μὲν, πῆ δε, erat cum malletm τῆ μὲν, τῆ δε — 6) Ἐπιδαυ-
ρίους, sic Werf., in Ap. ἐπιδαυρίας. — 7) παρασχεῖν, Ap. παρα-
χῶν. — 8) κατ' ἐνιαυτὸν, Ap. κατ' ἐνιαυτὸν Herod. V, 82. — 9)
τοῖς Αἰγινήταις, Ap. ταῖς Αἰγ. — 10) Inde ab ἐπλέονασε usque ad
τοὺς παῖδας edidit Valken. ad Herod. VII, 114. ubi ὀρχηδὸν cor-
rexerit pro ἀρχηδόν, quod erat in Leid.

μόνον καὶ τοὺς παῖδας· διεκάλυψε δὲ τοῦτο γενέσθαι Θεμιστοκλῆς λέγων, ὡς δεῖ τὰ χρήματα εἰς ναῦς ἀναλῶσαι, διὰ τὸν τῶν Ἀθηνῶν πόλεμον, τὸ δὲ ἄληθέστερον, ἥδη προσκοπῶν μέλλειν ἐπέρχεσθαι τὸν βάρβαρον, καὶ εἰπὼν ἔπεισε.

"Ὡς φησι Πίνδαρος ¹⁾ Ap. Mon. Δείκνυσι καὶ Πίνδαρον 309, D. ἐπαινέτην ὄντα Θεμιστοκλέους· κρηπὶς δὲ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ ἀρχὴ καὶ θέμελιος· ὃ δὲ Πίνδαρος εἶπε τὰς Ἀθῆνας ἔρεισμα ²⁾ τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω γὰρ ³⁾ ὡς ἀληθῶς] Sch. ed. Ἐνταῦθα λοιπὸν 310, A. περὶ τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας βούλεται λέγειν, ὅτι δι' ἐπιείκειαν παρεχώρησαν.⁴⁾ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐδόκουν γὰρ δι' ἀσθένειαν τοῦτο ποιεῖν.

Θεῖα τιμὴ μοῖρα] Sch. ed. Ῥητορικῶς εἰσάγει τὸν Θεμιστοκλέα παρὰ Θεοῦ τινος δωρεάν τῇ πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι δοθέντα. ib.

Ἐπερέβαλον ⁵⁾ μὲν Ἀθ.] Sch. ed. Ἐντεῦθεν ἀγνωμοσύνην 310, B. κατηγορεῖ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔδωκαν τὴν ἡγεμονίαν, μὴδὲ ⁶⁾ πολὺ ναυτικὸν ἔχουσι.

Καὶ τοῦνομα τῆς ἡγεμ.] Sch. ed. Λόγῳ γὰρ καὶ σχήματι 310, D. μόνον εἶχον τὴν ἀρχὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἔργῳ· ὃ γὰρ ἦν ἔργον ἡγεμόνων ποιεῖν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐποιοῦν ἐν τῷ πρὸς τὸν βάρβαρον πολέμῳ.

Ἐπὲρ τῶν κοινῶν δικ.] Sch. ed. Κοινὸν δίκαιον 311, B. λέγει τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος.

Καὶ ταῖς ναυσὶν] Sch. ed. Ἐνδέχεται γὰρ παρεῖναι 313, B. μὲν ναῦς, μὴ μέντοι κεχρησθαι αὐταῖς· διὰ τοῦτο φησι, μᾶλλον δὲ καὶ ταῖς ναυσὶν ἐποίησε χρῆσασθαι.

1) Ὡς φησι Πίνδαρος, laudat ea Valk. ad Herod. VIII, 17, nil de scholio memorans, cum in exemplari sublineasset. — 2) de Pindari ἔρεισμα, cf. ad Panath. extr. — 3) Οἷτω γὰρ ὡς ἀληθῶς, haec male in scholii exordio repetit Jebb. — 4) παρεχώρησαν Ἀθηναῖοι, ed. παρεχώρησαν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, male, cum subsequatur τοῖς Λακ.; igitur delevi, ex *an* et compendio vocis Ἀθ. ortum arbitratus. — 4) Ἐπερέβαλον, sublin. Valken. — 5) ἀγνωμοσύνην ed. ἀγνωσίην. — 6) μὴδὲ, ed. μὴ δὲ.

- 515, B. Τῶν ἀπὸ μηχανῆς] Ap. Leidens. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα σημήνη τὸ ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδόκητον. Ὅρα δὲ πάλιν τὴν ὑπερβολὴν, πῶς θεόν τινα ποιεῖ ἐπιφανέντα σωτήριον· ἀπὸ μηχανῆς δὲ εἶπεν, ὅτι ἔχομεν ἐν τοῖς δράμασι τοῖς κωμικοῖς ἀπὸ μηχανῆς ἀνωθεν χεῖρα θεοῦ πολλάκις ἐπιφαινομένην. Sch. ed. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα κ. τ. λ. ὅτι ἔχομεν ἐν τοῖς δράμασι τῶν ποιητῶν ἀπὸ μηχανῆς ἀνωθεν θεοὺς ἐπιφαινομένους πολλάκις, ὥσπερ Εὐρυκίδης ἐποίησεν ἐν Ὀρέστη εἰσαγαῖν τὸν Ἀπόλλωνα εἰς διαλλαγὴν Ὀρέστου καὶ Μεγέλαου.
- ib. Ἐπρίατο] Sch. ed. Εὐβοεῖς φοβούμενοι, μὴ πως φύγῳσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν αὐτοῖς τριάκοντα τάλαντα, ἵνα περιμεινώσιν, ὅπως ἐκθῶνται τοὺς παῖδας αὐτῶν καὶ τὰς γυναῖκας ἀσφαλεῖα· ἀπὸ τούτων τῶν τριάκοντα δέδωκεν αὐτῷ πέντε ὡς ἴδια ὁ Θεμιστοκλῆς.
- ib. Διάκονος ἀξίων] Sch. ed. Τὸ γὰρ πρίασθαι οὐκ ἔστι διακόνου· ἐπειδὴ δὲ εἶπεν ἄνω ὑποκοριζόμενος, ὃ ἔστι κολακείας, τοῦτο ἐπήγαγεν, ὥσπερ ἐκείνο ὑπολούμενος.
- 515, C. Τοῦ περὶ τὰς πύλας πάθος] Sch. ed. Πάθος ἑκάλεσε τὸν θάνατον τῶν τ'· οὐχ ἦταν δὲ ἀνόμασεν, ὥσπερ ὀδυρόμενος μᾶλλον ἢ μέφομενος· ἴσμεν γὰρ ὅτι οὐχ ἠτήθησαν, ἀλλὰ προὔδόθησαν διὰ τοῦ ὄρους τῆς Θετταλίας.
- ib. Εἰ θέμις εἰπεῖν] Sch. ed. Ἐκόλασε τῇ προσθήκῃ

1) Τοῦτο εἶπεν, κ. τ. λ. sic ex Leid. hoc sch. constituit Valken., reliqua quae inde ab ὥσπερ Εὐρυκίδης κ. τ. λ. leguntur, in Leid. deesse confirmans. In editis pro Ἠλέκτρα emendavit Creuzerus Ὀρέστη, quod recepi, cf. vrs. 1641. Tene autem fabulam, quae Electrae nomen fert, non minus ἀπὸ μηχανῆς dissolvi, in qua Dioscuris eadem partes datae sint Orestem inter et Agamemnonem, quae in Oreste Menelaum inter et Orestem Apollini. Utramque fabulam comico generi adnumerandam esse, cf. Argumentum graecum ad Orest. et Vict. ad El. eodemque ex censu crediderim esse Sophoclis Philoctetem, ubi item Hercules tanquam Deus ex machina prodit οὐρανίας ἰδρας προλιπών. Ut videas recte in Leid. pro τῶν ποιητῶν legi τοῖς κωμικοῖς. — 2) αὐτῷ πέντε, ed. absurde τριάκοντα πέντε, quod Valk. emend. ex Leid. et in marg. et ad Herod. VIII, 4. Ex ipso Herod. VIII, 5. medicinam huic loco parari posse, vide Wessel. ad h. l. Valken. ad Herod. III, 115. hoc Aristidis false dictum laudans de scholio nil addit. — 3) Πάθος ἐκάλεσε κ. τ. λ. Haec prioribus ita adposuerat Jebbii ut unum schol. efficerent.

τὴν βλασφημίαν, μαντείαν δὲ λέγει τὸ ξύλων τεῖχος, ἢ τὰς ναῦς· ταῦτα δὲ ὡσπερ λύσις ἐστὶ τοῦ ἀνιπιπτοντος, ἀντετίθει¹ γὰρ Πλάτων, λέγων, ὅτι ὡς δηλοῖ² κατέφυγεν εἰς τὰς ναῦς.

Κατεχώσθησαν] Sch. ed. Τουτέσσι Καταπατηθέντες 314, A. ἐτάφθησαν· αἰνιττεται δὲ διὰ τοῦτο³ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων.

Ἄλλ' ὅτι⁴ καὶ Λακεδαιμόνιοι] Sch. ed. Σιωπᾶ τοὺς ib. προδότας, ἢ διὰ τὸ ἀδήλους εἶναι, ἢ ἵνα μὴ διαβάλλῃ αὐτούς, ὅτι Ἕλληνες ἦσαν, λέγουσι δὲ Ἐπιώλητην τινα στρατηγὸν Θετταλῶν· ἦσαν δὲ οἱ πεμφθέντες εἰς τὴν φυλακὴν τῶν Τερπῶν Λακεδαιμόνιοι. Ἄλλ' ὡσπερ⁵ εἰδότης αὐτοὺς εἰσάγει τὸν θάνατον τῶν τ'. ἴσως δὲ αἰνιττεται τὸν Μεγιστίαν τὸν μάντιν· λέγεται γὰρ καὶ οὗτος προειρηκέναι τοὺς ἐξόντας εἰς Πύλας πάντως ὑπολείσθαι· διὰ τοῦτο οὖν ἴσως καὶ ὀλίγους φησι πεπομφέναι Λακεδαιμονίους, ὧν ἡδυνήθησαν ὡς ὀλίγων ἐνεγκεῖν τὴν στέρησιν.

Οὕτω δὲ (Jebb. δῆ) τούτων] Sch. ed. Νῦν οὐ μόνον 314, B. τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατηγορεῖ.

Κατὰ κράτος ἤδη] Id. Μετὰ⁶ γὰρ τὸ νικῆσαι τοὺς ib. Ἕλληνας τὰς τοῦ βαρβάρου πρόβλους ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, ἐβουλήθησαν Πελοποννήσιοι τειχίσαι τὸν Ἰσθμὸν ἀκούσαντες, ὅτι ἄλλαι βαρβαρικαὶ τριήρεις περιπλεύουσι. Τοῦτο σφόδρα εὐηθες ἦν· ἔχον γὰρ ναυτικὸν ἡδύνατο περιπλέων τὴν Πελοπόννησον κατὰ πόλιν⁷ ἐλεῖν.

1) Ἀντετίθει γὰρ, i. e. objecisset enim Plato, nam reapse in Gorgia Plato non objecit — 2) ὡς δηλοῖ, f. ὡς δευτὸς κατ. — 3) διὰ τοῦτο τὸ πλ., τοῦτο ex meis inserui. — 4) Ἄλλ' ὅτι καὶ Λακεδ., dicit et in margine sui exempl. et ad Herodot. VIII, 22. multa meliora in mscr. legi, quam in editis; quibus inserui tantum οὖν post τοῦτο, et φησὶ post ὀλίγους, quae sola e Leid. enotaverat Valken. in marg. — 5) Ἄλλ' ὡσπερ κ. τ. λ. edita sic: Ἄλλως. Ὡσπερ εἰδότης, quae coëgi in ἄλλ' ὡσπερ, cum voculae Ἄλλως, cui quae sit vis in scholiis nemo neascit, plane hic locus non esset. 6) Μετὰ γὰρ τὸ κ. τ. λ. prava interpunctio edita pauxillum disturbaverat. — 7) κατὰ πόλιν ἐλεῖν, sic Valken. ex Leid. pro editis καταπόλαι ἐγὼν, absurdio absurdus. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 655 ed. Sch. ex Aristide vult κατὰ πόλεις, Herodoti loco con-

- ib. Τὰ δ' ἄλλα παρεϊκότων] Sch. ed. Τῆς γὰρ Ἑλλάδος πάσης ἡμέλουν, Πελοποννήσου δὲ ἀντεποιοῦντο ἑπίχειρον, νομίζοντες τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Ἑλλάδα ταῦτόν εἶναι μέρος δὲ ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος.
- ib. Ἔσχατος μὲν ἀνεχώρει] Sch. ed. Ἐν ταῖς φυγαῖς τὸ τελευταῖον ἀναχωρεῖν ἔπαινον ἔχειν δοκεῖ. λεληθότως δὲ ἀποτείνεται πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὅτι ἐπειδὴ κακείνος ἐπαινεῖ τὴν ἀπὸ Δηλίου Σωκράτους φυγὴν, ἣν τινα ἔγνωμεν ἔν τῳ δ' Θουκυδίδου. Οὐκ εἶπε δὲ, ἔσχατος ἔφυγεν, ἀλλ' ἔσχατος ἀνεχώρησε καὶ τὴν φυγὴν δεικνύς ἐγκώμιον.
- 314, C. Τοὺς Ἴωνας] Sch. ed. Ἐνταῦθα λέγει περὶ οὗ ἐνεγραψεν ἔν ταῖς ναυλόχοις πέτραις, Μνήσθητε Ἴωνες πατρῶου φρονήματος καὶ ὅτι κατὰ πατέρων στρατεύεσθε, καὶ προσεποιήσατο φεύγειν, ἵνα ἐλθόντες ἀναγνοῖεν αὐτὸ οἱ Ἴωνες. Arogr. Mon. et Leid. Ἀντὶ τῆς φυγῆς λέγει δὲ περὶ οὗ ἐνεγράψεν ἐν ταῖς ναυλοχ. π., Μν. Ἴων. π. φρ. καὶ προσεποιήσατο φεύγειν, ἵνα κ. τ. λ. αὐτὸ οἱ Ἴωνες.
- ib. Οὐκ ἀπὸ τοῦ βήματος] Sch. ed. Θαυμασίως τοῦτο εἶπεν ὁ γὰρ ῥήτωρ μᾶλλον ὀρώμενος πείθει, ἢ περὶ διὰ γραμμάτων, δυσσπεῖ γὰρ μᾶλλον ἀγαφαινόμενος. κρινὸν δὲ βῆμα δεῖκνυσι τὸν Θεμιστοκλέα κτησάμενον τὰς ναυλόχους πέτρας.
- ib. Ποῖος Μίνως Ὀμ.] Sch. ed. Ὡς δικαιοτάτον τὸν Μίνω παρέλαβεν, ἐπειδὴ καὶ, ὃ πρὸς τοὺς Ἴωνας ἔγραψε Θεμιστοκλῆς, δίκαιον ἦν τὸν δὲ Διακόν, ὡς ὑπὲρ τῆς Ἑλ-

firmans, cui adde Thucyd. I, 73. Sed Noster t. I, 176 et Wess. ad Diod. Sic. XV, 38. Est oppidatim, ut vicatim in Horat. Epod. VI, extr. — 1) Ἄντεποιοῦντο ed. ἀντεποιοῦντο; reliqua sic in editis: καὶ ταύτην ἐπίχειρον μέρος ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος νομίζοντες τ. Π. κ. τ. Ἑλλ. τ. εἶναι. — 2) λεληθότως, sic Valk. ex Leid., ed. λεληθότα. — 3) πρὸς τὸν Πλάτωνα, τὸν cum Valk. ex Leid. inserui. — 4) ἔγνωμεν, Valk. ex Leid. εἰπομεν, ut supra. Atqui Thucyd. IV, 90 seq. de Socrate nil narrat, ἣν τινα itaque refer ad φυγὴν tantummodo, non ad Σωκράτους φ.; aut fallitur Schol. 5) ἐνεγρ., Valk. ex Leid., ed. ἔγρ. — 6) αὐτὸ οἱ Ἴωνες, dedi ex Mon., Leid. αὐτοὶ οἱ Ἴωνες, ed. αὐτοστορες Ἀντὶ τῆς φυγῆς ex Leidensi non indicavit Valk., spectat autem ad Aristidis haec, τὸ τῆς ὁδοῦ πάρεργον, ὃ πρὸς τοὺς Ἴωνας ἐπολιτεύσατο. Apposui haec, ne opineris Ἀντὶ τῆς φυγῆς ex superioribus ἐν ταῖς φυγαῖς nata esse. — 7) ἀγαφαινόμενος, ed. ἀφαινόμενος.

λάδος εὐξάμενον· ἀνχοῦ γὰρ πολλοῦ γενομένου τοῖς Ἕλλησιν, Αἰακὸς εὐξάμενος τῷ Διὶ τοῦτον κατέπυυσεν.

Ἡ τρίτη πείρα] Sch. ed. Πρώτη πείρα ἢ τῶν πρώτων τῶν βαρβάρου καθαιρέσεις, δευτέρα δὲ ἢ ἐκ τῆς τῶν εἰς Πύλας ἀπαντησάντων ἀπωλείας ἀπόδειξις, ὅτι δεῖ θαλάσση κεχρησθαι. 315, A.

Εἰς τὴν Βοιωτίαν] Sch. ed. Ἐπειδὴ τῆς πεζομαχίας ἐπαινετής ἐστὶν ὁ Πλάτων, δείκνυσιν, ὡς ἐβούλοντο μὲν πεζομαχεῖν Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τοῦ Ξέρξου στρατόν, οὐδεὶς δὲ αὐτοῖς ἠκολούθει· λέγει οὖν, ὅτι καὶ τὴν ναυμαχίαν ἀνάγκη προεῖλοντο. 315, C.

Τοῦ τῶν Βαβυλωνίων] Sch. ed. Τοῦτο ἰσχυρότατόν φησι καὶ Θεόκριτος (XVI, 100.) 316, A.

..... καὶ ὅθι πλατὺ τεῖχος

Ἀσφάλτω δόσσα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ἔστι δὲ τῶν Θεαμάτων.

Ἐντὶ φρυκτῶν] Schol. ed. Φρυκτοὶ λαμπάδες εἰσὶ σημαίνουσαι πολεμίων ἔφοδον· κοινὸς οὖν φρυκτωρίας ἐνταῦθα λέγει τὸν ἐμπρησμόν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων· αὗται γὰρ, φησὶν, ἐμπιπράμεναι ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Πέρσου. Τῶν δὲ φρυκτῶν οἱ μὲν εἰσιν εἰρηνικοὶ, οἱ δὲ πολεμικοί· τοῦτο δὲ τινες κακῶς ἐξηγοῦνται, λέγοντες οὕτως, ὅτι ἤνικα ἐδήλουν πόρρωθεν τοῖς συμμαχοῖς εἰρηνικούς, ἀπλῆν ἐποίουν τὴν λαμπάδα, ὅτε δὲ πολεμικούς, διπλῆν. Τοῦτο δὲ εὐήθες· καὶ γὰρ εἰ καὶ διπλῆν αὐτὴν ἐποίουν, ὅμως πόρρωθεν ὡς ἀπλῆ φαίνετο· ἡμεῖς δὲ φάμεν, ὅτι ὅτε μὲν ἐσημαῖνον τοῖς συμμαχοῖς πολεμίων ἔφοδον, ἔστρεφον αἰεὶ τὴν λαμπάδα, ὅτε δὲ εἰρήνην, ὀρθὴν ἐκράτουν. ib.

Εἰς Τροιζῆνα] Sch. ed. Τὴν Τροιζῆνα νῆσον λέγει Ἰσοκράτης, γείτονα μὲν τῶν Ἀθηναίων, μικρὸν δὲ πόρρωθεν

1) καὶ Θεόκριτος, Leid. et ed. sic: ἔνθα δὲ τεῖχος et ἐμβασιλεύει. Transscripsi ex ed. Gaisford. — 2) κοινὸς οὖν κ. τ. λ., ed. sic: φρυκτωρίας οὖν ἐνταῦθα εἶπε τὸν κ. τ. λ. omisso κοινός, quod ex Leid. Valkenarius enotavit, itemque reliqua. — 3) εἰρηνικούς, ed. εἰρηνικῶς. — 4) πολεμικούς, sic Valk. ex L., ed. πολεμου.

οὔσαν, ἵνα εἰ καὶ συμβῆ ἀπολέσθαι τοὺς Ἕλληνας, τελευταῖον ἀπολείπεται τὰ γένη ἐκεῖ ὄντα.

- 316, B. Θαυμαστῆς ¹ δὲ καὶ τῶν π. ἀρ.] Arogr. Mon. Πανταχοῦ συνάπτει τῷ Θεμιστοκλεῖ τὰς ἀρετὰς μετὰ τῶν Ἀθηναίων· κοινὸν δεικνύς τὸ κατόρθωμα· ὡσπερ Δημοσθένης λέγει· ἐποιεῖτε μὲν ὑμεῖς, ² ἔγραφον δ' ἐγώ.
- 316, C. Τοῖς ὁμοίοις ³ κ. τ. λ.] Sch. ed. Ὅμοιους λέγει τοὺς Ἕλληνας, ὁμοίως γὰρ πάντες ἦσαν Ἕλληνες, ἀνομοίων δὲ ἔργα λέγει, τουτέστι κἂν φύγῃσι καὶ μὴ πτώσιν ⁴ εἰς τὴν μάχην· ἀνόμοια λέγει, ὅτι μὴ βουλομένου τοῦ Θεμιστοκλέους τὸν Ἰσθμὸν τειχίζειν ἐβούλοντο.
- 317, A. Νῦν γὰρ ἀνεμνήσθην] Sch. ed. Τὸ νῦν γὰρ εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν τῷ τέλει τοῦ Περικλέους (p. 151.) ὡσπερ ἐπελάθετο λέγων, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτῳ τῷ τρίτῳ. ⁵
- 317, B. Τοῦτο ⁶ τὸ ψήφισμα] Sch. ed. Ἐνταῦθα φανερῶς συγκρίνει τὸ ψήφισμα Θεμιστοκλέους πρὸς τὰ Πλάτωνος συγγράμματα καὶ τοὺς νόμους, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἔγραφε πολιτείας καὶ νόμους.
- 317, C. Ἡ μικρὸν γοῦν τι] Sch. ed. Καλῶς προσέθηκε τὸ μικρὸν, οὐ γὰρ πάντως οἱ στοχαζόμενοι τῆς ἐπιθυμίας τοῦ δήμου ⁷ ὅλον ἐξ ὅλου, ὃ βούλεται ὁ δήμος, ἐννοοῦσιν.
- 317, D. Ποτινωμένων ⁸] Arogr. Mon. Κυρίως τὸ ποτινωσθῆναι ἐστὶ τὸ μετὰ δακρῶν εὐχεσθαι καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἀθηναίων παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· (Iliad, VI, 305.).

Ποτινὴ Ἀθηναίη ἐρυσίπολι, δῖα θεῶν . . . (sic)

1) Θαυμαστῆς, ed. sic: Π. σ. τῷ Θ. τοὺς Ἀθηναίους, δεικνύς κοινὸν τὸ κατόρθωμα κ. τ. λ. — 2) ἔγραφον, ed. ἔγραφα. — 3) τοῖς ὁμοίοις, Jebbiius haec suo loco mota adscripsit ad verba Arist. ὅσ' ἂν διδῶ μιν. — 4) πτώσιν, ed. πτωεῖν. — 5) δῖῳ τῷ τρίτῳ, ed. ὅσῳ τὸ τρίτον. — 6) Τοῦτο τὸ ψήφισμα, cum ter ab iisdem vocabulis τοῦτο τὸ ψήφισμα haec fere pagina inciperet oratio, Jebbiius longe alio transtulit, nimirum ad illa Τοῦτο τὸ ψήφισμα ἕφ' ἡλλῶ κ. τ. λ. quae huc adponenda erant et sublin. Valken. — 7) τοῦ δήμου, ed. τὸν δήμον, cum vel ipse vocis δήμον accentus δήμῳ vel δήμων proderet. Edidi τοῦ δήμου, sed si conferas Plat. Gorg., p. 193, praetuleris forte τῶν δήμων, nisi statim subsequeretur ὁ δήμος. — 8) Ποτινωμένων, subl. Valk.

"Ετι δὲ ὑπολειπομένων] Sch. ed. Τούς νοσοῦντας ib. λέγει καὶ τοὺς γεγηρακότας, ἐξ ἀνάγκης μένοντας.

"Ἦν ἐν ἀφανεί] Sch. ed. Τουτέστιν εἰ αὐθις ἀναλή- 318, A. ψονται τὴν πόλιν.

"Ἐρουμένων] Sch. ed. Τὸ ὠρέσθαι¹ ἐπὶ λύκων, 318, B. τὸ ὑλακεῖν ἐπὶ κυνῶν. "Ορα δὲ, πῶς ἐκ τούτου αὖξει τὸ πάθος· ἔστι δὲ ὅτε καὶ οἱ κύνες μιμοῦνται τὴν τῶν λύκων φωνήν, ὅταν αἰσθάνωνται λυπηρόν τι συμβαίνειν τοῖς δεσπόταις. Δειῶς δὲ εἶπε τὸ ἀκούων, ὡς τότε ἀκοῆς² δεινοτέρας οὔσης τῆς θείας· παῖδας δὲ οὐ διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ὅτι ἐπείδοντο ἐκείνω ὡς πατέρι.

"Ὡσπερ εἰς πομπήν τινα] Sch. ed. Πομπῇ παραβάλ- 318, C. λει τὸν κίνδυνον, τὴν ἡδονήν, ἣν εἶχον, ἐμφαίνων.

"Ἡ κληρούχους] Sch. ed. Κληρούχος λέγεται ὁ γεωρ- 318, D. γός, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τὴν γῆν κατὰ κλήρους ἐμέριζον· δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἀκίνδυνον καὶ ἡδὺ αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι ὡσπερ καὶ πρότερον ἐποίουν Ἀθηναῖοι πέμποντες κατὰ χώρας ἀποίκους αὐτῶν εἰς κληρουχίαν οἰοῦναι τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ³ οὗτος ἐδόκει ποιεῖν ἀγτίως, οὐχ ὑποπίπτων τοῖς δυσχερέσιν.

Οἶδ' ἐπείδοντο] Sch. ed. Ἄπερ ἐποίουν αὐτοὶ δι' ib. ἀνάγκην, ταῦτα λέγει πεποιηκότας αὐτούς⁴ διὰ τὸν Θεμιστοκλέα· παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας λέγει τὰ ἀναγκαῖα τῆς φύσεως.

Ἰερῶς ἀγκύρας τῆς ἐκ.] Sch. ed. Ἀπὸ παροιμίας εἰ- 319, A. ρηται ἢ ἱερὰ ἀγκυρα· σημαίνει δὲ τὴν εἰς τὰ ἱερὰ γινόμενην καταφυγήν, ἣτις ἦν ἀσφάλεια τοῖς εἰς αὐτὰ καταφεύγουσιν· ἢ ἱερὰν λέγει, ἣν ἔσχον οἱ Ἀργοναῦται παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς· φασὶ γάρ, ὅτι αὕτη δέδωκεν αὐτοῖς ἱερὰν ἀγκύραν, δι' ἧς ἐσώζοντο· ἢ εἴρηται τοῦτο ἀπὸ τῆς μεγάλης ἀγκύρας τῶν πλοίων, ἧς κρηπτομένης εἰς Θάλασσαν καὶ μὴ κατεχούσης τὸ πλοῖον, οὐδεμία ἐλπίς ἐστι σωτηρίας.

1) ὠρουμένων, haec verba usque ad ὅρα δὲ πῶς, subl. Valken. reliquorum nihil. — 2) ἀκοῆς, ed. ἀκρῆς. — 3) καὶ οὗτος, ed. ηαι οὗτος, sublineavit κληρούχους in textu Valken. — 4) Αὐτούς, ed. αἰτούς.

- ib. Οὐδ' Ὀρφεὺς] Sch. ed. Ἐπειδὴ εἶπε τῆς ἐκείνου φωνῆς, ἀκόλουθον τῇ φωνῇ ἐπήγαγε καὶ τὸ τοῦ Ὀρφεὺς παραδειγμα, ὅς καὶ τὰ ἄψυχα θέλειν ἐδόκει τῇ λύρα.
- 319, B. Συνουσίαν, ἣν συνεγένετο Ἀριστείδῃ] Sch. ed. Ἐννοήσας¹ ὁ Θεμιστοκλῆς ὀλιγόρως ἔχοντας πρὸς τὴν μάχην τοὺς Ἀθηναίους, ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ, ὡς δῆθεν εὖνους, διὰ Σικίννου τοῦ τῶν παιδῶν αὐτοῦ παιδαγωγοῦ κυκλῶσαι τοὺς Ἕλληνας· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐκύκλωσεν. Ὁ Ἀριστείδης ἔτυχε πλέων Ἀθήναζε ἀπὸ Αἰγίνης καὶ εὐρῶν αὐτὸν κυκλῶσαντα τοὺς Ἕλληνας, μόλις ἀποφυγῶν ἀπήγγειλε Θεμιστοκλεῖ· ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς εἰδὼς, ὅτι αὐτῷ λέγοντι οὐ πιστεύουσιν Ἀθηναῖοι, πεποίηκε τὸν Ἀριστείδην τὸ πᾶν αὐτῷ τοῦ πράγματος ὑποθέσθαι.
- 319, C. Ἐπεὶ πάντα Σωκράτην³] Sch. ed. Ἐπίοντος τοῦ βαρβάρου τῇ Σαλαμῖνι Εὐρυβιάδης φεύγειν ἐβούλετο· παρακαλοῦντος αὐτὸν μένειν τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐθρασύνη καὶ ἔτυπτεν⁵ αὐτὸν Εὐρυβιάδης· ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν⁴ ἀπεκρίνατο, πάταξόν με, ἄκουσον δέ. Φησὶ οὖν ὁ Ἀριστείδης, ὅτι τὸ πάταξόν με,⁵ ἄκουσον δὲ ὑπερ πάντα Σωκράτην εἰρημένον ἐστίν, τοῦτέστιν ὑπερ πάντα φιλόσοφον. Ὅρα δὲ, πῶς τοῦ Ἀριστείδου δικαιοτέρον αὐτὸν ἔδειξεν, τοῦ δὲ Σωκράτους καρτερικώτερον· λέγει δὲ, ὅτι οὐδὲ Σωκράτης τυπτόμενος ἤνεγκεν ἄν.
- ib. Ἄλλ' ἐξέχεοντο ὑπὸ τοῦ δέους] Sch. ed. Φόβον αὐτῶν κατηγορεῖ, πανταχοῦ δὲ αὐξεία τὰ δεινὰ, ἵνα μᾶλλον θαυμαστὸν ἀποδείξῃ Θεμιστοκλέα.
- 320, A. Καὶ πρότερον δούλους] Sch. ed. Τοῦτοις ἐμφαίνει, ὅτι κάλλιον μαχομένους καὶ ἡττωμένους δουλεῦσαι ἢ δραπετεύοντας δουλεῦσαι· αὕτη γὰρ ἡ κακὴ δουλεία.
- 320, A. Ὡσθ' ὅγ' Ἀριστείδης] Apogr. Leid. Περιστοιχίσαν

1) Ἐννοήσας ὁ Θεμ., haec leguntur in Leid., unde Valken. pro Σικίννου dedit Σικίνου. — 2) Ἐπεὶ πάντα Σ. haec item sunt in Leid. — 3) ἔτυπτεν, emendavi ἔτυπτεν cum ante esset ἔτυχε. — 4) πρὸς τὴν πληγὴν, sic Leid., ed. πρὸς τῇ πληγῇ. — 5) πάταξόν με, sic bis Leid., ed. πάταξον μὲν.

τος ἰ τοῦ βαρβάρου τοὺς Ἕλληνας, ἀπήγγειλε τοῦτο Ἀριστείδης Θεμιστοκλεῖ· ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσε μηνύειν, φάσκων ἑαυτὸν ἀπιστεῖσθαι· τὸ δὲ χρηστὸς εἶπεν, ὡς πρὸς μὴ εἰδῶτα φησὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὅτι περιστοιχίσθημεν ὑπὸ τοῦ βαρβάρου. Sch. ed. Περιστοιχίσαντος κ. τ. λ. τὸ δὲ χρηστὸς εἶπεν, ἵνα δεῖξῃ ὅτι εἰ ἦν κακὸν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἂν διηκόνησεν Ἀριστείδης καὶ ὅτι οὐκ ἦν τὸ γιγνόμενον προδοσία. Καὶ τὸ τρίτον εἶπεν, ὡς πρὸς τὰ ἐν ὁ Εὐβόια β' τρόπαια, καὶ τρίτον τοῦτο ἐν Σαλαμῖνι.

Προσέτι φεύγειν εἰπὼν] Sch. ed. Ἰστοροῦνται, ὡς ὅτε 320, B.
 ἐξέφυγεν ὁ Ξέρξης, δεδιὼς ὁ Θεμιστοκλῆς, μὴ ἐπίθῃται πόλεσιν Ἑλληνικαῖς κατὰ πάροδον, δηλοῖ αὐτῷ φεύγειν· καὶ γὰρ βουλευθέντας, φησὶν, τοὺς Ἕλληνας διώκειν ἐπέσχον, ἐντεῦθεν καὶ τὰς πόλεις σώζων καὶ τὸν βασιλέα χρεώσθη ὡς δῆθεν ὁ αὐτῷ καθιστάς.

Καὶ προσήδει χάριν] Sch. ed. Ὅρα τὸ παράδοξον, 320, C.
 πῶς λέγει τὸν Ξέρξην χάριν ὁμολογεῖν ἀπαντῶντι Θεμιστοκλεῖ.

Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς] Sch. ed. Ἐντεῦθεν λοιπὸν συνάγειν τὰς τοῦ ἀνδρός ἀρετάς, ὥσπερ ἐπὶ Περικλέους ἐποίησε· τὸ δὲ πολεμεῖν ἤρεετο, φησὶν, δηλῶν ὅτι εἰ ὁ προδοῦναι ἔβουλήθη, ἡδύνατο. ib.

Διαφθεῖρειν ὑπὸ τῶν] Sch. ed. Τοῦτο εἶπε δηλῶν, 321, B.
 ὡς οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ κρείττω ὁ καὶ ὅσα πρὸς ἀρετὴν παρατρέχουσι νικώμενοι μάλιστα τοῖς σωματικοῖς.

Ἐγούμαι δὲ καὶ πρὸς ἀμφ.] Sch. ed. Νομίζω δὲ, 321, C.
 ὅτι δεῖ αὐτὸν πρὸς ἀμφοτέρους κρίνεσθαι καὶ ὑπὲρ τοὺς δύο εἶναι κατ' ἀρετὴν, τὸν τε Μιλτιάδην καὶ τὸν Κίμωννα,

1) Περιστοιχίσαντος, ed. περιστοιχίσαντος, Leid. περιτειχίσαντος; ex utroque confeci περιστοιχίσαντος, quod est venatorum et idem valet, quod supra κυκλῶν. Scis tu, Persem ita quoque jactasse, σαρηνεῖν τοῖς Ἀθηναίους, qua de re multi sunt Intt. ad Herodotum passim. Hoc est piscatorum. — 2) Εὐβοία β' τρ., ed. Εὐβοία β' τρόπαια. — 3) αὐτῷ, ed. αὐτῷ. — 4) εἰ προδοῦναι, ed. ἂ προδοῦναι. — 5) κρείττω, ed. κρείττα, vel ex κρείττονα vel ex κρείττω natum.

καὶ ἴσος ὄν ἐστὶν ἀμφοτέροις καὶ κρείττων αὐτῶν· τὸ γὰρ πρὸς ἀμφοτέρους ἰσότητα δηλοῖ, τὸ δὲ παρ' ἀμφοτέρους τὸ μείζον· καὶ Ὅμηρος (Iliad. XIII, 707.)

παρ' ἑνὶ δυνάμιν δ' οὐκ ἐστὶν . . . .

καὶ Θουκυδίδης· παρὰ δυνάμιν τετόλμηται. In marg. C. Schell. Καὶ ὅμοιος ἀμφοτέρων καὶ ἀμφοτέρων ἐπέκεινα.

ib. Πρωτὸς τε γὰρ] Sch. ed. Ἐνταῦθα τὸ ἴσον δηλοῖ, Μιλτιάδης γὰρ κατὰ γῆν, καὶ οὗτος κατὰ θάλατταν.

522, A. Ὡσπερ Κίμων ἐπέξῆλθε] Sch. ed. Πεζομαχίαν φησι, τὴν ἐν Πλατῶν ἰαῖς· κακεῖ γὰρ παρῆν Θεμιστοκλῆς, ἀλλ' οὐ φανερῶς, ἐπειδὴ Πausanias ἐκεῖ ἠρίστευσε. Ναυμαχίας δὲ λέγει τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι· δέον δὲ εἰπεῖν, ταῖς γὰρ ναυμαχίας τὴν πεζομαχίαν προσέθηκεν, ὑστέρα γὰρ τούτων ἦν, ὁ δὲ τῇ πεζομαχίᾳ τὰς ναυμαχίας προσέθηκεν, εἶπεν ἀπλῶς οὕτως ἀριθμὸν, οὐ τάξιν τηρῶν. Ἄλλως. Καὶ γὰρ ὁ Κίμων νικήσας τὴν ναυμαχίαν ἀποβάς ἐν τῇ γῇ καὶ πεζομαχήσας ἐνίκησε τοὺς βαρβάρους.

522, B. Καὶ πρῶτα καὶ τελευταῖα] Sch. ed. Εἰ γὰρ ἠτήθησαν τότε, οὐκέτι ἦν ἐλπίς σωτηρίας αὐτοῖς.

522, C. Αὐτὰς ἀφ' ἑαυτῶν] Sch. ed. Τουτέστιν ἰδίας καὶ οὐκ ἐχούσας παράδειγμα.

ib. Τριῶν ἀντάξιος] Ap. Mon. . . . Τὸ δὲ τριῶν ἀντάξιος παρὰ τὸ Ὅμηρικόν (Il. XIV, 514.)

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.

Ἄρτοποιού] Schol. apud Abresch. ad Thom. Mag. p. 114. Λέγεται² καὶ ἄρτοποιός, ἀπὸ τοῦ πέττειν καὶ ἄρτοκόπος, ἀπὸ τοῦ κόπτειν· ἀρχαιότερον τὸ διὰ τὸ π.

522, A. Ὁρθῶ λόγῳ] Sch. ed. Ὁρθῶ λόγῳ ἀντὶ τοῦ δικαίως,³ οἶδε γὰρ, ὅτι βιάζεται, βουλόμενος καὶ τὸ τοῦ Πausanίου τρόπαιον οἰκεῖον ποιῆσαι τοῦ Θεμιστοκλέους. Οἶδε⁴ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀγχοῦντας ἐπὶ τοῖς γενομένοις

1) παρ, ed. παρά. — 2) Λέγεται καὶ ἄρτοποιός, in ipso schol. ita legitur: Λέγεται καὶ ἄρτοποιός ἀπὸ τοῦ πέττειν, unde Abresch. coniecit vel A. κ. ἄρτοποιός, vel καὶ ἄρτοποιός καὶ ἄρτοποιός ἀπὸ τοῦ π. — 3) δικαίως, οἶδε γὰρ, ed. δικαίῳ, ὡς οἶδε γὰρ κ. τ. λ.

ἐν Πλαταίᾳ, διο ταπεινοὶ αὐτὰ λέγων ὅτι ὁ ἐπαινῶν τὰ κατὰ Πλάταιαν μᾶλλον ἐπαινεῖ τὸν Θεμιστοκλέα.

Φεύγων ἄχρετο] Sch. ed. Λέγει γὰρ, ὅτι βαπτίσας ib.
τὸν στόλον ἐφυγάθευσε τὸν στρατὸν πεζῆ.

Σύνεσιν καὶ πρόνοιαν] Ap. Mon. Ἡ τὸ αὐτὸ περὶ 323, B.
τοῦ αὐτοῦ εἶπεν, ἢ πρόνοιαν λέγει τὴν μάντειαν· καὶ ὁ
Θουκυδίδης πρόνοιαν λέγει τὴν πρόγνωσιν.

Εἰ γὰρ πολλοστημόριον] Sch. ed. Οὐ μόνον μόριον ib.
εἶπεν, ἀλλὰ καὶ πολλοστὸν, ἵνα παντελῶς καθέλη καὶ
δείξῃ αὐτὸ βραχύ. τριακοσίων γὰρ μυριάδων οὔσων τοῦ
παντός πλήθους, διακοσίους ἑβδομήκοντα μεθ' ἑαυτοῦ ἔλα-
βε φεύγων, καὶ τὰς λ' ἀφήκε μετὰ τοῦ Μαρδονίου.

Καὶ προσέτι ὑπάρχον βασιλείᾳ] Sch. ed. Τὸν Μαρ- ib.
δόνιον λέγει· οὗτος γὰρ ἦν ὁ στρατηγὸς τοῦ Πέρσου· φοβε-
ράτατος δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ παρὼν καὶ δι' ἑαυτοῦ μαχόμενος.

Ἦπου τὸν πυρφόρον] Sch. ed. Ἔθος¹ εἶχον οἱ Ἕλ- 323, C.
ληνες, ἱερέα τινα ἔχειν προηγουμένον τοῦ στρατοῦ ἐν ταῖς
μάχαις, τελοῦντα τὰ μυστήρια, πυρφόρον Διὶ ὄντα, ὃν εἰ
καὶ τὸ στρατεύμα ἠττηθῆναι συνέβη, οὐκ ἀνήρουν οἱ ἐναν-
τιοί. Λέγεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ κράτος ἀπολλυ-
μένων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι
τοῦτον τὸν πυρφόρον ἐπεμπον οἱ ἀποικίζοντες πόλιν, μετὰ
τῶν ἀποικιζομένων πῦρ ἄγοντα. Καὶ εἰ συνέβη τινὰ² ἀν-
τιστῆναι τοῖς ἀποικιζομένοις καὶ ἀνελεῖν αὐτούς, τοῦτον οὐκ
ἐφόρευον.

Ἄλλ' οὐ μέρος] Sch. ed. Μέρος εἶπεν, ἵνα καθέλη ib.
τὸν Πausανίαν, ὅτι μέρος ἠγωνίσαιτο οὗτος.

Καὶ τῇ περὶ τὰς Πύλας ἔργῳ] Sch. ed. Οἱ γὰρ Πέρ- ib.
σαι νικήσαντες ἐν Πύλαις τοὺς ἀνιστάντας Λακεδαιμονίων
ἐλπιδας εἶχον νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας.

1) Ἔθος εἶχον, leguntur eadem in Leidensi, ex quo has pro-
tulit varias lect. Valken. Ἔθ. εἶχον ἐν ταῖς μάχαις οἱ Ἕλληνες,
ἱερέα (ed. ἱήρεα) ἔχειν προηγ. τ. στ.; τελ. τ. μ., νεῖθα πυρφ. τ.
Διὶ ὄντα, in Leidensi deesse videntur. — 2) ἀντιστῆναι, sic Valk.
ex Leid., ed. ἀποστῆναι.

- ib. Πλάτων διακονία] Sch. ed. Δείκνυσι τὸν φθόρον τοῦ Πλάτωνος, τὴν κοινὴν δόξαν ἀντιθεῖς τῇ ἐκείνου.
- 324, C. Ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ] Sch. ed. Δηλίον τόπος τῆς Βοιωτίας, ἐνθα ἠτήθησαν Ἀθηναῖοι τελέως ὑπὸ Θηβαίων καὶ ἐν Ἀμφιπόλει δὲ ὁμοίως, ἐν ἀμφοτέροις δὲ τοῖς τόποις ἐστρατεύετο Σωκράτης καὶ Λάχης καὶ ἔφυγον ἀμφοτέρω. Λέγει οὖν Πλάτων ἐν τῷ Λάχῃ, ὅτι ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ θαρρόντως ἀπήει Σωκράτης καὶ καταφανῆς ἦν, ὅτι εἴ τις ἄποιοτο αὐτοῦ εὖ καὶ καλῶς ἀμυνεῖται. In marg. Schell. ad Δηλίου, τοῦ τῆς Βοιωτίας, ἐνθα ὑπὸ Θηβαίων Ἀθηναῖοι ἠτήθησαν.
- ib. Καὶ λόγων καὶ ἔργων] Sch. ed. Ἐπειδὴ καὶ ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς ὁ Θεμιστοκλῆς.
- 324, D. Κάλλιον Λάχης] Sch. ed. Λάχης ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Περικλεῖ (pag. 128, ed. Jebb.) γενναῖος δὲ ἦν στρατηγὸς, ὡσπερ καὶ ἠγεῖτο ἐν τῷ Δηλίῳ. In marg. Schell. Ἐστρατεύετο καὶ οὗτος.
- 325, A. Οὐ τῆς ἀρετῆς] Sch. ed. Ἦδη εἵπομεν ἐν τῷ Μιλτιάδῃ, ὅτι Πλάτων οὐ τὴν ὀπωσοῦν σωτηρίαν ἐπαινεῖ, ἀλλὰ τὴν μετὰ ἀρετῆς καὶ ἀνεῖλεν ἐκεῖ ὁ ῥήτωρ τὸ παράδειγμα τὸ τοῦ κυβερνήτου, καὶ νῦν δείκνυσιν, ὅτι καὶ τὸ ὀπωσοῦν σώζειν χρήσιμον. Διεπράττετο δὲ εἶπεν, ὅτι ἔγραφεν ἐν ταῖς πέτραις, μνήσθητε Ἴωνές πατρῶου φρονήματος.
- 325, B. Εἴτα λέγεις, ὡς οὐ πολλοῦ τινός] Sch. ed. Λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, ὡς καὶ ἐπὶ κακῷ ἐστι σωτηρία, ἑαυτὸν ἅμαρτήσαντα τι ῥύσασθαι, καὶ σωθεῖς οὐ λήσῃ τὰ ἐμά.
- 325, C. Τῷ ὄντι σωτήρες] Sch. ed. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας

1) Πλάτων ἐν τῷ Λάχῃ κ. τ. λ. ea in Leid. legi testatur Valken., sed in Sympos. p. 269 ed. Bip. leguntur, ubi ex Aristide legerim ὅτε τῇ ἀπὸ Δηλίου φυγῇ, cf. Lach. p. 181, B. — 2) Ἦδη εἵπομεν ἐν τῷ Μ., quisnam dixit? Aristides an Scholiasta? scholiastae nil de hac re legitur, ut vides, nec in editis nec in mscr. — 3) ἑαυτὸν ἅμαρτήσαντα τι ῥύσασθαι κ. τ. λ. sic ed., suspicor ita legendum: ἐὰν τὸν ἅμαρτήσαντά τι ῥύσασθαι, καὶ σωθεῖς οὐλήσῃ τὰ ἐμά.

σωτήρας ἔμελλον ¹ εἰπεῖν, διὰ τοῦτο τὸ φορτικὸν παραιτού-
μενος τὸ τῷ ὄντι προσέθηκεν.

Ἐπερέτας καὶ διακόνους] Sch. ed. Συντρέχει ² τῷ τῆς 325, D.
διακονίας ζητήματι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐχρήσατο ἐπὶ διαβολῇ
καὶ ὕβρει, οὗτος ἐπ' ἀγαθῷ· λύει τὸ φαῦλον τῇ διαφορᾷ
τοῦ τρόπου.

Οἱ τοῦ ζῆν ³] Τοῦτο βαρέως ἐπήγαγεν, ὡς περ τραγω- 326, A.
δοῦντος τὴν φύσιν τοῦ Πλάτωνος πάντων ἀνθρώπων καὶ
τούς λόγους αὐτοὺς παραβάλλει τῷ Ἀριστείδῃ· ὅτι καλὸν
ἢ σωτηρία, ὃ ἐστὶ τὸ ζῆν. Τοῦτο γὰρ Εὐρυπιδῆς λέγει.

Ὡς οὐ Μιλτιάδῃ γε] Sch. ed. Καὶ τῶν γονέων κρείτ- 326, D.
τους δεῖκνυσίν αὐτούς, ὅτι οὐ μόνον σωτήρες, ἀλλὰ καὶ
ἀρετῆς διδάσκαλοι.

Εἰ μὲν συμμάχους τινάς] Sch. ed. Τὸ σχῆμα κατὰ 327, A.
ζῆλον Δημοσθενικόν, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην
ἐχρήσατο περὶ τοῦ Χαβρίου, ἐν ᾧ περὶ ἀτελείας ἀγωνίζεται·
καλεῖται δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Οὓς οὐ προσῆκεν] Sch. ed. Τὸν γὰρ δεσπότην ἀνε- 327, B.
λὸν ἐβασίλευεν· ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὀνό-
ματος κινδυνεύοντος παραπολέσθαι τῇ ἀλώσει τῶν βαρ-
βάρων.

Ἴηπου (Phot. ἦπου)] Phot. Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς μὲν 326, B.
παραλαμβάνεται τὸ ἦπου (sic), ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀριστείδης
ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον ἔλαβεν. Εἰρωνικῶς δὲ τὸ πολλῷ
πλέον εἶπεν, οἷον οὐδ' ὅλως ⁴ καὶ πολλὰκις οὕτω τῷ ἦπου
(sic) ἀντὶ τοῦ πολλῷ πλέον χρῆται, μᾶλλον δὲ σχέδον αἰεὶ.

Καὶ νῆ Δι' εἰ] Arogr. Mon. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν. ib.
(Od. I, 34.)

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

Σαφῶς ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσι.

Τουτέστιν ὅτι καὶ ἡμεῖς πολλάκις αἴτιοι κακῶν ἑαυτοῖς γι-
νόμεθα.

1) ἔμελλον, ed. ἔμελλον. — 2) Συντρέχει, ed. συντρέχει. — 3)
Οἱ τοῦ ζῆν subl. Valken., qui illustrat hunc locum ad Herod.
V, 4. de scholio nil addens. — 4) οὐδ' ὅλως, in Phot. οὐδόλως.

- 528, B. Ἐπερ Σικελιωτῶν ἀνδρῶν] Sch. ed. Καλῶς¹ τὸ ὑπερ Σικελιωτῶν ἀντὶ τοῦ ξένων, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, προτιμωτέρους τοὺς ξένους τῶν πολιτῶν ἠγήσατο.²
- ib. Ἀρχὴν³ τινα πράττων] Sch. ed. Μετὰ Διονύσιον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος ἤρξεν, ὃς μεταπέμπεται Πλάτωνα, ὡς ἀπολογησόμενος ὑπὲρ τῆς τοῦ⁴ πατρὸς ὑβρεως· ἐλθόντα⁵ δὲ ὁμῶς ῥαθύμῳσ ἐδέξατο. Ἐπανελθὼν δὲ Πλάτων ἐν ταῖς Ἀθήναις ἴ ἀπὸ χρησιμοῦ τινὸς ἢ ἄλλοθεν γνούς, συμβουλεύει Δίῳνι, μὴ νῆν πλεῦσαι ἐπὶ Διονύσιον· ὁ δὲ ἔρχεται πεισθεὶς καὶ ἐκβάλλει Διονύσιον· οἱ δὲ οἱ δὲ Συρακούσιοι⁶ τυχόντες ἀδειίας, δεισιάντες μὴ καὶ Δίῳν τυραννήσῃ, ἐκβάλλουσιν αὐτὸν· πάλιν δὲ ἐπιτίθεται τυραννίδι Διονύσιος. Πλάτων δὲ, ὡς ἀπὸ Δίῳνος αἰτήσαντος, γράφει Σικελιώταις.
- ib. Ὡς ἂν δὴ Δίῳν αὐτὸς] Sch. ed. Ὁ Δίῳν οὗτος ἀδελφιδοῦς Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ· ὁ δὲ⁷ Διονύσιος ἀρχὴν πιστευθεὶς Συρακουσίων ἐπὶ Καρχηδονίου, ἐτυραννήσῃ καὶ πολλὰ δεινὰ αὐτοῦς τε Σικελιώτας καὶ Δίῳνα ἔδρασε· δι' ἃ καὶ Πλάτων ὡς πείσῳν μετεπέμφθη, σημαίων⁸ ὅτι τὸν Διονύσιον τὸν υἱὸν τοῦ πρώτου Διονυσίου Τιμολέων πεμφθεὶς ὕστερον ὑπὸ Κορινθίων ἐξέβαλλε τυραννήσαντα. Ἄλλως. Ὁ Δίῳν συγγενὴς μὲν ἦν Διονυσίου τοῦ τυράννου, μαθητὴς δὲ Πλάτωνος· οὗτος ἠδίκητο ὑπὸ Διονυσίου. Τέλος λέγει αὐτῷ Διονύσιος, ὅτι εἰ βούλει τοῦ πάσχειν κακῶς ἀπαλλαγῆναι,⁹ μεταπέμψαι Πλάτωνα. Ὁ Δίῳν πέμπει εὐθύς πρὸς αὐτὸν· ἐλθὼν ὁ Πλάτων εἰς Σικελίαν καὶ κακὰ παρὰ Διονυσίου παθὼν ἰσπρακτος ὑποστρέφει καὶ αὐθις αὐτὸν ὁ Δίῳν μεταπέμπεται γνώμῃ Διονυσίου. Ἦλθε οὖν τὸ δεύτερον Πλάτων, ὅτε καὶ ἐπράθη· λέγουσι δὲ τοιαύτην αἰτίαν τοῦ πραθῆναι αὐτὸν· ἐρωτῶντος τοῦ Διου-

1) καλῶς, ed. καλῶν. Sublin. ὑπερ Σικ. Valken. — 2) ἠγήσατο, ed. sic: ὡς ἂν εἰ ἔλεγε προτιμωτ. κ. τ. λ. ἠτήσατο. — 3) Ἀρχὴν τινα subl. Valk. — 4) πατρὸς, ed. πατέρος. — 5) ἐλθόντα, ed. ἐλθόντι. — 6) Συρακούσιοι, ed. Συβρακούσιοι. — 7) ὁ δὲ Δίῳν. κ. τ. λ., ed. ὁ δὲ Διονύσιος ἀρχὴν πιστευθεὶς Συβρακουσίων, ἐπὶ Καρχηδονίους ἐτυραννήσῃ. — 8) σημαίων, locus impeditus, cui sanando codicis praesidia desunt. — 9) Post ἀπαλλαγῆναι posui comma, quod deerat in ed. Notavit autem Valken. in Leid. de eadem re scholion legi.

οίου τὸν Πλάτωνα, ποῖος εἴη βελτίων πάντων τῶν¹ χαλκίων, ἀπεκρίνατο, ὅτι ὁ ποιήσας τὰς Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας τῶν τυραννοκτόνων ἀγανακτήσας Διονύσιος ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ ἐκέλευσεν αὐτὸν προαθῆναι. Μετὰ τὴν τελευταίην οὖν Διονυσίου καὶ Δίανος οἱ παῖδες τούτων ἐφιλονείκουν περὶ τῆς βασιλείας· ὁ Πλάτων ἀκούσας τοῦτο γράφει Σικελιώταις, τὸ πρόσωπον τοῦ Δίανος² ἀναλαβῶν, ὅτι δεῖ μερίσασθαι τὴν ὄρχην τοὺς ἐκγόρους τῶν διωξάντων Καρχηδονίους ἐκ Σικελίας, ἥνικα αὐτοὶ ἐπῆσαν.

Οἷας οὐδ' ἴν] Sch. ed. Τίς γὰρ αἰτεῖ βασιλείαν, οἷαν 528, D. ὁ Δίων³ δουλείαν Σικελιωτῶν;

Τῆς γ' αὐτῆς ὁδοῦ] Sch. ed. Οὕτω λέγε, καὶ σε- 329, A. σωκόσι καὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν αὐτῆς τῆσδε τῆς πολιτείας, τουτέστιν, ὅσοι Σικελιωταὶ καὶ Ἰταλοὶ τὴν αὐτὴν τοῖς Ἕλλησι πολιτείαν μετέρχονται, ἢ Ἕλληγές εἰσιν· ἀλλ' ἔστιν ἐν αὐτοῖς⁴ καὶ ἄλλα τινὰ ἔθνη.

Οὐ τῶν ἐν Κυρήνῃ] Sch. ed. Κυρήνη⁵ πόλις ἐστὶ 329, B. Λιβύης· ἦσαν δὲ δηλονότι καὶ Λίβυες ἐν Ἀθήναις παιδευόμενοι· εἰσάγει δὲ ὁ Σωκράτης ἐρωτῶντά τινα, τίνες ἐπιδέξιοι πρὸς γεωμετρίαν⁶ εἰσὶν, Ἀθηναῖοι ἢ Κυρηναῖοι; μᾶλλον γὰρ μοι τῶν Ἀθηναίων μέλει·⁷ κἀκεῖνος μὲν ἐπὶ τῶν φιλοσόφων εἶπεν, οὗτος δὲ ὡς ἐπὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἰπόντος, ἔλαβεν αὐτό· φασὶ δὲ ὅτι συνεχῶς⁸ ἀπῆει Πλάτων εἰς Κυρήνην, διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ Θεόδωρον⁹ τινα φιλόσοφον, φίλον αὐτοῦ.

Ὁ κολοφῶν τοῦ λόγου] Sch. ed. Κολοφῶν ὄρος¹⁰ λέ- 329, C. γεται ὑψηλὸν τῆς Ἀσίας καὶ πόλις, ἧς¹¹ αἱ ψῆφοι προεῖχον¹² τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι· λέγεται¹³ δὲ τοῦτο παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων.

1) χαλκίων, ed. χαλκῶν, possis item χαλκευτῶν. — 2) ἀναλαβῶν, ed. ἀναλαβῶν. — 3) ὁ Δίων κ. τ. λ., ed. ὁ Δίων δουλείαν Σικελιωτῶν. — 4) ἐν αὐτοῖς, ed. ἐν αὐταῖς. — 5) Κυρήνη πόλις κ. τ. λ. sublineavit Valken. edita. — 6) γεωμετρίαν, sic ex Leid. Valk., ed. γεωργίαν. — 7) μέλει, ed. μέλλει. — 8) συνεχῶς, sic Valk. ex Leid., ed. συνεφῶς. — 9) Θεόδωρον, ed. Θεόδωρον, φιλόσοφον αὐτοῦ. — 10) ὄρος, ed. ὄρος. — 11) ἧς, ed. ἧς. — 12) προεῖχον, ed. προῦχον. — 13) λέγεται δὲ τοῦτο παροιμία κ. τ. λ. Utrum τοῦτο παροιμίον, an τοῦτο ὡς παροιμία? Aliam explic. hu-

- ib. Ἐφ' οὖν] Sch. ed. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὸ ἄτοπον δείκνυσι, εἶτα ἀπὸ τῶν πράξεων ἀπόδειξις.
- 350, C. Ἐπιθήσω] Sch. ed. Ὁ γὰρ Πλάτων εἶπεν, αἰρεῖσθαι θάνατον παρά δουλείαν.
- 351, A. Καὶ μὴν οὐδ' ἀνειμένην γε] Sch. ed. Ἐκλυτον καὶ ἀγεννή· ἐστὶ δὲ καὶ ἔλευθερία κακῆ, ἢ τρυφητικῆ καὶ ἢ ἐν ἰάτακτοις ἡθοναῖς οὖσα, ἣτις πάλιν ἔοικε δουλεία, δουλεύουσι γὰρ ταῖς ἡθοναῖς· συστέλλων δὲ τὸ ἄτοπον τῆς δουλείας φιλανθρωποῖς εἶπεν, ἐδόκουν γὰρ αὐτοὶ δεδουλωμένοι τῷ ὑπέκειν, διὰ καὶ τὴν λέξιν ἐπήγαγε τῷ εἰπεῖν εἶξεν.
- 351, B. Παρ' ἐκόντων] Sch. ed. Διὰ τούτων ἐδήλωσεν, ὅτι οὐ δι' ἀχρείαν παρεχώρησαν τῆς ἔγμονιας, ἀλλὰ διὰ φιλανθρωπίαν.
- ib. Οὐκ ἄνευ δικαιοσύνης] Sch. ed. Οὐκ ἄκαιρον τοῦτο εἶπεν, ἀλλὰ δηλῶσαι βουλόμενος, ὡς οὐκ ἂν οἱ Ἕλληνας πρὸς αὐτοὺς κατέφυγον καὶ ὑπετάγησαν, εἰ ἀδίκους ὄντας εἴρων, ἀλλὰ μὴ ἰθαυμάσαντες αὐτῶν τὴν φιλανθρωπίαν.
- 351, C. Οὐ τὴν ἀναιδῆ] Arogr. Mon. Ἀναιδῆ λέγει τὴν ἄνευ αἰδοῦς καὶ ἰσχυντίας· καὶ ἰδ' Δημοσθένους, τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀναιδοῦς γεγενημένης (pag. 229, 3. ubi ἀναιδῆν).
- 352, A. Ἀπὸ βαρβάρων] Sch. ed. Ὅτε γὰρ ἐπήρχοντο ἰοὶ Καρχηδόνιοι τοῖς Σικελιώταις, ὁ μὲν τύραννος Διονύσιος ἐστρατήγει, ὁ δὲ Ἰππαρίνος, ὁ πατὴρ Δίωνος, συνεβούλευε, πῶς δεῖ πολεμεῖν· ὁ δὲ υἱὸς Δίωνος Ἰππαρις ἐκαλεῖτο.
- 352, B. Καὶ ταῦτά γε τοῖς ἐγγόνους] Id. Δεινῶς εἶπε τὸ ἐγγόνους, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τοῖς μηδὲν εὐγεγενημένοις.

jus proverbii vide in Bandini Catal. Mscr. Medic. p. 216. ubi satis prolixè ea de re ad Gregorii Oratt. — 1) ἐν ἰάτακτοις ἡθοναῖς, ed. τάκτοις. Sed eodem modo confusa στρατεία et ἀστρατεία, Hess. ad Timol. p. 18, τελῶν et ἀτελῶν, Vales. ad Harp. p. 39., παῖδας et ἄπαιδας, p. 68., γεννάδας et ἀγεννώδας, Kust. ad Acharn. 1228. λεῖνοιμι et ἀλεινοῖμι, Intt. ad Eccles. 556. Creuz. ad Olymp. passim. — 2) ἀλλὰ μὴ θ., sic ed., f. μὴ θ. — 3) ἰσχυντίας, Mon. ἰσχυντίας. — 4) Ὅτε γὰρ ἐπήρχοντο. In Mscr. de ea re nonnihil prodi Valken. sublineandis vocibus ὁ δὲ Ἰππαρίνος et ὁ δὲ υἱὸς Δίωνος Ἰππαρις, et in marg. indicavit.

Καὶ μικροῦ τῆς ἐλευθερίας] Id. Ἐπειδὴ ἄνω βασι- ib.
λειαν εἶπεν, ἵνα τὸ ἐπαχθέστερον δηλώσῃ, τὸ μικροῦ
προσέθηκεν, μέλλον ἑρεῖν ἐλευθερίαν.

Τῷ τοῦ τυράννου παιδί] Id. Τὸν αὐτὸν καὶ τυράν- 335, C.
νου παῖδα καὶ πολεμίων ἄρχοντα λέγει.

Προσηγγνησθαι (Jebb. προσεγγ., illud Bar. 7. et Sch.]) 334, C.
Ap. Mon. . . . Τὸ δὲ ὅμοιον εἶπεν ἐν τῷ πρὸς Λεπτι-
νην Δημοσθένους, Οὐκοῦν ἄτοπον, εἰ μέλλοντες μὲν πίσ-
χεῖν ἀποδεχόμεθα τὰς τιμὰς, μετὰ δὲ τὰς χάριτας ἀχάριστοι
φανώμεν.

Καὶ μὴν οὐχ ὅμοιον] Sch. ed. Ἐπειδὴ Πλάτων τὴν 335, A.
ναυμαχίαν διέβαλε, δείκνυσιν ὁ ῥήτωρ τὸ ναυμαχεῖν μείζον
ταῦ ἀπὸ τῶν τεχνῶν μάχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλές, ἡ δὲ
κατὰ θάλασσαν μάχη εἰς ἴσχατα φέρει κινδύνου.

ὑπὸ τῷ τειχίῳ] Phot. Παροιμία· τὰ τεταῖα δὲ ἐπὶ 335, B.
τῶν ἄλλα ἀντ' ἄλλων ποιοῦντων ἢ ἑωμένων·³ παρῆκται
δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Πρίαμον καὶ τὴν Ἑλένην ἐκ τοῦ τείχους
θεωροῦντας τοὺς Ἕλληνας περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι.

Ἐθισθῆναι φεύγειν] Arogr. Mon. Φησὶ γὰρ Πλά- ib.
των ἐν τῷ ὅ τῶν νόμων, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐμβιβάσας
εἰς τὰς ναῦς εἴδισι φεύγειν.

Κρανίαν⁴ καὶ βύρσαν κ. τ. λ.] Phot. Λεῖπει τὸ δεῖ 335, A.
νομίζειν· κρανίαν τὴν περικεφαλαίαν λέγει, βύρσαν δὲ
τὸ ὄπλον, παρὰ τὸ ἔχειν βύρσαν περὶ αὐτό· νῆϊα δὲ τὰ
σχοινία, κωπέας δὲ τὰ ξύλα πρὸς κώπας ἐπιτηδεῖα.

Δεύτερα τῶν πάντων] Ap. Mon. Τοῦτο εἶπε παρ' 335, C.
Ἄομηρου λαβῶν· λέγει γὰρ ὁ Ποσειδῶν παρὰ τῷ Ἄομηρῳ
πρὸς τὴν Ἰριον (XV, 187.)

Τρεῖς⁵ γὰρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκετο Πέου,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσειν.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται.

1) μέλλον, ed. μέλλον. — 2) ὑπὸ τῷ τειχίῳ, Schell. ἐπὶ. —
3) ἢ ἑωμένων, sic Hoesch. — 4) κρανίαν καὶ β. sublin. Valk. et
edidit ad Herod. V., 25 ea, quae extremo loco leguntur, κωπέας
δὲ τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κ. ἐπ., et Canterum male remos vertere
ait. — 5) Versus homericus ita in Mon. leguntur: Τρεῖς γὰρ τοι
καὶ ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφοί· οὓς τέκετε Πέου, Ζεὺς καὶ ἐγὼ· πρότα-

257, A "Ἐστω τὸ γειτόνημα ἰ ἀλμυρόν] Sch. ed. Ἀλμυρὸν ὁ λυρικὸς τοῦτο εἶπεν,

Ἀλμυρόν τὸ γειτόνημα,

ἀντὶ τοῦ, κακὸν ἐστὶ γείτονα ἔχειν τὴν θάλατταν· ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνικὴ ἐστὶ.

338, A. Ἀπὸ τοῦ πύργου] Sch. ed. Πεποίηκεν Ὅμηρος τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Πριάμον ἐκ τοῦ τείχους θεωροῦντας τοὺς Ἕλληνας καὶ διαλεγομένους περὶ αὐτῶν. Phot. Παροιμία· ὡσπερ ὁ Πριάμος ἐκ τοῦ τείχους καὶ Ἑλένην.

338, C. Τόλμης] Coll. N. γνώμης, in m. γρ. τόλμης.

340, C. Οὐδὲ φυγῆς] Sch. ed. Τοῦτο ἐνεκάλει ὁ Πλάτων λέγων, οὐ φυγῆς ἀφορμὴν εὔρεν αὐτοῖς ὁ Θεμιστοκλῆς τὸ ναυμαχεῖν.

ib. Τὸν Ἀνθηδόσιον⁵] Id. Ἀνθηδῶν πόλις Βοιωτίας· ἐν ταύτῃ οὖν ὁ Γλαῦκος οὗτος ἀγρεύσας ἰχθὺν μέγαν, ἣν γὰρ ἄλιεύς, εἰς ἔδαφος ἔρριψεν, ἵνα ἀποθάνῃ· ὁ δὲ βοιάνη τιτὶ ἀειζῶφ λεγομένη πλησιάζων ἤσπαιρε⁴ καὶ οὐκ ἐτελεύτα γνοῦς οὖν ὁ Γλαῦκος ἔφαγεν⁵ ἐκ τῆς βοιάνης καὶ ἀθάνατος ἐκεῖ⁶ διατέλει, ὅντινα δαίμονά τινες λέγουσι θαλάττιον.

ib. Ἡ τὸν Σάρωνα] Id. Τὸν Σάρωνα δαίμονά φασὶ γενέσθαι ναυτικόκατον· ἐκ τούτου ἐκλήθη τὸ Σαρωνικὸν⁸ πέλαγος, ἐστὶ δὲ τῆς Παλαιστίνης, ᾧ πρόσκεινται⁹ πόλεις ἄλλαι τε πολλαὶ καὶ Ἰόππη καὶ Λύδα.

343, C. Ἦ μοχθηρὸς¹⁰ μελαγχολῆς] Id. Ἐπειδὴ τὸ, ᾧ μοχθηρὸς,

ποσ δ' ἀδης ἐνέρεσιν ἀνάκτων. Τρίχθα δὲ πάντα δέδυσται. — 1) Ἐστω τὸ γειτόνημα ἰλμ., leguntur eadem in Leid., unde λυρικὸς Valk. dedit pro λυρικὸν, et in Schell., abest a Mon. Ex Leid. et Schell. ἢ ὅτι ἡ λ. Πλ. ἐστὶ addidi. Cf. Creuz. ad Plot. p. 464 seq. Pro κακὸν in Schell. est κακῶς, cf. Eras. I, 6. p. 211. — 2) τὴν θάλασσαν, sic Leid., articulus abest ab ed. et Schell., qui praeterea θάλατταν. — 3) τὸν Ἀνθηδόσιον, ad haec legitur item schol. in Leid. — 4) ἤσπαιρε, ed. ἴσπαιρε, Leid. ἤσπαιρε — 5) ἔφαγεν ἐκ τῆς β., sic Valk. ex Leid., ed. ἔφαγε τῆς. — 6) ἐκεῖ διατέλει, ed. διατέλει, f. ἐκεῖθεν διατέλει. — 7) Ἡ τὸν Σάρωνα, legitur schol. in Leid. — 8) Σαρωνικὸν π., sic Valk. ex Leid., ed. Σαρδωνικὸν π. — 9) ᾧ πρόσκεινται, sic Leid., ed. ᾧ πρόσκεινται ἄλλαι τε πολλαὶ πόλεις καὶ ἡ Ἰόππη καὶ Λύδα. — 10) Ἦ μοχθηρὸς μελαγχολῆς subl. Valken.

χαμαιζηλῶν ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ οὐ προσήκον παρ' ἀνδρῶν φιλοσόφων λέγεσθαι, τὸ δὲ δαιμόνιε θεῖον καὶ φιλοσόφοις ἀρμόσον, ἔθος δὲ καὶ τῶ Πλάτωνι ἐν τοῖς διαλόγοις τούτῳ τῷ ῥήματι χρῆσθαι, διὰ τοῦτο λέγει τὸ ἅτε ὢν μουσικός, τουτέστιν ὑπερημέμενος καὶ θεῖος καὶ οὐ φρονῶν ἀνθρώπινα· τοιοῦτον γὰρ τὸ μουσικῆς χρῆμα, ἐπειδὴ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο ἐμμελῶς καὶ ἡρμοσμένως τέτακται.

Πολλάκις ἐξηπατήσθαι] Id. Πολλάκις γὰρ πλείστας 344, A. ἐφ' ᾧ καταστήσασθαι Δίῳ καὶ τῷ ἐκείνου παιδί τὰ πράγματα, ἀπρακτὸς ἀνεχώρησεν.

Ἄλλ' ὑπάγειν] Id. Λαθραίως φέρειν, οἱ ἂν κάλλιστα 345, A. τὴν μάχην ἐμμελλον ἐργάσεσθαι.

Ἐὼ γὰρ Σκύθας¹⁾] Ap. Mon. Παράδοξον²⁾ εὔρε πα- ib. ράδειγμα τὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτι καὶ φεύγοντες νικῶσιν, ὅ ἐστι, ³⁾φυγὴ τρόπος νίκης. Λέγεται δὲ περὶ τῶν Σκυθῶν, ὅτι φεύγοντες ἐνίκων τοὺς πολεμίους, ἢ ὡς λέγει ἐν τῇ δ' ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι ἐνθα ἐώρων ἐπικρατεστέρους τοὺς πολεμίους λαμβάνοντες ἐκ τῆς χώρας ὅσων ἐδέοντο, τὰ λοιπὰ ἔκαιον, ἵνα ἄχρηστα γένηνται τοῖς ἐχθροῖς. Ἐπολέμει δὲ ποτε ὁ Λαρεῖος τοῖς Σκύθαις, ἁμαξόβιοι⁴⁾ δὲ ὄντες οὔτοι καὶ καταδιωκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ἔφευγον· διώκων οὖν ἐπὶ πολὺ Λαρεῖος ᾤκησεν· ἦσαν δὲ οἱ Σκύθαι πέμποντες ὀπίσω αὐτοῦ ἐπὶ τῷ κατακαίειν τὸν σίτον καὶ τὰ δένδρα. Τοῦτο ἐπὶ κακῷ καὶ καλῷ ἐγένετο Λαρεῖω⁵⁾ ἐπὶ

1) Ἐὼ γὰρ Σκύθας, Valken. sublineavit totum hoc schol., post verba φεύγοντες νικῶσιν nonnihil deesse significans. Desunt autem, ni fallor, eadem, quae ex Mon. edidi. — 2) Παράδοξον, sic Mon. et Valk. ex Leid., ed. παραδόξως. — 3) ὅ ἐστι φυγὴ τρόπος νίκης, desunt in editis, praetermisit Creuzerus in excerptis, quae incipiunt ab λέγεται δὲ περὶ, monito autem lectore, alia in principio hujus scholii legi, atque in editis: Post νικῶσιν pergunt edita; ὁ γὰρ Λαρεῖος ἐπολέμησέ ποτε Σκύθαις, ἁμαξόβιοι δὲ ὄντες οἴτοι, καὶ καταδιωκόμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὰ ἐντὸς τῆς χώρας ἔφευγον· διώκων οὖν ἐπὶ πολὺ Λαρεῖος ᾤκησεν, οἱ δὲ Σκύθαι πέμποντες (ἦσαν post ᾤκησεν excidit) ὀπίσω αὐτοῦ κατέκαιον τὸν σίτον κ. τ. δ. Τοῦτο δὲ ἐπὶ καλῷ καὶ κακῷ τῷ Λαρεῖω· ἐπὶ κ. μ. ὅτι ἐκαυμένων τ. ἐν τ. ὅδ., ἀκολουθῶν (Leid. et M. ἀκολουθοῦντων) τ. εὔρε τ. τ. ἐνθ. ἦσαν αὐτοῦ αἱ νῆες· ἐπὶ κ. δὲ, ὅτι ἀναχ. ἀπὸ τ. δ. τ. Σκ., οὐχ εἴρισκε τὰ π. τρ. ἐπιτ. — 4) ἁμαξόβιοι, M. et Leid. ὁμαξόβιοι. Herod. IV. 120 seqq.

καλῶ μὲν, ὅτι κεκαυμένων τῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀκολουθεῖν
τούτοις, εἶρε τὸν τόπον, ἐνθα αὐτοῦ ἦσαν αἱ τριήρεις· ἐπὶ
κακῶ δὲ, ὅτι ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς διώξεως τῶν Σκυθῶν οὐκ
εἶχε τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτηδεῖα, ἢ ποῦ¹ δεῖ αὐτὸν κατα-
λῦσαι; ² πάντα γὰρ ἦσαν ἐμπρησαντες οἱ Σκύθαι.

345, C. Τὸν ἐν³ Δελφοῖς] Ap. Mon. Ἔχομεν δὲ καὶ Ἡρόδοτον
τούτω τῷ μαντεῖω μαρτυροῦντι ἀκριβείαν.

346, B. Μοῦνον⁴ ἀπόρθητον] Sch. ed. Τὸ ἀπόρθητον λυέ-
τῃν πλάνην, μὴ τούτου γὰρ λεχθέντος οὐκ εἶχον συμβα-
λεῖν, εἴτε κατὰ γῆν, εἴτε κατὰ θάλατταν εἶδει μάχεσθαι·
νῦν δὲ ἡ τούτου προσθήκη τὴν κατὰ θάλατταν νίκην αὐ-
τοῖς ἐπηγγέλλετο· ἤδεσαν γὰρ ἀκριβῶς, ὡς πάντα τὰ ἐν τῇ
γῇ καθάπαξ ἀφανισθήσεται. Δέον δὲ εἰπεῖν, λέγοντος,
τοῦ χρησμοῦ δηλονότι, λεγόντων εἶπε πρὸς τὸ σημαινό-
μενον· τί γὰρ ἄλλο ὁ χρησμὸς ἢ λόγοι θεῶι; Ἄλλως⁵ θ'
ὅτι καὶ ἄνω εἶπε, τίν' οὖν ἦν τὰ χρησθέντα;

346, D. Αὐτοῖς] C. Bar. 7. γρ αὐτός.

347, B. Τὸν Πλάτωνα σεμνύνοντας] Sch. ed. Τοῦτο λέγει,
ἢ ὅτι καὶ Πλάτων βαθὺν πάγων εἶχεν,⁶ ἢ ἐπειδὴ ὁ Πλά-
των προστάτης ἦν τῆς φιλοσοφίας, ταύτην εἰς ἕψος ἄρας·
διὰ τοῦτο ἀντὶ εἰπεῖν, τὴν φιλοσοφίαν, τὸν Πλάτωνα
εἶπεν.

348, A. Σταθήτωσαν] Sch. ed. Ἡ ἐχέτωσαν τιμὰς τὰς αὐτὰς
τῷ Ἀπόλλωνι, ἦγουν ἐκ τοῦ τοὺς βαρβάρους καταπολεμῆ-
σαι καὶ τὰ κείνων λαβεῖν. Photius sic: Τουτὶ γὰρ ἐν μοι
τῆς ἀπορίας διαλύσαντες, ἕως ἐχέτωσαν τιμὰς τὰς αὐτὰς
Ἀπόλλωνι, σταθήτωσαν παρὰ τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελ-
φοῖς, ὃν οἱ Ἕλληγες ἕως ἐκ τοῦ τοὺς βαρβάρους κατα-
πολεμῆσαι καὶ τὰ ἐκείνων λαβεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἀνέ-
στησαν. Τοῖνον κ. τ. λ. Quae sequuntur, legis pag. 213.

1) ἢ ποῦ κ. τ. λ. ex utroque mscr. haec adjeci, cum in edi-
tis deessent. Mon. ἦπον, Leid. ἦποι. — 2) καταλύσαι, sic Leid.,
M. καταλύσαι. — 3) τὸν ἐν Δελφοῖς sublin. Valken. — 4) Μοῦνον
ἀπόρθητον sublin. Valken. — 5) Ἄλλως θ' ὅτι, ed. ἄλλος θ' ὅτι.
6) πάγων εἶχεν, ed. πάγων εἶχεν.

Κατιόντος τοῦ πνεύματος ¹⁾] Ap. Mon. et Leidens. 349, C. Οὕτω, φησὶν, ἔστησαν τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχειν βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβυλῶν τοῖς Πέρσαις ὀξείως ἐπέλθοι. Τοῦτο ² δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἐραστὴς ἂν Ἰφιδύϊας κόρης Ἀττικῆς συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις. Τοῦτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Βούλεται δὲ ῥητορικῶς βιαζόμενος καὶ τὴν νίκην Φορμίωνος ἀναγαγεῖν εἰς Θεμιστοκλέα.

Καὶ ὁ μὲν Ἰακχος ³⁾] Sch. ed. Τοῦτον λέγουσιν υἷον 350, B. Δημήτρος ⁴ εἶναι, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ Διόνυσον, ἄλλοι δὲ παῖδα Διονύσου. Ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη λέγουσιν, ὅτι καταλιπὼν τὸ τέμενος ἐπεθύμησε κοιτανῆσαι τῆς ναυμαχίας, ὅτε γὰρ ἐμελλεν ἡ ναυμαχία γίνεσθαι, φωνή τις ἐδόθη ἀπὸ ⁵ τοῦ Ἰακχου καὶ οἱ μεμνημένοι ⁶ ἤκουσαν, οἱ δὲ ἀμύητοι ἦσθοντο· τῷ δὲ ⁷ καὶ ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνοσ ὥσπερ κοινοῦ τὸν εἶθαι ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα ἐνομήσθη, ὅτι ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη ἦλθον συμμαχεῖσαι τοῖς Ἕλλησιν.

Θεῖαν δὲ ἐκείνης προσεῖπε] Ap. Mon. Θαυμασιῶς 550, C. κατασκευάζει, ὅτι ἡ ναυμαχία θεία παρὰ τοῦ ⁸ Θεοῦ ἐκλήθη.

Τὸν ἐπαλείψαντα] Ap. Mon. Ἀντὶ ἀλείψαντα· τοιαῦ- 351, A. ται γὰρ ἦσαν αἱ τοῦ Ὀδυσσεῶσ, ὡς Ὀμηρος (Iliad. II, 637.)

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μυλτοπάρχοι.
Ἵρα δὲ, πῶς διέσυρε τὸ ἔργον τοῦ Ὀδυσσεῶσ, σιωπῆσας τὸ κατόρθωμα.

Ἐδίδου τῇ Ἀθηνᾷ] Ap. Mon. Εἶπε γὰρ ὁ χρησμὸς· 351, B. Τεῖχος ⁹ Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς.

1) Κατιόντος τοῦ πνεύματος, subl. Valk., qui edidit ad Herod. VII, 189. usque ad Βούλεται, quae cum reliquis transmisit. Excerpta ex Leid. mecum benigne communicavit Creutzerus. — 2) τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ x. τ. λ. sic Mon. et excerpta Leid., Valkenarius quidem τοῦτο δὲ φησὶν ἀπὸ, quae si ita distinguas: τοῦτο δὲ, φησὶν, ἀπὸ x. τ. λ. en habes fragmentum enarratoris, cuius ex commentario haec desumpta dicuntur. Retinui autem illud. — 3) καὶ ὁ μὲν Ἰακχος subl. Valken., itemque in Mscr. plura legi indicavit, quibus edendis ad Herod. VIII, 65. locus erat, cum memoraret hunc Aristidis locum. — 4) Δημήτρος, ed. Δημέτρος. 5) ἀπὸ ex Leidensis auctoritate delevit Valken. — 6) μεμνημένοι, sic Valk. ex Leid., ed. μεμνημένοι. — 7) τῷ δὲ καὶ, Valk. ex Leid. τὸ δὲ καὶ. — 8) Θεοῦ, M. Θουκυδίδου. — 9) Τεῖχος x. τ. λ. Philostrat. p. 481 ibiq. Olear., Valk. ad Herod. VII, 141. Polyæn. I, 30. Pierson. ad Herodian. p. 438.

- 352, B. Τὸ Ἀερὶ τῶν φυλῶν] Sch. ed. Ὁ Κλεισθένης ἔλαβε τὰς μαντείας, πῶς¹ δεῖ τάξαι τὰς φυλάς.
- 352, C. Προεξήνεγκεν] Id. Ἡ ἀπόδοσις ἀπὸ κοινοῦ, ὅτι οὐ νῦν μᾶλλον τῆς αἰτίας δέον ἀπεισθαι· ἔθος δὲ τοῖς ἠγοροῖσι, ὅταν θυμῷ κινούμενοι χρωῶνται τοῖς λόγοις, ἐλλείπειν τὴν ἀπόδοσιν, ὥστε καὶ Δημοσθένης πολλαχοῦ τε ποιεῖ καὶ ὅτε πρὸς τὸν Αἰσχίνην καταφερόμενος αὐτοῦ ἀποτείνεται.
- 352, D. Τί οὖν οὐ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας²] Apogr. Leid. Οἱ περὶ Ἰλλαν Ἡρακλείδαι τὸν Ἀπόλλωνα ἤροντο, πῶς ἂν κρατήσωσιν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχρησεν αὐτοῖς διὰ τῶν στενῶν κατελθεῖν· μὴ συνιέντες δὲ τὸν χρησμόν, διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ κατήρχοτο. Ἀπαντησάντων δὲ αὐτοῖς τῶν Πελοποννησίων, ἔδοξε μονομαχῆσαι τοὺς ἡγεμόνας τῶν δύο στρατευμάτων· δόξαντος τούτου, ὁ μὲν Ἰλλος ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν Πελοποννησίων ὁ τῆς Ἀρκαδίας βασιλεύς· ἦν δὲ καὶ τοῦτο δόξαν, τοὺς ἡττηθέντας ἐπὶ ῥῆτι σχεῖν ἰσυχίαν· συμβαλόντων τῶν στρατηγῶν πίπτει ὁ Ἰλλος. Πάλιν οἱ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων μετέχονοι ἀπῆλθον ἐν Δελφοῖς περὶ τῆς καθίδου χρησόμενοι· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀνέγγειλεν αὐτοῖς πάλιν, διὰ τῶν στενῶν κατελθεῖν· ἐκείνοι δὲ ἀντεῖπον ἀκούσαντες, ἀλλὰ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν σοὶ πεισθέντες ἀπώλοντο· ὁ δ' εἶπεν αὐτοῖς ὅτι, ἐκείνοι οὐκ ἠρώτησαν διὰ ποιῶν στενῶν, πότερον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ διὰ τῶν β' ῥίων,³ τοῦ τε Ἀχαικοῦ καὶ τοῦ Μολυκρικοῦ· δεῖ οὖν ὑμᾶς διὰ θαλλασσῆς ἀπελθεῖν. Ταυτῆ⁴ τραπομένων αὐτῶν, νυμίσαντες οἱ Πελοποννήσιοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ πάλιν αὐτοὺς

1) πῶς δεῖ, f. πῶς ἔδει. — 2) Edita multis partibus auxit Valken. ex praestantissimo Leidensi, quem secutus sum nunc discrepantiam exhibiturus lectionis. Convenit autem editis et Leidensi, uti videtur, ad verba usque ἡγεμόνας τῶν δύο στρατευμάτων. Jam pergit editus schol. δόξαντος μὲν τούτου, ὁ μὲν Ἰλλος, συμβαλόντων τῶν στρατευμάτων, πίπτει· καὶ τούτου δὲ δόξαντος, πρότερον τοὺς ἡττηθέντας, ἐπὶ ἑκατον ἰτη σχεῖν ἰσυχίαν· πάλιν οἱ τῶν Ἡρακλειδῶν τούτων μετέχονοι, ἀπῆλθον ἐν Δελφοῖς κ. τ. λ. Leidensem autem supra habes. — 3) τῶν β' ῥίων, ed. expresso numero. — 4) ταύτη τραπομένων, sic ed., Leid. τραπομένων. —

ἵνα ἐχώρησαν ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἀπόντων ¹ αὐτῶν οἱ Ἑρακλεῖδαι ἔρημον εὐρόντες κατέσχον τὴν Πελοπόννησον. ² Δεινὸν δὲ τὸ παράδειγμα τῶν Ἑρακλειδῶν, τῶν προγόνων Λακεδαιμονίων, οὓς Πλάτων ἐπαιεῖ.

[Ὡς ἔοικεν ἀμφοτέρωθι] Sch. ed. Τὸ ἀμφοτέρωθι ³⁵³, C. ἢ εἰς ἀμφοτέρωθεν, τὸ δὲ ἀμφοτέρωθεν ἢ ³ ἐκ τῶν δύο μερῶν.

[Ὅτι τοίνυν οὐδὲ χεῖρους] Id. Σοφίζεται ἐνταῦθα. ³⁵⁴, B. καὶ γὰρ ἐστράτευσαν μετ' Ἀθηναίων κατὰ τροπὴν ⁴ τῶν βαρβάρων Λακεδαιμόνιοι· ἀλλὰ μετὰ τὸ γενέσθαι τροπὴν, τῶν Ἀθηναίων ἐπιδικόντων καὶ ἔτι ἐν τῇ Μυκάλῃ ὄντων, ὀκνήσαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀνεχώρησαν ⁵ ἐπ' οἶκον καὶ μόνοι κατελείφθησαν Ἀθηναῖοι. Διὰ τοῦτο οὐν φησι οὕτως ἀναχωρῆσαι αὐτοὺς διὰ τὸ προέχειν ῥώμῃ τοὺς Ἀθηναίους.

[Ἐπειδὴ τις ⁶ εἶπεν] Ap. Mon. et Leid. Κυρσίλος ³⁵⁶, A. κατὰ Δημοσθένην· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτὸν καλεῖ.

[Παραστήσαντες ⁷] Ap. Mon. Ἀντὶ στήσαντες ἐγγύς· ³⁵⁷, C. καὶ ὁ Δημοσθένης δὲ προλαβὼν ἐπήνεσε τοῦτο, μίαν στάσιν εἰπὼν τοῦ ἀγαλματος καὶ τῆς τιμωρίας τῶν προδοτῶν.

[Τῷ Μαραθωνόθεν] Sch. ed. Τοῦτο λέγει, ἢ ὅτι ^{ib.} ἐν Μαραθῶνι ἱστάμενον ἀγαλμα Ἀθηναῖς ἔφερον εἰς ἀκρόπολιν, ἢ τὸ Μαραθωνόθεν νόει τὸ ἐκ τῆς ἐν Μαραθῶνι νίκης παρ' Ἀθηναίων ⁸ ἀνεγερθὲν τῇ θεῷ.

[Ὅσοι τε φρονήματι] Id. Εἰπὼν ἀμφοτέροις τοῖς ³⁵⁷, A. ἔθνεσι νῦν μερίζει εἰς τε τοὺς νομιζόντας τὴν σωτηρίαν κάλλιστον παντῶν καὶ εἰς τοὺς κρίνοντας κινδυνεύειν ὑπὲρ πατριδος κόλλιον ἢ ζῆν· οὐ γὰρ πάντες Ἕλληνες ταῦτα περὶ τούτων νομίζουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο· εἰ δὲ

1) καὶ ἀπόντων αὐτῶν, sic Valk. ex Leid., ed. καὶ ἀπὸ τῶν ὀντων. — 2) δεινὸν, sic Leid., ed. δειλόν. — 3) ἢ, ed. καὶ. Tenendum autem h. l. duplicem a scholiaste memorari lectionem, quarum altera ἀμφοτέρωθι esset pro εἰς ἀμφοτέρωθεν (sic Jebb. et Schell.), altera ἀμφοτέρωθεν (quae est in Coll. N.) pro ἐκ τῶν δύο μερῶν. — 4) κατὰ τροπὴν τ. β., ed. . . Ἀθηναίων, καὶ τροπῆν, τῶν βαρβάρων A. — 5) ἐπ' οἶκον, ed. ἀπ' οἴκου. — 6) ἐπειδὴ τις εἶπεν subl. Valk. atque ad Herod. IX, 5 edidit. Λυκίδην est in Mon. et penes Valken. l. l., sed excerpta Leidensia habent λυκίδων. — 7) παραστήσαντες, subl. Valk. — 8) Ἀθηναίων ἀν.

τις εἶποι, πῶς πᾶσιν Ἑλλήσιν εἶπε, φάμεν, ὅτι οὐ πᾶσιν ἀπαξᾶπλῶς Ἑλλήσι λέγει, ἀλλ' ἐκείνους, ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἰκειότατον καὶ πρῶτον ἀπάντων νομίζουσιν.

358, C. Ἐκαστος γὰρ ἑαυτὸν] Id. Ἐπειδὴ ἕκαστος ἑαυτὸν πρῶτον ἰ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐκόλει· ἐκάλεσε δὲ καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἑαυτὴν πρῶτον, ἀλλ' οὗτος μὲν δικαίως, ἐκείνος δὲ ἀδίκως.

360, C. Τῶν ὀπλιτῶν ἔνεκα] Sch. ed. Ἡ διότι οὐ κατ' ἤπειρον ἔχων ὀπλίτας ἐμάχετο.

ib. Ὅν οἱ ἀντίπαλοι δοκοῦντες] Id. Ἀντιπάλους Θεμιστοκλέους, οἶμαι, λέγει τοὺς Λακεδαιμονίους, κατα τὴν τοῦ Πλάτωνος δόξαν· ἐκείνος γὰρ τὴν ὀπλιτικὴν σεμνύνει, εἰς ἣν πάντων προέχειν Λακεδαιμονίους φησὶν, ὅθεν καὶ ψέγει Θεμιστοκλέα, ὡς κατὰ θάλασσαν Πέρσῃ βουλευθέντα μαχέσασθαι· τὸ δὲ ἄκοντες λέγει, ἐπειδὴ ἠδοῦντο τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὅθεν καὶ ἄ παρὰ γνώμην ἐτίμων.

361, C. Τῶν ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν] Id. Ὅπερ ἐποίησεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ Μιλτιάδου καὶ Κίμωνος μετὰ τὰ ἐγκώμια τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἐπενεγκῶν, ὅ ἐπὶ Μιλτιάδου μὲν τὴν κάθειρξιν, ἐπὶ δὲ Κίμωνος τὴν φυγὴν, τοῦτο κἀνταῦθα ποιεῖ· ἀντέπιπτε γὰρ αὐτῶ ἢ πρὸς τὸν Πέρσῃ φυγῇ, τεχνικῶς δὲ τὰ τοιαῦτα τίθησιν ὕστερον, ἀσθενῆ τοῖς προτέροις ποιῶν· ἔχει δὲ τὴν μίμησιν παρὰ Θουκυδίδου, κἀκείνος γὰρ εἰσφέρει τὸν Κορίνθιον (I, 41 seq.) δημηγοροῦντα ἄ παρὰ τοῖς ἄθηναίοις, καὶ μετὰ τὸ καταλέξει τὰς γενομένας παρὰ Κορινθίων εἰς ἄθηναίους εὐεργεσίας ἐπάγοντα καὶ τὰ δοκοῦντα κατὰ Κερκυραίων ἐγκλήματα. Ὅρα δὲ πῶς εἶπε συμφορὰν τὴν φυγὴν, ἵνα δεῖξη τυχῆς καὶ οὐ γνώμης ὄν τοῦτο·

1) πρῶτον τοῦ Θεμ., noli πρότερον; solent ita fere scholiastae.

2) παρὰ γνώμην ἐτίμων, ed. sic: παρὰ γνώμην ἐτίμων. * ὅπερ ἐποίησεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ Μιλτ. κ. τ. λ. Asterisco huic non opus erat. Pertinent, quae sequuntur ad τῶν ὕστερον αὐτοῦ συμφορῶν, celebrata etenim Themistoclis virtute descendit jam sophista ad casus ejus adversos; id quod in Cimone, itemque in Miltiade fecerat.

3) ἐπενεγκῶν, ed. ἐπενεγκῶν. — 4) δημηγοροῦντα, ed. δημηγορῶντα.

5) παρὰ τοῖς ἄθηναίοις. ed. παρὰ ταῖς ἄθηναίς.

συνεσκευάσθη δὲ λέγει, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰσχυνόμενοι νομισθῆναι προδότες διὰ τὸν Πausανίαν, καὶ τὸν Θεμιστοκλέα συναίτιον αὐτῶ ἔλεγον.

Ἔδει στρατεύειν] Id. Ὑποσχόμενος τῷ Πέρσῃ, ἵνα 362, A. μετ' αὐτοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύσας παραδοίη ταύτην αὐτῷ, μνησθεῖς, ὡς φασι, τῶν προτέρων ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτοῦ πράξεων καὶ ὡσπερ ὑπὲρ αὐτῶν αἰσχυνθεῖς κωνίου πίων ἐκὼν ἐτελεύτησεν.

Σωκράτους ἢ μὲν ἑταῖρος] Ap. Mon. Ῥητορικῶς σφόδρα 363, B. δρα καὶ τὸν διδάσκαλον ἕνα ὀρίζεται καὶ αὐτοὺς μίαν ἔχοντας ποιότητα προσώπων, φιλόσοφοι γὰρ ἅμφω. Ἔστι δὲ Ἀλκιβιάδου διάλογος τοῦ Αἰσχίνου, ἐνθα ἐπαινῆ τὸν Θεμιστοκλέα.

Εἰδέναι] Phot. Καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα ἐγκώμια ἐπάγει 363, C. καὶ ταῦτα.

Καὶ μηδὲν γ' ἐμοῦ] Sch. ed. Ἐπειδὴ ἐνομιζέτο ὡς 366, A. ἄθεος,² καινὰ δαιμόνια παρεισφέρων.⁵ ἔδοκει δὲ καὶ τοῦτο ἄθεον τὸ λέγειν, ὅτι αὐτὸς ἀπὸ ἰδίας συνέσεως κατώρθωσε⁴ καὶ οὐ συμπράττοντος αὐτῶ τοῦ δαίμονος, ταύτην⁵ λύει τὴν περὶ αὐτοῦ ὑποψίαν.

Τόποις τῶν σοφιστῶν] In marg. Schell. Ἐπιχειρή- 367, C. μασι· τόπος γὰρ ἐστὶν ἀφορμὴ ἐπιχειρημάτων.

1) Σωκράτους μὲν ἑταῖρος, subl. Valken. — 2) ἄθεος, ed. ἄθεως. — 3) παρεισφέρων, ed. παρ' εἰσφέρων. — 4) κατώρθωσε, ed. κατόρθωσε. — 5) ταύτην, ed. ταῖτην.

ΚΟΙΝΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

- 368, A. "Α μὲν τοίνυν" 1) Sch. ed. Οἱ πρὸ ταύτης τῆς κοινῆς ἀπολογίας τέσσαρες λόγοι, ὡς περ προοιμία ταύτης δοκοῦσι καὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἀνατροφῆς καὶ διαίτης καὶ πολιτείας, ἔπαινοι καὶ διηγῆσεις· ἡ δὲ κοινὴ ἀπολογία τοῖς ἀγῶσιν εἰκεν, ἀπολογίας γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἔχει καὶ λύσεις τῶν ἐπενεχθεῖσων αὐτοῖς κατηγοριῶν· καὶ γὰρ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι λόγοι καὶ αὕτη εἰς ἔστι λόγος, διὸ καὶ οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὃ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων. Εἰ δέ 5 τις εἴποι. πῶς καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς λόγοις ἀπολογεῖται; φημὲν, ὡς εἰ καὶ ἀπολογεῖται, ἀλλ' οὐκ εἰς πλάτος, ὡς περ ἐνταῦθα, βραχέως 4 δὲ καὶ κατὰ ἀνάγκην τοῦτο συμβάν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπολογίας.
- 368, C. Ὀνειδίζειν] Ap. Mon. Οὐκ εἶπεν ἐγκαλεῖν, ἀλλ' ὀνειδίζειν· ὄνειδος μὲν γὰρ γένοιτο τοῖς ἀπὸ τύχης συμβαίνουσιν, ὡς Ἰσοκράτης.
- 369, B. Πάντας (Cant. παντ') ἀναμαρτήτους] Sch. ed. Δημοσθενικόν 5 τὸ ἐπιχείρημα· μετὰ γὰρ τὸ ἐνεργεῖν εἰς ἔλαττον τὸ ἀμαρτήματα σπεύδει κἀκεῖνο περιελθεῖν.
- 374, C. Πρωτεσίλαον] Id. Ὁ Πρωτεσίλαος 6 δράμα γέγρα-

1) Εἰς τὴν κοινὴν ἀπολ., leguntur Mon. CXXIII, fol. 147. et Valk. ex Leid.; Schell. in marg. et intra lineas κοινὴ ἀπολογία, itemque Mon. CCXLIX, Coll. Nov. et Bar. 7. colore rubro, Phot. ἐκ τῆς κοινῆς ἀπολογίας· τὸ προοιμίον, ed. σχόλια εἰς τὴν κοινὴν ἀπολ. — 2) Ἄ μὲν τοίνυν, ad eadem schol. legitur in Cod. Mon. CXXIII, cujus initium est, πληρώσας τὰ ἰγκώμια. Legitur item in Leid., ex quo Valk. pro παροιμία recte edidit προοιμία. — 3) εἰ δέ τις εἴποι, ed. εἴπει. — 4) βραχέως, ed. βραχέος. — 5) πάντας ἀναμαρτήτους, legitur idem schol. in Cod. Mon. CCXLIX, fol. 235., in quo deest τὸ post Δημοσθενικόν. — 6) Idem schol. exstat in Leid., ubi Valken. λ' inveni dicit. Idem τῆς post κατὰ inseruit, et ἀφείθη dedit pro ἀφείθη.

πται τῷ Εὐριπίδῃ· λέγεται δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν
μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικὶ ἠραγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλη-
νων κατὰ τῆς Τροίας ἀπελθεῖν καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροί-
ας ἐτελεύτησε· καὶ φασιν, ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ἤτῃσατο,
καὶ ἀφείδη μίαν ἡμέραν, καὶ συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί.

Ἐαυτοῖς προσομοίους] *Supra* in Schell. Ἐφεξῆς 572, C.
βελτίους.

Τέταρτος τῶν προστατῶν] *Ap. Mon. Leid. et bini* 574, C.
praeterea Codd. Monacc. Εὐπολις ἐποίησεν ἀναστάντα
τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Κλέωνα¹ καὶ Περικλέα.
Ἐν τοῦτοις οὖν ἔνεισι δύο, φησὶ, Περίκλῆς καὶ Μιλτιάδης·
λέγει δὲ Εὐπολις οὕτως

Καὶ μηκέτ',² ὦ³ ναξ Μιλτιάδες⁵ καὶ Περίκλεες,

Ἐάσαι⁴ ἄρχειν μειράκια κινούμενα,

Ἐν τοῖς σφυροῖς⁵ ἔλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Τὸν ξύοντα⁶ δ' ἀντιξέυειν] *Ap. Mon.* Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ 575, A.
ἄνος καρτερεῖ δακνόμενος· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὄνων ἡ⁷ παροι-
μία... *Cod. Pal. pergit:* τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ ἀντικνή-
θειν ἀλλήλους τοῖς ὄδοῦσι· τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ καὶ τοῖς

1) Κλέωνα, *Mon. et Leid. Γέλωνα*, unde *Valk. Diatr. p. 252. Σόλωνα*. Sed *Κλέωνα*, quod facili errore in *Γέλωνα* abiit, diserte retinuerunt *Cod. bomb. fol. 237. et Cod. August. chart. seculi XV, nro DXV, fol. 204.*, teste *Werfero*, qui itidem probat *Κλέωνα*. *Cleonis* mortui etiam in *Μαρικῆ* *Eupolin* memoriam injecisse (secus atque debuit, vide schol. ad *Pac. 47.*), prodit schol. ad *Nub. 545.* Ingeniose autem *Valken.*, cujus conjecturam confirmat schol. ad *Acharn. 62.*, qui *Eupolin* tradit *Pisistratum* veluti *βασιλέα* in hac fabula in scenam produxisse; adde, quod *Platonius* περὶ διαφορῶς χαρακτήρων (pag. *XI. ante Aristoph.* ed. *Kust.*) post plura: ταύτην (sc. φαντασίαν) ἐκείνος (sc. ὁ Εὐπολις) ἐν τοῖς δράμασιν ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ ἄδου νομοθετῶν (*Plut. Per. IV. δημαγωγῶν*) πρόσωπα καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγούμενος ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως. Cf. *Aristid.* infra pag. 259. ed. *Jebb.* Codicum ego auctoritatem sequutus sum, nunc ex iis varietatem lectionis exhibiturus. Versus transscripti ex *Valk.* emendatione l. l. — 2) καὶ μηκέτ' ὦ³ ναξ x. τ. λ. *Ap. M. et Leid.* καὶ μηκέτι ἀναξ, *bomb. μηκέτ' ἀναξ, Aug. μηκ' ἐτ'.* — 3) Μιλτιάδες καὶ Περίκλεες, *Ap. M. et Leid. Μιλτιάδου καὶ Περικλεῖ* (*L. Περικλεῖ*), *bomb. Μιλτιάδη, bomb. et Aug. Περίκλεες.* — 4) Ἐάσαι, sic *Ap. M. et Leid.*, *bomb. et Aug. εἴσαι*. — 5) ἐν τοῖς σφυροῖς *Ap. M. et Leid. ἐν τοῖσι σφυροῖσιν, bomb. τῶν σφυροῖν, Aug. τοῖς σφυροῖν.* — 6) τὸν ξύοντα x. τ. λ. *subl. Valk.* — 7) ἡ παροιμία, articulum ex *Palat.* inserui.

ὄνοις δίδεται τοῦτο, πολλῶ πλέον τοῖς λέουσι ἀπεικίσαι. Schol. ed. Τὸν ζύοντα ἀντιζύειν παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀμυνομένων ἢ ἀμειβομένων. Εἰληπται δὲ ἐκ τῶν ὄνων, οἱ δακνόμενοι ὑφ' ἑτέρων ὄνων αὐτοὶ τοὺς δάκνοντας ἀντιδάκνουσι, κνηθόντες τε ταὶ κνηθόμενοι.

375, B. Ὅμηριδαί] Sch. ed. Ὅμηρος τοὺς θαναμαστοὺς τῶν ἡρώων λέουσιν ἄπεικάζει, ὅσον Ἀχιλλέα ἢ Αἴαντα· εἰκότως δὲ τοῦτο περὶ Περικλέους εἶπεν· ἐγκυμονοῦσα γὰρ αὐτὸν ἡ μήτηρ λέοντα τέκειν ἔδοξε, καὶ ἐπὶ τῷ ὄράματι τούτου ἔτεκε Περικλέα, ὡς καὶ οὗτος ἐν τῷ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Περικλέους λόγῳ φησίν.

ib. Εἰ μὴδ' ἐκείνον (Jebb. ἐκείνο, illud Bar. 7. et Coll. Nov.)] In marg. Schell. Εἰ μὴδὲ ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων ἐνεῖη καὶ δυνατόν γένοιτο κεκωλύσθαι μὴ διδάσκειν ἐκείνον· τουτέστιν, εἰ μὴ ἐμπόδια γένοιτο αὐτὸν ταῦτα εἰς τὸ διδάσκειν, αἱ γὰρ δύο ὑποφάσεις τῶν μὴ μία κατὰφασιν γίνονται.

376, A. Δέξιόν τι νομίζειν κελεύσει] Sch. ed. Κατὰ συνεκδοχὴν λάμβανε εἰς τὸ πῶς εἰρηκέναι γ' αὐτόν· δέον δὲ οὕτω τὸν λόγον ποιήσασθαι, φέρε γὰρ, εἰ ἀνάστασιν εὗραντο, ἔπειτα προστησάμενον τὸν Περικλέα εἰς λόγον πρὸς σὲ κατέστησαν, τοιαῦτ' εἶπεν ἄν, ἡμεῖς ὦ Πλάτων καὶ τὰ ἐξῆς, οὕτω δέον εἰπεῖν, ὃ δὲ πολλὰ θεῖς διὰ μέσου, ἐπαγάληψιν ἐποίησατο καὶ φησιν, ἐροῦσιν τοίνυν, ὡς ἐγὼ νομίζω ταυτὶ, μᾶλλον δ' εἶπον ἄν.

ib. Ἡμεῖς, ὦ Πλάτων] Arogr. Mon. Ὁ μὲν σοφιστὴς Ἀφρόνιος (Progymn. cap. XI) εἰδωλοποιῶν αὐτὴν καλεῖ, ὅτι τετελευτηκότα, φησὶ, ποιεῖ διαλεγόμενον· οὐ καλῶς λέγων, εἰδωλοποιῶν μὲν γὰρ ἐποίησεν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐα· εἰδωλοποιῶν δὲ ἐστὶ τὸ ὡςπερ τὸ εἰδωλον, τουτέστι τὸ ἀφομοίωμα διαλέγεσθαι. Ὁ δὲ Θεῶν προσωποποιῶν τὴν αὐτὴν λέγει, ὅτι προσωποποιῶν ἐστὶ τὸ τοῖς ἀψύχοις περιθεῖναι φωνίαν· ἀψυχοὶ δὲ οἱ τετελευτηκότες, προσωποποιῶν οὖν ἐστίν. Ὁ δὲ Σώπατρος ἠθροποιῶν αὐτὴν φησι λέγειν, ὅτι οὐχ

1) λέουσιν, ed. λέγειν. — 2) Ἡμεῖς, ὦ Πλάτων, subl. Valk. — 3) τὸ ὡςπερ, Mon. τοῦ ὡςπερ. — 4) λέγειν, f. λέγων, sequuntur enim, uti videtur, ipsius Sopatri, quem memorat schol., verba.

ὑπέθετο αὐτοὺς λαλοῦντας ἐκ τῶν κάτω, ἀλλ' ὡς ὄντας αὐτοὺς καὶ λέγοντας· βιοῦντας γὰρ αὐτοὺς ποιεῖ τὴν πρώτην ἡμέραν· εἰ δὲ τὴν τῶν ζώντων ¹ προσωποποιῶν ἐποίησε, λείπεται πᾶσαν ἠθοποιῶν ² προσωποποιῶν εἰπεῖν.

Ἀσχόλως] In marg. Schell. Ἀπράκτως, κεκωλυμένως. ³ 576, C.

Ἀνθρώποις] Coll. Nov. Ἀνδράσι et in marg. ᾧ. καὶ ib. ἀνθρώποις.

Εἰ δὲ βούλει ⁴ τὸν Διονυσίου] Ap. Mon. Ὅν Θουκυ- 577, B. δίδης δημηγοροῦντα συνετὸν ὑποτίθεται ἐν τῇ δ', ⁵ ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ σ', ⁶ ὡς Ἀθηναίους κατηγωνίσαστο. Τοῦτου ⁷ ὁ υἱὸς ὁ πρῶτος Διονύσιος· ὁ γὰρ Ἐρμοκράτους Διονύσιος Διονύσιον ἄλλον τέτοκεν.

Ἀλλὰ τῶν μὲν Σικελίαν οἰκούντων ⁸] Ap. Mon. Σι- 578, B. κελιώτης μὲν γὰρ ὁ Ἕλληρ, Σικελὸς δὲ ὁ βάρβαρος, ὡς δηλοῖ Θουκυδίδης.

Ἠκροάσατο] Bar. 7. ἐκριβώσατο ⁹ (sic), in marg. ᾧ. 578, C. ἠκροάσατο.

Ἦς ἔφη Σοφοκλῆς ¹⁰] Εἰσάγει ὁ Σοφοκλῆς ἐν τινι δράματι (Oedip. Colon. 258) τινα λέγοντα·

Πέπονθα μᾶλλον, ἤπερ ἔδρασα καλῶς,
ἐν οἷς ἡμάτανον, ἔπισχον μᾶλλον ἤπερ ἔδρων.

Μὴ ἄρ' οὐ Πολυκράτης] Sch. ed. Οὗτος ὁ Πολυ- 581, A. κράτης Σαμίων τύραννος ἦν πάνυ εὐτυχῆς, ἣ δὲ ἱστορία παρ' Ἡροδότῳ ¹¹ ἔξωθεν δὲ τύχην λέγει, ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐστὶ περὶ τὰ ἔξω, ἣ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης καὶ τῶν τοιούτων, ἣ δὲ περὶ τὰ ἔνδον, τουτέστι τὴν ψυχὴν, οἷον αἰ ἀρεταί· θέλει δὲ εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ αὐτὸς οὕτως εὐτυχῆς ὡς Πολυκράτης ὑπῆρχες, ὡς μὴ περιπεσεῖν δυστυχίᾳ. ¹²

1) προσωποποιῶν, Mon. προσωποποιῶν. — 2) ἠθοποιῶν, Mon. ἠθοποποιῶν. — 3) κεκωλυμένως, Schell. κεκωλυόμενος. — 4) Εἰ δὲ βούλει, sublin. Valken. — 5) ἐν τῇ δ', cap. 59 seq. — 6) ἐν τῇ σ', cap. 33. seqq. — 7) τοῦτον, Mon. τούτον. — 8) Ἀλλὰ τῶν μὲν Σικελίαν οἰκούντων, sublin. Valk. cf. Schol. ad Thucyd. V, 5. — 9) ἐκριβώσατο, sic Jebb., f. ἠκριβώσατο. — 10) ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, subl. Valkenarius versum in margine laudans. — 11) παρ' Ἡροδότῳ, III, 39. seqq. — 12) δυστυχίᾳ, ed. δυστυχία.

ib. Ὡσπερ σὺ φῆς¹ τὸν Πρύτανιν] Ap. Mon. et Leid. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάφῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι² ὁ δὲ Πρύτανις εἰσελθὼν ἐξητήσατο αὐτόν.³ Ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάφου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτην καὶ παρελθὼν τὸ ἱερόν⁴ μεμολυσμένος αἵματι⁵ τῶν πολεμίων, οἱ μὲν φασὶ ὡς βέλει ἐβλήθη, αἱ δ' ὡς⁶ ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατεαγῶς⁷ οὖν τὸν μηρόν ὑπέστρεψεν ἄπρακτος καὶ ἐκρίνετο. Τὸν δὲ Πρύτανιν⁸ καλεῖ Δημοσθένης καὶ Ἐπιστάτην.

ib. Ἀνὴρ Ἰταλιώτης⁹] Ap. Mon. Ἀρχύταν λέγει τὸ δὲ ἐξητήσατο¹⁰ τουτέστιν ἔσωσε τοῦ μὴ ἐμβληθῆναι εἰς τὰς λιθοτομίας¹¹ οὐδὲ γὰρ λέγει ὅτι ἔλαβε σε Ἀρχύτας παρὰ τοῦ Διονυσίου, ἐπάγει γὰρ μετ' ὀλίγον, καὶ παραδίδωσι δὴ σε ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ Πολλίδι, κελεύων πωλῆσαι, δηλονότι Διονύσιος, οὐδὲ γὰρ ὁ Ἀρχύτας ὁ σώσας¹² αὐτὸν ὕστερον.

385, A. Τῶν Λακεδαιμονίων¹³ ποτὲ ναύαρχος] Ap. Mon. Οἱ ἄρχαυοὶ τοὺς μὲν Λακεδαιμονίων ἄρχοντας ναύαρχους ἐκάλουν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἄρχοντας στρατηγούς· δηλοῖ δὲ τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ δ' (passim). Ὁ μέντοι Ἀριστείδης ἐπὶ Ἀθηναίων καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίων χοῖται τῶ ὀνόματι, ὡς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· ἐχειροτονεῖτο δὲ παρὰ Λακεδαι-

1) Ὡσπερ σὺ φῆς τὸν Πρύτανιν, subl. Valk. atque edidit praestantissimum hoc scholion ad Herod. VI, 156, unde mihi innotuit varietas lectionis. Ex Ephoro haec fluxisse neque ab omni parte sana haberi debere, existimat Marx. ad Ephor. p. 212., nil suspicatus est Heind. ad Gorg. p. 241. — 2) κατακρημνίσαι Mon. κατακρημνίσαι. — 3) ἐξητήσατο αὐτόν, sic diserte Mon., Leid. ἔξη, unde illud confecit Valk. l. l. — 4) παρελθὼν τὸ ἱερόν Mon. et Leid., Valken. mavult εἰς τὸ ἱερόν. — 5) αἵματι, Mon. ἡματι, quod emend. Werf. — 6) οἱ δ' ὡς, Mon., Leid. οἱ δὲ ὡς. — 7) κατεαγῶς x. τ. λ., Leid. κατεαγῆς, Mon. κατεαγῆς; in Leid. a nescio quo viro mendum erat sublatum, qui item paullo infra pro ἀπρακτοὶ αἰεὶ ἐκρίνετο dedit ἀπρακτος καὶ ἐκρ., ut est in Mon. — 8) Τὸν δὲ Πρύτανιν x. τ. λ. Omisit, opinor, Valkenarius, cum ad ipsam rem non facerent. Cf. Heindorf. l. l. — 9) Ἀνὴρ Ἰταλιώτης sublin. Valken. — 10) τὸ δὲ ἐξητήσατο, Mon. ἐξητήσατο. 11) εἰ τὰς λιθοτομίας, sic ex Aristide ipso rescripsi, Mon. εἰς τὰς λιθοτομίας, accentus indicii erat. — 12) ὁ σώσας, f. ἔσωσεν, vel excidit ἦν. — 13) Τῶν Λακεδαιμονίων ποτὲ ναύαρχος, subl. Valk.

μονίαν κατ' ἐνιαυτὸν ὁ ναύαρχος καὶ οὐκ ἐξὸν ἦν προ τοῦ καιροῦ ἀλλαγῆναι.

Ἵσπε κομισας εἰς Αἴγιναν ¹⁾] Ap. Mon. Κατὰ τὸν ^{384, A.}
 Πελοποννησιακὸν ²⁾ Αἰγινητῶν ἐκπεσόντων ὑπὸ Ἀθηναίων
 καὶ αὐτῶν Ἀθηναίων ἀποίκους πεμπάντων ὕστερον Λακε-
 δαιμόνιοι περιγερόμενοι τοὺς ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναίους ἐξέβα-
 λον καὶ Αἰγινῆταις ³⁾ παραδεδώκασιν, καὶ τότε Αἰγινῆται
 ψήφισμα ἐγραψαν τὸν ἀλόντα ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναίων τεθνά-
 ναι. ⁴⁾ Ὁ τοίνυν Πόλλις ἐλθὼν εἰς Αἴγιναν ἐβόα λέγων
 Ἀθηναίων πωλεῖν· συνελθόντες ἐκεῖνοι μετὰ τὸ ψήφισμα
 ἠβουλήθησαν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, παρῶν δὲ ὁ Ἀννίκερις
 εἶπε, τὸ μὲν ψήφισμα περὶ ἀνθρώπου λέγει, πάν-
 τα δὲ μείζων ἢ κατὰ ἀνθρώπον, καὶ οὕτως ἀνή-
 σατο. Sch. ed. ⁵⁾ Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἰσιόντων τῶν
 Ἀθηναίων Αἰγινῆται σύμμαχοι ὄντες Λακεδαιμονίοις πρὸς
 Ἀθηναίους ἐχώρησαν, Ἀθηναῖοι δὲ εἰς Αἴγιναν ἔπεμ-
 ψαν ἐποίκους ⁶⁾ ἐξ αὐτῶν, ὥσπερ ὑποπτεύοντες Αἰγινῆτας,
 μὴ πρὸς Λακεδαιμονίους πάλιν χωρήσωσιν. Ἐπεὶτα περι-
 γερόμενοι Ἀθηναίων Λακ. δαιμόνιοι ἦλθον εἰς Αἴγιναν καὶ
 πολιορκήσαντες εἶλον αὐτὴν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐποί-
 κους, οὓς καὶ παρέδωσαν Αἰγινῆταις ἀποκτενεῖν· ἐντεῦθεν
 αὐτοὺς μᾶλλον περιποιούμενοι, καὶ πρὸς τοῦτοις ἠγάγασαν
 αὐτοὺς ψήφισμα γράψαι, τὸν ἀλόντα ἐν Αἰγίνῃ Ἀθηναίων
 τεθνάσαι.

Εἰς Μολοττοὺς ⁷⁾] Schol. ed. Μολοττοὶ ἔθνος βάρ- ^{384, B.}
 βαρον, ⁸⁾ ὃν ἦν βασιλεὺς Ἀδμητος. Τούτου δεηθέντος ποτὲ
 παρ' Ἀθηναίων συμμαχίας ⁹⁾ τυχεῖν, Θεμιστοκλῆς παρῶν
 ἐκάλυπεν· ὡς δ' ὕστερον διαβληθεῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων

1) ὥστε κομισας εἰς Αἴγιναν. subl. Valk. — 2) κατὰ τὸν Πε-
 λοποννησιακὸν, Mon. κατὰ τῶν πελοποννησιακῶν, illud in edito. —
 3) Αἰγινῆταις, Mon. Αἰγινῆτας. — 4) τεθνάσαι, sic emend. Werf.,
 Mon. τεθνάσαι — 5) Schol. editus huc a me relatus est, ex au-
 ctoritate Codd., cum Jebbivus ad proxime sequentia adposuisset.
 6) ἐποίκους, sic ed., noli ἀποίκους. — 7) Εἰς Μολοττοὺς, his non
 sublineatis, Valken. ex Leid. edita correxit. — 8) βάρβαρον, sic
 Leid., ed. βαρβάρων. — 9) συμμαχίας, sic Valk. ex Leid.; ed.
 συμμαχίων.

πρὸς Ἀθηναίους μετὰ Πανσατίου ἐπὶ τῷ Μηδισμῷ, πρὸς τὸν Πέροσιν ἐχώρει, πρῶτον εἰς Ἀδμητον παραγίνεται, οὐ μὴ εὐρεθέντος τότε κατ' οἶκον, τὸν παῖδα διδῶσιν αὐτῷ ἢ γυνή, ὅπως σὺν αὐτῷ παρὰ τὸν τῆς Ἑστίας βωμὸν¹ καθίσας, ἐτοιμώτατον πρὸς ἔλεον παρασκευάσῃ τὸν Ἀδμητον, καὶ τοῦτο ποιήσας ἔτυχεν εὐμενοῦς τούτου, ὃς καὶ συνέπραξεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πέροσιν ἐλθεῖν. Ἐπεὶ τοίνυν καὶ Πλάτων παρὰ τοὺς τῆς πατρίδος ἐχθροὺς ἐκομίσθη, ἀτυχίαν τοῦτο καλεῖ, εὐτυχίαν δὲ πάλιν,² ὅτι παρ' ὧν³ ἤλπιζεν⁴ ἀπολέσθαι, τούτοις σέσωσται.

386, A. Τῆς Φιλοξένου] Id. Φιλόξενος γὰρ εἰς τὰς λιθοτομίας τῶν Συρακουσίων ἐνέπεσεν. Ἀντίπαλα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ μὲν διδυραμβοποιὸς ὧν ἔθελγε τοὺς ἀκούοντας καὶ πρὸς ἡδονὴν τοῖς πολλοῖς τῇ ποιήσει ἐχρητο, Πλάτων δὲ ἐφιλοσόφει καὶ οὐ τῆς τῶν πολλῶν ἡδονῆς ἐφροντίζειν.

387, A. Ἄλλ' ἢ μὲν παροιμία καὶ Ὅμηρος] Sch. ed. Τὸ ἄλιεὺς πληγεῖς νοῦν ἴσχει παροιμία· τὸ δὲ

. . . . ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω⁵

Ὅμηρικόν (XVII, 32). Νόει οὖν τὸ ἢ μὲν παροιμία διὰ τὸ ἄλιεὺς πληγεῖς νοῦν ἴσχει. εἰ μὴ τὸ⁶

. . . . ῥεχθὲν⁷ δέ τε νῆπιος ἔγνω

καὶ ὡς παροιμίαν καὶ ὡς Ὅμηρικόν· Ὅμηρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν ὑστερον εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ φίλου κακῶς πράξαντος⁸ ἐκποδῶν φίλου Σοφοκλέους ὃν παροιμιῶδες γέγονε καὶ ἕτερα μυρία.

387, C. Μὴ δὲ ἀμφοῖν ὦθει⁹] Ap. Mon. Ὁ εἶπεν Ἡρόδοτος

1) τὸν τῆς Ἑστίας βωμὸν, ed. τὸν τῆς ἑστίας β., narrant autem reliqui scriptores Themistoclem καθίσαι, καταφυγεῖν πρὸς τὴν ἑστίαν, cf. Intt. ad Nep. Them. VIII. — 2) εὐτυχίαν δὲ πάλιν κ. τ. λ. legerat ergo in suo cod. scholiastes ea, quae Jebbiius a rec. m. in margine Bar. 7. adscripta editis adjunxit. — 3) παρ' ὧν, ed. παρ' οὗς. 4) ἤλπιζεν, ed. ἤλπιζον. — 5) ῥεχθὲν δέ τε νῆπιος ἔγνω, ῥεχθὲν ex Hom. et ipso Aristide, (Coll. N. παθῶν) ed. παθῶν. — 6) εἰ μὴ τὸ, ed. εἰ δὲ τὸ μὴ. — 7) ῥεχθὲν ut paullo supra. — 8) φίλου κακῶς πράξαντος. Innuat hoc proverbium Aristides t. I, p. 268. ed. Jebb., quem ad locum Menandri, non Sophoclis esse contendit Canterus. Vide supra ad Panathen. — 9) Μὴ δὲ ἀμφοῖν ὦθει, subl. Valken.

ὡς ἀπὸ τοῦ Δαρσίου. Καμβύσης γὰρ ὁ Κύρου παῖς Μήδων ἐβασίλευσεν ἐν Ἐκβατανοῖς, κατὰ δὲ τοῦ Πηλουσίου στρατεύσας καταλείπει τὴν βασιλείαν Σμέρδει τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ· ὄντι δὲ αὐτῷ ἐν Αἰγύπτῳ παρῆσθη ὄναρ τοιοῦδε, ἐδόκει αὐτῷ Σμέρδης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, εἰς τὸν θρόνον τὸν αὐτοῦ¹ καθέζεσθαι πτεροφόρος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς πτέρυξι καλύπτειν τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην· ὁ δὲ συμβαλὼν τὸ ὄναρ πέμπει Πρηξάσπην τινὰ δορυφόρον αὐτοῦ κελύσας ἀκρίτως κτείνει τὸν ἀδελφόν· ὁ δὲ ἀπελθὼν τὸ προσταχθὲν ἔδρασε καὶ δεδοικῶς τοὺς Πέρσας μὴ ἀμύνονται² ὑπὲρ Σμέρδεως συγκρούει³ τὸ πάθος φάσκων αὐτὸν περιεῖναι. Ἐτερος δὲ τις Σμέρδης Μάγος ἀποκοπεῖς τῶν ὄτων διὰ τὸ παραδικάσαι οἰκειῶς ἔχων τῷ Σμέρδει τῷ τελευτηκῶτι καὶ συνεῖς τὸ γενόμενον, χρήματα δούς τοῖς δορυφόροις πείθει αὐτούς καθίσαι αὐτὸν εἰς τὸν τοῦ Κύρου θρόνον. Πεισθέντων δὲ καὶ αὐτῶν κρατεῖ τῆς βασιλείας φάσκων αὐτὸς εἶναι Σμέρδης ὁ Κύρου, μηδὲν φαινόμενος, καὶ ἐπιστέλλει⁴ Καμβύση λέγων, ὅτι ἐγὼ εἰμι Σμερδὶς ἀδελφός σου κρατῶν⁵ τῆς βασιλείας καὶ μηκέτι Μήδων ἐπιβῆς· ὁ δὲ ἀκούσας καὶ καταπλαγείς ἠρώτα Πρηξάσπην, διὰ τί μὴ ἔδρασας τὸ ταχθὲν;⁶ ὁ δὲ ἔφη τεθνηκέναι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ἠρώτησε δὲ τὸν κήρυκα, εἰ τὸν γεγραμμένα⁷ τεθείεται, ὁ δὲ εἶπεν οὐ· καὶ γινούσ ὁ Καμβύσης, ὅτι τὸ ὄναρ ἕτερον ἐμήνυε⁸ Σμέρδιν διαζόηξας τὴν ἐσθῆτα στρατεύειν ἐπειράτο μετὰ Περσῶν. Μέλλοντα οὖν αὐτὸν ἐπιβῆναι τοῦ ἵππου τὸ ἴδιον αὐτοῦ ξίφος περιτραπὲν πλήττει αὐτὸν κατὰ τὸν μηρόν·⁹ ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν ἀρᾶται¹⁰ Πέρσας εἰ ἀνεκδίκητον αὐτὸν καταλείπουσι, μὴ ἐνεγκεῖν αὐτοῖς μήτε γῆν καρπὸν, μήτε γυναῖκα παιδίον, καὶ οὕτως τελευτᾷ ἐπὶ τουτοῖς.

1) θρόνον τὸν αὐτοῦ, Mon. αὐτὸν. — 2) ἀμύνονται, Mon. ἀμύνοντες. — 3) συγκρούει, Mon. συγκρούεται. — 4) ἐπιστέλλει, εἰς Werf., Mon. ἐπιστέλλοι. — 5) κρατῶν τῆς βασιλείας, M. κρ. τὴν βασιλείαν. — 6) ταχθὲν, Mon. πραχθὲν, emend. Werf. — 7) γεγραμμένα, Mon. γραμμένα, emend. Werf. — 8) ἐμήνυε, Mon. καὶ μήνυε, emend. Werf. — 9) κατὰ τὸν μηρόν, Mon. κατὰ τοῦ μηροῦ. 10) ἀρᾶται, Mon. ὀρᾶται, emend. Werf.

- 388, A. Φαίνεται δὲ Φιλόξενον] Sch. ed. Φιλόξενος ὁ Κυθη-
ριος διαφυγὼν τὰς λατομίας, εἰς ἃς αὐτὸν Διονύσιος ὁ τύ-
φαννος ἐπέβαλλεν οὐκ ἐπαινοῦντα τὰς τραγωδίας αὐτοῦ, διέ-
τριβεν ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας· πυθόμενος δὲ ὁ Διονύσιος
ἠξίου αὐτὸν εἰς Συρακούσας παραγενέσθαι, ὃ δὲ πρὸς ταῦτα
λαβὼν χάριτην καὶ κατὰ μέσον γράψας μικρὸν οὐ περὶ τοῦτο
μεῖζον περιεγράφαιεν, ὥστε τὸ σχῆμα τοιοῦτον γενέσθαι,
⊗ καὶ πλήσας τούτων πάντα τὸν χάριτην ἐπεμψεν, ἐμφαι-
νων ὅτι πολλὰκις καὶ μεγάλως ἀρνεῖται· ὅθεν ἐπὶ τῶν με-
γάλως ἀρνούμενων παροιμία τὸ Φιλοξένου οὐ. Τὴν
οὖν τοιαύτην προσαγόρευσιν Ἀριστείδης ἐμφαίνων φησιν,
ἀλλ' οἰμῶς εἰν ἐκεῖνος ἔλευθέρως γράφων αὐτῷ·
ἢ γὰρ τοιαύτη προσαγόρευσις ὁμοίως ἐστίν, ὥσπερ ἂν εἰ
οἰμῶς πρὸς αὐτὸν ἔλεγε.
- 388, B. Γράφων ¹⁾ Ap. Mon. Μετὰ γὰρ τὴν φυγὴν ἀπέστειλεν
αὐτῷ Διονύσιος, προτρεπόμενος αὐτὸν ²⁾ καὶ ἐπαγγελλόμενος,
ὡς τεύξοιτό τις τῶν φίλων ἀνθρώπων· ὃ δὲ ἀντεπέστειλεν ³⁾
αὐτῷ γράψας ἐπιστολὴν οὕτως· ἄλλοι ⁴⁾ δὲ ἔχουσιν οὐδένα
δὲ πολλὰ· τοῦτο δ' ἐστὶ μαινεῖν ἢ γραφῇ μόνον· οὐ μέλει ⁵⁾
μοι τῶν σῶν· οὐ φροντίζω· οὐ θέλω ἔλθειν παρὰ σε· οἰμῶς,
ὀλόλυξε, γόγγυζε.
- 388, C. Ἐπεὶ τῆς ἐστίας] Sch. ed. Ἐστίας νόμι ἀντὶ συ-
στάσεως καὶ συνοχῆς, ἐπειδὴ καὶ τὴν Ἐστίαν θεῖαν ⁶⁾ διὰ
τοῦτο ἐν τοῖς οἴκοις ἔγραφον, ἵνα συνίστη καὶ συνέχη αὐ-
τοὺς, ἅτε καὶ πρῶτη τοὺς οἴκους δεῖξασα· ἦν δὲ τοῦ Κρό-
νου θυγάτηρ.
- 388, D. Ἐπεὶ τῆς πόλεως] Sch. ed. Ἐπειδὴ ὑπερ τῆς πό-
λεως εἶπεν καὶ ὑπερ τῶν Ἑλλήνων ἐπήγαγεν, αἰ-
σχυνθέντας μὲν τὰς Διὸς ἐπωνυμίας καὶ τὰς τῶν
ἄλλων θεῶν, καὶ γὰρ πολιούχους φαιμέν τοὺς θεοὺς καὶ
φιλίους, ἦν ⁷⁾ ἢ μὲν τοῦ πολιούχου ἐπωνυμία πρὸς τὸ ὑπερ

1) γράφων, subl. Valken. — 2) αὐτὸν, Mon. αὐτῷ. — 3) ἀν-
τεπέστειλεν, sic Mon., f. ἀνταπέστειλεν. — 4) ἄλλοι δὲ κ. τ. λ.,
suspicio sic legi oportere: ἄλλο μὲν ἔχουσιν οὐδέν, οὐ δὲ πολλὰ.
5) μέλει, Mon. μέλλει. — 6) θεῖαν διὰ τοῦτο, ed. θεῖαν· διὰ τοῦτο,

τῆς πόλεως, ἢ δὲ τοῦ φίλιου πρὸς τὸ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.

Τί τὰ μὴ σὰ κατηγορεῖς] Id. Ἡ τὰ ἀνάξιά σου, τὸ 389, B.
γὰρ κατηγορεῖν οὐ φιλοσόφων, ἢ τὰ μὴ σὰ λέγει ἀντὶ ἄπερ
οὐχ ἁρμόζει σοι· ἃ γὰρ ἂν καθ' ἡμῶν¹ εἴποις, καὶ κατὰ
σου λέξεις, ὡσπερ γὰρ αὐτὸς Διονυσίῳ, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῷ
δήμῳ προσεκρούσαμεν.

Καὶ ταῦτα καὶ τούτου] Id. Πλείω γὰρ ἐκ τύχης ἡμεῖς 390, B.
ἠντιυχήσαμεν.

Τοῦ Κόδρου τοσοῦτον] Id. Ἀθηναίων καὶ Λακεδαι- 390, C.
μονίων πολεμουμένων, ἔχρησεν ὁ θεὸς τοὺς καταρχομένους
τῆς μάχης ἠττάσθαι· προσποιησάμενος οὖν προσελθεῖν ὁ
Κόδρος ἀπῆλθε πρὸς Λακεδαιμονίους παροξύνων αὐτοὺς
εἰς πόλεμον, εἶτα ἐκείνοι ἀγνοήσαντες ἀνείλον αὐτὸν καὶ
οὕτως ἠττήθησαν.

Ἐτεροι καὶ εἰς ἡμᾶς] Id. Τὸ ἕτεροι ἀντὶ τοῦ πο- 390, D.
λέμιοι τόει, μὴ γὰρ τῶν στρατηγῶν τούτων ἀντιστάντων
τότε τῷ Πέρσῃ, ἀλλ' ἡσυχίαν ἀγόντων, ἅπαντ' ἂν εἶχοντο
κατὰ πολλὴν τοῦ κωλύσαντος ἐρημίαν· ἔθηκε δὲ τοῦτο διὰ
μέσου, διότι ἀναγκαῖον ὄν λεχθῆναι, εἰ μὴ οὕτως ἐτέθετο,
οὐκ ἂν ἀλλαχοῦ χώραν ἔσχεν.

Ἐμελλον] Supra in Schell. Ἐξαιμαρτεῖν μηδισαντες ib.
δῆλον. In marg. Εἴπερ διεχείρισαν, ἄπερ ἡμεῖς, οὐ γὰρ ὡς
ἡμεῖς διεχείρισαν ἂν· διὰ μέσου τέθεικε τὸ οὐ κοῦν ἕτεροι.

Μειζόνως] In m. Sch. Ἐπὶ τὸ μείζον, ὑπέριτερα τὰ 391, A.
ἀφορῶντα πρὸς εὐδοξίαν.

Ταῦτα] Ibid. Ἄ περὶ πλείονός ἐστιν αὐτοῖς. 391, B.

Παρεῖη] Supra in Sch. Ἐνδιδοίη. ib.

Καταλυόμεθα (Coll. N. et Bar. 7. καταλυόμεθα, Sch. 391, D.
καταλυόμεθα] In m. Schell. Καταλύσαντες τὴν ἐχθρὰν
συνθάμεθα.

Ἀποχορῆ] Ibid. Ἰκανῶς ἔχειν δεῖ. 392, A.

Ἀποψηφιζοίμην] Ibid. Ἀπὸ ψήφου καὶ καταδίκης τι- 392, B.
θείην, Πλάτωνά τε καὶ ὧν Πλάτων κατηγορεῖ.

1) καθ' ἡμῶν, ed. καθ' ἡμῶς.

- 592, B. Σκευῶν] Sic Bar. 7., in marg. γῦ ζευγῶν. In marg. Schell. Τῶν τῆς ἠρωχίας ὀργάνων.
- 592, C. Ἄνω ποῦ] Sch. ed. Τὸ ἄνω εἶπεν, ἐπειδὴ πρώτου τοῦ Περικλέους κατηγορεῖ. ¹ In marg. Schell. Σκευώμεθα ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Περικλέα.
- 593, B. Ἔτους ἰσχύς] In marg. Schell. Ἡ διὰ τοῦ ἔτους τῶν ὠρῶν κράσις.
- 594, A. Τοὺς Μολιονίδας ²] Sch. ed. Τούτους ἀρίστους ἠνιόχους ἢ ποιήσις ³ λέγει, ἥτοι πρῶτοι μὴ λιπεῖν τὰς τάξεις τοὺς παραταττομένους παρεσκεύασαν, ἐνθεν Λυκούργος τὰς ἐν τοῖς πολέμοις ἐνωμοσίας παρὰ Λακεδαιμονίους ⁴ κατέστησεν. Ap. Mon. Τούτους ὁ ποιητὴς ἀρίστους ἠνιόχους λέγει· οὗτοι πρῶτοι μὴ λιπεῖν τὰς τάξεις ὀμνύειν τοὺς ταττομένους παρεσκεύασαν· ἐνθεν Λυκούργος τὰς ἐνωμοσίας παρὰ Λακεδαιμονίους κατέστησε.
- ib. Καὶ τῶν Διομήδους] Sch. ed. Ἴππων δηλονότι, οὓς Ἡρακλῆς παρ' Εὐρυσθέως πεμφθεὶς ἔλαβε Διομήδην ἀποκτείνας καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καὶ τοῦτο ὀνόμαζον ἄθλον εἰργαστο.
- 595, C. Ὅτι βασιλευόντων τῶν φιλοσόφων] Id. Ἐπεὶ Πλάτων εἶπε, ὅτι βασιλεύουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότε εὐδαιμονήσεται τὰς πόλεις· ταῦτο δὲ τοῦτο συνέβη καὶ τῶν τεσσάρων τούτων τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας προσετηκότων. Διὰ τοῦτο φησιν ὁ ῥήτωρ, βασιλευόντων τῶν φιλοσόφων· ἢ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνων ὑπῆρξε τῇ πολιτείᾳ, τοῦτο καὶ οὗτοι τοῖς πράγμασι ἐφεστηκότες εἰργάσαντο· φιλοσοφίαν δὲ νόμιον τῆν ἐκείνων μετ' ἐπιστήμης πολιτείαν.
- 596, A. Τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα (Arist. Acharn. 514.)] Sch. ed. Ἐπειδὴ τοὺς Λάκωνας ἐπαινεῖ ὁ Πλάτων, ὡς πολιτευομένους ἀρίστα, ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι οἱ τέσσαρες

1) κατηγορεῖ, ed. κατηγορεῖν, lege vel illud vel κατηγορεῖ. —
 2) Τοὺς Μολιονίδας, schol. ad haec sublin. Valk., plura fortasse in Leid. legi indicaturus. — 3) ἢ ποιήσις, immo ὁ ποιητής, quod legitur in Mon., cf. schol. ad Hom. Iliad. XI, 708. et Intt. ad Hesych. II, p. 615. — 4) Λακεδαιμονίους, sic ex edito rescripsi, Mon. Λακεδαιμονίων.

ὅμοιοι ἐκείνοις τὰ εἰς πολιτείαν, τοῦτου χάριν φησὶ, τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα, ἀντὶ τοῦ¹ τί οὖς ἐπαινοῦμεν ψέγομεν; Διὸ ἐπιφέρει, πρυσπαίξειν γὰρ ἕξεστι δὴ πρὸς σέ γε, παίζοντος γὰρ ἔστιν οὗτος ὁ λόγος πρὸς Πλάτωνα τὸ λέγειν αὐτὸν τούτους ψέγειν, οὓς ἐπαινεῖ.

Καίτοι² ὁ Θησεύς] Sch. ed. Θησεύς ὑπὸ Λύκου³ 396, B.

Ἀθήνησιν εἰς τυραννίδα συκοφαντηθεὶς ἐξωστρακισθῆ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς Σκύρον, ἧς Λυκομήδης ἤρχεν,⁴ ὃς Θησεῖα ζηλοτυπήσας, μὴ τῆς ἀρχῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐκπέση ἀναθεὶς ἐπὶ κρημνοῦ ὥσας⁵ ἀνεΐλεν. Ὑστερον δὲ λοιμοῦ⁶ κατασχόντος Ἀθήνας ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων, οὐκ ἂν ἄλλως παύσασθαι τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ Ἀθήνησι μετενέγκειαν⁷ τὰ Θησεῖως ὄστιά, οὗ γενομένου ὁ λοιμὸς ἔπαυσεν.⁸ Ἐξ ἐκείνου δὲ Ἀθηναῖοι ἤγον μερίστην καὶ δημοτελεῖ ἑορτήν, ἣν ἐκάλουν Θησεῖα.

Ἄλλ' οἴχεται] In marg. Sch. Ἄλλ' ὁ περὶ αὐτῶν λόγος οἴχεται διὰ σε. 396, C.

Ἐκόλουον] Phot. Ἐσμίκρυνον, συνέστελλον, ἐταπείνου.

Περικλέα δὲ καὶ Μιλτιάδην] Sch. ed. Ὁ Περικλῆς⁹ 401, A. τῆς πολιτείας ἐπιτροπείων ἐν τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν χρημάτων λογισμοῖς⁹ πολλῶν ταλάντων ἠλλελοιπότην ταῖς ψήφοις, ἔλεγεν εἰς τὸ θεῖον ταῦτα ἀνηλωκέναι, τουτέστιν εἰς προσήκουσαν ὑπὲρ τῶν κοινῶν χρεῖαν, ἃ βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου οὐκ ὄθεν ἐξέτισε. Μιλτιάδης δὲ Νάξον ἢ Πάρον δυνάμενος εἰλεῖν, ἐπεὶ πρὸς τὸν μηρὸν ἐξ ἀφανοῦς ἐτρώθη ἐν πολιορκίᾳ, δέισας μὴ ἄρα ὑπὸ τῆς Διήμητρος τοῦτ' ἐπέμφθη, ἣν γὰρ πλησίον νεῶς τῆς Θεοῦ, ἐκείθεν ἀνεχώρησεν. κατεψηφίσαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀναχώρησιν εἰς

1) ἀντὶ τοῦ τί οὖς κ. τ. λ., ed. ἀντὶ τοῦ τὸ οὖς ἐπαινοῦμεν ψέγομεν. διὸ κ. τ. λ. Illa τί ταῦτα τοὺς Λ. utr. subl. Valken. — 2) καίτοι ὁ Θησεύς, Valken. ex Leid. varietatem excerpit, Hemsterhus. ad Plut. p. 206 et 208 laudans. — 3) Λύκου, sic Leid., ed. Λύκου. — 4) ἤρχεν, ad hanc vocem Valken. in margine notavit, complura in mscr. Burmanni non legi. — 5) ὥσας, ed. ὥσας. — 6) λοιμοῦ, sic ex Leid. ubi vis cum Valken. rescripsi, cum in edito esset λιμοῦ, solita fere confusione, cf. Intt. ad Thucyd. II, 54. ne plura. — 7) μετενέγκειαν, ed. μετενέγκειαν. — 8) ἔπαυσεν, immo ἐπαύσατο. — 9) λογισμοῖς, ed. λογισμῶν.

δεσποτῆριον εἰσελθεῖν, ζητοῦντες¹ αὐτὸν τάλαντα ν' ἂ Κίμων μὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξέτισεν, αὐτὸς δὲ πρὶν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν ἠττηθεῖς³ τοῦ τραύματος ἐτελεύτησεν.

401, C. Σφακελίσαντος⁴] Apogr. Mon. Φλεγμῶναντος ἀμέτρως. Ὡς σὺ φῆς, ὁ γὰρ Θουκυδίδης λέγει ὅτι λυπούμενοι διὰ τὴν δίωσιν τῆς γῆς. Schol. ed. Ἀμέτρως φλεγμῶναντος,⁵ ἔστι δὲ ὁ σφάκελος πάθος περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Cod. Schell. Εἰς σφάκελον μεταπεσόντος, ὃς σῆψις τοῦ ἐγκεφάλου ἐστὶ, ἢ διὰ σφακέλου φθειράντος.

402, B. Ἦναγκάζοντο] Sch. ed. Ὑπὸ τῶν περιστάσεων Λακεδαιμονίων καὶ πολιορκούντων τὰ κύκλω τῆς Ἀττικῆς.

ib. Τοῖς ἄρμασι⁶ κ. τ. λ.] Ap. Mon. Παρώδησε⁷ τὴν παροιμίαν ἄρμασιν εἰπὼν καὶ οὐ τοῖς πτεροῖς· ἔστι δὲ πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ Πλάτωνος. Ἡ δὲ παροιμία αὕτη· ἀετὸς τοξευθεῖς εἶδεν⁸ ἐπτερωμένην καὶ⁹ ἄγνων¹⁰ ὅτι τοῖς ἰδίους πτεροῖς ἐάλωκε· κατέσχεν οὖν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς ἰδίους ἐγκλήμασιν ἐλεγχόμενων. Schell. cod. Ἦγουν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀρμάτων.

ib. Ὁ γοῦν Νέστωρ¹¹] Ap. Mon. Ἐνδοξον τὸ παραδειγμα.

403, A. Τὸ ἄρμα] Schell. in marg. Ἦγουν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀρμάτων.

404, A. Ὅσα μὴ ἀπῆν] In m. Schell. Παρὰ τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ζεύγους ἴστατο, παρόσον τὸ ἡρεμεῖν αὐτοῖς οὐκ ἐπῆν, ὅπερ ἔνεστι ζεύγει τῷ χαλκῷ.

ib. Τάγε] Supra in Schell. Κατὰ τὰ ἴδια.

1) ζητοῦντες, sic ed., f. ζημιούντες, ut infra, vel ξημιούντες.
 2) τάλαντα ν', ed. μ., sed πενήκοντα supra ad calcem Miltiadis talenta fuisse dicuntur, totidemque Miltiadem mulctatum refert Nepos. — 3) ἠττηθεῖς, ed. ἠττηθείς. — 4) Σφακελίσαντος, subl. Valken. — 5) φλεγμῶναντος, ita ex Mon., ed. φλεγμῶνοντος, unde noli refingere φλεγμῶνοντος. De ipso σφακελισμῷ inedita nonnulla vulgavit Creuz. Melet. I, 118. — 6) Τοῖς ἄρμασι, subl. Valken. 7) Παρώδησε τὴν παροιμίαν ἄρμασιν εἰπὼν leguntur item in Phot. Refert schol. ad Av. 808 ex Aeschilo sumta haec in proverbium abiisse, cf. Abresch. l. Arist. p. 144. — 8) δὲ ex meo inserui ad orationem fulciendam. — 9) ἐπτερωμένην, f. ἐπτερωμένον, sc. τὸ βέλος, nil in schol. ad Av. l. l. — 10) ἄγνων, leg. ἔγνων vel ἀνέγνων. — 11) ὁ γοῦν Νέστωρ, haec una cum schol. praecedentibus in Mon. erant addita.

Ἐπει δ' ὅτε χιλός] Sch. ed. Ἐπειδὴ Ἀθηναίους ἵπ- 404, B.
 πους παρείκασε, διὰ τοῦτο καὶ χιλός εἶπε· χιλός γὰρ κυ-
 ρίως ἢ τῶν ἵππων τροφή.

Πονήρω] Phot. Ἀντὶ τοῦ ἀτυχοῦς. ib.

Τοῦ Περικλέους] Schell. marg. Ἡ τῆς αἰτίας ἄφρασις. 405, B.

Καὶ πρὸς γε] Ibid. Καὶ γὰρ φαίνονται ἐν τῇ τελευτῇ ib. \

τετιμηκότες αὐτόν.

Παραγράφατο ¹⁾] Bar. 7. συνεκρούφατο, in m. διεγράφατο. 405, C.

Τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας] Schol. ed. Τὸ ἡμέρας εἶπε
 συγκρίων τὸν τῆς συμφορᾶς καιρὸν πρὸς πάντα τὸν τῆς
 τύχης χρόνον.

Λαχόντας] Sch. ed. Τὸ λαχόντας πρὸς τὸ γραφήν ib.
 αὐτοῦ σύναπτε. Supra in Schell. Δικασίας. Phot. Τοῦ-
 το πρὸς τὸ γρ. αὐτ. σύναπτε.

Καταγῶναι] Supra in Sch. καταψηφίζεσθαι. 406, A.

Ἔθεντο] Phot. Ἐψηφίσαντο. 406, C.

Τοὺς πολλοὺς ὡς ἔοικε] Sch. ed. Τὸ πολλοὺς νόει, ib.
 ἐπειδὴ, ὡς ἔφη, οὐ πάντες Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ, ἀλλὰ

1) Διεγράφατο erat item in Coll. Nov. margine, cum in textu esset παρεγρ., Photius παρέγρ., in marg. alii διεγρ., Schell. et Jebb. παρεγρ., ideoque retinui, tum quod Hesych. II, 85 παραγράψαι, ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαγράψαι, tum quod παραγράψαι pro delere, exprungere usurpāri docet Vales. ad Harp. p. 149. Est item vox forensis, excipere et παραγραφῆ equib. exceptio, Vales. l. l. et Lang. ad Isocr. p. 647. Sopater π. δ. ζ. p. 402, penult. τὸ παραγράφεται ἐνταῦθα κείται ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν ἢ κωλύειν et pag. seq. notantur nonnulli τῶν τεχνογράφων ob definitionem τῆς παραγραφῆς falso constitutam. Altera vox est διαγράψαι, inducere, uti vertit Cant. h. l., de quo cf. Tim. p. 81. ibiq. Ruhnk., qui prae reliquis Aristidem testem advocavit, διαγράψαι pro contempnere, cf. schol. et Biset. ad Lys. 677., διαγράψαι δίκην, διαγράψασθαι κατηγορεῖν, ab instituta accusatione desistere, Ruhnk. l. l. Et. M. p. 224. Ernest. ad Nub. 771. et quos laudat Wolf. adv. Lept. in p. 367. His adde tu περιγράψαι, cui item in foro et apud mensarios est locus, Vales. l. l. Casaub. ad Athen. II, 13., nec minus in scriptis grammaticorum, quibus audit pro ἐκβάλλειν, ἀθετεῖν, Casaub. ad IV. 204. Hanc autem vocem, non διαγρ. Latinis esse circumscribere, Ern. Clav. Cic. s. v., cum Schaefero ad scholia Harlej. in Odyss. p. 72 crediderim, secus atque fecit Ruhnk. l. l. Διαγράψαι in Aristide frequentissime occurrit, quod ubi Cod. firmarent (quorum in binis margini adscriptum est), non dubitarem, quin reciperem. Isocr. Archid. p. 210. ed. L. de ead. re συγκρούπτειν, ut est in Bar. 7.

μέρος τοῦ δήμου, ὃ ἦσαν οἱ δικασταί· τὸ δὲ ὀλίγους, ἐπειδὴ καὶ ἐν τούτοις τοῖς δικασταῖς ἴσάν τινες ὑπὲρ Περικλέους.

406, D. Τούτων μέρος] Βέλτιστοι γὰρ ἦσαν, ὅσοι τῶν δικαστῶν αὐτῶν ἐν τοῖς ψήφοις ἐτίθεντο.

408, B. Ἑλικίαν] Schell. in m. γρ πολιτείαν; at vero Barocc. 7. πολιτείαν et in marg. γρ. ἡλικίαν.

409, C. Εἰς τὸν ἀντιστασιωτῶν] Supra in Sch. Κλέων.

410, A. Δοκεῖ δέ μοι] Sch. ed. Λέγει, ὡς καὶ τὸν Πλάτωνα ἴσως μετῆλθον δια τὴν εἰς τοὺς ὄ τούτους στρατηγούς κατηγορίαν.

410, B. Τῶν ἐταίρων τινες] Id. Ὁ Διονύσιος¹ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ κάλλιστος τῶν ὀμιληκῶτων αὐτῶ Ἀριστοτέλης· καὶ τὸ μὲν Διονυσίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰς Πλάτωνα κατὰ παράληψιν λέγει, τῷ δὲ τοῦ Ἀριστοτέλους μᾶλλον συντίθεται, ὃς λέγεται καὶ εἴκοσι πρὸς τοῖς πέντε ὀμιλῆσαι αὐτῷ ἔτη. In m. Schell. Λέγει τὸν Ἀριστοτέλεια, ὃς εἰ πρὸς τοῖς κ̄ ἔτη ἑφοιτηκέναι παρὰ Πλάτωνα λέγεται.

ib. Καὶ τοῖς Ἀθηναίους] Id. Τοὺς ἀμαρτόντας εἰς Περικλέα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

410, C. Καίτοι τόγ' ἐκείκων] Id. Τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν αὐτοῖς⁵ ὑπήκοων.

411, B. Τὸ ἐπιτείχισμα διέσπασαν] Id. Καλῶς εἶπε τί ἐπιτείχισμα· ὡς γὰρ οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπιτειχίζοντες φρούρια εἰς καταστροφὴν αὐτῶν⁴ ταῦτα τεχνάζονται, οὕτω καὶ ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους σχολή παρ' εὐδοκίμῃσιν⁵ ἂν εἰργάσατο τῆς τοῦ Πλάτωνος.

412, A. Καὶ τῶ τῶν σοφιστῶν] Id. Φησὶ γὰρ, ὡς οἱ σοφισταὶ τοὺς νέους διαφθείρουσιν, οὕτω καὶ οἱ στρατηγοὶ οὗτοι κακῶς Ἀθηναίους ἐπαιδεύσαν.

1) αὐτῶν, f. ὑπὲρ αὐτοῦ. — 2) ὁ Διονύσιος κ. τ. λ. in edito superioribus interposito asterisco adhaerent. — 3) αὐτοῖς, ed. αὐτῆς. — 4) αὐτῶν, ed. ταῦτων. — 5) παρ' εὐδοκίμῃσιν, sic ed., f. παρενδοκίμῃσιν.

Ἐκ τοσούτων κακῶν] Id. Τῶν κατὰ τὸν Πελοποννη- 413, A.
σιακὸν πόλεμον.

Ἀλλὰ ταῦτ' ἴσως μὲν εἰκότα] Id. Πρὸς μὲν τὴν τοῦ ib.
δήμου γνώμην εἰκότα ἦν, τοιοῦτος γὰρ ὁ δῆμος ἐκ πολλῶν
γνωμῶν συγκείμενος, πρὸς δὲ τὸ ἐκείνου μέγεθος οὐκ εἰκότως.

Καὶ ταῦθ' ὁμολογοῦντες¹⁾] Ap. Mon. Ὡσπερ ἀντι 414, C.
Πλάτωνος τῆς λέξεως ἐπιλαμβάνεται, τὸ γὰρ λέγειν, ὡς
ἤμαρτον, οὐ τῶν ἀνδρῶν ἐστὶν ἔγκλημα, ἀλλὰ τῶν δι-
καστῶν· ὡς καὶ Δημοσθένης περὶ Αἰσχίνου ἐν τῷ περὶ στε-
φάνου λέγων ὅτι τὰ Φιλίππου ἀδικήματα ἐμὰ κα-
λεῖ ἀδικήματα.

Ὅσον εἰ τῆς κατηγορίας] Sch. ed. Τοῦτο καθ' ὑπό- 414, D.
θεσιν λέγει, ὡς εἴτις τῶν στρατηγῶν τουτοπὶ κατηγορεῖ
ὡς παρ' Ἀθηναίους ἐάλωσαν, εἰθ' ὑπὲρ αὐτῶν ἀπελογεῖτο
Πλάτων ὡς ἀδικῶς ἐάλωσαν καὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων γνώ-
μης ἀμάρτημα τοῦτ' ἦν, πάντες ἂν ἰκανὴν ἀπολογίαν τοῦτ'
ἐνόμισαν· ἔστι τοίνυν τὸ ἐπέδειξε διὰ τὸν Πλάτωνα, εἰ
καὶ ἀσάφειαν ἔχει διὰ τὸ τοῦτο μὲν ψιλῶς ἐνεγκεῖν, προϊόντα
δὲ λέγειν, Πλάτων τοίνυν.

Εἰ δ' ἐπ' ἀμφοτέρα] Id. Τουτέστιν εἰ διλήμματι²⁾ χρη- 416, B.
σάμενος εἶποι,³⁾ ὡς εἰ μὲν δικαίως αὐτῶν καταψηφίσαντο
Ἀθηναῖοι, σαφῶς ἦσαν οὗτοι κακοί· εἰ δὲ ἀδικῶς,⁴⁾ οὗτοι
τῆς κατηγορίας ἦσαν αἴτιοι κακῶς αὐτοὺς παιδεύοντες· τὸ
δὲ σοφοῦ τινος εἰλημμένος εἶπε διὰ⁵⁾ τοῦ διλήμματος.

Τοῖς χρομιοτέροις] In m. Schell. Τοῖς σοφιστικωτέροις. 416, C.

Τοῖν δυοῖν (Sch. δυεῖν) μὲν] Sch. ed. Περικλέα τε⁶⁾ 418, A.
καὶ Μιλτιάδην οὐχ ὁ δῆμος τὰ χροίματα ἐζημίωσαν, ἀλλ'
οἱ καθήμενοι δικασταί, ὡς ἀνωτέρω οὗτος⁷⁾ εἰρήκει.

Πῶς ἂν τις κάλλιον] Id. Ἀπολογησάμενος ὑπὲρ τε 418, B.
τοῦ δήμου καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ δεῖξας ὡς οὐ δεῖ ἀφο-
τέρων ἅμα κατηγορεῖν, φησὶ, ὡς καὶ οἱ Πλάτωνος λόγοι τοῦτο
δεικνύουσι λέγοντες μὲν ἁμαρτεῖν τὸν δῆμον, πάλιν δὲ κατὰ

1) ὁμολογοῦντος; Werf. ex Mon. ὁμολογοῦντες. — 2) διλήμματι,
ed. διλημμάτω. — 3) εἶποι, ed. εἶπη. — 4) ἀδικῶς, ed. ἀδικῶς. —
5) διὰ τοῦ δ., ed. διὰ τὸ δ. — 6) τε, ed. δε. — 7) οὗτος, ed.
οἴτως.

τῶν ἀνδρῶν τούτῳ χρώμενοι, διὰ μὲν τοῦ ἁμαρτεῖν ἰπερ-
 τούτων ἀπολογούμενοι, διὰ δὲ τοῦ καταψηφίσασθαι τῶν ἀν-
 δρῶν ἀνέγκλητον καθιστῶντες τὸν δῆμον καὶ ὡς οὐχ ἡμῶν-
 τεν εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ τὰ δίκαια ἔδρασαν.

- 421, B. Ἐρμῆς ἂν κοινὸς ἀκούοι] Cod. bomb. Τὸ κοινὸν
 ἔρμαιον παροιμία ἐπὶ τῶν κοινωνούντων¹ τισιν, οἱ γὰρ
 εὐρίσκοιεν τι καθ' ὁδὸν κοινωνῶν τῶν εὐρίσκομένων ἐποίουν
 Ἐρμῆ. Λέγει οὖν ὁ ῥήτωρ, ὡς εἰ μὲν καὶ ἡ παροιμία τὸ
 κοινὸν ἔρμαιον τοῦτο δηλοῖ τὸ κοινὸς Ἐρμῆς ὡσπερ ξυ-
 νὸς Ἐνυάλιος, ἢ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνούντων· δη-
 λοῖ δὲ καὶ τοῦτο, μαρτυρεῖ καὶ αὐτῇ τῷ ἐμῷ λόγῳ ὡς δεῖ
 καὶ κοινὸν Ἐρμῆν ὡσπερ ξυνὸν Ἐνυάλιον λέγειν, τὸ
 δὲ ἐπὶ τῶν κοινωνούντων οὐ μόνον² λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 τοῦτο πρόπουσά ἐστι λέγεσθαι, καλεῖται γὰρ ὁ Ἐρμῆς καὶ
 ἐναγώνιος, ἀγῶνων καὶ πολέμων πολλῇ κοινωνία, νίκαι γὰρ
 καὶ ἡτται ἐν ἐκατέροις γίνονται, ὥστε καὶ τὸ κοινὸς Ἐρ-
 μῆς τοῦτ' ἂν εἴη δηλοῦν, ὅτι ὁ δόξαν ἔχων ἐν τοῖς λόγοις
 νικᾷν, οὐκ ἀεὶ νικᾷ, ἀλλ' ἔστι ὅτε καὶ νικᾷται καὶ τοῦτο
 421, C. κατὰ τύχη³ συμβαίνει. In marg. Schell. ad ἡ παροιμία]
 Ἡ κοινὸν τὸ Ἐρμαιον λέγουσα, ἢ συμπαλαμβάνει τὸ
 τε εἶρον καὶ τὸ παρατυχόν πρόσωπον.
 422, B. Ἄρματι] Sic Schell., itemque Coll. N. et Bar. 7. in
 cujus margine γρ. ἔρμασι et ἔρμασιν.
 422, C. Περιλαμβάνει] Bar. 7. habet παραλαμβάνει, in m. γρ.
 περιλαμβάνει.
 423, C. Ὁρόντι] Sch. ed. Ὁρόντης ὁ Πέρσης ἐκπέσων, ἔφη,
 καὶ ὁ δάκτυλος, ποτὲ μὲν ἐν,⁵ ποτὲ μύρια σημαίνει, οὕτω
 καὶ αὐτὸς, πρὶν ἐκπεσεῖν εὐτυχῆς ἂν, νῦν δυστυχῶ, ἄνω
 καὶ κάτω τῶν ἀνθρώπων δίκην πτεροῦ στρεφομένων. Phot.
 Ὁρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσῶν τῆς ἀρχῆς καὶ ὁ δάκτυλος, ἔφη,
 ποτὲ μὲν ἐν, ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει.

1) κοινωνούντων, sic expresse bomb., subl. Werf. quasi vitii
 aliquid latere suspiciatus esset. Utrum κοινῶν ὄντων legendum?
 sed κοινωνούντων infra recurrit. — 2) οὐ μόνον, bomb. omis. οὐ.
 3) κατὰ τ., bomb. κατὰτύχην. — 4) laudat hoc schol. Wytt. ad
 Plut. Moral. — 5) μὲν ἐν, ed. δὲ μὲν ἐν.

Καὶ τῆς ὄνθου προσέει] Sch. ed. "Ὀνθον βοὸς ¹ Ἀθηναῖ 424, B. κατὰ τὸν δρόμον ἐποίησεν εὐρεθῆναι ὑπὲρ Ὀδυσσεώς, εἰς ἣν Αἴας ὀλισθήσας, Ὀδυσσεώς ἤττάται.

Τὴν δὲ περιστερὰν ²] Ap. Mon. Ὁ Ἀριστείδης θη- 426, B. λυκῶς εἶπεν· μέμνηται δὲ τις τῶν Κωμικῶν ³ ἄρσενικῶς, ὃ περιστερὸς καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν τίθησιν ἀττικίζων.

Τῶν πίθων] Sch. ed. 427, A.

Διοιοὶ ⁴ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδαι,
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων.

Καὶ ἀδικεῖν γ' ἔδοξεν] In m. Sch. "Ὅτι δὲ οὐχὶ δικαίως, 428, C. αὐτὸς σὺ λέγεις.

"Ὅς γε καὶ σπουδαίων] Sch. ed. Τὸ σπουδαίων ⁵ λέ- 429, A. γει διὰ τὸ εὐρεῖν αὐτὸν γράμματα ἰς' καὶ τὰ τακτικά καὶ ψήφους· τῶν εἰς ψυχάγωγίαν δὲ διὰ τοὺς κύβους καὶ τὰ ἄλλα παίγνια, ἃ λιμώττουσι τοῖς Ἀχαιοῖς οὗτος ἐξεῦρε, ἵνα τὸν νοῦν πρὸς ἐκείνους ἔχοντες ἤτιον αισθάνοντο τοῦ λιμοῦ. Ap. Mon. ad τῶν εἰς ψυχάγωγίαν . . . . τοὺς κύβους, οὓς ἐξεῦρε λιμωτόντων τῶν Ἑλλήνων· ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος πρῶτος καὶ τὰ τακτικά καὶ τὸν ἀριθμὸν ⁶ ἐξεῦρε.

Οὐδὲ τῶν βοσκημάτων] Sch. ed. Τοῦτο ἐν Αἰσχύλῳ 429, B. Προμηθεὺς ⁷ λέγει περὶ τοῦ ἀνθρωπέου γένους.

Ἦς ἀρτίως ἐμνήσθην] Sch. ed. Ἄνω γὰρ εἶπεν, ὡς 431, A. θεὸς μὲν καὶ τύχη πάντα ἄγουσι, τὸ δ' ἡμέτερον πᾶν ἦν ἄρα παιδιὰ.

Τῆ τύχῃ καὶ τῷ καιρῷ] Ap. Mon. Τὴν αὐτὴν ἔχει 433, A. δύναμιν τύχῃ τῷ καιρῷ, καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ τοῦ θεοῦ δύναμιν τῷ καιρῷ προστίθησιν.

Εἰ γὰρ τι διήμαρτον κ. τ. λ.] Bar. 7. in m. γρ. καὶ 436, A. δι' ἡμᾶς τῶν οἷς γε.

1) Ὀνθον βοὸς, Piad. XXIII, 774. — 2) Τὴν δὲ περ., subl. Valken. — 3) τις τῶν κωμικῶν, Pherecrates secundum Casaub. ad Ath. p. 426, p. 459 — 4) cf. Hom. Piad. XXIV, 527.; ed. κατάκεινται et altero versu δ' ἑάων. — 5) σπουδαίων, ed. σπουδαίων, illud ex Aristide. — 6) τακτικά καὶ τὸν ἀρ., καὶ in ed. deest. — 7) ἐν Αἰσχίλῳ Προμηθεὺς, noli Αἰσχίλος ἐν Προμηθεῖ, praestaret fortasse ἐπ' Αἰσχύλον, uti alibi assolent scholiastae, cf. Prom. 443 seqq.

- 439, C. Καὶ ταῦτα] Coll. N. et Bar. 7. καὶ τὰ τοιαῦτα. In m. Coll. Nov. γρ. ταῦτά
- 440, B. Κηρυκείῳ] Phot. Διὰ γὰρ τῶν προδοτῶν τὰ πολλὰ Φίλιππος ἴσχυεν ὡσπερ ἐπεισόδιον χρηστὸν ἐπεισήγαγε καὶ τοῦ τε Περικλέους αὐτοῖς ὑπεμίμησε καὶ ἄλλων.
- 442, B. Ἐπισημαίνονται] In m. Schell. γρ. ἐπιτηρήσειεν, glossa ut vides.
- 446, C. Ἰὼν ἀφῆκεν] Phot. Τῆς κολακείας.
- ib. Δί' ὧν] Phot. Τοῦ ἐκπεσεῖν ὡς κόλακας.
- ib. Ῥητορικὴν ὡς κολακείαν] Sch. ed. Λέγει γὰρ ὡς οὐκ ὄν ἐξέπεσον, εἰ τῆ ἀληθινῆ ῥητορικῆ χρώμενοι τὰ βέλτιστα ἔλεγον καὶ οὐ τῆ κολακευούσῃ.
- 447, A. Τὴν τοῦ Ἀμφίονος] Id. Αὐτὸν εἰσάγει τὸν Ἀμφίονα Πλάτων πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ζῆθον λέγοντα, ὅτι
 Οὐ συμφωνεῖς¹ σαυτῷ περὶ τὰς οἰκοδομὰς.
 Φανερός δὲ ὁ τούτων μῦθος, ὅτι τῆ λύρα τὰς Θήβας εἰειχίσαν. In marg. Scheli. Τοῦτον Πλάτων εἰσάγει πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ζῆθον λέγοντα ὅτι,
 Οὐ συμφωνεῖς σαυτῷ,
 ὡς ἐκείνον εὐαρμόστως εὐεργουῖντα τῆ λύρα τὰς Θήβας τειχίζοντα.
- 449, A. Τελεῖ] Bar. 7. in m. γρ. λήγει, In Phot. λήγει, sed in m. λήσει et λέγει. Schell. λήγει.
- 455, A. Ἐτέρων] Sch. ed. Τοῦ ἀπολογεῖσθαι ἢ καλοὶ ἢ κακοί.
- 455, B. Δεύτερα τῷ Καλλικλεί] Id. Τὸ πρὸς ἀμφοτέρα ἀπολογεῖσθαι.
 Εἰ ᾤετο χοῦραι] Id. Ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν βουλόμενον τοὺς μὲν ἐπαινεῖν τῶν ῥητόρων, τοὺς δὲ κακίζειν, χωρησάι κατὰ ῥητορικῆς ἐκείνους ἀφέντα, καὶ διπλῆν αὐτὴν εἶναι λέγειν καὶ οὐκ ἐνταῦθα μόνον στήναι, ἀλλ' ἐπενεγκεῖν, ὅτι φαῦλῃ τίς ἐστι μόνον, καὶ οὐ τὸ μὲν αὐτῆς χρηστὸν, τὸ δὲ φαῦλον.

1) οὐ συμφωνεῖς κ. τ. λ. Euripidis haec duxi esse, cum in Platone (cf. Heind. ad Gorg. p. 131) seqq. ipsis his verbis non occurrant. Sed Porsono poenas violatarum metri legum darem, erat cum malleo οὐ συμφωνεῖς σαυτῷ (inserendum δὲ vel γε vel id genus aliquid) οἰκοδομὰς περὶ. Ed. et Schell. σεαυτῷ.

Ἐπολαβών] In m. Sch. Διαδεξόμενος ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι. 456, B.

Ἐξαρκεῖ] Supra: Προσμενεῖ. ib.

Μὴ γὰρ ὅτι] Id. Πρὸς το φιλονείκως ἐστὶν ἡ κα- 457, A.
τασκευὴ αὐτῆ, θέλων γὰρ Ἀριστείδης δεῖξαι τὸν Πλάτωνα
φιλονείκως πρὸς τὸν Καλλικλέα τοῦτο εἰπόντα ἐπάγει, λέ-
γει γὰρ ὁ Καλλικλῆς οὕτως ἰ τῷ ῥήματι, μὴ πρόφερέ
μοι, ὃ Πλάτων τὸ οὐπώποτε εἶδες. In m. Schell.
Σκόπει γὰρ μὴ τοῦτο, ὅτι λέγει οὕτως διὰ τοῦ ῥήματος.

Καὶ παρήλθε μὲν] Sch. ed. Τὸ παρήλθε λέγει, 458, B.
διότι οὐ διέβαλλεν αὐτὸν ὀνομαστὶ, πρὸς διαβολὴν δὲ ἐμνη-
μόνευσεν, ἐπειδὴ πάντας τοὺς ἀπ' ἐκείνου διέβαλεν· ὅτε δὲ
πόντας, καὶ οὗτος ἐντὶς ἦν.

Ἀποδῶν] Id. Ὀλιγαρχίαν ἐπαινοῦσι καὶ ἀντικρὺς 459, B.
πρὸς τυραννίδα νεύουσι· ἢ ἀπόδῶντα καὶ ἄ τις οὐκ οἶδε
κατηγοροῦντες αὐτῶν, ὅτι καὶ ὁ Νικίας ἦν τις τῶν ἐφ'
ἑαυτοῦ.

Τοῦ δευτέρου καὶ χείρονος] Id. Δεύτερον καὶ χείρον 462, A.
ὁ Πλάτων ἐν τῇ διαιρέσει λέγει τὴν δικαιοσύνην τῆς νομο-
θετικῆς, ἀμφοτέρω γὰρ μέρει εἰσι τῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ πρῶ-
τον μὲν ἡ νομοθετικὴ, δεύτερον δὲ ἡ δικαιοσύνη, ἧς εἶδω-
λον τὴν ῥητορικὴν τίθησιν.

Νῦν δ' ὥσπερ ὡς ἀληθῶς] Id. Ἐπὶ καὶ τῇ πολι- 463, A.
τικῇ ἡ νομοθετικὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ εἰσιν αὐτῆς δύο
μέρη, ὑπερχομένη δὲ αὐτὰς ἡ κολακεία τρίτον γίνεται· λέγει
δὲ ὁ ῥήτωρ, νέμειν τὸν Πλάτωνα τῇ πολιτικῇ, ὥσπερ καὶ
τέταρτον μέρος, τὸ μνημονεῦσαι ἐνός ἐν εὐφημίᾳ, τετάρτων
δὲ ἐπὶ φόγον·¹ παρὰ τὴν κολακείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ
ἐπέκεινα ταύτης ἄλλοτι εἶδος.

Καὶ οὐ μόνον ἐξ ὧν τῆς αἰτίας] Id. Ὅτε ἔλεγεν, ὡς 464, C.
οὔτε τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο, οὔτε τῇ κολακευτικῇ.

Ἀγνωμοσύνης] Id. Ἦν ἠγνωμόνησαν πρὸς Ἀθηναίους 465, A.
σωθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῶν βαρβάρων.

Τοὺς ἐπὶ τὴν γῆν] Id. Τοὺς Λακεδαιμονίους ἐγεί- 465, B.
ραντας κατ' Ἀθηναίων² τοὺς Ἕλληνας.

1) ἐπὶ φόγον, ed. φόγον. — 2) Ἀθηναίων, ed. Ἀθηναίους.

- ib. Τους ἐλόντας Id.] 'Ελόντας λέγει τοὺς μετὰ Περικλέους Ἀθηναίους, ὃς οὐκ ὀλιγάκις ἐνίκησεν Λακεδαιμονίους ἡγεμόνας ὄντας τότε τῶν Ἑλλήνων.
- 469, A. Μετεωρολογίας] In marg. Schell. Μαθημάτων ἀστρονομικῶν.
- ib. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν ἤτοι ἕωσθεὶς τὸν νοῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 468, B. Ὀνειδίσειν] Coll. Nov. Ὀνομάζειν, in marg. γρ. ὄνειδίσειν.
- 470, C. Καὶ ταῦτα εἰς κ. τ. λ.] Sch. ed. Τὸ καὶ ταῦτα εἰς αὐτὸν πρὸς τὸ τὰναντία τῶν ὄντων λέγειν ἔχει τὴν συνάφειαν, τὸ δὲ οὐχ ἡκιστα ἐβούλετο λέγει διὰ τὸ τὸν Πλάτωνα Περικλέα ἐπαινεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ἢ τὸ ¹ αὐτὸν ἀντι ἐαυτὸν, ἵνα συνάπτηται πρὸς τὸ χαλεπωτέρουσ.
- 471, A. Ἰσοτ' εἰς χρήματα] Coll. Nov. et Bar. 7. ὅστις χρήματα, in m. γρ. ὅστις.
- 472, B. Κατηγορήκε] Coll. Nov. κατηγορεῖ, in m. γρ. κατηγορήκε.
- 472, D. Αἰσχίνης] In marg. Schell. ὁ Σωκρατικός.
- 473, A. Ἐκείνου] Id. Τοῦ Αἰσχίνου, ἤτοι ὡσπερ ὁ Αἰσχίνης ἐν τοῖς αὐτοῦ λόγοις ἐχρήσατο, ὡσπερ καὶ Πλάτων ἐν τοῖς ἰδίοις. Τὴν αὐτὴν] Supra in Schell. Τῷ Πλατωνικῷ Σωκράτει.
- ib. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν ἤτοι ἕωσθεὶς τὸν νοῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 474, B. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν ἤτοι ἕωσθεὶς τὸν νοῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 474, B. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν ἤτοι ἕωσθεὶς τὸν νοῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 474, B. Ἐπὶ φύσιν] Ibid. Δύναμιν ἤτοι ἕωσθεὶς τὸν νοῦν ὑπὸ τῶν μετεώρων.
- 476, B. Ἐν γὰρ τῷ συμποσίῳ] Cod. bomb. Πλάτων ἔγραψε λόγον Συμπόσιον ἢ περὶ Ἐρωτος, ἐνθα εἰσάγει μὲν καὶ ἄλλους, εἰσάγει δὲ καὶ Ἀριστοφάνην· θέλων γὰρ αὐτὸν ¹ . . .

1) τὸ αὐτὸν ed. τὸν αὐτὸν — 2) lacunam sic forte expleveris, αὐτὸν διὰ ἀδδηφαγίαν (Vales. ad H. ἀδηφ. scribere nos jubet, cf. Intt. ad Neb. init.) σκῆψαι, λίζοντα ποιεῖ. Pertinent enim ad haec Aristidis p. 287. ed. Jebb. — ἀλλ' οἶμαι λύζειν αὐτὸν ἴδει, ἵνα (Schell. ἔν') εἰς ἀπλησίαν σκωφθῇ, adde schol. plat. p. 45. Ruhnk. τὸ τοῦ λυγμοῦ σίμπτωμα ἐπιγίνεται τῷ στομάχῳ διὰ πλήρωσιν ἢ κένωσιν ἢ φύξιν. Aristides pag. 330. οἷα Ἀριστοφάνει λύγγα μὲν προσάπτει οὐδὲν πρὸς λόγον, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς πρᾶγμα ἄχαρι καὶ ἀπῆδον τῶν περὶ ἔρωτος λόγων.

(Cod. madore corruptus legi omnino non poterat) ἀδδη-
 φυγίαν . . . λύζοντα ποιεῖ. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ἀμυνομένους
 αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ οἰκείου διδασκάλου Σωκράτους, καθ' οὗ¹
 Ἀριστοφάνης τὸ τῶν Νεφελῶν ἔγραψε δράμα.

Ἐμβραχῦ²] Apogr. Mon. Πλάτωνος ἡ λέξις σημαί-
 νει δὲ τὸ ἀληθές. In marg. Schell. Πλατωνική ἡ λέξις,
 ὡς ἐν ὀλίγοις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὡς ἀληθῶς. ib.

Τὸν Θεῦθον (sic Coll. Nov., Bar. 7., sed Schell. 476, C.
 Θεῦτον, et Jebb. Θεῦδον, in ipso Platonis Phaedro p.
 340 seq. ed. Heind. est Θεῦθ, itemque in Lactantio de
 F. R. p. 20. *Theath.*)] Ap. Mon. Οὕτως γὰρ οἱ Αἰγύ-
 πτιοι καλοῦσι τὸν Ἐρμηῆν· λέγει δὲ, ὅτι ἐπιδημήσους τῇ Αἰγύ-
 πτῳ καὶ τοῖς προφηταῖς αὐτῶν συνεγένετο.

Τοῦνομα] Supra in Schell. Τὸ ὄν. ib.

Εἰς τὴν ἐπώνυμον πόλιν] In marg. Schell. Εἰς τὴν
 Ἐρμούπολιν. ib.

Οὐδέ γε τῶν Πλάτωνος συγγο.] Ibid. Οὐδέ γε παραδε-
 ξόμεθα τὸ, ὅτι οὐδὲν ἐστὶ τῶν Πλάτωνος σύγγραμμα, οὐδὲ
 ἔσται. πόθεν; ἀλλὰ Σωκράτους ταῦτ' ἐστίν.

Ἀμέλει] Phot. Τὸ ἀμέλει Ἀριστείδης πολλὰκις παρ-
 ἔλκον λαμβάνει. 478, A.

Καὶ μὴν ὅτι] Ap. Mon. Ἴνα μὲ τις εἴπῃ, καὶ τί
 δύναται ἀφελῆσαι ναύτης πρὸς ὕγιειαν; 479, C.

Ἀμηγέπη³] Ap. Mon. Μετρώως, ἡ λέξις Πλάτωνος. 480, B.

Ἐν τοῦτ' ἰσχυρὸν τῆς ἰατρικῆς·⁴ καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου
 κυνὸς ἐξῆς ὑπάρξει λέγειν, ὅτι εἰ μὴ κ. τ. λ.] Ap. Mon. ib.

1) καθ' οὗ, bomb. καθοῦ. — 2) Ἐμβραχῦ, de ejus usu vide
 Heind. ad Gorg. p. 56. et schol. ad Vesp. 1115. — 3) μετρώως,
 ἡ λ. II. ex placito Longini, cf. Rubnk. ad Tim. p. 50., Valk. de
 sch. Leid. p. 119., sch. ad Ach. 608. — 4) Ἐν τοῦτ' ἰσχυρὸν κ.
 τ. λ. editus sic: ἐν τ. ἰσχυρὸν ὑπάρξει λέγειν, ὅτι εἰ μὴ κ. τ. λ.
 sed illa τῆς ἰατρικῆς καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου κυνὸς ἐξῆς ἰπ. λέγειν ad-
 didi ex Coll. Nov. Bar. 7. (qui ἰσχυρὸν τῆς ἰατρικῆς· καὶ τὸ τῆς
 Αἰσώπου κυνὸς ἐξῆς — Schell., qui in reliquis omnibus consentit,
 ἔξει — ὑπάρξει λέγειν, Ap. Mon. ubi sic: ἀμηγέπη· μετρώως ἡ λέξις
 Πλάτωνος ἰσχυρὸν ὑπάρξει· τῇ ἰατρικῇ καὶ τὸ τῆς Αἰσώπου κυνὸς ἔξει·
 Ξενοφ.) et bomb. Deesse nonnihil ipse Canterus, dum adderet
Medicina in notis, sensisse videtur. Innuat hoc schol. Valken.
 Mem. Socr. init.

Ξενοφῶν δὲ ἐν τοῖς ἀποφθέγμασι Σωκράτους (II, 7, 13) τὸν μῦθον εἶπεν, ὅτι τὰ πρόβατα ἐνεκάλουν τῷ ποιμένι, προτιμωμένων τῶν κυνῶν, ὡς ἔρια παρέχοντα καὶ ἔρῳφια· ὁ δὲ ἔφη, εἰ μὴ δι' αὐτοὺς, οὐκ εἶχον ὑμᾶς ἀκέραια, δηλῶν αὐτῶν τὸ φυλακτικόν. . . . Cod. bomb. Αἴσωπος ἔγραψε μῦθον, ὅτι τὰ πρόβατα ἐνεκάλουν τοῖς ποιμέσιν, ὡς προτιμῶν αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντα, ὡς ἡμεῖς μὲν γάλα καὶ ἔρια ὑμῖν καὶ γεννήματα παρέχομεν, κύνες δὲ οὐδὲν ἐκφέρουσιν· οἱ δὲ ποιμένες ἔφησαν, ὡς δι' αὐτοὺς καὶ ὑμεῖς σώζεσθε. Ἐμνήσθη οὖν τούτου τοῦ μύθου καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς ἀποφθέγμασι Σωκράτους.

482, C. Ἐν τοῖς διωγράμμασι] In marg. Schell. Ἐν ταῖς καταγραφαῖς τῶν μουσικῶν σχημάτων.

484, C. Θηρευτήν] Coll. Nov. in m. γρ. Θεραπευτήν.

485, C. Ἄλλ' ἀτιμία τῶν ἄλλων μᾶλλον] In marg. Schell. Πᾶς γὰρ οὐ τοσοῦτόν ἐστι ἤτοι ἀτιμία τῶν ἄλλων καὶ αὐτοῦ Πλάτωνος, τὸ χρηστοῦ τινος ἄλλου κριθέντος ἡγεῖσθαι, μὴ δόξαι τούτῳ τῷ πλείονος ἄξιῳ εἶναι χρηστοῦ τὸν κριθέντα χρηστόν; Οἷον ὁ Πλάτων πλείονος ἄξιος ὢν, εἴ τις ἄλλος κριθεὶς χρηστός, μὴ νομίζων⁵ τοιοῦτον εἶναι, ἀτιμίαν ἐφέλκεται· μᾶλλον δ' εἴ τις τοιοῦτον ἡγεῖτο τὸν Πλάτωνα, ἀτιμίαν αὐτοῦ καταγεῖ.

487, C. Τιμοκρέοντος⁴] Progr. Mon. Οἱ μὲν ἕνα φασὶν αὐτὸν τῶν ἐννέα λυρικῶν γεγραφότα ἰάμβους ἔχοντας διαβολήν, οἱ δὲ ὅτι παρ' Ἀθηναίοις οὗτος κατεγνωσμένος περιγεῖ λέγων, οὐκ ἐμὲ μόνον πεποιήκασιν Ἀθηναῖοι κακῶς, καὶ⁵ Περικλέα. Schol. ed. Οἱ μὲν λυρικὸν ποιητὴν τοῦτόν φασι, γεγραφότα ἰάμβους διαβολὰς ἔχοντας, οἱ⁶ δὲ ὅτι κακὸς ἦν καὶ καταγνωσθεὶς ὑπ' Ἀθηναίων περιγεῖ λέγων, ὡς οὐκ ἐμὲ μόνον πεποιήκασιν κακῶς, ἀλλὰ καὶ Περικλέα.

1) Αἴσωπος, bomb. Ξωπος. — 2) σώζεσθε, bomb. σώζεσθαι. 3) μὴ νομίζων, Schell. μὴ νομίζει. — 4) Τιμοκρέοντος, Werf. ex Ap. male ad Αρχιλοχον adscripserat. — 5) καὶ Περικλέα, f. ἀλλὰ καὶ Π., sed debebat schol. Θεμιστοκλέα, cf. Plut. cap. XXI. Pro πεποιήκασιν, in Ap. erat περιήκασιν. — 6) οἱ δὲ, ed. ὁ δέ;

Θυρωρούς] Schol. ed. Ἀντι τοῦ εἰπεῖν θρασεῖς, θυ- 489, B.
ρωρ οὓς καὶ παιδία εἶπε· τά τε γὰρ παιδία θράσους πλέα,
τούς τε θρασεῖς πρὸς ταῖς θύραις ἰστώμεν, ὡς ἀσφαλεῖς
φύλακας· ἢ τὸ παιδία λέγει διὰ τὸ εὐμετάβολον· τοιαύτη
γὰρ ἢ τῶν παίδων φύσις. Phot. Τούς γὰρ θρασεῖς πρὸς
τάς θύρας ἰστώμεν, ὡς ἀσφ. φ.

Προσθεῖναι] Phot. Ἐρχῆν γὰρ προσθεῖναι εἰς τὸ βέλ- 491, D.
τιστον διώκουσι.

Εἰ δ' οὐκ ἂν ἀηδέστερον] In marg. Schell. Εἰ δ' 493, D.
οὐκ ἂν ἀηδέστερον ἀπέφυγε τούτεστι τὸ δὲ ἀσμένως
ἀποφυγεῖν ἐκάλυσε¹ τὸ προσκροῦσαι τοῖς πολλοῖς
ἐκ τοῦ κακῶς εἰπεῖν. In ora superiore haec leguntur:
Ἐὰν ἀπέφυγεν (sic) ἂν, ἦτοι εἰάν ἐδύνατο ἀποφυγεῖν,
οὐκ ἀηδῶς ἐκάλυσε²θη, διὰ τὴν πολλοῖς προσκροῦσαι· τὸ
ἂν ἐνταῦθα δυνητικόν ἐστι.

Γράφειν] Coll. Nov. λέγειν, et in marg. γρ. γράφειν. 495, C.

Ἐγίγνετο] In marg. Schell. Ἔδει γίγνεσθαι. 496, C.

Προσελάμβανεν] Coll. Nov. in m. συνελάμβανεν, in 498, A.
marg. Schell. ἐβούληται.

Λαβύς] In m. Schell. Ἀγῶνος ἀφορμάς. ib.

Προκέκοπται] Ibid. Ἐπίδοσον³ ὁ σκόπος σοι προσεί- 498, D.
ληφεν.

Καὶ³ οὐκ ἦν ἴσον Καλλικλέα εἰπεῖν καὶ Θεμιστοκλέα] 501, D.
In m. Schell. Καὶ οὐκ ἐξ ἴσου ὁ Καλλικλῆς Θεμιστοκλεῖ.

Μὴ τῷ δοκεῖ (Schell. δοκεῖν)] In marg. Schell. Μὴ 504, A.
δοκεῖν ἐστὶ τινι εἰργασθαι τούτων σφόδρα οἰκείον τῆς αὐ-
τῶν⁴ ἀστειότητος. Item: γράφεται εἰργεσθαι οὐ δοκεῖν
ἐστὶ τινι καὶ ἀρεστὸν φαίνεται, εἰργεσθαι τῆς αὐτοῦ μου-
σικῆς.

Στηλίτας οὕτως πεποίηκε] Ibid. Οὕτως ἐστηλίτευσε. 504, B.

1) ἐκάλυσε, Schell. ἐκάλυσε. — 2) ἐπίδοσον, Schell. ἐπίδο-
σον. — 3) καὶ οὐκ ἦν κ. τ. λ. sic ex Schellersh., ed. καὶ οὐκ ἦν
ἴσον Καλλικλέα ταῦτ' ἀκούειν καὶ Περικλέα ἢ Θεμιστοκλέα, illa ταῦτ'
ἀκούειν καὶ Περικλέα in marg. Bar. 7. et Coll. Nov. a rec. m.
erant adscripta, in Schell. desunt. Non de Pericle ibi loquitur
Aristides. — 4) αἰτοῦ, Schell. αὐτῶν.

- 505, C. Ἀμαθῶς ¹⁾] Supra in Schell. ἀνεξετάστως.
 ib. Οὐχ ὡς πάντως δήπου ²⁾] Schol. ed. Βελτίως δέον
 δοτικὴν ἐπαγαγεῖν πρὸς τὴν ὀπισθεν σύνταξιν, ὃ δὲ τὴν
 μὲν προτέραν δοτικὴν εἴασεν, ἐχρήσατο δὲ αἰτιατικὴ καὶ
 ἐστὶν αὕτη σύνταξις, ἣν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ αὐτὸς πολ-
 λαχῆ τῶν αὐτοῖ λόγων ποιεῖ· λέγει γὰρ ἐν τῷ Παναθη-
 ναϊκῷ (p. 108. ed. Jebb.), ὡς ἐνταῦθα, εἴπερ που τὴν
 δικαίαν φιλανθρωπίαν οὔσαν.
- 506, C. Ἀποθήμην (Schell. ^{ἴπνο} ἀποθ.)] In marg. Sch. Ὡς ἀπό-
 θεσὶν τινα χρήματα τοῖς ἕστερον χρησιμεύοντα. In m. Coll.
 N. γρ. ὑποθ.
- 510, C. Ὀφλήσειν ἀλογίου] Sch. ed. Ἀλογίου ὄνομα δίκης,
 ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος λέγει, ἀλογίου γρα-
 φὰς ³⁾ εἶναι κατὰ τῶν ἀρξάντων καὶ μὴ δόντων λόγον ὑπὲρ
 τῆς ἀρχῆς. Coll. Nov. ἀλογίαν, in m. γρ. ἀλογίου. Schell.
 in m. ὄνομα δίκης, et eadem praeterea in marg., quae
 sunt in editis.
- 510, D. Πεποιήνται] Coll. Nov. Τίθενται, in m. γρ. πεποιήν-
 ται. Phot. Τοῦτο τὸν Πλάτωνα διαβάλλον φησί.
- 511, A. Καὶ τοι τίς ἂν] Sch. ed. Ἀρχεται τῆς κατὰ τῶν φι-
 λосоφῶν πέραν τοῦ μετρίου καταδρομῆς.
- 511, B. Τραγικῆς βοῆς] Id. Δράμα ⁴⁾ πεποιήται Εὐριπίδου, ἐν
 ᾧ βοῦν τρίχωμον ποιεῖ εὐρῆσθαί τισι, περὶ οὗ γέγονεν
 αὐτοῖς φιλονεικία βασιλείας· δ' ὅο δὲ μορφὰς εἶπεν ἀντι-
 τριῶν, ὡς ἐξισαζούσων τῶν δυὸ ταῖς τρισὶ, τὸ δὲ διά-
 φορον τῆς μορφῆς δηλοῖ τὸ ποικίλον τῆς γνώμης αὐτῶν, ὅτι
 οὐ τοιοῦτοὶ εἰσιν, οἷοι φαίνονται. In marg. Schell. Ἐν

1) Ἀμαθῶς, sublin. Valk. Laudat hunc locum Thom. M. p. 39. ita: Ἀμαθῶς οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀνοήτως, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεξετάστως. Ἀριστοειδης· ἀμαθῶς εἰσάπαξ — πρῆσβυτέρους. — 2) Eadem observatio supra occurrit ad has orationes (p. 81. ed. Jebb.), eodem ex Panath. orat. loco laudato, adde t. II, p. 154 ὡς μίαν κ. τ. λ. ὡς autem in his desiderari non debet. — 3) γραφὰς, sic ed., Schell. γραφῆν. — 4) Eadem in Leidensi legi testatur Valken., qui ex Polyido haec desumpta, et illa: περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλ. βια. ab alio credit adjuncta, qui confuderit Minois vitulum cum aureo Pelopis in stabulis aricte, cf. Diatr. p. 201.

δράματι τινι Εὐριπίδου βούς τρίχρωμος εὔρηται, περὶ οὗ γέγονε τισι φιλονεικία βασιλείας· τὸ δὲ διάφορον τῆς μορφῆς δηλοῖ τὸ ποικίλον τῆς γνώμης.

Τῶν ἠπημέων οὐδέν] Id. Τῶν ἐκ πολλῶν συνεξάμενων· καὶ γὰρ καὶ οὗτοι πολλαῖς δολιότησι καὶ ποικίλαις συνέφονται. ¹ ib.

Ἐνθρυπτα καὶ στρεπτούς] Phot. Εἶδη πλακούντων ἀμφοτέρα. 511, D.

Ἵσπερ ὁ Μενέλεως] Sch. ed. Μετὶ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν ξίφος λαβὼν ὁ Μενέλεως, ὥστε σφάζει τὴν Ἑλένην, ἐπεὶ προὔτειεν αὐτῇ τὸν μαστιόν, ἰδὼν ἐθελήνθη καὶ ὅλος ἐκείνης γέγονεν. 512, A.

Τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους] Id. Οὗτοι Ἀφροδισίοις τῷ ὄντι χαιρεῖν ἐλέγοντο, δαίμονες ὄντες Διονυσιακοί. ib.

Τῷ δὲ φθονεῖν φιλ.] Phot. Τοῦτο τὸν Πλάτωνα διαβάλλων φησί. 512, B.

Ἀργυρίου δ' ἀξίως] In marg. Schell. Ἀξιοτιμήσεως καὶ ἰσοστάσεως. 513, C.

Γόργονα Περσεὺς ἐχειρώσατο] Ap. Mon. Δύο εἰσὶν αἱ γραφαί, Γόργονα Περσεὺς ἐχειρώσω (sic), ἢ Γόργονα Περσεὺς ἐχειρώσατο· ἐμφαίνει δὲ τὴν ἀρπαγὴν παραβάλλει οὖν αὐτοὺς τῷ Περσεῖ, δεικνὺς ὅτι ἐὰν μόνον ἄδρῶν ἢ τὸ σακκίον, οὐδὲ Γόργονα δεδοίκασιν. Sch. ed. Βούλεται διὰ τούτου τὸ ἀρπακτικὸν τῶν φιλοσόφων ἐνδείξασθαι, οἱ πρὸ τοῦ λαβεῖν δίκην Γόργονος, φοβεροὶ καὶ ἀπρόσοιτοι ὄντες μαλακίζονται αὐτίκα τῇ δόσει καὶ τοῦ φρονήματος ἐνδιδόασιν. ib.

Δύνηται] Coll. Nov. in m. γφ. οἴηται. 513, D.

Θεῖναι] Coll. Nov. in m. γφ. κρίναι. 514, B.

Δυσσεβείας] In marg. Schell. Τῆς ἐμβρονησίας τοῦ κεραυροβλήτου καὶ τετυφωμένου· κληρονομήσεως τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοιαῦτα ψηφίζεται. ib.

Τὸν ἀνθερικὸν θερίζοντες ⁵] Sch. ed. Παροιμία εἰσὶν 515, B

1) συνέφονται, sic, f. συνύφονται. — 2) ἄδρῶν τὸ σακκίον, sic ex Arist., Ap. ἄδρῶν τὸ σακκίον. — 5) ἀνθερικὸν κ. τ. λ. haec non subl. Valk., sed proxime praecedentia.

αὐται ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων λεγόμεναι, οὔτε γὰρ οἶόν τε σχολι-
 ριον ἐκ ψάμμου πλέξαι, οὔτε τὸν ἀνθερικόν, ὃ ἔστι τὸ τῶν
 ἀσταχῶν ἀρότατον, θερῖσαι.

- 515, C. Ἀνταφαιροῦσι] Phot. Διὰ τῆς κακῆς αὐτῶν γνώμης.
 ib. Ἦδη δὲ τις καὶ Σάτυρος¹] Sch. ed. Ἐν τινι δράματι
 ὑπεκρίθη τις Σάτυρος, καταρῶμενος δὲ τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς
 εἶδεν αὐτὸν προσιόντα, ὑπέκλυεν· ἦν δὲ τῷ ὄντι οὗτος
 Ἡρακλῆς² ἐκέισε κατὰ τύχην ἰστούμενος· πάσχουσι δὲ τοῦτο
 καὶ οἱ φιλόσοφοι, ὑβρίζοντες γὰρ τοὺς ἄητορας πάλιν καὶ
 φρίττουσιν αὐτούς. Phot. Σάτυρος δ' ὅστις· οὐ γὰρ τὸν
 δαίμονα λέγει τοῦ Διονύσου.
- 516, B. Εἰ ὁ Φρονώνδας] Sch. ed. Ὁ Φρονώνδας καὶ ὁ Εὐ-
 ρύβατος ἐπὶ πονηρίᾳ μεγίστη διεβύλλοντο.
- 520, B. Τοὺς Κερκυραίων νεκρούς] Ap. Mon. Θουκυδίδης³
 ἐν τῇ δ' (c. 48) λέγει, τὸν δῆμον νικήσαντα ἐν τῇ στάσει
 τοῦτο πεποιημένα.⁴ Cod. bomb. Ἐκ τῆς τετάρτης συγ-
 γραφῆς Θουκυδίδου τοῦτο ἔλαβεν· ἐκεῖνος γὰρ οὕτω διέξεισι
 περὶ Κερκυραίων, ὅτ' ἐν αὐτοῖς ἡ στάσις ἐγένετο.
- 523, B. Θανμάζω] Coll. Nov. Τιμῶτε, in m. γρ. θανμάζω.
- 524, A. Εὐφημῶν] Coll. Nov. Εὐφημίων, in m. γρ. εὐφημῶν.
 ib. Ὅμι προσήκομεν] Sch. ed. Προσῆκει γὰρ τῷ Πλά-
 τῶνι, ἐπειδὴ καὶ οὗτος φιλοσοφίας, ὡς ἔφη, μετέχει.
 ib. Γνωμένης αἰδοῦς] Bar. 7. in marg. Τιμωμένης αἰδοῦς.

1) Ἦδη δὲ τις καὶ Σ., subl. Valk. — 2) Ἡρακλῆς, ed. Ἡρα-
 κλεῖ. — 3) Θουκυδίδης, Ap. Θουκυδίδου. — 4) πεποιημένα, Ap.
 πεποίηκεν, Mon. CXXIII, penes Hardt., et supra ἐν τῇ γ' pro ἐν
 τῇ δ' — Photius in calce excerptorum ex orat. pro Quatuor. n.
 haec addit: ἀλλαντοπώλης, ὁ πωλῶν τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς λου-
 κανικά.

ΠΛΑΤΟΝΙΚΟΣ

ΤΡΙΤΟΣ ΠΡΟΣ ΚΑΠΙΤΩΝΑ.

Σχόλια εἰς τὸν τρίτον πρὸς Καπίωνα.

Εἰ δὲ μὴ ἐγγὺς ἐκείνον] Schol. ed. Εἰπὼν, ὅτι νῦν μᾶλ- 515, A.
 λον φιλεῖ αὐτὸν, ὡς οὕτως ἐρωτικῶς τοῦ Πλάτωνος ἔχοντα,
 ὃν καὶ αὐτὸς λέγει τιμῶν ἴσον τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ, ἐπιφέρει
 μεγίστην πίστιν τοῦ φίλτρου λέγων, ὡς ἐγὼ μὲν ἴσον τῇ
 ἔμαντοῦ κεφαλῇ τιμῶ τὸν Πλάτωνα, καὶ διὰ τοῦτο καὶ σὲ
 φιλῶ, ἐραστὴν ὄντα ἐκείνου· εἰ δὲ σὺ ὦ Καπίων, μὴ ἴσον
 ἔμοι τὸν Πλάτωνα ἔλεγες, ἀλλὰ καὶ ἐλάττονα, ὅπως εὐφρά-
 νης με — πῶς γὰρ¹ τις ἀκούσας παρὰ σου, ὡς κρείττων
 ἔστι τοῦ παρὰ πᾶσι θαναταζομένου, πάνν τε αὐτὸς ἐπὶ τού-
 τῳ ἦδεται καὶ τὸν λέγοντα κατάκρας φιλεῖ — εἰ τοιαῦτα
 ἔλεγες, εὖ ἴσθι, ὡς οὐκ ἂν οὕτω λέγων εὐφρανάς με, ὥσπερ
 νῦν εὐφρανας, δείξας ὅτι προκατελιημένος τυγχάνεις Πλά-
 τωνα καὶ χაίρεις αὐτῷ καθ' ὑπερβολήν. In m. Schell. Οὐκ
 ἂν δέ με εὐφρανας οὕτως, εἰ ἔφησας ἐγγὺς ἡμῶν εἶναι, ὡς
 εὐφρανας, δείξας ὅτι προκατείλημαι τῇ ἐκείνου ἀγαπῇ δη-
 λονότι.

Σπουδῇ ἦν] In marg. Schell. Μετὰ σπουδῆς καὶ 516, C.
 ἀγῶνος.

Εἰ δ' οὖν τις κῶμοι] Sch. ed. Τοῦτο οὕτω ἔλεγε, εἰ 517, A.

1) Πλατωνικός κ. τ. λ., sic Jebb., Phot. Ἀριστείδου ἐκ τοῦ
 ἐπιγραφομένου λόγου πλατωνικός τρ. πρ. Καπ., plane ut in ed., Schell.
 πρὸς Καπίωνα. Ex Codd. anglicis nil enotavit Jebb., Photius
 addidit τὸ προοίμιον. — Ex Aug. Nro CCCCXXII haec excerp-
 sit Hardt. (IV, p. 337) πρὸς Καπίωνα ἐπιμεμφομένον δῆθεν τού-
 τῳ, ὡς ἀντιλέγοντι τῷ Πλάτωνα, ἐν οἷς οἶτος πεποίηκε λόγους δύο
 ἐπὶ ῥητορικῆς, ἕστις δὴ λόγος οἶτος καὶ ὀφείλει μετ' ἐκείνους τά-
 τεσθαι τρίτος (f. ἐφ' οἷς — ὥστε). — 2) πῶς γὰρ τις — φιλεῖ per
 parenth. sejunxi a reliquis.

δὲ καὶ ἐμοὶ τις τῶν θεῶν ἐπαρωγὸς ἔσται· πολλῶν δὲ παραδόξων χορηγὸς ὁ Ἀσκληπιὸς, ἔφην, οὐδὲν ἔσται μοι πλέον ἐκ τῆς βοήθειας, ὅτι οὐκ ἔδειξας ἐμοὶ τὰ ἄθλα τῆς νίκης, ἵνα προθύμως ἀγωνίσομαι. Νοεῖται δὲ ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις, ἐκ τοῦ τί μοι περίεσται; ἢ ἀπὸ τοῦ ἵνα προθύμότερον ἀγωνιζοίμην νοεῖ ἔξωθεν, πῶς προθύμως ἀγωνίσομαι;

- ib. Καὶ μηδὲν ἐπαίειν] In m. Schell. Καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ μηδὲ ἐπαίειν, ὅτι ἀπέτυχον τῆς νίκης.
- 527, B. Συνειστήκοι] In m. Schell. Γνωρίζω εἶη.
- ib. Καὶ σὺ δὲ] In m. Schell. suppletur: εἰδείης ἄν.
- 528, B. Ἦτε γὰρ ἡμῶν (sic Schell., Jebb. ὑμῶν) φωνῆ] In marg. Schell. Εἰ τὸ φράζειν τοῦ νοῦ δηλοῖ τὸν σκόπον, τοῦτο δὲ διὰ φωνῆς ἐνεργεῖται ὄργάνου¹ οὔσης τῶν λόγων, ὃ τὸ φράζειν ἐξῆραμένος οὐκ ἂν κωλυθεῖη φιλοσοφίας ἐπιστήμην καὶ δόγματα δέξασθαι.
- ib. Εἰ καὶ] Supra in Schell. Εἴπερ καί.
- 528, C. Δοκεῖ μέσος] Schol. ed. Ἡ τοσαύτην εἵχόμεν ἔνωσιν πρὸς ἀλλήλους καὶ ὁμοιότητα, ὥστε οὐδεὶς ἂν μέσος ἡμῶν εὐρέθη, οὐδὲ ἐμελλέ τις περὶ τοῦ ἑτέρου διεξιῶν μὴ συμπεριλαμβάνειν καὶ τὸν ἕτερον· τοῖς γὰρ εἰς ἄκρον τὴν ταυτότητα ἔχουσι τί γένοιτ' ἂν μέσον;
- ib. Παρὰ τῷ ἑτέρῳ τον ἕτερον] Schell. παρὰ τὸν ἕτερον, et in m. γρ. παρὰ τῷ ἑτέρῳ τὸν ἕτερον.
- ib. Σύμφωνον] Phot. In m. σύμφωνος.
- 529, A. Ἄθλον] In marg. Schell. Τὴν σπογγίαν.
- 532, B. Λέγοντες] Ibid. γρ. λεγόντων a rec. m.
- 533, D. Εἰ μὲν οὖν (οἶν ex Hyp. Bar. 7. et Schell. recepi) καὶ] In m. Schell. ad οὖν legitur παραπληρωματικόν.
- 534, B. Εἴ γε οὐ] Ibid. γρ. οὐ a rec. m.
- 534, C. Κρύπτουσαν] In marg. Phot. φέρουσαν.
- 534, D. Δέχεσθαι τὴν πρόσκλησιν] Schol. ed. Ἡ ἔχουσαν ἀμφοτέρους προκαλεῖσθαι εἰς ἔλεγχον καὶ ἀμφοτέρων παρὰ μέρος ἀκούειν.

1) ὄργάνου, Cod. ὄργανον.

Ἐπανόδου] In marg. Schell. Τῆς ἀνακεφαλαιώσεως. 535, C.

Μηδὲν ἐλάττονος] Schol. ed. Τὸ ἐλάττονος οὐδέ- 536, A.
τερόν ἐστι, κατὰστασιν δὲ καλεῖ τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν
προσῆκουσαν οἰκονομίαν καὶ τὸ μηδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἐκ-
φέρεσθαι. Λέγει δὲ, ὡς οὐκ ἐξῆν τὴν ὅλην κατὰστασιν
ἐλάττω τοῦ παντός ἀγῶνος νομίσαι, ὥσπερ εἰ μέρος αὐτῆς
τυγχάνοντος ὡς εἰπεῖν καὶ πᾶσα οἰκοδομία κεφάλαιόν ἐστιν
εἰς πᾶν ἀγώνισμα· τὸ δὲ ὥσπερ εἰ μέρος αὐτῆς.

Τὸ τοῦ ἀνδρός προουράμενον] In m. Schell. ὃ προβλέ- 537, A.
πειν ὑπὲρ ἐκείνου δεῖ.

Ἐπάνοδον] Schell. ἐπανόδου, recte, et in marg. ὡς 546, A.
ἐν κεφαλαίῳ διηγήσεως.

Οὐκ οἶμαι γε, ἔφη ὁ Γλαύκων¹ (Jebb. Λάκων)] Schol. 546, C.
ed. Πρὸς τινα Γλαύκωνα ποιούμενος ὁ Σωκράτης τοὺς λό-
γους ἀρπάζει τὴν ἐκείνου ἀπόκρισιν καὶ αὐτὸς λέγει, οὐκ
οἶμαι γε, ἔφη ὁ Γλαύκων.

Προφέρειν] In marg. Schell. Ἦτοι ὀνειδίζειν. 549, C.

Κολούων (Phot. falso κολύων)] Ibid. Ἦτοι κολοβοῦν. 550, B.

Πλέον γὰρ οἶμαι] Schol. ed. Τοῦτο τὸ οἶμαι ὡς ib.
ἀπὸ Πλάτωνος φέρει.

Ἄλλ' ἐν τούτοις μόνοις] Id. Ἐν τοῖς κατὰ τοῦ Ὀμή- 551, B.
ρον λόγοις πλείονι ἢ ἡμεῖς κατ' αὐτοῦ χρῆται τῇ κατηγορίᾳ.

Λύγγα] In marg. Schell. Ἦτοι κλώζω. ib.

1) Jebbius male semper Λάκων, immo Γλαύκων, cf. Plat. Rep. X, 3, p. 287. ed. Ast.

Addidamenta

ad scholia in orationem pro Quatuorviris. 1

p. 193, A. Παραιτεῖσθαι] Cod. Paris. D. Τὸ προοιμίον ὡς ἐπὶ δευτερολογίας εἴρηται· ἐπειδὴ γὰρ προεῖρηται αὐτῷ πρότερον περὶ ῥητορικῆς ἐν δυοῖν λόγοις, ὡς ἤδη προθεραπεύσας τὸ πρόσωπον Πλάτωνος, οὕτω πεποιήται τὴν ἀρχήν· εἴληπται δὲ τὸ προοιμίον ἐκ κολακείας, ἐπειδὴ ἐβάρυνεν αὐτὸ τὸ πρόσωπον Πλάτωνος, ἐνδοξον ὄν. Παραιτεῖσθαι δὲ τὸ συγγνώμην αἰτεῖν, οὗ καὶ Δημοσθένης (f. οὕτω καὶ Δ.), τῷ δὲ φεύγοντι καὶ παραιτεῖσθαι· δυνάμεθα δὲ λέγειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι τὸ παραιτεῖσθαι.

ib. Περὶ τῶν αὐτῶν] Paris. D. Περὶ τῶν αὐτῶν ἀπελογήσατο καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς· λέγουσι δὲ, ὅτι ἀτόπως ἐποίησεν ἧδε εἰρηκῶς πολλάκις, τοῦτο γὰρ εἶπεν, ὡς δηλονότι ἐν τοῖς ὑπὲρ ῥητορικῆς ἀπελογήσατο ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν· καὶ μὴν ἐκεῖ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων μόνον ἀπελογήσατο, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλά φαμεν, ὅτι ἀνεγκη (sic) κάκει ἀπήγει ὑπὲρ ἀνδρῶν εἶπεν τούτων τινα ῥητόρων ὄντων καὶ τοῦ πράγματος μετεχόντων, κατὰ κοινὸν δὲ παραιτεῖσθαι, ἢ ἢ οὕτω, Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις παραιτεῖσθαι· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀντὶ τοῦ συγγνώμην αἰτεῖν ἔλαβεν, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι, ἢ ἢ οὕτω τὸ ἐξῆς, οὐκ οἶδα μὲν συγγνώμην αἰτεῖν, δεῖ γὰρ πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀπολογεῖσθαι, ἢ καὶ καθ' ἑκάτερον τοῦ κατὰ κοινού

1) Quae ad orat. de rhetorica in marginibus Paris. D. legabantur scholia non tanti aestimavi, ut aciem oculorum in iis describendis obtunderem, ad scholiastae artificia explicanda plurimam partem pertinentibus. Quidquid ex iis excerpsti, ubi ipsas has oratt. edam, publici juris faciam.

εἰς τὸ ἀπολογεῖσθαι μεταλαμβάνομενον, οὕτως ἂν προάγοιτο, ἀπολογεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα, τουτέστιν, οὐ δεῖ μοι ἀπολογίας, εἰ παρόν μοι ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ ἀνδρῶν μεγάλων, Πλάτωνι ἀντιλέγων, ὅς γάρ ἂν ἢ Πλάτων, πρεσβύτεροι οὗτοι οἱ ἄνδρες καὶ χρόνω καὶ ἀξιώματι.

Ἄλλωστε] Paris. D. Ἄλλη θεραπεία, ὅτι οὐδὲ πρὸς ib. αὐτὸν Πλάτωνα ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλ' ὑπὲρ ἀνδρῶν· συνίστησι δὲ τὴν ποιότητα τῶν ῥητόρων, ἵνα δίκην δείξῃ τὴν ἀντιλογίαν· καλῶν δὲ καὶ ἀγαθῶν λέγει, ἵνα καὶ ἀπὸ σώματος καὶ ψυχῆς ἐπαινέσῃ τοὺς ἄνδρας (ead. a rec. manu in altero margine adscribuntur): καὶ ἀπὸ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ χρόνου, τοῦτον βούλεται διὰ τοῦ οὐκ ὀλίγων οὐδὲ ἤττον παλαιῶν.

Πρεσβυτέρων] Paris D. Supra: Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἄξιον ib. τιμῆς.

Παρέστη δέ μοι] Paris. D. Δοκεῖ τοῦτο μέρος εἶναι 195, B. προκατωσκευῆς, τὴν αἰτίαν ἔχοντος τοῦ λόγου ἀπὸ τῆς Δημοσθενικῆς διαιρέσεως καὶ τοῦτο οὕτω κρίνοντες· τεχνικῶς δὲ καὶ τὰ ἄλλα διαβάλλει τοῦ Γοργίου, ἵνα πλέον διασύρῃ τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν· ἄλλα δὲ λέγει τὰ λεχθέντα κατὰ τῆς ῥητορικῆς, ἐστὶ δὲ ἐντεῦθεν εἰσβολὴ εἰς τὸ ἀντιγραφικὸν κεφάλαιον.

Τὴν κατηγορίαν] Id. Κατηγορίαν καταχρηστικῶς φησι, ib. κυρίως γὰρ ἢ ἐν δικαστηρίῳ.

Μιλτιάδου κ. τ. λ.] Id. Τὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα οὐχ ib. ἀπλῶς λέγει, ἀλλὰ τῇ δόξῃ Πλάτωνος τὴν δόξαν τῶν ἀνδρῶν ἀντιτάττων.

Ἄνειμένως] Id. Ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ κακούργου, μὴ δόξας ἀπ' ἀρχῆς ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ μὴδ' ἂν εἰς] Id. paullo corruptiora servat, quae ib. ex Ap. edidi, atque τοῦτο post Ὀμηρικὸν inseruit.

Εἰκάσειεν] Id. Ἀντὶ τοῦ κρίνειν, ἀττικῶς· τὸ δὲ νόημα οὕτω, πρὶν, φησὶ, ὅλων τῶν λόγων ἀκούσειέ τις, οὐ δύναται γνῶναι, τί περιέχουσι, τοιοῦτοι γὰρ οἱ διάλογοι.

Τῆς βλασφημίας] Id. Ἀύσις ἐστὶν ἀντιπίπτοντος, ἀνα- 194, A. κύφαντος ἀπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἀντιπίπτοντος· βλασ-

- φημίαν δὲ πάνυ δεινῶς εἶπεν, ἵνα δείξῃ ψευδῆ τὴν κατηγορίαν, βαρυτέρῳ ὀνόματι πλήττων τὸν Πλάτωνα.
- ib. Εὐθύς] Id. Καλῶς τὸ εὐθύς, ὅτι ὕστερον τοῦτο προσέθηκεν, ἵνα κλέψῃ τὴν κακουργίαν.
- ib. Ἐκ τοῦ πράγματος] Supra in Paris. D. Τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑποθέσεως.
- 194, B. Σπουδαῖον] Id. Τὸ σχῆμα μεταληπτικόν, ἀπὸ θελουκοῦ εἰς οὐδέτερον πρᾶγμα.
- ib. Ὡστε τις] Id. Πανταχοῦ φθόνον κατασκευάζει αἰτίαν τοῦ Πλάτωνος.
- 194, C. Εἴ γε καὶ μηδὲν] Id. Ἀντὶ τοῦ οὐκην (sic) φησιν κίνδυνον οὐδὲ φόβον, μὴ ὅτι τὸ ἥδὺ νομισθῆ τοῦ βελτίονος καλλίον· ἔστι δὲ Δημοσθενικόν, ὥστε κινδυνεύει τὸ λίαν κ. τ. λ. vide, quae ed. ex Ap. Mon.
- ib. Τὰ βέλτιστα] Id. Εἰς τὸ ἐλέγχειν δηλονότι Καλλικλέα, ὥστε τὰ βέλτιστα λέγειν ἄμεινον εἴη τοῦ πρὸς ἠδονήν.
- ib. Ἄλλως τε καὶ] Id. Δεινῶς εἶπεν, οὐ γὰρ ὅτι ὁ Καλλικλεῖς ἀπειρήκει καὶ ἠτήθη, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὁ Πλάτων περιέθηκεν αὐτῷ τὴν ἦταν τοῦ λόγου· ἀπειρηκότος δὲ εἶπεν καὶ οὐ πεισθέντος, οὐ γὰρ ἠδυνήθη, φησὶν, κατ' ἀξίαν τῆς ἐρητορικῆς ἀγωνίσασθαι.
- 194, D. Πέπονθα δὲ] Id. Τῷ Σωκράτει τῷ αὐτοῦ διδασκάλῳ περιέθηκεν ὁ Πλάτων τοὺς λόγους κοσμῶν αὐτόν· πολλῶν δὲ λέγει τῶν ιδιωτῶν, ἐκεῖνοι γὰρ, ὅταν συλλογισθῶσιν, οὐδὲ δέχονται τὴν ἀπόδειξιν.
- 195, C. Θεραπεύειν¹⁾] Id. consentit cum Apogr. Mon.
- ib. Ὡσοθ' ὅταν] Id. Ἀντὶ τοῦ πάνυ· ἐπίτασις δὲ ἡ λέξις.
- 195, C. Ἦνυστο] Id. Ἀντὶ τοῦ συνετέθη, ἐλέχθη.
- ib. Ἀναφορὰν] Id. Ἀναφορὰν λέγει τὴν αἰτίαν· ὅρα δὲ, πᾶς τὴν βίαν δείκνυσι τὴν Πλάτωνος, ὅτι ἐβιάζετο εἰς ἐν τὰ πάντα ἀναφέρειν· δεινῶς δὲ καὶ δύο τούτους (sic, f. διὰ τούτου) ζημίας ὀνόματι δημοσιεύει τὸν φθόνον τοῦ Πλάτωνος.

1) Quae inde a θεραπεύειν sequuntur, excerpta sunt ex marg. Cod. D.; superiora complent primi folii oras, in quarum inferiore legitur item epigramma in Periclis statuum.

Ἵσπερ ὠδίνων] Id. Ἐνταῦθα φανερῶς τὸν φθόρον ib. ἐκφαίνει τοῦ Πλάτωνος· ὠδίνων δὲ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἐπιθυμῶν τὴν κατ' αὐτῶν διαβολήν· ἡ δὲ λέξις εἰληπται ἀπὸ τῶν κνουσῶν γυναικῶν, ἐπεὶ κακείναι παρ' ὄλον τὸν τοῦ κύειν χρόνον ἐνεπιθυμεῖς εἰσίν· ἰστέον ὅτι ταύτῃ τῇ λέξει καὶ τῷ κίσειν ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν· Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς εἰρήνη (497).

Ἵμεῖς μὲν οὖν οἱ κιντῶντες¹

Τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.²

Ἵλλ' ὅσα γε] Id. consentit cum Ap., sed τοῦ ante 196, A. Πλάτωνος deest, κατηγορήσαντος γὰρ, γὰρ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Σικ. συστρατεύων αὐτῷ ἔρρύμην αὐτὸν ἐν τ. θ., ἐν θυμέλεισσι, ὀλέσω deest.

Ἵνομαστί] Id. Καὶ μετὰ τοῦ σ̄ καὶ χωρὶς τοῦ σ̄. τὸ ib. δὲ ἄττικώτερον ὀνομαστί.

Π Ε Ρ Ι Κ Λ Η Σ .

Καὶ πρῶτον μὲν] Id. Ἐπίγραμμα εἰς στήλην Περικλέους· 196, C.

Ἵγασάμην ὀρόων σε, Περικλέες, ὅτι καὶ αὐτῷ

Χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημήγορον ἦθος ἀνάπτεις,

Ἵσπερ τι Κερροπίδησι θεμιστεύων πολιήταις

Ἵμὸθον ἐντύνων Πελοπήιον, ἰστάμενος δέ.

Ἵτερον εἰς Ἀθηναίους·

Ἵλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι

Ἵκτειναν Μήδων εἴκοσι μυριάδας.

Εἰ ἄρα ἄξιός] Id. Δημοσθενικῶς, ἵνα πανταχόθεν τὴν 196, D. ἀρετὴν αὐτοῦ πιστεῦσθαι.

Τὴν ὀρθήν] Id. Ἵλεγε παροιμίαν, ὀδὸν εὐθείαν (Cod. 197, A. εἰδέης) τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας· οἰκείως οὖν τῆς παροιμίας ἐμνήσθη· δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία καὶ τὸν δίκαιον, οὐχ ὅτι δὲ τὰς ἄλλας ὀδοὺς ἠγνόει, ἀλλ' εἰδῶς, σωφρόνως διῆγεν· τὸ δὲ ὥσπερ τοὺς πρεσβυτάτους Ἀθηναίων, ἵνα καὶ Πλάτωνα αὐτὸν φῆ ἐπαινέτην ἔχων, ἐν γὰρ τῷ Τιμαίῳ φησι κ. τ. λ, vid. Arogr. ad ὥσπερ τοὺς πρεσβ.,

1) Cod. κινύοντες. 2) Cod. ἀνδρικῶς.

in his recedit Cod. Paris., ἀνθρώπους εἶναι, τοὺς ὅτι οἱ Ἄρχ., uti legendum.

- 197, B. Ἐναντία Θουκ.] Id. cons. cum ed., sed ἄλλον δὲ τινα — haec adduntur: αὖξει δὲ τὸν Θουκυδίδην, ἵνα πλείον αὐξήσῃ τὸν Περικλέα, καὶ πρὸς τοῦτον γὰρ ἀντιπολιτευόμενος ἀπέειπε τῆς πρὸς τὸν δῆμον κολακείας· κολακείαν γὰρ λέγει τὴν κομψότητα, τούτου δὲ τοῦ Θουκυδίδου κ. τ. λ. vid. quae edidi ex Mon. et Leid.
- 199, B. Παντὸς Πεισ.] Id. cons. cum Ap., sed ὡς φησιν Ἡρόδοτος· διὸ καὶ πάντων τυρ., ὡς καὶ κ. τ. λ. desunt.
- 199, C. Καὶ τοι εἰ τὸν Ἄρχ.] Id. cons. cum Ap., nisi quod μετὰ γοῦν, ἐπικλήθηναι δὲ αὐτὸν, ἐκ τοῦ ἐναντίου — οὐχ εἴλετο desunt, recte opinor, pergit D. οὗτος δὲ ὁ Ἄρχ., ὅτι Περικλέου ἦν υἱὸς κ. τ. λ. desunt omnia.
- 200, A. Τάξιν] Id. Δύο ἦσαν Ἀθήνησι πολιτεῖαι· οἱ μὲν γὰρ ἦσαν καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἱ καλούμενοι ὀλιγαρχικοὶ, οἱ δὲ δημοτικοὶ· καὶ τούτων μὲν προῖστατο Κίμων πολλὰ διανεμών καὶ συγχωρῶν ἐκ τῶν χωρίων ἀφορίσασθαι τοῖς βουλευμένοις καὶ ἰμάτια νέμων τοῖς πένησι, τῶν δ' ὀλιγαρχικῶν προῖστατο Περικλῆς· κατηγορηθεὶς δὲ Κίμων ὑπὸ Περικλέους ἐπὶ Ἑλληνικῇ τῇ ἀδελφῇ (Cod. τῇ Δελφικῇ) καὶ ἐπὶ — desideratur nonnihil, f. Πάρῳ τῇ νήσῳ, ὡς ὑπ' αὐτοῦ προδεδομένη, ἐξεβλήθη, δεδιώς δ' ὁ Περικλῆς, μὴ ζητηθῆ ὑπὸ τῶν δημοτικῶν πρὸς τούτους ἐχώρησεν.
- 200, B. Ἵπερορῶν] In marg. Paris. A. Τὸ ὑπερορῶν ὅπως μετὰ γενικῆς συνέταξεν Ἀριστείδης, ὃ δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς τὴν Φιλίππου ἐπιστολῇ λόγῳ αἰτιατικῇ συνέταξεν, ὅδε γὰρ πῶς ἐκεῖνός φησι, τὰς πίστεις ὑπεριδῶν καὶ τοὺς ὅρκους ὑπερβάς, (Dem p. 164. ed. Sch. ὢν ἐκεῖνος τὰς πίστεις ὑπερβάς καὶ τοὺς ὅρκους ὑπεριδῶν).
- ib. Φωραθεὶς) Paris. D. Τοὺς εἰρωνίως φησι· φαίνεται γὰρ καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ Σωκράτους.
- 201, B. Ἴδια κέρδη] Id. Ἴδια κέρδη λέγει ἢ ἰδιωτικά· αἰνίττεται δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην ἑαυτῷ κέρδη πραγματευόμενον διὰ τὴν ἵπποτροφίαν, εἶχε γὰρ ἵππους ἢ Σικελία καλοῦς, καὶ καί τις τοὺς Ἀθηναίους ἤγε.

Ἀκροτελεύτιον] Id. Κατεχρήσατο τῷ ἀκροτελεύτιον, 202, B.
ἀκροτελεύτιον γὰρ τὸ τέλος τοῦ ἐν μέτρῳ στίχου.

Γεγονώς] Id. Καλῶς εἶπε γεγονώς καὶ συγγεγονώς, 202, C.
ἐνδέχεται γὰρ τὸ γεγενῆσθαι μὲν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον,
μὴ εἰδέναι δὲ τὰς πολιτείας τοῦ Περικλέους, διὰ τοῦτο εἶπε
συγγεγονώς, ἐπειδὴ συμφοιτήτης ἦν Περικλέους ὁ Θου-
κυδίδης· (f. χρόνον καὶ τὸ εἰδέναι τὰς π.)

Μη μόριον μόνον] In D. similia leguntur, atque in Ap. 203, B.

Εἰ βούλει τὴν ιδέαν] Id. Ἄρα οὖν ἔστιν ἰδέα κολάκεια; ib.
οὐδαμῶς· θέλει εἰπεῖν, ὅτι εἰ Περικλῆς ἐχρήσατο τῇ κολα-
κείᾳ, ἀγαθὴ; εἰ ἀγαθὴ, ιδέαν ἔχει· ιδέαν νῦν λέγει τὰ
δύο μέρη τῆς κολακείας, αὐτὸ τὸ γένος τῆς αἰσθητικῆς κολα-
κείας τὸ ἐνσώματον, οἷον εἰ ἀρχέτυπον τῶν ἐπὶ γῆς κ. τ. λ.
vide Apogr.

Θεαρίωνος] Id. cons. cum ed. 203, C.

Ἐν τοῖς δράμασιν] Id. Εὗρομεν παρὰ τοῖς ποιηταῖς, 205, A.
ὅτι τινὰ τῶν κ. τ. λ. vid. Apogr.

Τὴν δόξαν] Id. Ἀπὸ τοῦ μὴ δουλεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις 205, C.
καὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς· δόξαν δὲ λέγει τὴν
φήμην, ὅτι Ὀλύμπιος ἐκλήθη.

Παρενθήκην] Id. cons. c. ed. 207, B.

Ω Πλάτων κ. τ. λ.] Id. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς αὐτοῦ δια- ib.
λόγους εἰς Σωκράτην καὶ Πλάτωνα ἀνέθηκε· τὰ ὅμοια δὲ
καὶ Δημοσθένους ἐποίησε εἰπῶν, Κρέων καὶ Αἰσχ. κ. τ. λ.
vid. Ap.

Μᾶλλον δ' εἴρηκας] Id. paullo uberius, quam legun- ib.
tur in Ap.

Ἀναξαγόρα] Id. cons. c. ed., nisi quod καταγιγνώμε- 207, C.
νος — οὗ γεγόνασι ἀκροαταὶ Π. κ. Θ.

Οἰδεῖν] Id. Ἰατρικώτερον τὸ οἰδεῖν εἶπεν, εἶτα ἐνέ- 208, B.
μεινε τῇ μεταφορᾷ τῶν σαρκῶν τῶν ἀρχαίων· εἰκότως
δὲ εἶπε τοῦτο, ἐν γὰρ τῇ Σικελίᾳ τὰς ἀρχαίας σάρκας ἀπώ-
λεσαν, ὅ ἐστι τὴν ἀρχαίαν ἀνδραγαδίαν ἧτοι παρασκευῆν·
ὑπουλον δὲ εἶπεν εἶναι τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν γὰρ αὐτῇ

γὰρ αὐτῇ ἐδίδου δυνάμεως οὐκ ἐχούσης, leg. δυνάμεως οὐκ ἀνεχούση ex Ap. Mon.

- 208, C. Αἰγεςταίων] Id. cons. c. ed., nisi quod δὲ τρέφειν, τοὺς πρεσβ. ut Leid., in reliquis cum Leid. facit.
- ib. Σικελικὴν τρ.] Id. cons. c. ed.
- 209, A. Τὸν Εὐρυτίωνα] Id. ut ed., sed φίλτατον ut Leid., συγγενῆς ἦν, Ἄκτορος Πολυμήλην.
- ib. Ἀδράστῳ] Id. ut ed., nisi quod cum Leid. μετὰ τοῦ οἰκείου υἱοῦ, τὸν δὲ παῖδα μᾶλλον ἀνεῖλεν κ. τ. λ.
- 210, B. Αἰλούς γὰρ] Id. Δημοσθενικῶς ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης μεθ' ὠδευσε, πάσας ὁμοῦ τὰς ἀντιθέσεις εἰς μίαν συναγαγὼν, ἵνα μᾶ λύσει σαφρὰς αὐτὰς ἀπεργάσῃται.
- 210, C. Ἐγὼ μὲν γὰρ] Id. Ζῆλος Δημοσθενικός.
- 211, B. Τοὺς δὲ παρόντας] Id. Νικίαν καὶ Κλέωνα καὶ Ἀλκιβιάδην αἰνίττεται, λαλοῦντας δὲ εἶπε καὶ οὐ λέγοντας, ἀντὶ τοῦ φλυαροῦντας.
- 212, A. Διοτίμα] Id. cons. c. Leid.
- 212, B. Σὺ δὲ Μαντινικὴν] Id. c. Leid., sed οὕσαν τῆς ῥητορικῆς· ἡ δὲ Διοτίμα ἱερεῖα γέγονε τοῦ Λυκαίου Διὸς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἧς τῇ προσευχῇ ἐκωλύθη ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἡ λοιμὸς δέκα ἔτη.
- 212, D. Ὡς πάντες] Paris. A. Οἶμαι οὕτως ὀφείλειν γράφασθαι· ὡς μᾶλλον πάντες ἢ Περικλῆς ἐπηρκῶς ἂν εἶη λαλεῖν αὐτούς.
- 213, B. Καὶ τὸ τοῦ Λάχης] Paris. cons. c. ed., quibus haec addit: δεινῶς οὖν ἐπεχείρησεν ὁ ῥήτωρ, δεικνὺς ὅτι ὁ Πλάτων ἑαυτὸν ἐπῆγεσε διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Σωκράτους.
- 213, C. Μῆτε ποιεῖν] Id. facit cum Apogr.
- 215, C. Ὡς ἐκαίδεκα] Id. cum ed., sed ὅποτε παρῆλθη et diserte legitur Τάχυν λέγεις με, uti est in ed.
- 215, D. Ὁ Βουζύγης] Id. cum ed., τὰς ἐν Ἑλ., ἀροτριώσας — εἰπὼν γὰρ ὁ Β., προσέδηκεν pro εἶπεν, ἀσεβῆς· τὸ δ' ἄριστος κ. τ. λ. omissis reliquis, quae quidem intercedunt.
- 216, A. Αἰρῶν] Id. fac. cum Ap. Mon.
- 216, D. Καὶ μὴν ἐν οἷς γε] Id. Ἐκ Θουκυδίδου τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ἐξ ἂν τοὺς ἄλλους ψέγουσιν οἱ κωμικοί, τοῦτον ἀπο-

λύουσι τῆς μέμψεως, τῷ λέγειν αὐτὸν Βουζύγην ἀντὶ τοῦ τιμίου ἔργου γένους (sic).

Τῶν Ἀντιφῶντος] Id. Κατ' εἰρωνείαν, ἐπειδὴ καὶ Πε- 217, B.
ρικλῆς αὐτοῦ ἦν μαθητής· ὥσπερ δὲ ὁ Πλάτων ἑαυτὸν σεμ-
νύνει τῷ ὀνομάει τοῦ Σωκράτους, οὕτω Ἀριστείδης τὸν
Θουκυδίδην τῷ ὀνόματι τοῦ Ἀντιφῶντος, τοῦ διδασκάλου
αὐτοῦ· εἶτα ἐπήγαγε καὶ ἅμα ὡς τὸ εἰκὸς, τουτέστιν ὡς
εὐφυῆς καὶ ἄριστος τὰ πάντα· οὐκ ἄρκει τὸ ἐπὶ μόνους
διδασκάλους σεμνύνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ οἰκείας φύσεως.

Πρὸ τοῦ Ἀντιφ.] Ead. ferme in D., quae in ed. ib.

Πρὸς τοῦσχατον] Id. Τὸ κυριώτατόν φησιν, οὐκ ἀτι- 217, C.
μότερον, ἀλλ' ἰσχυρότερον.

Ἀναξαγόρα] Paris. A. Οὐχὶ τῷ φιλοσόφῳ τὰ φυσικά, 218, A.
ἀλλὰ τῷ . . . . φοιτήσαντι.

Τὸ σὸν, ὦ Πλ.] Paris. D. Ἀντὶ τοῦ, ὅπερ λέγεις, ποιεῖ· 219, B.
φησὶ γὰρ ὁ Πλάτων, ὅτι δεῖ κόσμιον εἶναι τινα, τὸν κό-
σμον μιμούμενον.

Τοῦ βάρους] Id. cum Ap., diserte autem κόμπου pro 221, A.
κείματος, quod monstrum expiare non potui, διὸ pro
διόπερ, καὶ δυστυχεῖ φιλοσοφίαν, τούτοις δὲ ὁ Λυκ.

Πλεῖν ἢ στ.] Id. c. Ap., nisi quod omissis ἀντὶ τοῦ ib.
πλέον ita pergit: τὸ δὲ ἢ σταδίῳ μέτρον τί φησιν· λέγει
οὖν, ὅτι πολὺ λάλοι ἦσαν.

Ἔ τῶν ῥήμ.] Id. c. Ap., omisso ἐστι post ὅμοιον. 221, B.

Προσόμοιος] Paris. A. Ἐπὶ Ὀδυσσέως. 222, A.

Κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλ.] Paris. D. c. Ap. 222, C.

Οὐκ ἄπ.] Id. Ἀπὸ παροιμίας τοῦ χρ. φ. τὸ μὴ παρ. κ. τ. λ. 223, C.

Δαρτεῖος ὁ Ἰστ.] Id. c. Ap., sed πλουσιώτατος τῶν 224, C.
πρὸ αὐτοῦ ἐγένετο καὶ ἀπαιτήσας φόρον τοὺς ὑπηκόους,
διότι ὀργίλως, quae inde ab ἀντὶ βασ. leguntur, in D.
omissa sunt.

Ἀπανταγῇ] Idem. Τὸ πρακτικὸν ἐμφαίνει τοῦ Περι- 225, C.
κλέους· ταῦτα δὲ ἔχομεν παρὰ τῷ συγγραφεῖ.

Τοὺς ἄλλους ἕπ.] Id. cum Apogr., sed Σώστρατος ib.
Ἄν., ἐκ Κεραμίων.

- ib. Οὐχ ἡσυχάζων] Id. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ οὗτός ἐστιν· ὄρα δὲ πανταχοῦ τὸ πρακτικόν.
- 226, A. Ἔως καὶ ταύτην] Id. cons. c. Ap.
- 227, A. Εἶξαν αἰτῶν] Id. Θεμιστοκλέους τοῦτο παραινέσαντος, ἵνα μὴ διχανοήσωσιν οἱ Ἕλληγες· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι παρεχώρησε τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἑλλήνων τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰς Σαλαμίνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἔφη ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.
- 227, D. Κομωδίας] Id. Εὐκαιρῶς τὸ ὄνομα τῆς κομωδίας τέθεικε, διότι διαβολῆς χάριν κ. τ. λ.
- 228, A. Ἐπίθει νόμους] Id. ab ed. verbis tantummodo discrepat.
- 229, A. Φῆς ἐκεῖνα ἄκ.] Id. Λέγει γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Γοργία, ἐξ ἀκοῆς εἶδέναι τὰ κατὰ τοὺς ῥήτορας.
- 229, B. Ὁ Κρής] Id. varietatem Leidensis Cod. servans cum editis desinit.
- 229, D. Τοὺς πολεμίους] Id. cum Ap., sed quae in fine adduntur, ἀπὸ πόλεως κ. τ. λ. ommissa sunt.
- 231, B. Ἄλλ' ὡς περὶ ἄρ.] Id. Οἶον ὅτι δις τρις ἐξ, καὶ ὅτι τοῦ τετραπηχέος τὸ ἥμισυ διπηχὺ ἐστι.
- 232, A. Ἀλλὰ τοῖς ἄκροις τῶν Ἑλλ.] Id. Αἶαντες καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Περικλῆς.
- 233, A. Ὡσπερ καὶ Λακ.] Id. Οὐχ ἀπλωῶς εἶπε Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ ῥητορικῶς, οἶδε γὰρ ἐπαινέτην αὐτῶν τὸν Πλάτωνα, οὕτως γοῦν πρὸς τὴν τούτων πολιτείαν τὴν αὐτοῦ Πλάτων συνέγραψεν· οὗτοι γοῦν συγκρούοντες τοὺς ἀνθρώπους κ. τ. λ. vid. ed.
- 233, B. Οὐκ εἰκὼς] Id. c. Ap.
- 233, C. Ἐπεὶ καὶ Λακεδ.] Id. Ἀπὸ Λακεδαιμονίων τῶν φίλων τοῦ Πλάτωνος λαμβάνει τὸ παράδειγμα, λέγει δὲ, ὅτε μετὰ τὰ ἐν Λευκτροῖς Θηβαῖοι διέβησαν τὸν Εὐρώταν μετὰ τῆς μυριάδων.
- 233, D. Ποτὲ Θηβ.] Id. Καλῶς τὸ ποτὲ καὶ οὐκ ἀεὶ, τοῦτο γὰρ ἦν Λακεδαιμονίων εἰς Θηβαίους κατηγορημα· λέγει δὲ τὰ μετὰ τὰ Λευκτρικά.
- 234, A. Ἐκατέρους] Id. c. Ap., ἔστι δὲ εἰπεῖν κ. τ. λ. desunt.
- 235, A. Τοὺς δ' ἀχρήστους] Id. c. Ap.

- Κῦβος] Id. similia c. ed., sed ἀπό μεταφορῆς τῶν 255, C. ταυλιζόντων κ. τ. λ.
- Ἰω, μὴν τὸν Μελ.] Id. c. Ap., διὰ τὴν ἀνδρίαν, ἀξιο- 257, C. πιστον κ. τ. λ. desunt.
- Λέοντα ξυρεῖν] Id. c. Ap. 237, D.
- Καὶ δειλίας] Id. c. Apogr. 238, A.
- Διαδόσεις] Id. c. ed., varietatem Leid. servans, in 238, D. sine est ἐλαβορ.
- Μεγαλοπρεπεία] Id. c. Ap. 239, B.
- Ἐφορκία] Id. de ἐφορκίοις nonnihil, ut supra ad Panath. ib.
- Καὶ γὰρ τὰ σώματα] Id. c. ed. ib.
- Ἄμα δὲ εὐλ.] Id. plane ut ed. 240, B.
- Ἄλλὰ τὴν ἀρχὴν] Μεταστατικῶς ἀπολογεῖται εἰς τὴν 241, A. ἀρχὴν μεταφέρων τὸ ἔγκλημα. Ἀπτικῶς δὲ εἶπε, τὸν μισθὸν ἐγκαλεῖς.
- Ἐπεὶ ὅτι γε] Id. c. ed. ib.
- Οὐδέ γε οἱ Καρχ.] Id. c. ed., sed D. post ἐπολιτευ- 241, D. οντο desinit.
- Ἄλλὰ καὶ τῶν νομ.] Id. fere ut in ed. 242, C.
- Ὡσπερ γὰρ, φησὶν, οἱ γρ.] Id. Ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ 244, B. φησι τοῦτο.
- Ζῆν] Id. Κατεχρήσατο τῇ περιβολῇ (f. παραβολῇ) ἀντὶ 244, D. τοῦ γράφειν ζῆν εἰπαίν.
- Ἡ γὰρ ὄναρ] Id. c. Ap., ὅθεν καὶ τὸ κ. τ. λ. desunt. 245, C.
- Ἄφ. ἐστίας] Id. c. ed.
- Οὐκοῦν] Paris. A. Ἡ σύνταξις, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, οὐ- 246, D. τως ἔχει, ἢ τίνα ἐχρῆν πρῶτον Πλάτωνος ὑπὲρ Περικλέους εἰπεῖν, ἢ εἴ τις αἰτίαν ἐπήγαγε Περικλεῖ, ὥστε καὶ Πλά- τωνος χρῆ γράφειν καὶ οὐχὶ Πλάτωνα.
- Ἡ τίνα χρῆν] Paris. D. c. ed. 247, A.
- Ἡ τῆς μὲν Ἄφ.] Id. c. ed. 249, A.
- Οτι γὰρ οὐκ] Id. brevius ed. continet. ib.
- Καὶ οὐκ οἶδ' ὅτω] Id. Ἀριστοῖδης φησὶ λέγειν καὶ Σα- 251, A. ράμβω τῷ κατήλω· ὁ δὲ ζῆλος Δημοσθενικός, τὰ τελευ- ταῖα τῆ προσάπτων ἀορίστοις ἐκφέρειν (leg. ex ed. τὰ εὐ- τελῇ τῶν πρ.).

K I M Ω N.

- 251, A. Ἄλλὰ νῆ Δία] Paris. D. fere ut in ed.
- 251, C. Ἐβουλόμην] Id. c. ed.
- 251, D. Ἐφριέμην] Id. Ἐπεῖχον ἑμαυτὸν, εἰπὼν καὶ τὸ ἐξ οὐ-
ρίας ἐπέφερος τὸ ὑφριέμην ἐκ μεταφορῶς τῶν χαλῶντων
τὰ ἰστία.
- 252, A. Μηδὲν ἀπηγές] Id. c. Ap. similia fere continet.
- 252, B. Μέχρι πόρῳ] Id. c. ed. Τοῖς ἀριστεῖσθαι αἰρουμέ-
τοις δοκεῖ ὁ Ἀριστείδης ψέγειν (Cod. ψέγων) μᾶλλον τοῦ-
τον ἢ ἐπαινεῖν (Cod. ἐπαινεῶν) προσματυρῶν τοιαῦτα· ἄλλὰ
Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα, τὸ γὰρ ἦττον ὁμολογῶν τὸ μεί-
ζον ἀπολύεται.
- 252, C. Ἀρχαῖον ἦγ.] Id. brevius, quam Ap.
- 252, D. Ἄλλὰ καὶ] Quae in ed. post Κίμωνος leguntur, con-
gruunt cum ed. et Leid.
- 254, B. Ἀρχὴν ἐπέτ.] Id. c. Ap.
- 254, C. Μῆτε οἰκ.] Id. c. Ap. consentit inde ab ὡς Ξενοφ.,
superioribus omissis.
- 256, A. Ἐν γὰρ αὐτοῖς οἷς] Id. Πάλιν τὴν πολιτείαν αἰνίτ-
τεται καὶ τοὺς νόμους, οὓς συνεγράψατο.
- 256, C. Οὐδ' ἐν Καρῶν σχ.] Id. c. ed.
- 257, D. Εἰς πᾶν ἐλθεῖν] Id. c. Ap.
- 258, B. Ἐν τῇ ὑπερορίᾳ] Id. c. ed.
- 259, A. Ἄλλ' ὃ π.] Id. c. ed., sed ἀμυνόμενος αὐτὸς ὁ Κ.,
ἐπεξῆλθε καὶ Ὅμηρός φησιν, χαλεπαίνει· παροιμία· τὸν ξ,
εἰς ἡμᾶς.
- 259, D. Ὅμως τις ὕμνησε] Id. Τὸν Σιμωνίδην εἰρωνεύεται,
ὡς τολμηρὸν τι ποιήσαντα.
- 260, C. Ἐν αὐταῖς Πύλαις] Id. c. ed. et Mon., in fine ad-
duntur haec: νοεῖται δὲ ὅτι καὶ ἐν ἀνάγκαις, ὅθεν καὶ παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν κινδύνων ἐν ταῖς Πύλαις ἢ μάχη.
- 260, D. Οὐδὲν πλέον] Id. Εὐκαίρως λέγει, ἐπειδὴ τῶν πεζο-
μαχοῦντων Λακεδαιμονίων ἐπαινήτης ὁ Πλάτων.
- 261, A. Διὰ ταῦτά φησι] Id. Μιμεῖται τὸ σχῆμα τοῦ λόγου
τοῦ Σιμωνίδου, ὡς ἐκεῖνος ἡμῖν διαλεγόμενος.

Καὶ ὁ φησιν Ὅμ.] Id. c. ed. 262, C.
 Τῆς τοῦ παντός] Id. c. Ap., sed ἀντὶ τοῦ ἀρμόττον, 263, A.
 ἦτοι τοῦ κόσμου.

Μ Ι Λ Τ Ι Α Δ Η Σ.

᾽Ωσπερ οὖς] Paris. D. c. ed., sed χειμῶνι δὲ χρ., πε- 266, C.
 ριέπεσον, Epigrammate praetermisso.

Τὸ τῶν Πλαταιέων] Id. c. ed. consentit, omissis tamen ib.
 plerisque et reliquis in compendium redactis.

Ἐξίωςας τιμῆσαι] Id. Παραδόξως τιμὴν ἐκάλεσε τὸ 267, B.
 φανερά δηθ'εν ποιῆσαι τὰ ἐγκλήματα, ἐπὶ γὰρ καλοῦ τὸ
 τῆς τιμῆς ὄνομα λέγεται.

Ἦ ποῦ χοροῦ] Id. C. ed. et Leid., sed in ἀριστερο- 267, D.
 τάτης desinit.

Τὴν πρὸ τοῦ θ.] Id. c. Ap., nisi quod ὁ μὲν, τινὲς ib.
 μὲν οὖν φασι, ὁ τοῦ Θεμ., ὅτι χόρος ὅτε εἰσῆι, εἰσήρχετο.
 Additur in Cod. D. post ὀρῶντες longa eaque inepta ex-
 plicatio, quomodo τὴν πρὸ τ. θ. accipi possint.

Ἀναποδίζει] Id. Ἰδική ἐστιν λέξις τοῦ Πλάτωνος· εἰ- 268, A.
 ρηται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνακάμπειν πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρωτῶντα
 καὶ ἀναστρέφειν.

Τοῖς ἔπεισιν] Id. Ἐπη λέγονται καὶ ἀνάπαιστοι καὶ 268, B.
 ἴαμβοι.

᾽Ως οὐ τὸ παν.] Id. c. ed., sed ἡδὺ καὶ τὸ ἐκ π., 268, C.
 Δώριον.

Πάλλαδα] Id. c. ed., nisi quod: τὸν δὲ ποιητὴν αὐ- 268, D.
 τοῦ Φρύνηγόν τινά φασιν ἢ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον· τὸ
 δὲ δεῖν ἂν γελώιως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει,

Πάλλαδα περσέπτολιν κλεισοπολεμάδοκον

Ἄγνάν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμνηπῶλον

Ἀυτοῦ πάφθενον.

Τηλέπορον] Id. c. ed. et Leid. ib.

Εἰ δέ τις] Id. c. ed., nisi quod κακουργήσειε καὶ τὸν ib.
 βωμὸν ἐνεδρεύσειε.

Ἦ κάμφειε] Id. ad ed. haec addit: ἔκλυτα καὶ ὑπόητα 269, A.

πρὸς πόλεμον· καμπὴν οὖν λέγει τὸ μέλος τὸ κεκλασμένον, οὐ μὴν δῆλον ὡς πρὸς πόλεμον ἐχρῶντο τοῖς μέλεσι· ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, εἰ δέ τις ἐν τῷ λέγειν παρὰ μέλος τι φθέρῃται.

ib. Μαραθωνομάχους] Id. Μαραθωνομάχους προμαντεύεται, οἰονεὶ ὁ Κωμικός τοῦ Μιλτιάδου τὴν στρατηγίαν· πρεσβύτερος γὰρ ὁ Μιλτιάδης τοῦ Κωμικοῦ.

Τοῖς Ἀθηναίοις] Id. Τρεῖς μαθήσεις ἐμάνθανον, κίθαριζεν, νεῖν καὶ γραμματά.

269, B. Οὐ γὰρ ἐνήν] Id. Τὸ ἐν πᾶσι δὲ τὰ πάντα κείσθαι εἶπε καὶ Ἐμπεδοκλῆς, εἶπε δὲ καὶ Ἀναξαγόρας, πλὴν οὐ μεα (sic) τῆς γνώμης ἀμφοτέροι, ἀλλ' ὁ μὲν Ἐμπεδοκλῆς περὶ τῶν τεσσάρων εἶπε στοιχείων, ὅτι οὐ μόνον διωρισμένα εἰσὶν καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλοις μέμικται· καὶ δῆλον ἐιτευθεν, πᾶν γὰρ ζῶν τοῖς τέσσαρσι στοιχείοις ζωνοῖται (f. ζωογονεῖται)· ὁ δὲ Ἀναξαγόρας παλαιὸν εὐρὼν δόγμα, ὅτι οὐδὲν ἐκ τοῦ μηδαμῆ γ' (sic, f. γίνεται) γένεσιν μὲν ἀνήρει, διακρίσιν δὲ εἰσήγεν ἀντὶ γενέσεως, ἔλεγε γὰρ, ἀλλήλοις μὲν μεμικθῆναι πάντα, διακρίνεσθαι δὲ αὐξανόμενα· καὶ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ γονῇ καὶ τρίχας εἶναι καὶ ὄνυχας καὶ φλέβας καὶ ἀρτηρίας καὶ νεῦρα καὶ ὀστέα, καὶ τυγχάνειν μὲν ἀφανῆ διὰ μικρομέρειαν, αὐξανόμενα δὲ κατὰ μικρὸν διακρίνεσθαι· πῶς γὰρ ἂν φησιν, ἐκ μὴ τριχὸς γίνεται θ' ῥιξ καὶ σάραξ ἐκ μὴ σαρκός· οὐ μόνον δὲ τῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν χρωμάτων ταῦτα κατηγόρει· καὶ γὰρ ἐκεῖνὰ τῷ λευκῷ τὸ μέλαν ἔλεγε, τὸ λευκὸν τῷ μέλανι, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ῥοπαῶν ἐτίθη, τῷ βαρεῖ τὸ κοῦφον συμμικτόν εἶναι δοξάζων, καὶ τοῦτο αὐθις ἐκείνω· ἢ πάντα ψευδῆ ἐστίν, πῶς γὰρ ἂν τὰ ἐναντία τοῖς ἐναντίοις συνέσονται;

269, C. Οὐκουν Δολ.] Id. c. ed., ἢ ὅτι κακῶς, ἠγμένοι· τοῦτο δὲ παρὰ τοῦ Δημοσθένους ἀφείληται· ἐν γὰρ περὶ στεφάνου εἶπεν, πότερον κ. τ. λ. vid. ed.

271, C. Καὶ μὴν εἰ προγόνους] Id. cons. c. Ap., cui haec addit: κοινὸν δὲ πρόγονον λέγει τοῦτον, ὅτι πάντας ἀπὸ μεγάλων κινδύνων ἐρρύσατο.

272. A. Εἰ τοίνυν καὶ Σόλωνι] Id. c. ed.

Ἄρξαντες] Id. Τὴν ἀρχὴν ὑποδείξαντες, ὡς ὁ κόραξ 273, A.
τὴν ῥητορικὴν.

Ἦς ὑπερβ.] Id. c. Ap., sed desunt, quae inde ab τὸν ib.
Μιλτ. sequuntur.

Μῆτε Ὀμ.] Id. c. ed., praeterquam quod ἐν τῇ πο- ib.
λιτεία, οὐδέποτε' et ἀλόγου in Homeri versu, καὶ πάλιν
om.; ἔμαρπτε' καὶ ἄλλους δὲ [φιλοσωμάτων κ. τ. λ. vid.
Ap., cui haec addit: Θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν μέγα
ἐσκώπτων Ὀμηρον διαβάλλει καὶ Μιλτιάδην (sic).

Λαμπρῶς ἀποκρ.] Id. c. Apogr. 273, D.

Ἦς πόλιν] Id. c. ed., pro καὶ πάλιν habet ἀμέλει 274, A.
ἐπήγαγε πάλιν.

Ἦσπερ τὰς τοῦ] Id. c. ed. et Leid., τρεῖς κεφ., ἀστειῶς 274, B.
οὖν ὁ Ἄρ., haec adduntur: διαβάλλει δὲ τὸ τοῦ Γηρυόου
ὡς ποιητικὸν καὶ οὐκ ἀληθές.

Οὐδ' ὁ ἥλιος] Id. brevius quam Ap. 275, A.

Μὴ καθ' ἕκ.] Id. c. Ap. 276, B.

Καὶ μὴ καθ' ἑμῶν] Id. continet, quae sunt edita, 276, C.
verbis nonnihil transpositis.

Νυκτομ.] Id. c. Ap. 277, C.

Μετὰ Ἰππ.] Id. c. Ap. et Leid. 278, A.

Ἐκ Λακεδ.] Id. c. ed., τὸν Λακεδαιμόνιον· δεινῶς ib.
δὲ καθιπτόμενος καὶ Πλάτωνος ὠνόμασε Λακεδαιμόνιους, ὧν
ἦν ἐπαινέτης.

Ταῦτα ἄρεις] Id. c. Ap. Mon. et Leid., nisi quod 278, B.
ἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ὅτι πέμψατε εἰς Π., αὐτῶν εἶπε
ὅτι, διορίζοντος Δολόγκους καὶ Ἄψ.

Οὐκ ἐδυνήθ.] Id. Ἀμαξόβιοι γὰρ ὄντες κ. τ. λ. vid. 279, A.
ed. σοφωτάτους δὲ λέγει τοὺς Αἰγ. κ. τ. λ. vid. ed., a
quibus nonnihil differt Cod. D.

Ἐκ τριγωνίας] Id. c. ed., ἐπὶ Κύρου. 279, B.

Οἱ Λακεδ.] Id. c. Ap., κατ' ἔτος diserte. ib.

Εἰ μὲν γὰρ] Id. Εἰς Λακεδαιμόνιους αἰνίττεται τοὺς ἐν 280, C.
τῇ Σφακτηρίᾳ τὰ ὄπλα παραδόντας· τοῦτο δὲ ὀπισθεν εἶπεν.

Προθμέυς] Id. Προθμέυς καλεῖται ὁ μικροῦς τόπος 281, A.
παραπλέων ἢ κολπούς· τοῦ δὲ Πλάτωνος εἰπόντος, εἰ ἂν

κυβερνήτης ἐξ Αἰγίνης σῶση τινα, δύο οἶμαι ὀβόλους ἐπράξατο, ὁ Ἀριστείδης λέγει, ὅτι εἰ βούλει πορθημέας ἀπὸ κυβερνητῶν εἰπεῖν τὸ εὐτελὲς σημείων.

- 281, C. Δέχεσθαι τὸ ἐκβ.] Id. Ἡ λέξις Θουκυδιδεῖα, λέγει δὲ ἢ νικῆσαι λαμπρῶς ἢ πεσεῖν εὐκλεῶς, ἀμφότερα γὰρ ἔπεται τῷ καλῷ.
- 282, C. Ὁσορ σύ φης] Id. c. Apogr., itemque ad καὶ ἰδιώτας.
- 284, C. Ἡ τὸν ἐν Κολ.] Id. Κολωνὸν λέγουσιν οἱ μὲν τόπον εἶναι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ Ἀῆλον (sic)· λέγεται γὰρ Οἰδίπους κ. τ. λ. pergit D. cum Leidensi, κελεύων in fine deest.
- ib. Ἡ εἴ τις] Id. c. ed. et Leid.
- 285, A. Χαμῖζε] Id. Τὸ χαμῖζε Ὀμηρικόν ἐστιν, καὶ γὰρ Ὀμηρος, ὅτε βούλεται δεῖξαι δόρου ἢ βέλος ὅτι ἄπρακτον ἐρρίφθη, λέγει ὅτι χαμῖζε ἔπεσεν.
- 285, B. Καὶ τὸν Ἡρακλέα] Id. c. ed., sed in D. statim junguntur, quae in ed. exponuntur de Pane.
- 285, C. Ἡ Πινδάρῳ] Id. c. ed. et Leid. et Mon.
- 285, D. Ἄλλαχού δὲ καὶ] Id. c. ed. et Leid., λέγομεν, ὅτι πάντα διὰ λόγου, ἐστιν post παιδεύουσιν deest.
- 286, A. Ἄρά γε] Id. c. Ap.
- 286, C. Ἐκφανῆς (D. ἐμφανῆς)] Id. Ἦτοι ἐπίδηλος· ἐν τῇ Πλαταιῷ δὲ ἐστρατήγει μετὰ Πανσανίου Ἀριστείδης καὶ λαμπρότερος ἦν τοῦ Πανσανίου ὁ Ἀριστείδης· ἐν δὲ τῷ Μακροθῶνι ὁ αὐτὸς Ἀριστείδης ἐστρατήγει μετὰ Μιλτιάδου καὶ ἐκαλύπτετο ὑπ' αὐτοῦ.
- 287, B. Μιλτιάδης εἰς ἀνήρ] Id. Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις τοῦ καὶ γὰρ ὁ τὴν μάχην γενέσθαι σπεύσας καὶ ὁ τότε καὶ τότε ποιήσας Μιλτιάδης εἰς ἀνήρ ἐστιν.
- ib. Τὴν χεῖρα] Id. c. ed. et Leid. et Mon.
- 288, B. Κομμώτην συμμαρίας] Id. Ἦδη μὲν ἔγνωμεν ἐκ τῶν Δημοσθένους, ὅτι συμμαρία σύνταγμά ἐστιν φανερῶν ἀνδρῶν ὠρισμένων εἰς λειτουργίας, ἐνθα λέγει, πρῶτον μὲν εἰσφέρειτε κατὰ συμμαρίας· νῦν δὲ συμμαρίας λέγει, ὅτι Πλάτων, ὡς εἴπομεν, τὰς ἀρετὰς διαιρῶν τὰς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, εἶπε ταύταις ταῖς ἀρεταῖς ὑπεισέρ-

χεσθαι κακίας ἐτέρας· κομμωτικὴν δὲ λέγει τὴν κουρικὴν, τὴν ἡδύ τι καὶ εὐμορφον ἐπεισάγουσαν, ταύτη δὲ ὁμοίαν τὴν ῥητορικὴν· καὶ γὰρ δήμῳ τὸ ἡδύ φησι παραινοῦσιν οἱ ῥήτορες.

Χρυσῆν] Id. Πλατωνικὸς ζῆλος· ὁ Πλάτων γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς χρυσᾶς ἔχειν λέγει ψυχᾶς. 288, C.

Καὶ τάγε] Id. ut ed. et Leid. 289, B.

Ὅτι στρατὸν] Id. cons. c. ed. et Leid. 289, D.

Ἵσπερ Λύσανδρος] Id. Λύσανδρος ναύαρχος ὢν κ. τ. λ. 290, A. vid. ed., ὡς φησι Ξενοφ., δεκαρχίας καθίστη, add. D. Πλάτων δὲ τὸν Μιλτιάδην συγκρίνει πρὸς τοῦτον, ὡς αὐτὸν μεγαφρονήσαντα μετὰ τὴν νίκην.

Ἵσπερ Θίμβρωνα (D. Βρίθωνα)] Id. c. ed. 291, A.

Ἀημεύειν] Id. c. Ap. ib.

Τὰ τῆς δημοκρ.] Id. ad ed. addit: ἄλλοι δὲ φαίνειν ἰβ. ὄνομα δίκης λέγουσι κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐμπόρων τῶν μὴ ἐν τῷ Ἀττικῷ, ἀλλ' ἀλλαχόσε συτηγούντων.

Οἴμαι δὲ κᾶν] Id. c. ed., adduntur haec: ἐπειδὴ περ 291, B. θνητὸς ὢν τὰ ἴσα θεοῖς ἔσχεν.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ.

(D. Ἰστίον, ἔτι ἐνταῦθα ἐμμύθη τὸν περὶ τοῦ στέφανου Δημοσθενικὸν λόγον.)

Ἐκ δευτέρων] Paris. D. c. ed., transpositis tantum 293, B. vocabulis.

Αἰγύπτου] Id. c. ed., omissis quae post δεύτερον 296, C. κ. τ. λ. leguntur.

Δεκάτω δὲ] Id. Ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν Μαραθῶνι ἕως τὴν ἰβ. ἐν Σαλαμῖνι δέκα ἔτη διήλθεσαν (sic).

Ἡ τοῦ ἡλίου] Id. Οὐχ ἡ ἐξ ἔθους φησὶ γινομένη 297, B. ἔκλειψις τοῦ ἡλίου καὶ τότε συνέβη, ἀλλὰ ξένη καὶ παράλογος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν τοξευμάτων τοῦ Περσικοῦ· ἐρχομένου γὰρ τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ γινομένου περὶ τὸν Ἑλλησποντον κ. τ. λ. vid. ed.

- 297, C. Κατὰ μυρίους] Id. Διὰ τὸ μυριάδρον τεῖχος, ου καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ μέμνηται.
- 298, A. "Ὡσπερ τοῦ Που.] Id. c. ed.
- 298, C. Δελφοὶ] Id. c. ed., sed καὶ ἐρωτῶσιν αὐτοῖς, verba τί δεῖ π. desunt.
- 299, A. Οὐδ' ἠῦξάτο] Id. c. Ap.
- 300, D. "Ὡσπερ συνθ.] Id. ab ed. et Leid. nonnihl differt.
- 303, B. Ἀπὸ γραμμῆς] Id. contractius quam ed.
- ib. Τῆς γὰρ εἰκόνος] Id. c. ed.
- 304, B. Τὸν ἐρμ.] Id. de Lycida similia.
- 305, A. Οὐδ' οἷς] Id. c. Ap.
- 305, B. Τῆς Τερπάνδρου] Id. c. Ap.
- 306, D. Ἐπεσηφίζεν ὁ θ.] Id. c. ed.
- 307, A. Ῥάγω] Id. Τειγίσματι· ῥάγος γὰρ ἐστὶ εἶδος ξύλου.
- 307, D. Διὸ δὴ καὶ θείαν] Id. c. ed.
- 309, A. Τὸν πόλεμον] Id. c. Ap., sed recte ἰδρῦσασθαι, τέλος ἐνίκησε παρασχεῖν, ἐπέταξαν οὖν κατ' ἐνιαυτὸν, διεκώλυσε τοῦτο.
- 309, D. "Ὡς φησι Π.] Id. Πίνδαρός φησι τὰς Ἀθήνας κρηπίδα τῆς Ἑλλάδος.
- 313, B. Ἐπρίατο] Id. Θεμιστοκλεῖ οἱ Εὐβοεῖς δ' δεδώκασιν ἄλλα ταλα ἐπὶ τῷ καταμεῖναι τὸν τῆς μετακρημίδης τῶν ἐπιπλων καιρὸν, ἐξ ὧν παρέσχεν Εὐρυβιάδη. Post adduntur edita cum varietate Codicis Leid.
- ib. Διάκονος] Id. c. ed.
- 313, C. Τοῦ περὶ τὰς Πύλας πάθους] Id. c. ed., sed τὸν θάνατον τὸν λ' οὐχ ἦττονας κ. τ. λ.
- 314, A. Ἄλλ' ὅτι καὶ Λακεδ.] Id. c. ed., sed διαβάλη, στρατηγὸν Θετταλῶν reliqua desunt.
- ib. Λακεδαιμόνιοι] Id. "Ὡσπερ αὐτοὺς εἰδόμενος εἰσάγει κ. τ. λ. (Inde ergo emenda edita, in quibus hoc schol. et quod proxime praecedat interposito ἄλλως junguntur). Τοῦτο οὖν ἴσως ὀλίγους φ. π. Λακεδαιμονίων ἠδύνατο κ. τ. λ. satis corrupte.
- ib. Ἀφοσιούμενοι] Id. Τοῦτέστιν ἀπολογούμενοι ἀπὸ τοῦ τὸ ὅσιον πλῆρου καὶ τὸ δίκαιον.

Οὕτω δὲ τούτων] Id. c. ed., *sed nūn λοιπὸν οὐ μόνον* 314, B.
κ. τ. λ.

Κατὰ κράτος] Id. c. ed. "Ἐλληνας τὸν βάρβαρον ἐπ' ἰβ.
 Ἄρτ., ἰβουλήθησαν κ. τ. λ.

"Ἐσχάτος] Id. c. ed., *λεληθότως δὲ, πρὸς τὸν Πλ.,* ib.
ἀπὸ τοῦ Δηλίου, εἵπομεν ut Leid.

Τοὺς Ἴωνας] Id. c. ed., *ναυμαχίαις πέτραις, quae de-* 314, C.
levit Valk. et hic desiderantur, καὶ προσεποιήσαντο, αὐ-
τὰ οἱ Ἴωνες.

Οὐκ ἀπὸ τοῦ β.] Id. c. ed., *τοῦτο προσέθηκε.* ib.

Εἰς τὴν Βοιωτ.] Id. "Ἐπειδὴ τὴν Βοιωτίαν καταλα- 315, A.
 βόντες εἶχον οἱ Πέρσαι, διὰ τοῦτο τοῖς λοιποῦς λοιπὴν
 Ἑλλάδα ἐκάλεσεν ὁ Ἀριστείδης.

Ἄντι φρυκτῶν] Id. c. ed., *καινὰς οὖν φρυκτ. εἶπεν* 316, A.
ἐνταῦθα τὸν ἐμπρ. τῶν πόλεων τῶν Ἑλλ., τοῦτο δὲ γρά-
φοντες κακῶς ἔξηγ., δὲ πολεμίους, καὶ γὰρ εἰ ἐποίουν αὐτὴν
διπλῆν. Add. D. Οἱ οὖν βάρβαροι οὐ διὰ φρυκτῶν ἐσή-
μαινον τὸν πόλεμον τοῖς Ἑλλησι, ἀλλὰ σὺν ἑαυτοῖς φέ-
ροντες τὸν βασιλέα τὴν μάχην ἐσήμαινον.

Ἦ μεγάλης] Id. *Τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνακλητικόν, αὐ-* 316, B.
ξησιν δὲ ἔχει ἐν ἑαυτῷ.

Θαυμαστῆς] Id. c. ed. ib.

Τοῖς ὁμοίοις] Id. c. ed. ib.

Νῦν γάρ] Id. *Τὸ νῦν προσέθηκε, ἐπεὶ περ ἐν τῷ τέ-* 317, A.
λει τοῦ Περικλέους εἶπε, καὶ οὐκ οἶδ' ὅτι τριτῶ.

Πατνωμένων] Id. c. Ap. 317, D.

"Ἐτι δὲ ὑπολ.] Id. c. ed. ib.

Ἰερὰς ἀγκύρας] Id. c. ed., *ἀσφάλεια καὶ σωτηρία, ἣ* 319, A.
ιεράν λέγει τὴν μεγάλην ἀγκυραν τῶν πλ., οὐδεμία σωτηρία
λοιπὸν.

Συνοσίαν] Id. c. ed. 319, B.

Ἐπερ πάντα] Id. c. ed., *ἠβούλετο, οὖν αὐτὸν, καὶ* 319, C.
ἔτυψεν αὐτὸν ὁ Εὐρυβ., Ἀριστείδης ὅτι τοῦτο τὸ ἔρητον
τοῦ Θεμιστοκλέους ὑπερ κ. τ. λ., D. desinit in καρτερικώ-
τερον.

Πτωμάτων] Id. Ἄνω εἰπὼν καταβαλὼν τροπικῶς, ἣ 320, B.

γὰρ λέξις ὡς ἐπὶ ἀθλητῶν λέγεται, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ καὶ εἶπε πτωῖμα (εἰς ἐλάττωμα δὲ ἀποτείνεται), ὃ γὰρ Πλάτων πρῶτον ἀθλητῆς ἦν. Τρίτον δὲ εἶπε, ὅτι δύο μὲν τρόπαια ἐν Εὐβοίᾳ ἔσθησε, τρίτον δὲ ἐν Σαλαμῶνι.

324, B. Εἰ τὸν] Paris. A. Γράφεται εἰ τὸν ἔργων οὕτω φιλο-
ανθρώπων εἰς τοὺς Ἑλληνας ἄρξαντα.

324, C. Ἐν τῇ ἀπὸ Δηλίου φ.] Paris. A. et D. cum ed. con-
sentiunt.

ib. Καὶ λόγων καὶ ἔργων] Paris. D. c. ed., quibus Pa-
ris. A. haec addit: διὰ τοῦτο εἶπε λόγων καὶ ἔργων.

ib. Θεμιστοκλέα] Paris. A. Διάκονοῦ γὰρ καὶ κόλακα εἶπεν
αὐτόν.

325, A. Οὗ τῆς ἀρετῆς] In D. initium deest, incipit a διε-
πράττετο. Paris. A. Διεπράττετο εἶπεν, διότι ἐπέγρα-
ψεν ἐν ταῖς πέτραις, οὐ μνησθῆτε Ἴωνες π. φρ.

325, B. Εἶτα λέγεις] Id. c. ed.

329, B. Ἐκγόνοῦς] Paris. A. Ἐκγόνοῦς Ἀθηναίων καλεῖ
τοὺς Σικελιάτας, ἄποικοι γὰρ αὐτῶν· τὸ δὲ ἀφείς ἀντὶ
τοῦ ἐπέτρπε.

337, A. Ἔστω τὸ γειτόνημα] Id. c. Leid. Mon., ead. legun-
tur in Paris. A.

338, A. Ἀπὸ τοῦ π.] Id. c. ed. et Paris. A.

340, B. Ἐκ πολλοῦ] Supra in Cod. A. Τοῦ διαστήματος δη-
λονότι, vid. Coll. Nov.

340, C. Οὐδὲ φυγῆς] Paris. D. c. ed.

ib. Τὸν Ἀνθηδ.] Id. c. ed., ἐκ ταύτης ἦν ὁ Γλ., ἤσπαιρε,
ἔφαγεν ἐκ τ.

ib. Ἡ τὸν Σάφωνα] Id. c. ed., τὸ Σάρων., καὶ Ἴοπη.

343, C. Ὡ μοχθηρὲ μελαγχ.] Id. Τοῦτο εἰώθει λέγειν ὁ Πλά-
των πρὸς τοὺς αὐτῶ ἀντιλέγοντας.

350, B. Καὶ ὁ μὲν Ἰαχός] Id. c. ed., τὸν αὐτὸν δὲ, inde ab
ἡ δὲ ἱστορία desunt. Pergit: Ὅτε ἔμελλεν ἡ ναυμαχία
κ. τ. λ. γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ Ἰαχ., τὸ δὲ καὶ, adduntur
autem haec: εἶπε δὲ νέφη εἰς τὴν ναυμαχίαν ἐγκατασκή-
ψαι ἡ Κόρη δὲ καὶ Δημήτηρ ἐπεμψαν τὸς νεφέλας ἕστερον,
ἵνα καὶ διὰ τοῦ χειμῶνος φοβῶσι τοὺς βαρβάρους.

Τὸν ἐπαλείφοντα] Id. Τὸν χρίσαντα· τοιαῦται γὰρ 351, A.
κ. τ. λ. Inde ab ὄρα quae leguntur in ed., desunt.

Τὸ περὶ τῶν φ.] Id. c. ed., Κλεισθένης ἔλαβε μαν- 352, B.
τείαν κ. τ. λ. Adduntur haec: λέγει δὲ, ὅτι γνώμη τοῦ
Ἀπόλλωνος τὰς ἰ φυλάς ἔταξε.

Τί οὖν οὐ] Id. c. ed. et Leid., ἡρώτων προ ἤροντο, δό- 352, D.
ξαντος οὖν τούτου ἐξῆλθαν, ὁ μὲν Ἴλλος, jam pergīt ut
Leid., ὑπὸ δὲ τῶν Ἡρακλ., quae in Leid. inde ab ἦν δὲ
καὶ usque ad ἡσυχίαν desunt, μετὰ δὲ πολὺν (Cod. πολ-
λὸν, inde in ed. πάλιν) χρόνον οἱ τῶν Ἡρακλειδῶν τού-
των ἔκγονοι ἀπῆλθον εἰς Δελφούς vid. ed., αὐτοῖς διὰ,
ἐκεῖνοι ἀντεῖπον, τῶν δύο ὀρέων (sic), Μολυκρικοῦ, οἱ
Πελ. deest, αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, reliqua ut Leid., sed
D. in Πελοπόννησον desinit.

Τούτω τῷ πόλει] Paris. A. Ὅρα τὸ τούτω τῷ πό- 363, D.
λει, ὁ ἀναγινώσκων.

ΚΟΙΝΗ ἈΠΟΛΟΓΙΑ.

Ἄ μὲν τοίνυν] Paris. D. Τινὲς κοινήν ἀπολογίαν ἀξι- 368, A.
οῦσι ταύτην καλεῖσθαι, διὰ τὸ κοινῶς ὑπὲρ τῶν τεσσάρων
ἀπολογεῖσθαι ῥητόρων· τὸ δ' ἀληθὲς ἐπειδὴ κοινῶς ὑπὲρ
τῆς τε τέχνης καὶ τῶν προσώπων τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται,
τὴν προσηγορίαν οὕτως ἐδέξατο.

Πρωτεσίλαον] Id. c. ed., μόνον om., γυν. αὐτοῦ, κατὰ 374, C.
τῆς Τροίας, ἐλθεῖν, καὶ ἀφείδη.

Ὡσπερ τῶν κωμικῶν τις] Id. c. Ap. sine var., sed
quae leguntur inde a λέγει δὲ Εὐπόλις κ. τ. λ., desunt.

Τὸν ξύοντα] Id. Ὄνος καρτερεῖ δακνόμενος, ἀντικνή- 375, A.
θουσι (Cod. ἀντιανήθ.) γὰρ οἱ ὄνοι ἀλλήλους τοῖς ὀδοῦσι.

Ὅσον εἰ μηδεὶς] Id. Τοσοῦτον ἔξεστι μεταδοῦναι παρ- 375, B.
ήσσιας τῷ Περικλεῖ εἰς τὸ μὴ κεκωλύσθαι αὐτὸν λέγειν,
ἐκεῖνον δὲ ἢ Περικλέα λέγει ἢ τὸν Πλάτωνα· τὸν Πери-
κλέα μὲν, ὅτι οὐδὲ τοῦτον δεῖ καλύειν τὰς συμφορὰς λέγειν,

τό γάρ μή πλεονάζει παρά τοῖς Ἀττικοῖς· ὑπὲρ δὲ Πλάτωνος, ὅτι οὐδ' αὐτῷ δεῖ συμφορᾶς ὀνειδίξεν.

- 380, B. Λάμβανε φήμια] Paris. A. Οἶμαι βελτίον ἔστι γράφειν, καὶ μή λάμβαν' ἐφ' ἡμᾶς.
- 381, A. Πολυκράτης] Paris. A. Ζήτει τὴν ἱστορίαν τὴν περὶ Πολυκράτους.
- ib. Ἄνηρ Ἰταλιώτης] Paris. D. c. Ap., Ἀρχύταν λέγει, ὅτι ἐξητήσατο παρά τοῦ Διονυσίου κ. τ. λ.
- 383, C. Ἀπέλαυες] Paris. A. Ἵσως γράφοιτο ἂν καὶ ἀπέλαβες, ὅ γε καὶ καλῶς συντάττοιτο μετὰ αἰτιατικῆς, et altero in margine: ὅρα τὸ ἀπέλαυες αἰτιατικῆ συνταττόμενον.
- 384, B. Εἰς Μολοιτούς] Paris. D. c. ed., βάρβαρον, βασιλεὺς δὲ τούτων ὁ Ἄδμ., συμμαχίας, ἐκάλυπεν· εἰτά ποτε ἐπὶ Μηδισμῶ φεύγων ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καταλύει πρὸς τὸν Ἄδμητον· τούτου δὲ μή εὐρεθέντος εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν παῖδα δίδωσιν ἢ γυνὴ αὐτοῦ τῷ Θεμιστοκλεῖ, ὅπως σὺν αὐτῷ κ. τ. λ. ed., πρὸς τὸν ἔλεον, Ἄδμητον· ὁ δὲ ἰδὼν ἐλέησε· ἐπειδὴ τοίνυν καὶ Πλάτων παρά τοὺς ἐχθροὺς ἐκομίσθη, ἀτυχίαν αὐτὴν καλεῖ· εὐτυχίαν δὲ πάλιν αὐτὴν λέγει διὰ τὸ ἐν καιρῷ συμφορᾶς εὐρεῖν, ὅπως σωθεῖη.
- 386, A. Τῆς Φιλοξένου] Id. breviora, quam ed.
- 387, C. Μὴ δι' ἀμφοῖν] Id. c. Ap., τὸν θρόνον τὸν αὐτοῦ, πέμπει Πηγήσπιν, μὴ ἀμυνῶνται, συγκρούπτει, ἀποκοπεῖς τὰ ὅσα οἰκειῶς ἔχων, συνεῖς τὸ γενόμενον, αὐτὸς εἶναι Σμέρδης ἐπιστέλλει Καμβ., Πηγήσπιν ab ead. m., ἔδρασας τὸ προσταχθὲν, εἰ τὸν ἀδελφὸν τεθέαται, ἕτερον ἐμήνυε Σμ., τὸ ἴδιον ξίφος, ἀράται, Πέρσαις αὐτὸν καταλείψουσι.
- 388, B. Γράφων] Id. c. Ap., μετὰ τὴν φ. ἐπέστειλεν Διονύσιος προτρ. ἤκειν τούτον, πρὸς αὐτὸν πολλὰ ἐπαγγελόμενος· ὁ δὲ ἀντεπέστειλεν αὐτῷ, οὐ μέλει μοι τῶν σῶν, οὐ θέλω ἐλθεῖν παρά σε, οἴμωζε, ὀλόλυζε, γόγγυζε.
- 390, B. Τεῦκρος ἔφη τινι] Id. Αἰνίσσεται διὰ τοῦτο τὸν Ἄγαμέμνονα· ὀνειδιζόμενος γάρ ὁ Τεῦκρος παρ' αὐτοῦ, ὡς νό-

δος εἴη τὸ γένος, ἀντωνείδισε καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ αὐτοῦ τὸ γένος τῶ πατρῶον ἔχοντας μαλακὸν ἀπὸ Πλεισθένης.

Οὐκοῦν] Paris. A. Τὸ οὐκοῦν ἕτεροι μέχρι τοῦ 392, A. ἔμελλον πέρερον κείσθαι μοι δοκεῖ τῶ γραφεῖ ἔξαμαρτηθῆν· τὸ δὲ ἐξῆς τὸ ἢ ἐκείνων γε ἔνεκα ἀκόλουθον πρὸς τὴν ἄνω ἐράτησιν, ὡς μορίον ὑπάρχον αὐτῆς.

Τοὺς Μολιονίδας] Paris. D. c. ed., Τοὺς ταττομέ- 394, A: ρους, ἐν πολέμοις om.

Καὶ τῶν Διομήδους] Id. Ἀνθρωποφάγοι γὰρ οἱ τοῦ- ib. του ἵπποι ἐλέγοντο.

Τοὺς Λάκωνας] Id. Τοὺς δὲ ἑτήτορας Λάκωνας κα- 396, A. λεί, ἐπεὶ τούτων ὁ Πλάτων ἐπανέτης.

Πεισιστρατιδῶν] Id. Πεισίστρατος πρῶτος ἐτυράνησε 399, C. Ἀθηναίων καὶ οἱ ἐκ τούτου παρελύθησαν σφόδρα αὐτούς.

Εἰ μὴ διὰ τὸν Πρ.] Id. c. Ap., αὐτὸν κατακρημνίσαι, 401, C. καταδουλοῦσθαι usque ad καὶ om. pergit D. ἐξεληθῶν, κα- τεαγείς, διὸ ἐκρίνετο.

Καὶ τοῦ Νέστορος] Id. Πρὸς τὸ Ὀμηρικόν 404, A.

Τοῦ δ' ἀπὸ γλώττης μέλιτος γλυκίων.

Κριτίου τοῦ Καλλ.] Id. Εἷς ἦν τῶν μαθητῶν Σωκρά- 407, B. τους, διαβάλλεται δὲ εἰς αἰσχροτήτα.

Κακῆνοι] Paris. A. Οἱ καταδικάσαντες οὐχ ὑπελογί- 414, B. σαντο τὴν ἐαυτῶν ψῆφον, ὡς δεῖ κρατεῖν, ἀλλ' ὠμολόγουν ἁμαρτεῖν περὶ αὐτὴν καὶ ἐτίμων ὡς χρηστὸν καὶ δίκαιον τὸν Περικλέα.

Εἴτ' ἐπέδειξεν] Paris. A. Ἐπέδειξεν ὁ Πλάτων, ὡς 415, A. εἶναι τὸν αὐτὸν κατηγοροῦν καὶ ἀπολογούμενον.

Δώδεκα θεοὶς] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ θεῶν ἴσους 415, D. (f. ἴσως) ἦσαν οἱ καταψηφισάμενοι ἀληθῶς καὶ δικαίως ὡς θεοὶ ποιοῦντες τὰς δίκας, πῶς ἂν ὡς ἄνθρωπος ὁ Πλάτων ἐχρησάτο συγγνώμῃ πρὸς τοὺς ἀλόντας ἄνθρώπους περὶ (leg. παρά) θεοὶς κριταῖς, παρ' οἷς οὐδὲ εἰς ἔξω αἰτίας κρι- νόμενος ἄνθρωπος φανείη ποτέ.

Τιμήσαντας] Paris. A. Ὅρα τὴν σύνταξιν· ἄνωθεν 417, B.

ἐτίμησαν αὐτὸν ἔφη θανάτῳ, νυκτὶ δὲ τιμήσαντες φη-
σὶν ἐκείνους φυγῆς, ἢ χρημάτων ἢ ὅτου δήποτε
ἐτίμησαν ἑκάστῳ.

- 471, B. "Ἡμεροὶ] Paris. D. Ἐπειδὴ εἶπε (sc. "Ὀμηρος) δι-
καιότατος Κενταύρων· τὸ ἡμεροὶ δὲ κακοτάτατον
(sic) ὀνομάτων· τὸ δὲ προστίθει ὑπακουστέον τοῦ Ὀμή-
ρου χρῆσιν.
- 475, B. Μέμνηται] Paris. A. Σημειῶσαι, τὸ μέμνηται συνέ-
ταξε μετὰ αἰτιατικῆς.
- 476, A. "Ἐμβραχυ] Paris. D. cons. cum Ap. Mon.
- 478, B. Τῆς τοῖς ὀλίγοις] Paris. A. Οἶμαι οὕτως ὀφείλειν δεῖν,
τῆς τοῖς ὀλίγοις ἐκείνοι, ὡς ὄντος τοῦ νοήματος τοι-
οῦτου, πῶς οἶόν τε ἰατρικὴν τὴν ἅπασιν κοινῶς παρασκευ-
άζουσαν τὸ ὑγιαίνειν, ὅσον τὸ ἑαυτῆς μέρος ἠτιᾶσθαι τῆς
γυμναστικῆς τῆς παρασκευαζούσης γυμνίας καὶ ἀνδρείους
εἶναι, ὃ δὴ ὀλίγοις τε ὑπάρχειν καὶ χωρὶς τῆς ὑγείας οὐκ
ἐν λαβεῖν, ἤγουν τὸ γενέσθαι γυμνίας.
- 482, B. Πῶλον] Paris. D. Πῶλος ἐκαλεῖτο ὅμως ἵππος· ὡς
ἵππον οὖν τὸν Πῶλον ὁ Πλάτων σοφίζεται.
- 487, B. Ἀρχιλόχον] Id. c. Ap., sed D. ad Timocreonem refert.
- 494, D. Ὁ Μέλης] Id. Μέλιτα διαβάλλει ὡς κινδερῶδόν τοῦ
ἡδέος γινόμενον, οὗ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Θεμιστοκλεῖ.
- 502, C. Τοῦ Σόλωνος νόμον] Id. Λέγεται γὰρ εἶναι κατάρας
μὴ συγγραφῆναι ἑαυτῶν τὰ δόγματα διὰ τὸ εἶναι παράδοξα.
- 504, A. Ἀρθμιον] Id. Δημοσθένους τούτου μέμνηται ἐν τοῖς
Φιλιππικοῖς.
- 510, C. Ἀλογίου] Id. et A. cum ed.
- 511, A. Καί τοι] Paris. A. Ἐντεῦθεν ἡ καταδρομὴ σφόδρα
καὶ ἀκάνθητος καὶ τοιαύτη, οἷαν οὐκ οἶδ' εἰ παρά τινι ἄλλῳ
εὔρη τις.
- 511, B. Τραγικῆς βοῆς] Paris. A. c. ed., Εὐριπίδῃ, εὐρησθαι
περὶ οὗ, quae in fine adduntur ὅτι οὗ τοιοῦτοι κ. τ. λ., in
A. desunt.
- 511, D. Ἐνθρυπτα] Paris. D. Εἶδη πλακούντων, ὡς Δημο-
σθένους.

Ἵσπερ ὁ Μενέλαος] Paris. uterque c. ed. consentiunt, 512, A.
sed uterque τὴν Ἑλένην, ὡς εἶδεν, ἔρρωπε τὸ ξ.

Σατύρους] Paris. A. et D. Οὗτοι γὰρ εἰς τὰ ἀφροδι- ib.
σια διαβάλλονται.

Ἐχειρώσατο] Paris. A. Ἐχειρώσω, γρ. καὶ ἐχειρώσατο· 513, C.
βούλεται δὲ διὰ τοῦτο τὸ ἀρπακτικὸν τῶν φιλοσόφων ἐν-
δείξασθαι ἢ τὸ μηδὲ παραιτεῖσθαι αὐτοὺς λαμβάνειν, οὐδ'
ἂν κίνδυνος τῇ λήψει προσῆ, ἴσως τῷ ἐκ (f. τῇ τῆς) Γόρ-
γονος.

Οὐκ εἰ μέγала] Paris. A. Ὅμοιον τούτῳ τὸ τοῦ μεγά- 514, A.
λου Γρηγορίου, καὶ ἡ σκῆψις ὡς εὐπρεπής.

Τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ] Paris. A. Τοὺς Χριστιανοὺς λέ- 514, B.
γει ὁ μεμνηὼς οὗτος. Paris. D. Ὁ τοῦ Πλάτωνος κατηγο-
ρεῖς, αὐτὸς νῦν ἐπισκοπεῖς, τῶν ἐν Παλαιστίνῃ κατηγορῶν
εὐσεβῶν, ἔξω τυγχάνοντος τοῦ λόγου· κακείνῳ μὲν οὖν μία
ἢ οὐδὲν τὸ ἀμάρτημα (sic), σοὶ δὲ τίς ἢ ὑπολογία μετὰ
Χριστὸν γεγομένῳ καὶ μὴ τὸν πλαστὴν γνωρίζαντι, ἀλλὰ καὶ
διακομφοῦντι τοὺς αὐτὸν ἐγνωκότας καὶ τὴν ἀληθῆ ἑθη-
σκείαν σεβαζομένους καὶ εἰς κύριον τοὺς λόγους ἐξαναλώ-
σαντας, καὶ ὄνειρούς ψευδεῖς ἀναπλάττοντι, οὓς καὶ ἱερούς
λόγους ἐπιγράφειν τετόλμηκας.

Διορύξαι] Paris. A. Ἵς ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορῶν ὁ δυσ- 514, D.
σεβῆς οὗτος τῶν λόγῳ καὶ βίῳ ἠγησαμένων τὴν σωφροσύνην.

Εἰ ὁ Φρυν.] Paris. D. c. ed. 516, B.

Τοῖς τῶν ἐχθρῶν] Paris. A. Οἶμαι τοῖς τῶν θεῶν 517, A.
ὀνόμασι.

Φιλόσοφον δὲ] Paris. D. Δείκνυσι, ὅτι οἱ παλαιοὶ 517, C.
ἀδιαφόρως ἐχρῶντο τοῖς ὀνόμασι. In A. similia, sed τῷ
ὀνόματι, rectius.

Ὅν γοῦν] Paris. A. Τὸν διαλέγοντα· φησὶ γὰρ ὁ 519, C.
Πλάτων περὶ αὐτοῦ, ὅτι δημιουργὸς ἂν τῶν αἰσθητῶν σο-
φίζεται τὴν ἀλήθειαν· τὰ γὰρ αἰσθητὰ οὐκ ἔστιν ὄντα τῇ
ἀληθείᾳ.

Καὶ μόνοι] Paris. A. Ἵς πρὸς τὸν ὄρον τῆς φιλο- 520, B.
σοφίας, ὅτι τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν.

- ib. *Φορμηδόν*] Paris. A. Ἐκ τῆς τρίτης συγγραφῆς Θουκυδίδου τοῦτο ἔλαβεν· ἐκεῖνος γὰρ οὕτω διέξεισι περὶ Κερκυραίων, ὅτι ἐν αὐτοῖς ἡ στάσις ἐγένετο.
- 521, A. *Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφ.*] Paris. D. Ἐν δευτέρῳ λέγει, ὅτι, ὅτε δὴ ὄφρων ἦν μεστόν, ἴβεις κατέλθοῦσαι κατέφαγον αὐτούς.

ADDITAMENTA PARISINA

AD

ORATIONEM PANATHEN.

Sero qui advenissent, Plautus in Trinummo aedilium arbitrato vapulasse ait. Quae cum in me quodammodo cadere videantur, diutius, quam par erat, hanc scholiorum in Aristidem editionem litterarum studiosis debentem, utique mihi causa erit meditanda. Confidentius autem me si hoc facturum praedico, noli in malam partem accipias, sed aequo paullisper auscultata animo. Parisiis enim, quam in urbem codices Aristidis, quos ibi tredecim numero et eos praestantissimos asservari sciebam, excussum profectus satis benignam ad emendanda doctissimi sophistae scripta copiam ibi et inveni et meum in usum, quod potui, converti, ex ea igitur urbe in patriam redux factus nihil aliud nisi de nomine, quod pluribus ante mensibus H. L. Broennerus meis verbis dedisset, solvendo cogitavi. Certum igitur illud erat, scholia in Codd. Paris., quos inspexi, inventa his attexere, quae jam sub prelo erant quorumque jam ad me missa erant specimina. Huic negotio rite exsequendo cum et animus a curis vacuus opus esset et otii nonnihil, neutrum mihi obtigit: etenim dolor amissi patris, quem summa pietate cultum e medio decisisset adveniens demum cognovi, munus, ut nostrae ecclesiae a sacris essem, media fere hac aestate mihi impositum, occupationes, quarum moles me absente adaucta redeunti multum negotii minitabantur, omnia haec inquam impedimento fuerunt, quin et ipse valetudine nonnihil affectus minus propere, quam vellem, promisso possem stare. Habes nunc, benevole lector, quibus me tibi excusatum volui, quando in me solum omne morae crimen est transferendum.

Ex duobus tantum Codd. Parisinis, qui nominantur A (Nro 2948) et B (2949), scholia ad Panath. exhibui, itemque nonnihil ex Cod. D (2951). In quo cum statim vidissem novi fere nihil afferri, nec magis in ceteris, quos vidi, codicibus, non operae pretium duxi, plura inde depromere, quam quae ad explenda, aut emendanda reliqua facerent. Descripsi autem ex Cod. A. primi folii margines ad unum omnes, ut tibi, quod clarissimus Dan. Wyttenbachius de ipso scholiorum auctore, uti leguntur in

Cod. Leid., tulit iudicium, ex his probari possit. Qui quidem vir doctus ita: »Stilus scholiastae bene graecus et ante Justiniani aetatem censendus.« Quae ad orat. pro Quatuorviris scholia in Cod. D. legebantur, majori cura excerpseri, ita, ut iis, quae potiora viderentur, electis, reliqua eaque haud raro futilia plane transmitterem; inde factum, ut addidamenta ad schol. in orat. pro Quatuorv. longe contractiora existerent. Exstat praeterea in Bibliotheca regia exemplar scholiorum in Panath., ipsius Arsenii, Monembesiae episcopi, manu descriptum. Ex quo quum multo uberiora itemque reconditoris doctrinae plena me exhausturum sperarem, mox doctissimum episcopum nonnisi ex nescio cujus codicis marginibus haec scholia descripta in unum volumen, quod sibi legenti Aristidis Panath. semper ad manus esset, contulisse vidi, ut nihil ex eo libro excerpere, quam, quae ex Ap., Mon., Leid., reliquis, essent nota, repetere mallet.

Atque hac data occasione illud a me impetrare non possum, quin in popularium meorum consensu, quanta me comitate J. B. Gailius et B. Hasius, Parisiis dum essem, prosecuti sint, testatum faciam. Qui quidem doctissimi viri tot tantaque in me, a Creuzero commendatum, contulerunt beneficia, ut dictis facta exaequare non posse vehementer doleat; vehementius etiam, quod mihi non est, unde gratias, quas habeo maximas, queam referre. Uterque enim eorum, ut ipsi singulari de litteris bonis bene merendi studio feruntur, ita nihil, dummodo juventur ejusdem rei studiosi oneris recusant. Hanc gratissimi animi significationem Vobis, spectatissimi viri, Vestro merito debere mihi videbar, neu credatis, me Vestri eximiaeque Vestrae in me comitatis oblivionem unquam subituram.

Tu, benevole lector, vale et fave.

Νόμος ἐστὶ τοῖς Ἑλλήσιν παλαιός] Paris. A. Τὸ προοίμιον 160, B.
 ἀπὸ προσοχῆς κ. τ. λ. vide edita. In Parisino autem pro
 τοιάν δὲ σκευὴν recte legitur τοιάνδε σκευὴν, pro λέγομεν,
 ὅτι τοῦ ἀπὸ ἔθους — λέγομεν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔθους, pro
 παρ' Ἀθηναίοις — περὶ Ἀθηναίοις, κατήρξατο — κατήρ-
 ξατο, ἀντέθηκε — ἀναθέτεικεν, ἐδήλωσε· ἐκ — ἐδήλωσεν·
 ἐκ. Ad idem in Paris. A alterum legitur scholion hoc:
 Ἐπειδὴ τινὰς τῶν νόμων ἴσμεν διὰ τὸ ληρώδες τοῦ χρόνου ἢ
 ἐκβαλλομένους, τούτου χάριν προσέθηκε τὸ ἔστι, δεικνύς
 ὡς καὶ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου μαρτυρίαν ἔσχεν ὁ νόμος καὶ ἄκρι-
 νῶν ὡς θαυμαστῶς πολιτεύεται· εἶτα καὶ τοῖς Ἑλλήσιν,
 ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου δείξῃ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ· καὶ
 τῶν βαρβάρων τοῖς πλείστοις εἶπε καὶ οὐχ ἄπισι,
 δι' Ἰνδοὺς καὶ Μασσαγέτας, οὗτοι γὰρ οὐ θάπτουσι τοὺς
 πατέρας κ. τ. λ. vide edita ad τῶν βαρβάρων τοῖς
 πλείστοις, a quibus in his fere discrepat Par. A, pro οὐκ
 ἔστι δὴ — οὐκ ἔστι δὲ, τοὺς ἐποίουν — τοῦτο ἐποίουν, ἐπειδὴ,
 κἄν — ἐπεὶ δὲ κἄν, τὸ γινόμενον — τὸ γινόμενον, τιμῆς ἐστὶ
 παρ' — τιμῆς παρ' αὐτοῖς, (pergit Cod. A) τούτου χάριν
 οὐ δεῖ νομίζειν τούτους ὑπεξελεῖν τὸν ῥήτορα, ἀλλ' ἑτέρους
 τινὰς ἀγρίους ὑπεξαιρῆσθαι, μήτε θεοὺς, μήτε νόμους εἰ-
 δότας τιμᾶν, διὸ καὶ τὸ οἴμαι εἶπεν· ἀμέλει καὶ ἄδεται,
 τοὺς Μασσαγέτας χρυσοῦντας κεφαλὰς τῶν πατέρων μετὰ
 θάνατον καὶ μέρη ἑτερά τινα τοῦ σώματος καὶ ταῦτα ποι-
 εῖν εἰς τιμὴν τῶν ἀποικομένων, ὥστε οὐκ ἂν τὸν ῥήτορα
 δι' αὐτοὺς εἰπεῖν. Καλῶς τὸ οἴμαι προστέθεται διαστα-
 τικῶς ἐπὶ τῶν βαρβάρων, ἵνα μὴ δόξῃ τῷ ἐπ' ἴσης τοῖς
 Ἑλλήσι τιμᾶν καὶ αὐτοὺς τοὺς νόμους.

1) Sic Cod., f. τῷ χρόνῳ.

160, C. Τροφεῦσι] Paris. A. Τοὺς διδασκάλους τροφείας καλεῖ, καὶ καλῶς εἶπε τροφεῦσι καὶ οὐ γονεῦσι, οὕτω γὰρ ἂν περιληπτικώτερος ἂν εἶς ¹ ὁ λόγος, γονεῖς γὰρ μόνοι οἱ γεγεννηκότες, τροφεῖς δὲ καὶ ² ἄλλως πως θρεψάμενοι. Τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἦλθεν εἰς τὸ ἐγκώμιον, ἐν τῷ προομίῳ τίθησιν· ἐν γὰρ τῇ πόλει Ἀθηναίων διδαχθεὶς ἀμείβεται αὐτὴν τῆς παιδείσεως, τροφείας αὐτοὺς καὶ πατέρας τῶν λόγων καλῶν· πεποιήκε δὲ τὸ προοίμιον ἄνωθεν, νόμον ὀνομάσας τὸν ἐπιτάττοντα, ὀνομάσας δὲ καὶ βαρβάρους τιμῶντας τὸν νόμον πανταχόθεν, αὐτὸ δεικνὺς κάλλιστον· οὕτω καὶ τὸν χρόνον προσέθηκεν, νόμων γὰρ ἔπαινος ὁ χρόνος· διὰ δὲ τοῦ ἔστι χρησιμώτερον αὐτὸν ἐμφαίνει, δηλῶν τὸ ὀφέλιμον τῶν νεαρῶν.

ib. Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἑλληνας] Paris. A et D. Εἰς σοφοῦς· καὶ Μένανδρος·

Ἑλληνές ³ εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, ⁴

Καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τις· ⁵

Τινὲς δὲ οὐκ ἐπήρσεσαν τὴν σύνθεσιν, ⁶ τοῦ κώλου διὰ τὸ ἐφεξῆς ⁷ ἔχειν τὸν σύνδεσμον, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐπίτασιν δηλοῖ ἀντὶ τοῦ λογιζόμενος παντελλόγμος εἶναι.

161, A. Καὶ τῆς νενομισμένης] Paris. A. Λύει τῇ προσθήκῃ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς τροφῆς, ὅτι οὐ περὶ τῆς κοινῆς αὐτῶ ὁ λόγος, οἷον τῆς διὰ τοῦ σίτου, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ λόγου· ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν κοινήν ⁸ τοῖς Ἀθηναίοις ἀνατίθησι ἐκ περιτροπῆς τοῦτο κατασκευάζων ⁹ καὶ τὸ λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς περικαλύπτων· μάλιστα γὰρ εἰς τοῦτο διεβύλλοντο, ὅθεν καὶ διπλὴν μία λέξις ἐποίησε τὴν κατασκευὴν, ἐπειδὴ γὰρ καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ σίτος τροφή καλεῖται, εἰκότως διπλῆς ἐδεήθη τῆς κατασκευῆς καὶ τὴν μὲν τοῦ σίτου κατὰ παραδρομὴν λέγει, τὴν τοῦ λόγου δὲ, ὅτι αὐτὸς τούτῳ σπουδάζεται, ἐπεξέρχεται πλατικώτερον (sic).

1) f. ἂν εἴη. — 2) καὶ οἱ ἄλλως π. — 3) sic D., A. Ἑλλήσιν. — 4) ita diserte D., A. οὐκἀγνώμονες. — 5) A. πράττουσίν τις· δὲ οὐκ, D. illud servavit, quod dedi. — 6) D. σύνθεσιν, A. σύνησιν. — 7) A. ἐφ' ἐξῆς. — 8) κοινήν, A. καινόν. — 9) A. κατασκευάζων.

Και περὶ τῆς εἰχον] Paris. A. Τοῦτο πρὸς τὴν νενο- 161, B.
μισμένην ἀντέθηκε· τὸ δὲ καθ' αῶς, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου
ἐν ἀγῆς (sic) ¹ ἔθηκεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλυπον τοῦ λόγου και
ἀβλαβές· διὰ δὲ τῆς συνεχείας τῶν λέξεων σεμνοτέραν ἔδειξε
τὴν τοῦ λόγου τροφήν: —

Ἀλλὰ και τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου] Paris. A. cum ed. con-
sentit, nisi quod post εὐεργεσίας addidit τὸ ἀπὸ τοῦ λό-
γου, reliquis omissis.

Προσθησάμενοι] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ποιησάμενοι· και 162, B.
Δημοσθένης, τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα κοινῇ
προσθησάμενος· ἴσως δὲ και εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεται,
ὅτι ἐπιτάφιον σχηματισάμενος ἐγκώμιον τῆς πόλεως τὸν φα-
νερόν τοῦ ἐγκωμίου ἀγῶνα δεδοικώς, διὸ ἐπήγαγεν, ὅτι ὑπέ-
στημεν, ² ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγῶνα.

Φαυλότερον] Paris. A. Ἀσθενέστερον, ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ib.
ἀπλοῦ· οὐδὲ γὰρ κακὸς ὁ λόγος, ἵνα λάβῃ και τὸ σχῆμα
τούτου κ... κάττερον (sic)· ἐργώδη ³ δὲ φησι τὴν περὶ τὰ
κεφάλαια διαίρεσιν.

Μάλιστα μὲν γάρ] Paris. A. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι κα- ib.
κῶς ἐποίησεν ἀπὸ τοῦ μείζονος λύσας τὸ ἔλαττον, δέον ἀπὸ
τοῦ ἐλάττονος τὸ μείζον λύνειν· ἡμεῖς δὲ φαμεν, ὅτι οὐκ
ἔστι τοῦτο, ἀλλὰ διὸ τοῦ φανεροῦ τὸ ἀφανὲς ἔλυσε· φανε-
ρόν γὰρ και ὠμολογημένον τὸ δεῖ τιμᾶν τοὺς θεοὺς και
εἶναι χρεῖαν ⁴ περὶ τούτων ἀπολογεῖσθαι. Εἰς τὸ αὐτὸ·
διὰ τοῦ μείζονος τὸ ἐλάττον ἀπολύεται, μείζον γὰρ φησι
τὸ θεοὺς ἢ πόλιν ἐγκωμιάσαι· αἰτίας δὲ λέγει μέμψεως·
τὸ δὲ οὐ παρεῖται ἢ αὐ παραλείπεται φησι τὸ ἐγκωμιά-
ζειν θεοὺς, ἢ εἰς ἑαυτὸν αἰνίττεται, ⁵ ἐπειδὴ ἔγραψε και
ῦμνους.

Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς] Paris. A. et D. Ἐγραψεν ὁ ib.
Ἀριστείδης ῦμνους ⁶ εἰς τινὰς τῶν θεῶν· ⁷ διὰ τοῦτο τὴν ἐπὶ
τῷ λόγῳ αἰτίαν ἀπολύεται· ἰστέον δὲ, ὅτι οὐχ ἀρμόττει

1) leg. τὸ δὲ καθ' αῶς, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου ἐναγῆς, ἔθηκεν. —

2) Cod. ἐπέστη μὲν. — 3) ἐργώδη, Cod. ἐργωδέ⁷ ab ead. m. —

4) χρεῖαν, Cod. χρεῖα. — 5) Cod. ἐνέττεται. — 6) sic D., A.

mendose ῦμῶς. — 7) sic. A., D. και διὰ.

τοῦτο τοῖς φανύλοις, οὐ γὰρ δεῖ τὸν κλέπτην λέγειν, ὅτι διὰ τοῦτο οὐκ ἄξιός κολασθῆναι, ἐπειδὴ ἐμοίχευσεν· μόνος δὲ τοῦτο¹ τοῖς χρηστοῖς ἐπιτήδειον.

162, C. Τὰς ἐκδρομάς] Paris. A. et D.² Λέγει τὰς ἐκφυγάς, ὅ ἐστι μερισμούς ἢ ἐκδρομάς τὰς ἀπὸ τοῦ προκειμένου πράγματος εἰς ἕτερόν τι μεταβάσεις,³ ὡς εἰ λέγων τις ὑπόθεσιν τινα μεταξὺ λέξει⁵ διήγημά τι καὶ πάλιν εἰς τὸ προκείμενον ἐπανέλθοι.

ib. Λαμπρᾷ τῇ τύχῃ] Paris. A. et D. Δημοσθενικὸν τὸ ἐπιχείρημα (vide Apogr. Mon., quocum facit uterque cod. mscr., nisi quod ὑμετέρας dant pro ἡμ. Pergunt Mscr. Paris.) οὗ καὶ αὐτὸς συνεργὸν τὴν τύχην ἰπαιτεῖ, ἐφ' οἷς λέγειν ἐπιχειρεῖ.

ib. Ἐφ' ὅσοις ἔθνεσι] Paris. A.⁴ Τὸ ἐξῆς· πρὸς δὲ τοῦτοις ἐφ' ὅσοις τοῖς περὶ αὐτῶν εἰρηκόσιν ἐπερχόμεθα, ὅτω φυλαξόμεθα ἢ ὅτω χρησόμεθα, οἱ ἄλλοι, φησὶν, οἱ ἐγκωμιάζοντες πρὸς ἓν τι δυσχεραίνουσι, πρὸς τὸ εὐρεῖν, τί δεῖ εἰπεῖν, ἐγὼ δὲ μείζονα τὸν ἀγῶνα ἔχω πρὸς τούτῳ τῷ ζητεῖν, ἀποφυγεῖν, τί τοῖς ἄλλοις λέλεκται, ἢ τί φυλαξόμεθα ἢ ὅτω χρησόμεθα.

162, D. Ἄλλων γὰρ ἄλλα] Paris. A.⁶ Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κ. τ. λ. vide ed., pergit A: οὐδεὶς δὲ τολμήσας φαίνεται εἰς πάντα καθεῖναι ἑαυτὸν τὰ τῆς πόλεως· ὡς τὸ εἰπεῖν τὰ Ἑλληνικὰ Ξενοφῶντος βελτίον⁷ καὶ τὰ Πελοποννησιακὰ Θουκυδίδου καὶ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου,⁸ κοινῇ δὲ πρὸς ἅπαντας, ἐπειδὴ ἅπαντα σποράδην εἰρήμασι, αὐτὸς δὲ συλλήβδην ἅπαντα διεξέρχεται.

163, B. Τοὺς ἄνω χρόνους] Paris. A. et D. Τεχνικὸν λίαν τὸ ἐπιχείρημα· δοκεῖ μὲν⁹ γὰρ μέμφεσθαι τοὺς προειρηκότας, ὅτι ἕκαστος μέρος εἰπεῖν ἐτόλμησεν, λεληθότως δὲ αὐξεῖ καὶ¹⁰ τὰ ἐγκώμια τῆς πόλεως, τῷ καταμερισμοῦ χρη-

1) hanc voculam omittit Paris. D. — 2) similia leguntur in B. — 3) sic A., D. μεταβαῖνον. — 4) D. inserit τι, quod om. post διήγημα. F. λέξοι. — 5) similia in D. — 6) similia in B. et D. — 7) Cod. A. βελτίων. — 8) Cod. Ἡρόδοτος. — 9) μὲν in D. om. et post μέμφεσθαι insertum. — 10) καὶ om. in D.

σάμενος σχήματι· ἄνω δὲ χρόνους λέγει τῶ εἶναι αὐτὴν ἀρχαίαν· διὰ δὲ τὸ εἰπεῖν ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ χάριν καὶ τέρψιν δηλοῖ διὰ τῶν ποιημάτων.

Ἀπὸ τοῦ παρεκκλίοντος (Paris. A. παρήκοντος) Paris. A. ib. et D. Τοῦ παρατηχόντος, τουτέστι ἀπὸ παρεκβάσεως, οὐκ αὐτὸ τοῦτο ποιησάμενοι ἔργον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐνδεχομένου, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, κατὰ τὸ παρήκον (sic uterq. cod.) τῆς νήσου.

Πολιτείαν] Paris. A. ¹ Πολιτείαν τὴν δημοκρατίαν λέγει. 163, C.

Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἐπιταφίοις] Paris. A. ² Θουκυδίδην αἰνίττεται.

Ἄλλ' οὖν οὕτω] Paris. B. cum Cod. bomb. consentit. 163, D.

Οἱ μὲν τὴν σοφίαν αὐτῆς] Paris. A. et D. Δοκοῦν- 164, A. τες ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεκωμίασαν· αἶνιγμα γὰρ ἔστι τὸ δοκοῦν εἶναι τι μὴ ὄν.

Οἱ δὲ τὰς ἀπ.] Paris. A. cum ed. facit, habetque item ib. περὶ τῆς ἰωνικῆς ἀποικίας.

Ἀπαντες ἢ τῶ σφετέρῳ βουλ.] Paris. A. Εἰ λέγει 164, B. τινὰς μὴ εἰρηκότας τὰ περὶ τῆς πόλεως ἐγκώμια, ὅτι οὐκ ἠβουλήθησαν, ἰδοὺ πάλιν δείκνυσι δυναμένους μὲν, οὐ βουλομένους δέ· φαιρὲν δ', ὅτι τοῦτο εἶπε διὰ τὸ φορτικόν, ἵνα μὴ αὐτὸν ἀπάντων δείξῃ σοφώτερον.

Ἀλλὰ ὡσπερ] Paris. A. uti ed. ib.

Ὡσπερ αἶνιγμα] Paris. A. uti ed., nisi quod Paris. A 164, C. τέλους pro τελείου habet et μέρος pro μήρος, τῶ δὲ γε μὴ pro τῶ δ' ἐκ μὴ, ἄξιως pro ἄξια. Quae autem ex Leidensi enotavit Valken., ea leguntur item in Paris. A.

Οὐ τοῦ παντός ἀμαρτήσεται] P. A. Μέρος, φησὶν, εἰ- ib. πῶν τὸ πᾶν ἐπλήρωσεν· εἰ δὲ τοῦτο, δήλον ὅτι μέρος πρὸς τέλεον ἄρκει ἐγκώμιον.

Οὐ δὴ δίκαιον] Quae de αἰτία in ed. leguntur, in- ib. veniantur quoque in P. A., ubi pro ἄξιον μὲν rectius est ἄξιόν με.

Νυνὶ δὲ ὡσπερ κ. τ. λ.] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἀρκου-

1) Paulo uberiora leguntur in D. — 2) Pluribus enarratur in D.

σθαι μόνον τῇ παρ' ἑαυτῆς. In marg. interiori: Ἡ σύνταξις, ὡς περὶ γνωρίζομεν, ὅτι ἡγεμῶν καθέστηκεν ἡ Ἀττικὴ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, Ἑλλήσι δηλαδὴ καὶ βαρβάροις, οὕτω καὶ ὅτι τῶν λόγων καθέστηκεν ἡγεμῶν, γνωρίζομεν ἔστι.

165, B. Ἐκτίνομεν] Paris. A. Τὸ ἐκτείνομεν κ. τ. λ. vide ed. In Paris. A diserte legitur διὰ διφθόγγου.

ib. Εἰρημένον δὲ ὑπὸ πολλῶν κ. τ. λ.] Paris. A et D., quibuscum in clausula facit Paris. B. Ῥητορικῶς ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης κέχρηται τῷ νοήματι· ὡς περὶ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου λέγει, ἑαυτὸν ἀποροῦντα τῶν εἰς τὸν Αἰσχίνην διαβολῶν, οὕτω μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῷ πολλῶν εὐπορεῖν,¹ οὕτω καὶ νῦν ὁ Ἀριστείδης ἀπορίαν λέγει ἑαυτοῦ² ποιεῖν τὸ πλήθος τῶν ἀρετῶν καὶ εἰσβάλλει εἰς τὰ κεφάλαια· ἔστι δὲ μερικὸν τὸ προοίμιον, ὡς περὶ ἐν τοῖς δικανικοῖς λόγοις τὸ προκαταστατικόν. Αὐξητικὸν δ' ἔστι σχῆμα τῶν ἐγκωμίων, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πλήθος καὶ τὸ ἴσον τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῖς, τὸ δὲ κοινὸν νόημα, ὡς περὶ ἴδιον πεποίηται. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἰρημένον εἰπεν εἰρημένον, ἀττικῶς, κοινὸν γὰρ τὸ σχῆμα· Ὅμηρος μὲν γὰρ φησι,

Τί πρῶτον κ. τ. λ. vide Apogr., usque ad μνησθῶ. Τεχνικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ, ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔχει λέγειν τὸν οἰκιστὴν, οὔτε γένος τοῦ κτίστου, οὔτε τὴν πατρίδα, αὐτόχθονες γὰρ Ἀθηναῖοι, ἔθος δὲ τῷ πάλιν ἐγκωμιάζοντι τὸν τε πολιστὴν αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καταλέγειν κυρίως, ἑαυτὸν εἰσάγει ἀποροῦντα, πόθεν ἄρξεται τῶν ἐγκωμίων τῆς πόλεως.

165, C. Τῷ πρεσβυτάτην εἶναι] Paris. A. Ὁ νοῦς· οὐ μόνον πρὸς τὸ πρεσβυτάτην εἶναι τὴν πόλιν καὶ ἀφανῆ ὑπάρχειν τὴν ἀρχαιογονίαν ὡς αὐτόχθονος οὔσης; δυσχερὴς μοι ὁ ἔπαινος τῆς Ἀττικῆς, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἐγκωμίων ὡς ἐν κύκλῳ ὄντων ἀπορῶ, ὅτε μὴ δυνάμενος συνάξαι εἰς ἐν τὰ πάντα ἐγκώμιον· τὸ δὲ κύκλῳ γεωμετρικόν, ἐν γὰρ κύκλῳ ἀπάσαι αἱ ἀρχαὶ ἴσαι τυγχάνουσι· βούλεται οὖν δεῖξαι τὴ

1) Sic D., A. εἰπαρεῖν. — 2) ἑαυτῷ.

μέρη τοῦ ἐγκωμίου τῆς πόλεως Ἰσα, φησὶν οὖν, ἐξ ἀμφοτέρων ἄδηλον εἶναι τοῦ λόγου τὴν ἀρχήν.

Πλέον τοῦ φανεροῦ] Paris. A. Τὸ πλεόν τοῦ φανεροῦ ἔστι τὸ ἄδηλον, ὡσπερ καὶ τὸ πλεόν τοῦ προχείρου τὸ ἀνέτιμον (sic). ib.

Ἄλλα γὰρ ἄλλων] Paris. A. Ἐκαστος, φησὶ, δι' ἄλλην αἰτίαν πρὸ τῶν ἄλλων βούλεται προτάττεσθαι· ἔστι δὲ ταῦτα αὐξήτικὰ ἐπιχειρήματα, ὡμολογεῖ γὰρ, ὅτι τὸ γένος τῆ φύσει πρῶτον καθέστηκεν, ἀλλὰ προσποιεῖται τὴν ἀπορίαν, ἵνα αὐξήσῃ τὴν δύναμιν. 165, D.

Οἶμαι δ' ἂν ὡς ὑπὲρ οἰκειίας] Paris. A. consentit cum ed. et Leid., sed in his ab utroque recedit: . . . . Συμφορῶν ὡν μέλλει πολλάκις ὡς οἰκεῖον καὶ Ἀθηναίων ἑαυτὸν καλεῖν κ. τ. λ. (uti ex ed. et Leid. hoc scholion constitueram) εἰς τὸν καταριθμῶν τοῖς Ἀθηναίοις, λέγων ἠριστέυσασμεν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς καὶ νῦν φησὶν, ἣ γὰρ τῆς χώρας ἡμῶν φύσις. 166, A.

Ἡ γὰρ τῆς χώρας] Paris. A. Ἀπητέτο τοῦ οἰκιστοῦ τῆ τέχνη πρῶτος ἔπαινος, ἐπειδὴ ἀφανῆς ὁ τοιοῦτος τῷ ἀρχαίαν εἶναι τὴν πόλιν καὶ ὁ κατὰ τοῦτον παρεῖται ἔπαινος· ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆς θέσεως, ὅτι καὶ αὐτὴ μέρος ὡσπερ τοῦ γένους οὐσα τυγχάνει. Θαυμασιῶς δὲ τῆ φύσει τῶν ἀνδρῶν ἐξομοιοῖ καὶ τὸ σχῆμα τῆς θέσεως τῆς χώρας. Ἰστορεῖται παρὰ τοῦ Χάρακος ἀποίκους Σαῖτων¹ εἶναι τοὺς Ἀθηναίους, ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγύπτου, ἐρμηνεύεται δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Ἑλληνίδος φωνῆ κ. τ. λ. ἐπέχεις pro ἔποχος — τὸν Ἐρεχθίδεωσ — διὰ τὸ ἐξ ἐτέρων γλωσσῶν — Αἰγυπτιακαῖς — διὰ τὸ δόξαι — γεννωμένους — καὶ ἦτε ἀνδρῶν. In altero marg. Κοινωνεῖ τῷ λόγῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ τοῦτο φθάσας προδιωρθάσατο, οἶμαι δὲ ὡσπερ οἰκειίας εἰπῶν. Quae ex Ap. M. dedi, leguntur totidem fere verbis in Paris. D. ib.

Συμβαίνουσα] Paris. A. et D. Ἄντι τοῦ ἀρμάζουσα ἐν τῷ συμβεβηκότι τῆς χρείας καιρῶ· Θουκυδίδειος δὲ ἡ λέξις. 166, B.

1) Cod. ἀποίκους σαντῶν. — 2) δὲ ex D. recepi.

- ib. Ἄλλης ἀντὶ ταύτης] Paris. A. Ὅτι καὶ ἡ χώρα ἀξία τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς χώρας, καὶ ὅτι οἱ αὐτοὶ ὤκησαν αὐτὴν ἀεὶ.
- ib. Οἱ τε γὰρ] Paris. A. Προέταξεν τὴν φιλανθρωπίαν τῶν Ἀθηναίων, ἣν γὰρ καὶ ἀκόλουθον· διπλῆν δὲ ταύτην ἀποφαίνει· τὴν μὲν τῇ πραότητι τῶν τρόπων, τὴν δὲ ἐν τοῖς κινδύνοις γενομένην.
- 166, C. Τῷ παρασχόντι] Paris. A. Ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ ἐδέησεν, ἐπιδείξασθαι τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἐαυτῶν καλοκαγαθίαν ἢτοι φιλανθρωπίαν· τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ ἢ ἐπιείκεια ρημαίνειν.
- ib. Ἐν προβόλου] Paris. A. Ἀντὶ ἄλλης πόλεως ἢ στρατιᾶς ἢ ἢ τινος τοιοῦτου ἀναπληροῦσα τὴν φυλακὴν ἢ ἐν παντὶ χρόνῳ κ. τ. λ. vide, quae proxime praecedunt. In altero marg. Ἐπεὶ δὲ ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἄνευ ἔργων φιλανθρωπίαν, ἐξηγεῖται καὶ οὕτως τὸ πρῶτον τῶν τρόπων, ὑποτιθέμενος ἀντὶ τούτου τὴν μέχρι λόγων φιλανθρωπίαν· διττὴ δὲ ἡ δι' ἔργων φιλανθρωπία, ἢ μὲν γὰρ πρὸς τὰς ἐπιτυχίας ἐπιτηδεῖα, ἢ δὲ πρὸς τὰς ἐπικουρίας τῶν ἀτυχησάντων ἀρμοδία.
- 167, A. Πρώτη] Paris. A. Καὶ τοῦτο ἐγκώμιον τῆς πάλεως· πρώτη δὲ κ. τ. λ. vide ed.
- 167, B. Νοτιωτέρα] Paris. D. ut Ap. Mon. et παρὰ pro γὰρ. Sed Paris. A. consentit cum ed., nisi quod οὐκ ἔστιν αὐτόπου (sic) — ἀντέπιπτε γὰρ — ἐπάγει pro ἐπίγει — Θουκυδίδη — ἐνθα λέγει, χειμῶν ἦν νοτιώτερον (sic). Καὶ Ὅμηρος κ. τ. λ. cf. Ap. Monac.
- ib. Πρώτη μὲν] Paris. A. Ἀκτὶ τοῦ τῶν ἄλλων προκεκλιμένη cf. ed. — in clausula προτείνου ὑπέφηγεν.
- ib. Παντοδαπούς] Paris. A. Ὅτι τινὲς ὄρμον καὶ λιμένα τὸν αὐτὸν ἐκ παραλλήλων τιθέουσιν, ἄλλοι δὲ ὄρμον τὸν ὀκδομηθέντα εἰς λιμένα, μὴ ὄντα πρότερον, λέγουσι, λιμένα δὲ φασὶ τὸν αὐτοφυῆ· ἕτεροι δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλ' ὄρμον ὅμως μὲν, ἐνθα τὸ πλοῖον μέχρι καὶ τῆς χέρσου προσ-

1) Cod. στρατιῶν. — 2) Ead. ferme in D. — 3) Cod. ὄρμον.

οκέλλει, λιμένα δὲ, ἔνθα μετέωρον φαίνεται ἐπὶ τῶν ὑδάτων καλῶς δὲ ποιεῖν τὴν Ἀττικὴν ἐξ ἑαυτῆς καὶ τῆς θαλάττης τοὺς ὅρους καὶ τοὺς λιμένας ἔφησεν, οὔτε γὰρ μόνη θαλάττη οὔτε μὲν χέρσος μόνη κατασκευάζει τοὺς τοιούτους, ἀλλ' ἑτέρα συνελθούσα τῇ λοιπῇ καὶ οὐ παντοίε, ἀλλ' ὅπου γε ὁ τόπος πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύει ἔχει.

Οὐ πλέον διαλείποντας] Paris. A. Γραμμικόν¹ ἐστὶ 167, C.
τὸ σχῆμα· ὁ² δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι, οὐκ ἀπέχουσιν κ. τ. λ. vid ed., pergit Paris. A. post διεσήτκασιν· τὸ πυκνὸν γὰρ καὶ συνεχὲς βουλόμενος δηλώσαι τοῦτο εἶπεν· πορθμὸς λέγεται ἢ ἀμφίγειος θάλασσα, ὡσπερ καὶ ἰσθμὸς ἢ ἀμφιθαλάσσιος γῆ.

Ἵσπερ τῆς θαλάττης ἐξεπίτηδες ἀνεισῆς] Paris. A. 168, A.
Ἄντι... τῆς πόλεως, ἔνθα ἐστὶν ἡ θάλασσα τὰς γείτονας κυκλωτ... ἐθέλει δὲ δεῖξαι τὴν Ἀττικὴν εἰκόνα τῆς οἰκουμένης καὶ τῷ σχήματι ἔχουσαν, ὡς δηλοῖ προϊών.

Ἵσπερ τοῖς βασιλείοις] Paris. A. Ἄντι τοῦ τάξιν ἐπέ- ib.
χουσιν αἱ νῆσοι πρὸς τὴν Ἀττικὴν, ἣν καὶ τὰ προπύλαια τῶν βασιλείων πρὸς τὰ βασίλεια. Τεχνικῶς δὲ τὸ μείζον ἀποφέρδυσαι (sic) κέρδος· τὸ φέρουσαι ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λαμβάνουσαι, μείζον κέρδος ἐκ τοῦ προσοικεῖν ἢ ὅσον αὐταὶ³ παρέχουσιν.

Σελήνην] Paris. A. ut in ed sine variet. ib.

Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν Paris. A.⁴ ut in ed., nisi quod ib.
διὰ τοῦτο pro διὰ τούτου, Λακεδαιμόνες pro Λακεδαιμόνιοι, τινὲς δὲ τὸ φερ. et τῷ προσοικεῖν περὶ πλείονας παρέχουσι φόρους.

Ἐπιμαρτύραιο] Paris. A. Πλὴν ὅσον αὐτοὺς τις ἐπε- 168, B.
μαρτύρετο, ὡς μὴ δυνάμενος λόγῳ δεῖξαι τὸ τερπνὸν τοὺς θεασαμένους μάρτυρας ἄγοι τῆς ἡδονῆς.

Προκαθαίρεται] Paris. A. Καθαρά λύτης γίνεται. 168, D.

Τὸ φῶς] Paris. A. Ἵσπερ ἕτερον ἥλιον ὑπογράφει ib.
τῶν Ἀθηναίων τὸ φῶς, ὅτι καὶ ὑψηλοτέρα ἐστὶν ἡ πόλις.

1) Lege γραμμικόν in editis, non γραμματικόν, quod propere mihi scribenti excedere passus sum. — 2) Cod. ἢ δὲ λ. — 3) Cod. αἶται. — 4) Similia brevius leguntur in B.

- ib. Ἀφαιρούσης] Paris. A. uti ed. sine variet.
- ib. Ὀνειράτος εὐφροσύνη] Paris. A. et D. Τὸ σφόδρα
 τερπνὸν δηλοῖ, πολλή γὰρ ἐν τοῖς ὄνειροις προσγίνεσθαι ἡμῖν·
 δοκοῦσιν ἐν τούτοις κεκτῆσθαι πλεῖστα κτημάτων, ἅπερ
 μεθ' ἡμέραν οὐκ εἰσὶ, πλὴν οὐ πρὸς ἀνυπόστατον εὐφροσύ-
 νην τὴν τῆς εὐφροσύνης τοῦτο ποιεῖ, ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ
 χορείαν ἐξελίσσειν¹ ἐπήνεγκεν.
- 169, B. Τοῖς δ' ὄρωμένοις] Paris. A. et D. ut ed., quibus ad-
 duntur: διὸ καὶ Μένανδρος κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon.
- 169, C. Λυσαμένη] Paris. A. post edita addit: εἰ μὴ γὰρ ἀπε-
 ζώσθη, οὐκ ἂν ὁ τόπος ζωστήρ ἀνομάσθη, et paullo supra
 cum Leid. habet τούτων, pro προσγυνομένης — προσγυνο-
 μένου.
- ib. Προνοίας] Paris. A. pro ἡ Ἀθ., ut est in ed., ha-
 bet Ἀθ., pro προνοησαμένη — βουλομένη. Paris. B. cum
 bomb. consentit, nisi quod ἡ Αἰτωὶ ἐπέβη τῆς νήσου.
- ib. Ἀπ' ἄκρας] Paris. A. ut ed., hac variet. πλησίον εἰσὶ
 τῆς Ἀττικῆς τοῦτο τέθεικε.
- ib. Εἰς Αἴηλον καταίρει] Paris. B. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ Αἴη-
 λος ἐν βυθῷ τῆς θαλάττης οὖσα ὑπὸ Διὸς ἀναδοθεῖσα
 διὰ τὴν² Αἰτωὶ ἐπάγη, ἵνα ἐκεῖ τέξῃ· ἔτεκε δὲ τὴν Ἀρτε-
 μιν κ. τ. λ. vide bomb.
- 169, D. Τὸν πατρῶον Ἀπ.] Paris. A. et D. Πατρῶον³ ἐκά-
 λουν Ἀθηναῖοι τὸν Ἀπόλλω, ὅτι ἠράσθη Κρεούσης τῆς
 Ἐρεχθέως θυγατρὸς καὶ τέτοκε τὸν Ἰάωνα, ἀφ' οὗ καὶ Ἰωνες
 οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐμφαίνει δὲ, ὅτι διὰ τοῦτο ἐλέχθη Ἀπόλ-
 λων, ἵνα πρῶτος γένηται θεός· οἱ ἄλλοι φασίν, ὅτι πρῶτοι
 τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀνθρώπων εἶδον τὸν ἥλιον, ὡς αὐτό-
 χθονες ὄντες, πατρῶον οὖν ἑαυτοῖς ἠγοῦντο τὸν Ἀπόλλω,
 ὃ ἔστι τὸν ἥλιον.
- ib. Ἦτ' ἀπὸ τῆς Ἀσίας] Paris. A. Τὴν ἐπὶ Δαρείου φησὶ,
 διὰ τοῦτο καὶ πρώτη λέγει (cf. ed. ad Πρώτη).
- 170, A. Ἀχθεῖσα] Paris. A. Ἐμψύχως εἶπεν, αὐτοῦ τοῦ τόπου

1) A. χωρὶον ἐξελίσσειν. — 2) Cod. τὸ Α. — 3) A. leg. πρῶ-
 τον. — 3) Cod. ἡ.

ἐλκύσαντος αὐτοὺς εἰς ἑαυτὸν ἵνα δίκην δοῖεν· ἦν δὲ στε-
νός ὁ ἐν Σαλαμῖνι τόπος.

Πέφευγε] Paris. A. Πόλιν ἐμνήχως τὸ πέφευγε· 170, D.
ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν Ἰωνίαν λέγει.

Παράδειγμα] Paris. A. Ἄϊ γὰρ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν 171, B.
ἀχώροιο· παρὰ δὲ εἰγμα δὲ πάσης Ἑλλάδος τὴν Ἀττι-
κὴν λέγει διάλεκτον, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ κ. τ. λ. vide ed. Per-
git Cod. A. Ἄϊ ἄλλαι, ὡς ἐστὶν ἐκ τῶν γραμματικῶν βιβλίων,
καὶ ἅμα δείκνυσιν ὁ ῥήτωρ, ὅτι καὶ πρεσβύτερα αὐτῆ ἢ
διάλεκτος τῶν ἀπασῶν, εἴ γε εἰς παράδειγμα ταῖς ἄλλαις
καθέστηκε, τὸ γὰρ παράδειγμα πρεσβύτερον εἶναι δοκεῖ τοῦ,
οὗ ἐστὶ παράδειγμα.

Τρίτη δὲ] Paris. A. consent. cum ed., pro λέγει τὸ ib.
ἕχατον legitur λέγω τὸ ὕστατον.

Ἄκρου] Paris. A. Ἄκρου λέγει διὰ τὸ ὕψος, μέσον 171, C.
δὲ ἐστὶ διὰ τὸ ἐπὶ μέσου κεῖσθαι· τὸ δὲ διὰ πάντων
κάλλος ἀντὶ τοῦ τὸ δὲ διὰ πάντων κεκαλλωπισμένον.

Τελευταῖος ὄρος] Paris. A. et D. Ἐπειδὴ αἱ ἀσπίδες ib.
κύκλους ἔχουσι πέπτε, ὡς αὐτὸς δείκνυσιν, οὕτως ἔχουσαν
καὶ τὴν Ἀττικὴν βούλεται δεῖξαι καὶ πρῶτον μὲν κύκλον
τὴν οἰκουμένην φησὶ, δεύτερον δὲ τὴν Ἑλλάδα, τρίτην τὴν
Ἀττικὴν, τετάρτην τὴν πόλιν, πέμπτην τὴν ἀκρόπολιν, ὃν
καὶ κανόνα λέγει τῆς εὐκρασίας· τοῦτο γὰρ βούλεται ἡμῖν
δηλῶσαι διὰ τοῦ λέγειν ὁ τελευταῖος ὄρος τῆς περὶ
γῆν εὐκαιρίας.

Ὡσπερ γὰρ ἐπ' ἀσπίδος] Paris. A. Κυκλοτέρης γὰρ ib.
ἢ ἀσπίς· κύκλους δὲ λέγει τὰ Ἑλληνικὰ γένη, ἐπειδήπερ
ἐκάστη πόλις κυκλοῦται ὑπὸ τῶν ἰδίων τειχῶν, ὡσπερ καὶ
αὕτη ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν γενῶν.

Ἐπιστραπτέον] Paris. A. ab ed. in eo differt, quod 172, A.
εἰπεῖν om., et inde ab λέγων quae sequuntur, sic fere
habent: τὴν θέσιν ἐμνήσθη τῆς ἀκροπόλεως, tum pro καὶ
περὶ τῶν — καὶ τοὺς τῶν, pro ὅπερ ὡσπερ.

Παρελθεῖν] Paris. A. Κατὰ κοινὸν τὸ φεύγοντες. 172, B.

1) Cod. ἦ. — 2) Similia in B, uberiora in D.

- ib. "Ἦστε εἴ τῳ] Paris. A. Οὕτω τὸ ἕξης, εἶθε ὡς περ σύμμετρος ἐστὶν ὁ ἀήρ καὶ ὁ καιρὸς τῆς πόλεως, οὕτω σύμμετρος ἦν καὶ ὁ ἔγκωμιαστικὸς λόγος.
- ib. Δυσχερῶν] Paris. A. et D. Δυσχερῆ τὰ λυπηρὰ φησι, δηλὸν ὅτι ἐκάστη χώρα ἔχει τὰ τῶν τεττάρων ἴδιον, ἢ μὲν θερμότητα, ἢ δὲ κρύος, ἄλλη ξήραν, ἐτέρα δὲ ὑγρατῆτα, τούτων δὲ τὰ ὑπερβάλλοντα αἰεὶ λυπηρὰ. τούτων δὲ τῶν ἀκροτήτων φησὶν ἀπέχειν τὴν Ἀττικὴν, τῆς δὲ ἀρίστης συμμετρίας καὶ πλεῖστον μετέχειν, δι' ἧ καὶ εὐκραίᾳ εἰς ἄγαν αὐτὴν δεῖκνυσι καὶ τῆς εὐκρασίας² τεκμήρια εἶναι λέγει τὰ ὠρεῖα ἢ τοὺς καρπούς, τῶ γὰρ ἐν τῇ καλλίστῃ ὠρᾷ τοῦ ἔτους γίνεσθαι οὕτω ὀνομάζονται· οὐ μόνον φησὶ γινώσκειν κ. τ. λ. sequuntur ed., quibus haec adduntur: τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν διὰ τοῦ παρὰ τὴν ἐπωνυμίαν νικῶσι· οἱ οὖν ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ὠραν εὐρισκομένην³ τὴν ἐπωνυμίαν ἦτοι τὴν τοῦ ἔτους ὠραν.
- 172, C. Ἄλλὰ καὶ τῇ ἀποσιώσει] Paris. A. et D. Ἀποσιώσει λέγει τὸν χωρισμὸν, ὅταν γὰρ θελήσωμεν ἰδεῖν τι διεστηκότες αὐτοὺς (sic) ὡς ἐπὶ γραφῆς⁴ ἀκριβῶς θεώμεθα· εἰν οὖν, φησι, χωρισθῆς τῆς πόλεως, γνώσῃ τὸ διάφορον φύχους ἢ θερμοῦς, τῇ γὰρ ἐπαναχωρήσει τινὸς πράγματος μανθάνομεν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἐν ᾧ τέως ἤμεν, ὅποια⁵ τίς ἐστὶν· τὴν δὲ στάθμην εἶπε διὰ τὴν ῥοπήν.
- 172, D. Δεῦρο ἢ ἐκεῖσε] Paris. A. Πρὸς νότον ἢ πρὸς βορρᾶν ἢ ἄλλο τι τῆς οἰκουμένης.
- 173, A. "Ἦστε καὶ τῶν ἄλλων] Paris. A. et D. consentiunt cum Leid. et Ap. M. Uterque Paris. ὠφέληται· ὡς περ γὰρ καί, — ὁ καὶ τινες κ. τ. λ.
- 173, B. Ἄνευ τῆς προσθήκης] Paris. A.⁶ Ἄνευ τῆς προσθήκης ἢ τῆς προθέσεως· τὸ γὰρ εἰπεῖν πρὸς ἄρκτον σημαίνει τὸ πᾶν τῆς χώρας εἶναι ἀρκτῶον, ἢ γὰρ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ.
- ib. Ὅσον τὸ (Paris. A. τῶ) ἄνω καὶ κάτω] Paris. A. Διὰ τούτων δεῖκνυσιν αὐτὴν τὸ μέσον ἐπέχειν τοῦ παντός, αἰ

1) f. τι. — 2) A. ἀκρασίας. — 3) A. εὐρισκομένην. — 4) A. ὡς ἐπιγραφῆς. — 5) Cod. A. ἴπια. — 6) Similia in B. — 7) f. τῶ γὰρ.

γὰρ ἐξ ἴσου ἀποτάσεις τὸ μέσον ἀφορίζουσι· τμήματα δὲ λέγει τὰς δΨ ὥρας.

Ἐπ' αὐτήν] Paris. A. ut ed., pro ἐκάλεσε — ἐκόλασε, 173, C.
 τίμιον — τὸ τίμιον, ὅτι εἰ ἦν, ἢ ἀκρ. τ. τ. ἀνάκειται — αἱ ἀκροπόλεις ἀνάκεινται.

Ἀἴξιν] Paris. A. ut ed., sed ἔσχεν pro ἔχει. ib.

Ἔργων] Paris. A. ut ed., nisi quod ἔργων λέγει τῆς συνέσεως Ἀθηναῖς γὰρ ἔργον ἢ φρόνησις· Φρεμμάτων δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν Ἐριχθόνιον.

Πεδίων δὲ κάλλη] Paris. A. et D. Τοὺς ἀγρούς φησιν, ὡς ἐν ἐγκωμίῳ γὰρ τὸ εὐφορον οὐκ ἔχων παριστᾶν, λεπτόγεων γὰρ αὐτήν πάντες φασί, τὰ κάλλη καὶ τὰς χάριτας παρήγαγεν· ἐπειδὴ δὲ ἐντός εἰσι τῆς πόλεως πεδία, διὰ τοῦτο ἐπανορθούμενός φησι, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως.

Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστη] Paris. A. ut Leid., praeterquam quod ἀργυρεῖτις. ib.

Ἐν τοῖς πρώτοις] Paris. A. ¹ Πρώτη γὰρ αὕτη τὸ δωρηθὲν αὐτῇ παρὰ τῶν θεῶν ἀνταπέδωκε, ταῖς λατομίαις τοῦ ὄρους εἰς γαῶν καὶ ἀγαλμάτων ἀποχρησαμένη κατασκευάς· καὶ πρώτους φησὶν Ἀθηναίους τούτων κατόρξαι ἀνθρώπους.

Ἐπιτηδειοτάτη] Paris. A. ut Leid., quocum conspirat in λευκόν. ib.

Τὸ μῆτε ὑπτίαν εἶναι] Paris. A. ² Ἐπιτίον γὰρ ἀναπεπταμένον φησι· βούλεται δὲ αὐτήν πάλιν δεῖξαι σώζουσαν κ. τ. λ. vide ed. ad Πάσης, ubi pro τελείας noster τελείας.

Τελείας] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τελείας, οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοί φασιν. ib.

Ἄσπορος νικῶν] Paris. A. et D. Ἄσπορον λέγει τὴν ἀνηρότον τε καὶ ὄρειον· κρείττων γοῦν αὕτη τῆς παρ' ἐτέροις ἀροσίμου, ἐπεὶ ἀργυρεῖτις.

Ἐλευθερίας] Paris. A. ³ Ἐλεύθερον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ib.

1) Similia leguntur in B. — 2) Uberiora servantur in B. — 3) Similia in B.

τὸν μεγαλήνυχον, τὸν δὲ φειδωλὸν ἀνελεύθερον· ἐπεὶ καὶ Ἀθηναῖοι τὰ πολλὰ φιλόφθωροι καὶ μεγαλόψυχοι καὶ πρὸς εὐεργεσίας ἔτοιμοι, διὰ τοῦτο εἶπεν, αὐτοὺς ἐχρῆν τῆς¹ τοιαύτης εὐφόρου τυχεῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεταλλικῶν φλεβῶν οὐκ ἄμοιρου.

ib. Ἄλυπα θεύματα (Paris. A. in marg. ἀλύπω θεύματι)

Paris. A. Ἐντὶ τοῦ ἀβλαβῆ καὶ μὴ λυποῦντα ἀκαίρω² φορεῖν χειμῶνός τε παρακειμένας χώρας, ὡς περ τοὺς χειμῶνους ἀλλαγῶν ἢ καὶ τοὺς ποταμοὺς τῆ τῶν ὑετίων ὑδάτων καταφορᾶ ἑλλιμεναζομένους καὶ ἐξοιδούντας καὶ τοῦ οἰκείου ὑπερχομένους ἐδάφους καὶ οὐχὶ τῶ τυχόντι τῶν παρακειμένων χωρίων ἀπεργαζομένους φορᾶν ἢ τινα βλαβήν.

ib. Ὁ πάντων ἡμερώτατος] Paris. A. Τὸν οἶτον φασὶ τινες λέγειν αὐτόν, οἶον τὸν ἄνθρωπον, ἐπεὶ καὶ ὡς περ βοτάνην λέγουσιν ἄνω δοθῆναι αὐτόν τῆς Ἀττικῆς . . . . καὶ αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι.

175, D. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἐστὶ] Paris. A. Ἐπειδὴ μέλλει ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον μεταβαίνειν καρπῶν μνημονεύσας, οὕτω πρὸς σύγκρισιν αὐτοῦ αὐτοχθονος εἶπε (sic). Τραγήματα δὲ τοὺς ἄλλους καρποὺς ὀνόμαζει· παροιμία³ δὲ ἐκράτησεν αὕτη ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ ἐγκωμιαζόντων.

176, A. Ἐλέφαντες] Paris. A. ad verbum cum Leid. consentit.

ib. Ἄ τοὺς παῖδας] Paris. A.⁴ ut in Ap. Mon., a quo in his discrepat: Ap. M. ἐπιβοῶσι Μορμῶ — ἐπιβοῶνται τὴν Μορμῶ, φασὶ δὲ νῦν τὴν — φασὶ δὲ οὕτω τὴν, Ὀνοσκελίδα — Ὀνοσκελῆ, ταύτη Ζεὺς ἐμίγη — ταύτη ἐμίγει Ζ., λύπης αὐτῆ μὲν δυσμ. — λύπης δυσμ., παιδία αὕτη — αὕτη παιδία. Eadem leguntur in Paris. B., in quo haec addita sunt: ἦν νῦν φαμέν ἰδιωτικῶς Στρίγλαν.

176, B. Οὐ κατὰ τοὺς] Paris. A. Ἱστορία τούτους ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι χρυσὸν ὀρύσσουσι, καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσιν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν· οὐ κατὰ

1) f. γῆς. — 2) f. τῶ ἀκαίρως φ. — 3) Cod. παροιμίας. — 4) Similia in B.

τούτους οὖν φησὶν ἀξιῶ καὶ γὰρ κ. τ. λ. vide ed., ubi A. in fine δηλονότι.

Οὐ γὰρ πλάνην] Paris. A. ¹ Αἰνίττεται τοὺς Ἡρακλεί- 176, C.
δας, τοὺς προγόνους τῶν Λακεδαιμονίων· πλανώμενοι γὰρ
κ. τ. λ. vid. ed. Addit Paris. A. Σκότος δὲ λέγει τὴν
ἀγνοίαν τοῦ πῶς δεῖ οἰκίσαι. ² Paris. B. Ἴσως εἰς Ἡρακλεί-
δας αἰνίττεται, τοὺς προγόνους Λακεδαιμονίων· πλανώμενοι
γὰρ μόλις εὗρον ὁδόν, πῶς εἰσέλθωσιν εἰς Πελοπόννησον,
ἣ δι' ἄλλους τινὰς τοῦτο λέγει· καὶ γὰρ καὶ Θουκυδίδης ἐν
τοῖς τῆς συγγραφῆς προομιῖαις φησὶν ἄλλους ὑπ' ἄλλων
ἀναστατάτους γίνεσθαι.

Δυσὶν δυστυχίαι] Paris. A. et D. ⁵ Τὸ ἐκβλ. vide 176, D.
ed. — ἐκβαλεῖν· καὶ Θουκυδίδης, βιαζόμενοι κ. τ. λ.
cf. Ap.

Βιασώμενοι] Paris. A. Ὡσπερ ἀπὸ κ. τ. λ. vid. ed. — ib.
ἀλλ' οἱ μὲν Χῖοι, ἕτεροι δὲ Μιλήσιοι, ⁴ ἄλλοι δὲ Ἐδέσιοι
(sic)· μετεβάλλοντο γὰρ τῶν τόπων τὴν ἐπανωμίαν.

Ὡσπερ τὸ ἐκ τῶν πηγῶν] Paris. A. et D. Σκοπῶν ὁ 177, A.
ρήτωρ ἄγαν ποιῶν (sic) τεχνικῶς τὸν μῦθον διὰ τὸ αἰσχρὸν
εἶναι τὸν ὅπως ἐκ τῆς τοῦ Ἡφαίστου ἀποσπερματίσεως λη-
ρουῦται γενέσθαι τοὺς Ἀθηναίους· διὸ καὶ λέγει αὐτὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων. ⁵ ἐξ αὐτοῦ λαβεῖν τὴν ἀρχήν.

Καθ' ἕνα θεῖον καταλαβόντες] Paris. A. Θεῖον τὴν καθ' 177, B.
ἑδραν λέγει· μισθοῦ γὰρ ἐκαθ' ἕνα παρ' Ἀθηναίους οἱ
ξένοι, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, ἐντεῦθεν
λέγει· ἀλλ' ἐν τοῖν δυσὶν ὀβολοῖν ἐθάρουν ἄν. Pa-
ris. B. Ἐν ταῖς Ἀθηναίων ἐορταῖς εἴ τις προὔλαβεν ἕτε-
ρον, ἐκάθητο ἐν τῷ θεάτρῳ ἀπὸ λίθων κατεσκευασμένῳ·
λέγει οὖν θεῖον τὸν τόπον, ἀφ' οὗ τις καθήμενος ἐθεῖτο
τὰ γιγνόμενα.

Μᾶλλον δὲ αὐτοὶ πρῶτοι] Paris. A. et D. ⁶ Τοὺς 177, B.
δευτέρους ἔδειξε μείζους τῶν πρώτων, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι

1) Ueberius exponuntur in D. — 2) Cod. οἰκεῖσαι. — 3) Si-
milia in B., omissione Thucydidis testimonio. — 4) Cod. Μιλήδιοι.
5) τῶν Ἀθηναίων. — 6) Praefixum est huic scholio ἄρε, quod sae-
piusculum super scholia pictum in Cod. D. conspicitur.

βιασάμενοι καὶ ἴσως ἀνάξιοι ὄντες τὴν πολιτείαν κατέσχον, οἱ δὲ μὴ βιασάμενοι, ἀλλ' ἄξιοι κριθέντες ταύτης ἐδημοποιήθησαν, δι' ἃ καὶ μειζόνως ἂν οἱ πρῶτοι κατακριθῆεν τῶν δευτέρων. Παίξις, εἵποιμ' ἂν ἐγὼ, Σώπατρε, ἵ οἱ γὰρ πρῶτοι κατασχόντες κακοί· σχολῇ γ' ἂν οἱ ἀπ' ἐκείνων λαβόντες ἀμείνους, εἰ μὴ ὅτι καὶ χεῖρους, τῷ τε συναδικεῖν αἰρησασθαι τοῖς προηδικηκόσι καὶ τῷ ἐξόν ἐτέροις προσγενέσθαι, αὐτοὶ δὲ τοῖς ἄδίκοις προσέδραμον καὶ τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ἠπάσαντο πολιτείαν· ἀνάγκη γὰρ κακῶν σπορέων πονηρὰν καὶ τὴν ἐπικαρπίαν γενέσθαι.

177, C. Τῷ φανέντι] Paris. A. et D. Πολλάκις ἐν ἀνάγκῃ ἀμυντηρίων ἀποροῦντες τῷ εὐρεθέντι χρώμεθα λίθῳ ἢ ξύλῳ.

177, D. Βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν] Paris. A. Τὸ πρῶτον Ἀπία ἐκαλεῖτο ἢ Πελοπόννησος.

178, A. Ἡξούλης] Paris. A. Ἐξούλη ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἐκβαλλόντων τοὺς πολεμίους ἐπὶ νομῆς μόνης τῶν δημοσίων καὶ κατὰ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰς καταδικὰς· μητροὶ δὲ παραβάλλει τῶν Ἀθηναίων τὴν γῆν· τὸ δὲ οὐ μᾶλλον γε ἢ τῆς μητρὸς τινι ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οὐδὲ δικάζεται τις οἰονεὶ περὶ ἐξελάσεως.

ib. Καὶ τοίνυν μόνοις τοῖς τῆδε γεν.] Paris. A. et D. Τοῦτό φησιν, ὅτι σύμβολον Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχαιολογίας ἔσωζον τὸ πῦρ καὶ τοῖς αὐτῶν ἀποίκους ἐδίδοσαν ἐξ αὐτοῦ, οὐ παρ' ἄλλων λαβόντες. Ἀκίνητον δὲ ἐστὶαν ὥσπερ τὴν κοινὴν εἶπε καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν λέξιν, ἔχει γὰρ καὶ τὸ ἴδιον, ἔχει δὲ καὶ τὸ βέβαιον τοῦτο τὸ ἀκίνητον· λέγει δὲ, ὅτι τὸ πρυτανεῖον σύμβολόν ἐστι τῆς πόλεως, οὐδὲ γὰρ αἱ κῶμαι τοῦτο ἔχουσι· ἀκίνητον οὖν αὐτὸ ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, οὐ παρ' ἄλλου λαβοῦσαι, τουτέστιν οὐ δεξαμένα παρ' ἄλλης πόλεως· πῦρ δὲ ἦν ἄσβεστον καὶ ἀδιαλείπτως καιόμενον ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς, καθ' ἱστορίαν τουαύτην κ. τ. λ. vide Ap. Mon. Habet autem A. pro εἶτα διὰ τοῦτο μετ' ὄργῆς ἔχοντα — εἶτα δὲ ὄργῆς ἔχοντα — εἶτα δι' ὄργῆς ἔχοντα, uterque et A. et

1) Rec. m. in D. Σώπατρος dedit.

D. expressis verbis νέμοντες αὐτῷ μετασχῆν, A. in fine ταύτη ἐξιλ.

Ἐν συνοικίᾳ] Paris. A. et D. ¹ consentiunt cum ed. 178, B. usque ad ξένων οἰκουμένην, ὡς Αἰσχίνης συνοικίαν εἶπεν, ἔνθα πολλοὶ διελόμενοι μένουσι (vid. Ap.)· φησὶ τοίνυν, ὅτι ὡσπερ ἐν μεγάλῃ κ. τ. λ. (vid. ed.) — ἀπὸ τοῦ οἰκήματος τούτου εἰς κ. τ. λ.

Καὶ μόνη πόλεων] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ καὶ 178, C. Ἀρκάδες αὐτόχθονες· ζητειέον δὲ, πῶς ἄνω εἰπὼν, ὅτι πρώτη αὕτη ἄνθρωπον ἤνεγκεν, ἐνταῦθα λέγει, ὅτι Ἀρκάδες αὐτόχθονες; φαμὲν, ὅτι μὲν Ἀρκάδας εἶναι αὐτόχθονας συγχωρεῖ, πρώτους ἄλλους ἄνωθεν Ἀθηναίων γενέσθαι οὐ συγχωρεῖ (sic).

Ἐστίαν ἀκίνητον] Paris. A. ab initio cum ed. facit, ib. pergīt verum post πρώτοι φανέντες καὶ πρώτοι ἀπὸ τοῦ Γίγαντος ἐδέξαντο τὸ πῦρ· ἐνθέντοι (sic) καὶ ἔχειν αὐτὸ λέγονται, ὡς οὐ παραδεξίμενοι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ κρείττονος καὶ τοῖς ἀποίκους αὐτῶν ἐκ τούτου παρέχοντες. Τὸ δὲ προταγεῖον τόπον κ. τ. λ. sequuntur jam, quae edidit Jebbīus, quorum in clausula Paris. A. exhibet τῶν σίτων pro τοῦ σίτου.

Πολλῶν δ' ἐπιρρέοντων] Paris. A. et D. Μετὰ τὴν ib. γένεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀκολούθως συνάπτει τὸν περὶ τῆς τροφῆς τόπον, ἔδει γὰρ γεννηθέντα δεηθῆναι τροφῆς. Ἐπεὶ γοῦν θάτερον τοῦ ἐτέρου ἐστὶ δεόμενον, ἀκολούθως διέξεισι καὶ τὰ περὶ τῆς τροφῆς προπαρασκευαστικῶς λέγων, αἶρο ὕμαι τὸ τῆς φύσεως (sic) δεύτερον, ἢ γοῦν τὸ περὶ τῶν τροφῶν τὸ βεβαιοῦν τὸ πρῶτον ἡγοῦντο γενέσθαι πρῶτερον ἐν τῇ Ἀτικῇ ἄνθρωπον· ἐπεὶ γὰρ πρῶτερον ἐκεῖ ἄνθρωπος καὶ τροφαὶ δηλονότι ἐξ ὧν τρέφοιτο πρῶται παρ' Ἀθηναίους. In toto hoc schol. Codicum vestigia expressi. Lege: ἡγοῦν τὸ π. τ. τροφῶν. Τὸ βεβαιοῦν κ. τ. λ., sed reliqua procul a sano absunt.

1) Similia in B.

- 179, A. "Ἄ μητρὸς ἦν ἔργα] Paris. A. et D. Μητρὸς ἔργα τὸ μὴ μόνον γεννηῖσαι, ἀλλὰ καὶ τροφήν τῷ τόκῳ παρασχέειν.
- ib. Καὶ γίνεται δὴ πανήγυρις] Paris. A. Πανήγυρις καλεῖ τὸν ἀγῶνα ἱερὸν ἀντὶ τοῦ θεῖον (sic), ἐπειδὴ θεοὶ ἦσαν οἱ περὶ τῶν δωρεῶν τῆς πόλεως ἀμιλλώμενοι· καλῶς δὲ εἶπεν ὑπὲρ πάσης οἰκουμένης, παρὰ γὰρ Ἀθηναίων οἱ ἄλλοι τὰς δωρεὰς ἐδέξαντο καὶ μάλιστα τοῦ σίτου· ἢ καὶ τὴν τῶν θεῶν ἐκκλησίαν πανήγυρις καλεῖ.
- 179, B. Ἴδὼν ἔμελλεν ἢ φορὰ] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ἐπειδὴ ἐξ ἐρίων ὁ ἄνθρωπος ἔνδυμα ποιεῖ, ἐπέτειον δὲ λέγει, ἐπειδὴ καὶ κατ' ἐνιαυτὸν κείρεται.
- 179, C. Τὰς μὲν πυρὶ] Paris. A. Ὡς οἱ χαλκευτικὴ δι' Ἡφαίστου (sic).
- 179, A. Καὶ μὴν τοῦτό γε ἀμήχανον] Paris. A. et D. Τὸ σχῆμαῖντι στροφῇ (sic, D. ἀντίστροφον), ὅπερ πιστοῦται τὴν ἀλήθειαν. ὅτ' ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν συντρέχει.
- ib. Καὶ μὴν τοὺς γε θεοὺς] Paris. A. et D. Ὁ νοῖς τοιοῦτος, δυοῖν ἕνεκα ἀνάγκη ἦν τοὺς θεοὺς ταῖς δωρεαῖς ταύτην πληρῶσαι, πρῶτον μὲν ὅτι τοὺς ἐν αὐτῇ φύνης πρώτους ὄντας πρώτους ἔδει καὶ δεηθῆναι, δεύτερον δὲ, ὅτι τοὺς πρώτους τεχθέντας ἔδει καὶ τῆς προσηκούσης ἀξιούσθαι τιμῆς.
- 180, B. Τοῦτο μὲν τῆς χρείας] Paris. A. Πρὸςληπτέον τὸ ἐνεκεν ἔξωθεν, τὸ δὲ σχῆμα ἀριθμητικόν.
- 180, C. Κρύψαντες] Paris. A. B. et D. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν φθονερῶν λεγομένη τὸ γῆ κρύψαν ἔχει (sic, forte γῆ κρύψαντ' ἔχειν, vel γῆ κρύψας ἔχεις, cf. Erasmi Adag. III, 4, p. 721.)
- ib. Ἄλλὰ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ φοβ.] Paris. A. et D. Ἀντιπίπτον λύει, ὡς τινος ἀντιλέγοντος, εἶτα οὐκ ἐφοβήθησαν, μὴ γένοιτο αὐτοῖς ἴσοι ἐν τούτῳ; φησὶν οὖν, ὅτι τῷ μεταδόναι τῶν ἄλλων καλλίους αὐτοὺς ἀπέδειξαν, ἃ μὲν γὰρ μὴ κατ' ἀρετὴν διαφέροντες φοβοῦνται τινὰς εὖ ποιεῖν, ἵνα μὴ πως ἐκεῖνοι παραπλήσιοι τούτοις φανῶσι· οἱ δὲ ταῖς ἀρεταῖς ἐνελλήμενοι (sic) τοσοῦτον εὖ ποιοῦσι τοὺς ἄλλους, ὅσων ἐκ τε τῶν ἐξίσου μετεχόντων αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν προέ-

χοντας δεικνυσθαι κατ' ἀρετήν, τότε γάρ τὸ διάφορον φαίνεται, ὅτε τῶν αὐτῶν εὐποροῦσιν ἐκάτεροι.

Οὐ μόνον τῶν] Paris. A. et D. Τοῦτο βούλεται παρ- 181, A.
 ιστῶν, ὅτι οὐδεμίαν φιλίαν ἔσχον πρὸς ἄλλους Ἡρακλῆς καὶ Θησεύς, οἶαν πρὸς ἑαυτούς, οὐδὲ ἄλλοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλην, οἶαν οὗτοι· αἰνίττεται δὲ εἰς Πάτροκλον καὶ Ἀχιλλέα, καὶ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα. Τὸ δὲ ἔξῃς οὕτω, σημειοῦν τοῦ τὸν Ἡρακλέα τὴν πόλιν ἐξηλωκέναι ἢ πρὸς Θησεῖα φιλίαν· κατακοινοῦ δὲ τὸ πάμπληθες ὑπερέσχεν In altero marg. Cod. A. Τὸ πάμπληθες ὑπερέχουσα κατακοινοῦ συντάξαις.

Πέμπουσι δὴ θεία πομπῇ] Paris. A. Ἡ Δημήτηρ 181, B.
 τὴν οικείαν θυγατέραν τὴν Περσεφόνην ἀπολέσασα ἀπήντησεν ἀπὸ Σικελίας ταύτην ζητοῦσα μέχρι καὶ τῆς Ἀττικῆς· ἐκέισε γοῦν ὑπεδέξατο αὐτὴν ὁ Τριπτόλεμος, ἡ δὲ τῆς ξενίας χάριν δίδωσιν αὐτῷ τὸν σίτον· πομπὴν δὲ λέγει τὴν πέμψιν τὴν ἐπὶ διαδόσει τοῦ σίτου· καλῶς καθ' ἑπὶ θεωρηκοῦ, ἐπέπερ ἐπ' ἴσης καὶ πένησι καὶ πλουσίοις ὁ σίτος ἐδίδοτο, καὶ πολίταις καὶ ξένοις· τρόφιμον δὲ τὸν Τριπτόλεμόν φησι, ὃς Κελεοῦ ἦν, οὗτος ὑπὸ Δήμητρος τραφεῖς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τρόφιμος οὐ μόνον δεσπότης, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τινος τραφεῖς, ὡς ἐνταῦθα· δύο οὖν ἡ λέξις σημαίνει καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα. Cod. Paris. D., in cujus marg. est ἀρεῖστον, ὅτι οὐχ ἀπλῶς τρόφιμος ὁ δεσπότης λέγεται, ἀλλὰ τρόφιμον τὸν τοῦ δεσπότου υἱὸν φασὶ οἱ προήκοντες ἡλικία τούτου δούλοι, οἱ, ὡς ἂν εἴποι τις, προδόκιμοι, τοῦτο γὰρ αἰχλοῦντες οἱ γηραιότεροι τῶν δούλων τοὺς τῶν δεσποτῶν παῖδας καλοῦσι, οὓς ἔνιοι καὶ δεσποσίνοους φασὶ, τοὺς ὡς ἂν νῦν ἢ χν (sic, f. κοινή) διάλεκτος, αὐθ' το (sic) πάλους καλέσῃ. Paris. B. c. bomb.

Τὸ ἄρμα περωτῶν] Paris. A. Τὸ μυθικὸν ἠρμήνευσε· 181, C.
 φασὶ γάρ δοῦναι Τριπτολέμῳ τὴν Δήμητραν περωτῶν,¹ ἵνα ταχέως διδῶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τὸν σίτον. Φιλό-

1) Cod. περωτῶν.

χορος δὲ ἰστορεῖ, ναῦν εἶναι, ἐφ' ἣ ἐφέρετο Τριπτόλεμος· διὰ δὲ γὰρ τὸ πλεῖν ἐξ οὐρίας ἐπλάσθη Τριπτόλεμον πτερωτῶ ἐποχεῖσθαι ἄρματα καὶ τὴν διῶδον ποιεῖσθαι.

- ib. Πρόσαντες] Paris. B. Οὐ μόνον ἡ ἄρνησις ἐν ἀρχῇ τιθεμένη ἰσχὺν ἔχει καὶ τοῖς εισέπειτα, ἀλλὰ καὶ ὕστερον τιθεμένη ἰσχὺν ἔχει ἐν τῇ ἀρχῇ, ὡσπερ κἀντιᾶδα· οὐ γὰρ εἶπε, καὶ οὐ πρόσαντες, οὐδ' ἄβατον ἦν αὐτῶ, ἀλλὰ καὶ πρόσαντες, οὐδ' ἄβατον ἦν αὐτῶ· φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος, (Pyth. VI, 47).

. . . . . ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων.

- ib. Δοκοῦσι δέ μοι] Paris. A. Οἱ γραφεῖς τὰς Χάριτας γυμνὰς γράφουσιν, αἰνιττόμενοι, ὅτι δεῖ τὴν χάριν ἄδολον εἶναι, τὸ γὰρ γυμνὸν καὶ φανερὸν ἄδολον· ὁ δὲ ῥήτωρ ἔφη, ὅτι διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους τοῖς ἄλλοις τὴν εὐεργεσίαν θάπτον ἐπιφέρειν ἔδοξαν ἔργα αἱ Χάριτες (sic). B. consentit ad verbum cum bomb., nisi quod ταχέως αὐτὰς γ.

Αἰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί] Paris. A. Αἰ κατ' ἔτος ἀπαρχαί Ἀθήναζε παρὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κομιζόμεναι στάχυς ἦσαν. Paris. B. consentit cum bomb.

Αἰ τοῦ θεοῦ μαρτεῖαι] Paris. A. Ποτὲ γεγονότος ἀνέλεν Ἀπόλλων, μὴ ἂν πρῶτον στήναι τὴν νόσον, εἰ μὴ πρὸ πάντων θύσωσιν κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon. ad αἰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπαρχαί.

- 182, C. Τοιοῦτοι μὲν πρὸς] Paris A. Ἐπεὶ καὶ τοὺς θεοὺς ἐτίμησαν ἀγάλασι καὶ θυσίαις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὡς προσηνήχθησαν, καὶ ὡς οἱ θεοὶ αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐγένοντο.

- ib. Καὶ τοῦτο μὲν ἐνταυθοῖ] Paris. A. Τὸν τοῦ γένους τόπον ἐνταῦθα ἀναπαύσας, ὃν διὰ τῆς θέσεως τοῦ τόπου διηνύσατο, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν τῆς ἀνατροφῆς πρόεσι, πλήν ἔοικε καὶ τοῦτο τοῦ γένους εἶναι κοινὸν καὶ τῆς ἀνατροφῆς τὸ ἐπιφερόμενον· πλείω δὲ τμήματα λέγει, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ μερίζεται τὰ τῆς ἀνατροφῆς· εἰσὶ δὲ αἱ πράξεις ἀκόλουθοι, ὃ διὰ τοῦ ἐφεξῆς σημαίνει.

- 182, D. Ἐν μέρει] Paris. A. Τοῦτο σαφῶς πέφρασται· ὁ δὲ

τοὺς τοιοῦτος, ὅτι μετὰ τὰ ῥηθέντα πάλιν εἰσὶν ἀκόλουθα ἐκείνοις εἰς τὸ λεχθῆναι, ὅσον τὴν ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων ἀντιληψιν· βουλόμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς ὄντες τοὺς ἄλλους εὐεργετῆσαι τοὺς καρποὺς διέδοσαν, ἀλλὰ καὶ βουλόμενοι πάντας σῶζεσθαι ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων ἐπολέμησαν· ἀλλ' οὐκ ἐστὶ μοι, φησὶ, τοῦτο δῆλον, εἰ ἀρμόττει καὶ τοῖς λόγοις ταύτην σῶσαι τὴν ἀκολουθίαν· καὶ γὰρ ἀνωτέρω Ἡρακλέους μνησθέντι καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν ἐκείνου ἤρμοττεν εἰπεῖν καὶ ὅπως αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἤρμοιτε καὶ τῷ λόγῳ, παρέλιπε, ὑποκατιῶν δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐμνήσθη, μνησθεῖς δὲ κἀνταῦθα, πρότερον θέσεως καὶ χώρας, ἔμελλε καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων διεξιέναι, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς ἐπιλόγοις ἤρμοττε τὸ κεφάλαιον, παρέλειψεν αὐτό· διὸ καὶ τᾶλλα πάντα ἕωςας περὶ τῶν θείων διεξέροχεται.

Καταλαμβάνουσι] Paris. A. Ὡς ἐπὶ πολέμου εἶπε, τὸ 183, B. περιμάχηνον¹ ταύτης παραστῆναι βουλόμενος· καταλαμβάνουσι δὲ εἶπεν, οἱ γὰρ θέλοντες τυραννεῖν τῆς ἀκροπόλεως, καταλαμβάνουσι, ὡς βέβαιον φυλακῆριον, ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄνομα τῆς τυραννίδος διεβέβλητο, εἶπε τὸ ὡσπερ.

Ἐπιτρέψαντες] Paris. A. Λέγει τὸ τοῖς Ἀθηναῖοις ib. ἐπιτρέψαι τὴν κρίσιν, ἔλαβον δὲ κριτὰς τοὺς Κέκροπος παῖδας.

Ἐν τοῖς παιδικοῖς] Paris. A. ut Ap. Mon., a quo in 183, C. his fere recedit: ἔρως — ἢ ὑπὲρ τῶν ἐρωμένων — ἐπέτρεψαν.

Τοῦ τε ῥοθίου] Paris. A. Τιμῆσαι τὸν τούτου δοτῆρα ib. βουλόμενος, τοῦτο γὰρ ἔδειξεν ὁ Ποσειδῶν, θαλλὸν δὲ ἢ Ἀθηνῶν, ὅ ἐστι κλάδον ἐλαίας. Ἄλλοι μὲν φασὶ ἐπιτρέψαι τὸν Δία ἐν μέρει τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ψηφισοῦσθαι, καὶ ψηφισθέντων ἴσος ἦν ἑκατέρων ὁ ἀριθμὸς· ἀκηκοὺς δὲ ὁ Ζεὺς ἔφη, μὴ ἐψηφισθαι τὸν βασιλέως οἶκον καὶ ψηφισαντος δὴ καὶ τοῦτον ὑπερήλασαν τῷ ἀριθμῷ αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ εὗρηται τρεῖς ἔχων θυγατέρας ἰ βα-

1) Cod. περιμάχηνον.

- σιλεύς, εἰς ὃν αὐτός· διακρίναι λέγεται τὸν Ζῆνα Ἀθηναίων
 παραλαβεῖν τὴν πόλιν.
- 184, A. Τὴν ἐπωνυμίαν] Paris. A. Ἐξ Ἀθηναίων γὰρ Ἀθηναίων
 πρότερον γὰρ οὐκ Ἀθηναίων, ἀλλ' Ἀττικῆ, εἰτ' Ἀττικῆ λεγομένη.
- 184, B. Ἔτι δ' ἱππων] Paris. A. Σχηματικῶς καλῶς τὸ σχῆμα,
 οὐ γὰρ βούλεται τῇ ἱστορίᾳ μάχεσθαι, ὅτι Βελλεροφόντης
 ἐφευρε τὸν Κέαυτα, πάρεδρον δὲ τῆς Θεοῦ τὸν Ἐρεχ-
 θέα φησὶν, ἐπειδὴ ἐν τῇ κ. τ. λ. cf. Apogr. Mon. — ἔξευξεν
 σὺν τῇ Θεῶ· εἶπεν, ὡς αὐτῆς Ἀθηναίων τὴν κατασκευὴν εἶπε
 ἀλούσης αὐτῷ (sic).
- 184, C. Ὁ τῆσδε τῆς Θεοῦ πάρεδρος] Paris. B. cum bomb.
 consentit.
- ib. Χορεΐαι καὶ τελεταὶ] Paris. A. Χορείας τοὺς ἕμνους
 λέγει τῶν Θεῶν, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μει-
 δίου, τελετὰς δὲ τὰ μυστήρια· γνωστότερον δὲ, ὅτι οὐ μόνον
 εἰς ἀμοιβὴν τῶν Θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξιν ἔχει τῆς
 παρὰ τῶν Θεῶν εὐεργεσίας.
- ib. Πανηγύρεις] Paris. A. Πανηγύρεις λέγει τὰ Διονύσια
 καὶ τὰ Ἐλευσίαια, τὰ Παναθηναία.
- ib. Ἄλλαι δι' ἄλλων] Paris. B. convenit cum bomb., B.
 item servat ἔφημεν.
- 184, D. Οὐ μόνον] Paris. A. Τοῦτο τὸ νόημα πρόσθεν εἰπῶν,
 ἐπειδὴ ἀνάγκη ἦν προσθεῖναι ἕτερον, τότε δὲ ὁ καιρὸς οὐκ
 ἐδίδου, ἀλλὰ γὰρ κατήπειγε, διὰ τοῦτο πάλιν ἐχρήσατο,
 ἵνα ταῦτα, ἃ νῦν λέγει, προσθήσῃ· τοῦτο δὲ πολλαχῆ τῶν
 αὐτοῦ λόγων ποιεῖ.
- 185, B. Καὶ λαγγάνει] Paris. A. Ἀλιθρόδιος ὁ υἱὸς Ποσει-
 δῶνος ἠρώσθη Ἀλκίππης τῆς Ἄρεος (sic) θυγατρὸς κ. τ. λ.
 vide Ap. Mon. et Leid. Pergit Paris. A. ὁ δὲ ἀπιστῶν τῇ
 θυγατρὶ καὶ βουλόμενος Θεατῆς γενέσθαι μετεσχηματίζει ἑαυ-
 τὸν εἰς τὴν θυγατέρα καὶ ἀπέρχεται ὑδρευόμενος καὶ λαβὼν
 αὐτὸν ἐπιχειροῦντι ἀνεῖλεν· ἐγκαλεῖ γοῦν Ποσειδῶν Ἄρεϊ περὶ
 τοῦ παιδὸς καὶ παραγίνονται ἀμφοτέροι Ἀθηναίως κριθησόμε-
 νοι, καὶ γίνεται ἡ κρίσις παρὰ τῷ Ἄρειῳ πάγῳ δικαζόντων
 Θεῶν· ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ τόπος ἄρειος πάγος διὰ τὸν Ἄρεα
 ἐκεῖ πῆξαι τὸ δορὺ· ἄλλοι δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην λαβεῖν

φασὶ τὸν τόπον διὰ τὸ τὸν Ἄρην ἐκεῖσε καθίσαι καὶ πολιορκεῖν τὴν πόλιν ἐπὶ κατ' αὐτῆς ἐστράτευσεν ἡττωμένων τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Ἀμαζόνων ὑπὸ τῆς πόλεως· ἕτεροι δὲ τὸν Ἀλιφρόδιον οὕτω φασὶ κτανθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ποσειδῶνος· τῆς Ἀθηνᾶς ἐπεχείρει αὐτὸς κόπτειν τὴν ἐλαίαν, πλήττεται παρὰ τὸν τόπον ὑπὸ τοῦ Ἄρεος καὶ θνήσκει. Ἄριστα δὲ πάντων ἐμοίγε κριτῆ ὁ Χάραξ ἰω φησὶν, ὅτι πάρος πᾶς ὑψηλὸς τόπος καλεῖται, Ἄρης δ' ὁ φόνος, ἀφ' οὗ καὶ ἔναρα τὰ ὄπλα καὶ ἔναροι οἱ πεφονευμένοι, ὡς ἂν τις μεταβαλὼν φόνιος τόπος, ὡς καὶ Χάρον (sic) ἢ τοῦ δεσμοτηρίου ἐλέγετο θύρα, ἀφ' ἧς οἱ κατάδικαι οἱ πρὸς Ἀθην βαδίζοντες ἐξῆσαν. Paris. B. a bomb. in his discrepat: Ἀλκίπην — Ἀλκίπην, κατ' αὐτοῦ — κατ' αὐτῶν, θεοὶ ἐν αὐτῷ ἐκρ. — ἐν αὐτῷ θεοὶ ἐκρίθησαν, quod quae sequuntur, in Paris. B. desiderantur.

Ἐπερ τὸν Ἄρειον πάγον] Paris. B. eadem hab., quae 185, C. bomb.

Παρὰ τοῖς θεοῖς] Paris. A. Οὐ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον 185, D. δίκαιον ἴσον θεοῖς δυνατόν εἶναι, παρὰ δὲ τοῖς θεοῖς ὑπερβολικῶς εἶπεν, ὡς καὶ αὐτῶν συνειδότων τοῦ δικαστηρίου τὸ δίκαιον.

Συγκεκριρηκῶτι] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ παρὰ πᾶσιν αἰ- ib. δεσίμῳ, τῷ συγκεκριρημένῳ, καταδεδεγμένῳ, μὴ ἀντιλεγόμενῳ.

Καὶ οἷς ἐξ ἐκείνου καθήκει] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ ἀρ- 186, A. μόζει ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους τῶν θεῶν δηλονότι, οὐ μόνον ἀνεῖται δικαστήριον θεοῖς οὗτος ὁ τόπος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπ' ἐκείνων.

Ἐτέρα δὲ] In Paris. B. eadem leguntur, quae in 186, B. bomb.

Μικτὴ τοῖς ἀγωνισταῖς] Paris. A. Μικτὴν λέγει δί- ib. κην τὴν τοῦ Ὁρέστου καὶ τῶν Ἐρινύων, καθ' ἣν καὶ δύο ψήφους ἐξήνεγκεν Ἀθηνᾶ μίαν μὲν ὡς θήλεια, ἄλλην δὲ ὡς πάρθενος· προσοίκους λέγει τὰς Ἐρίννας, ἐπειδὴ λέγεται ἡττηθείσας τὰς δαίμονας καταδῦναι ἐν τῷ τόπῳ· ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι ἐξιλεούμενος αὐτὰς Ὁρέστης ἱερὸν αὐτοῖς ἐκεῖ ἐποίησεν, τινὲς δὲ τοῦτο ἰδρύσασθαι αὐταῖς τοὺς Ἀθη-

ναίους λέγουσι μετὰ τὴν δίκην· εὐφύμως δὲ αὐτὰς ἔφησε σε μνάς, ὡσπερ ἕτεροι καὶ Εὐμενίδας.

- ib. [Ἦσπερ ἔφρασαν] Paris. A. Τὴν ἐξ Ἄργους φυγὴν ἔφρασαν ἐκάλεσε, τουτέστι ἐκκλήτων· λέγεται γὰρ, ὅτι ἐκεῖ καταδικασθεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας μετέστη· ἔφρασις δὲ ἐστὶν ἡ ἀπὸ μικροῦ δικαστηρίου ἐπὶ τὸ μείζον μετέστασις. Paris. B. ad verbum cum bomb. convenit, nisi quod ὅτ' ἂν τις τὰ ἐλάττω κ. τ. λ.
- 186, C. Φιλανθρωπίαν οὖσαν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τῆς δικαίας φιλανθρωπίας οὐσης, ἀντὶ γενικῆς ἢ αἰτιατικῆν εἶπεν οὕτω σχηματίσας· τούτω πολλάκις καὶ Διοχίνης ἐχρήσατο. Cod. Paris. B. Δέον εἰπεῖν εἶναι, οὖσαν εἶπεν.... στρέψας (ἢ επιστρέψας) τὴν σύνταξιν πρὸς.... τοχὴν (μετοχὴν), ὃ καὶ ἀγροοῦντές τις τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φασίν.
- ib. Καὶ τυχῶν τῆς Θεοῦ] Paris. A. Δώδεκα ὄντων τῶν κρινόντων Ὁρέστην καὶ τὰς Ἐρινύων Θεῶν, καὶ τῶν μὲν ὅτι ταῖς Ἐρίνουσι προστιθεμένων, τῶν δὲ ἔ τῶ Ὁρέστη, τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι μετέωρον τὴν ψῆφον ἐχούσης μόλις κυρεῖ τῆς παρ' αὐτῆς ψήφου ὁ Ὁρέστης καὶ οὕτως νικᾷ· καὶ τινὲς φασὶ τυχεῖν τῆς Ἀθηνᾶς εὐμενοῦς, ἐπειδήπερ τὸ ἐν Ἀθήναις ἠγάπησε δικαστήριον, ἕτεροι, ὅτι ἐκ Διὸς ἦν Ὁρέστης, ἀφ' οὗ τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, τινὲς δὲ, ὅτι ἠλεήθη παρ' αὐτῆς δυστυχῶν. Ἀπορεῖται δὲ, πῶς ἐγένετο κρατῆσαι τὸν Ὁρέστην τῆς δίκης, ἴσων δὲ γενομένων τῶν ψήφων; καὶ φασίν, ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν τὰς ἴσας ταῖς δαίμοσι ψήφους ἐδέξατο, νενίκηκεν.
- ib. Περὶ μὲν δὴ γένους] Paris. A. Δόξειε τοῦτο σύμπαν εἶναι τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἀλλὰ τοῦ μὲν γένους ἐστὶ σύμπαν, οὐπω δέ γε καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἕτερον μέρος αὐτῆς τῆς ἀνατροφῆς, τὴν φιλανθρωπίαν· ἰδοὺ δὲ καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι γένος ἐστὶν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοὺς λέγοντας, τὴν πόλιν μὴ εἶναι γένος.
- 186, D. Ἴν μέρους ἐν γέγραπται] Paris. A. Περὶ φιλανθρω-

1) Cod. γενετικῆς.

πίας δηλονότι· τί δὲ τὸ ἐν μέρος, αὐτὸς δηλοῖ, τὴν εἰς
 ἅπαντας φιλανθρωπίαν, τὴν τοῦ σίτου πομπὴν καὶ ὅπως
 εἰς τὸ κοινὸν ἐπολιτεύσαντο.

Ἵσπερ οἱ τὰ σπέρματα] Paris. A. Ἡ Τριπτόλεμον 187, B.
 αἰνίττεται, ἢ τοὺς βαλλομένους τὰ σπέρματα γεωργούς ἐπὶ
 τῶ πλείω συγκομίσασθαι.

Κατ' ἄνδρα] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ κατὰ ἓνα· ἐπειδὴ 187, C.
 δὲ ἐπὶ τὸ ἦτον ἐλθὼν ἤσθητο, οὐδὲν μέγα τὸ εἰπεῖν κατὰ
 ἓνα, οὐδὲ σεμνὸν εἰς ἐγκώμιον προσέθηκε τὸ οἱ γνωριμώ-
 ται τοι, καὶ ἐπειδὴ δυσχερὲς τῶν μεταστάντων πάντων κατ'
 ἄνδρα μνησθῆναι, εἶπε καὶ τὸ ἁπάντων καὶ κατὰ πόλεις μνη-
 σθῆναι δυσχερὲς, οὐχ ὅπως τῶν ἰδία καὶ τῆς τούτων συμ-
 φορῶς.

Ἵσπερ ἄρχῃ τοῖς πολλοῖς διηγείσθαι] Paris. B. Ἴσο- ib.
 κράτης γὰρ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ καὶ Δημοσθένους καὶ Αἰσίας
 ἐν ἐπιταφίοις καὶ τινες ἄλλοι ἀπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν τῆς
 πόλεως ἄρχοντα λέγειν φιλανθρωπίαν.

Ἡρακλέους] Paris. A. Ἀντέπιπτε γὰρ αὐτῶ, ὅτι καὶ 187, D.
 παρὰ τῶν ἄλλων ἐτιμήθη ὁ Ἡρακλῆς, οἷον παρ' Ἀργείων·
 διὰ τοῦτο φησιν, ὅτι κἄκεινοι Ἀθηναίους μιμούμενοι ἐτί-
 μων, ὥστε τῆς Ἡρακλέους τιμῆς πᾶσιν αἴτιοι Ἀθηναῖοι.

Τοῖς μυστηρίοις] Paris. B. Ἀθηναῖοι τὰ Ἐλευσίνα ib.
 ἄγοντες, ἃ πρὸς τὴν Δήμητραν ἐποίουν, ἐπειδὴ παρ' αὐτῇ τῇ
 ἑορτῇ Ἡρακλῆς εἰδεῖτο καὶ αὐτὸς μνησθῆναι· νόμιμον δὲ ἦν
 μὴ ξένον τινὰ μύειν, αἰσχυρθέντες οὖν τὴν αὐτῶν ἑορτὴν
 ἐποίησαν τὰ λεγόμενα μικρὰ μυστήρια πρὸς τὴν Δήμητρος
 Περσεφόνην, ἐν οἷς πρῶτον αὐτὸν ἐμίησαν, ὕστερον δὲ καὶ
 τοὺς Διοσκούρους.

Τοὺς πρεσβυτάτους] Paris. A. Τοὺς περὶ τὸν Κρό- 188, A.
 νον καὶ Φέαν καὶ Δία καὶ τοὺς λοιποὺς λέγει· τὸ δὲ ἤρξε
 τιμῶν ἀπὸ τοῦ ἔγραψεν, ἐπηλύδας δὲ τοὺς νεωτέρους
 λέγει, Διόνυσον, Ἡρακλέα· ἵνα δὲ μὴ δόξῃ ἄτοπόν τι ποιεῖν
 καινοτομοῦσα θεοὺς, φησὶν, ὅτι ὥσπερ συμπολιτευσ-
 μένη θεοῖς ἐγίνωσκε τούτων τὸ βούλημα, ἐκεῖνοι γὰρ, φη-
 σὶν, ἐδέχοντο καὶ ταύτην οὐκ ἐλάνθανον.

- 188, B. Ἄλλ' ἐξηγείτο] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ πρώτως ἐνεχειρεῖ.
- 188, C. Εὐρυσθέως] Paris. A. Ὁ Εὐρυσθέως ἐκπληρῶν τῆς Ἡρῆς τὸ βούλημα, οὐ μόνον ζῶντα ἐκ τόπου εἰς τόπον ἐδίωκεν Ἡρακλέα, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἐδίωκεν. Ἀθηναῖοι δὲ τῶν ἄλλων μόνοι καταφρονήσαντες Εὐρυσθέως ἐδέξαντο τοὺς Ἡρακλείδας καὶ σὺν αὐτοῖς κατὰ Εὐρυσθέως στρατεύσαντες νενικήκασιν καὶ κατήγαγον αὐτούς· καθὼ καὶ ὁ συγγραφεὺς φησι, Δωριεὺς τὸ ὀγδοηκοστῷ ἔτει σὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον (vid. Apogr. Mon.)
- 188, D. Μόνη] Paris. A. Οὐκ ἵπανθρωπίας κατηγορεῖ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων διὰ τούτων, ἀλλὰ δέος ἐμφαίνει καὶ ἀοθέ-
νεια, ὡς εἰ ἔλεγεν, τὸ δέος τὴν φιλανθρωπίαν ἐνίκησεν.
- 189, A. Εἰκότως] Paris. A. Ἐπίκρισις τὸ σχῆμα.
- ib. Ἀφ' οὗ] Paris. A. Ἀφ' οὗ ταῦτά τοῦτ' ἔστι ἀφ' οὗ ἑώρα τὰ ὅμοια αὐτῇ μεταδιώκοιτα καὶ φιλανθρωπεύομενον.
- 189, B. Ἐν ἑτέρῳ] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς πράξεσιν, ὅτε διηγῆσεται τοὺς πολέμους, νῦν γὰρ τὴν φιλανθρωπίαν θέλει εἰπεῖν· ἐπιτροπήν δὲ τὴν πρόνοιάν φησι τὴν κηδεμονίαν.
- 189, C. Τέτταρας δοῦσα] In Paris. A. et B. ead. leguntur, quae in bomb., praeterquam quod A. Προβάλλινθον habet.
- ib. Δημοσία] Paris. A. Παρὰ τοῦ δημοσίου, ὥσπερ δὲ νόμον γενόμενον τοῦτο εἶπε τῇ πόλει, μετὰ ταῦτα γὰρ τῶν ἐν πολέμοις ἀποθανόντων δημοσία οἱ παῖδες ἐτρέφοντο, μάλιστα δὲ ἀπὸ τῶν Περσικῶν.
- ib. Τροφεῖα] Paris. A. Τουτέστι τὰς ἀμοιβὰς τῶν τροφῶν, εἶπε γὰρ ἀξίους αὐτοὺς τῶν τροφῶν· σημαίνει δὲ, ὅτι καὶ μετὰ ταῦτα κατελθόντες μετέσχον Πελοπόννησον, ὃ δ' ὃν δὲ λέγει τὴν καταφυγὴν, ταύτην δὲ πρώτην καταφυγὴν τῶν δυστυγησάντων ὑποτίθεται, εἶτα ἐπιλαμβανόμενος αὐτοῦ εἶπεν (sic), ὅτι μετὰ πολλοὺς ἄλλους τοῦτο συμβέβηκε· τοῦτο δὲ εἶπεν ὑπερβολικῶς, οὐδὲ γὰρ ἄλλοι πρὸ αὐτῶν ἦλθον.

1) Similia in Paris. B. et D.

Κοινήν εὐθύς] Paris. A. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ δόξη 190, A.
ἐκ μεταβολῆς καὶ μετανοίας τοῦτο Ἀθηναίων τὸ ἐπιτήδευμα.

Ἐπὶ δευῖν] Paris. B. cum bomb. consentit. ib.

Τῇ δυνάμει] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὠφελεία, ἵνα δείξῃ 190, B.
ταύτην τῆς οἰκείας καλλίονα· εἶοικε δὲ τῷ Δημοσθενικῷ, τὸ
γὰρ πράττοντα λέγειν ὕστερον ὄν κ. τ. λ. vid. Ap. Mon.

Πάσης τῆς] Consentit Paris. D. cum Ap. Mon., B. 190, C.
cum bomb., levi quadam varietate.

Ταναγραίων] Nil discrepat Paris. D. ab Ap. Mon. ib.

Εἰξιάντων] Paris. A. Περὶ τῶν Ἰώνων λέγει τῶν εἰξιάν- ib.
των ἀναστάντες (sic) Ἀχαιοὺς ἢ Πελοπιδῶν ὡς ἀθανάτους¹
καὶ μετακισθέντων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν.

Ἰωνία πάντες] Paris. D. idem cum Apogr. scholion ib.
servavit, in his fere ab Ap. recedens: Κόδρου τελευταί-
ουσαντος — οἱ ἀδελφοὶ ἤρισαν περὶ βασιλείας — αὐτὴν λά-
βῃ — αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐρωτῶσιν — τὸν σίαλον τρίβῃ — τῶν
δύο σπείσει, ἐκεῖνος γὰρ ἂν λάβοι — τῆς Ἀθηναίας ἐπὶ τὸ
σπείσαι — εἶτα ἔφησεν τὸν χρησμὸν — τρίβῃ· ὃς πρῶτος
τῶν δύο σπείσῃ — εἶναι τὴν βασιλείαν — ἑλαίας κωχωρι-
σμένας — τοῖς δὲ κλάδοις ἐμπεπλεγμένας — ἀλλήλας ἐκβαλ-
λούσας — ἐπέγνω τὸν χρησμὸν — ἀπιστῶν τότε ὁ Νηλεὺς
ἐκεῖνο εἶναι — εἶρετο τὸν Ἀπόλλω, εἰ αὐτὸ εἴη — τοῦτο
οὖν ἀκούσας. — ἐρώτησε· πῶ ἄρα οἰκήσει — ἐγκατοικῆσαι —
Ἰωνας τοὺς ἐξελεθόντας ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπήγαγεν. —

Πρὸς τοὺς ἀπ' ἀμφοτέρων] Paris. A. Αἰγιαλοὺς ib.
λέγει τὰ τέρατα τῆς οἰκουμένης, οἷον δύσιν καὶ ἀνατολήν·
ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς ἐδέξαντο ὕστερον τοὺς Ἰωνας ἀδικουμέ-
νους ὑπὸ Περσῶν ἀπὸ δὲ τῶν δυτικῶν Μεσσηνίους καὶ
ἄλλους πολλούς.

Ἐν ἔτι καὶ νῦν] Paris. A. Τῷ περιληπτικῷ ἐχρήσατο 190, D.
σχήματι, οὐ γὰρ Δρυόπων τόπος ἐν Ἀθήναις προσαγορεύε-
ται, Πελασγῶν δὲ μόνων, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης. Ad Πε-
λασγούς ead. leguntur in Paris. B., quae in bomb.

1) f. ἀναστάντων.

- 191, B. *Μιᾶς μὲν γε*] Comparatur, uti supra, Paris. D. cum Mon., B. cum bomb.
- 191, C. *Τῆς Μεσσηνίων*] Paris. B. Ἔθος ἦν τῇ τῶν Μεσσηνίων ἑορτῇ πέμπειν Λακεδαιμονίους κόρους καὶ κόρας· τινὲς δὲ τῶν Μεσσηνίων ἐβιάσαντο τὰς κόρας· Λακεδαιμόνιοι δὲ ζητοῦντες εἰς τιμωρίαν τοὺς βιάσαντας, ἐπειδὴ οὐκ ἐξέδωκαν Μεσσηνιοὶ, κατέσκαψαν τὴν Μεσσηνίων πόλιν ὀργισθέντες.
- ib. *Τοὺς λοιπούς*] Paris. D. *Λοιπούς* τὸ λειπόμενον καὶ τὸ λειψανόν φησι· διπλῆν λέγει τὴν εὐεργεσίαν, τὸ δέξασθαι καὶ τὸ δοῦναι οἰκισίαν· λέγει δὲ τὴν Ναύπακτον, ὡς καὶ ὁ Θουκυδίδης κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, λέγει δὲ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον δεκῆτη γινόμενον.
- ib. *Δεξαμένη*] Paris. A. *Διπλῆν* παριστᾷ τὴν εὐεργεσίαν, τὸ τε δέξασθαι καὶ τὸ οἰκήσεως φροντίζειν.
- ib. *Αὐθις δὲ τοῦ περὶ B.*] Paris. A. et D. cum Apogr. faciunt, B. cum bomb.
- ib. *Ἐνευτυχησαι*] Paris. A. *Λέγει* δὲ τὴν τελευταίαν μάχην ἐν Πλαταιαῖς τῶν Περσῶν· παρ' ἀξίαν δὲ, ὅτι πόλιν ἐντὴν ἀνείκησαν (sic) ταύτην ἀνεῖλον ἀπροσδοκῆτως, οὐ γὰρ ἤλπιζον, ὅτι ἀπὸ Περσῶν σωθεῖσα ὑπὸ Θηβαίων ἀπολείται· παρ' ἀξίαν δὲ, ὅτι ἡ τοὺς βαρβάρους νικήσασα ὑπὸ Ἑλλήνων κατέσκαπται. Paris. B. Ἐνευτυχησαι λέγει, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ Πανσανίας μετὰ τῶν Ἑλλήνων τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν διώλεσε.
- 191, D. *Ἄλλὰ τὸ μὲν*] Paris. A. Ἄντι τοῦ ὅσον ἐπὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι ἀπώλετο· τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐξήκει τὸ τῶν Πλαταιέων γένος· σχῆμα λέγει τὸ ἀξίωμα, ὅτι Ἀθηναίους αὐτοὺς ἐνέγραψεν.
- 192, A. *Τὴν δυστυχίαν*] Paris. A. Ἄμεινον δὲ εἰπεῖν, ὅτι πρὸς ταὺς ἐπισταμένους ἔφη τοῦτο καιροῦς· ῥωμαῖκοὶ γὰρ τότε ἦσαν.
- ib. *Φυλάξασα*] Paris. A. *Τόπον* λέγει τὴν πόλιν, μνημεῖον δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐφύλαξεν οὖν τὸ Πλαταια τοὺς Πλαταιεῖς (sic).
- ib. *Τῶν ἐκεῖ φανερῶν*] Paris. A. Ἄντι τοῦ ἐνδόξων φί-

λων καὶ ἐπισήμων· μόνοι γὰρ ἐν Μαραθῶνι συνεμάχοντο Ἀθηναίους· διὸ καὶ τῶν ἀμοιβῶν, ἤνικα κακῶς ἐπραττον, ἔτυχον.

Πάλιν τοίνυν] Paris. A. Φίλιππος πόλεμον ἔχων πρὸς ἰb.
 Ὀλυνθίους ἔπεμψε πρὸς Λυκεδαίμονιους νικήσαντας τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, αἰτῶν βοήθειαν· οἱ δὲ μετὰ τῆς βοήθειας καὶ Φοιβίδαμ ἄρχοντα ἔπεμψαν· ὁ δὲ παριῶν τὰς Θήβας ὡς ἐπὶ Μακεδονίαν εἶλε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβαίων καὶ φρουρὰν ἐγκατέστησαν. Ἀθηναίων δὲ συμβουλευσάντων, Θηβαίους ἐγχειρίδια διαλαβεῖν καὶ ἐν σχήματι γυναικῶν κατελθεῖν εἰς τὰς Θήβας, οὕτως ἐποίησαν, καὶ τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἀνείλον, τῆς δὲ πόλεως κρατοῦσιν. B. a bomb. in his recedit: Διὰ τοῦ ἀδ. — Ἰσμηνίας δὴ καὶ — διὰ Θηβαίων — ἀπαιτησάντων — τὴν μετὰ τούτων μίξιν — τὰς γυναῖκας — γενομένης ἐσπέρας — ἀποδυθέντες — πρὸς τούτοις — συνέβη ἀναιρεθῆναι — τῶν γινομένων

Ἐπὶ θάτερα] Paris. A. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰναντία, πρὸς 192, D.
 εὐτυχίαν· εἰ γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπὶ θάτερα τὰναντία, ὡς ἐπὶ καλοῦ τὰ φαῦλα, οὕτως ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ φαύλου τὰ κρείττω.

Οὐ γὰρ ἐπποδῶν] Paris. A. Ἄνδρος κακῶς πρῶσσον- ἰb.
 τος ἐκποδῶν φίλοι. Paris. B. consentit cum bomb., omisso tamen senario.

Οὐδ' εὖ μὲν] Paris. A. Τουτέστιν οὐ πρὸς τὴν τύχην 193, A.
 ῥυθμιζομένη τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ πρεσβυτάτη] Paris. A. Νῦν θέλει δεῖξαι τὴν 193, B.
 πόλιν πρεσβυτάτην τῶν ἄλλων πόλεων οὔσαν, οὐ τῷ πρῶτον μόνον γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ σώζειν δεχομένην τοὺς δυστυχοῦντας.

Πατρῶον] Paris. A. Πατρῶος ὁ Ἀπόλλων Ἀθηναίος, 194, A.
 ἀπὸ γὰρ Κρεούσης καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἐξ οὗ οἱ Ἴωνες.

Προσθήκη] Paris. A. Προσθήκη καλεῖ τὴν αὐξή- ἰb.
 σιν· ἀκολουθεῖ δὲ τῇ αὐξήσει καὶ φυλακῇ, ἥτις ἐστὶν ἡ ἀσφάλεια, ὅπου γὰρ πλῆθος ἐκεῖ καὶ ἀσφάλεια.

Ἔσπερ λήμην] Paris. A. Καλεῖ, ὅτι τρόπον ἐξήλω- 194, B.
 σαν βίφβαρον καὶ τῇ πράξει τὸ γένος ἠρνήσαντο· ἐζήτηται

δὲ πῶς Μίνω ἐκβαλόντος¹ τοὺς ληστρεύοντας Κῶρας αὐτὸς τοὺς Ἀθηναίους λέγει; φαμέν οὖν, ὅτι μὲν πρῶτον αὐτοὺς Κῶρας ἐξήλασεν, ὕστερον δὲ τῶν Καρῶν ἤττον Κρητῶν ληστευόντων, Ἀθηναῖοι τοὺς Κρητας ἐξήλασαν. Paris. D. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν ἐπικειμένην ἐκάθρηε Θάλατταν] ἢ συνταξις οὕτως· πρῶτον μὲν τὴν ἐπικειμένην ἐκάθρηε Θάλατταν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ὡσπερ λήμην ἀφείλετο. Λήμην δὲ καλεῖ τὴν ἀκαθαρσίαν· ὡσπερ γὰρ ἡ λήμη ἐμποδίζει τῶν ὀφθαλμῶν ὄρον,² οὕτω καὶ τὸ ληστικὸν τὰς ἀποικίας. Ἀριστοφάνης, λημμαῖς κολοκνήτας (certe leg. Λήμαις κολοκύντας)· ἐπικειμένην δὲ λέγει τὴν γείτονα, τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὰς ἐν αὐτῇ νήσους, ὡς αὐτῆς ὄν· οὐ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

- 194, C. Ἔστιν οὐ] Paris. A. Ἔστιν ὅπου, οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσων νήσων τοῦτό ἐστι.
- ib. Τοὺς Ἐσπερίους τόπους] Paris. A. Οἰκουμένην Σικελίαν λέγει καὶ Ἰταλίαν, ἐπικειμένας δὲ νήσους τῆ Πελοποννήσῳ, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν καὶ Κερκύραν λέγει.
- 195, A. Συνάπτουσα] Paris. A. Τοῦτο καλῶς, ἐπειδὴ εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην ταύτην μερίζουσι.
- ib. Ἀσίας ἀντίπρωρον] Paris. A. Τὸ γὰρ παραθαλάσσιον μέρος τῆς Ἀσίας ἔκτισεν· ἀντίπρωρον δὲ τὸ ἀντιπρόσωπον λέγει, κατέναντι γὰρ Ἰωνία τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος· καλῶς δὲ εἶπε εἰ οἶόν τε, ἐπειδὴ ἐπὶ νεῶς λέγεται ἀντίπρωρον.
- 195, B. Οὐ μόνον τῷ πλήθει] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ὅτι οὐ μόνον τῷ πλήθει τῶν ἀποικιῶν, οὐδὲ τῷ εὐκαίρῳ καὶ εὐθέτῳ τοῦ τόπου, (τοιούτου γὰρ ὁ περὶ Ἰωνίαν κάλλιστον περιέθρηκε κόσμον)· ἀλλὰ καὶ τῷ δεῖξαι, ὅτι ὠμονοοῦντο τότε οἱ Ἕλληνες, διὰ γὰρ τὴν ὁμόνοιαν ἀπόκικεν (sic, forte ἀπενίκαν), ἐπεὶ οὐκ ἠδύνατο ἡσυχολημένη εἰς τὸ πολεῖν (sic) τοῖς Ἕλλησι· πῶς οὖν ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐστασιάζετο; λέγομεν, ὅτι ἐκεῖνος ὡς ἱστορίαν συγγράφων τὸ ἀληθὲς εἶπεν, οὗτος δὲ ὡς ἐγκωμιάζων πρὸς τὸ συμφέρον ψεύδεται.

1) Cod. ἐκβαλόντας. — 2) f. τὸν τῶν ὀφθ.

Μέτρον] Paris. A. Μέτρον λέγει τὴν γῆν, ἣν ὤκι- 195, C.
ζον, ὥσπερ οὖσαν καὶ αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, οὐ γὰρ ἄπας
τόπος δέχεται ἀποικίαν. Καλῶς πάνυ τὸ δεχόμενον, τινὰ
γὰρ καὶ διὰ ψυχρότητα ἢ ἄκραν θερμότητα μένει ἀοίκητα.

Ῥυμετέρων παιδῶν] Paris. B. Ῥυμετέρων παιδῶν λέγει 195, D.
τῶν τε ἐν τῇ Μασσαλία κατοικισθέντων καὶ τῶν ἐν ταῖς
νήσοις, ὧν τινὲς μὲν τῶν ἐν νήσοις Μιλησίων — τὸ λέγει
καὶ ἄλλων τινῶν, εἰς Μασσαλίαν ὑπάγκισαν, κακεῖθεν αὐ-
θις ἐξετάθη τούτων ἡ ἀποικία μέχρι Γαδείρων· ἐκ δὲ τῶν
ἐν τῇ Ἀσίᾳ τινὲς ἀποικίαν ἐποιήσαντο εἰς τε τὸν Τανάϊν
καὶ τὴν Μαιωτῶν λίμνην· μεμερισμένοι δὲ εἶπεν, ἡ δὲ
ἀμφοτέρους, τοὺς τε ἐν τῇ Μασσαλίᾳ λέγει καὶ τῇ Μαιω-
τίδι ἢ διὰ τοὺς ἐν τῇ Μαιωτίδι καὶ τῷ Τανάϊδι μόνον,
ὡς μὴ ὁμοῦ ἐγκατοικισθέντες, ἀλλὰ διηρημένως.

Μασσαλίας] Paris. A. Ἡ Μασσαλία πόλις τῆς Ἀφρι- ib.
κῆς· μέμνηται δὲ καὶ Θουκυδίδης, ἐν οἷς φησι, Φωκαεῖς
τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες· κεῖται δὲ περὶ τὸν εἰσπλοῦν
τοῦ πορθμοῦ τοῦ ἀπάγοντος ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας.
Paris. B. ad verbum cum bomb. facit.

Τανάϊδι] Paris. A. Ὁ Τανάϊς ποταμὸς Σκυθίας, Ἀσίαν 196, A.
καὶ Εὐρώπην μερίζων, καθὼς καὶ ὁ Διονύσιος φησιν ὁ πε-
ριηγητὴς· οὗτος δὲ καὶ τὴν Μαιωτίδα ποιεῖ.

Τῶν νῦν πόλεων] Paris. A. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους αἰ- ib.
νίττεται πεφερομένως (sic).

Διὰ βραχείων] Paris. A. Δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο διὰ βρα- 196, B.
χείων, βραχεῖα γὰρ ἐστὶν ἡ ἀνακεφαλαίωσις· ἐπεὶ δὲ ἐστὶν
εὐεργετῆσαι, διαλιπεῖν δὲ χρόνον καὶ πάλιν εὐεργετῆσαι, διὰ
τοῦτο τὴν συνέχειαν εἰπὼν βούλεται δεῖξαι, ὅτι οὐδέ-
ποτε Ἀθηναῖοι διέλιπον εὐεργετοῦντες.

Πρόσρημα βελτίον] Paris. A. Τοῦτό φησιν, ὅτι ἡ ib.
πόλις ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἐπολιτεύσατο τῆς Ἑλλάδος· ποῖον
δὲ ὅτι ὄνομά φησιν ἔχειν τὸν ἔπαινον ἢ πολιτεία (sic).
τοῦτο δὲ γενικὸν ἐστὶ καὶ Δημοσθένει· πολλῶν γὰρ κ. τ. λ.
plane ut Arogr. Πρόσρημα τὴν φιλανθρωπίαν λέγει· καὶ
γὰρ εὐεργετῆν τοὺς Ἡρακλείδας ἐδέξατο· θέλει δὲ δεῖξαι,
ὅτι πολιτείαν Ἀθηναῖοι τὴν φιλανθρωπίαν εἶχον.

- 196, C. Ἐπει δὲ ἴδεν] Paris. A. Ἦδε σαφῶς εἶπεν, ὅτι ὀπισθεν ὑπὸ τῶν εἰζάντων μὲν ἀναστάντες· μετὰ θεοῦ δὲ εἶπεν, δίδοται γὰρ αὐτοῖς χρησμός μετὰ Λωριέων κατελθεῖν.
- ib. Τῶν προτέρων] Paris. A. Τῶν Ἡρακλειδῶν.
- 196, D. Ἔτεροι δ' αὖ] Paris. A. Ἄντι Πελοποννησίων οἱ Ἴωνες.
- 197, A. Τῷ πλεονεκτήματι] Paris. A. Τὰς ἀποικίας λέγει, πλεονεκτήματα δὲ ἀντι φιλοτιμήματα.
- 197, B. Ὅμοιως τῇ τε] Paris. A. Μίαν φησὶν εὐνοίαν φυλάττουσα καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς· ὁμοίως γὰρ, φησὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀποικίαις ὑποδέχεται αὐτοὺς διὰ τὸ παρέχειν τόπους, ἐνθα οἰκήσουσι.
- 197, C. Λεῶν] Paris. A. Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τῆς ἀποικίας ἀτιμοῦν αὐτοὺς, διὸ καὶ Ἀθηναίους, φησὶν, ἀνδρας συνεξέπεμπεν αὐτοῖς.
- 197, D. Βουλήματι] Paris. A. Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων φησὶ τοῦτο ἐποίησεν, ἀλλὰ προαρέσεως ἢ ἐπειδὴ τὸ τῆς πράξεως τῶν Ἡρακλειδῶν μερικόν τί ἐστι, καὶ τὸ διὰ τῆς βουλήσεως, τὸ αἰὶ βουλευέσθαι μεῖζόν ἐστιν.
- ib. Τοὺς προτέρους] Paris. A. Οὐ πάντων προτέρους, ἀλλ' ὃν μέλλει αὐτὸς ἐπιφέρειν, τῶν Ἴωνων· εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, ὅτι ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὸ κακείνος (sic) κατέφυγον.
- 198, A. Καὶ προῖουσα] Paris. A. Πρῶτον γὰρ τὸ δέξασθαι, τελευταῖον τὸ ἀποικίαισι.
- ib. Πολιτεία] Paris. A. Τὴν συνέχειαν τῶν εὐεργετημάτων πολιτείαν καλεῖ, ὥσπερ γὰρ ἡ πολιτεία ἐκ πολλῶν μερῶν σωτηρίαν ἐργάζεται ταῖς πόλεσιν, οὕτως ἡ πρόνοια τῶν Ἀθηναίων διὰ πολλῶν ἁφορμῶν σώζει τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων.
- ib. Καὶ μὴν τὸ μὲν] Paris. A. Θέλει δεῖξαι κοινὸν τῶν Ἑλλήνων εὐεργέτημα τὸ δέχεσθαι τοὺς δυστυχοῦντας, καὶ φησιν, ἀλλὰ λέγει τις, οὐκ ἔστι κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, μόνους γὰρ τοὺς δυστυχοῦντας εὐεργέτησεν· ἐπάγει οὖν, ὅτι τὸ τῆς ἀποικίας κοινόν ἐστι καὶ οὐκ ἔχει ἀντίρρησην, προσθήκην γὰρ ἔχει, καὶ ὀπισθεν εἶπε περὶ τῶν ἀποικιῶν, ὅτι καὶ προσθήκην καὶ ἀσφάλειαν ἐποίησεν ἢ πόλις τῷ γένει.

Προσβύτατοι] Paris. A. *Διὰ τὸ ἀρχαίους εἶναι, νέοι* 198, D.
δὲ διὰ τὰς ὑποικίας.

Καθ' ἕπερ τὸν Διόνυσον] Paris. A. *Τοῦτον γὰρ καὶ* ib.
τέον γράφουσι καὶ παλαιὸν, διὰ τὸν οἶνον, ὃς καὶ παλαιός
ἐστὶ καὶ νέος· οὕτως οὖν τῶν Ἀθηναίων οἱ μὲν κωθεῖς
εἰσὶν, ὥσπερ οἱ γέροντες, οἱ δὲ ὀξεῖς, ὥσπερ οἱ νέοι καὶ
πρὸς πᾶν πρόθυμοι.

Τὸ προσήκον ἐξῆς] Paris. A. *Τουτέστι τὸ ἀναγκαῖον·* 199, A.
ἀνάγκη γὰρ τοὺς ἀρχαιοτέρους πολλοὺς ἔχειν καὶ ἀπογόνους.

Hinc sequuntur nonnisi excerpta ex scholiis codicis Parisini A, quae integra describere propter et ingentem molem et minimum, qui ex ea re capi posset, usum, a me impetrare non potui. Quanta autem sit moles, inde conjeceris, quod ea, quae huc usque descripsi, primi tantum folii margines complent: quam minimus sit usus, res ipsa docet.

Ἐκδέχεται δ' ἡ πάλαι] Paris A. ¹ *Εἰς δ' ἡ δέ, τινές* 199, C.
φασὶ, μέρη διεῖλε τὸν λόγον, ἐπειδὴ καὶ δ' ἡμέρας κατεῖχεν
ἡ πανήγυρις, ἕως οὖν τῶν ἐνταῦθα τὸ πρῶτον μέρος λέγουσι
καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεσθαι αὐτὸν² τοῦ μεγάλου κεφαλαίου τῶν
πράξεων, διὸ καὶ οἰκειῶς τὸ προσδοκωμένη προσέθηκεν·
ἡ δὲ ἐκ πρόθεσις ἀντὶ τῆς διὰ· οὕτω γὰρ λέγεται τὸ ἐκδέ-
χεται ἀντὶ τοῦ διαδέχεται.

Ἄουτου δέησαι] Paris. A. *Ἀττικῆ ἡ σύνταξις, ἀντὶ* 200, C.
τοῦ ἄουτου δεήσαντος.

Παρ' ἀξίων] Paris. A. *Ἡρακλέους γὰρ ἦν ἡ βασιλεία* 201, B.
τῶν Πελοποννησίων.

Ἰβρισε] Paris. A. *Φησὶ³ γὰρ, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ ἔθα-* ib.
ψαν, ὥστε καταπατεῖσθαι παρὰ τῶν παριόντων.

Ἀποβήθην] Paris. A. *Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποβήθέντος.* 201, C.

Ὅπως μὴ] Paris. A. ⁴ *Αἰ δύο ἀρήσεις μίαν συγκα-* ib.
τάθουσι ποιοῦσιν.

Βοιωτία] Paris. A. *Περὶ τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις.* 201, D.

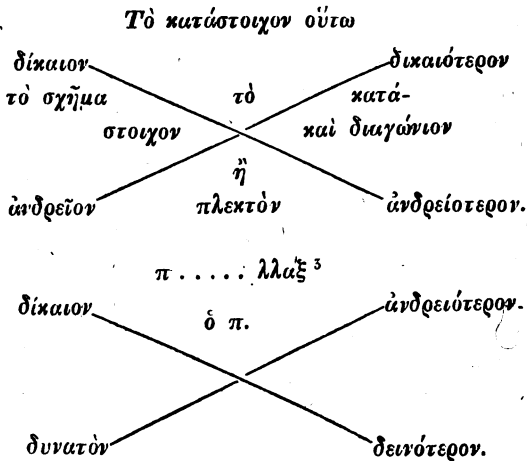
Ἀργείων] Paris. A. *Καὶ τοὶ οὐ πάντες ἦσαν Ἀργεῖοι,* 202, A.

1) Similia leguntur in Paris. B. — 2) Cod. αὐτῶν. — 3) f. φασὶ γάρ. — 4) Ead. in Paris. D.

ἀλλ' ἐκ διαφορῶν πόλεων· φημὲν οὖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡγου-
μένου τῆς στρατείας Ἀδράστου οὕτως ὀνομάζεται.

202, C. [Ὡσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν] Paris. A. ¹ Παροιμία ἐπὶ τά-
χους ² λεγομένη ἀντὶ τοῦ προθύμως καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἀνε-
δοιάστως· ἦτοι γὰρ ἀπὸ τοῦ σπεύδοντος ἐπιείσθαι ἀμφο-
τέροις τοῖς ποσίν, ἢ ὑπὸ τῶν πλεόντων μεταφορικῶς τῶν
ἀπὸ δύο πηδαλιῶν, ἵνα ὅμοιον τῶ ἐπιδύς ὀρμαῖον ἐδοξαν
(sic, forte ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν.)

203, B. [Ὡστ' ἀμφω τῶ γένῃ] Paris. A. ad scholion, quod in
Photio legitur, hoc schema addit:

205, C. Ἀμαζῶσι μὲν γὰρ] Paris. A. ⁴ Ἡρακλῆς ὑπὸ Εὐρυ-
σθέως πεμφθεὶς τὸν ζωστήρα Ἰπολύτης τῆς Ἀμαζόνος
ἐκόμισε· ἀγανακτησάσαι δὲ αἱ Ἀμαζόνες κατὰ τῆς Ἑλλάδος
στρατεύονται καὶ πολλὰς κατεστρέψαντο πόλεις· ἐλθούσας
δὲ αὐτὰς πρὸ τῆς Αἰτικῆς ὁ Θησεὺς βασιλεὺς ὢν συμβα-
λῶν ἐνίκησε καὶ λαβῶν Ἰπολύτην συνεγένετο αὐτῇ, ἀφ'

1) Quae servantur in Paris. B., ab his nonnihil differunt. —
2) Cod. τεχους. — 3) Similia in Paris. B. conspiciuntur. — 4)
Eadem ferme in Paris. B., nisi quod, quae post Ἰπόλυτον le-
guntur, ea desiderantur. Videntur autem ex nescio quo alio
schol. adseuta.

ἧς ἐγέννησε τὸν Ἰππόλυτον. Οἰκοῦσι τὴν Σκυθίαν Ἀμαζόνες παρὰ τὸν Θερμόδοντα· ἐπειδὴ οὐ μέγα δοκεῖ, γυναῖκας οὐσας Ἀμαζόντας εἰ ἐνίκησαν, εἶπε νικώσας τὴν φύσιν· πλέον δὲ αὐξων ἔφη, οὐδεὶς αὐταῖς ἀντάραι τετόλμηκεν· εἰς τοῦτο δὲ, φησὶν, ἠττήθησαν, ᾧ ἐθάρρουν τῇ ἵππομαχίᾳ.¹

Κοινῇ φύσει] Paris. A. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀργείων· 204, B.
τῇ κοινῇ δὲ φύσει λέγει βεβοηθηκέναι, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ γυναικῶν ἄνδρας ὄντας ἠττηθῆναι.

Οὐδὲ Θραῦκας] Paris. A. Καὶ οὗτοι γὰρ ὡσπερ αἱ ib.
Ἀμαζόνες ἠττήθησαν, συμφορὰν γὰρ καλεῖ τὴν ἦταν· ἔστι δὲ διπλῆ ἢ γραφή, αὐταῖς καὶ αὐτοῖς, ὁμοίως καὶ ἢ ἐξήγησις, ἢ γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐμέμψαντο, ὡς οὐκ ἀξίως ἠττηθεῖσιν, ἢ αὐταῖς ταῖς Ἀμαζόσι, ὡς καὶ αὐτοὶ ἠττηθέντες ὑπ' Ἀθηναίων, ὃ γὰρ τὰ αὐτὰ πάσχων ἐτέρῳ ἐγκαλεῖν οὐ δύναται· ἢ δὲ ἱστορία τοιαύτη· Θραῦκες ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν οἱ Ξ ἐπὶ Θήβας, ὡς δηλοῖ ἐν Φοινίσσαις πρὸς Κρέοντα λέγων (deest Tiresiae nomen).

Κακεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός.

Σὺν Εὐμόλπῳ] Paris. A. Δείκνυσι τὴν ἱστορίαν κ. τ. λ. ib.
vide. Apogr. Mon. ad superiora. Differt autem Paris. A. in his fere: πρότερον τῶν Ἀμαζόνων εἶναι — ὀργισθεῖς ἐπειδὴ ἠττήτο — κατὰ τῆς Ἀττικῆς ὡς πατρῶον, μηκνυμένου δὲ κ. τ. λ. reliqua sine varietate.

Χρήσασθαι] Paris. A. Ὡς ἐπὶ ἀπολαύσεως τὸ χρή- 204, C.
σασθαι εἶπε· πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπιδεδάκασιν ἑαυτούς.

Λέγεται γὰρ Ἐρ.] Paris. B. eadem servat, quae bomb. 205, A.

Προσαγαγεῖν] Paris. A. Κοινῇ τὸ λέγεται, ἢ ἢ 205, B.
οὕτως, προσαγαγεῖν αὐτὴν ἢ μήτηρ λέγεται κοσμήσασα, ὡσπερ εἰς Θεωρίαν καὶ πανηγυρίν· ἐν ταύταις γὰρ ἔθος κοσμεῖσθαι τὰ γυναῖκα· ἀπὸ δὲ τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς αὐξοῖ τὴν εὐδοξίαν.

1) Cod. ἵπομαχία. — 2) f. ἀνδρῶν vel ἀνδρείων.

- ib. Καὶ οὕτως ἐν] Paris. A. Λοιμοῦ ποτε κ. τ. λ. vide Ap. Mon. a quo in his recedit: παύσεσθαι — Λεῶς δὲ οὕτως ὀνομαζομένην (sic) ἔχον τρεῖς θ. — Εὐβουλίδην, Φρασθέαν — Quae leguntur in bombyc., ead. in Paris. B.
- ib. Κόδρος δὲ] Paris. B. Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων πολεμούντων ἔχρησεν ὁ θεὸς τοὺς καταρχομένους τῆς μάχης ἠττᾶσθαι· προσποιησάμενος οὖν ὁ Κόδρος ἀπῆλθε πρὸς Λακεδαιμονίους, παροξύνων αὐτοὺς εἰς πόλεμον· εἶτα ἐκεῖνοι ἄγνοήσαντες ἀνείλον καὶ οὕτως ἠττήθησαν.
- ib. Ὡστε καὶ οἷς ὑπάρχει] Paris. A. ¹ Ἐπειδὴ καὶ Μενοικεὺς ἐπέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ Θηβαίων, ἵνα μὴ τοῦτο τὸ τῆς Ἀθηναίων πόλεως ἀγαθὸν τῇ κοινότητι τῆς πράξεως τοῦ ἐξαιρέτου ἀποστεροῖτο, λύει τοῦτο, πάντων εἰπὼν τῶν τοιούτων ἀρχηγὸν καὶ διδάσκαλον τὴν Ἀθηναίων πόλιν ὑπάρξαι καὶ πάντας τῆς τῶν καλῶν εἰσηγήσεως αὐτῇ ὑπεξίστασθαι καὶ παραχωρεῖν.
- 206, A. Κόδρω μὲν] Paris. A. cum Apogr. consentit.
- 206, B. Ἀλλήλοις] Paris. B. Τὰ πάντα σχεδὸν τῶν βιβλίων ἀλλήλους ἔχουσι, ὅπερ ἔστι σόλοικον κατὰ σύνταξιν, καὶ μοι δοκεῖ σφάλμα εἶναι τῶν ἀντιγράφων· εὐρηται γὰρ ἐν τινι βιβλίῳ παλαιῷ καὶ τοῖς πᾶσιν εὖ ἔχοντι, ² ἀλλήλοις ὠμίλου; καὶ ἔστι τοῦτο τῶν ἀλλήθες· λέγει δὲ καὶ αὐτὸ δείγματα ὑπάρχουσι ταῦτα τῶν ἐν αὐτῇ προϋχόντων καὶ ἐλαττόνων, πῶς ἀλλήλοις ὠμίλου, ἦτοι διετέθεντο καὶ διέκειντο, οἳ τε προϋχοντες τοῖς ἐλάττοσι καὶ οἳ ἐλάττους τοῖς προϋχοῦσι.
- 207, B. Τριῶν γὰρ ἐθνῶν] Paris. A. Κορινθίων, Εὐβοέων καὶ Θηβαίων λέγει, οἳ τινες ³ τῇ πόλει σὺν τῷ Κλεισθένει ἐπέθεντο, ἐκβληθέντος αὐτοῦ τῆς πόλεως ὑπὸ Κλεομένους· παρ' Ἡροδότου δὲ ἡ ἱστορία ἱστορεῖται. Paris. B. consentit cum schol. ex bomb., cujus post finem haec addit: διὰ δὲ τὸ εἰπεῖν τριῶν ἐθνῶν αὐξεί τὸν πόλεμον.
- ib. Φυγῆς αὐτὸ τιμῆσαν] Paris. A. Ἄντι τοῦ δίκην ἐπιβάλλειν, οὕτω γὰρ οἱ ῥήτορες τὴν κατάκρισιν τὴν ζημίαν.

1) Initium hujus scholii servavit item B. — 2) Cod. ἔχοντα. — 3) Cod. εἰ τινες, sed corr.

Paris. B. *Τίμημα καὶ κατάκρισιν καὶ τιμωρίαν ἐπιβαλὼν, λέγω δὲ τὸ φυγεῖν, ἐπεὶ ὅλως κατὰ τῆς πόλεως ἐνεθυμήθη στρατεῦσαι.*

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας] Paris. A. *Καὶ τοῦτο τοῦ Ἡρο- 207, C. δότου· μετὰ τὸ διηγῆσασθαι τὰ κατὰ τὸν Κλεισθένην καὶ ὅπως ὑπὸ Κλεομένους ἐξηλάθη, ἐπιφέρει, ὅπως ἀντιπαραταξαμένων τῶν Ἀθηναίων Δωριεῖς μὲν ἀνεχώρησαν, οὐ δίκαια γρόντες ποιεῖν, Ἀθηναῖοι δὲ Βοιωτοῖς ἐπελθόντες καὶ νικήσαντες δίκην ἀπήτησαν· ἀνέθεσαν δὲ τὰς πέδας ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ χαλκοῦν τέθριππον ἀπότισιν τῶν λύτρων, οὕτως Ἄγρων ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρίππῳ.*

Αἰτίαςασθαι] Paris. A. *Ἐντὶ τοῦ αἵτιαν νομίσει, οὐ 208, A. γὰρ μέμψασθαι· ἄσεβες γάρ.*

Φθειρομένους] Paris. A. *Περὶ Ἰώνων φησὶν, ὅτι ἐξε- 208, D. βλήθησαν ὑπ' Ἀχαιῶν Πελοποννήσου, Δωριέων κατελθόντων.*

Σάρδεϊς] Paris. A. *Μητρόπολις τῆς Λυδίας· τότε 209, A. γὰρ μετ' Ἀθηναίων ἐστράτευσεν ἐπὶ τὰς Σάρδεϊς· ἐπειδὴ δὲ ὕβριν ἐποίει τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Ἐρετριέας συνάψαι αὐτοῖς, παρενθήκην ἐκάλεσεν αὐτούς, ὅ ἐστι προσθήκην.*

Τέως δὲ ἐν Βαβ.] Ead. ferme in Paris. A. ib.

Πρόσχημα] Paris. A. *Ποτὲ μὲν τὴν πρόφασιν σημαί- 209, B. νει καὶ τὴν αἰτίαν, ποτὲ δὲ τὸ καλλώπισμα καὶ καύχημα· ἀλλὰ νῦν τὸ πρῶτον σημαίνειν βούλεται.* 211, B.

Τῷ δ' ἐρμην.] Paris. A. c. Apogr. consentit. 212, A.

Οὗ τὸ διαλάττον] Paris. B. cum bomb., nisi quod diserte φαντασίαν — Περσικὴν ἀγομένην ναῦν — ἀφηρήθη — σιδαρελαῖς — εἴστηκεν — κοῦκ ἐθέλει — Paris. B. habet item ἔφημεν.

Τὸν μέγιστον ὄρον] Paris. A. et B. *Οἱ μὲν γὰρ φασὶ 212, B. τριάκοντα μυριάδας, ἄλλοι δὲ ο, 1 διὸ οὗτος αὐτὸς Ἀριστείδης ἐν ἐτέρῳ ἐπιταφίῳ αὐτῶν φησὶ ἦ εἶναι μυριάδας· λέγει γὰρ, οἱ μυρία ἑλάττους ὄντες σύμπαντες ἐναντία πεντήκοντα ἔταξαν τῷ Μαραθῶνι, τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν*

1) B. habet $\bar{\mu}$ et $\bar{\nu}$.

ὁ πρῶτος στόλος, ὃν ἔπεμψε Δαρεῖος· διαλάττων δὲ λέγει τὸ ἀμφιβαλλόμενον, ἀφηγουμένους δὲ λέγει τοὺς ιστορικούς, οἱ μὲν γὰρ μᾶ φασὶ μυριάδας, οἱ δὲ μστ· μέγιστον δὲ ὄρον στόλου ἀντὶ τοῦ ἱκανὸν μέτρον στρατεύματος.

- ib. Φῦλον κομίζειν] Paris. A. Ἴωνες γὰρ καὶ αὐτοὶ καὶ Χῖοι μόνοι νησιῶται· αἱ γὰρ καὶ ἄλλαι πόλεις αἱ ἰ παράλιοι εἰσιν, Ἐφεσος, Κολοφῶν, Πριήνη, Μυοῦς, Μίλητος, Φώκαια, Κλαζομένη, Τέως Λέβεδος, Ἐρυθραί· ἡ γὰρ Σμύρνη προσετέθη τῇ Ἰωνίᾳ, κατασχόντων αὐτὴν Κολοφωνίων.
- 213, A. Σαγῆνην] Paris. A. Τὰς χεῖρας συμπλέξαντες καὶ δεσμήσαντες μηροειδῶς περιέβαλον, ὅπως μηδεὶς φυγῇ.
- 213, B. Ὡς ἄρα] Paris. B. Τὸ ὡς ἄρα αἰτία ἐστὶ τοῦ οὐκ ἐνέχοντα ι. ²
- ib. Τὰ φεύγοντα διώκ.] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ ὑπόδικοι εἰσιν· οὐκ εἰδότες φησὶν, ὅτι ὑπόδικοι εἰσι τῇ παροιμίᾳ· ἐστὶ δὲ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν λεγομένη, τὰ φεύγοντα διώκουσι.
- ib. Ἐκ τοῦ πελάγους] Paris. A. Ἱστορικῶς τοῦτο ἐξηγοῦνται ἐπὶ τοῦ κήτους, ³ τοῦ κατὰ τὴν Τροίαν ἀφεθέντος ἐκ θαλάττης, ἢ διὰ τὸν λοιμὸν, ὃν φησι Θουκυδίδης διὰ τοῦ πελάγους πρῶτον ἐμπεσεῖν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἢ καὶ ὡς κατακλυσμῶ τοῦτον τὸν στόλον ἀπεικάζων, ἢ σεισμῶ ἢ θυέλλῃ, ὅπερ ἐκ θαλάττης ἐπέρχεται. Paris. B. Ἐπέρχεται γὰρ ἀνθρώποις ἐκ θαλάττης κακὰ, κατακλίσεις καὶ σεισμοὶ καὶ κῆτη φρικώδη.
- 213, B. Πόμπην ἀγούση] Paris. A. Ἔθος ἐν ταῖς πανηγύρεσι ἕκαστον τῶν στρατιωτῶν τὸ ἴδιον σχῆμα φοροῦντα πομπεύειν. Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσι μετὰ τῶν ἱεροποιῶν.
- 213, D. Ἀνέργε] Paris. A. Ἔθος ἐν ταῖς ἀφόδοις κλείειν τὰ ἱερά· νῦν οὖν ὡς μὴ ἔχουσα πόλεμον οὐκ ἔκλεισε.
- ib. Τὸν ἀρχαῖον τρόπον] Paris. A. Τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐν

2) ὃν in Cod. deerat. — 2) Cod. τοῦ οὐκ ἂν ἐνέχοντο. — 3) Cod. ἀπὸ τοῦ κότους.

εἰρήνη εὐχομένη καὶ θύουσα, εἶχε πολέμῳ ταραττομένη καὶ οὐ συγχύσεως πληρουμένη.

Ἦσκητο] Paris. A. Ἐτεθεράπευτο, ἐτετίμητο. 214, A.

Ἀπέκρουσαν] Paris. A. Ἀπὸ τοῦ ὑπερβαλόντος (sic). ib.
τοῦτο δὲ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων εἶπε.

Ἐπερηφανία] Paris. A. cum Ap. consentit, nisi quod 214, C.
in clausula haec addit: ὁ δὲ ῥήτωρ νῦν ἐπὶ ἀλαζονείας ἔλαβεν.

Παιῶνος] Paris. A. Παιῶν ἐστὶν ἄσμα πολεμικόν, 215, C.
φιλούμενον μὲν τοῖς μὲν ἄλλοις ἀνθρώποις, οὐ μόνοις δὲ Ἀθηναίοις. Paris. B. prorsus cum bomb. facit.

Οὐκ ἔδωκαν ἰδεῖν] Paris. A. Ὀμηρικόν τοῦτο τὸ 216, A.

Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μιγέντα.

τὸ δὲ λεγόμενόν ἐστι τοιοῦτον· ἔπασχον οἱ βάρβαροι οὐκ εἰδότες, τὴν ὀξύτητα δηλῶν τῶν Ἀθηναίων. Huc igitur refer quaeso scholion, quod ad Θεόντες ex Ap. Mon. brevitate scholii deceptus, adscripseram.

Νῆες εἴλκοντο] Paris. B. cum bomb. consentit. ib.

Καὶ τρόπαια] Paris. A. Φρονήματι Πέρσαι κρατού- 216, B.
μενοι ἐνόμιζον μὴ δέεσθαι πολέμου καὶ μάχης· διὸ καὶ ἐπὶ τῶν τριήρων εἶχον ἔτοιμα. Σώπατρος δὲ φησι τὸν λίδον, ὃν ἤγον οἱ Πέρσαι, ἵνα στήσῃσι τρόπαια, Ἀθηναῖοι λαβόντες Νεμέσεως ἐποίησαν ἄγαλμα καὶ ἔστησαν ἐν Μαραθῶνι. Paris. B. cum bomb. consentit.

Οὔτε γὰρ τὸ ἔλος] Paris. A. Ἐλος ἦν ἐν Μαραθῶνι ib.
μικρὸν παρακείμενον, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους ἢ θάλασσα, ὡς εἶναι τὸ μέσον χωρίον τῆς μάχης στένον, ὅπερ ἡ Μαραθῶν.

Μέγιστον ἐναντίωμα] Paris. A. Ἀσαφὲς τὸ χωρίον 216, C.
τοιοῦτο δὲ ἐστὶ τὰ διὰ τούτων: τὸ πλεῖον τοῦ στρατευμάτος ἀπώλοντο, ὃ καὶ μόνῳ τῷ ἀπολλυμένῳ χαλεπὸν ἦν... ἢ οὕτως καὶ τοῖς πλείοσιν ἢ ὅσοις ἐξαρχῆς ἐθάβθησαν ἀντιστῆναι ἤτιους ἐγένοντο· οὕτω τὸ καταπίδας τῆς συντάξεως, ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀπώλοντό φησι πλείους στρατιᾶς οὐ μόνον ἐξαρκούσης εἰς πόλεμον ἀλλὰ καὶ δειλίαν

τοῖς ἀντισταμένοις ἐμποιοῦσης τοσοῦτω πληθῆει ὑποληφθέν-
τες τῷ Περωῶν ἐγένοντο.

217, D. Νευνικώτερον] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ τολμηρότερον· ἐπεὶ
δὲ δοκεῖ τὸ ὄνομα μητροπόλεως κουφότερον εἶναι, ἀφορ-
μὴν δὲ αὐτὴν καὶ κρηπίδα εἶναι εἶπεν, οἰονεὶ ἀρχὴν καὶ
ρίζαν κ. τ. λ. vide Ap. Mon. ad ἀντὶ κρηπίδος.

218, C. Οἶμαι μὲν οὖν] Paris. A. cum Ap., B. cum bomb. facit.

219, B. Οὐ μὲν ἔωσί γε] Paris. A. Τὰ σῆγμα ὑπέρβατον, εἴ-
ρηται γὰρ πρὸς τὸ ἄνω, το εἶχεν ἂν πέρας ἀροῦν
ὁ λογος (p. 218, C.), εἰ καὶ μόνον εἶπον τὰ εἰρημένα, ἀλλ'
οὐκ ἔωσι, φησὶν, ἀπελθεῖν αἱ πράξεις.

219, D. Τολμήματος] Paris. B. Εἰκότως εἶπε τὸ τολμήμα-
τος, δεικνὺς τὸ τῆς μάχης ἄνισον καὶ παράδοξον· ποῦ γὰρ
ἴσον, ὀλίγους κομιδῇ πρὸς ἀριθμῶ κρείττους ἀγωνίσασθαι,
ἢ εἰς ἂν ἤλπισε τοῦτο; ἢ τὸ τολμήματος μὴ περὶ τῶν
Ἀθηναίων, ἀλλὰ περὶ τῶν βαρβάρων ἐκληπτέον, ἵνα λέγη
ἐντεῦθεν, ὡς ἀτόπου πράγματος ἐπεθύμησαν Πέρσαι, Ἀθη-
ναίους καταστρέψασθαι, τοὺς ὑπερφρεῖς ἀγωνιστὰς ἐν πο-
λέμοις· αἰτίους δὲ διαβάσεως λέγει τὸν Ἰππίαν καὶ
τοὺς Ἀλενάδας, οἱ μὲν γὰρ Θετταλίας τυραννοῦντες ὑπ'
Ἀθηναίων ἐξέπεσον, Ἰππίας δὲ ἠβούλετο τυραννῆσαι· οὗτος
τοίνυν μετ' Ἀλενάδων εἰς Λαρεῖον ἔλθων πέπεικε κατ' Ἀθη-
ναίων κατασρατεῦσαι· σαφέστερον οὖν λέγει τὴν ἱστορίαν
ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν τεσσάρων εἰς τὸν Μιλτιάδην.

220, C. Διόσημείας] Paris. B. cum bomb. facit, pro ἣν μετὰ
recte servans κυμάτων, et παρὰ Διὸς γίνονται.

ib. Ὅτι αὐτοῦ] Paris. A. c. Ap. Mon.

ib. Ἀθήεις δὲ ὀστέρας] Paris. A. c. Apogr., B. cum bomb.

221, A. Ἐστῶσι τοῖς ὤσιν] Paris. B. Παροιμίᾳ τὸ οὐχ ἐστῶ-
σι τοῖς ὤσιν ἀκούειν ἐπὶ τῶν δυσχερῶν καὶ βαρυντάτων
ἀκουσμάτων λεγομένη· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ἐπὶ τῶν θη-
ρίων, ἃ ὅταν κτύπου αἰσθῶνται, χαλῶσι τὰ ὦτα, ἵνα μὴ
ἔτι ἀκούωσι.

221, B. Ἀγνωμοσύνης] Paris. B. Ἀγνωμοσύνην ἐνιαῦθα καλεῖ
τὴν θρασύτητα· ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ μωρία.

Ἰππόκροτον] Paris. A. Ἴπποις ἐπίβατον ὁμοίως στα- 221, C.
δίῳ, καὶ τὴν παντελῆ δηλοῦ τῆς πόλεως ἔκλειψιν.

Ἰερά τε συμφλέξαι] Paris. A. ¹ Τοῦτο κατὰ τὸ ἄλλ- ib.
θὲς ἐποίησε· συμφλέξας καὶ ἐμπρήσας τὰς Ἀθήνας αὐτοῖς
ιεροῖς, ἀμυνόμενος Ἀθηναίους τοὺς ἐν Σάρδεσι τὸ ἱερόν τῆς
Ῥέας πυρπολήσαντας, οὐ κατὰ πρόνοιαν ὑπ' αὐτῶν γενο-
μένου τούτου, ἀλλὰ τῆς πόλεως ἐμπρησθείσης συγκατεφλέ-
χθη καὶ τὸ ἱερόν, ὅπερ ὕβρον ἴδιαν ὁ Ζεῦξης ἐνόμισεν· θή-
κας δὲ ἀναβρόθήξειν τοὺς τῶν προγόνων τάφους ἀνοῖξαι
καὶ διαφθεῖραι.

Ἀτλαντικοῦ πελάγους] Paris. A. ² Περὶ τοῦ Ὠκεα- ib.
νοῦ τοῦτο τὸ πέλαγος· ἠπείλει οὖν καὶ τοῦτο, αὐτοὺς γε-
ωργῆσαι, δηλονότι ἀντλοῦντας ἢ προχοῦντας αὐτό· διὸ
καὶ ἐπιφέρει, ὕδωρ μὲν ἀντλοῦντας, πέτρας δὲ
ὄρυττοντας· κληρουχίας δὲ τὰς γεωργίας καλεῖ, ὡς ἔχο-
μεν καὶ παρὰ Δημοσθένει κληρούχους τοὺς γεωργούς λεγο-
μένους.

Καὶ γῆς ποιήσῃ ἔξω] Paris. A. Οὐ λέγει χωρὶς, ἀλλ' 221, D.
ἀντὶ τοῦ ἄλλην γῆν ποιήσῃ δίχα τῆς οὐσῆς, τὸ γὰρ ἔξω
ἀντὶ τοῦ δίχα κέεται· προχοῦν δὲ ἀντὶ τοῦ προχοῦντας
εἰς τὸ πέλαγος· καὶ φαμεν, ὅτι οὐδὲν τὸ προχοῦσι καὶ λύνει
ὡσπερ τῇ φωνῇ, οὕτω καὶ τῶ δηλουμένῳ ῥήματι εἶναι· καὶ
οὐδὲν βιάζεται ἢ σύνταξις ἀντὶ μετοχῆς τὰ ῥήματα ὑπονο-
εῖν, ἐπ' εὐθείας γὰρ οὕτω προβαίνει, ἠπείλει κληρουχίας
ἀτίμους, ἠπείλει γῆς ποιήσῃ, ἢ ἠπείλει ἀναγκάζειν προ-
χοῦν εἰς τὸ πέλαγος· τὸ δὲ τοσαῦτ' ἔχοντας τοῦ σώ-
ματος, ³ ἀντὶ τοῦ χεῖρας καὶ πόδας, οἷς ἐργάζονται, τὰ λοι-
πὰ δ' ἀποκόψειν.

Ῥαχίαν] Paris. A. Ῥαχία λέγεται πᾶς ὁ πετρώδης 222, B.
τόπος, μάλιστα δὲ οἱ θαλάσσης ἐχόμενοι· καὶ τοὺς μὲν τοι-
αύτην οὖν οἰκοῦντας Ῥαχίαν εἰς πόλεμον ἤγαγε καὶ τοὺς
τῆν Κασπίαν θάλατταν, τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ σημαί-
νειν ὁ ἄνω Περσικὸς κόλπος· τὸ δὲ ἀσύμβολον ἀντὶ τοῦ

1) Similia inveniuntur in Paris. B. — 2) Similia in Paris. B., non addito Demosthenis testimonio. — 3) Cod. τὸ δὲ τοσοῦτον ἔχοντα τοῦ σώματος.

ἀνεράνιστον, ἀσυντελῆ, ἀσύλλογον, συμβολὴ γὰρ ὁ ἕρατος ὁ συντετελεσμένος λέγεται.

- 123, B. Κάμηλοι] In Paris. A. eadem, quae in marg. Schellersh.
- 123, C. Δένδρον ἦν αὐτῷ] Paris. Τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος φησιν, παρέσχεν αὐτῷ τοῦτο Πυθίας ὁ Λυδός.
- ib. Πολλοῖς δ' ἦν ἀφανῆς] Paris. A. . . . Καὶ οὐχὶ ἀφανῆς γραπτέον, ἀλλ' ἀφανῆς, ἢ ἡ οὕτω, πολλοῖς δ' ὡς ἦγεν ἦν ἀφανῆς, οὐ γῆς εἶη τὸ πληθὸς δηλονότι· τῷ γὰρ πόλιν τύπτον (sic) ἐπέχειν τὸ στρατύπεδον καὶ μηδένα χάρον οὕτω μέγαν εἶναι, ὡς ὑπερβάλλειν καὶ μὴ ἀποκρύπτεσθαι ὑπὸ τούτου, καὶ ἡ ἄγνοια αὐτοῖς εἶπετο, οὐ γῆς εἶησαν, καὶ ὅτι τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιφέρει, οὐδὲν ἦν ἔθνος τῶν κατὰ τὴν πορείαν μείζον ἢ κρύπτεσθαι, ἀπὲ τοῦ οὐχ οὕτω μέγα τὸ ἔθνος ἐτύγγαθεν, ὡς μὴ τῷ πλήθει τῶν ἐπομένων καλύπτεσθαι· ἔθνος δὲ οὐ νῦν τὸ πληθὸς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν κατοικούμενον τόπον ἀκουστέον.
- 125, A. Αὐτῇ σκευῇ] Paris. A. Ἀττικὴ ἢ σύνταξις, οὗτοι γὰρ φασὶ ἀπὸ τῆς συν προθέσεως τὸ αὐτῇ συντιθέντες ἢ αὐτοῖς ἢ αὐτῷ· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰπεῖν σὺν τοῖς ἀνδράσιν εἶλω αὐτοῖς ἀνδράσι λέγει (f. λέγουσι)· καλεῖ δὲ σκευὴν τὴν ἐσθῆτα τῶν βαρβάρων καὶ ἐπειδὴ ποιμίλη ἦν, εἶπε καὶ ποικίλμασι.
- 125, B. Πάντα χρήματα μίγνυται] Paris. A. Δημοκρίτου τοῦτο τοῦ φυσικοῦ φιλοσόφου, ὃς πάντα ἐν πᾶσιν ἀξίων εἶναι τὰ τῶν ὑλικῶν αἰτίων ἔφασκεν ὁμοῦ πάντα χρήματα· ἐκ τούτου ἐξέπεσεν, ὥστε παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν συγκεχυμένων πραγμάτων τοῦτο λέγεσθαι, ὃ καὶ νῦν οὐ φησὶν, ὅτι σύγχυσις τῶν πραγμάτων ἔσεσθαι διηγέλλετο, τοὺς τελευταίους δὲ κερδαίνει τῶν Ἑλλήνων φησὶν οὐ τῷ σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ τελευταίους πεσεῖν.
- 126, C. Τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης] Paris. B. cum bomb. consentit.
- 128, A. Κατ' αὐτὸ ψηφιοζόμενων] Paris. A. Ἀπὸ τοῦ κατὰ τοῦτο ἢ ψηφιοζόμενων· σοφῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ φρονίμων, δεύτερον δὲ τοῦτο κατόρθωμα εὐβουλίδης ἢ δεικνυσι, τὰ δ'

1) f. κατὰ τὸ αὐτὸ Ψ. — 2) sic Cod., f. εὐβουλίας.

ἄλλα μάταια· αἰνίττεται δ' εἰς Πλάτωνα, ὅτι ἐκεῖνος διέβαλε καὶ τοὺς¹⁾·²⁾ περὶ Θεμιστοκλέα ὡς δειλοῦς, * ἐπειδὴ τὸ πεζομαχεῖν ἀφεθέντες πρὸς τὸ ναυμαχεῖν ἐτράπησαν· ὃ νῦν Πλάτων εἰς ἀνανδρίαν τῆς πόλεως διέβαλε, τοῦτο Ἀριστείδης εἰς ἐγκόμιον τίθησι καὶ Θεμιστοκλέους καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων.

Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] Paris. A. cum Ap. consentit, 228, B. B. cum bomb., nisi quod in B. est ἐφθάρησαν pro διεφθάρησαν, quod est in bomb.

Χειμάρρους] Paris. A. Σιμωνίδης· 229, A.

Εἰ τὸ καλῶς κ. τ. λ.

differt in eo, quod σπεύδοντες — περιθῆναι — verba ἄλλο τοῦ αὐτοῦ Σ. desunt — Παῖδας — ἐξελάσαντες. Paris. B. cum bomb. facit. Praeterea haec ex B. descripsi: Εἰπόν πρῶτον περὶ τῆς εὐβουλίας ἐσκιασμένως, εἶτα καὶ περὶ τῶν τριήρων πλατύτερον, βούλεται νῦν περὶ τῆς τῆς πόλεως ἀπολείψεως διεξελεθεῖν. Οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ποιεῖ, σεμνύων, (sic in iis leg., quae ex bomb. dedi, non σεμνύων, quod mihi scribenti exciderat) κ. τ. λ. sequuntur autem, quae in bomb. leguntur. Idem fere obtinet in Paris. A., ubi sic: Πληρώσας τὴν εὐβουλίαν καὶ τὰς τριήρεις μεταβαίνει ἐπὶ τὸ τρίτον τὴν ἀπολείψιν τῆς πόλεως, ὅπερ ἐστὶ τολμηρόν. Οὕτως δὲ ποιεῖ καὶ Θουκυδίδης, βουλόμενος δεῖξαι κ. τ. λ. vid. Ap. Mon.

Τῷ πλήθει τῶν τρ.] Ead. in Paris. A. leguntur, quae 229, C. in marg. Schell.

Ἄλλ' ἀπέραντα ποιεῖ καὶ τοῖς ἐν Ἰδίου καταδ. ὄμ.] 231, A. Paris. A. non nisi ea continet, quae ex Ap. usque ad πληρῶσαι dedi, reliquis omissis. Paris. D. integrum hoc scholion, et uberius etiam servavit: Ἰπεκφυγόν — post πληρῶσαι haec adduntur, ταῦτα δὲ Τάνταλος μὲν κατεκρίθη ὑπὲρ τοῦ τὰ ἐκ τῆς τῶν θεῶν συνουσιώσεως μυστήρια ἔκφορα τοῖς ἄλλοις ποιεῖν· αἱ δὲ (sc. Λαυαῖδες) ὅτι τοὺς ἀνδρας φονευσάσαι δίκην ταύτην ἔτινον τοῦ φόου·

1) Cod. τοῦ. — 2) Cod. δῆλους.

- αἰνίττεται δὲ οἶμαι *Ταντάλου κ. τ. λ.* pergit Paris. D. cum Ap. M., a quo quid differat, adpronam: ἐν ὕσω γάρ τι — ἢ λήθη τοῦτον ὑποτρ. — τὸ ἕγος καὶ μηδαμῶθεν ταύτην — Quae in Ap. M. post καταδικῆν ἰδεῖν adduntur, ea in D. desunt. A. bomb. Parisinus B. tantum in eo differt, quod ὑπὲρ κεφαλῆ habet.
- 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε] Paris. A. cum Ap. facit, pro εἰ δέ κε μὴ δώωσι exhibens εἰ δέ κε μὴ δίδωσι.
- 234, D. Ἡμῖν δ' ἕτερος] Paris. B. Λέον οὕτως εἶπεῖν, ἡμῖν ἕτερος δώσει, ἡμῖν δὲ εἶπεν ἄδικῶ ἔθει, καὶ γὰρ ἐν ταῖς ἀποδόσεσι οὕτως εἰώθασιν οὗτοι ποιεῖν, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους· εἰπαὼν γὰρ ὡσπερ γὰρ ἵππος, ὡσαύτως δὲ σὺ εἶπεν ἐν τῇ ἀποδόσει.
- 235, A. Μὴ γὰρ ὅτι λειπομένης] Paris. B. Σημείωσαι τὴν σύνταξιν· δέον γὰρ οὕτως εἶπεῖν, μὴ γὰρ ὅτι λειπομένης μὲν τῆς θαλάττης, αὐτοὺς δὲ ὄντας τοιοῦτους . . . καταστῆναι ἡγεμόνας τῶν ἄλλων, ὁ δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἀπόδοσιν ἐποίησατο, ἀλλὰ τὰς μὲν αἰτιατικὰς ταύτας ἀναποδότους εἶασεν εἰς τὸ φανερόν, ἔδωκε δὲ ἡμῖν ἐλλειπτικῶς ἐννοεῖν τὴν ἀπόδοσιν, ἐκ τοῦ ἔδει δὲ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σκεψαμένους τοὺς ἡγησομένους καταστῆσαι.
- 235, C. Οἱ δὲ ναύαρχοι] Paris. A. Λέγει δὲ τοὺς στρατηγούς· οὕτω γὰρ κ. τ. λ. vid. Ap. M.
- 235, D. Ταῖς ψήφοις] Paris. A. Ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις διὰ μακρῶν· ταῖς ψήφοις δὲ τῆς νίκης λέγει· ἐπιστήμην δὲ τὴν ναυτικὴν καλεῖ τέχνην καὶ τοῦτο δὲ ἄλλο δικαίωμα.
- 236, C. Καὶ μὴν εἰ μὲν] Paris. B. Τὸ σχῆμα διλήμματος· τὸ δὲ ἀμφοῖν χεροῖν παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν σφοδρῶς καὶ ἐκ περιουσίας πραττομένων λεγομένη· ὁ γὰρ ἀμφοτέρας χερσὶ πράττων μετὰ ἐπιτάσεως πράττει· ἐστὶ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ ἐκ δυοῖν ποδοῖν.
- 237, B. Ὅπως χρῆ προσίεναι (pr. deest in Paris. B., Barocc. 7. et Coll., in Schell. add. a rec. m.)
- ib. Τοῖς βαρβάροις] Paris. A. Προστυπακουστέον τὸ πολεμεῖν, μᾶλλον δὲ ἀπὸ κοινοῦ τῶ ἠνωτέρω ληπτέον, ὅτε ἔλεγεν ἐν ᾧ στασιάζειν καὶ πολεμεῖν.

Βύσανον καρτερίας] Paris. A. Ἀντι τοῦ δοκιμασίαν, 237, C.
 πείραν· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς βυσάνου λίθου, ἢ τὸν χρυ-
 σὸν βασανίζει.

Εἰ δ' οὐδένων τὸ ἐλ. sic Paris., et B.] In marg. Paris. ib.
 B. Ἀντι τοῦ ἐν οὐδένι δέον τι γνωρίζομένων.

Συνετάξαντο] Paris. B. Τὸ συνετάξαντο ἀντι τοῦ ib.
 εἰσέφερον, σύνταξις γὰρ ἢ φορὰ.

Ἀριστεῖα] Paris. A. Ἀριστεῖα λέγει τὰ ἐξαιρέτα τῶν 239, A.
 λαφύρων· ἐν Κορίνθῳ γὰρ συλλεγόντες ταῦτα τῇ Ἀθηναίων
 πόλει ἀπένεμαν· μέμνηται κ. τ. λ. cf. Ap. Mon. Paris. B.
 ἀκιννάκη habet, cum bombicinus ἀκινούκιν.

Σύλλογος] Paris. A. Κυρίως ἐστίν, ὅταν εἰς πόλιν 239, C.
 συνάγονται τινες ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· σύνοδος δὲ, ὅταν
 ἐκ πολλῶν ἐν μιᾷ συνάγονται.

Μικρολογουμένου] Paris. B. Ἐπειδὴ μικρολόγος ἐστίν 241, A.
 ὁ περὶ τὰ μικρὰ διατρίβων, νῦν ἕτερον τρόπον ἀντι φει-
 δαλίας τῇ μικρολογίᾳ ἐχρήσατο· μικρολογουμένου εἶναι λέ-
 γων, τουτέστι φειδωλοῦ, τὸ περὶ μεγάλων ἐγχειρήσαντα λέ-
 γειν τὰ πλεῖστα τούτων παραλιπεῖν.

Συμβάντος γὰρ τοῦ] Paris. A. Πάθους εἶπεν, ἐπει- ib.
 δὴ οὐχ ἠτιθήσαν, ἀλλ' ἐδυστύχησαν ὑπὸ Θετταλοῦ προ-
 δόντες· καλῶς δὲ Πυλῶν μνημονεύσας τὸ εἰσεχέοντο
 εἶπε· λαμπρῶς δὲ λέγει ἀντι τοῦ μεγάλως, σφαλερῶς
 δὲ ἀντι τοῦ ἐπικινδύνως, μετὰ γὰρ τὸ μήκος ἔτι κωλύσαι
 τούτους τὴν εἰσοδοαυτῶν εἰσήεσαν οἱ βάρβαροι.

Μεγαλοψυχία] Paris. A. Ἐπειδὴ κυρίως μὲν ἐπὶ χρημάτων 242, A.
 λέγεται δαπάνης, ἐνταῦθα δὲ καταχρηστικῶς τὴν τῆς πό-
 λεως ἐφη καταφρόνησιν· τὰ δὲ ἐξῆς οὕτως, ἀλλὰ καὶ τῇ
 μεγαλοψυχίᾳ οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐκείνοις ὅμοιος, τὸ γὰρ
 τίς καὶ ἀντι τοῦ οὐδεὶς λαμβάνεται, ὅτε ἀπορητικῶς αὐτῷ
 χρησόμεθα, ὡς τὸ τίς οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐκ
 ἀποθανεῖται; λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σπατίου, εὐ-

1) Brevioribus absolvit Paris. B.

ρισκόμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς τὸ τίς ὁ φρόνι-
μος ὁ ταῦτα καταπραξόμενος.

242, B. Ἄλλὰ μὴν τό τε γνῶναι] Paris. A. Διττὴ τοῦτου ἡ
γραφή, ἣ μὲν πρὸς εὐθείαν, ἣ δὲ πρὸς δοτικὴν, ἢ ἡ οὐ-
τως, ἀλλὰ μὴν ἐν τῷ γνῶναι τὸ μόνον συνουσιον¹ τοὺς
πάνποτε ἐνίκησαν τῷ δόγματι, ἣ δὲ πρὸς εὐθείαν οὕτως
ὑπὸ παλαιότερου ἔτυχεν ἐξηγήσεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ γνῶ-
ναι τίς ὁμοιος ἐκείνοις; πρὸς τὸ πρῶτον γὰρ ἀπυδοτέον,
ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἀλλὰ μὴν τίς ὁμοιος ἐκείνοις εἰς σοφίαν,
δι' ἣν σοφίαν, καὶ τῷ δόγματι τῆς εὐπειθείας τῆς τιμω-
μένης ὑπὸ τῶν ἀρχόντων νενικήκασι πάντας· ἐνίκησαν τοι-
γαροῦν τῷ ἡγεμονεύεσθαι· δόγματι δὲ λέγει ἢ ἀπλῶς τῇ
τοιαύτῃ γνώμῃ ἢ ὅτι καὶ ψηφίσματι παρεχώρησαν, ὡς καὶ
ἔπισθεν εἶπεν.

242, C. Πρὸς τὴν Σαλαμίνα] Paris. A. Ἀρτεμισίων χωρίον
πρὸ τῆς Εἰβορίας, ἐνθα πρὸ τῆς Σαλαμίνας ἐναυμάχησαν
πρὸς τὰς πρόπλους τριήρεις τῶν βαρβάρων.

243, B. Διεκώλυσαν] Paris. A. cum Ap. M. consentit, pro
οικίδου exhibens οἰκίννου, B. cum bomb. pro Σύκινον ser-
vans Δίκυνον, et ἐπιθῆς σοφισί.

244, A. Ἄλλὰ πρῶτοι μὲν κ. τ. λ.] Paris. B. Σόφιλός τις
κ. τ. λ. vide bomb.

244, B. Ὡστε ἐν τοῖς πολ.] Paris. A. et B. sine ulla varie-
tate cum Ap. et bomb. consentiunt.

ib. Ὅφ' ἡλίῳ] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ ἡλίου μαρτυροῦντος,
παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

Ἡελίός θ' ὅς κ. τ. λ.

ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πᾶν ἐξεργάσαντο.

244, C. Ὅπερ ἦσαν] Paris. A. Φοίνικας λέγει· οὗτοι γὰρ ἦσαν
οἱ ναυτικώτεροι τῶν βαρβάρων.

ib. Παντοδαποῖς τῶν ἔργων εἶδеси] In Paris. A. inde
a πολλοῖς — τουτέστι, ne hac quidem vocula retenta, non
leguntur: praeterea, διλήπλοις pro διέκπλοις.

1) f. διασώζειν.

Οἱ πορθμοὶ] Paris. B. Πορθμοὺς λέγει τὰ μεταξὺ 245, B.
τῶν παρακειμένων τῇ Ἀττικῇ νήσων.

Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμίως ν.] Paris. A. et B., non me- 245, C.
morabili varietate, cum Ap. et bomb. consentiunt.

Ἀνταίρειν] Paris. B. c. bomb. 246, A.

Παλινοδίαν] Paris. B. c. bomb. 246, D.

Τὴν σχεδίαν] Paris. B. Τὸ τοῦ Ἑλλησπόντου ζεῦγμα· 247, A.
ἐφοβεῖτο γὰρ, μὴ φθάσαντες οἱ Ἕλληνες αὐτὸν κολλῶσιν
καὶ ταύτην διαφθεύωσιν.

Ταῖς τοῦ Θεοῦ μ.] Paris. B. a bomb. in his differt: 247, B.
ὁ μὲν γὰρ ἔλεγε deest — Τριτογενίη.

Τοῖς ἀπ' Ἑλ.] Paris. A. τὸ μέλλειν — γέγονε omit- 248, A.
tit, itemque ἦσαν δὲ καὶ et quae ad finem usque addun-
tur. B. cum bomb. facit, κοινοστὸς πέσοι et ἀφανῶς λεχθ.
servans.

Καὶ πολεμίων] Paris. A. Προσυπακουστέον κρίσει· 248, B.
οἱ γὰρ Πέρσαι ἐνόμιζον μὴ πρότερον νικήσειν, πρὶν ἂν λά-
βοιεν πρώτους Ἀθηναίους, ὅθεν ἔμπαλιν ἠετώμενοι αὐτοὶ
οὗτοι τὰ ἀριστεῖα ἔδοσαν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων.

Θανατῶν] Paris. A. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνέπεισε Ξέρξην ib.
κατὰ τῶν Ἑλλήνων, στρατεῦσαι μετὰ Ἀλευαδῶν καὶ Πει-
σιστρατιδῶν· μονῆς δὲ ἀντὶ τοῦ παραμόνης Θουκυδίδης·
ὅμοιοι δὲ τὸ ἔγνω τε καὶ τόλμησις τῷ Ὀμηρικῷ·

. . . . ῥέξας τι μέγα ἔργον.

Τῆς στρατείας αἰτίος] Paris. B. Οὐ μόνον φάμεν, ib.
αἰτίος εἰμι τῷδε τοῦδε, ἀλλὰ καὶ αἰτίος εἰμι τῷδε (sic),
ὥσπερ κἀνταῦθα.

Οὐ μὴν οὐδὲ] Paris. A. Σοφίζεται ἐνταῦθα· οὐδὲ γὰρ 248, C.
Ἀθηναίων, ἀλλὰ Λακεδαιμονίων τὸ ἔργον, Πανσανίου τῶν
Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς ἡγουμένου· μᾶλλον οὖν δεῖ νοῆσαι,
ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον εἴλοντο οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνας Ἀθη-
ναίους· ἐτέρων δὲ εἶπεν ἐδέησε, τῇ γὰρ τῶν συμμαχῶν,
οὐκ ἄλλων τινι μαρτυρίᾳ τοῦτο ἐπράχθη· βούλεται διὰ
τοῦ ἐτέρων καὶ τοῦτο ὑπαινίττεσθαι, ἦσαν γὰρ οἱ Ἕλλη-
νες καὶ πρὸς Γέλωνα πέμψαντες περὶ συμμαχίας εἰς Σικε-
λίαν· ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς συμμαχεῖν, εἰ λάβοι τὴν ἡγεμονίαν,

ἢ σοφῶς ἀντέκρουσαν οἱ Ἕλληνας συμμάχων οὐχ ἡγεμόνων
δεῖσθαι.

249, D. Τῶν ἐκ Δελφ.] Paris. A. Σοφίζεται — Τροφωνίου
om. — πῶς ἂν λάβοι — χρησμός καριστί — πάντως τῶν
ἄλλων —.

250, B. Ἀλέξανδρος] Paris. B. Ἀλέξανδρος οὗτος βασιλεὺς
Μακεδονίας ἦν, παππος Φιλίππου, τοῦ Ἀλεξάνδρου πατρός·
διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαπὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἕλ-
ληνας ἐκαλεῖτο φιλέλλην· σκόπει δὲ, ὅπως ἠὔξησε τὴν πρε-
σβειαν εἰπὼν βασιλεὺς Μακεδονίας. Paris. A. Ἡὔξησε
δὲ τὴν πρεσβειαν διὰ τὸ βασιλεύειν εἰπεῖν· οὐκ ἦν δὲ Ἀλέ-
ξανδρος ὁ φιλέλλην ἀπὸ τοῦ ἔργου ὀνομασθεῖς.

ib. Θαυμάσαι] Paris. A. Τὸ θαυμάσαι οὐκ ἐπὶ τοῦ
ἐκπλαγῆναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ καταδέξασθαι, ὡς καὶ παρὰ Ἀρι-
στοφάνει ἐν Νεφέλαις (1150).

χρῆ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.¹

ἀντὶ τοῦ δωρεῖσθαι· τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως, οἱ δὲ τοσοῦτον
ἀπέσχον τοῦ καταδέξασθαι τὸν λόγον, ὡς καὶ τὸν νομίσαι
ἄξια ἑαυτῶν εἶναι, εἰ καὶ σύμπαντα (sic), ἃ ἐκέκτητο· Δη-
μόσιος ἦν φίλος τῶν Ἀθηναίων, τοῦτο γὰρ βούλεται ὁ πρό-
ξενος.

250, C. Διδόντα] Paris. B. Τὸ διδόντα διπλοῦν λάμβανε
πρὸ τὴν σύνταξιν οὕτω, ἢ καὶ τὸ νομίσαι ἐκεῖνον εἶναι·
διδόντα ἄξια σφῶν, διδόντα σύμπαντα, ἃ κέκτηται· λέγει
δὲ, ὅτι εἰ καὶ πάντα, ἃ εἶχεν, ἐδίδου αὐτοῖς, οὐδαμῶς
ὑπήχθησαν. Προξενίαν δὲ λέγει ἐνταῦθα τὴν φιλίαν,
ἢ διότι φίλος αὐτοῖς ἦν παλαιὸς ὁ Ἀλέξανδρος, ἢ πάντας,
ὡς ἔφημεν, ἐφίλει τοὺς Ἕλληνας· ἔστι δὲ καὶ προξενία ἢ
ξενοδοχία καὶ προξενῶ τὸ ξενόδοχος τιὸς εἰμι, γενικῇ συν-
τασσόμενον· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Δημοσθένης λέγων, παρὰ
σοι κατέλυον, Αἰσχίνης, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν.

ib. Ἀπίστευαν] Paris. A. Τὴν αὐτὴν δὲ τιμωρίαν καὶ
Θουκυδίδης εἶπε περὶ τοῦ Μελησιάνδρου· ἀγωγούς δὲ Θου-

1) Cod. χρῆ γὰρ τι θαυμάζειν τὸν διδάσκαλον.

κυδίδης τοὺς προπομπούς. (Inde et emenda et supple,
quæ ex Ap. ad τοῦ λοιποῦ πρ. dedi).

Πρὸ ἡλίου δύνοντος (rec. m. δύναντος)] Paris. B. Τοῦτο ib.
δοκεῖ ἀναπόδοτον, ἔχει δὲ οὕτως· εἰπὼν γὰρ οὐ μὴν ἀδεῦ
καθάπαξ ἀπέστειλαν, καὶ δέον οὕτως ἐπαγαγεῖν, ἀλλὰ
ἀπέστειλαν, ὡς οὐκ ἄνευ θανάτου τὰ τοιαῦτα προσβέ-
σσοντα, εἰ μὴ πρὸ ἡλίου δύναντος ἐκτός ὄρων εἶη, προει-
πόντες καὶ τοῦ λοιποῦ ἄλλο τι τοῖς Ἀθηναίοις μᾶλλον προ-
ξενεῖν, ἢ τι τοιοῦτον, ὃ δὲ ὕστερον ἔδηκεν, ὡς οὐκ ἄνευ
θανάτου, διὰ τὸ δύνασθαι πρὸς ἄμφω ἀποδίδοσθαι, πρὸς
τε τὸ εἰ μὴ πρὸ ἡλίου δύναντος ἢ τὸ ἄλλο τι προ-
ξενεῖν.

Μεγαλοψυχίαν] Paris. A. Κατεχρήσατο μεγαλοψυ- 252, A.
χίαν ὡς ἐπὶ ὄργης εἰπὼν, καὶ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς κατα-
φρονήσεως τῶν χρημάτων.

Μαρδόνιος τοὺς Λακεδ.] Paris. B. Ἐπειδὴ Λακε- 254, A.
δαμόνιοι παρεχώρησαν Ἀθηναίοις, πρώτους ἀπαντήσαι πρὸς
τὴν μάχην, μαθὼν ὁ Μαρδόνιος ἀπήκε μὲν Ἀθηναίοις συμ-
βαλεῖν, πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὤρμησαν πρώτους,
εἰδὼς, ὅτι γενναίως μὲν πολεμοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἐν Πύλαις
μάχης, ἠττῶνται δέ, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολεμοῦσι γενναίως
καὶ ἀήττητοι διαμένουσιν, ὥστε ἢ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχη
ἐλυσιτέλει μᾶλλον αὐτῶ.

Παραδειγμάτων] Paris. B. Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἐν Πύ- ib.
λαις ἠττήθησαν, Ἀθηναῖοι δὲ ἐν Σιλαμῖνι ἐνίκησαν.

Οἱ πυκταὶ] Paris. B. Ὅι πυκταὶ περὶ τοῦ τόπου 254, B.
φιλονεικοῦσιν ὑψηλότεροι στήναι τῶν ἀντιπάλων καὶ πρὸς
τούτοις φροντίζουσι, μὴ ἀντικρὺς ἔχειν τὸν ἥλιον· ἔπα-
σχον δὲ τοῦτο καὶ Πέρσαι καὶ Ἕλληνες, οἱ μὲν πρώτοις
τοῖς Λακεδαιμονίοις συμβαλεῖν θέλοντες, Ἕλληνες δὲ προ-
τίττοντες Ἀθηναίους.

Καὶ δέησαν] Paris. B. Ἐπειδήπερ ἐν Πλαταιᾶσιν οἱ 254, C.
Πέρσαι ἠττήθησαν, οἱ προὔχοντες αὐτῶν κατέφυγον εἰς
τὰς Θήβας· ὑποδεξάμενων αὐτοὺς Θηβαίων Ἀθηναῖοι νῦν

1) Similia his leguntur in Paris, A.

περιστάντες ετειχομάχουν, οἱ ἄλλοι δὲ τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἤδεσαν τειχομαχεῖν· διὰ τοῦτο οὖν λέγει, ὅσον αἰσχυνθεῖη τις ἂν εἰπεῖν, οἱ ἄλλοι πρὸς αὐτούς ἦσαν, ἢ ἤδεσαν μὲν, ἀλλ' οὐ τοσοῦτον, ὅσον ἐκεῖνοι.

255, B. Τοσοῦτον γὰρ ἐπεξῆλθον] Paris. A. et B. Τοῖς πράγμασιν λέγει ἀντὶ τοῦ τῷ πολέμῳ· βούλεται εἰπεῖν, ἂ Κίμων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποίησεν· ὕστερον γὰρ ἐπεστράτευσαν Ἀθηναῖοι εἰς τὴν Ἀσίαν, τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοὺς ἀμυνόμενοι.

ib. Ὅρω μὲν οὖν] Paris. A. ¹ Εἰς τρία μέρη διαιροῦσιν ὡς καὶ τῆς πανηγύρεως τῶν Ἀθηναίων οὐ διὰ μιᾶς ἡμέρας πληρουμένης· τὸ μὲν οὖν πρῶτον μέρος ἕως ἄδε πληροῦται, ἔχεται δὲ τοῦ δευτέρου· διὸ καὶ προοιμιάζεται πάλιν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ἐνταῦθεν τὸ τρίτον μέρος, εἰς δ' διαιροῦντες, ἐπεὶ κατ' αὐτοὺς καὶ ἡ πανηγύρις διὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἠνύετο.

255, D. Συμβόλου] Paris. A. Σύμβολον λέγει τὸ αἴτιον, ὅτι ἡ πανηγύρις αἴτιον τοῦ οὕτω λεχθῆναι τὸν λόγον.

256, A. Τό πλῆθος] Paris. A. Ἐπὶ τρεῖς γὰρ ἡμέρας ἤγοντο τὰ Παναθηναῖα.

256, B. Τὸν ὅλον γε δὴ που] Paris. A. Ἐμφαίνει καὶ τὸ τρίτον μέρος τοῦ λόγου· λέγει δ' ὅτι κἂν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ οὐκ ἔχω καιρὸν διηγῆσασθαι τὰ λοιπὰ, ἀλλ' οὖν ἔχω καιρὸν διηγῆσασθαι τὸν τῆς αὔριον. Ἱερομηνίαν λέγει τὴν μίαν ἡμέραν τοῦ μηνός· Ἱερομηνία οὖν ἡ ἱερὰ ἡμέρα τοῦ μηνός, ἢ ἄγουαιν ἑορτὴν τῶν ἄλλων ἡμερῶν σεμνοτέραν.

257, A. Οὐχ εἰώλοισ] Paris. A. ² Ἐωλόν ἐστι τὸ χθεσινὸν ὄψον· μεταφορικῶς δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτα λέγειν καὶ αὐθις.

257, B. Πρόσοδοι] Paris. B. Πρόσοδος οὐ μόνον ἢ ἀπὸ τῶν κτημάτων καὶ τινων ἄλλων εἰσφορὰ πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ πανηγύρις, πρὸς ἣν ἅπαντες ὀδεύουσι καὶ συνέρχονται· ἔστιν οὖν ἐνταῦθα τὸ πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι ἐκ παραλλήλου.

257, C. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου] Paris. A. ab Ap. M. in paucissimis differt, B. cum bomb. consentit, sed εἶπε post τις deest, itemque ἦν post δίκαιον. .

¹) Similia servavit Paris. B. — ²) Similia continet B.

Ἐπιγράμμασιν] Paris. B. cum bomb. facit, omissis ib.
tamen eis θεοῦς Paris. A. brevioribus eadem narrat.

Ἄντ' ἀναθήματος κ. τ. λ.] Paris. A. scholion, quod 258, B.
dedi ex Ap. Mon. et Leid., contractum servat.

Παρθῆλθε] Paris. A. ¹ Τὰ μέτρα λέγει τοῦ τείχους, 258, C.
ἐπειδὴ ἐξέτεινον αὐτὰ καὶ πεποιήκασιν μείζονα τοῦ τείχους
τὸν περίβολον, ὡς ἔνδον περιβαλεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πό-
λεως· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ πεντηκονταετία, νῦν γὰρ ὁ
περίβολος ἐξήχθη τῆς πόλεως.

Τοῦ κύκλου] Paris. B. Ὀπηνίκα τὴν πόλιν ἀφέντες ib.
Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ναῦς ἔβησαν, μέρη τινὰ τοῦ περιβόλου
κατέβαλον, ἐλθὼν δὲ ὁ Ξέρξης τὰ λοιπὰ προσκατέβαλε·
μετὰ γοῦν τὴν νίκην ἀνφοκόδουσαν αὐτήν, μείζω τὴν πε-
ρίβολον τοῦ πρόσθεν ποιησάμενοι, ὡς καὶ τὰ πρόσθεν ἔκ-
τος ὄντα τῆς πόλεως ἰοίκητα τότε περιλαβεῖν ἐντός.

Καλλίων καὶ μ.] Paris. A. multa breviora servavit, 258, D,
quae leguntur in Ap. M.

Ἐξαρκεῖν] Paris. A. Ἄντι τοῦ ἡσυχαζόντων ἐπὶ τῇ 259, C.
νίκῃ· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἤρκεσεν.

Ἐπὲρ σφῶν αὐτῶν] Paris. B. Τὸ ὑπὲρ σφῶν αὐ- 261, C.
τῶν κατὰ συνεκδοχὴν λάμβανε οὕτως, οὐδ' εἰ μηδὲν μήτε
αὐτῇ ἢ πόλιν πράττοι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων·
πρὸς αὐτῶν (ita Bar. 7. et ed. Flor., Schell., Paris. A.
et B., Jebb. δι' αὐτῶν) ἦτοι παρὰ τῆς συνεργίας καὶ συ-
στάσεως αὐτῶν μετὰ τῆς πόλεως, οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες
ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν.

Ἀρίστην καὶ καθαρὰν] Paris. A. ² Ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ib.
ἐκ ῥαθυμίας ἡσυχάσαι, εἶπεν καθαρὰν· ἐμφαίνει δὲ, ὅτι
ὁ πολεμικὸς ἀπολαύει καὶ ἡσυχίας τῶ εἶναι φοβερός· μετέ-
βαλε δὲ τὸ Θουκυδίδειον, τὸ γὰρ ἀπραγμον οὐ σώζε-
ται, μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον (II, 63.)·
σχέδον δὲ εἶπε, ἐπειδὴ οἱ ἔχοντες καθαρὰν ἡσυχίαν οἱ φιλό-
σοφοὶ εἰσιν, οἱ μετὰ τὸ ἀδικεῖσθαι μὴ ἀντιαικούντες.

Ἐν Μυκάλῃ] Paris. A. cum Ap. Mon. facit, pro 262, A.

1) Similia servavit Paris. B. — 2) Similia in B.

- Ἀθηναῖοι servans μαθηταί.* Paris. B. ad bomb. haec addit: *συμβαλὼν ὁ Κίμων ἐνταῦθα τοῖς Πέρσῃσι κατὰ κράτος ἐνίκησε καὶ πάντα ταῦτα ἃ νῦν καταλέγει, ἐποίησε· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐν ὀλίγῳ τὸ μέσῳ αὐξήσει τὴν νίκην δεικνὺς τὸ τοῦ πολέμου μέγεθος καὶ ὅτι οὐκ ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ γέγονεν.*
- ib. *Ἀπὸ Σηστοῦ]* Paris. A. *Ἦν καὶ Θουκυδίδης λέγει, (I, 89) ὑπομείναντες Σηστόν ἐπιόρχουν καὶ ἐπιχειμάσαντες εἶλον, Μήδων ἐχόντων.*
- 262, D. *Χορεῖαν]* Paris. A. *Τὴν καλουμένην Πυρρόβην, οὕτω γὰρ καλεῖται ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις.*
- 263, B. *Ἀπεύρατον]* Paris. A. *Τοῦτο διὰ τὸν Ἄθων φησί. Κάλλιον (p. 264) δὲ ὡς καλοῦ τούτου ὄντος ἀντὶ τοῦ ἐνδόξου: τὸ δὲ καλλίστοις ἀπάντων ἐφοδίοις (ibid.) ἀντὶ τοῦ οικειοῦς πλεονεκτημασι· κατεχρήσατο τὸ ἐφοδίοις ἐπ' ἀνδρείας εἰπών, κυρία γὰρ ἐπὶ τῶν ἐνοδίων ἀναλωμάτων τάττεται.*
- 263, C. *Ἄνο τροπαια]* Paris. A. ad Ap. M. haec addit: *τὸ δὲ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου εἰς αὐτὸ τοῦτο πληροῦται, ἀρχὴν δὲ τοῦ τρίτου μέρους ποιεῖται τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.* Paris. B. in. his fere a bomb. differt in epigrammate Simonidis: *ἐπὶ χθονίων — εἶδε γὰρ ἐν γαίῃ — μέγα δ' ἔσθενεν — πληγεῖς ἄμφ. —*
- 264, A. *Λινοδέσμων]* Paris. A. *Τὸ ἐν Ἀβύδῳ ζῆγμα λέγει· λινοδέσμων δὲ τὸ ἀπὸ λίνου ὄρχονιον ἦτοι κανάβινόν φησι.*
- 264, C. *Κατὰ νοῦν]* Paris. B. *Ἦιτησαν Αἰγύπτιοι τὸν βασιλέα τινὰ αὐτοῖς· ὁ δὲ συνέθετο κατὰ γνώμην αὐτοῖς τελέσαι. Αὐξήσει δὲ ἐντεῦθεν Ἀθηναίους, ὅτι καὶ εὐεργετούμενοι παρὰ βασιλέως Αἰγύπτιοι τούτον ἀφέντες προσεχώρουν Ἀθηναίους.*
- ib. *Αἰγύπτου μοῖραν]* Paris. A. *Καὶ τοῦτό φησι Θουκυδίδης, Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσι βασιλέως (I, 112).¹*

1) Cod. πλὴν Ἀμ. τ. ε. τ. ἑλ. βασιλείοντος.

Ἔσσι' ἐκινήθησαν] Paris. A. cum Ap. consentit, nisi ib.
quod Ἰνάρως — Ψαμμητείου B. cum bomb.

Πρότερον δ' ἤρκει] Paris. A. Δίς γὰρ ἀποστάντας 264, D.
Αἰγυπτίους Πέρσαι κατεδουλώσαντο, ἀπαξ ἐπὶ Καμβύσου,
καὶ πάλιν ἐπὶ Ξέρξου.

Σὺν κακίᾳ] Paris. A. Εἶπε κακίαν, τὴν ἀσθένειαν 265, A.
λέγων.

Φυλάκων] Paris. A. ¹ Εἶδη διάφορα· οἱ μὲν γὰρ εἰσι ib.
φύλακες τύπου τινος ὠρισμένου, οἱ δὲ περίπολοι πανταχοῦ
περιερχόμενοι.

Καὶ τὴν χώραν] Quae in marg. Schell. leguntur, ea- 265, D.
dem in Paris. A. et B.

Πρύμναν κρ.] Paris. B. sine varietate cum bomb. fa- 266, B.
cit, sed quae in A. nonnihil ab Apogr. recedunt.

Μυριάδας σταδίων] Paris. A. verba οὕτω καὶ Δημ. — ib.
βασιλείᾳ omittit, et pro μὴ εἰσιέναι βασιλείᾳ habet καὶ Χε-
λιδονέων.

Οὐδὲ τοῦθ' ἢ πόλις] Paris. A. Ἐν ὑπερθέσει εἶρη- ib.
ται, τὸ γὰρ ἐξῆς οὕτως· οὐδὲ τοῦτο ἢ πόλις ἠέσχετο, διότι
πλείονος ἀξίαν ἐποιήσατο· τὸ γὰρ καὶ δὴ ἀντὶ τοῦ διότι,
λαμβάνεται γὰρ ὁ καὶ συνδεσμός καὶ αἰτιολογικόν.

Πηγνεῖοῦ] Paris. A. Πηγνεῖον μὲν τὴν ἔξω τῆς Θετ- 266, C.
ταλίας λέγει Πύλην, ἣν καὶ Τέμπη φασί· τὸ δὲ ἀφείλον
ἀντὶ τοῦ παρεχώρησα κέεται· Θαυμαστὸν δὲ εἶπε τὸν
Πηγνεῖον. B. brevius narrat, quae ex bomb. dedi.

Τὸν ὄμφαλον τῆς γῆς] Paris. A. in fine scholii ex 266, D.
Ap. M. descripti pro ἑαυτοῖς servavit ἀλλήλοις, et post
Δελφούς haec addit: ἀλλ' εἰ θεὸς ἦν Ἑλλήν, μωρὲ, ² ἦδει
ἂν καὶ πρὸ τῆς πείρας. B. cum bomb.

Χελιδονέας] Paris. A. Αἱ Χελιδονεαὶ πέτραι εἰσὶν ἐν 267, A.
τῇ Θαλάσῃ, τῇ μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καθ' ὃ καὶ
ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀποτελεντᾶ. μᾶλλον τ' ἄρχεται τὴν Ἀσίαν
ἅπασαν ἀναζωννύς καὶ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἀναπαύων· Κνα-

1) Similia leguntur in B. — 2) f. ἀλλ' εἰ θεὸς ἦν, Ἑλλήν
μωρὲ, ἦδει κ. τ. λ. a nescio quo christiano adscripta. Plura id
genus in Codd. Parisinis inveni.

νάει δὲ αἱ πέτραι πρὸς τῷ Βυζαντίου ἱερῷ στόματι· αἱ δὲ αὐταὶ καὶ συμπλαγέντες (sic, leg. Συμπληγάδες) λέγονται παρὰ τοῦ ἐπιπίπτειν ἀλλήλαις.

- 267, C. Ἦ. κατέλειψε] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ βεβαιῶσαι, ἣ ἐπισφραγίσαι καὶ περιλαβεῖν· Δημοσθένης φιλ. ν. κατ. vid. Ap. Mon.
- 267, D. Ἐναντιώμασι] Paris. A. et. B. Καλῶς εἶπεν ἐναντιώμασι, ἐπεὶ καὶ ἐν (B. ἐπειδὴ ἐν) ἐνὶ καιρῷ ἐπολέμει καὶ (deest in B.) ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τεχνικῶς δὲ (quae inde sequuntur, desunt in B.) πάλιν καλύπτει τὸ πλεονεκτικὸν τῶν Ἀθηναίων· ἐπολέμουν γὰρ εἰς τοὺς Ἕλληνας βουλόμενοι πολλοὺς αὐτῶν χειρώσασθαι· τὰς δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀποστάσεις Θουκυδίδης σαφῶς ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ λέγει· τὸ δὲ ἀνθελεκόντων ἀντὶ τοῦ ἐπισπωμένων καθ' ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἀφεστηκότων ἀντὶ τοῦ μὴ ὁμοροούντων.
- 268, A. Αἰγινήτων] Paris. A. cum Ap. Mon. et Leid., sed ποιῆσαι Ταμ. — δαιμόνων τινων, τουτέστι Δήμητρος καὶ τῆς Δήμητρος ἀπὸ ξ. — ἣ ἱερῶς τῶν ἐν ἀκρ. desunt — εἰς Ἀθηναίους ἐδ. — ἔφισαν, μὴ — καὶ οὕτως ἀναγκασθέντας Ἀθηναίους πρὸς Αἰγινήτας ἄρασθαι πόλεμον, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. B. cum bomb., nisi quod οἱ εἰσι θεαί. —
- ib. Τὰ ναυτικά πρότους] Paris. A. cum Ap.
- ib. Κορινθίων] Paris. A. Κορινθίων γὰρ πρὸς Μεγαρέας πολεμούντων, Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν ἐβοήθησαν. — Νάξιοι καὶ Θάσιοι καὶ Καρύστιοι ἀπέστησαν πρῶτοι, ὡς Θουκυδίδης φησὶν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ.
- 268, B. Καλούντων δὲ κ. τ. λ.] Paris. A. Καλούντων δηλονότι πρὸς συμμαχίαν, Φωκῶν μὲν διὰ τὸ ἱερὸν, ὡς φησὶν ὁ συγγρ. vide Ap. usque ad ἀφελόμενοι Φωκῶν. Pergit Paris. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ διὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς Ἐλωτας γενομένην, ὅτι ἐν τῷ σεισμῷ ἀπέστησαν, ὅθεν ἀρχὴ τῆς ἐχθρᾶς αὐτοῖς γέγονε καὶ Θουκυδίδης.
- 268, C. Ἦ. καὶ] Paris. A. Τὸ ἣ ἀντὶ τοῦ καθὸ ἣ ἀντὶ τοῦ διὸ ἐστίν. Paris. B. Εἰπαὼν ἣ, ἵνα μὴ τις νοήσῃ διὰ τὴν ἀφήγησιν, προσέθηκεν τῇ πόλει· ἣ τὸ ἣ ἀντὶ τοῦ

ὅπου· εὐρηται γὰρ καὶ ἦ καὶ ὀ καὶ ἰ· τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Ἐπὶ Κεκρυφαλίᾳ] Paris. A. Ἐνίκων δ' Αἰγινήτας πρὸς 269, B. Αἰγίη καὶ Πελοποννησίους.

Αἰγινήτας] Paris. A. Ἡ μὲν Αἴγινα νῆσος ἐπικειμένη 269, C. τῇ Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ πρὸς Κερχίας (sic) πλεῦρον αὐτῆς· ἐνίκησαν δὲ Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους καὶ ἔλαβον αὐτὴν πᾶσαν, Λεωκράτους στρατηγοῦντος Ἀθηναίων.

Ἡ μὲν κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων] Paris. A. et B. 270, A. Ἀποστάσης τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ βασιλέως ἐπεμφαν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι βοήθειαν, καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἕτεραν κατ' Αἰγινήτων· οἱ γὰρ Κορινθιοὶ βοήθειαν Αἰγινήταις βουλόμενοι παρασχεῖν καταλαμβάνουσι τὰ Μέγαρά ὑπὸ Ἀθηναίοις ὄντα, νομίζοντες Ἀθηναίους ἐφεῖναι (sic) μὲν Αἰγινήτας, βοηθεῖν δὲ μᾶλλον Μεγαρεῦσιν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς τε γέροντας καὶ τοὺς νέους πέμψαντες (B. addit: μετὰ Μυρωνίδου) ἐνίκησαν καὶ τρόπαιον ἔστησαν· οἱ γὰρ φυγόντες Κορινθίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν κακιζόμενοι τῶν οἰκείων ἐξελθόντες αὐθις, καὶ αὐτοὶ τρόπαιον ἐπειρῶντο ἰστάναι· ἐπιθέμενοι δὲ ἐκ δευτέρου Ἀθηναῖοι τὸ τε τρόπαιον κατέβαλον καὶ Κορινθίους διέφθειραν· Καὶ ταύτην οὖν τὴν μάχην λέγει νῦν.

Προσανμύηκσαν] Paris. A. Ἀντὶ τοῦ προσεξηγητλή- 270, C. κασι καὶ πεπόνθασιν.

Ὡσπερ ἐν δράματι] Paris. A. Κοσμικοῖς pro κομικοῖς, quod legitur in Ap., et δράμασι, pro γράμμασι. B. cum bomb. facit, nisi quod καὶ Ὁρέστην καὶ Μεν.

Περιέπλευσαν] Paris. A. Περιέπλευσαν γὰρ, ὡς καὶ 271, B. Θουκυδίδης ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ, καὶ τὸ νεώριον τότε τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν, Τολμίδου στρατηγοῦντος· ἐπειδὴ δὲ οὐκ αἰεὶ οἱ περίπλοι πολέμοι εἰσιν, ἀντιδιαστέλλων εἶπεν οὐχ ἁπλῶς. Paris. B. Ἐπειδὴ οἱ περίπλοι οὐχ ἑκαστότε εἰσὶ πολέμοι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ διὰ τινα χρεῖαν γίνονται, διὰ τοῦτο ἀντιδιαστέλλων φησὶν, ἀλλ' ὥστε κρατεῖν μὲν τῶν ἐπικαίρων τῆς χάρας (Jebb. ἀποκαίρων, sed illud lege ex Paris. A. B. et Schell.)· ἐπόρθησαν γὰρ τὴν

Χαλκίδα και Σκιωνίδα, αἱ εἰσιν ἐπικαιρότατα τῆς Πελοποννήσου χωρία· ἐπεὶ δὲ ἐν τόπῳ τῆς Πελοποννήσου καλουμένῳ φαύλῳ (sic) ἀντέστησάν τινες αὐτοῖς Πελοποννήσιοι καὶ τούτους ἐνίκησαν, ὁ γὰρ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς συμβαλὼν τῷ Πελοποννησίῳ στρατηγῷ καὶ νικήσας ἐποίησε τὴν τροπήν.

- 271, B. Ἀντιστάντας ἐν φαύλῳ] Paris. A. Ἐλαβον γὰρ τὴν Χαλκίδα καὶ Σκιωναίων ἐκράτησαν μάχῃ· τὸ δὲ εἰπεῖν ἐν φαύλῳ ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς· στρατηγὸς δὲ ἐπὶ στρατηγῷ φησιν, ἵνα δείξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ πολέμου, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἄλλου ἐπ' ἄλλῳ· ἀντιπέραν δὲ ἤπειρον τὴν Ἀκαρνανίαν λέγει, ἥτις ἐστὶ κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελαιοῦ ποταμοῦ πρὸς ταῖς Ἐχινᾶσι νήσοις.
- 271, D. Κρισαῖος κόλπος] Paris. A. Ὁ μεταξὺ τῆς ἠπείρου τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Πελοποννήσου, οὐ μυχὸς ὁ Ἰσθμὸς.
- 272, A. Ἐν Τανάργῳ] Paris. A. cum Ap. cnsentit, haec addens: Βιάζεται δὲ ὁ Ἀριστείδης τὴν νίκην τῶν Λακεδαιμονίων ἦτταν ἀποφαίνεσθαι. B. ad bomb. haec addit: Βιάζεται δὲ Ἀριστείδης Ἀθηναίων δεῖξαι τὴν νίκην, itemque ἐνίκησαν in fine scholii habet pro ἐνίκηθησαν.
- 272, C. Κατὰ πόδας] Paris. A. Μετὰ γὰρ ἀναχωρῆσαι Λακεδαιμονίους ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν καὶ ἐνίκησαν.
- 272, D. Οἰνοφύτοις] Paris. A. Οἰνόφυτα τόπος τῆς Βοιωτίας· τὸ δὲ ὑπέκυψαν ἀντὶ τοῦ ἐδοῦλευσαν.
- 273, A. Λοκροὶ] Paris. A. Λοκροὶ φυγάδες ὄντες συνέπρατον Βοιωτοῖς καὶ ἠττήθησαν· καὶ αὐτοὶ συναχθέντες ἐνίκησαν Ἀθηναίους· τοῦτο δὲ σιωπᾶ, ὡς μὴ ἀρμόττον ἐγκωμίῳ· ψεύδεται δὲ λέγων διὰ τὸ βάρβαρον αὐτοὺς προλαβέσθαι διὰ τοῦτο στρατεῦσαι κατ' αὐτῶν Ἀθηναίους· οὐ διὰ τοῦτο γὰρ, ἀλλὰ βουλόμενοι Βοιωτίαν κτήσασθαι· σιωπᾶ οὖν τὸ τῆς πλεονεξίας, ἐτέραν δὲ λέγει αἰτίαν τὸν μηδισμόν.
- 275, B. Σεισμοῦ] Paris. B. post narrationem de auxiliis ab Atheniensibus Cimone duce missis haec addit: Περιόικους δὲ καλεῖ τοὺς περὶ τὴν Λακεδαίμονα οἰκοῦντας καὶ αὐτῇ ὑποτεταγμένους.

1) Similia in B.

Μιλήσιων] Paris. B. *Μιλήσιοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων* 273, D. καταπολεμούμενοι καὶ Σάμιοι ἐδεήθησαν Ἀθηναίων βοηθῆσαι, ἅτε σύμμαχοι ὄντες· καὶ Ἀθηναῖοι ναυσὶ πολλαῖς παραγόμενοι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν Σάμῳ κατεναυμάχησαν· Εὐβοεῖς δὲ σύμμαχοι ὄντες Ἀθηναίους ἀπόστασιν ἐβουλεύοντο, καὶ Ἀθηναῖοι τοῦτο μαθόντες ἐπλευσαν κατ' αὐτῶν καὶ βλάψαντες αὐτοὺς εἰς φόβον πολὺν ἤγαγον.

Ἰωφελίαν] Paris. A. *Πλάτων καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ* 274, D. ὠφελίαν γράφουσι διὰ τοῦ ἰ καὶ παροξύνουσι.

Μέχρι μὲν τινος] Paris. B. cum bomb. consentit, nisi 275, C. quod in fine ἀπαντήσῃ pro ἀπαντήσῃ.

Κινουμένους] Paris. B. *Ἠνίκα στασιάζειν πρὸς Ἀθηναίους ἤρχοντο Ἕλληνας ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναγκασθέντες, ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι πρέσβεις πρὸς τοὺς Ἕλληνας πεπόμφασιν λέγοντας, ὡς μίτην διαβάλλουσι Λακεδαιμόνιοι, κἀντεῦθεν εἰς ὁμόνοιαν ἄγοντας· μαθόντες δὲ τοῦτο Ἕλληνας πρὸς ὀλίγον ἠσύχασαν.*

Ἐνίκησε] Paris. B. *Τὴν τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου πόρθησιν λέγει, ὅτε Ἀθηναῖοι πολλοὺς Λακεδαιμονίων ἐντεῦθεν αἰχμαλώτους ἤγαγον καὶ εἰς δεσμοτήριον ἐνήσαν καὶ τινα καιρὸν μείναντες ἐξήγαγον.* ib.

Ἐν Ναυπιάτῳ] Paris. A. ad scholion ex Ap. Mon. 276, B. desumptum haec addit: διὸ καὶ μὲν οὕσαν αὐτὸς πολλὰς αὐ . . . ὀνομάζει, αὐξῆσαι βουλόμενος· ἐπὶ μὲν τῇ προτέρᾳ π ναὺς πρὸς μζ, ἐν δὲ τῇ ὑστερᾷ νζ ναὺς ταῖς αὐταῖς ν ἐνίκησαν. Paris. B. cum bomb. consentit, praeterquam quod ναυσὶν ἐνίκησαν.

Παρά μικρὸν] Paris. A. *Ἀντὶ τοῦ κατὰ μικρὸν, ὥστε μόνον διῶξαι αὐτούς· Κέρκυραν ἐξείλοντο κινδυνεύουσαν ὑπὸ Κρηθίων ἀλαῶναι· Νίκας δὲ ἐτέρας, ὅτε Σιτάλης μετὰ Περδικίου κατὰ Ἀθηναίων ἐστρατεύσατο· τὰ δὲ κατὰ Ἀμβρακίαν, ὅτε Ἀμβρακιώταις ἐμαχέσαντο κατὰ Ἀμφιλόχων στρατευσαμένους· τὰ δὲ μέγιστα ἔργα, Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ λέγει, ὅτι ὁ δῆμος τοῖς λοαρχηγικοῖς (sic) ἐπέθετο καὶ τὰς συμφορὰς ἐκείνας εἰργάσατο· τὰ δὲ πρὸς Σιτάλην ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης ἐν τῇ δΨ λέγει τὰ πρὸς Βρασιδαν γενό-* ib.

μενα· ἄρετῃ οὐ χρεία φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάγκη, ἀλλ' ἄρετή.

- ib. Κέρκυραν] Paris. B. Κέρκυραν ὑπὸ Κορινθίων πολιορκουμένην καὶ κινδυνεύουσαν ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἔμαθον, ταχέως ἐπελθόντες ἐρύσαντο.
- ib. Ἀμβρακίαν] Paris. B. Ἀμβρακιώτας καὶ Ἀμφιλόχων στρατευσαμένους, Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἀντιστρατεύσαντες ἐξείλοντο μὲν Ἀμφιλόχους τοῦ κινδύνου, Ἀμβρακιώτας δὲ κατὰ μέρος ἐνίκησαν· ἐποίησαν δὲ τοῦτο οὐχ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλ' ὑπὸ μόνης φιλάνθρωπίας.
- 276, C. Πύλον] Paris. B. Πύλος καὶ Σφακτηρία πόλεις πλησίον Λακεδαιμόνος, συμμαχίδες αὐτοῖς· ἐλθόντες οὖν Ἀθηναῖοι κατ' αὐτῶν, Κλέωνος στρατηγούντος, τοσοῦτον χρόνον ἐπολιόρκουν, ὡς τοὺς μὲν ἐντὸς ὄντας αὐτῶν Πυλῖους καὶ Σφακτηριώτας καὶ Λακεδαιμονίους τοὺς πλείους ὑπὸ λιμοῦ τεθνάναι, ὕστερον δὲ καὶ τὰς πόλεις αὐτὰς παρεστήσαντο· καὶ τοῦτο μὴν πρόηεν ἐπράχθη, ὕστερον δὲ οἱ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι Δημοσθένους αὐτῶν στρατηγούντος καὶ πεζῆ καὶ ναυσὶ κατ' αὐτῆς ἐχώρησαν· ναυμαχίας δὲ ἀπὸ γῆς λέγει διὰ τὸ μετὰ νεῶν μὲν πλεῦσαι, ἐξελθεῖν δὲ αὐτῶν καὶ πεζῆ διὰ τῆς νήσου χωρῆσαι κατὰ τῆς Πύλου, εἰς βάρδος γὰρ τῆς νήσου ἢ Πύλος.
- ib. Ἐκ Κυθάρων] Paris. B. Κύθηρα νῆσος ἐπικειμένη τῇ Πελοποννήσῳ· ταύτην ὑπὸ Λακεδαιμονίων φυλαττομένην Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους αἰχμαλώτους ἔλαβον πηρασθησάμενοι.
- 277, B. Ἐκ τῆς ὑπερορίας] Paris. B. Λακεδαιμόνιοι κακῶς ὑπὸ τινων προσοικούντων αὐτοῖς πάσχοντες μετεκαλέσαντο Ἀθηναίους ὄντας ἐν Σικελίᾳ· λέγει οὖν τὸ ἐξ ὑπερορίας διὰ τὸ ἐκ Σικελίας ἐλθεῖν αὐτοὺς καὶ πολεμίους καταστήναι τοῖς ἐνοχλοῦσι τοὺς Λακεδαιμονίους· τὸ εἰς ὑπερορίαν δὲ, ἐπεὶ Ἀθηναῖοι εἰς Σικελίαν ἐπλευσαν, βοηθεῖν ἐθέλοντες τοῖς ἐκεῖ Ἑλλησιν ὑπὸ Συρακουσίων κακῶς πάσχουσι, Λεοντίνοις, Αἰγεσταίοις, καὶ ὅτι κατὰ Καρχηδονίων ἐπλευσαν· εἰπὼν δὲ ἀορίστως τοὺς μὲν, τοὺς δὲ καὶ δοκεῖν

καὶ διὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας λέγεσθαι, ἐπέφερε τοῦτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μόνους, μόνοι γὰρ οὗτοι τὰδ' ἔδρασαν.

Ἐκ Δεκελείας] Paris. A. Ἡ Κώμη αὕτη Ἀθήνησιν, ἣν 278, C. τεύξαντες Λακεδαιμόνιοι εἰσηγήσει Ἀλκιβιάδου πολλὰ πράγματα παρέσχον Ἀθηναίοις· φασὶ γὰρ αὐτομολῆσαι οἰκέτας ἐξ Ἀθηναίων Λακεδαιμονίοις ὡσεὶ μυριάδας β'. τὸ δὲ περὶ τῶν οἰκετῶν καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ ἐν Νεφέλαις (νῆρ. 6.)

Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε ἄ πολλῶν οὐνεκα,

Ὅτι δ' οὐδὲ κολάσαι ἔξοτί μοι τοὺς οἰκέτας.

Μεγάλου πάθους] Paris. B. post plura, quae cum 279, A. minoris sint, non descripsi: σημείωσαι δὲ τὴν σύνταξιν· γενικὴν γὰρ πρόσθεν εἰπῶν ἐπειδὴ ἀνάληψιν ἐποίησεν, ἔτρεψε τὸν λόγον πρὸς αἰτιατικὴν· εἰώθαμεν δὲ τὰς τοιαύτας ἐναλλαγὰς ποιεῖν ἐν ταῖς ἐπαναλήψεσιν.

Τὴν μὲν τῶν τρόπων κ. τ. λ.] Paris. A. Λέγει τὸ ib. εὐχερῶς ἐνεγκεῖν τὴν συμφορὰν, ἐν ἑτέροις δὲ τὸ τοῦ εὐκολίαν διαβολὴν ἔχει· δοκεῖ γὰρ, φησὶν, τὸν τρόπον εὐχερῆς καὶ εὐμετάβλητος· λέγει δὲ καὶ Θουκυδίδης, ὅτι μετὰ τὴν ἤτταν κ. τ. λ. vid. Arogr.

Ἐπελθόντων δὲ τῶν ἐκ Σικελίας] Paris. A. Μετὰ γὰρ 279, C. τὴν νίκην ἦλθον οἱ Σικελιώται ἐν τῇ Λακεδαίμονι βοηθοῦντες αὐτοῖς ὡσπερ συνεμάχησαν· ἠπίερον δὲ λέγει τῆς Ἰωνίας, καὶ οὗτοι γὰρ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων ὄντες συναπέστησαν, Ἀλκιβιάδης πρὸς Λακεδαιμονίους, ὅτε Ἀλκιβιάδης περὶ ἐρμῶν ἐκρίνετο (sic).

Ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κιν.] Paris. A. cum Ap. M. 280, B. consentit, pro ἡτῶντο exhibens ἡττήθησαν. Cqd. B. cum bombyc. facit, si ab ἑσασίασαν discesseris.

Ὡς ἑτέρω πρ.] Paris. A. cum Ap., omissis quae post 280, D. ἢ εἰς Πλ. adduntur. B. cum bombyc., pro ταῦτα εἶπεν exhibens ταῦτ' εἴρηκεν.

Ἐκποδός] Paris. B. Τὸ ἐκποδός εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ 281, B. τῶν νεῶν ἐξελθόντες τοῖς οἰκείοις ποσὶν ἐποιούντο τὴν μά-

1) Similia servantur in Paris. B., omisso tamen Aristophanis testimonio. — 2) Cod. ἀπόλοιο δ' ἦτ' ὦ πόλιμος, et altero verbum: κολάσαι ἔξοτί μοι.

χην· τὸ δὲ ἰππομαχήσαντες, ἐπειδὴ πρὸς οὓς ἐμάχοντο, ἰππεῖς ἦσαν· καὶ Φαρνάβαζος ἰδὼν Λακεδαιμονίους καταναυμαχηθέντας, προῦκαλέσατο Ἀθηναίους εἰς ἰππομαχίαν· οἱ δὲ αὐτίκα τῶν νηῶν ἐξελθόντες καὶ τούτου περιεγεγόντο.

281, C. Ὅρμώμενοι] Paris. B. Μετὰ τὴν ἐν Κυζικῶ ναυμαχίαν, ἣν ὑπ' Ἀθηναίων καταναυμαχήθησαν, Λακεδαιμόνιοι ἠττηθέντες καὶ αὐθις ὑπὸ τῶν αὐτῶν τούτων ἐν Ἀργινοῦσαις, πρέσβεις Ἀθήναζε πεπόμφασι περὶ εἰρήνης.

ib. Ἀεὶ μὲν οὖν ἔγωγες] Paris. A. et B. Ἐντεῦθεν τὸ κεφάλαιον ἢ σύγκρισις· ἔστι γὰρ ἐν τῶν κεφαλαίων τοῦ ἐγκωμίου (B. ἔστι γὰρ ἐν καὶ τοῦτο τοῦ ἐγκωμίου), αὐξησιν δὲ ἐργάζεται τὸ κεφάλαιον (malim κεφαλαίου) ἀεὶ· ποιεῖται δὲ τὴν σύγκρισιν πρὸς Λακεδαιμονίους, οἵτινες μείζους ἐνομίζοντο εἶναι τῶν Ἑλλήνων (B. addit πάντων)· δεινῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὖξει τὴν πόλιν, ἐπιτιμῶν μὲν τοῖς συγκρίνουσιν αὐτοὺς μετὰ Λακεδαιμονίων (B. αὐτὴν τοῖς Λακεδαιμονίοις), διότι πρὸς ἥττους ἢ σύγκρισις· διὰ δὲ τὸν νόμον τῆς τέχνης χρώμενος καὶ αὐτὸς τῇ συγκρίσει· καὶ ἔστι Θουκυδίδειος (B. Θουκυδίδου) ἢ μεταχειρίσει, κάκεινος γὰρ ἐν τῷ προομίῳ τοῦ ἐπιταφίου καταμέμφεται τὸν νομοθέτην τοῦ κελεύσαντος (B. καὶ λέγοντας, sic) τὸν ἐπιτάφιον λέγεσθαι, εἶτα ὕστερον καὶ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ. (Quae inde ex Paris. A. addam, in B. desiderantur). Ἀλλὰ καὶ Πλάτων τοῦτο ποιεῖ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τῷ καλουμένῳ Μενεξένῳ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς οὕτω ποιεῖ, εἰς οὓς καὶ οὗτος νῦν ἀποτίνεται.

283, A. Ἐν Μιτυλήνῃ] Paris. A. Εἰς γὰρ τὴν Μιτυλήνῃν συνηλάθη καὶ κατεκλείσθη μετὰ Λέοντος καὶ Ἐρ. συστρατήγων κ. τ. λ. vide Ap. — ναοί· Ξενοφῶν ταῦτα ἐν ᾧ Ἑλληνικῶν. Reliqua desunt. Paris. B. cum bomb. facit, post κατὰ θάλατταν ἐνικήθη haec inserens: 'καὶ καταφυγὼν εἰς Μιτυλήνῃν ἐπολιορκήθη· μαθόντες οὖν κ. τ. λ.

285, B. Ἐν δὲ τῷ Καρῖ] Paris. A. ¹ Τοῦτο εἶπεν, ἵνα δεῖξῃ

1) Ex his emenda, quae ex Ap. M. edidi, in quibus praeterea verba: οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι typis distractis erant excudenda.

αὐτοὺς καταφρονούντας τῶν τριηρῶν· τὸ δὲ ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι παροιμία ἐστίν· ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, τουτέστιν ἐν ἀλλοτρίοις σώμασι, λέγεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφειδῶς εἰς τὰ ἑαυτῶν σώματα πολεμούντων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Κυρῶν, ἐπεὶ, ὡς τινὲς φασί, πρῶτοι ἐμισθοφόρησαν· ἄλλοι δὲ Ἀρκάδας φασίν· ἐπεὶ οὖν οἱ Ἀρκάδες ἐμισθοφόρουν, προέταττον αὐτοὺς τῶν πολεμίων, ἀπ' οὗ καὶ ἡ παροιμία ἀληθέστερον εἰπεῖν· εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν ἑτέροις καὶ οὐκ ἐφ' ἑαυτοῖς τὰς πολεμικὰς πρωτοπειρίας ὑφισταμένων· εἰσάγονται δὲ Κῦρες ὡς εὐτελεῖς διὰ τὴν μεταφορὰν, ἀπ' οὗ καὶ Ὁμηρος

..... Τῶ δέ μιν (Cod. μὴν) ἐν Καρὸς αἴσῃ
εἰρήκει Paris. B. cum bomb. facit.

Οὗ χειμῶνος] Paris. A. ¹ Ἡ ἱστορία φησὶν, ὅτι τοιοῦ- 283, C.
τος χειμῶν γέγονεν, ὥστε τοὺς στρατηγούς μὴ δύνασθαι
ἀναλαβεῖν τῶν πεπτωκότων τὰ σώματα· διὸ καὶ κατηγορή-
σαντος αὐτῶν Καλλιξένου καὶ νενικηκὸς τεθνήμασι ἀκρί-
τως· ὕστερον μέντοι γνόντες Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτον ἀνεῖλον
καὶ νόμον ἔθεντο ἄνευ κρίσεως μὴ κτείνειν τινά· ἔφυγε δὲ
καὶ ὁ Καλλιξένος καὶ ὕστερον ἐπελθὼν διεφθάρη λιμῶ.

Ἄνδρα ῥύονται] Paris. A. ² cum marg. Schell. consen- 284, A.
tit, nisi quod post κατὰ τῆς Ἀσίας στρατεύονται ita exhibet:
Εὐαγόρου συμμαχοῦντος βασιλεῖ καὶ Κόνων κ. τ. λ., sine
ulla varietate.

Ἡ τις ἢ οὐδεὶς] Paris. B. cum bomb. 285, B.

Ἀπηξίωσαν] Paris. B. Ἀπηξίωσαν Λακεδαιμόνιοι 286, A.
πρὸς Θηβαίους εἰρήνην ποιήσασθαι διὰ τοῦτο· ἐλθόντες
εἰς Θηβαίους εἰρήνης ἐδέοντο, εἰπόντων δὲ τῶν Θηβαίων,
ὡς οὐ πρότερον εἰρήνην ποιήσονται, πρὶν ἂν Μεσσηνίους
καὶ τοὺς ἄλλους αὐτονόμους ποιήσουσι, ἐπεὶ ταῦτα Λακε-
δαιμονίοις οὐκ ἤρεσκεν, εἰρήνη οὐ γέγονεν.

Καθάπαξ] Paris. B. Νενικηκότες δευτέρου Λακεδαι- 286, B.
μονίους Θηβαῖοι ἐξήτουν καὶ τὴν χώραν αὐτῶν κατασκάψαι,
καὶ Ἀθηναῖοι μαθόντες οὐκ εἴσαν.

1) Similia in B. — 2) Similia in B.

- ib. *Κλαπέισα*] Paris. B. Τὸ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς λέγει, ὅτε ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς Κόνων ἀφείλ τις ναῦς μετὰ νίκην ἐν τῇ Φυλάττῃ ἐξῆλθε μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς εἰς τὴν χερσὸν διὰ τινα χρεῖαν· ἐλθὼν δὲ Λύσανδρος ὁ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Λακεδαιμονίων ἄρχων καὶ τὰς ναῦς εὐρῶν ὀλίγους τινὰς ἐχούσας ἐντὸς, ἐπιθέμενος ἀφείλετο· λέγει οὖν τὴν τοιαύτην νίκην κλοπὴν. Ὁ δὲ Αἰγὸς ποταμὸς τόπος ἐστὶ πλησίον Σηστοῦ κατ' ἄντικρῶ Λαμψάκου· ἐλθὼν δὲ ὁ Λύσανδρος ἐν τῷ Πειραιεῖ καὶ σίτον οὐκ ἔων εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι, λιμαγχοήσας Ἀθηναίους ἠνάγκασεν αὐτοὺς ταῖς οἰκείαις χερσὶ καθελεῖν τὰ τεῖχη· τότε καὶ τριάκοντα τυράννοι Λακεδαιμόνιοι μετὰ Κριτίου τοῦ σοφιστοῦ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων ἐπέστησαν· τότε καὶ τινες τῶν Ἀθηναίων οὐκ ὀλίγα στασιάσαντες προσετέθησαν τοῖς τυράννοις.
- 187, A. Ἀποφῆτι] Paris. A. cum Ap. M. consentit, pro ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων servans ἀπόντων Ἀθηναίων, ante ἀκούσαντες inserens καί.
- 188, B. Ὀλίγω πλείους] Paris. A. et B. Ὅτιον γὰρ πολλοὶ παρεγένοντο· τὸ οὖν πλήθος ἦν καὶ τὴν νίκην ἐργασάμενων· καὶ Πausanias δὲ ὁ νεώτερος πεμφθεὶς μετὰ χρημάτων ὑπὸ Λακεδαιμονίων βοηθῆσαι τῖς τριάκοντα προδέδωκεν· σιωπᾷ δὲ τοῦτο, ἵνα Ἀθηναίων μόνων δόξῃ τὸ κατορθώμα.
- 188, D. Ἄνεκτῆσαντο] Paris. B. Οἰκείως κεῖται τὸ ἀνεκτῆσαντο, τουτέστιν ἀνέλαβον τὴν πόλιν, τὸ γὰρ ἀνακτᾶσθαι ἐπὶ νόσου φασὲν, καὶ ἡ πόλις νοσήσασα τῇ στάσει, ὥσπερ καὶ οὗτος ἄνωθεν ἔφη, ὑπὸ τῶν αὐτῆς πολιτῶν καταβαλόντων τὴν στάσιν ἀνεκτῆσατο ἑαυτήν.
- 189, B. Λακεδαιμονίων] Paris. B. Ὅτε οἱ τριάκοντα Ἀθηνησιν ἔμελλον τυραννήσειν, ἐδανείσαντο παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων χρήματα, ἵνα διὰ τούτων δύναμιν ἑαυτοῖς περιποιήσωνται· καταλυθέντων δὲ τούτων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων οὐκ ἐθελόντων ζημιωθῆσεσθαι τὰ χρήματα, οἱ Ἀθηναῖοι πάντες ἀπέτισαν, ὁμοῦ τε μεγαλοψυχίαν ἐπιδεικνύμενοι καὶ τὰς συνθήκας βεβαιοῦντες δι' ἔργου· τοῦτο δὲ ἐποίησαν, ἐπειδήπερ οἱ πλείους τῶν τυράννων ἐξ Ἀθηναίων ἦσαν αὐτοὶ τε καὶ οἱ περὶ αὐτοῦς ὑπηρέται.

Ἐπὶ τὸν δῆμον] Quae in Ap., ead. in Paris. A., nisi ib. quod τούτω καὶ Δημοσθένης ἐχρήσατο.

Ὅπως ὠμίλου] Paris. B. Οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ εἶον ib. ξένον κἂν τοῖς βουλευτηρίοις κἂν ταῖς ἐκκλησίαις φοιτᾶν ταῖς αὐτῶν, ἠγούμενοι μεγίστην ὠφελείαν σφισιν αὐτοῖς εἶναι, εἰ μὴ φωραθεῖεν τοῖς ἔξωθεν, τί πράττειν βούλονται· καὶ ὕλως νόμος αὐτοῖς ἦν, ἄγνωστα τὰ αὐτῶν εἶναι τοῖς ἄλλοις, ὅθεν καὶ οὐδεὶς ἠπίστατο, εἰ φιλανθρωπῶς ἀλλήλοις ἐχρῶντο ἢ μὴ.

Τὸ γοῦν Ἀργείων] Paris. A. Οἱ προστάται τοῦ τῶν 189, C. Ἀργείων δήμου τοὺς πλουσίους συναναγκάσαντας ἐπάγεσθαι Λακεδαιμονίους ἀπέκτειναν.

Πλὴν τῶν εἰς τ. π.] Paris. A. cum Apogr., sed καὶ 190, B. Δημοσθένης κ. τ. λ. desunt.

Ὅν ταῦτα μόνα] Paris. B. ad verbum cum bomb. consen- ib. tit, cui haec addit: διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τῆς πολέως οὐ πλέον τοῖς ἄλλοις ἢ ταύτῃ νικώσης δεικνύσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τοὺς πολέμους κρείττονα Λακεδαιμονίων καὶ κατὰ τὰ ἄλλα πολλὰ ὑπερέχουσαν· ἔστι δὲ τὸ τὸ πρὸς τὸ προνοουμένους, οὗ κατὰ σύνταξιν, ἀλλὰ κατὰ ἀπαρίθμησιν, ὡσπερ ὅταν λέγωμεν τὸ Αἴας, τὸ Ἀγαμέμνων· εἶπε δὲ νῦν αἰτιατικῆν, ἐπειδὴ οὕτως ἀπῆτει ἢ σύνταξις· μὴ θαυμάσιος δὲ, εἰ λέγει, ὡς ἀνισότης ταῦτα δεικνύει καὶ οὐ ταῦτα τὴν ἀνισότητα· εἶωθε γὰρ οὕτως αἰεὶ καινοπραπεῖς ἐπάγειν τοὺς λόγους, ἐπεὶ καὶ τοῦτο κακεῖνο ταυτόν ἐστι.

Φρουρὰν ἐπὶ Θηβαίους] Paris. A. Φοιβίδας ὁ στρα- 291, A. τηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων παριὼν τὴν Βοιωτίαν, ἵνα δῆθεν βοηθήσῃ Ἀμύντα, τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβε καὶ ἐφρούρει τᾶκεῖ. Paris. B. cum his consentit, praeterquam quod in fine: κατέλαβε καὶ φρούρους ἐγκατέλιπεν, οὐ τοῖς Θηβαίοις τυραννικῶς καὶ οὐ φιλανθρωπῶς ἐχρῶντο· καταφυγόντες οὖν Θηβαῖοι Ἀθήνας ἐδεήθησαν Ἀθηναίων ἀπαλλάξαι αὐτοὺς τῆς φρουρᾶς καὶ ἐλθόντες κατέλυσάν τε ταύτην καὶ Λακεδαιμονίους ἐπολέμησαν ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ κατακράτος ἐνίκησαν· ἠγέτο δὲ τῶν Λακεδαιμονίων Λύσανδρος ὁ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς Ἀθηναίους νενικηκῶς κἂν τεῦθεν μεγαλόφρων, καὶ Πανσανίας ὁ νεώτερος.

- 291, B. Ἐφῆσθη] Paris. A. "Ὅτε γὰρ ἐνίκησαν Λακεδαιμόνιοι, ψῆφον ἐτίθεισαν τοῖς αὐτῶν συμμάχοις, τί δεῖ ποιῆσαι τῆν Ἀττικὴν, καὶ εἶπον Θηβαῖοι, μηλόβοτον.
- 291, C. Ἐξελθόντες] Paris. A. Δύο γὰρ ἠγωνίσαντο μάχας Θηβαῖοι, μίαν μὲν ἐν Ἀλιάρτῳ μετ' Ἀθηναίων, ἑτέραν δὲ ἐν Λεύκτροις καθ' ἑαυτούς, ὅτε ἐνίκων.
- 292, A. Ἑλληνικῆ] Paris. A. ¹ Ἀντὶ τοῦ φιλάνθρωπος· μετὰ γὰρ Θηβαίων καὶ Κορινθίων ἐχώρησαν Λακεδαιμόνιοι, ὡς καὶ ὁ Δημοσθένης φησὶν, αἱ πάλιν οὐ πολλὰς ἡμέραις ὕστερον εἰς Κόρινθον· τὸ δὲ Ἑλληνικῆ ἕως τὸ σωφρονίσαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν βαρβάρων, οὐ καὶ πολεμοῦσιν.
- 292, C. Τὸν Ἀροκόρινθον] Paris. B. a bomb. non discrepat.
- 292, D. Περσῶν βασιλέα] Paris. A. cum Ap., sed multo accuratius — Κύρου δὲ ἀδελφόν· Ἀρταξέρξης δὲ οὗτος (Cod. οὕτως) ἦν, οὐ ἐν ταῖς Ἑλλην. μεμν. Ξενοφ., τὸ δὲ γένος οὕτως ἔχει — Ἑλλάδος στρατευσόμενος — εἶτα Ἀρταξέρξης — κατέφυγον· καὶ τοῦτο οὐχ ἵνα συμμαχήσῃ αὐτοῖς, ἀλλ' ἵνα πείσῃ Ἀθηναίους αὐτοῖς πείσασθαι (sic, f. σπείσασθαι).
- ib. Θουλλουμένην] Paris. A. et B. Ἐπὶ ἀδοξία· ἤττη-θέντες γὰρ ἐν τῇ Ἑλλάδι παρεχώρησαν τοὺς Ἴωνας τῷ Πέρσῃ, ὅπως ἢ ποιήσῃ αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων σπείσασθαι, ἢ κατακρατῆσαι αὐτῶν (B. τῶν Ἀθηναίων).
- 294, A. Δρόμος] Paris. A. ² Δρόμος καταχρηστικῶς εἴρηται· κυρίως γὰρ λέγεται δρόμος ἐπὶ τοῦ πεζοῦ, νῦν γὰρ πλέοντες ἐδίωκον.
- 296, A. Τύχης] Paris. A. cum Ap. Mon.
- ib. Ἐξ ἴσου τ. π.] Paris. A. cum Ap. Mon.
- 296, C. Οὐδ' ὅτι οὖν γὰρ] Paris. A. "Ἴνα λέγῃ τῶν Περσῶν βασιλέα, ἵνα μὴ λέγῃ τις, ὅτι κέκλοφεν ἢ ἀπεστέρησεν αὐτὸν τὰ χρήματα· λέγεται γὰρ, ὅτι ἠνίκα Λακεδαιμονίους ἐδίωκεν ἐν τῷ περιϋέναι (sic), δέδωκε τοῖς Ἀθηναίοις χρήματα

1) Similia B. — 2) Similia B.

περσικά· ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς συνελάβετο αὐτοῦ· ὁ δὲ
δυνηθεὶς ἔφυγε πάλιν καὶ πρὸς Εὐαγόραν κομίζεται. Vide
quae ex marg. Schell. ad ἀνήρ εἰς edidi.

Οὐδ' εἰς τρεῖς] Paris. B. cum bomb. 297, B.

Παραβαλεῖν] Paris. B. cum bomb. 298, C.

Ἐν Λεχάϊω] Paris. B. cum bomb., sed Λεχάϊον λιμῆν 299, B.

ἔστι — πρὸς δυσμῶς —.

Διέφθειραν] Paris. A. Περὶ τῆς κατακοπέσεως λέγει ib.
μοίρας ὑπὸ Ἰφικράτους περὶ τὸ Λεχάϊον· καὶ καταλέγει δὲ
ἑξῆς ἃ Ἰφικράτης ἐποίησεν, μετὰ γὰρ κατακόψαι τὴν κόραν
(sic, leg. μοίραν) εὐθύς καὶ τὰ ἐπὶ ὄραοῦντα (sic) καὶ ἐπὶ
Κρομμυῶνι καὶ ἐπὶ Οἰνοῦντι πάντα εἶλεν φρούρια.

Τοὺς ἐν Φλιοῦντι] Consentit B. cum bomb., nisi quod: 299, C.

Τὰ μὲν τὰ Κορ.

Σικωνίων] Paris. A. Ὅτε ἐν Κορίνθῳ πελτασταὶ τῶν ib.
Ἀθηναίων ἐνίκων, στρατηγοῦντος Χαβρίου.

Ἀρμοστῶν] Paris. B. Εἰς κρατουμένας τῶν πόλεων ib.
Λακεδαιμόνιοι ἄρχοντας ἐπεμπον, οὓς ἐκάλουν ἄρμοστὰς διὰ
τὸ μεθαρμόζειν τὴν πολιτείαν ἐκ δημοκρατίας εἰς ὀλιγαρ-
χίαν, οὓς Ἀθηναῖοι ἀντιστάνας σφίσιν ἐκράτησαν καὶ πρὸς
τούτοις, ἅς ἐν Μεθύμῃ καὶ ἐν Ἀβύδῳ φρουράς ἕστησαν
Λακεδαιμόνιοι.

Τοὺς Θρακῶν βασιλεῖς] Paris. B. Ἀβδηρίταις ἐβοή- ib.
θησε Χαβρίας ἐν Θράκῃ πολεμουμένοις ὑπὸ Μαρωνιτῶν καὶ
Τριβαλῶν, ὧν ἤρχε Χάλας, καὶ διαλλάξας τοὺς αὐτῶν βα-
σιλεῖς ἀλλήλοις καὶ φίλους καὶ συμμάχους ἀμφοτέρους Ἀθη-
ναίων ἐποίησε.

Κατέγνωσαν] Paris. B. consentit cum bomb. 300, C.

Φυγῆν] Paris. A. cum excerptis Cod. Palat. facit. ib.

Παροξυνθέντων] Paris. B. cum bomb. 302, A.

Τῶν αὐτῶν χρόνων] Paris. A. ¹ Ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν αὐ- 302, B.
τῶν χρόνων γενομένων· καὶ γὰρ καὶ ὁ Θουκυδίδης, ὅτε διη-
γεῖται πράγματα συχὰ, λέγει ἢ τοῦ αὐτοῦ θέρους ἢ τοῦ

1) Similia leguntur in B.

αὐτοῦ χειμῶνος· συγγραφῆς δέ ἐστιν ἔργον ἢ τῶν πυκνῶν πραγμάτων διήγησις.

- ib. Τῆς ἐν Νάξῳ] Paris. B. Σὺν ναυσὶ πολιορκῶν Νάξου Χαβρίας Λακεδαιμονίων οὖσαν σύμμαχον, ἐπειδὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι μετὰ πλήθους νεῶν παρεγένοντο, συμβαλὼν αὐτοῖς μεταξύ Νάξου καὶ Πάρου κατέλυσε μὲν τέσσαρας πρὸς ταῖς εἴκοσι ναῦς, τὰς δὲ λοιπὰς εἰς φυγὴν ἔτρεψε· δύο δὲ αὐτῶν δρους (sic) λαβῶν ἄγαγὼν Ἀθήναζε τοὺς ἐν αὐταῖς πέπρακεν.
- 302, C. Ἐπὶ Θράκης] Paris. B. Ὅτε Μαραντίτας καὶ Ἀβδηρίτας πολεμοῦντας ἀλλήλοις διήλλαξεν Χαβρίας.
- ib. Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους] Paris. B. Θηβαῖοι Λακεδαιμονίους ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας νενικηκότες οὕτως ἐδίωξαν, ὡς καὶ μέχρι τῆς Λακωνικῆς αὐτοὺς ἀφιγμένους φόβον τοῖς Λακεδαιμονίοις οὐ μικρὸν παρυσχεῖν.
- 303, A. Κῆρυξ παρὰ τῶν Θηβ.] Paris. A. Ἦλθεν ὁ κῆρυξ εὐαγγελιζόμενος νίκην, ἐπειδήπερ καὶ σύμμαχοι αὐτοῖς Ἀθηναίοις ἐν τοῖς προτέροις τρόποις (sic), ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ Κορωνείᾳ.
- ib. Κελεύουσα] Paris. A. Κελεύουσα ἀντὶ παρακαλοῦσα, Ἀττικῶν ἢ χηρῶν· ἐπ' ἀναιρέσει ἀντὶ τοῦ ἐπὶ καταστροφῇ τῆς Σπάρτης, ἡγεῖσθαι δὲ λέγει ἀντὶ τοῦ προστατάς ποιεῖσθαι.
- 303, D. Ὡσθέντας] Paris. B. cum bomb.
- 304, B. Σκιωναίων] Addit Paris. B. ad ea, quae ex bomb. edidi: Ἀπολογεῖται οὖν Ἀριστείδης πρὸς τοὺς ἐγκλήματα ταῦτα τῆς πόλεως φάσκοντας.
- 305, A. Προσκεῖσθω] Paris. A. Οὐχ ἀπλῶς τοῦτο εἶπεν τὸ προσκεῖσθω, πολλάκις γὰρ σημαίνει μικρὰ μὲν, πολλὰ δὲ, ὅταν δὲ ἢ καὶ πολλὰ καὶ ἔνδοξα τὰ ἀκίλουθα.
- 305, B. Οὐκ ἐρῶ πῶς] Paris. B. Κατηγόρηται τις ὡς προδότης· εἰ οὖν καὶ ἑτέρους δείξει εἰς ταύτην τὴν κακίαν πεσεῖν, οὐκ ἔστι τοῦτο ἀπολογία ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο ἔξω μέμψεως εἶναι, ἀλλ' ἐντεῦθεν θηροῦται παρὰ τῶν κατηγορούντων συγγνώμην καὶ ἔλεον, εἴπερ οὐ μόνος ἐάλω τούτω

τῷ κακῷ, ἀλλὰ καὶ ἐτέρους ὁμολογοῦντας καὶ συμφωνοῦντας ἔχει διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως.

Ἄλλά μοι δοκοῦσιν] Paris. A. Μεταστατικῶς ἀπολογεῖται 305, D. μεταφέρων τὴν αἰτίαν κ. τ. λ. reliqua cum bomb. et Paris. B. consentiunt.

Ἀνάγκη] Paris. B. cum bomb. 307, C.

Ὡς Ἀθηναίους γε] Paris. A. Ἐσχημάτισται· ἃ γὰρ 308, B. περὶ Μιτυληναίων, μέμνηται τούτων Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ, κατατηφίσαστο γὰρ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίων πεφυκότων αὐτῶν θάνατον· ὕστερον δὲ μετέγνωσαν Διοδότῳ πεισοθέντες τῷ σώξειν (sic).

Μιτυληναίων] Paris. B. cum bomb. facit, post μετέγνωσαν haec inserens, quae desiderari Werferus indicavit: λέγει οὖν τὸ μὲν πρόσθεν βούλημα ὑπὸ τῆς κρίσεως εἶναι, τοὺς γὰρ κριθέντας καὶ ἐποφρανθέντας κακοὺς, τί ἄλλο ἢ ἀπολωλέναι πᾶς τις ἂν εἶποι; τὸ δὲ μεταγῶναι τῆς ἐμφύτου φιλάνθρωπίας εἶναι τῆς πόλεως· τὸ δὲ ἡ τριήρης τὴν τριήρη κατειλήφει κ. τ. λ. pergit B. cum bomb.

Οἴους] Paris. A. Ὅτε Θηβαῖοι νικήσαντες ἐν Λεύκτροις ἐπῆλθον Λακεδαιμονίοις (ε. Λακεδαιμονίους) ἀνελεῖν βουλόμενοι, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ἔσωσαν. 309, C.

Τείχη] Paris. A. Τείχη λέγει ἢ τὰ μακρὰ τὰ ἐπὶ τὸ Λέγαλον ἢ φρουριά τινα ἢ τὸν Ἀκροκόρινθον. ib.

Μαντίνειαν] Paris. B. Μαντίνεια πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρχαδίας, ἐν ἣ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτε Θηβαῖοι μετὰ τὰ Λευκτρικὰ ἐζήτουν αὐτοὺς ἀνελεῖν. 309, D.

Διονυσίου] Paris. A. cum Ap. M., sed — τῷ σχήματι Λακεδαιμονίοις συμμαχεῖσαι, τῇ δὲ ἄλ. βουλ. τ. Ἑλλ. συμμετρίσαι τῷ Πέρσῃ B. c. bomb., sed ὡς ante Ἐφορος om., et quae post ἱστορεῖ adduntur. 310, A.

Οὐ γὰρ πρότερον] Paris. A. Μετὰ γὰρ τὰ ἐν Χαιρώνειά τὴν εἰρήνην οἱ Ἀθηναῖοι παρεδέξαντο, ὅτε καὶ τὸν τοῦ Φιλίππου υἱὸν Ἀλέξανδρον πολίτην ἐποίησαντο· ὁ δὲ Φίλιππος εἰς Πελοπόννησον ἐξώρμησεν καὶ καταπραξάμενος τὰ ἐν Πελοποννήσῳ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμῶν ἠρέθη (Cod. ἦρεθη) καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Paris. B. Καταπολεμη- 311, B.

σαντος Ἀθηναίους ἐν Χαιρωνείᾳ Φιλίππου, πρέσβεις παρ' αὐτοῦ Ἀθήναζε ἦλθον περὶ εἰρήνης· ὤφειτο γὰρ τότε ἀναγκασθῆσθαι Ἀθηναίους καὶ δεῖξασθαι τὴν εἰρήνην, εἰ καὶ μὴ πρόσθεν· ὄφειτο ἢ πέλις ἐδέξατο καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον εἰς πολίτας ἐνέγραψεν· ὁ δὲ Φίλιππος εἰς Πελ. κ. τ. λ. vid. Paris. A.

- 312, B. *Εὐβοέας*] Paris. B. Πάντες οὗτοι ὑπὸ Φιλίππου βιαζόμενοι καὶ κινδυνεύοντες ἐσώθησαν ὑπὸ τῆς πόλεως· Χαλκιδέας δὲ λέγει τοὺς Ὀλυνθίους, ἡ γὰρ Ὀλυνθος μέρος τῶν Χαλκιδέων· εἶπε δὲ τὸ καθ' αὐτήν, ἐπειδήπερ ἐπεμψαν αὐτοῖς Χάρητα τὸν στρατηγὸν εἰς βοήθειαν· τοῦ δὲ ὑστερήσαντος ἐπὶ ῥόδου Φίλιππος Ὀλυνθον, ὑπὲρ τῆς Δημοσθένους, ὅπως σωθείη, τοὺς πολλοὺς καὶ καλοὺς ἀνήλωσε λόγους.
- ib. *Καὶ τὴν χώραν*] Paris. A. in his ab Ap. M. discrepat, quod τὴν Ἰωρεὸν pro τὴν Ἰωροπὸν, καὶ Θεμισίων στρατηγοὶ pro καὶ Θεμισῶν τύραννοι ὄντες ἤτοι στρατηγοὶ κ. τ. λ.
- 313, A. *Γενομένων γὰρ αὐτοῖς συνθηκῶν*] Paris. B. Ἐπὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου συνέθεντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι, εἰάν νικήσωσι τὸν πόλεμον, δεκατεῦσαι τοὺς μηδίσαντας, ὅ ἐστι τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν. Ἐβούλοντο οὖν μετὰ τὴν νίκην οἱ Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ δόξαντα καὶ Ἀθηναῖοι διεκώλυσαν· τινὲς δὲ λέγουσιν, ὡς μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς.
- 314, B. *Ἦν Διὸς π.*] Paris. A. cum Ap., sed: — φιλόγελάς τε πάρθενος νικόμεθ' ἡμῶν — εὐμενὴς ἔποιτ' αἶε, et initio παρὰ τῷ κωμικῷ.
- 314, C. *Λιβύης κολωνοῖς*] Paris. A. Κολωνοὺς Λιβύης λέγει τὰ σελήναια ὄρη, ἀφ' ἧν αἰ πηγαὶ τοῦ Νείλου· δυτικώτερα δὲ ταῦτα Λιβύης.
- 314, D. *Βοσπόρῳ*] Paris. B. Δύο βόσποροί εἰσιν, ὁ Κιμμερικός, ὁ ἐν Σκυθίᾳ, δι' οὗ μίγνυται ἡ Μαιώτις λίμνη τῷ Πόντῳ· καὶ ἕτερος, ὁ ἐν Ἑλλησπόντῳ.
- ib. *Ζῆλος*] Paris. A. Ζῆλον νῦν τὸν ἔρωτα λέγει.
- 315, A. *Ἠνίοχους*] Paris. A. Ἔθνος Σκυθικὸν οἱ Ἠνίοχοι· τὸ ἐπιχείρημα δὲ ἔπι' ἐλάττονος.

Πρὸς ἅπαντας] Paris. A. Ἐτοὺς Δωρικοὺς καὶ Διο- 315, D.
λικοὺς καὶ κοινοὺς καὶ Ἰωνας.

Ἀ' Ἰσου] Paris. A. cum marg. Schell. consentit. 316, C.

Ἀποίκου πόλεως] Paris. B. cum bomb. sine ulla variet. 317, A.

Ξενίαν] B. cum bomb., nisi quod αὐτοὺς εἰς pro εἰαυ- 317, B.
τοὺς εἰς.

Ἐκφορῶν] Paris A. Ἐκφορῶν (sic) λέγει τῶν φανε- 318, A.
ρῶν ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν Ἐλευσινίων· ἐκεῖνα γὰρ ἀπόδ-
ρήτα καὶ κρυπτά, εἰς τὸ μέσον δὲ ἔκφορα λέγει τοὺς λόγους
κατὰ τινος· καλῶς δὲ καὶ τὸ πρεπούσαις ἐπὶ φθαῖς,
εἰσὶ γὰρ καὶ γοητευτικαὶ ἐπὶ φθαῖς.

Ἰγγυ] Paris. A. cum Ap. ib.

Ἰδοῦ] Paris. A. cum Ap., B. cum bomb., sed B. 319, A.
εἰς τὰς Ἀθήνας — καὶ εἰς Πελοπ. ἦλθεν.

Σιωπῶ] Paris. A. c. Ap. nisi quod in fine scholii ὡς ib.
Ἄρει φησὶν ἐν Ἀναβ. —

Ἦτε νῦν ἀρχή] Paris. A. ad Ap. M. haec addit: καὶ ib.
οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πεφιλοσόφηκεν Ἀθήνησι καὶ ἀνέ-
γνωκε· διὸ καὶ ἐν διδασκάλων φησὶν καὶ ἐν τροφῶν
μέρει κοσμεῖν.

Μὴ οὐκ ἐν διδ.] Paris. B. cum bomb., praeterquam 319, B.
quod ἐφ' οὗ — ἦν πλεῖστα Ἀθ. —

Προσόδων] Paris. A. Ἐλέγετο γὰρ Ἀδριανὸς οὐκ ἀπαι- 319, C.
τεῖν φοροὺς αὐτήν, ὥστε ἐκεῖθεν ἔχειν προσόδους καὶ κέρδη
συνέβαιεν αὐτοῖς.

Ὡν δὲ μόνων] Paris. B. Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει, ib.
οὗτοι γὰρ ὕστερον τῆν τῶν Ἑλλήνων ἀρχὴν ἔσχον καὶ πλέον
ἔδοξαν ἔχειν τῆς πόλεως.

Τετίμηται] Paris. B. Λάμβανε τὸ τετίμηται καὶ 320, A.
πρὸς τὸ ἐξ ὅσου καὶ πρὸς τὸ ὄσω, ὥσπερ καὶ τὸ ἡλατ-
τώθη· ἢ σύνταξις· ἦδε ἢ πόλις οὐκ ἡλαττώθη τοσοῦτον
τότε, ὅσον τετίμηται μέχρι τοῦδε τοῦ κακοῦ οὐ μόνον πρὸς
τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τετίμηται.

Ἄλλα μὴν πέντε] Paris. A. et D. Πέντε μὲν μνήμα^η 320, C.

1) Paulo uberius eadem tractantur in B. — 2) Quae inde
a καλῶς δὲ leguntur, horum similia servantur in B.

(sic) βασιλειῶν· τὴν $\bar{a}$ μὲν, ἢ Ἀσσυρίων κατασοῦσα ἀπὸ Νίνου τοῦ πρώτου μέχρι Σαρδαναπίλου τοῦ ὕστατον βασιλεύσαντος ἔτη $\bar{a}\bar{u}\bar{n}$. δευτέραν δέ, ἢ τῶν Μήδων ἀπὸ τοῦ $\bar{a}$ Ἀρβάκου μέχρι Ἀστυάγου τοῦ ὕστερον βασιλεύσαντος, ἔτη κατέσχε $\bar{a}$ καὶ $\bar{u}$ καὶ $\bar{o}$, ὃ Ἡρόδοτος δέ φησιν ἑκατὸν καὶ ἡ (D. ρκη)· τρίτην δέ, μέχρι Ἀρταξέρξου τοῦ Δαρείου διαδέχεται (haec vox deest in D.) ἔτη $\bar{s}\bar{i}\bar{e}$ · καὶ μέχρι μὲν τούτου Κτησίας τοὺς χρόνους ἀναγράφει, ἐφ' οὗ καὶ $\bar{\kappa}$ καὶ $\bar{\gamma}$ (D. diserte ἢ εικοστή τρίτη) τῶν Περσικῶν· Ἀρταξέρξην δέ ὁ παῖς αὐτοῦ Δαρείος διαδέχεται, ὃν κατέλυσεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔξ ὡς φησιν (D. φασιν) ἔτη κρατήσαντος (sic), μεθ' ὃν εἰς Μακέδονας ἢ ἀρχὴ μετῆλθε καὶ ἐκράτησαν μετ' (sic D., A. μὲν) Ἀλέξανδρον οἱ ἐπικληθέντες διάδοχοι, καὶ μετ' αὐτοὺς ὑστάτη ἢ Λαγιδέων Κλεόпатρα ἢ Πτολεμαίου, κρατήσασα ἐν Αἰγύπτῳ, ἣτις κατελύθη ὑπὸ Ἀυγούστου Καίσαρος καὶ μετῆλθεν πάλιν εἰς Ῥωμαίους ἢ πᾶσα δύναμις.

ib. Αἰ πρώται] Paris. A. Τὸ περὶ τὴν ἐπιδημίαν Δήμητρος διδοῦσης τοὺς καρπούς, τὸ δικάσασθαι Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηῶν περὶ τῆς γῆς καὶ ἔτι Ἄρεα περὶ Ἀλιόροθίου τοῦ υἱοῦ. Paris. B. cum bomb. in his discrepat: τοὺς σὺν Πολυνείκη — τὸ ἐρίσαι τὸν Ποσ. — Praeterea haec addit: καὶ ὅσα τοιαῦτα· καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας τῆς τῶν Μήδων Δαρείον ἐνίκησεν, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης τὸν Ξέρξην, ἐπὶ δὲ τῆς τετάρτης Μακέδονας, ἐπὶ δὲ τῆς πεμπτῆς Ἀδριανοῦ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ δηλονότι, ὡς οὐδεμία τῶν ἄλλων τετιμῆται πόλεων, ὥσπερ καὶ προλαβῶν εἴρηκεν.

ib. Ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας] Paris. A. Τινὲς λέγουσιν ἐπὶ Δαρείου τὰ ἐν Μιραθῶνι· ἡμεινὸν δὲ λέγειν ἐπὶ τῶν Μήδων· ἐπὶ τῆς τρίτης τὰ ἐπὶ Ξέρξου, ἐπὶ τῆς τετάρτης τῆς τῶν Μακεδόνων μόνῃ ἀντισχοῦσα καὶ μὴ τέλεον δεδουλεμένη πρὸς τοσαύτην δύναμιν· ἐπὶ τῆς $\bar{e}$ τῆς Ἀδριανοῦ τῶν Ῥωμαίων δηλονότι, ἃ προλαβῶν εἴρηκεν.

322, C. Ἡ δὲ τοὺς τοῦ Δ.] Paris. A. cum Ap. facit, nisi quod εὐεργετῆν φασι — δηλοῦ καὶ ὁ des. — λέγοντες διὰ τοῦτο κληθῆναι Δ. — ὡς ἐκ Διός, quibus quae continuo adduntur in Ap., ea desunt in A. Paris. B. c. ϕ omb.

Ἦὺς δ' ἀρρήτους] Paris. B. sine ulla variet. c. bomb.

Τῆς τοίνυν σοφίας] Paris. A. cum Ap., nisi quod incipit a: τοῦτο δὲ καὶ Δ., et his subjungit: Λέγει δὲ τοὺς Ῥωμαίους κ. τ. λ.

Κατορθώματι] Paris. A. ab Ap. M. nil differt. 315, C.

᾽Οξύτατοι] Paris. A. ᾽Οξύτατοι δὲ Ἀλκυβιάδην, ἀσφαλέστατοι διὰ Χαβριάν, δικαιοτάτοι δὲ Ἀριστείδην. ἄλλοι δὲ ὀξύτατοι ἔφασαν διὰ Θεμιστοκλέα λέγειν, ἢ Νικίαν, ἀσφαλέστατοι δὲ κοινόν ἐστὶν ἀμφοτέρων ἐγκώμιον.

Λεδοσθῶ πάντα] Paris. B. Λέον εἰπεῖν ἐκάστης πρὸς τὸ πόλεων, ἐκάστη εἶπε, πρὸς τὸ θεδοσθῶ τὴν σύνταξιν τρέψας. 315, C.

᾽Ἦσπερ ἐν ἄρμασιν] Paris. A. Καὶ γὰρ πρῶτον ἀνεκρύπτοντο, ὅτι ὄδε πρῶτον ἐνίκησέ, δευτέρον ὁ δεῖνα, τρίτον ὁ δεῖνα, μετὰ δὲ ὁ τέταρτος· μετὰ δὲ τὸν τέταρτον ἀριθμὸν οὐκ ἐξῆν ἵνα ἀναγορευθῆναι, ὡς τῶν Ἑλλήνων ἠτιηθέντων· εἰ δὴ καὶ ἄρμα γε τοῦτο εἶπεν, ὡς τινων λέγοντων, ὅτι οἱ Σικελιώται ἐξεύρον τὸ ἄρμα· οἱ γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον κ. τ. λ. vid. Apogr. Mon. et Leid. Paris. B. cum bomb. 315, D.

Οὐρανοῦ] Paris. B. Ἐπειδὴ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ τοῦ ἀέρος κρᾶσις ἐστὶ διὰ τοῦτο καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν ἀέρος, οὐρανοῦ εἶπεν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου πεποίηκε τοῦτο τὸ νόημα εἰπῶν. 316, D.

Ἀγάλματα] Paris. A. Τρία ἦσαν ἀγάλματα ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἐν μὲν διώκετες τῆς Ἀθηνᾶς, ἕτερον τ. χ. κ. τ. λ. vide ad ἄνευ τῶν οὐρανίων, quibus enarratis haec adduntur: Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ διώκετες τὸ Παλλᾶδιον ἦν, φασὶ τὸ ἄπο Τροίας· ὁ γὰρ Δημοφῶν παρὰ Διομήδου ἁρπιάσας εἰς Ἀθῆνας ἤγαγεν ὡς Ἀσσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σ. πρ. Πολ. λέγει, reliquis quas in Ap. sequuntur, omissis. 317, B.

Ἄνευ τῶν οὐρανίων] Paris. B. cum bomb., sed ἐποίησαν pro ἔστησαν, χαλκοῦν pro χαλκοῦ. ib.

Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλ.] Paris. B. cum b 319, B.

᾽Ο τῶν Παναθ.] Paris. A. cum Ap. M. et Leid. 319, C.

- ib. **Σαμόθρακες**] Paris. A. transpositis tantum verbis eadem narrat, quae in Ap. traduntur, itemque B. consentit cum bomb., nisi quod in fine *ἐναυμάχουν* pro *ἐναυάγουν*, quod diserte legitur in Paris. A.
- 329, D. **Τὴν εἰς Δ.**] Paris. B. cum bomb. facit, sed *ληστρικὸν* pro *λησιμὸν*.
- 330, A. **Ἐπιβάλλειν**] Paris. A. cum Ap., nisi quod A.: *Διοχίτης* δὲ ἔφη. B. sine var. cum bomb.
- 330, B. **Ἄ γὰρ τοῖς ἄλλοις**] Paris. A. *Διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν καὶ τὸν ἐν Καλοφῶνι κατασκευῆ λουτρῶν διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ σεβαστὸν καλούμενον λουτροῶνα.* Paris. B. *Διὰ τὸν Ἡρακλέα λέγει, οὗ τοῖς ἀγάλμασιν ἕτεροι φιλοτιμοῦνται, ἢ πόλις δὲ τῶ πρώτῃ τῶν Ἑλλήνων νεῶν αὐτῶ ἰδρῶσαι καὶ πανηγύρεις αὐτῶ καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ θέατρα τελεῖν.*
- ib. **Κρατεῖ τὸ παρ' ὑμῖν**] Paris. A. *Ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις· αὕτη γὰρ καὶ πόλις ἐκαλεῖτο· λέγει δὲ τὸ τῆς Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐποίησε Φειδίας ἐξ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος· τὸ οὖν, φησὶν, ἐν τῇ ἀκροπόλει κάλλιστόν ἐστι μετὰ καὶ τοῦ τὰ ἄλλα ἀγάλματα τρόπον τινα τῆς πόλεως προσήκειν οἰκεία εἶναι καὶ ἴδια ἵπερ ἔχουσιν· οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὡς παρ' αὐτῶν διαδεχθέντας ποιεῖν.*
- 330, C. **Ἀγαματοποιούς**] Paris. A. *Περὶ τοῦ λευκοῦ φησι λίθου τοῦ ἀπὸ τῆς Περτέλης, ὃ ἔστιν ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ ἄλλα πολλὰ κατασκευάσθη ἀγάλματα, μάλιστα δὲ τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης.*
- 331, A. **Λυκούργῳ**] Paris. A. cum Ap., omissis tamen prioribus duobus versibus, et *μαντεύσομαι* servans pro *μαντεύομαι* — *ἀνδρῶν δὲ π.* — *σοφώτερος.* Paris. B. cum bomb., sed *Δίξω, ἢ σε θ.* — *ἢ ἐ βροτογενε.*
et infra *τίς εἴη μάλισθ' ἄπ. σοφώτατος.*
- 331, B. **Συγγοῦ**] Supra in Paris. B. *λεῖται.*
- 331, D. **Ἄδυνάτους**] Paris. A. *Ἄδυνάτους λέγει πάντας τοὺς μὴ δυναμένους χρῆσθαι τῶ σώματι πρὸς τὴν οἰκείαν ἀταρκειαν, ἥτοι τοὺς ἀσθενεῖς· κατεχρήσατο δὲ τῇ λέξει, κυρίως γὰρ ἀδύνατοι οἱ πένητες· λέγονται· δυνατοὺς λέγει τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντας, ὧν καὶ οἱ ἐτήσιοι ἐπι-*

τάφιοι, ἀδυνάτους δὲ τοὺς τούτοις προσήκοντας, οὓς τρέφουσι τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν ἐλεοῦντες.

Ἀριθμίου] Paris. B. Ὅτε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστράτευσε Ξέρξης θέλων χρυσίον πέμψαι πρὸς Λακεδαιμονίους, ἵνα δι' αὐτοῦ παραχθέντες συμπράττωσι κατ' Ἀθηναίων αὐτῷ, ἀκούστα ἠνάγκασεν Ἀρίθμιον ἀγαγεῖν· ὁ δ' ἐν Ἀθήναις ἦκει, καὶ κατὰ τύχην ἐάλω τότε ὑπὸ Περσῶν. Ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν, καίτοι μόνου τούτου πανθ' ὁμοῦ τὰ τῶν ἀπολείπεται, δεικνυσιν Ἀθηναίους οὕτω σωφρονοῦντας ἐν ἑαυτοῖς, ὡς καὶ εἴ τις ἀκὼν ὑπερέτησε τῷ Πέρσῃ, τοῦτον εὐθύνειν.

Ἀτίμου] Paris. A. Ἀτίμους ἀντὶ τοῦ ἀτιμωρήτους, ὥστε τὸν φονεύοντα αὐτοὺς μὴ τιμωρεῖσθαι ἢ τινα τοῦ γένους αὐτοῦ. ib.

Ὡς ἀρχαῖα] Paris. B. Ὡσπερ τὰ Σαμοθράκια ἢ τὰ Λυκομήδων. 333, B.

Γεωπεῖναι] Paris. A. Οἱ γῆς ἐνδεῶς ἔχοντες ἀροσίμης· πάντες οὖν οἱ μὴ ἔχοντες ζῆν διενοσ (sic) τῶν ἐχόντων ἑαυτοὺς δεικνύουσιν. Paris. B. Γεωπεῖναι οἱ γεωργοὶ οἱ μὴ ἔχοντες οἰκίαν γῆν ἀροῦν, ἀλλ' ἐπὶ ξένης τοῦτο ποιοῦντες, προστατήν ἔχοντες καὶ δι' ἐκείνου φαινόμενοι. 334, C.

Αὐτῷ λέγει] Supra in Paris. B. Ὅμῳ. 335, A.

Συνέταξ] Paris. A. c. Ap. M., sed παρὰ τῶν Κρητῶν — τοῦ Ἀπόλλωνος ὅτι οὕτω ἐθάρσθησε παραδοῦναι τοὺς νόμους Λακεδαιμονίους. Paris. B. cum bomb. nisi quod παρὰ τῶν κρητῶν — κατὰ μαντ. τ. Ἄπ. desunt. 336, A.

Ὁ δὲ γε αὐτὸς] Paris. A. in his ab Ap. dissentit, quod περὶ τοῖς Ἀθ. Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ. — προσποιήσεται ἑαυτήν — τὴν ἄλλην καὶ — εἰς τὴν Πυθείαν — μέλλει δεεσθαι — λαβὼν οὖν τοὺς χρησμούς — κίττει δέκα φ. — ἵνα μὴ ῥαδίως ἢ τυραννῆσαι, μελετῶσα πείθῃαι τὰς λοιπὰς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Μακεδόνων — ἐτέρας δύο φυλάς, ἵνα ἐὼν καὶ βούληται μία τῶν τυραννῆσαι, μὴ ῥαδίως τοῦτο ποιῶ· ἐκάλεσε δὲ τὴν μὲν τῶν ὑστέρων δύο φυλῶν Ἀντιγονίδα, τὴν δὲ ἐτέραν Δημητριάδα — τῶν βασιλέων. ib.

- ib. Τὰς ἐκ.] Paris. B. c. bomb.
- 337, C. Τὴν κοινότητα] Paris. B. Περὶ Θησείας ἴσως ἂν λέγοι, ὃς συνήγαγεν Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν, ὅθεν καὶ συνοικία θύουσιν.
- 338, A. Ὡσπερ γὰρ ὁ πᾶς οὗτος κ.] Paris. A. Ἐπειδὴ τὸ ἐπιχείρημα φιλόσοφον δοκεῖ καὶ ἀλλότριον τοῦ ῥήτορος, ἐθεράπευσεν αὐτὸ εἰρηκῶς ὁ παλαιὸς λόγος, τουτέστιν ὁ φιλόσοφος· οἰκεῖον δὲ τῷ προκειμένῳ νοήματι εὔρε παράδειγμα· τὸ δὲ νόημα τοιοῦτο· τέσσαρά ἐστι τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν πᾶν σῶμα συνίσταται, ὑγρὸν, ξηρὸν, ψυχρὸν, θερμόν· ἀλλ' οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ζητούμενον, πρόδηλον γὰρ τοῦτο τοῖς ἅπασιν· ἀλλ' ὅτι ἕκαστον τῶν τεσσάρων τουτων στοιχείων ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἕτερα τρία· Πλάτωνος δὲ τοῦτο τὸ θεώρημα, ὅτι οὐδὲν τούτων ἀπλοῦν ἔτι καθ' αὐτὸ, οὐ γὰρ ἂν συνέστη, ἀλλ' ἐφθείρετο τῇ ὑπερβολῇ· ἕκαστον οὖν, φησὶν, ἔχον ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα ἐκ τῶν πλεονάζόντων ἔσχε τὴν προσηγορίαν, ὄντως οὖν καὶ αἱ πολιτεῖαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ κεχωρισμέναι, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄλλων μετέχουσι.
- 339, B. Ἄλλ' ὅσον] Paris. B. cum bomb., sed κατὰ Σοφοκλῆν διὰ τὸ ἔχειν ἢ πόλις.
- 339, C. Τὰ τῇ φύσει] Paris. A. cum bomb., sed χρήματα λέγει, Πλ. δ. τὸ δόγμα — πρῶτον μὲν τὴν ψ. — τρίτον δὲ τὰ ἐκτὸς ἦτοι τὰ τοῦ σώματος, ἅπερ ἐστὶ χρήματα, ἀρχαὶ, φίλοι καὶ τὰ τοιαῦτα. Reliqua desunt. Consentit item B. cum bomb., sed λέγει δὲ ἐκεῖνος — μὲν τῆς ψυχῆς — add. ἥτις ἐστὶ τῆς ψυχῆς.
- 339, D. Βουλήμασι] Paris. B. Βούλεται εἰπεῖν, ὡς οἱ ἄλλοι Ἕλληνας δημοκρατίαν ἔχοντες τῇ μὲν θρασυτέτῃ τῆς γνώμης καὶ τῷ ἐπιθυμῆν τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καὶ μὴ ἐπιεικεῖς εἶναι οὐ συμφωνοῦσι τῷ τῆς δημοκρατίας ὀνόματι, ἀλλ' εἴσι τούτου θρασύτεροι· ἐν δὲ τῷ γνώμην ἔχειν γενναίαν καὶ μεγαλόψυχον εἰς ἅπαντα τὰ πράγματα, ὃ δὴ τοὺς δημοκρατουμένους εἰκὸς ἔχειν, πόρρω τούτων εἰσι· οἱ δὲ λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως

1) Initium servavit Cod. B.

θέλοντες σύνταξιν τὴν δοτικὴν, οὐδὲν λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ γεγενημένοι ποιεῖ τὴν δοτικὴν· δέον γὰρ εἰπεῖν, οὐ συμφωνήσαντες ἐπειδὴ ὁ συμφωνῶν ὑπάρχων τινὶ αὐτῶ κατὰ τὸ συμφωνεῖν διὰ τοῦτο γεγενημένοι εἶπεν (sic).

Ἔνα τῶν] Paris. A. ¹ Τὸν Ἀριστείδην λέγει τὸν Αὐ- 340, B. σιμάχου· οὕτω γὰρ ἦν πένης, ὥστε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον ἐκδοθῆναι ἀνδρὶ ὑπὸ τῆς πόλεως· τοῦτον οὖν ἔταξαν τοὺς φόρους ἐκδεῖναι τοῖς Ἕλλησιν ἕκρινε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησεν.

Ἄπο τῶν μεγίστων τιμ.] Paris. B. cum bomb., nisi 341, A. quod λέγει τὴν περιουσίαν —.

Εἰ δέ ποιν.] Paris. A. Τοῦτο αἰνίττεται εἰς τὴν τυ- 341, B. ραννίδα τῶν λ, ὅτι ἡμᾶ εἰς χεῖρας ἦλθον καὶ σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὡς αὐτὸς φησι. B. Εἰς τὴν μετάστασιν τῶν τετρακοσίων αἰνίττεται, ὅτι ἡμᾶ εἰς χεῖρας ἦλθον καὶ σπονδὰς ἐποιούντο.

Πένταθλοι] Paris. A. cum Ap., omissis tamen omni- ib. bus usque ad νικῶντες, pergit A. οὐχ ὅτι κ. τ. λ. In Paris. B. legitur initium scholii, quod integrum servavit Phot. usque ad πάλην, δρόμον κ. τ. λ. quae rectius in B. omituntur.

Ἄξύτερος] Paris. B. Ἐκ τοῦ εἰπεῖν πρῶτος δε- 341, D. κνυσιν, ὡς ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος πάνθ' ὅσα πρῶται, μετὰ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ μηδένα λυπεῖν πρῶται, ἰστέον, ὅτι δυσκόλως ἐν ταυτῶ ἄξιτης καὶ πρῶτης εὐρίσκεται· ὁ μὲν γὰρ ἄξις καὶ θρασὺς, ὁ δὲ πρῶτος καὶ βραδύς, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησίν.

Τῆς λοιπῆς σ.] Paris. B. c. bomb., praeterquam ib. quod καὶ γὰρ ὁ Ὀμηρος τῶν λόγων τῷ σοφίας ὀνόματι χρ.

Γένη] Paris. A. Γένη τὰς ἀναιρέσεις τῶν φιλοσόφων 342, A. λέγει, οὐ τέρθηκε τῷ σώζεσθαι τὰ βιβλία. Paris. B. Επειδήπερ ἡ πόλις εὐτυχῆς ἐστι κατὰ πάντα καὶ ἡ φιλοσοφία ἐντεῦθεν ἐξέλαμψε δια Πλάτωνα καὶ ἑτέρους καὶ πρὸς πᾶσαν γῆν ἐβρόύηκε, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ οὐ τέρθηκεν.

1) Initium legitur quoque in B.

- 342, C. Προηρουσίαν] Paris. A. cum Ap. consentit, transpositis majoribus enarrationis partibus, incipit enim ab ἡ δὲ ἱστορία — τουτέστι πρὸ τ. ἀρ. κ. τ. λ.
- 342, B. Βασιλεῖς] Paris. A. et B. Εἰς Ἀδριανὸν ἀποστίνει τὸν λόγον, οὗτος γὰρ τοῖς ἔθνεσιν ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ τιμῶν τὰς Ἀθήνας ἐμὲ τιμᾶ.
- 342, C. Ἄετὸν ἐν νεφ.] Paris. A. c. Ap., in quo post ὀρνέων haec inserit: ὡςπερ γὰρ οὖν, φησὶν, ὁ ἀετὸς προέγει τῶν ἄλλων, οὕτω καὶ vid. Ap. — πολισμάτων· ἐστὶ δὲ τοῦτο ἀπὸ χρημοῦ — ὃν deest — ἀγελείης — ἀετὸς —. B. sine ulla discrepantia c. bomb.
- 343, A. Τὸ τῆς σ.] Paris. A. cum Ap., sed in clausula scholii: καὶ ἄλλοι καὶ ἔρεισμα Ἀθηνᾶς, reliquis omissis. B. cum bomb., sed μετὰ τὰ ἐν Αἰγὸς π. — καὶ ἐρωμένοις —.
- ib. Εἶσω πίπτειν] Paris. A. Ἐντὶ τοῦ νῦν δέ μοι δοκεῖ πάντα ταῦτα μικρὰ εἶναι καὶ οὐκ ἔχουσθαι τοῦ ἀληθοῦς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥιπτούντων τοὺς κύβους καὶ ἔξω τῶν φιμῶν ῥιπτούντων. Consentit cum his B. usque ad ἀληθοῦς· εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν, ὅταν ἐντὸς τοῦ σκοποῦ πέμπωσι τὰ βέλη.
- 344, A. Πέπλου] Paris. A. cum Ap., sed Πέπλον λέγει κ. τ. λ. — ἄρμενον — ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένη ἡ — τοῦτο ὅτι — παρθένων εἰργ. πέπλους ἀνατιθεῖσαι τοὺτους τῇ Ἀθ. ἐν ταύτῃ πανηγύρει. Paris. B. cum bomb., nisi quod medio in scholio ἐποίουν οὖν τοῦτο —.
- ib. Θεωρία] Paris. A. Τῇ πανηγύρει ἢ τῇ θυσίᾳ ἢ τῷ ἀγῶνι.

ADDITAMENTA LEIDENSIA.

Transmissis jam ad Broennerum, spectatae comitatis et facilitatis virum additamentis, quae supra ex Codd. Paris. dedi, en subito laetissimus a Creuzero, V. D. allatus est nuntius, fore, ut proxime Jacobus Geelius, professor Leidensis, quae ipse ex Codice praestantissimo, cujus passim injeci mentionem, descriperat, ad me mitteret. Dederat autem J. Geelius, nullo omnino mihi beneficio devinctus, litteras ad Creuzerum VII Cal. Nov. MDCCCXXIV, quibus se apographum ex Cod. Leidensi confectum ita mihi concessurum significavit, quasi, re integra, ne manum quidem unquam huic operi admovisset. Qua in re dubius profecto haereo, utrum magis admirer eximiam in describendis his scholiis accuratorem, an liberales et ingenuos praeclarissimi Geelii mores verecundius suspiciam. Rarissime enim fit, ut doctus aliquis laboris, cujus ipsum minime oportuit poenitere, qui quam molestus sit in describendis, immo haud raro divinandis litterularum evanidarum vestigiis, praeclare, qui huic rei accuratius aliquando operam navarunt, sciunt, ejus laboris usum ut ignoto, sola viri alicujus primarii auctoritate permotus usum ultro permittat. Tibi igitur, tibi inquam, Clarissime Geeli, ut unice liberalem in hac re te praebuisti, quidquid ex his additamentis Leidensibus huic scholiorum in Aristidem editioni decoris accessit, refero acceptum.

Quodsi vero cui haec additamenta minus copiosa videantur, is haec secum cogitet: me ad unam omnes enarrationes sive ex Codd. mscr. Monacensibus, Schellersh.

Palat. Pariss. sive ex editis supra propositas, ubi item in Leidensi legerentur, nonnisi excerpta lectionis varietate, leviter tantum significasse, rectius me et otio et commodo legentium, si novas in superioribus neglectas enarrationes attulissem consulturum arbitratus; sin minus novas, at eas quidem, quae nonnihil a superioribus recederent.

Quae scholiis subjectae sunt notulae, eas Geelii V. D. credas velim, plura profecto addituri, si scholia edendi, quod ceperat, consilium explicuisset; meas autem ipsius paucas ad modum, ubi visum est, inserui. Utrasque fac ut benigno animo excipias, lector, et vale.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΛΑΝΑΘΗΝΑΙΚΟΝ

ΣΧΟΛΙΑ.

Τροφεῦσι] Τροφείας τοὺς διδασκάλους καλεῖ· περὶ τροφείων P. 160, C. δὲ διαλεγόμενος καλῶς προέταξε τοῦ νόμου, ¹ δεικνύς ὅτι μεγίστη τιμωρία ὑπόκειται τῇ τοῦ νόμου κολάσει οἱ μὴ σπεύδοντες τοὺς γονεῖς θεραπεύειν· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐν τῷ προοίμῳ προστίθησι λέγων, δι' ἣν ἦλθεν ἐπὶ τὸ ἐγκώμιον τῆς πόλεως· ἐν γὰρ Ἀθήναις διδασκτεῖς ἀμείβεται τὴν πόλιν τῆς παιδείσεως τροφέα αὐτὴν καὶ πατέρα καλῶν, ² πεποίηκε δὲ τὸ προοίμιον ἀναγκαῖον, νόμον ὀνομάσας τὸν ἐπιτάκτονα ³. ὠνόμασε δὲ καὶ βαρβάρους τιμῶντας τὸν νόμον, πανταχόθεν αὐτὸν δεικνύς κάλλιστον· εἶτα καὶ τὸν χρόνον προεῖρηκεν (f. προσεῖρηκεν) εἰπὼν παλαιός, νόμον γὰρ ἔπαινος ὁ χρόνος· διὰ δὲ τοῦ ἐστὶ χρησιμότερον αὐτὸν ἐμφαίνει δηλῶν τὸ ἀφέλιμον τῶν νεαρῶν (sic quoque Paris. A.)

"Ὅση δυνατῆ] "Ὅσα ὁ μαθητὴς δύναται, κἂν μὴ πρὸς ἰβ. ἀξίαν ἰσχύση· οὐ γὰρ τις δύναται διδασκάλους κατ' ἀξίαν ἀμείψασθαι, εἰ τῆ ⁴ ψυχῇ προὔπηρχεν εὐεργετούμενος.

Δοκῶν γε δήπως εἰς Ἑλλ.] Σοφούς καὶ Μένανδρους· ἰβ.

"Ἑλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες
καὶ

Μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τινος.

1) Scr. τὸ νόμος vel τὸν νόμον. Mox legendum videtur τοῖς μὴ σπεύδουσι. — 2) Referuntur haec ad pag. 161, B. — 3) Aut exciderunt quaedam, aut subaud. ἐγκωμιάζειν vel χάριν ἐκτείνειν τῇ πόλει. — 4) Cod. Εἰ τε ψυχῇ.

Ἐνὲς δὲ οὐκ ἐπὶ ἔργου τὴν σύνδεσιν τοῦ κόλου, διὰ ἐφεξῆς ἔχειν τὸν σύνδεσμον, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐπίτασιν δηλοῦ, ἀντὶ τοῦ λογιζόμενοι παρτελλόγημος εἶναι.¹

161, A.

Μάλιστα μὲν γὰρ] Vid. ed. ad Χάριν ἐκτίθειν, a quibus in his fere recedit Cod. Leid. ἐπειδὴ γὰρ τροφεῦσι χάριν εἶπεν ἐκτίθειν, τροφή δὲ κ. τ. λ. — καὶ ταύτην Ἀθηναίοις — διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν μάλιστα μὲν γὰρ — διεβάλλοντο — αὐτὸς τοῦτο² — αὕτη ἢ πόλις ἐφεῦρε παρὰ τῶν Θεῶν δεξαμένη. Διπλῆν δὲ τὴν κατασκευὴν μία λέξις πεποίηκεν· ἐπειδὴ γὰρ καὶ ἡ τοῦ σίτου καὶ ἡ τῶν λόγων τροφή καλεῖται, εἰκότως διπλῆς ἐμνήσθη κατασκευῆς, καὶ τὸ μὲν τοῦ σίτου κατὰ παραδρομὴν λέγει· τὸ δὲ τῶν λόγων ἐπεξεργάζεται· τοῦτο γὰρ αὐτῶ τὸ δοξαζόμενον.

ib.

Οὓς ἂν ἡ τύχη³] Τύχη γὰρ ἢ ἀπόρους ἢ εὐπόρους δίδωσι πατέρας, ὁ δὲ⁴ χρόνος, ἀφ' οὗ γέγονε καὶ οὐχ ἑτέρου τινὸς εἶναι· κοινῆς (Cod. κοινούς) δὲ, διὰ τοῦ σίτου λέγει, κοινὴ γὰρ τροφή vid. ed.; a quibus in his discrepat Leid. C. πρώτους αὐτούς — δι' Αἴδου καὶ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου τοῖς ἄλλοις μεταδοῦναι.

ib.

Ἐπανύμους] Ὅμηρος τὸν σῖτον Δημήτερος ἀκτῆν (II. XIII, 322) λέγει καὶ ἡ Ἀττικὴ δὴ τοπρὸσθεν ἀκτῆ ἐκαλεῖτο.

161, B.

Ἦρκει⁵] Κἂν παραλείπω τὴν τῶν λόγων τροφήν, ἢ τοῦ σίτου ἰκανὴ ἦν, πάντας ὑμῖν εὖνους παρασκευάσαι.¹

ib.

Τῆς ὡς ἀληθῶς καθαῖρας] Τοῦτο πρὸς τὸ νενομισμένης⁶ ἀντέθηκε· τὸ δὲ καθαῖρας εἶπεν, οὐχ ὅτι ἡ τοῦ σίτου τροφή ἀκάθαρτος καὶ ἐναγῆς, ἀλλὰ καθαῖραν καλεῖ τὴν ἄλυπον καὶ ἀβλαβῆ τροφήν· διὰ δὲ τῆς συνεχίας τῶν λέξεων τὴν τοῦ λόγου τροφήν σεμνοτέραν ἀποδείκνυσιν⁷.

1) Vox *παρτελλόγημος*, nisi corrupta sit, accedat lexicis. Totam autem haec Aristidis defensio subobscura est, nec mihi liquet, qualis designetur *σύνδεσμος τοῦ κόλου*. — 2) Leg. cum schol. ed. αὐτὸ τοῦτο. Vult autem schol. hoc ipsum *retorsis adversariorum argumentis, affirmat*. — 3) Cod. *κἂν εἰ τύχη*. — 4) Cod. *ὄρε χε*. — 5) Hoc sch. Canteri manu adscriptum est, aliunde desumptum: hinc corrigatur sch. ed. — 6) Cod. *νενομισμένον*, sed vid. supra. — 7) Significat schol. periodi membra, sine copula sibi succedentia. Itaque in Aristide pro *καὶ διαφ.* videtur legisse *τῆς διαφερόντως*. Quod fortasse in rhetore scribendum est.

Τῆς ἐν μαθήμασι] Μαθήματα τινές φασι τὸ μαθεῖν 161, C.
 ἔργον τι, οἷονεὶ τεκτονικόν, λόγους δὲ τὸ λέγειν· ἄλλοι
 δὲ φασι μαθήματα μὲν τὴν φιλοσοφίαν, λόγους δὲ τὸ
 λέγειν· ἄλλοι δὲ φασι· μαθήματα μὲν τὴν φιλοσοφίαν,
 λόγους δὲ τοὺς πολιτικούς, οἷονεὶ τοὺς ῥητορικούς.

Ὡς τὰς μὲν ἄλλας χαρίτας] Ἄντι λόγων φησὶν ὅπλοισι
 χρήσασθαι ἢ ἄλλου τινὸς φιλοτιμία· δικαίως δὲ, ὅτι δεῖ
 τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι.

Ἄλλα καὶ τὴν ἀπὸ τ. λ.] Ἔχει γὰρ καὶ τὸ δίκαιον τ. 162, A.
 ἀμ. κ. τ. ὅμ. τ. εὐεργ. (vid. ed.) τὸ ἀπὸ τοῦ λόγου,
 γὰρ ἢ (f. κυρίως γὰρ ἢ) διὰ τοῦ λόγου πρὸς λόγους ἀμοιβῆ
 καλεῖται εὐλογος.

Μηδεὶς δὲ ὑμῶν] Ὡσπερ εἰ ἔλεγεν, ἂν (l. ὦ ex Arist.) ib.
 καὶ νῦν ἀκροαταὶ τῶν λόγων καὶ λόγοις συνέσσοντες· ἔοικε
 δὲ τι αὐτό * συνήσειν τισὶ τὸν λόγον· προστησά-
 μενοι ἀντὶ τοῦ προησάμενοι καὶ Δημοσθένης, τὰ τῶν
 Ἀμφικτυόνων δόγματα κοινῇ προστησάμενοι· ἴσως
 δὲ καὶ εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεται, ὅτι ἐπιτάφιον σχηματι-
 σάμενος ἐγκωμίον εἶπε, λοιπὸν⁵ ἐπὶ τῆς πόλεως, τὸν φα-
 νερόν τοῦ ἐγκωμίου ἀγαῖνα δεδοικώς· διὸ ἐπήγαγεν ὅτι ὑπέ-
 στημεν (Cod. ὑπέστηκεν) ἐκ τοῦ φανεροῦ τοσοῦτον ἀγαῖνα.

Φαυλότερον] Ἄντι τοῦ ἀσθενέστερον· ἔστι δὲ συγκρι- ib.
 τικόν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ. οὐδὲ γὰρ κακός ἐστιν ὁ λόγος, ἵνα ἴ-
 λαβῆς καὶ τὸ σχῆμα κακότερον· ἐργώδη δὲ φησι τὴν περὶ
 τὰ κεφάλαια διάθεσιν· ὥστε μὴ ἐκ τοῦ προφανοῦς δοκεῖν
 αὐτὸ τοῦτο βούλεσθαι τὴν πόλιν ἐγκωμιάζειν, ἀλλ' ἐν σχή-

1) Forte leg. ἀντὶ λ. φ. λόγοις χαρίσασθαι καὶ μὴ et cet.
 2) Sic scripsi pro συνέσσοντες. Quae sequitur lacuna, hanc aliiis
 supplendam relinquo. Verba Δημοσθένης — δόγματα e marg.
 substitui pro monstruosis δὴ μηδὲν τὰ των... πράγματα. Habuit
 illa, ut videtur, Canterus ex alio cod. Demosthenis locus est de
 Pace p. 62. ed. R., cujus tamen verba schol. perperam in partes
 vocavit. In Demosthene προστησάμενοι est praetendentes, apud
 Arist. prae me ferens, proponens, quod vidit Steph. Thes. L.
 Gr. t. I. p. 1787. hunc ipsum locum citans. Illud κοινῇ vel in
 Dem., legit schol. vel addidit, ob proxime praecedens κοινὸν ἐφ'
 ἡμᾶς ἀγαῖωσι τὸν πόλεμον. — 3) λοιπὸν κ. τ. λ. Verbis ἐπὶ τῆς
 πολέως τὸν φανερόν e marg. desumptis lacunam supplēvi. Pro
 λοιπὸν lege λόγον. — 4) Num ὅταν?

- ματι τοῦ λόγου τινὶ μικροτέρῳ τοῦτο ποιεῖν, ὡςπερ Θουκυ-
 δίδης καὶ Δημοσθένης ἐν ἐπιταφίοις καὶ ἄλλοις (f. ἄλλοι).
- 162, B. Μάλιστα μὲν γὰρ] Τὸ σχῆμα τοῦτο καλεῖται π. ¹. Τε-
 νὴς δὲ λέγουσιν, ὅτι κακῶς ἐποίησεν, ἀπὸ τοῦ μείζονος λύ-
 σασ τὸ ἔλαττον, vid. add. Paris. ex Cod. A., a quo in
 his differt Leid. ὅτι δεῖ τιμῆσαι θεοὺς καὶ οὐ χρεῖα ² περὶ
 τούτων ἀπολογεῖσθαι, ὅ ἐστι περὶ τῶν μεγίστων· πολὺ πλέον
 μείζον ³ γὰρ ἐστὶ τὸ θεοὺς ἐγκωμιάσαι ἢ πόλιν. αἰτίας δὲ
 λέγει μέμνησεν· τὸ δὲ οὐ παρεῖται ἢ παραλέλειπται, φη-
 σὶν, τὸ ἐγκωμιάζειν θεοὺς, ἢ εἰς ἑαυτὸν αἰνίττεται, ἐπειδὴ
 ἔγραψε καὶ ὕμνους.
- ib. Ἡμῖν γε παρ.] Vid. additam. ex Cod. Paris. A. et
 D. Leid. — ὕμνους — αἰτίαν ἐπιλύεται — ὡς οὐκ ἀρμ. —
 οὐ γὰρ αἰεὶ τὸν κλ. λέγει — οὐκ ἄξιον — ἐπειδὴ οὐκ ἐμοὶ
 — τοῦτο ut in D. om. — ἐπιτηδεύεις.
- 162, C. Χαλεπὸς διεν.] Ἡ δὲ ἄλλου ⁵ ἐνεγκεῖν ἢ ἀντὶ τοῦ βα-
 στάσαι ἢ Θουκυδιδεῖος εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀνύσειν, ὡς ἐκεῖ-
 νος εἶπε· διέφερον τὸν πόλεμον ἀντὶ τοῦ ἡγνυόν· ἐκ-
 δραμὰς δὲ λέγει ⁶ τὰς ἐκφυγὰς, ὅ ἐστι μερισμούς· ἢ ἐκ-
 δραμὰς τὸ ἀπὸ τοῦ προκειμένου πράγματος εἰς ἕτερόν τι με-
 ταβαῖνον, ὅσον εἰ λέγων τις ὑπόθεσιν τινα μεταξὺ λέγοι
 τι διήγημα καὶ πάλιν εἰς τὸ προκειμένον ἐπανέλθοι.
- ib. Μὴ οὐ σὺν μερ.] Leid. c. Pariss. facit, sed οὕτω
 καὶ αὐτὸς κ. τ. λ. ⁷.
- ib. Πρὸς δὲ τούτοις] Vid. Pariss. sed τὸ δὲ ἐξῆς — ἐπερ-

1) Videtur leg. περιτροπή, cujus figurae meminit supra ad verba
 μάλιστα μὲν γὰρ p. 161, A. Vid. Ern. in Lex. techn. voce περιτρο-
 πῆ et λύσις. Hinc autem corrigatur sch. ed. in quo pro μικρὸν
 λέγειν leg. τ. μ. λύειν. — 2) Alia exempla hujus usus vocis χρεῖα
 non succurrunt. Legitur tamen quoque in schol. ed. — 3) Al-
 terutra vocum πλέον μείζον abundat et delenda est. — 4) Leg.
 δεῖ τὸν κλέπτῃν λέγειν. — 5) Corrupta, f. leg. τὰ δὲ χαλεπὸς
 διενεγκεῖν. Sequens εἶπεν scripsi pro εἶπεν. Thucydidem sig-
 nificat I, 11. cujus schol. cum Aristidis schol. convenit, et sua
 habet ex Suid. s. v. διέφερον. 6) Sic scripsi pro λόγος; mox re-
 finxi corr. μερισμένους et τὸ pro τὰς. — 7) Cave ex his verbis
 aliquid mutes in Demosth. Olynth. I, in., ubi legitur ὑμετέρας, po-
 stulante sententia, adeo ut schol. nullum in loco Demosth. prae-
 sidium habeat.

χόμεθα εὔρειν, ἴνι χρησόμεθα ἀπὸ τούτων τῶν εἰρημέ-
νων, ἢ τίνα παραλείπομεν, μείζον ἔχοντες ἔργον ἐπὶ τὸ σκο-
πεῖν, τί παραλείπω τῶν ἐκείνοις εἰρημένων, ἢ εὔρειν, τίνα
χρησόμεαι· ἔθνη δὲ καλεῖ τοὺς ῥήτορας, τοὺς γραμματι-
κοὺς καὶ τοὺς τοιοῦτους· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰ-
ρηκότων καὶ τῶν ἐγκωμιασθέντων (ἢ ἐγκωμιασάντων) τὴν
εὐκλειαν.

ἽΟτι φυλαξόμεθα] Vid. add. Pariss. ad superiora inde 162, D.
ab οἱ ἄλλοι, φησὶν, οἱ ἐγκωμιάζοντες κ. τ. λ., sed Leid.
ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἔχω καὶ μείζω τούτου ἄγωνα, τὸ ζη-
τεῖν τὸ ἀποφυγεῖν κ. τ. λ. φυλαξόμεθα τούτων.

ἽΆλλων γὰρ ἄλλα] Ἐκαστος, φησὶν, μέρος ἐπήνεσεν, ὃ
οὐ τολμήσας εἰς ἅπαντα καθεῖναι ἑαυτὸν καὶ ἅτι περὶ πάν-
των τὸ ὅλον πεπλήρωτο, ἕπερ γὰρ ἄλλος παρήκεν, ἄλλος
ἐπλήρωσεν, Ἡρόδοτος μὲν γὰρ κ. τ. λ. vide ed. ib.

Καὶ χωρὶς] Οἷον τὸ εἰπεῖν τὰ Ἑλληνικὰ Ξενοφῶντος 163, A.
βελτίον, καὶ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου· κοινῇ δὲ πρὸς ἅπαν-
τας, ἐπειδὴ πάντες σποράδην εἰρήκασιν, αὐτὸς συλλήβδην
ἅπαντα διεξέρχεται.

Τοὺς ἄνω χρ.] Leid. maximam partem cum Paris. D. 163, B.
facit, nisi quod λεληθότα — τῶν κατάμερισμῶν σχ. χρησά-
μενος, ἄνω χρόνους λέγει τὸ (ἢ τῶν) εἶναι αὐτὴν τὴν
ἀρχαίαν, διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐν τ. π. κ. χ. κ. τ. ποιεῖ διὰ τ. π.

Τὰ πρὸς τοὺς θ.] Ἐντὶ τοῦ, τὴν ἀναστροφὴν μετὰ θεῶν ib.
κοινῶς κατώρθωσαν· κοινωσίαν γὰρ θεῶν πρὸς αὐτοὺς ὁ δηλοῖ.

ἽΑπὸ τοῦ παρεϊκοντος ὅ] Vid. Paris. A., sed Leid. in ib.
Thucydidis verbis παρεϊκον servavit.

Οἱ δὲ τοὺς ἐπὶ τῶν καιρῶν] Ὡς μὴ δυνάμενοι τοὺς ib.

1) Haec mutila sunt et, quoquo velis modo, ex ipso Aristide integranda. Sequens τίνα scripsi pro τίνι. — 2) Leg. τούτων, sc. ἀγῶνα. Mox videtur leg. τὸ ζητεῖν ἀποφυγεῖν, ὅτι et cet. ὅτω scripsi pro οὕτω. — 3) Sic dedi pro ἐπαινεσεν et mox παρά pro περί. — 4) Inser. διὰ et sequens τὴν delendum, ortum ex fine vocis αὐτὴν. — 5) Num Ἀθηναίους? — 6) Vulg. Aristidis παρεϊκοντος. Utrumque defendi potest. Locus Thucydidis est IV, 36. ubi similis est lectionis varietas, cf. ibi Duk. et Gottlieb. in notis, et Steph. Thes. L. Gr. in voce παρεϊκω.

κατὰ καιρὸν Ἑλληνικοὺς πολέμους διηγήσασθαι μέρος αὐτοῦ εἰρηκασί.

163, C. Τὴν πολιτείαν] Τὴν δημοκρατίαν λέγει· αὐτὸς δὲ ἐν τῷ τέλει, ¹ τοῦ λόγου δείκνυσιν, ὅτι τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἄλλων πολιτειῶν εἶχεν ἐν ἑαυτῇ.

ib. Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἐπιταφίως] Εἰς Θουκυδίδην αἰνίττεται, ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ προγόνων ἐγειρομένων ² παρέλιπε· παρῆκε δ' αὐτὸ, ἵνα μὴ ἐπαιῶν τοὺς προγόνους αὐτὸ σεμνότερον δείξῃ τὸ κακόν.

164, A. Καὶ μὴν οἱ μὲν] Οἱ μὲν τὴν σφίαν αὐτῆς ³ δοκοῦντες ἐγκωμιάζειν, φησὶν, οὐκ ἐνεγκωμιάσαν· αἰνιγμα γάρ ἐστι τὸ δοκεῖ εἶναι τι μὴ ὄν. Vid. add. Paris.

ib. Οἱ δὲ τὰς ἀπ.] Εἰς ἕτερον ⁴ ἀποτείνεται, ὃς vid. ed.

ib. Τὴν κοινότητα] Ἀντὶ τοῦ μετριότητα· Φιλανθρωπίαν δὲ, ὅτι σύνηθες τοῖς Ἀθηναίοις φιλοφρονεῖσθαι τοὺς ξένους.

ib. Οἱ μὲν τοῖς συγγράμμασι] Ἀντὶ τοῦ κατὰ πάρεργον τὸν ἔπαινον πεποίηται, οὐχὶ δὲ προηγουμένως, ὃ καὶ καθαιρετικὸν τοῦ ἐγκωμίου.

ib. Ἀπαντες ἢ τῷ βουλήματι] Ὡς φασιν ⁵, εἰ λέγει τινὰς μὴ εἰρηκότας τὰ πάντα τῆς πόλεως ἐγκώμια, ὅτι οὐκ ἦβ. κ. τ. λ. vid. add. Paris., verum δείκνυσιν ὡς δυν. — φαιμὲν ὅτι — μὴ ἑαυτὸν —.

164, B. Ἀλλὰ ὡσπερ πέλαγους] Τῶν παραβολῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀποδιδόμεναι, οἷον ὡσπερ πέλαγος μέγα ἐν ⁶ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς οὐ παρέχον τέλος εὐρεῖν, τῷ θεωροῦντι ἄπειρον δείκνυται ⁷, οὕτω καὶ τὰ τῆς πόλεως ἐγκώμια πολλὰ ὄντα ἀπορεῖν ποιῶ τὸν ἐγκωμιάζοντα· αἱ δὲ ἀναπόδοτοι, ὡσπερ νῦν ὁ Ἀριστείδης· ἔστι δὲ ὅτε καὶ ταῖς ἀποδιδόμεναις κέχρηται παραβολαῖς, καὶ οὐκ ἀεὶ ταῖς ἀναποδότοις· δύναται δὲ εἶναι αὕτη ἢ παραβολὴ ἀποδιδόμενη, ἐὰν ποιήσῃ τὴν

Respicit p. 341. — 1) Scr. ἐγκώμιον, Cant. Mox. pro αὐτοῦ dedi αὐτό. — 2) Cod. αὐτοῦ. — 3) Scr. Ἐφορον, quod habet etiam sch. ed. Forte autem hujus scriptum de Jonum colonia pertinuit ad ejus historiarum libros, qui XXX numero fuisse feruntur. — 4) Scilicet alii Aristidis interpretes. — 5) Ser. ὄν. 7) δείκνυται rarius pro φαίνεται. Huc faciunt, quae annot. Wyt. ad Phaedon. p. 160.

σύνταξιν οὕτως, καὶ ὅσον ἕκαστος καθορᾷ, ταῦτο θαυμάζει, ὡς περ πελάγους ἀπείρου καὶ ὀφθαλμοῖς οὐχ ὀρίζοντος, ἀντὶ τοῦ οὐ παρέχοντος ὄρον, οὐ διδόντος τέλος διὰ τὸ ἀπείρου καὶ πολὺ μῆκος αὐτοῦ· καὶ ὡς περ τὸ μέτρον, φησὶ, τοῦ πελάγους οὐ δύναται τις ὀρίσσει τοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τὸ τέλος ἰδεῖν, οὕτως οὐδὲ τὸ τέλος τοῦ ἐγκωμιάσαι τὴν Ἀττικὴν δύναται ἰδεῖν, καὶ ἐπαινέσαι τὴν πόλιν ἄχρι τέλους.

Ἵσπερ αἶνιγμα] Ὡς πρὸς ἑαυτὸν κ. τ. λ. vid. ed., 164, C. nisi quod τοῦτο· λέγων γὰρ — κατὰ μέρος, φησὶ τοῦ π. — τελείου τὰ ἐγκωμιαστικά· λόγου. Τί δέ ἐστιν αἶνιγμα, αὐτὸς ἐξηγεῖται, τὸ ὄν καὶ μὴ ὄν, οἶον λίθος καὶ οὐ λίθος, κίσσηρις,¹ ἀνὴρ καὶ οὐκ ἀνὴρ, εὐνοῦχος, καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ἡ πόλις τοιγαροῦν ἐγκωμιάσται μὲν τῷ μέρος αὐτῆς τινὰ ἐγκωμιάσαι· οὐκ ἐγκωμιάσται δὲ τῷ μὴ πάντα ἀκοῦσαι².

Οὐ τοῦ παντὸς ἀμαρτήσεται] Μέρος, φησὶν, εἰπὼν τὸ ib. πᾶν ἐπλήρωσεν· εἰ δὲ τοῦτο, δῆλον ὅτι τὸ μέρος πρὸς τέλειον ἀρκεῖ ἐγκόμιον.

Αἰτίαν] Αἰτία λέγεται καὶ κ. τ. λ. vid. ed. ad Οὐ ib. δὴ δίκαιον, recedit Leid. in his: γενέσθαι ἐκείνης τῆς αἰτίας τῆς ἐχούσης τὸ φαῦλον ὄνομα, διότι κ. τ. λ. Αἰτίαν ἥτις ἦν τὸ βούλεσθαι περὶ τούτων αὐτὸν εἰπεῖν διὰ τὸ μηδένα ἕτερον τοῦτο πεποιηκέναι· πείρω, τόλμη.

Νυνὶ δὲ ὡς περ] Ἡ σύνταξις οὕτως· ὡς τῶν ἄλλων 165, A. ἡγεμῶν ἐγένετο, οὕτω γνώριμόν ἐστι. ὅτι καὶ τῶν λόγων πρῶτον ἡγεμῶν ἐγένετο, ἢ οὕτως· ὡς περ δῆλόν ἐστι, ὅτι τροφὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων ὑπάρχει ἢ Ἀττικῇ, οὕτω γνώριμόν ἐστι, ὅτι καὶ τῶν λόγων ἀρχηγὸς καθίσταται· διὸ οὐκ ἀλλοτρίοις τῆς πόλεως ἐγκωμίους χρώμεθα, ἀλλ' αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας ἐγκωμιάζοντες οὐ μετρίως ἐπαινοῦμεν κατὰ τὸ δυνατόν, ἢ οὕτως· εἰ μὴ ἦν, φησὶ, ἔν καὶ τοῦτο τὸ τῶν λόγων ἀγαθὸν τῆς πό-

1) Haec melius, quam ed., qui τοῦ ἐγκωμιαστικοῦ. — 2) De lapide κίσσηρις, vid. Steph. Thes. t. IV, p. 1225. — 3) F. ἐγκωμιάσαι.

λεως σὺν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς, οὐκ ἂν ἴσως ἦν με δίκαιον τοιοῦτον ἀγῶνα ὑποστήναι¹.

ib. Οὐδ' ἐτέρωσε φέρουσαν] Ἀντὶ τοῦ ξένην ὁδόν, του-
τέστιν ἐπὶ ἄλλην πόλιν, οἷον οὐκ ἐθύβαι σεμνήρονται,² ἀλλὰ
τοὺς λόγους, δι' ὧν Ἀθηναῖοι κηρύττονται.

165, B. Εἰρημένον] Ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης κέχρηται τῷ νοήματι
ὡσπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου λέγει τῷ,³
εἰς τὸν Λισχίνην διαβολῶν, οὕτω, μηδὲν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῷ
πολλῶν εὐπορεῖν, (leg. λέγει ἀποροῦντα τῶν — et statim
οὐ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, ἀλλὰ τῷ πολλῶν εὐπορεῖν) οὕτω
καὶ Ἀριστείδης τὴν ἀπορίαν ἑαυτοῦ ποιεῖν τὸ πλήθος τῶν
ἀρετῶν, καὶ εἰσβάλλει εἰς κεφάλαια· ἐστὶ μερικὸν κροοίμιον,
ὡσπερ ἐν τοῖς δικανικοῖς λόγοις τὸ προκαταστατικόν· ἀνέξη-
τικὸν δὲ ἐστὶ σχῆμα τῶν ἐγκωμίων, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πλή-
θος καὶ τὸ ἴσον τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς· τὸ δὲ κοινὸν
νόημα ὡσπερ ἴδιον πεποιεῖται· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν εἰρημέ-
ρου εἶπεν εἰρημένον, ἄττικῶς. Κοινὸν δὲ τὸ σχῆμα οὕτως
Ὀμηρος⁴ μὲν γὰρ φησι

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
καὶ Δημοσθένης· οὐκ ἀπορῶν δ' ὁ τι χρῆ περὶ σοῦ
καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρῶτον μνησθῶ.
Τεχνικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ· ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἔχει λέγειν τὸν
οἰκιστὴν, οὔτε τὸ γένος τοῦ κτίστου, οὔτε τὴν πατρίδα,
(αὐτόχθονες γὰρ Ἀθηναῖοι) ἔθος δὲ τῷ ἐγκωμιάζοντι πόλιν,
τὸν οἰκιστὴν ἐπαινεῖν καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, κυρίως ἑαν-

1) Postrema hujus sch. verba Aristidis sententiam paullo
abstrusioiem praeclare aperiant; quod ideo moneo, quia latinus
interpres totam hanc periodum perperam reddidit. — 2) Leg. οὐχ
αἱ θῆβαι σεμνήρονται, non Thebae a nobis laudantur. Post se-
quen. λόγους excidit fortasse λέγω. — 3) Forte περὶ τῶν. Mox
pro οὕτω leg. οὐ τῷ, quod Cant. jam in marg. adscripsit. Lo-
cus Dem. est p. 270. ed. R. Quod autem dicit schol. κέχρηται
τῷ νοήματι, videtur significare: hic Ar. transitione utitur, ab-
soluto exordio ad ipsum orationis argumentum accedit. De hac
potestate vocis νόημα vid. Ern. s. v. Ad sequentia pertinent, quae
habet Sopater diaio. p. 310, καλὸν ἐν τούτοις τῶν ζητημάτων προ-
καταστατικοῖς χρῆσασθαι νοήμασι καὶ μὴ ἀπλῶς εἰσβάλλειν εἰς τὴν
κατάστασιν. De προκαταστάσει fuse agit Hermog. de Inv. II, 1. —
4. Hom. Od. IX, 14.

τὸν εἰσήγαγεν ἀποροῦντα, πόθεν ἄρξεται τῶν ἐγκωμιῶν τῆς πόλεως. Vid. add. Pariss.

Εἰς τὸ πλέον τοῦ φανεροῦ] Ἄντι τοῦ ἄδηλον, τὸ γὰρ 165, C. πλέον τοῦ φανεροῦ ἄφανές καὶ ἄδηλόν ἐστι, καὶ τὸ πλέον τοῦ προχείρου οὐἀνέτοιμον· τὸ δὲ ἐν κύκλῳ δοκεῖ γεωμετρικόν, ἐν γὰρ τῷ κύκλῳ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ ἴσαι τυγχάνουσιν· βούλονται οὖν δεῖξαι πάντα τὰ μέρη τῆς πόλεως τῶν ἐγκωμιῶν ἴσα· φησὶν οὖν ἐξ ἀμφοτέρων ἄδηλον εἶναι τὴν ἀρχήν. Τοῦ φανεροῦ· ὁ νοῦς οὕτως, οὐ μόνον πρὸς τὸ πρεσβυτάτην τὴν πόλιν καὶ ἀφανῆ ὑπάρχειν τὴν ἀρχαιογονίαν αὐτῆς, ἅτε δὴ αὐτόχθονος οὔσης, δυσχερές μοι ἐπαινεῖσαι τὴν Ἀττικὴν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ἐγκωμιῶν ἐν καλῷ ὄντων ἀπορῶ οὐ μόνον ὁ μὴ δυνάμενος εἰς ὃν ἰσχυρῶς συντάξαι τὰ πάντα ἐγκώμια, ἀλλὰ καὶ δυσχερές ἐστι κρῖναι, ποῖον δεῖ πρῶτον τάξαι ἐγκώμιον.

Ἄλλα γὰρ ἄλλων V id. add. Paris., sed Leid. ἕκαστα, φησὶν, πρώτην, τῶν ἄλλων — ὁμολόγηται γὰρ, ὅτι τὸ γένος³ — καθέστηκεν τῶν ἐγκωμιστικῶν κεφαλαίων — ἵνα αὐξήσῃ τὴν ὑπόθεσιν· ἐστὶ δὲ ἡ σύνταξις οὕτως, ἄλλα γὰρ ἄλλων ἔνεκα δόξαν παρίστησιν ἀριότητιν πρῶτα λεχθῆναι, ὥσπερ ἐκ τοῦ προφαινομένου.

Πάρεστι] Ἡ ὁρῶντας ἤδη ἀπ' αὐτοῦ τοῦ λόγου, τίνα 166, A. γνώμην εἶχον καὶ ὕπως διενόηθην περὶ τούτου, ἢ αὐτοῦς λέγοντας τὸ δοκοῦν.

Οἶμαι δὲ] Varietatem ex Cod. Leid. enotaverat Cl. Valcken. Vide ad edita. ib.

Ἡ γὰρ τῆς χώρας] Κοινωνεῖ τῷ λόγῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἡμῶν φάσκων, ἐπειδὴ προδιωρθώσατο τοῦτο· ἀπῆται δὲ ἡ τέχνη ἐπαινον πρῶτον τοῦ οἰκιστοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἄδηλός ib.

1) Cant. recte ἐν, sed prius ὁ expunge. — 2) πρώτην ejjiciendum credo, forte ex duplici lectione natum, ut aliud scholion habuerit πρώτη τῶν ἄλλων βούλεται τάττεσθαι. — 3) In omni laudatione, inquit, genus primo loco commemorandum est: hic locus a multis tractatur, et rhetorum princeps Hermog. de Part. sect. 5. p. 23. diserte de singulorum hominum laudationis capitibus: ἐστὶ δὲ ταῦτα γένος, ἀγωγή, παιδείσις et cet. cf. Menander Rh. p. 610.

ἔστι, διὰ τὸ ἀρχαίαν εἶναι τὴν πόλιν, ἀνάγκη τοῦτο παρῆκε, καὶ ἀπὸ τῆς θείας ἄρχεται, καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ μέρος ὡσπερ τοῦ γένους τυγχάνει, οἷον πῶς γέγονε καὶ ποίαν ἔχει τὴν φύσιν· θαυμασιῶς δὲ τῇ φύσει τῶν ἰσθμῶν παραβάλλει τὴν φύσιν τῆς γῆς, μίαν γὰρ λέγει τῆς χώρας καὶ τῶν Ἀθηναίων τὴν φύσιν· αὔξει δὲ σφόδρα, τὸ γὰρ φιλόανθρωπον αὐτῆς τῷ σχήματι δείκνυσι· δεῖ δὲ γινῶναι, ὅτι ὁ Χάραξ³ ἰστορεῖ, τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαΐτων· ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθία, διὸ καὶ διφυᾶ προσαγορεύεσθαι φησιν ὄντι δίγλωσσον κ. τ. λ. Reliqua ex ipso Leid. unâ cum Monac. Ap. edidi, in quibus Cant. pro μάρτυρα vult. μαρτυρίαν.

- 166, B. Ἄμφω δὲ] Ὅτι καὶ ἡ χώρα ἀξία τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς χώρας καὶ ὅτι αὐτοὶ ᾤκησαν αὐτὴν αἰε.
ib. Οἱ τε γὰρ] Vidd. add. Pariss. sed πράξει⁵ τῶν τρώ-

1) Leg. θεσεως, ut in edito. In quo cum legatur μέρος ὡσπερ μέγας, patet scribendum esse ὡσπερ μέρος τοῦ γένους οὐδα τυγχάνει. Quamvis part. οὐδα omitti possit, quod saepius hic schol. fecit, et vel a scriptoribus atticis factum testatur Th. Mag. p. 860. Vide omnino Lobeck. ad Phryn. p. 277. — 2) Sic dedi pro τῇ φύσει. — 3) De Charace historico, scriptore περὶ τῶν ἀπίστων, vid. Fabr. B. Gr. I, p. 144. Ejus Ἑλληνικά laudantur ab Anonymo de Incred. c. 15. p. 92. ed. Gal. In hoc libro de Atheniensium origine egerit; sed jam a veteribus ipse in ἀπίστων numero habebatur, qui θεραπεύουσι μύθους πρὸς ἰστορίαν, vid. Eust. laud. a Fabr. l. l. Saepius ejus χρονικά citantur a Steph. Byz. Ex ejus ἀπίστοις fortasse hausit, quae profert de Agamede et Trophonio schol. ad Arist. Nub. 508. Cf. porro de eo Voss. de H. Gr. III, p. 341. Eadem, quae de Urbe Saïs et de Erechtheo habet noster schol., ex eodem Charace refert Tz. ad Lycophr. vrs. 111. — 4) Sic scripsi pro ὁ. — 5) Scr. τάξει (Paris. A. πράξι). Eodem plane sensu Theophr. char. proem. p. I. συμβεβηκεν ἡμῖν οὐ τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν τρώων ἔχειν, quod Fisch. in ind. liberius vertit: ejusdemmodi mores. Dicitur similiter ἡ τάξις τοῦ βίου, vid. Arist., I, ep. 12. p. 57., ubi, mea quidem sententia, non opus erat, ut cum Clariss. Boissonadio pro ταξίως legamus πράξεως, quamvis saepius hae voces invicem permutentur, docente eod. Boisson. et ante eum Hemst. ad Pl. p. 9. et Scalig. ad Manil. p. 126. cf. Gronov. ad Plaut. Curc. II, 3, 12. cum his autem conferendum illud Demosth. de symm. p. 176. ed. R. αἰσχροὺν λικεῖν τὴν τοῦ φρονήματος τάξιν, ἣν ἡμῶν οἱ πρόγονοι παρέδωκαν, et confirmatur Aristateneti lectio vocisque τάξις usus illis, quae habet Hes. in ἄχωρος, ὁ μῆτε τάξιν βίου, μῆτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων et Schol. ad Theocr. Id. I, 87. οὐκ ἀξίως τῆς θεαντοῦ τάξεως διετέθης.

πων, τὴν δὲ ἐν τοῖς κινδύνοις γιγνομένην πρόβολον· ἐπειδὴ δὲ ἐστὶ καὶ ἄνευ ἔργων φιλανθρωπίαν τινὰ ἐξηγεῖται τὸ οὕτω ἡσυχίας ἐπιτήδειον, τὸ δὲ πρὸς ἐπικουρίαν τῶν ἀτωχημάτων ἀρμόδιον¹.

Ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι] Vid. add. Pariss., Leid. 166, C. ἔν παντὶ τῷ χρόνῳ.

Ἐν πρὸ βόλου μοίρῳ] Ἀντ' ἄλλου γὰρ πρόκειται, ὡς ib. πρὸς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐπήνεγκεν, ὅτι καὶ τὸ σχῆμα τῆς Ἀττικῆς ἔοικε προβόλω· οἰκεία δὲ ἡ λέξις (sc. πρόκειται) ὡς ἐπὶ προβόλου καὶ τείχους, ὅσον προβέβληται, προηγείται, ὡσπερ ἡγεμονεύουσα τῆς Ἑλλάδος· εἶπε δὲ τοῦτο πρὸς τὴν θέσιν, καταντικρὺ γὰρ τῆς Ἀσίας τυγχάνει· φυλακτῆριον δὲ αὐτῆς φησι, δηλονότι τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς Ῥωμαίους, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον² δι' αὐτοὺς τοῦτο λέγει ἀεὶ· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν τὴν γιγνομένην τάξιν ἐσήμηνε τὴν ἡγεμονίαν ὡς ὀφειλομένην τῇ πόλει, ἵνα δεῖξῃ καὶ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς ἀνδρας τῶν ἄλλων ἀνδρῶν προϊέχοντας, τὸ δὲ ἔχουσα ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσα.

Πρώτη πρὸς ἥλιον] Καὶ νῦν τὸ³ ἐγκώμιον, πρώτη δὲ 167, A. κ. τ. λ. vid. ed.

Ἐπὶ τῶν κρείττωνων] Τοῦτο πρὸς τοὺς κρείττονας οἰκιστῶς ἐμφαίνει τῆς πόλεως· τοῦ γένους δὲ ἡγεῖσθαι (Cod. διηγ.) τῆς Ἑλλάδος δηλονότι, τοῦτο δὲ ἀεὶ διὰ τοὺς Ῥωμαίους λέγει· ἔτι δὲ ἀκτιὰς (vide paullo infra), τοῦτο πρὸς τὸ κάλλος ἀρμόζει, ὅτι πρὸς ἀναφυγὴν πεποιήται καὶ τέρεψιν.

Προβαίνει γὰρ] Ἐμψύχως εἶπεν, οἶονεὶ βυδίζει, ὃ δὲ κατὰ φύσιν ὑπάρχει τῷ τόπῳ⁴ τοῦτο τῇ χώρᾳ ἐπέθηκε· ib. τὸ δὲ ἡπειρος ἐν νήσοις τουτέστι κοιωνοῦσα ταῖς νήσοις, ὡσπερ φιλιαν ἀσπαζομένην⁵ αὐτὰς· ἔοικε δὲ νήσῳ ἢ Ἀττικῇ,

1) Perquam corrupta. Lenissime sic corrigas: Ἐπειδὴ ἐστὶ καὶ ἄνευ ἐ. φ. τ. ἐπιδείξασθαι, τὸ μὲν τῆς ἡσ. κ. τ. λ. Verbum ἐξηγεῖται frequentissimum in sch. facile pro ἐπιδείξασθαι scribi potuit. — 2) Sic pro ἐπὶ τοὶ πλαστον. — 3) L. τοῦτο pro νῦν τὸ (sic Paris. diserte). — 4) Vox τόπω forte reliquiae sunt vocis ἀνθρώπω, nisi malis legere ζώω; alterutrum requiritur. — 5) Σπασομένη πρὸς, Cant., quae lectio si recipienda est, certe pro φιλιαν leg. φιλία, sed de vocis σπάζω auctoritate adhuc dubitatur, vid. Budacus, et qui hunc laudat Steph. Thes. t. III, p. 924. sed malim ὡς πρὸς φιλιαν ἀσπαζομένη αὐτὰς, similiter ut, quae

παρ' ὀλίγον γάρ ἐπικλύζεται ὡς νῆσος. Δοκεῖ δὲ νοτιώ-
τερον (Arist. νοτιώτερα) διαβολὴν ἔχειν τοῦ κείσθαι¹ ἐν
νοτιῶ μέρει· οὐκ ἔστιν οὖν κ. τ. λ. vide ed., Leid. ἀντέπιπτε
γάρ — γησὶν οὖν — καὶ παρὰ² Θουκυδίδου τὸ νόημα ἐπὶ
τῆς διῶγρου, ἐνθα λέγει χειμῶν εἴη νοτερός³ καὶ Ὀμηρος,
κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς.

167, B. Νοτιώτερα] Vid. ed. Πρώτη μὲν, Leid. καὶ, ὡς ἂν
εἴποι τις, σώζοντα τ. θ. — βούλεται pro ἀπέφηνεν.

ib. Παρτοδαπούς⁴] Vide quae edidi ex Ap. Mon., Leid.
Τινὲς δὲ λέγουσιν — τῷ τέλει τῆς θαλάττης· λέγει γοῦν,
ὅτι ἡ Ἀττικὴ ποιεῖ λιμένας ἐκ θ' ἑαυτῆς καὶ τῆς θαλάτ-
της, ὅπου γὰρ μόνη κ. τ. λ. reliqua sine var. Ad ea, quae
in editis leguntur, haec addit Leid. τὸ γὰρ πυκνὸν καὶ
συνεχὲς βουλόμενος δηλώσαι, τοῦτο εἶπε, πορθμὸς δὲ ἐστὶ
θάλασσα ἀμφίγειος, ὡσπερ ὁ ἰσθμὸς ἀμφιθάλασσος sc. γῆ,
quod addit Paris. A. Praeterea in Cod. erat. διαλιπόνας
— νῆσοι ἑαυταῖς — et γραμματικὸν pro γραμμικόν, uti
legendum in nostris.

167, C. Παραπλεῖν] Καὶ ἤπειρον αὐτὴν δείκνυσι καὶ νῆσοι καὶ
παρὰθαλαττίαν, τὸ γὰρ παραπλεῖν ἐπὶ παραθαλαττίων
λέγεται, τὸ δὲ περιπλεῖν ἐπὶ νήσου, τὸ δὲ πεζεύειν, ὡς
ἐπὶ ἠπείρου.

167, D. Ὡσπερ ἐν πομπῇ] ex ipso Leidensi edidi, ubi Doctiss.
Geel Βάκχου non de Baccho, sed de bacchante acceptum
vult. Praeterea in Cod. erat ἐπιλεγόμενη⁵.

occurunt, ὑπουργεῖν πρὸς χάριν, ὀμιλεῖν πρὸς ὀργήν, et alia. Vo-
luit autem, ut videtur schol. verbo ἀσπασομένη exprimere illa
Aristidis ὡσπερ εἰ χεῖρα προτεινούσα εἰς ὑποδοχὴν. — 1) Sic corr.
τῷ κείται. — 2) Cod. γάρ. In seqq. notanda est varietas scholii
ed. sc. δ' ἐπὶ θ. τὸ νότιον ἀντὶ τοῦ διῶγρου, ut nescias, quae-
nam lectio praefenda sit, νόημα enim in his rebus Graeculis
frequentatur. — 3) Sic Thucyd. III, 21. Cod. χειμῶνος ἦν νοτιώ-
τερον. Homeri locus est Iliad. XI, 811. — 4) Unde haec habeat,
nescio, nisi significat Thucyd. I, 93. λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφνεῖς,
ubi item schol. ἦγον οὐ χειροποιήτους. Sed hujus discriminis
vanitatem arguit vel unus locus Arriani VIII, p. 300 de exp.
Al., qui ex Aristobulo refert, λιμένα ὅτι πρὸς Βαβυλώνα ἐποιεῖ
ὄρυκτόν, ὅσον χιλιάς ναυσὶ μακρὰς ὄρυον εἶναι. Unde Menauder
Rh. p. 603. docet, quomodo potius laudandi sint sive αὐτοφνεῖς
sive χειροποίητοι. — 5) Leg. ἐπιλεγόμενος, eligent ad spectandum.

Κυκλάδες] Κυκλάδες μὴν ἄπισιν ἰδομέναι, Σποράδες δὲ 168, A
 Κρήτη, Κύπρος, Ῥόδος· οὐδὲ γὰρ ἂν αὐταὶ περιλαμβάνουσι ἡ-
 σον ὡς περ αἱ Κυκλάδες τὴν Ἀἴθλον, δι' ἣν καὶ Κυκλάδες λέγονται.

Ἰσοπερ τῆς Θαλάττης] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τύπον τῆς ib.
 πόλεως, ἔνθα ἐστὶ ἡ θάλασσα τὰς γείτονας τὰς Κυκλά-
 δας· ἀνείσης, θέλει δὲ δεῖξαι τὴν Ἀττικὴν εἰκόνα τῆς
 οἰκουμένης σώζουσαν καὶ πᾶν σχῆμα αὐτῆς ἔχουσαν, ὡς δη-
 λοῖ προΐων. Vid. add. Paris., quae ex I.eid. supplenda.

Δύναται γὰρ, ὅπερ] Καθαριούτος τὴν δόξαν τῆς ib.
 Ἀττικῆς τοῦ λέγειν, ταῖς νήσοις αὐτὴν καλλύνεσθαι, ἐπι-
 φέρει τὸ ἄτοπον περιβολῆ⁵ διορθούμενος καὶ φησιν, ὅτι
 ὡς περ βασιλείους τὸ κάλλος τῶν προπυλαίων κάλλος γίνεται,
 οὕτως αἱ νῆσοι κάλλος γίνονται τῆς Ἀττικῆς· καὶ οὐ δῆπου
 διὰ τοῦτο ἀτιμότερα τῶν προπύλων (f. προπυλαίων, uti su-
 pra) τὰ βασιλεία.

Σελήνην] Σελήνη παρεικάζει τὴν Ἀττικὴν καὶ τὰς νή- ib.
 σους ἀστράσιν· ἐπειδὴ δὲ ποιητικόν ἐστὶ τὸ ἐπιχείρημα, ποι-
 ητῇ αὐτὸ περιάπτει· ἐστὶ δὲ παρεμβολὴ τὸ νῦν ἀναπόδο-
 τος, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ὄν τρόπον οἱ ἀστέρες τὴν σελήνην
 περιέχουσιν, ὡς ποιητῆς ἂν εἴποι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αἱ
 νῆσοι τὴν πόλιν· ὑπεσιώπησε δὲ καὶ ἀναπόδοτον ἀφῆκε τῶ
 αἰων⁶ τῷ σχήματι χρώμενος· τεχνικῶς δὲ ἐπήγαγε τὸ μετ-

Sequentia verba inde ab οὐχ ὃ θέλει, non expeditio. Quodsi in tan-
 tilla re hariolari licet, putaverim, illa verba esse proxime praec-
 edentis scholii glossema, seu potius correctionem verborum ὃ
 θέλει τις ὄρα. Itaque distinguendum erat post θέλει et περιέχεται
 significat abundat. — 1) αἱ πᾶσιν Cant., quod necesse non vide-
 tur. — 2) Cod. οὐδέν. — 3) L. περιλαμβάνουσι. — 4) Ἄν ἔχει?
 5) Etsi περιβολῆ hic locus cedi possit, quippe pertinenti ad ora-
 tionis ornatum, quo sensu illo usus est Philostr. vit. Soph. p. 511.
 τὸ δικανικὸν σοφιστικὴν τινι περιβολῆ ἐκόσμησε, ibiq. οἰαν., malim
 tamen legere παραβολῆ ut referatur ad comparisonem institutam
 ab. Ar. inter Urbem et lunam. Et fatale fuit librario, ut in hac
 voce offenderit, nam procul dubio paullo post παρεμβολῆ eod.
 modo corrig. Παραμβολῆ sane cum definiatur a sophistis, injecta
 sententia, qua sublata cetera maneant salva, in Aristidis verbis
 locum non habet. Saepius peccatum est in conf. vocc. παραβολῆ,
 περιβ. παρεμβ. De parabola ἀναπόδοτῳ jam egit schol. supra
 p. 164. — 6) Corrupta αἰων τῶ nimis prope ducunt ad χασμῶ
 vel χαστῶ, quam ut aliud quid reponi possit; etsi non video,
 quid illa figura hic faciat, infra magis explanata. Vid. omnino
 Ern. L. tech. p. 381.

ζον κέρδος φέρουσιν (l. φέρουσαι, ut infra) ἤτοι ἀντιλαμβάνουσαι ἢ ὅσον παρέχουσι, κοσμοῦνται γὰρ, φησί, ἡ παρὰ τῆς πόλεως ἤπερ κοσμοῦσι, τῷ ἄ προσοικεῖν ἕτεροι δὲ φασιν τῷ φέρειν τὸν φόρον αὐτῇ.

168, B. Ἐπὶ τῶν [Ἑλληνικῶν] Καλῶς τοῦτο, ὁ γὰρ λόγος ἐπὶ τῶν P. vid. ed.

ib. Δὲ ἢ δὴ] Ἀπὸ τῆς θέσεως ἰδιοποιεῖ τὴν ἀρχὴν κ. τ. λ. vid. ed., Leid. Τινὲς δὲ τὸ — τὸ⁵ προσοικεῖν — πλείονας παρέχουσι φ., corrupta, ut in ed.

169, D. Ἐπιμαρτύρατο] Vid. add. Paris.

ib. Προκαθαίρεται] Καθαρὰ λύπης καὶ φροντίδος γίνεται.

169, A. Ὡσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη] Ἀπὸ τοῦ μουμένου (l. μουμένη) κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. Ad. ἱερὰ quod in h. sch. occurrit, vide infra quae notavit doctiss. Geel. 4.

ib. Ἐπίδηλον δὲ] Ὡσπερ ἕτερον ἥλιον ὑπογράφει τῶν Ἀθηναίων τὸ φῶς, ὅτι ὑψηλότερα ἐστὶν ἢ πῆλις. Vid. add. Paris.

ib. Καὶ καθ' Ὀμηρον] Οὐκ αὐτοῦ, ἀλλ' Ὀμήρου τὸ μυθολόγημα ὡς ἐφόρου δὲ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναίων οὕτως αὐτὴν ὠνόμασε τὴν Ἀττικὴν χώραν τῆς Ἀθηναίων εἶναι χώραν⁵.

ib. Ὀνειράτος] Τὸ σφόδρα τερπνὸν δηλοῦν πολλὴ γὰρ παρὰ τοῖς ὄνειροις ἡδονὴ καὶ χαρὰ προσγίνεται τῆς προσηκούσης,⁶ καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὄνειροις ἕκαστος μέγαρα νομίζει κερδαίνειν, ὁ μὲν ἔχειν χρυσὸν οἰόμενος, ὁ δὲ κτήματα, ἕτερος ἀρχὴν, ἢ μεθ' ἡμέ-

1) Post φησί excidisse videtur μάλλον. — 2) Cod. τό. — 3) Leg. τῷ vel τοῦ, ut vulg. lect. in Arist. Pro sequenti πλείονας sententia requirit, ut scribas πλείον ἢ. — 4) Cant. in marg. pro ἱερὰ legit πτερά, quod potius pro sequente τινὰ substituat. Πτερά eadem fuerunt, quae αἰετοὶ vel αἰετώματα, de quibus vid. Grammatici et imprimis Anecd. Bekk. p. 348, αἰετός — τὸ ἐπὶ τῷ προκυλαίῳ, ὃ νῦν αἰετώμα λέγουσιν. ἢ γὰρ ἐπὶ τοῖς προκυλαίοις κατασκευῆ αἰετοῦ μιμεῖται σχήμα, ἀποτετακός τὰ πτερά. Huiusmodi alarum in templo Serapidis meminit etiam Olympiodorus in comm. mscr. laud. a Bullialdo ad Ptolem. de jud. fac. p. 205. qui accurate de his aedificiis seu cellulis egit. Quod autem de mystico illorum usu commentatur scholiastes, nescio unde habeat. (Haec αἰετώματα latine fastigia dicebantur, cf Graev. ad Phil. II, 43. p. 620 ed. Wensd. Fr.) — 5) Corrupta sunt h. l. Aristidis verba, quibus mederi conatus est Jebb; sed quo referenda sint scholiastae verba nescio, nisi in Aristide legerit ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῆς προσαγόντων vel simile. — 6) Pro τῆς προσηκούσης forte leg. αὐτῇ προσήκουσα. In seqq. cod. ἢ μὲν ἔχειν.

ραν οὐ πρόσεστιν· οὐ πρὸς τὸ ἀνυπόστατον δὲ τὴν εὐφροσύνην τῆς πόλεως παραβάλλον εἶπεν οὕτως, τοιοῦτον γάρ τι οἱ ὄνειροι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὑπερβάλλον τῆς εὐφροσύνης· ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ χορεία¹ τὸ ἐξελλίττειν ἐπήνεγκε.

Τοῖς δ' ὀραμένοις] Vid. ed. Doctiss. Geel laudat Menandr. rhet. p. 618.

Ἀητώ τε γάρ] Νῦν περὶ τῆς θέσεως διηγούμενος μικρὸν ὅσον καὶ περὶ τῶν θεῶν διηγῆσεται· θεῖα δὲ καλεῖ τὰ περὶ θεῶν λεγόμενα τοῖς Ἀθηναίοις. 169, B.

Ἀυσαμένη] Cf. ed. ad quae ex Valck. exemplari varietatem Leidensem enotavi, nisi quod Geel πρόληψιν πρὸ πρόσληψιν mavult. 169, C.

Τῆς προνοίας Ἀ.] Καλῶς τὸ τῆς προσθήκης πρὸς τὸ προκειμένον εἶπε· διὰ τοῦτο γὰρ ἐκλήθη πρόνοια Ἀθηναῖα, ὅτι προνοήθη (l. προδνοήθη) τοῦ τόκου τῆς Αἰητοῦς· καλῶς οὖν Ἀθηναῖα προηγείται πρὸς τὸν τόκον συμβαλλομένη τῇ Αἰητῷ καὶ τὸ Σούνιον τὴν ἄκραν ἐπιτίθησι² καὶ πρὸς τὴν Αἴηλον χειραγωγεῖ τὴν θεόν. Τοῦτο καὶ Τπερίδης κ. τ. λ. Vide Apogr. Mon. ib.

Ἐπιβάσα] Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἡ νῆσος εὐτυχῆς καὶ τόκον τῶν θεῶν εὐτυχήσασα,³ φασὶ δὲ τὴν Αἴηλον πλανωμένην τέως, ἀπὸ τοῦ τόκου Αἰητοῦς ῥιζωθεῖσαν στήναι, διὸ καὶ Αἴηλος ἐκλήθη, ὡς ἐξ ἀδήλου εἰς δῆλον βάσιν κατασταῖσα. Εἰς ταύτην δὲ καὶ οὐκ ἄλλην ἦλθεν ἡ Αἰητὸν νῆσον· ἠυλαβεῖτο γὰρ ὑπὸ Διὸς (l. Ἡρας) διωκομένη εἰς τόπον ἐστῶτα καταφυγεῖν, ἵνα μὴ ῥαδίως ἀλῶ· νῦν δὲ εἰς πλανωμένην 169, D.

1) Videtur legendum τῷ χορεία. — 2) Ἐπιδείκνωσι Cant. Hyperidis fragm., quod sciam, apud nullum alium Grammat. invenitur. Etsi locus orationis, in quo haec verba occurrere debuerunt, prolatus est a Joanne Sicil. comm. mscr. in Herm., vid. Ruhnk. H. Cr. Or. p. LXX. Idem ex Hyperidis Deliaco fragm. sed cum magna lectionis varietate refert Anonym. ad Hermog. p. 589, f. Itaque ex hoc quidem l. nondum patet ad Aristidis schol. lectum esse; nam quae inde profert verba, jam in Joann. Sic. ita leguntur: ἔπειτα εἰς Αἴηλον διαβάσαν διδύμους τεκεῖν, Ἀρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλωνα, τοὺς θεοὺς. De regione ζωστήρ vide Steph. s. v. et Spanh. ad Call. H. in Del. vrs. 209. — 3) Cod. ἀνυχ. Μοx φησὶ pro φασί.

καταφεύγει, ἵνα εἰ πάλιν Ἦρα ἐπέλθοι, τῆδε κἀκέοιε πλα-
νωμένης τῆς νήσου, ἔχοι πρὸς ἄλλην εὐκόλως μεταβαίνειν.

- ib. Τὸν πατρῶον] Πατρῶον ἐκάλουν Ἀθηναῖοι cf. add.
Paris. — καὶ τέτοκεν Ἰωνα — pro ἐτέχθη in Cod. erat ἐπέχ-
θη ὁ Ἀπ. — ἵνα πατρῶος γ. — ἄλλοι — πατέρα οὖν ἑνω-
τῶν — τὸν Ἀπόλλωνα, ἤγουν τ. ἦλ.

170, A. Πρὸς τὸ δοῦναι] Ἀρταφέρνην φησὶ καὶ Δᾶτιν, οὓς
ἔπεμψε ¹ Δαρεῖος· ἐνδείκνυσι δὲ διὰ τούτων, ὅτι πλησίον αἱ
νήσοι τῆς Ἀττικῆς δύο ²· ἐμφύχως δὲ εἶπεν, ὡς αὐτοῦ τοῦ τό-
που ἐλκύσαντος αὐτούς, cf. add. Paris., ἦν γὰρ ὁ ἐν Σαλαμῖνι·
τῇ μὲν θάλαττα ἴσρ, ἄλλοθεν ὅλος μικρὸν καὶ τόπος λιμνώδης:

- ib. Οὕτω δ' ἐν ἀρχῇ] Ἀρχὴν μὲν πρὸς τὴν Πελοπόννησον
τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα, μέσην δὲ πρὸς τὴν Ἰωνίαν· ἕτερόν δὲ
τοῦτο σχῆμα τῆς Ἀττικῆς διηγεῖται, βουλόμενος αὐτὴν δεῖ-
ξαι ἀρχὴν καὶ μέσην, ἵν' ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος οὕσα τιμηθῇ
παρὰ πᾶσιν· ἢ δὲ ³ γεωμετρικῶς ἐρῶθήθη, ὅτι ἐστὶν ἡ χώρα
ἐν ἀρχῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ μέση· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπειδὴ ὡς καὶ
αὐτὸς ⁴ κεῖται πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, μέση δὲ, ὅτι τῆς Ἑλ-
λάδος μέσης οὐσῆς τοῦ παντός, αὕτη μέση ὅτι ⁵ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὡσπερ πόλιν ἢ οἰκεία χώρα προσοικεῖ] Ἀντὶ τοῦ
περιοικεῖ, ὑπὸ γὰρ πάντων Ἑλλήνων περιέχεται· προσοικεῖν
δὲ φησι τὴν οἰκείαν, τοὺς ἀγροὺς καὶ πᾶσαν κτῆσιν τὴν μέγρι-
τῶν ὄρων ἐκάστης πόλεως οὔσαν.

170, B. Ὅσον γὰρ τῇ φύσει] Καὶ τοῖς ἤθεσι δῆλον, ὅτι καὶ
τῷ τόπῳ ἀφῆστηκεν. (f. δηλονότι καὶ τῷ τρόπῳ ἀφ.).

- ib. Οὔτε γὰρ ποταμοῦ] Οὐ γὰρ vid. Ap. Mon. Leid. item δ'
Ἀσίας ⁶ κ. τ. λ., addit Leid. ἰστέον δὲ ὡς τὸ διορίζον καὶ
συνάπτει καὶ πανταχόθεν κύκλοι (f. κυκλοῖ).

1) Cod. ἐμπεψε. — 2) Videtur designare Salaminem et Aegina-
nam, sed δύο suspectum est. Post sequens εἶπεν certe addendum
est ἀχθεῖσα, quo illud scholion pertinet. Infra lege ἔλος pro
ὅλος. — 3) Scribe καὶ. — 4) Supple φησὶ, id enim significat
Aristides. — 5) ἐστὶ Cant. sed ne sic quidem satis intelligo haec
verba et verendum est, ut Aristidem schol. intellexerit. Nota
quidem est opinio veterum, Graeciam in media terra jacere, sed
illam h. l. non urget Aristides. — 6) Dionys. Perieg. In Cod.
ita leg. Ἐ. τῆς Ἀσίας Τάναϊς διὰ μέσον ὀρίζει et alia cum var. in-
fra ad p. 195.

Ἦρως ἀσπίδος ἐπίσημον] Ὡς ἐπὶ ἀσπίδος εἶπε τὴν λέ- 170, C.
ξιν, κυκλοτέρης γὰρ ἢ ἀσπίς, vid. add. Paris., Leid. ἐπειδὴ
γὰρ¹ ἐκάστη πόλιν κ. τ. λ.

Τοσοῦτον δὲ] Πάλιν ἐμφύχως εἶπε το τοσοῦτον δὲ 170, D.
πέφευγεν, ὥσπερ οὐκ ἀνεχομένης τῆς Ἀττικῆς πλησίον
εἶναι τῶν ἄλλων βαρβάρων· ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν νῦν
Ἰωνίαν λέγει.

Πλείστον βαρβάρων] Πολὺ, φησὶ, ἀφέστηκε τῆς βαρ- 171, A.
βάρου γῆς τῷ κάτω εἶναι παρὰ Θάλατταν, ὑπερβολῇ δὲ
ἐχρήσατο.

Εἰλικρινῆ δὲ²] Ἀχάριστοι δὲ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν, ὡς ib.
ἢ Λωρὶς εἰς ᾧ τὸ ἠ ἀμείβουσα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀμέρα. Πα-
ράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας εἶπεν,
εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τινὰ καὶ τῶν ἄλλων δια-
λέκτων ὅσον Ἰωνικά καὶ Λωρικὰ τῷ πάντως προεσφυτέρων
ταύτην εἶναι καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκείνας ταῦτα λαβεῖν· καὶ
τοῦτο σαφές ἐκ τῶν γραμματικῶν τεχνῶν· δεῖ γὰρ τὸ παρά-
δειγμα τοῦ, οὐ παράδειγμα (sc. ἐστι) προὔπαρχειν.

Ἡ δ' αὐτὴ θείεις] Ὡσπερ τὴν θείειν τῆς χώρας, οὕτω 171, B.
καὶ τῆς πόλεως ἐπαινέσαι⁵ καὶ φησιν, ὅτι ὥσπερ ἡ χώρα
ἐν τῷ μέσῳ κείται τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἐν τῷ
μέσῳ τῆς χώρας· Διὰ τὸ τοσοῦτον ἐπὶ⁴ Θάλατταν
ἐπικλίνουσα τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὡς οὔτε παρα-
θαλάττιος αὐτῆ, οὔτε ἠπειρωτικῆ⁵. Δεῖ δὲ τὸν ῥήτορα
πρὸς τῆς χρείαν ἀρμόττεσθαι, καὶ εἰ μὲν παραθαλάττιος ἢ
πόλις, ἐπαινέειν καὶ λέγειν, ὅτι ἐπιστάται τὴν Θάλατταν, εἰ
δὲ μεσόγειος, πάλιν ἐν τῷ ἐπαίνῳ λέγειν, ὅτι πέφευγεν
αὐτῷ⁶ οὖσαν ταραχάδη.

Τρίτη δὲ] Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, ὅσον τρίτη δὲ ib.
ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει, ἢ ἀκρόπολις· αἰνίττεται δὲ

1) Si bene se habent haec verba ad finem usque scholii, illud
tamen γὰρ delendum est et pro πόλιν scrib. πόλις. — 2) Cod.
εἰλικρινῆ καὶ καθ' ὅλου, pro quo scrib. καθ' ἁρᾶν ex Arist. pro seq.
δὲ malim γὰρ. — 3) Scr. ἐπαινεί. — 4) Aristid. habet πρὸς, quod
aeque commodum. — 5) Cod. εἰ πηρωτικῆ. — 6) Scr. αὐτὴν sc.
Θάλατταν. In his autem schol. ante oculos habuit Menandrum,
cujus caput, πῶς χρῆν χώραν ἐπαινέειν, invenitur pag. 600. ed. Ald.

καταφεύγει, ἵνα εἰ πάλιν Ἦρα ἐτέλθοι, τῆδε κάκεισε πλανωμένης τῆς νήσου, ἔχοι πρὸς ἄλλην εὐκόλως μεταβαίνας.

- ib. Τὸν πατρῶον] Πατρῶον ἐκάλουν Ἀθηναῖοι cf. add. Paris. — καὶ τέτοκεν Ἰωνα — pro ἐτέχθη in Cod. erat ἐπέχθη ὁ Ἀπ. — ἵνα πατρῶος γ. — ἄλλοι — πατέρα οὖν ἑαυτῶν — τὸν Ἀπόλλωνα, ἤγουν τ. ἦλ.

170, A. Πρὸς τὸ δοῦναι] Ἀρταφέρνην φησὶ καὶ Δᾶτιν, οὓς ἐπεμψε ¹ Δαρεῖος· ἐνδείκνυσσι δὲ διὰ τούτων, ὅτι πλησίον αἱ νῆσοι τῆς Ἀττικῆς δύο· ² ἐμψύχως δὲ εἶπεν, ὡς αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐλκύναντος αὐτούς, cf. add. Paris., ἦν γὰρ ὁ ἐν Σαλαμῖνι· τῇ μὲν θάλαττα ἦν, ἄλλοθεν ὅλος μικρὸν καὶ τόπος λιμνώδης:

- ib. Οὕτω δ' ἐν ἀρχῇ] Ἀρχὴν μὲν πρὸς τὴν Πελοπόννησον τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα, μέσην δὲ πρὸς τὴν Ἰωνίαν· ἕτερόν δὲ τοῦτο σχῆμα τῆς Ἀττικῆς διηγέεται, βουλόμενος αὐτὴν δεῖξαι ἀρχὴν καὶ μέσην, ἵν' ὡς ἀρχὴ καὶ τέλος οὕσα τιμηθῇ παρὰ πᾶσιν· ἢ δὲ ³ γεωμετρικῶς ἐξήθη, ὅτι ἐστὶν ἡ χώρα ἐν ἀρχῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ μέση· ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπειδὴ ὡς καὶ αὐτὸς ⁴ κεῖται πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, μέση δὲ, ὅτι τῆς Ἑλλάδος μέσης οὕσης τοῦ παντός, αὕτη μέση ὅτι ⁵ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὡσπερ πόλιν ἢ οἰκεία χώρα προσοικεῖ] Ἀντὶ τοῦ περιοικεῖ, ὑπὸ γὰρ πάντων Ἑλλήνων περιέγεται· προσοικεῖν δὲ φησι τὴν οἰκείαν, τοὺς ἀγροὺς καὶ πᾶσαν κτῆσιν τὴν μέχρι τῶν ὄρων ἐκάστης πόλεως οὕσαν.

170, B. Ὅσον γὰρ τῇ φύσει] Καὶ τοῖς ἤθεσι δῆλον, ὅτι καὶ τῷ τόπῳ ἀφέστηκεν. (f. δηλονότι καὶ τῷ τρόπῳ ἀφ.).

- ib. Οὕτε γὰρ ποταμοῦ] Οὐ γὰρ vid. Ap. Mon. Leid. item δ' Ἀσίας ⁶ κ. τ. λ., addit Leid. ἰστέον δὲ ὡς τὸ διορίζει καὶ συνάπτει καὶ πανταχόθεν κύκλοι (f. κυκλοῖ).

1) Cod. ἐμπεψε. — 2) Videtur designare Salaminem et Aeginam, sed duo suspectum est. Post sequens εἶπεν certe addendum est ἀχθεῖσα, quo illud scholion pertinet. Infra lege ἔλος pro ὅλος. — 3) Scribe καί. — 4) Supple φησὶ, id enim significat Aristides. — 5) ἐστὶ Cant. sed ne sic quidem satis intelligo haec verba et verendum est, ut Aristidem schol. intellexerit. Nota quidem est opinio veterum, Graeciam in media terra jacere, sed illam h. l. non urget Aristides. — 6) Dionys. Perieg. In Cod. ita leg. Ἐ. τῆς Ἀσίας Τανάϊς διὰ μέσον ὀρίζει et alia cum var. infra ad p. 195.

Ἰπρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον] Ὡς ἐπὶ ἀσπίδος εἶπε τὴν λέ- 170, C.
ξιν, κυκλοτέρης γὰρ ἢ ἀσπίς, vid. add. Paris., Leid. ἐπειδὴ
γὰρ ἑκάστη πόλιν κ. τ. λ.

Τοσοῦτον δὲ] Πάλιν ἐμφύχως εἶπε το τοσοῦτον δὲ 170, D.
πέφευγεν, ὥσπερ οὐκ ἀνεχομένης τῆς Ἀττικῆς πλησίον
εἶναι τῶν ἄλλων βαρβάρων· ἐτέραν δὲ Ἑλλάδα τὴν νῦν
Ἰωνίαν λέγει.

Πλείστον βαρβάρων] Πολὺ, φησὶ, ἀφέστηκε τῆς βαρ- 171, A.
βάρου γῆς τῷ κάτω εἶναι παρά θάλατταν, ὑπερβολῇ δὲ
ἐχρήσατο.

Εἰλικρινῆ δὲ¹⁾] Ἀχάριστοι δὲ ἄλλαι διάλεκτοί εἰσιν, ὡς ib.
ἢ Δωρὶς εἰς ᾧ τὸ ἠ ἀμείβουσα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀμέρα. Πα-
ράδειγμα δὲ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας εἶπεν,
εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ τινὰ καὶ τῶν ἄλλων δια-
λέκτων ὅλον Ἰωνικὰ καὶ Δωρικὰ τῷ πάντως πρεσβύτεραν
ταύτην εἶναι καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκείνας ταῦτα λαβεῖν· καὶ
τοῦτο σαφὲς ἐκ τῶν γραμματικῶν τεχνῶν· δεῖ γὰρ τὸ παρά-
δειγμα τοῦ, οὐ παράδειγμα (sc. ἐστι) προὔπαρχειν.

Ἡ δ' αὐτὴ θείεις] Ὡσπερ τὴν θείειν τῆς χώρας, οὕτω 171, B.
καὶ τῆς πόλεως ἐπαινέσαι²⁾ καὶ φησιν, ὅτι ὥσπερ ἡ χώρα
ἐν τῷ μέσῳ κείται τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἐν τῷ
μέσῳ τῆς χώρας· Διὰ τὸ τοσοῦτον ἐπὶ³⁾ θάλατταν
ἐπικλίνουσα τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὡς οὔτε παρα-
θαλάττιος αὐτῆ, οὔτε ἠπειρωτικῆ⁴⁾. Δεῖ δὲ τὸν ζήτορα
πρὸς τῆς χρείαν ἀριότιεσθαι, καὶ εἰ μὲν παραθαλάττιος ἢ
πόλις, ἐπαινέειν καὶ λέγειν, ὅτι ἐπιστάται τὴν θάλατταν, εἰ
δὲ μεσόγειος, πάλιν ἐν τῷ ἐπαίνῳ λέγειν, ὅτι πέφευγεν
αὐτῷ⁵⁾ οὔσαν ταραχώδη.

Τρίτη δὲ] Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, ὅσον τρίτη δὲ ib.
ἀκόλουθος τούτων ἀνέχει, ἢ ἀκρόπολις· αἰνίττεται δὲ

1) Si bene se habent haec verba ad finem usque scholii, illud tamen γὰρ delendum est et pro πόλιν scrib. πόλις. — 2) Cod. εἰλικρινῆ καὶ καθ' ὅλου, pro quo scrib. καθ' ἁρᾶν ex Arist. pro seq. θεῖ malitur γὰρ. — 3) Scr. ἐπαινεί. — 4) Aristid. habet πρὸς, quod aequè commodum. — 5) Cod. εἰ πτωτικῆ. — 6) Scr. αὐτὴν sc. θάλατταν. In his autem schol. ante oculos habuit Menandrum, cujus serui, πῶς χρῆ χώραν ἐπαινέειν, invenitur pag. 600. ed. Ald.

εἰς Θουκυδίην κ. τ. λ. vid. Ap. Mon., in quibus Cant. manult *μόνην πόλιν*¹ κ. τ. λ. His addit Leid. Ἀκόλουθον δὲ τὴν τρίτην εἶπε τὴν ἀκρόπολιν, διότι προεγεγκωμίασε τὴν χώραν² τὴν Ἀττικὴν, εἶτα τὰς καὶ τρίτην τὴν ἀκρόπολιν, ἣτις τύπον ἔχει κορυφῆς ἀντὶ τοῦ ἐξέχει, ὑψηλὴ ἐστὶ· καὶ ὡσπερ αὐτῆ³ πρὸς πᾶν σῶμα μέση ἐστὶ, οὕτω καὶ ἡ ἀκρόπολις· ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴ ἐστίν, ὡς αὕτη καὶ μέση τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ πᾶν ἄκρον ἔσχατόν ἐστι (f. προδιωρθώσατο, ut passim), ὅτι οὐ λέγω (f. λέγει) τὸ ὕστατον, ἀλλὰ τὸ ὑψηλόν· περὶ δὲ τῶν ἀέρων αὐτῆς θέλων ἱστορησάμενοι, οὕτω φησὶν· ἴσμεν, ὅτι ὁ ἀῆρ ὁ διήκων μέχρι τοῦ οὐρανοῦ⁴ λεπτομερῆς ἐστὶ καὶ εὐκρατος, ὁ δὲ ἐπὶ γῆς παχύτερος, βουλομενος οὖν τὸν ἀέρα ἐπαινέσαι αὐτῆς, φησὶν, ὅτι ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν ἀῆρ ἔσχατός ἐστιν, ὡς πρὸς τὰ ἄνω, ἀπὸ δὲ γῆς ὡς πρὸς ἡμᾶς, λεπτομερέστατος καὶ εὐκρατος ὡς ὑψηλότερος, ὁ γὰρ εἰς ὕψος ἀῆρ τοιοῦτος.

171, C. Ἄκρου καὶ μέσου] Ἄκρου λέγει διὰ τοῦ ὕψους, μέσου δὲ διὰ τὸ ἐπὶ μέσου κεῖσθαι· τὸ δὲ διὰ πάντων κάλλος ἀντὶ τοῦ διὰ πάντων κεκαλλωπισμένον.

ib. Ὡσπερ γὰρ⁵] Vid. add. Pariss., Leid. καὶ αὐτὸς ἔχουσιν καὶ τὴν Ἀττικὴν βούλεται δεῖξαι⁶ — τὴν γῆν φησι — τρίτον τὴν χώραν — τέταρτον — πεμπτόν — διὰ τοῦ τελευταῦτος ὅρος τῆς εὐκαιρίας.

172, A. Ἐπιστρεπτέον] Vid. ed., sed Leid. οἰκιστὴν μεμνήσθαι — τεχνικόν ἐστι· λέγων δὲ τὴν θέσιν ἐμνήσθη τῆς ἀκρόπολεως· ἔμενε (l. ἔμελλε) δὲ διεξιέναι — εἶποι. —

1) Sic corr. Cant. Non necessarium. Sed ipse schol. fallitur. Thucydides enim II, 15. non de regione circum arcem loquitur, sed τὸ δὲ πρὸ τούτου, inquit, ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν. In seqq. post γενόμενος excidit βασιλεύς. Thucyd. ib. ἐπειδὴ Θεσεὺς ἐβασίλευσε. Porro leg. οὕτω συνωκίσθη. Est Thucydideum συνώκισε πάντας. — 2) Cod. χάριν, quod Cant. in marg. corr. — 3) Suspicio in his schol. verbis latere lectionem Aristidis a vulg. diversam: verborum constructio in rhetore hic est impeditior, quae hic habet, ὡς περὶ αὐτὴν πᾶν τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς πόλεως, in his ex praecedentibus subaudiendum videtur εἶναι. — 4) Cod. οὐκουν οὐ. — 5) Cod. καὶ ὅτε. — 6) Haec corrupta. Leg. τὴν αὐτὴν ἔχουσαν ράξιν κ. τ. λ. A. β. δεῖξαι.

Καὶ τὰ πρεσβεῖα] Πρεσβεῖα νῦν τὰ πρωταῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ τίμια.

Παρελθεῖν] Κατὰ κοινῶν τὸ φεύγοντες, οὐ καὶ τὸ μῆκος φεύγοντες, φεύγοντες δὲ καὶ τὸ παρελθεῖν ἅ μὴ εἰπεῖν κακὸν νομίζεται, ἀντὶ τοῦ φεύγοντες καὶ τὸ σιωπᾶν, ὅσα δίκαιον εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἐσιωπήσαμεν ταῦτα, φησὶ, ἀλλ' ὑμνήσαμεν.

Ἄ μὴ χεῖρον] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἢ κακόν· οὐ γὰρ συγκριτικῶς νῦν εἶπε τὸ χεῖρον.

Ἄλλὰ μὴν] Μέρους βούλεται τῆς θέσεως εἶναι τὸ εὐκρατον τοῦ ἀέρος· πρὸς γὰρ τὴν θέσιν τοῦ κόσμου δεῖ καὶ τῶν ἀέρων εἶναι τὴν θέσιν. Καλῶς δὲ εἶπε τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅτι πᾶς ἀήρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰλείται· τοῦτο δὲ ὀνομάζει ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τὸ λεπτομερὲς βουλόμενος δεῖξαι.

Ἦστε εἰ τῷ λόγῳ] Vid. add. Paris., Leid. ἐστι καὶ ὁ Geel. V. D. mavult εἶη.

Δυσχερᾶν] Vid. add. Pariss., Leid. Τὰ δυσχερῆ — δηλον γὰρ ὅτι — τῶν διαῖ ἴδιον — ξηρότητα — ἐτέρα δὲ ὑγρότητα — αἰὲ λυπηρά· λέγει οὖν, ὅτι μετέχει τῶν ἀγαθῶν ἢ Ἀττικῆ ἀπεχομένους τοῦ πλήρης ἑκάστου λυπηροῦ· τὸ γὰρ ἄκρα τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ὑγροῦ καὶ ξηροῦ λυπηρά.

Τεκμαίρεσθαι] Τὸ τῆς χώρας, φησὶν, εὐκρατον οὐ μόνον τοῖς ὥραισις, φησὶν, ἔξῃστι τεκμαίρεσθαι, τουτέστι ταῖς ὁπώρασις· αὐταὶ γὰρ ὥραϊα καλοῦνται, παρὰ τὸ ἐν τῇ καλλίστῃ τοῦ ἔτους ὥρα γίγνεσθαι· οὐ μόνον οὖν, φησὶ, τοῦτοῖς τοῖς ὥραισις τὸ εὐκαιρόν ἐστι τῆς χώρας σκοπήσαι, πολὺ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐχόντων τὸ διάφορον, ἀλλ' ὅτι καὶ διὰ χρόνου παραμένουσιν ἄσινεῖς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ παντὶ, ὡς-

1) L. οἶον καὶ. Significat enim illud φεύγοντες ad utramque periodi partem pertinere. — 2) Cod. ἅ μὴ τό. — 3) L. ἔχει δύναμιν ἴδιαν, vel simile. Δύναμεις usurpatur hoc sensu ab Aristide (Immo lege: ἔχει τι τῶν τεττάρων (τῶν δψ) ἴδιον). — 4) Scr. ἀπεχομένη τοῦ ἐκ τοῦ πλήθους. — 5) Hoc φησὶν delendum, etsi scholiastae hoc verbum vehementer amant. — 6) Scr. ἔχουσι. — 7) L. διαμένουσιν, vid. edd. Paulo post χώραις pro ὥραις, jubente et sensu et schol. ed.

περὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ὥραις κατὰ τὸν ἴδιον καὶ οικεῖον τῆς
ὀπώρας καιρὸν, τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν διὰ τοῦ παρὰ
τὴν ἔπωνυμίαν· νικῶσιν οὖν καὶ ταῦτα μετὰ τὴν ὥραν
εὐρισκόμενα τὴν ἔπωνυμίαν, ἥτοι τὴν τοῦ ἔτους ὥραν. Vid.
add. Pariss.

- 172, C. Ἀλλὰ καὶ τῇ ἀποστάσει] Ἀπόστασιν λέγει κ. τ. λ.
vid. add. Pariss., Leid. ἰδεῖν τι τὸ¹ διεστηκότες αὐτοῦ
ὡς ἐπὶ γραφῆς — αἰσθήσῃ² τὸ δ. — ἢ θέρους — reliqua
sine var.
- 172, D. Δεῦρο ἢ ἐκεῖσε] Πρὸς τὸ βόρειον ἢ νότιον, ἥτοι πρὸς
Θράκην ἢ Αἴγυπτον· ψυχρότατοι γὰρ οἱ κατὰ Θράκην τό-
ποι, θερμότερος δὲ ὁ κατ' Αἴγυπτον.
- 173, A. Ὡστε ἐν τοῦτῳ] Παραδόξως ἐπεχείρησε· δεικνύει γὰρ
ἦτιαν³ τῆς νίκης ἀμείνω· Αἴγυπτος μὲν γὰρ θεριμῇ νικᾷ, ψῆχει
δὲ Θράκη, καὶ τῆς μὲν τὸ θεριμόν, τῆς δὲ τὸ ψυχρόν λυπεῖ.
ib. Ὡστε καὶ τῶν ἄλλων] Vid. quae ex Mon. et ipso
Leid. edidi. Ἀφ' Ἡροδοτοῦ ἀφέληται⁴.
- 175, B. Οὐδ' αὖ τὰ λοιπὰ δύο] Ἀνατολὰς καὶ δύσεις· ἐμφαί-
νει δὲ μίαν οὐσαν κρᾶσιν, ἐνθα γὰρ μία κρᾶσις οὐκ ἔστι,
λέγομεν ὅτι⁵ τὰ ἐνθεν λέγει τὰ ἔξω τῆς Ἀττικῆς· αὕτη
γὰρ ἡ Ἀττικὴ μίαν ἔχει κρᾶσιν.
ib. Προσθήκης] Τὴν πρὸς⁶ λέγει πρόθεσιν· τὸ γὰρ εἰ-
πεῖν κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
ib. Ὅσον τὸ ἄνω] Vid. add. Pariss., in quorum clausula
Leid. diserte τὰς δὲ ὥρας.
ib. Ἐπ' αὐτήν] Καλῶς αὐτῷ ἐκάλεσε⁷ διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν

1) τὸ del. — 2) Cod. αἰσθης. — 3) Cod. ἢ τὴν, illud sen-
sus postulat. — 4) Scr. ὠφέληται. Herod. II, p. 70 quem ante oculos
habuisse Aristidem rectissime animadvertit sch., sed quae in fine
scholii posuit, ni fallor, hoc significant: unde quidam eum *levi-
tatis accusaverunt*; itaque si vel maxime scribas διὸ — *κουφό-
τητα ἠτιάσαντο*, novo tamen more dixit. — 5) Post ὅτι, cum seqq.
non cohaerens, quaedam videntur excidisse, forte tamen legendum
οὕτως pro ὅτι. — 6) Cod. τῆς. — 7) Sch. ed. habet αὐτὸς ἐκά-
λεσε. In promptu igitur esset corrigere αὐτὴν sc. ἀκρόπολιν ἐκά-
λεσε. Sed sequentia illa in Cod. Leid., quaeque ab ed. absunt,
rem expediunt. *Κούφον γὰρ τὸ εἰπεῖν*, inquit, *ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ.*
Vult igitur sch., Aristidem additis verbis ὡς εἰπεῖν comparatio-
nis suae temeritatem castigasse; satis inficeta observatio, sed un-

κ. τ. λ. vid. edd. — τὸ τίμιον νομίζεται — αὐτὴν¹ παρέβαλε καὶ λ. — ταύτη ἂν ἦν ὁμοία· κούφου γὰρ τὸ εἰπεῖν ἐν οὐρανῷ ἄκροπόλιν ἄπλωσ, ἀλλὰ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ οὐρανοῦ βούλεται διὰ τούτων περιστάων, τούτων² γὰρ αἱ ἄκροπόλεις καὶ ἐπειδὴ αἱ ἄκροπόλεις τοῖς κινδύνοις³ ἀνάκεινται, διὰ τοῦτο προσέθηκε Διὸς ἀρχῆν.

"Εργων τε | "Εργων λέγει τῆς συνέσεως, Ἀθηναῖς γὰρ 173, C. ἡ φρόνησις· θρεμμάτων δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν Ἐριχθόνιον· τῶν δὲ περὶ γῆν ἀέρων ἀφεστῆναι τὴν Ἀττικὴν φησι· βούλεται γὰρ διὰ τούτων εἰπεῖν, ὅτι αἰθέρος ἐστὶ μεταξὺ καὶ τῶν περὶ γῆν ἀέρων, ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἢ νοεῖν, ὅτι μόνου τοῦ αἰθέρος διὰ τὴν⁴ ὑπὲρ κεφαλῆς ἀπολαΐει· οὐ γὰρ ἐστὶν⁵, ἐπειδὴ δὲ παραδόξον τοῦτο ἐδόκει, ὥσπερ διορθούμενος τοῦτο φησι, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται· καὶ λίαν καλῶσ· εἰ γὰρ αἰθὴρ τὸ τοῦ αἰθέρος⁶ λεπτομερέστατον, τοιοῦτος δὲ ὁ τῆς Ἀττικῆς ἀήρ, εἰκότως καὶ οὗτος αἰθέρι τοῦτον ἀπέικασέ τε καὶ κέκληκε, συγκρίσει τοῦ λοιποῦ κατὰ γῆν ἀέρος.

Οἷς ταῦτα | Τοῖς δῆθεν θεοῖς φησι· αὐτοὺς γὰρ καλεῖ 173, D. τῆς χώρας δημιουργούς.

Πεδίων] Vid. add. Pariss., Leid. δὲ τὸ εὐφορον — 174, A. λεπτόγωω γὰρ αὐτῶν πάντα φασὶ, τὰ κάλλη καὶ τὴν χάριν παρήγαγεν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐντός — φασὶ —.

de pateat pro αὐτῷ ἐκάλεσε scribendum esse ἐαντὸν ἐκόλασε (ἐκόλασε Paris. A.). Verbum κολάζειν reprimendi significatione veteribus quoque frequentatum fuit, unde saepius κολάζειν τὰς ἐπιθυμίας apud Platonem et Xenophontem. Synesius in Dion. p. 41, C. οἱ τε γὰρ ὀρθοί τοῦ λόγου κεκολασμένοι, castigati numeri. Rhetoricam hujus verbi potestatem apud veteres vid. Ern. lex. rhet. gr. p. 185. Eandem huic verbo vim tribuit schol. infra ad. p. 216. τὸ ἀποπον τοῦ λόγου τῇ προσθήκῃ ἐκόλασε vid. ad pag. 261. — 1) Cod. αὐτός. — 2) Scr. τοῦτο sc. μέρος. — 3) Scr. cum sch. ed. τυράννοις. — 4) Verba διὰ τὴν nullum sensum praebent. Forte scrib. διακνοῆς vel simile aut tale verbum post κεφαλῆς inserendum. Potest et ἐπιπόσης scribi, vid. Dio Chrysost. or. XII, p. 202, B. — 5) Procul dubio haec sunt Aristidis verba, unde correxi. Cod. οὐκ ἐστι δὲ καὶ ἀέρος. — 6) Scr. ἀέρος. Nam veteres aetherem pro aeris parte habebant, vid. prae ceteris Plat. Tim. p. 238, C. Κατὰ ταῦτα δὲ ἀέρος τὸ μὲν εὐαγεστάτον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.

- ib. Τῶν δὲ ἐφ' ἐκάστη] 'Ἐκάστη' φησὶ τῆς θαλάσσης, ὡς πανταχόθεν κ. τ. λ. vid. ad edd. De Laurii metallis laud. doct. Geel. Wess. ad Herod. VII, p. 569. et Gottl. ad Thucyd. II, 55., cujus montis situm describit Pausan. I. in.
- ib. Ἐφορμῶντων] Οἰκίως τῇ λέξει ἐχρήσατο, ὡς ἐπὶ πλοίων τῶ αἰγιαλῶ ἐφορμῶν τὰ πέδια, λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπικειμένων.
- 174, B. Καὶ μὴν] Οὐ μόνον τὸ φαιδρὸν ἐπαινεῖ, ἄλλὰ καὶ τὸ ὠφέλιμον· ἐμφαίνει δὲ τὸν λευκὸν ὅ λῖθον, ἀφ' οὗ φησι καὶ τῶν ναῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τὴν κατασκευὴν γεγονέναι.
- 174, C. Ἐν τοῖς πρώτοις] Πρώτη τε αὐτῆ cf. add. Paris., Leid. ἀνταπέδου, pro quo Geel mavult ἀνταπέδω, vicissim re- pendit — κατασκευὴν —.
- 174, D. Τὸ μῆτε ὑπτίαν] Σύζυγα ταῦτα· ὑπτίον δὲ τὸ ἀναπεπτιμένον φησι· βούλεται δὲ αὐτὴν πάλιν δεῖξαι τῆς πάσης οἰκουμένης γῆς σώζουσαν σχῆμα· εἰ γὰρ μῆτε ὑπτία, μῆτε ὄρειος, πῶς οὐκ ἂν, φησὶν, εἴποι τις εἶναι τελείας· καὶ τῆς πάσης οἰκουμένης σώζουσαν μίμημα.
- 175, B. Ἐξεστι δὲ ὄραν] Ὅτι ἀργυρίτις γῆ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὁ ῥήτωρ (i. e. Demosthenes) δεδήλωκε πανταχοῦ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἰδιωτικοῖς (i. e. actionibus privatis) δημόσια δὲ ἦσαν τῆς πόλεως κτήματα καὶ πολλοὶ ἦσαν οἱ καὶ μέρος αὐτῶν μισθούμενοι, φλέβας δὲ εἶπε τροπικῶς ἀπὸ τοῦ ἡμέτερου σώματος, λέγει δὲ αὐτὰς Τὰς νοτίδας τουτέστιν ὑδατώδεις πανταχοῦ διατρεχούσας εἶπε, γὰρ διηκούσας.
- ib. Ἄσπορος] Τὴν ἀνήροτον ὅ λέγει, ὡς ὄρειον· φησὶν οὗτ,

1) Scr. ex sch. ed. ἐφ' ἐκάστῳ μέρει τ. θ. — 2) Cod. ἐπαινεῖν. — 3) Recte igitur Jebb, editi scholii λακωνικὸν correxit; etsi alterum quod proponit λακωνικὸν rejiciendum est. — 4) Ex hujus editique sch. concentu liquet in Ar. pro τελείας non legendum esse τελείαν, quod Jebb vult. Non enim voluit rhetor, Atticam esse τελείαν, sed τελείας οἰκουμένης imaginem; hanc regionem omnia continere, quae in toto et quasi perfecto terrarum orbe conjuncta inveniuntur, nisi forte pro εἶναι τελείας legi praestet ἐντελής, cum corruptela nata sit ex vocis εἶναι compendio, ἐντελή sane omnium aptissime cum μίμημα conveniret, essetque id quod alibi dicitur ἀκρα μίμησις. Eod. plane sensu Lucianus t. III, p. 332. πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν καὶ οὐδέπω ἐντελής ἀγαλμα ἡμῶν ἐδεδημιούργητο. — 5) Cod. ἀνείροτον et mox ὄριον.

οτι ἀμείνων αὐτῆ τῆς ἐτέρας τῆς σπειρομένης, κρείττων γὰρ ἢ ἀργυροῦτις.

Ἐλευθερίας] Ἐλευθέριον ἐκάλουν vid. add. Pariss., ib. Leid. μικρόλογον pro φειδωλὸν — ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς καὶ πρὸς εὐεργεσίας ἔτοιμοι, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἐχορῆν αὐτοὺς καὶ γῆν εὐφορωτάτην ἔχειν καὶ μέταλλα τοιαῦτα.

Ῥεύματα ἄλυστα] Vid. add. Pariss., Leid. ἀκαίρω φορᾶ 175, C. χειμῶνος τὰς παρακειμένας κ. τ. λ. — ὑετίων — καὶ οὐχ ὁ τῷ τυχόντι φθορᾶν, τῶν δὲ παρακειμένων καὶ γειτονούντων ἀπεραζομένους χωρίων¹.

Ἵν ὁ πάντων] Τὸν σίτον φησί· οἱ δὲ τὸν ἄνθρωπον, ib. ἐπειδὴ ὡσερ βοτάνην φασὶν αὐτὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ² διὸ καὶ αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄλλὰ ταῦτα] Vid. add. Pariss., Leid. σύγκρισιν τοῦ 175, D αὐτόχθονος εἶπε· τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι ὡσερ ὁ τὸ ἀριστον θανυμάζων ἀπὸ τῶν τραγημάτων οὐδὲν ἐπιδείκνυται γενναῖον, δέον ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπαινεῖν, οὕτω καὶ ἡμεῖς νῦν· παροιμία δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡτιόνων τὰ μείζω θανυμάζοντων τὰ ἐνδοξα.

Ἐλέφαντες κ. λ.] Vid. ad edd. 176, A.

Ἄ τοὺς παῖδας³] Vid. ad edd., L. Λαμίας — ad ib.

• Μορμολύκεια haec annotavit doctiss. Geel. »Platonis locos et quae porro de his terriculamentis scitu digna sunt, apud Ruhnck. ad Tim. s. v. et Gesn. ad Luc. III, p. 31. Spanh. ad Call. h. in Dian. vrs. 67. « — δίακνε με⁴. —

Κατὰ τοὺς ἐν Ἰνδοῖς μ.] Vid. quae edidi ex Mon. Ap., 176, B. in quibus post μέγεθος haec inserenda: καὶ ὅτι χρυσὸν

1) Legendum, ni fallor, καὶ οὐχ ὄτω ἐντύχωσι φθειρόνας, τ. δ. π. κ. γ. ἀπαιγομένους χωρίων. — 2) Supple ex schol. ed. ἀναδοθῆναι. — 3) Cod. ἃ δὲ τοὺς παῖδας φοβεῖ καὶ ἐκπλήττει. Aristidis itaque verba negligenter, ut videtur, citavit schol. Monui, ne quis lectionis varietatem subesse putaret, quamvis φοβεῖν et ἐκπλήττει, saepissime jungantur. In seqq. nugatur schol., sed quae habet de Mormo, muliere Corinthia, ni fallor, addenda sunt eis, quae de illa fabula circumferuntur. — 4) Scr. δάκνει vel δάκνει ἵππος, ut est ap. Theocr. Adon. vrs. 40. Fons traditionis de Samia invenitur apud Diod. Sic. XX, 41. ibiq. Wess. et Casaub. ad Strab. I, 19, C.

δρῦσσοι καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγγάνουσι
κ. τ. λ. Addit Leid. Οὐ κατὰ τούτους οὖν, φησὶν, ἀξιῶ
κἀγὼ ἤδε ἡ κάλλιστον τῆς ἡμετέρας χώρας σεμνύνειν, ἦτοι
τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κρείτόνως δηλονότι.

176, C. Οὐ γὰρ πλάνην] Vid. add. Paris., Leid. ὀδὸν, πῶς
εἰσέλθωσιν εἰς Π.

176, D. Δυσὶν δυστ.] Cf. Add. Pariss. Annotat autem haec
doctiss. Geel: vid. Thucyd. I, 2. in. cujus vulg. lect. hoc
schol. probatur.

ib. Βιασάμενοι] Vid. ad edd. Leid. ὡσπερ² ἀπὸ τῶν Ἄθ.

177, A. Ἄλλ' ὡσπερ] Ὡς ἐπὶ γαστροῦς εἶπε κὼλπων, τουτέστιν
ἄνευ σπέρματος (Haec pertinebant ad Αἰτὸ ἐξ αὐτοῦ, ubi
vid. Addit Leid. Αἰτὸ εἰφήμως ἐπήνεγκεν, αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ
λαβὼν τὴν ἀρχὴν· γένος δὲ καλεῖ τὸν ἄνθρωπον.

ib. Θεάν] Vid. add. Pariss., Leid. φησὶν — Demosthe-
nis locus est p. 234. ed. R.

ib. Οὐ τῷ μᾶλλον] Ἄντι τοῦ, οὐχ ὅτι αὐτόχθονές εἰσι,
τοὺς ἄλλους ξένους νομίζουσι, ἀλλ' ὅτι προὔλαβον καὶ
κατέσχον τὴν χώραν ἄλλοθεν ἴκοντες· οὕτω δὲ φησι Ταῦτα
κρίνουσι, οἷονεὶ ἀφορίζουσι· φθάσαντες γὰρ τοὺς ἄλλους
ἐνοικῆσαι, τοὺς δευτέρους ἐλθόντας ξένους ἀφορίζουσι καὶ
νομίζουσι.

177, B. Μᾶλλον δὲ] Τοὺς δευτέρους ἔδειξε κρείττους τῶν πρώ-
των τὸ κατὰ κρίσιν γενέσθαι πολίτας, οὓς καὶ δημοποιή-
τους³ καλεῖ; περὶ δὲ τούτων λέγει τῶν διὰ ψηφισμάτων
γινομένων πολιτῶν.

ib. Διαφέρουσιν] Δηλονότι ἐπὶ κακία, ἐπειδὴ οἱ μὲν ψη-
φισθέντες ἐγένοντο πολῖται, οἱ δὲ ψηφισάμενοι βία τὴν ἄλλο-
τρίαν κατέσχον καὶ αὐτῶν ἐποίησαντο πατρίδα.

177, C. Τῷ φανέντι] Vid. add. Paris., Leid. εὐποροῦντες, quod
corr. doctiss. Geel. Notandum praeterea, voces λίθοι
καὶ ξύλα, ubi junctae inveniuntur, proverbii speciem

1) Scr. ἤδη τὸ. E seqq. corrigatur sch. ed., ubi male legi-
tur ἀλλὰ κρείττον, ὡς δῆλον. — 2) Immo οἱ, quod habet sch. ed.
Mox pro Αἰδέσιοι recte, ut puto, Burmannus correxit Ἐφέσιοι.
3) Sic scripsi pro δοκοποιήτους.

gerere et de rebus nullius pretii usurpari, ductas ex Hom. Iliad. ἀπό δρύος, οὐδ' ἀπό πέτρης, cf. Plat. Apol. Socr. 23. Alcib. I, p. 126. ed. Ast. Phaedon. p. 29. Wyt. Gorg. p. 52. 107. ed. H. Hipp. Maj. p. 156. Parmen. p. 197. Euthyd. p. 396. Theaet. p. 332. Thucyd. IV, 3 Xenoph. Hellen. III, 1, 7. 3, 6. Cyrop. II, 1, 27. Mem. Socr. I, 1. 14. ubi τὰ τυχόντα ex margine irrepsit. Herodotus jam, ut ὁμηρικώτατος scriptor, IV, 72. 180. VIII, 71. IX, 97. Ex recentioribus tantum laudo Dion. Chrys. or. XXX, p. 301. ed. Mor. Nolo nunc plura, nisi quod vel in ipso Jeremia propheta II, 27.

Εὐγένειάν τε] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ τίθεται· πολιτεία γὰρ λέγει τὸ πολίτας εἶναι. ib.

Καὶ δυοῖν] Δύο ὀνομάτων¹ ὅσον ξένοι [καὶ] πολίται, ἐπήλυδες καὶ αὐτόχθονες. ib.

Ἐξούλης] Vid. add. Pariss., Leid. ἐκβαλλόντων τοὺς 178, A. πολεμίους νόμους μόνης τοῦ δημοσίου² καὶ κατὰ — μητρὶ — δικάζεται τῆς⁵ περὶ ἐξούλης μητρὸς πρὸς τινα, οἰονεὶ ἐξελάσῃ.

Οἱ πλεῖστοι], Οἱ πλεῖστοι καὶ οὐ πάντες εἶπεν, ἐπειδὴ 178, B. καὶ Ἀρκάδες αὐτόχθονες λέγονται⁴.

Ὡσπερ ἐν συνοικίᾳ] Vid. add. Paris.⁵ ib.

Οἱ τελευταῖοι], Οἱ ἐκβαλόντες τὴν πρώτην⁶ οἰκοῦντας, τὸ δὲ παραιτηθῆσάμενος ἀντὶ τοῦ ἐξελωσάμενος⁷, θερα- ib.

1) Scr. καὶ δυοῖν ὄντων ὀνομάτων. — 2) Haec non expedit: οἱ πολέμοι huc non pertinent, nec, quid τοῦ δημοσίου mentio velit, scio. De ἐξούλης δίκη vid. Lexicogr. veit., ex quibus Harp. οἱ δὲ ἀλόγως ἐξούλης — τῷ δημοσίῳ κατεπίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Itaque quaedam ex hoc schol. excidisse putem. Schol. quoque ed. h. l. corruptum, ubi pro τῷ ἐπιβάλλον αὐτῷ forte legend. ὑπὸ τοῦ ἐκβάλλοντος αὐτόν. Desideratur enim verb. ἐκβάλλειν ad explicandam potestatem vocis ἐξούλης. Quod derivandum ab ἐξίλλειν, Hemst. ad Tim. p. 52. et Piers. ad Moer. p. 145. — 3) Scr. τις. — 4) Plut. Quaest. Rom. p. 286, A. πρώτοι ἀνθρώπων γεγονέναι δοκοῦσιν ἐκ γῆς, ὡσπερ ἡ δρυς τῶν φυτῶν. — 5) Significatur Aesch. c. Tim. p. 137. ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκῆσιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν. — Cf. Jung. ad Poll. IX, 39. Illud autem μένουσι pro ἔχουσι sibi servat schol. 6) L. Τοὺς πρώτον. — 7) Coel. ἐξελωσάμενος.

πέυει γὰρ ὡς ἐπίφθορον· στρατόπεδον δὲ καλεῖ τὰς πόλεις ὡς ἐπὶ σκηρῶν.

178, C. Μόνοις δὲ τοῖς] Τοῦτό φησιν, ὅτι σύμβολον Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχαιογονίας ἔσω δὲ ἰ πῦρ καὶ τοῖς αὐτῶν ἀποίκους ἐδίδοσαν, οὐ παρ' ἄλλων λαβόντες. Ἀκίνητον δὲ ἐστὶ ἄν ὡς πρὸς τὴν σκηρῆν εἶπε καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέδωκε τὴν λέξιν· ἔχει γὰρ καὶ τὸ ἴδιον, ἔχει δὲ καὶ τὸ βέβαιον τοῦτο τὸ ἀκίνητον· λέγει δὲ, ὅτι τὸ πρυτανεῖον σύμβολόν ἐστι τῆς πόλεως, οὐδὲ γὰρ αἱ κῶμαι τοῦτο ἔχουσιν· ἀκίνητον οὖν αὐτὸ ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, οὐ παρ' ἄλλου λαβοῦσαι, ² τουτέστιν οὐ δεξιόμενοι παρ' ἄλλης πόλεως· πῦρ δὲ ἦν ἄσβεστον κ. τ. λ. cf. quae edidi ex Ap. M. Annotat doctiss. Geelius haecce ad τῆς Ἀθηναίων: Minervae Poliadis. Significat schol. lampadem, quae in eo templo Deae accensa erat, vid. Paus. I, p. 63 ibiq. Kuhn. Casaub. ad Strab. IX, p. 396 A. et Reim. ad Dion. Cass. libri XXXIV, p. 51. — Leid. νέμοντες αὐτό ³.

ib. Ἡ κομιδῆγε] Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες αὐτόχθονες· φαμέν οὖν ὅτι καὶ Ἀρκάδες ⁴ τὸ μὲν αὐτόχθονες εἶναι συγχωρεῖ, πρώτους γε μὴν ἀνθρώπους ἀλλαχοῦ γενεῶν οὐ συγχωρεῖ.

ib. Ἐστὶν ἀκίνητον] Ἐγνωμένον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἦν πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ μὴ ὁ Προμηθεὺς ὑποκλέψας τοὺς κρείττονας μετέδωκε τοῖς ἐπὶ γῆς ἐν τῷ νόρθηκι· οἱ νῦν Ἀθηναῖοι, ἅτε δὴ ὄντες αὐτόχθονες, παρέσχον (f. μετέσχον) πρῶτον τοῦ πυρός, διὸ καὶ λέγει ἀκίνητον, ὅτι παρ' οὐδενὸς λαβόντες, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτῶν τῶν κρείττόνων εἶχον· ὁ δὲ νοῦς οὗτος, πάντες οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι οἰκοῦσι τὴν πόλιν δίκην σκηρῆς, ἀπορία πατριδος τῇ παρατυχοῦσῃ χρησάμενοι, τοῖς δὲ ταύτης τῆς χώρας, ὅ ἐστι τῆς Ἀττικῆς ἀποίκων ⁵ ἢ πόλις ἐστὶ κυρίως (f. κυρία) πατρίς· κυρίως (f. κυρία) δὲ, ἐπειδὴ οὐκ ἀποικοῖ τινων, ἀλλ' αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι.

1) Scr. cum Cant. ἔσωζον δὲ. Μοx καὶ τοῖς scripsi pro καίροι. — 2) Cod. λαβοῦσα. — 3) Num νομίζοντες οὕτω? hoc pacto Deum quodammodo Deae compotem fieri. — 4) Scr. Ἀρκάσιν. — 5) Ferri non potest. Explicat Aristidis ἐγγόνους. Itaque restituendum videtur ἐνοίκους.

Πρυτανείου] Τὸ πρυτανεῖον ἦν τόπος [ἰερός] τῆς Ἰβ. Ἀθηνᾶς, ἢ οὕτως, ὅτι ἐφύλαττε τὸ πῦρ ἐξ οὗ καὶ ἄποικοι μετελάμβανον· τὸ πρυτανεῖον διπλῆν ἔχει σημασίαν, ἢ γὰρ τὸ τοῦ πυρός ταμεῖον, ἢ τὸ τῶν πυρῶν, ὃ ἔστι τοῦ σίτου, ταμεῖον.

Πολλῶν] Πολλὰ γὰρ τὴν ἀρχαιότητα τῆς χώρας παρι- Ἰβ. σταῶντος, τὸ εὐκρατον καὶ τὸ εὐήλιον, τὸ τῶν λόγων εὐφορόν τε καὶ πάμφορον· ἐν αὐτῇ γὰρ πᾶσα παιδεία καὶ πῶσων πόλεων διαφέρουσι· μετὰ δὲ τὴν γένεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀκολούθως κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. περὶ τροφῆς — γεννηθέντα τὸν ἀνθρώπον δεηθῆναι τροφῆς· δείκνυσιν οὖν *³ ἑτέρου δεόμενόν ἔστι, καὶ ὁ ἀνθρώπος τῆς τροφῆς καὶ ἡ τροφή τοῦ ἀνθρώπου· διὸ καὶ ἐπάγει πάντων αὐτὸ ἕκαστον εἰπεῖν ἐπειγόντων ἀντὶ τοῦ ἑκάστου τῶν πάντων τοῦτο εἰπεῖν ἐπείγοντος, τουτέστι ὅτι καὶ πρώτη ἀνθρώπον ἤνεγκεν Ἀττική, καὶ πρώτη τροφήν κατέλληλον ἐξεῦρεν, τὸν οὗτον φημι.

Αἰροῦμαι τὸ τῆ φύσει δεύτερον ⁴] Τουτέστι τὴν τροφήν. 178, D.

Τὸ πρῶτον βεβαιοῦν ⁵] Ὅ ἐστι τὸ γενέσθαι ἐν αὐτῇ Ἰβ. πρῶτον ἀνθρώπον· εἰ γὰρ καὶ τροφήν πρώτη ἐξεῦρε *⁶ καὶ ἀνθρώπον ἤνεγκε * δὲ τὸν βίον τὴν τροφήν.

Καὶ γίνεται δὴ παν.] Vid. add. Pariss. Leid. ἀγῶνα, 179, A. ἱερὸν δὲ ἀντὶ — ἀμιλλώμενοι, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶν ἦν θεῖος ἄλλ' οὐ *⁷ Καλῶς δὲ εἶπεν pergit Leid. cum Paris. A.

Θεοὶ δὲ συμφέροντες] Vid. quae ex Mon. et Leid. edidi. 179, B.

Πρώτους τε γὰρ φύντας] Ἐπεκρότησεν εἰς ἐγκώμιον ἀνε- 180, A. νεγκεῖν τὸ γινόμενον, πανταχόθεν αὖξων τὸν ἔπαινον· καὶ μὴν τοῦτο γὰρ τὸ σχῆμα ἀντίστροφον, ὅπερ πιστοῦται τὴν ἀλήθειαν, ἐξ ἄμφοτέρων τῶν μερῶν συντρέχει (Cod. συντρέχει).

1) Leg. παριστώνα vel παριστᾶ, οἶον. — 2) Sententia probabilis. Quaedam tamen excidisse videntur. — 3) Supple ὅτι ἔτερον. Cant. Sequentis autem scholii auctor vim verborum αὐτὸ ἕκαστον non intellexit. — 4) Sic scripsi pro corrupto αἰροῦμαι διὰ τῶν δευτέρου τῆ φύσει. Nisi qui credere velit, scholiasten in Aristide legisse αἰροῦμαι δὴ τὸ δεύτερον τῆ φύσει. — 5) Arist. τὸ πρὸ αὐτοῦ β. — 6) Supple πρώτη δὴ Cant. Sequens lacuna explenda voce λέγει. — 7) Supple Ἐνηγός. In seqq. scholiastes in Ar. non videtur legisse γῆς, quae quidem vox desiderari potest.

- ib. *Καὶ μὴν τοὺς γε*] Vid. add. Pariss., Leid *ἔνεκέν ἀναγκαῖον — καὶ πρῶτον μὲν — τοὺς ἐν αὐτῇ φ. — ὄντας, ἔδη καὶ δ. — ἐναρέτους¹ δὲ αὐτοὺς καλεῖ, τῷ πρώτους εἶναι ἀνωτέρω γὰρ εἶπε.*
- 180, B. *Τοῦτο δὲ τῆς τιμῆς*] προσυπακουστέον ἔνεκα, τὸ δὲ σχῆμα ἀριθμητέον.
- ib. *Ἵς γε² αὐτοὶ*] *Τὴν μετάδοσιν αἰνίττεται τοῦ σίτου καὶ τῶν ἄλλων, ὡσανεὶ ἔλεγεν, οὗτος οἶδεν εὐεργεσίᾳ πρὸς κρείττονας ἄγειν τὴν μίμησιν.*
- 180, C. *Ἄλλὰ τοσοῦτον*] Vid. add. Pariss., Leid. *ἐκφοβοῦντο — αὐτοὶ — τὸ μεταδοῦναι — ἑαυτοὺς καλλίους ἀπέδειξαν — ἐνειλημμένοι — ὅσον εἰκὸς τῶν ἐξ ἴσου. —*
- ib. *Δοκεῖ δέ μοι*] *Καλῶς τὸ δοκεῖ, ὅτι θεὸν εἶπεν ἀνθρώπους μιμησάμενον.*
- ib. *Ἡ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν* (Cod. αὐτῶν) *κατ.*] *Δι' ἣν γέγονεν ἀθάνατος· λέγει δὲ τὴν διάνοιαν, αἰνιτόμενος ὥσπερ καὶ τὴν πόλιν οἶσαν καὶ ἐσομένην ἀθάνατον· σημεῖον δὲ φησι τοῦ μιμησασθαι Ἡρακλέα τὴν πόλιν. Διὰ δὲ τοῦ οὐ μόνον τῶν ἐκείνοις πρὸς τοὺς ἄλλους τοῦτο βούλεται παριστᾶν, ὅτι, vid. add. Pariss., Leid. ἄλλους τινὰς ὁ Ἡρ. καὶ ὁ Θ. — ἀλλήλους οὕτω μεγάλην³ καὶ τοιαύτην ἐκτίσαντο φιλίαν· αἰνίττεται δὲ εἰς Πάτροκλον — σημεῖον τοῦ τὸν Ἡρ. — ἢ πρὸς Θησέα φιλία, ἥτις οὐ μόνον τὰς πρὸς ἄλλους ἐκείνοις γενομένης φιλίας πυμπληθῆς ὑπερέσχεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς ἄλλους· κατὰ κοινού δὲ τὸ παμπληθῆς ὑπερέσχεν.*
- 181, A. *Ἄνθ' ὧν αὐ καὶ πρώτη πόλις*] *Πρῶτοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Ἡρακλέα ἢ διὸς⁴ ἕδρυσαν καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυηθῆναι ἐποίησαν.*
- 181, B. *Καὶ τοὺς παιδάς δ.*] *Ἀντὶ τοῦ ὑπεδέξατο· καὶ ἐπειδὴ μνησθεῖς⁵ Ἡρακλέους καὶ τῶν ἀπογόνων ἐκείνου ἔμελλε λέγειν, ὅπως αὐτοὺς εἰς Πελοπόννησον κατήγαγον· ἰδιάζον δὲ*

1) Notanda est haec lectio, *ἐναρέτους*, refertur enim hoc sch. ad Aristidis verba ἢ τοῖς ἀρίστοις ἀφείλετο. — 2) Notanda varia lectio pro ὥστε. — 3) Sic scripsi sensu postulante pro πρὸς ἄλλα μεγάλη. — 4) Num ἐν θεοῖς? — 5) Scr. ἐμνήσθη.

ἔστι κεφάλαιον τὸ περὶ τῆς καθύδου τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ βούλεται αὐτὸ ὑστερον εἰπεῖν, διὰ τοῦτο νῦν αὐτὸ παρέλιπεν.

Πέμπουσι δὴ ¹⁾] Ἡ Δημήτηρ δέδωκε τὸν σῖτον τοῖς ib.
Ἀθηναίοις οὕτως· ὅτι ²⁾ ὁ Πλούτων ἤρπασεν ἀπὸ Σικελίας τὴν Κόρην, τὴν θυγατέρα Δήμητρος καὶ Διὸς, περιενόστησε Δημήτηρ ζητοῦσα αὐτήν, καὶ δὴ ἐν Ἀττικῇ ἦλθεν, καὶ ὑπεδέξατο αὐτήν ὁ Κελεὸς καὶ μισθὸν τῆς ξενίας δίδωσιν αὐτῷ τὸν σῖτον· πομπὴν δὲ λέγει τὴν πέμπειν vid. add. Pariss., Leid. καλῶς δὲ καθάπερ θεωρητικὸν εἶπε, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ πᾶσι πένησι διέδοτο καὶ πλουσίοις, καὶ πολίταις καὶ ξένοις. Τρόφιμον δὲ τὸν Τριπτόλεμον vid. Ap. Mon., Leid. Τραφεῖς — καὶ τὸν Θρέψαντα καὶ τὸν τραφέτα· Θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ M.

Τροφίμων ἓνα] Vid. add. Pariss. ex Cod. D. Leid. ἡλι- 181, C.
καὶ omittit — εἶποι τις, παιδοκόμοι — οἱ γεγραίτεροι — νῦν ἡ χυδία διύλεκτος αὐθεντοπώλους κ.

Τὸ ἄρμα περωτῶν] Τὸ μυθικὸν ἠρμήνευσε, τὸ τάχος ib.
ἄρματι περωτῶν παραβαλῶν· λέγεται γὰρ, ὅτι Δημήτηρ τῷ υἱῷ τοῦ Κελεοῦ τῷ Τριπτολέμῳ παρέσχεν ἄρμα ἐξ ὀφείων περωτῶν, ἵνα ἐπὶ τούτου ὀχούμενος διδῶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τὸν σῖτον καὶ ταχέως πληρώσῃ (Cod. πληρῶσαι) τοῦ σίτου τὴν γῆν, καὶ ὅμως Ἀριστείδης οὕτως ἔδοξεν εἶναι περωτῶν τὸ ἄρμα, ὅτι ταχέως ἄνω τε καὶ κάτω ἀπήροχτο. Φιλόχορος δὲ κ. τ. λ. Vide quae ex Leid. et Mon. edidi.

Διὰ ψιλοῦ τοῦ ἄερος] Ἀντὶ τοῦ διὰ γυμνοῦ, οὗ ὄκ (l. ib.
ὄν οὐκ) ὄρος ἐκάλυεν οὐ ποταμὸς, ψιλὸς γὰρ καὶ ὁ ἀήρ εἴρηται, ὡς μηδὲν τούτων ἔχων.

Τὰς Χάριτας] Vid. add. Pariss., Leid. ὁ διὰ — τὰς 181, D.
εὐεργεσίας — ἐπιφέρειν, ταχέως ἀπέδειξαν ἔργῳ τὰς Χάριτας.

Αἱ παρὰ τῶν Ἑλλ.] Ἀπαρχὰς οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Ἀτ- 182, C.
τικὴν ἔπεμπον στάχνας ἀπὸ (ἐπὶ Cant.) τῶν Ἑλληνικῶν· καὶ τοῦτο σημεῖον καὶ δεῖγμα τοῦ λόγου αὐτοῦ ποιεῖται καὶ τὰς τοῦ Θεοῦ μαντείας τοῦ αὐτοῦ ἀπόδειξεν λαμβάνει· λοι-

1) Cod. δε. — 2) Sic scripsi pro οὕτως ὅτι.

μου [γαρ] εὐσκήματος vid. quae edidi ex Ap. Mon., Leid.
item ἄλλοις.

182, B. Τίθησι] Καὶ τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν ἔλαβε τοῦ λόγου.
ἀγῶν γὰρ ἐτελεῖτο Ἐλευσινίοις, ἐν ᾧ ὁ νικῶν ἀσπάρατος
ἀπέφερετο ἄθλον. Ἔδειξε δὲ διὰ τῶν λέξεων, ὅτι πρὸς
ἀπόδειξιν ἔλαβε τὸν ἀγῶνα, τὸ γὰρ πιστουμένην ἀντὶ
τοῦ ἀποδείκνυσαι ἔδηκεν· οὕτω δ' ἐπὶ (sic Cod. f. οὕτω
δ' αὐ), καὶ τοὺς θεοὺς ἐτίμησαν ἀγάλμασι καὶ θυσίαις,
καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις προσηνέχθησαν, καὶ ὡς θεὸς
(f. θεοῖ) αὐτοῖς καὶ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις. ἀνθρώποις ἐγέν-
νοντο — καὶ τοῦτο μὲν (Ita Geelius, V. D. distinguit
et ἐγένοντο pro varia in Arist. lectione haberi et facile ex
hoc scholio inseri posse putat. Quid? si ita legas: τοῖς
ἄλλοις ἀνθρώποις ἐγένοντο. Καὶ τοῦτο μὲν] vid. add. P.
τὸν τοῦ γένους τόπον ἐνταῦθα ἀναπαύσας, ὃν διὰ τῆς θεί-
σεως τοῦ τόπου διηγῆσατο, ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν τῆς ἀνατρο-
φῆς πρόεσι, πλὴν ἔοικε καὶ τοῦτο τὸ γένος εἶναι κοινὸν τὸ
ἐπιφερόμενον καὶ τῆς ἀνατροφῆς· πλείω δὲ τμήματα λέ-
γει, ἐπειδὴ (insere καὶ Cant.) αὐτὰ ἐπιμερίζεται τὰ τῆς
ἀνατροφῆς (Cod. ἀναστροφῆς)· εἰσὶ δὲ αἱ πράξεις ἀκολου-
θως, ὃ διὰ τοῦ ἐφεξῆς ἐσήμανε, μετὰ γὰρ τὸ γένος ἢ ἀνα-
τροφή ἦτοι αἱ πράξεις.

182, D. Ἐν μέρει δὲ] Τοῦτο σαφῶς πέφρασται, ὃ δὲ νοῦς τοι-
οῦτος, ὅτι μετὰ τὰ ῥηθέντα πολλὰ ἐστὶν ἀκόλουθα ἐκεί-
νοις εἰς τὸ λεχθῆναι, οἷον ἀκόλουθόν ἐστιν εἰπεῖν κατὰ
(μετὰ, Cant.) τὴν καρπῶν διάδοσιν, τὴν ὑπὲρ τῶν κινδυ-
νευόντων ἀντίληψιν· βουλόμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι εὐσεβεῖς ὄν-
τες τοὺς ἄλλους εὐεργετῆσαι, τοὺς καρποὺς διέδωσαν· ἀλλὰ
καὶ βουλόμενοι πάντας σώζεσθαι, ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων
ἐπολέμησαν, (Cod. σώζεσθαι ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων, ἐπ.)
ὃ σημείον καὶ τοῦτο (f. αὐτὸ) τῆς εὐσεβείας· ἀλλ' οὐκ ἔστι
μοι, φησὶ, καὶ τοῦτο δηλόν, εἰ ἀρμόττει καὶ τοῖς λόγοις,
ταύτην σώσαι τὴν ἀκολουθίαν· καὶ γὰρ ἀνωτέρω Ἡρακλέους
μνησθέντι καὶ τῶν ἀπογόνων ἐκείνου ἤρμοττεν εἰπεῖν καὶ ὅπως
αὐτοὺς Ἀθηναῖοι κατήγαγον, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἤρμοττε τῷ λό-
γῳ, διὰ τοῦτο αὐτὸ παρέλιπεν· ὑποκατιῶν δὲ τῶν Ἡρακλει-

δῶν ἐμνήσθη, μῆσθεις δὲ τοίνυν κἀνταῦθα πόλεως θέσεώς τε καὶ χώρας ἐμελλε καὶ περὶ τῶν οἰκοδομημάτων διεξιέναι· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς ἐπιλόγοις ἤρμοιτε τὸ κεφάλαιον, παρέλιπεν αὐτὸ, διὸ καὶ τᾶλλα πάντα εἰσας περὶ τῶν θεῶν διεξέροχεται.

Περὶ τῶν θεῶν] Οἶον ὅτι πολλὰ ἐποίησαν οἱ θεοὶ εἰς τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἢ τὰ παρὰ τῶν θεῶν λεγόμενα ἢ τὰ παρ' αὐτῶν δεδομένα τοῖς Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ ὦν, ἔτι δὲ ὦν μᾶλλον οἱ θεοὶ κατώρθωσαν· ἐν κοινωνίαις δὲ εἰργάσαντο εἶπεν ἢ μετὰ θεῶν, ὡς ἐπὶ τῆς Ξέρξου ναυμαχίας ἢ μετὰ ξυμμάχων (sic): τῶν γὰρ πολέμων τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν, τοὺς δὲ μετ' ἄλλων κοινῇ πεποιήκασιν· καθ' ἑκάστους δὲ φησι χρόνους ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν αἰεὶ οἱ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ διάφοροι κατὰ χρόνους καὶ διὰ τοῦτο ἐκαστῆ τῶν πράξεων τηρεῖ τὸν ἔπαινον.

Καταλαμβάνουσι (Cod. Leid. rectius ad ἤρισαν adscriptit)] Vid. add. Paris. Leid. diserte περιμάχτηον — διαβέβληται —.

Σχεδόν, ὡς εἰπεῖν] Σχεδόν οἱ πρῶτοι· καὶ ἐπαινεῖ διὰ τοῦ πρῶτοι τὴν Ἀττικὴν καὶ ἀνεπαχθῆ Διὸ τὸν λόγον καὶ Ἡρα ποιεῖ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ σχεδόν.

Δευτέραν] Δευτέραν λέγει τιμὴν, τὸ αὐτοῖς (f. αὐτοῖς Paris. A. τοῖς) Ἀθηναίοις ἐπέτρεψε (Paris. A. ἐπιτρέψαι) τὴν κρίσιν.

Χάριεν καὶ κοῦφον] Ἀντὶ τοῦ κουφιστικόν· ἔστι δὲ ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ οἶον χάριεν καὶ κοῦφον· ἐχρήσατο (Cod. Leid. et Mon. ἐχρήσαντο) δὲ κ. Θ. τ. λ.

Ἐν τοῖς παιδικαῖς κρ.] Vid. quae ex Mon. et Leid. edidi Cant. corr. ἕρις Cod. περιώνη ἔρωσ.

Τοῦτε ῥοθίου] Vid. quae ed., pro ὅτι ἐλαιας Geel mavult ἦτοι, mox Cod. ἄπετρ.

Οὐ μὴν κατέλυσε] Καταλῦσαι ὡς ἠττωμένων τὸν ἔρωτα, οὐδὲ μετὰ ταῦτα ἐπαύσατο τὸ ἐρᾶν (Cod. ὄρᾶν).

Τοὺς ἀνταγωνιστάς.] Vid. ed., addit Leid. οὐ χάριν Ἀριστείδους καθ' Ἡροδότου ἔγραψεν· ἄλλοι δὲ ἀνταγωνιστάς τοὺς Λακεδαιμονίους, πεζόμαχοι γὰρ, ἢ Κορινθίους καὶ Κερκυραίους, ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ ἐμελέτησαν τὰ ναυτικά·

εἶτα καὶ ὑπερβολὴν εἶπεν, ὅτι ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἐνίκησε ναυτικά οὗτος ὑπ' Ἀθηναίων ἠττήθη· τοὺς τῶν αὐτῶν δὲ μετασχόντας φησὶν, οἶονεὶ τοὺς συννευρεθέντας τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ὠφελίμους τὸ ναυμαχεῖν παρ' αὐτῶν καὶ τούτους ὑπεραίρειν ὁ Ποσειδῶν ἐχαρίσατο τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων.

184, A. Καὶ κατεσκευάσατο] ὡσπερ, πιστουμένη τῇ ἐπανυμῖα τὸ κτῆμα· διαρκῆ δὲ ἀντὶ τοῦ διαρκουῶσαν καὶ (ins. οὐ) πρὸς πόλεμον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰρήην.

ib. Ἀφ' ἧν] Ἀπὸ τῶν λόγων· πρὸς τοῦτο γὰρ ἀποδέδωκε.

Βίων δὲ παραδείγματα] Ἡ τρόπους πολιτείας καὶ ἥδη χρηστά, ἢ τέχρας καὶ ἐπιτηδεύματα, οἷον βίου παραδείγματα γραμματικοῦ, φιλοσόφου, ἠθικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ καὶ γεωργικοῦ.

Ἔτι δ' ἵππων (Leid. retulit ad ἐκείνην)] Καλῶς τὶ σχήματι (sic doctiss. Geel, Cod. τῶ σχήματι) οὐ γὰρ βούλεται vid. add. Pariss., Leid. μαχέσασθαι — ἐφεύρε τὸν μέλλοντα, πάρεδρον δὲ τῆς θεοῦ ὁ Ἐρμῆς γέγραπται ἄρμα ἐλαύνων· πρῶτος γὰρ κ. τ. λ. σὺν τῇ θεῷ δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτῆς Ἀθηναῖς τὴν κατασκευὴν ὑποβαλοῦσης αὐτῆ.

184, C. Χορεΐαι] Vid. add. Pariss., Leid. ἀμοιβὴν τῶν θεῶν ταῦτά φησι.

Καὶ πανηγύρεις] Vid. add. Pariss.

ib. Ἄλλαι δι' ἄλλων] Διαφόρους γὰρ βούλεται δεῖξαι τὰς δωρεὰς καὶ ἐκ διαφορῶν διδομένας καὶ ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν ἀκολουθεῖν τὰ δῶρα, ὅτι ὕσον φησὶν εὐσεβέστερον Ἀθηναῖοι δέκεντο, ἰσάλασι τιμῶντες τὸ θεῖον, τοσοῦτω πλέον εὐεργετήθησαν παρ' αὐτῶν· αἰτία δὲ τοῦτο τοῦ πῶς ἐγένοντο αἱ πατηγίρεις· εἰς δύο δὲ ἐστὶ νοούμενον τὸ ῥητόν· ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῶρα τῶν θεῶν ἠκολούθει τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ ὡς καλῶν ἄλλοις μετεδίδοσαν, ὡσπερ αὐτοῖς οἱ θεοὶ, ἃ καὶ (ἢ ὅτι Cant.) λαμβάνοντες Ἀθηναῖοι παρὰ τῶν θεῶν καὶ αὐτοὶ ἠμείβοντο αὐτοῦ δι' αὐτῶν, ἐκ γὰρ τῶν εὐεργετημάτων καὶ τὴν ἀμοιβὴν ἐποιοῦντο· ἐτύχανε γοῦν ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἀγῶσιν ἄσταχυς τὸ ἄθλον.

184, D. Ἐπιβάλλοντα] Ἀδελφὰ τὰ ὀφειλόμενα, ὡς καὶ τῶν θεῶν ὀφειλότων δέχεσθαι παρ' αὐτῶν· ἐδίδουσαν δὲ, ἔφη, τοὺς

Ἀθηναίους οἱ θεοὶ ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην τῷ παρ' αὐτοῖς
δικάζειν· ἐγύμνωσε γὰρ νῦν τὸ θεώρημα διὰ εἰπεῖν, ὅτι
καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, τοὺς διδασκάλειν ἔχειν
Ἀθηναίους τοὺς θεοὺς· προσακουστέον δὲ τῷ ὧν ἤρισαν
πρὸς ἀλλήλους, τοὺς διδασκάλους ἔχειν Ἀθηναίους τοὺς
θεοὺς· προσακουστέον δὲ τῷ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους
τὸ πραγματίων, τὸ δὲ ἐπιστρέφοντες πάντας ἀνθρώ-
πους πρὸς τὴν πόλιν ἀντὶ τοῦ ἀποβλέπειν καὶ ἐλπίζειν·
οὕτω γοῦν καὶ τὸν Ὁρέστην εἰσάγει παρ' Ἀργείοις ἀποτυχόντα
τῶν δικαίων καὶ πρὸς τὴν πόλιν ἐλθόντα καὶ ἀπολαύσαντα.

Καθάπερ οἱ τοὺς παῖδας προδιδάσκοντες] Διὰ σημείων 185, A.
δηλονότι καὶ στιγμήν (Geel. corr. στιγμῶν)· τῶν ἄκρων
δὲ λέγει τῶν ἐξεχόντων διδασκάλων.

Τέλειοι τὴν] Ἀντὶ τοῦ ἡθικῆν, ἣ καὶ διδακτὴ καὶ ib.
ἔθει καὶ ἀγωγῇ βελτίστη τὸ κράτος λαμβάνουσι (f. ἀγωγῇ,
βελτίστη τοῖς κρ. λ.)

Οἷς ἐχρῆν (ed. χρῆν) ἐπόμενοι] Τοῖς θεοῖς δηλονότι ib.
καὶ ταῖς ἐκ τούτων διδασκαλίαις· τούτοις γὰρ ἦν δίκαιον καὶ
ἴσιον πείθεσθαι.

Καὶ λαγχάνει II.] Vid. ed., Leid. ὑδρομένην αὐτὴν, 185, B
ἔπεχ. — ὑδρεύσασθαι αὐτὸς· ὑπάρ (i. e. ὑπάρξ, ὑπάρχων)
κατ. — ὑπ' αὐτοῦ — σιδήρῳ ἀποτελεῖται, pro quo male
in ed. ἀπολεῖται expressum — Χαρμώνιον — οἱ πρὸς Χάρ-
μωνα. —

Ἄλλ' ὥσπερ τὰ] Ὡσπερ τὸ ἐν Δελφοῖς ὕδαρ τὰς μαν- 185, C.
τείαις ἀνεδίδου. ἐν ᾧ ἐκαθέζετο ἡ ἱέρεια.

Ἄσα μαντικά] Ἀντὶ τοῦ ποιοῦντα μαντεύεσθαι· διὰ ib.
δὲ τὴν κασταλικὴν τοῦτο εἶπε τῆς Βοιωτίας· πνεύματα
δὲ εἶπε τοὺς θεωρουμένους (f. θεοφορουμένους, οὓς ἀλλα-
χοῦ θεομάντις καλεῖ.

Ὡς δυνατόν] Ἐπεὶ ὅσον δήποτε μιμησεται τις θεὸν ib.⁴
(Cod. θεῶν), οὐ δύναται δὲ γενέσθαι ὅμοιος (Cod. ὅμοιος)
αὐτῷ, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅσον δυνατόν (Ar. ὡς δ.), ἦτοι
ὅσον ἂν ἰσχύοι τις ἀνθρώπος ὧν· καλῶς δὲ τὸ ἐγγυτάτω,
οὐ γὰρ τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον εἶναι δύναται τοῖς θεοῖς
παραπλήσιον.

- 185, D. "Ωσθ' οἱ μὲν] Οἰκείως (Cod. οικείου) εἶπεν, εἷγε ὡσπερ ὁ νικῆσας καρτερῆι τῇ νίκῃ, οὕτω καὶ ὁ ἡττηθεὶς στέργει τὴν ἡτταν· ἴσως δὲ διὰ τοῦτο ἔστεργον, ὅτι δῶδεκα ἦσαν οἱ θεοὶ καὶ περιττὴ οὐχ εὐρίσκειται ψῆφος· διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀρσοπαγῖται ἕξ, διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν ἀριθμὸν κατὰ μίμησιν τοῦ τῶν θεῶν μέτρου.
- 186, A. Συνέδρια] Βουλευτήρια· ἐπιφέρει δὲ τὸ μέγιστον, τὸν δῆμον ἐκκλησιάζοντα.
- ib. Μεταβολή] Μεταβολὴ οὐκ ἐγένετο τῶν Ἀρσοπαγῖτῶν, οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἀπάντων (λ' πάντων Cant.) δικαστηρίων κατακαυσθέντων.
- ib. Καὶ οἷς ἕξ ἐκείνου] Οἷον ἀπὸ τοῦ τῶν θεῶν, τουτέστι καὶ ἐκείνοις δικαστήριον ἀνεδόθη, οἷς ἀρμόζει δι' ἐκείνου τοῦ γένους, δηλονότι τῶν θεῶν.
- 186, B. Πρὸς τὰς νῦν] Ἐπεὶ λέγεται ἡττηθείσας τὰς δαίμονας καταδύναει ἐν τῷ τόπῳ· τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἀφοσιούμενος Ὁρέστης ἱερὸν αὐτὸς ἐκεῖ ἐποίησεν· τόπῳ δὲ λέγει τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, φασὶ γὰρ μετὰ τὴν δίκην τοὺς Ἀθηναίους οἰκοδομῆσαι ἐκεῖ τῶν θεῶν ἱερὸν πρὸς εὐμέρειαν αὐτῶν· τὸ δὲ σημεῖον (Geelius mavult σεμνάς) εὐφῆμως εἶπεν, ἀλλαγῶν γὰρ Εὐμενίδας αὐτὰς καλεῖ.
- ib. Ὡσπερ ἔφασιν] Τὴν ἕξ Ἀργους αὐτοῦ φυγὴν ἔφασιν ἐκάλυψε τουτέστιν ἐκκλητον· λέγεται δὲ, ὅτι καταδικασθεὶς εἰς Ἀθήνας μετέστη· ἔφασιν δὲ ἐστὶν ἡ ἀπὸ μικροῦ δικαστηρίου ἐπὶ τὸ μείζον μετάστασις.
- ib. Καὶ τυχῶν τῆς θεοῦ] Ἀθηναῖς· φασὶ δὲ ὅτι τῶν ἕξ (Cod. ἕξ) θεῶν προστεθέντων ταῖς Ἐρίνυσι καὶ τῶν (Cod. τῶ) ε' τῶ Ὁρέστη, μετέωρον ἔχουσαν τὴν ψῆφον Ἀθηναῖν ὑστερον προσθεθεῖσαν νικῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν εἰκότως· ὑπὲρ οὗ γὰρ (haec non ἀνακολούθως dicta existumo, ut post ὅτι subjungeretur accus. c. inf. Mea quidem sententia ita corrigendum est: ὅτι — μετέωρον ἔχουσα τὴν ψῆφον Ἀθηναῖα ὑστερον προσθεθεῖσα νικῆσαι αὐτὸν πεποίηκεν· εἰκότως· ὑπὲρ οὗ γὰρ) τῷ ἐκείσε κρίσιν (leg. τὴν ἐκ. κρ.) ἠγάπησεν, ἀντὶ χάριτος χάριν αὐτῷ εἰσηγήροχεν. Ἐὶ δὲ τις εἶποι, πῶς τὸ ἱερὸν ἔχον τὸν θεὸν νενίκημεν (sic Cod.); ἐρεῖς,

ὅτι ἐπειδὴ θνητὸς ὢν τὰς ἴσας τῶν θεῶν ψήφους ἐδέξατο, διὰ τοῦτο νενίκημεν· ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι διὰ τοῦτο Ἀθηναῖοι αὐτῷ προσετέθη, ἐπειδὴ ἐλέησεν αὐτὸν ἀτυχοῦντα, τινὲς δὲ ἐπειδὴ ἀπὸ πατρὸς μόνον ἐδόκει τοῦ Διὸς γεγενῆσθαι καὶ οὐκ ἀπὸ μητρὸς· εἰκότως οὖν προσετέθη αὐτῷ τῷ ἐπαμύναντι τῷ πατρὶ καὶ διὰ τὸν πατέρα κινδυνεύοντι.

Περὶ μὲν δὴ] Δόξεις τοῦτο συμπέρασμα εἶναι τοῦ γέ- 186, C.
 νους καὶ τῆς ἀνατροφῆς· ἕτερον μέρος τὴν φιλανθρωπίαν, λέγει γὰρ, ὢν μέρος ἐν γέγραπται (Cod. ὢν μέρος ἐγκέκρται), μέρος ἀνατροφῆς καλέσας τὰ εἰρημένα· ἰδὸν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσας (leg. ex Paris. A. ἰδοῦ δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσεν), ὅτι πόλις οὐκ ἐστὶ γένος· ἄρχεται δὲ ἐντεῦθεν τῶν πράξεων καὶ λέγει πρῶτον μὲν τοὺς καταφεύγοντας, ὕστερον δὲ τοὺς ἀπωκισθέντας.

Τῇ περιουσίᾳ] Ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ σίτου καὶ ἄνω εἶ- 187, A.
 πεν, ὅπως διένειμαν πάντων (f. πάντως v. πανταχοῦ) οἱ Ἀθηναῖοι, τοῦτο δὲ φιλανθρωπίας.

Ἄνεμι δὲ] Καὶ γὰρ τὸ περὶ θεῶν εἴρηται ἤδη, διὸ ib.
 εἶπεν ἄνεμι μικρὸν.

Τοῖς ἀνθρώποις ἔκριναν] Ἀπὸ τοῦ, οὐκ ἠγήσαντο ἔτι ib.
 μικρὸν εὐεργετήσαντες ἀρκούντως ἔχειν τὴν παρ' αὐτῶν χάριν.

Αὔξοντες] Μεριζοῖ τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην εἰς δύο, εἰς τε τὴν ὑποδοχὴν τῶν καταφευγόντων, καὶ εἰς τὴν ἀποικίαν, ἣν ὕστερον αὐτοῖς πεποιήνται.

Ἰσοτεροῖ οἱ τὰ σπέρματα] Οἷον οἱ βάλλοντες ἐν γῇ κόκκον καὶ ποιοῦντες ἐξ αὐτοῦ δέκα.

Ἐπὶ καιρῶν Εὐφῆμως εἶπε τὴν δυστυχίαν (Cod. δυτυ- 187, B.
 χίαν), ὅτι ἐν ταῖς συμφοραῖς (Cod. διαμφοραῖς) εὖρον οἰκοῦντας Ἀθηνας (sic Cod., f. οἰκίζοντας αὐτοὺς Ἀθηναίους). Καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καιροῦ μὲν δὴ κ. τ. λ. vid. ex Ap. Mon., Leid. παρέστι.

Κατ' ἄνδρα (Cod. κατ' ἄνδρας)] Vid. add. Pariss., Leid. 187, C.
 ἐπὶ τὸ ἦττον δὲ ἤλθε, ἀπὸ πόλεως εἰς ἓνα ἐλθῶν· εἶτα ἐπεὶ οὐδὲ μέγα τὸ εἰπεῖν — τὸ οἱ γνωριμότατοι, ἐμφαίνει δὲ τὸν Ὁρέστην, τὸν Οἰδίπουν.

- ib. *Μὴ ὅτι τῶν*] Ἄντι τοῦ τοσοῦτον δυσχερές ἐστι τῶν μεταστάντων κατ' ἄνδρα μνησθῆναι, ὅτι κατὰ πόλεως εἰπεῖν πάντας ἅμα οὐκ εὐχερές.
- ib. *Ὡσπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς*] Οἱ πολλοὶ ἀπὸ Ἡρακλέους ἤρχοντο, ὡς καὶ ὁ Ἰσοκράτης Ἀθηναῖος· λείπει δὲ τὸ, μετὰ ταῦτα ἐρῶ, ἢ ἢ, ἃ δὲ ἐστι τῶν παλαιῶν ἐντιμώτατα καὶ ὡσπερ ἀρχὴ τοῖς πολλοῖς διηγείσθαι, ταῦτα ἐρῶ· καὶ ἐστι ἔλλειψις τὸ σχῆμα.
- 187, D. *Ἡρακλέους ἀπελθόντος*] Διὰ τί, φησὶ, (non Aristides, sed enarrator ejus sophistae, unde, quae in Leid. continentur, decerpta sunt) περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν βουλευθεῖς εἰπεῖν μὴ ἀπ' αὐτῶν κατήρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους; λέγομεν, ὅτι ἢ ἀναχώρησις αὐτοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ βίου αἰτία ἐγένετο τοῦ διωγμοῦ τῶν παιδῶν αὐτοῦ· εὐφύμῳ δὲ εἶπεν ὡς ἐπὶ θανάτου· ἐκέρασε γὰρ τὸν λόγον καὶ τῶν μὲν λεγόντων, ὅτι ἀπέθανε, τῶν δὲ λεγόντων, ὅτι ἀπθανατίσθη, οὔτε παντελῶς ἐπίστασεν (f. ἐπίστευσεν), οὔτε ἀντεῖπε τῇ ἱστορίᾳ, ἀλλὰ μέσον ἐχώρησεν.
- 188, A. *Τοῖς μυστηρίοις*] Ἐπεὶ δοκεῖ κοινὸν εἶναι τὸ τιμᾶν θεοὺς καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, τῇ διαφορᾷ τὴν ὑπερβολὴν ἐδήλωσε· μυστηρίοις δὲ λέγει τοῖς Ἐλευσινίοις· οὐκ ἐξὸν δὲ παρὰ Ἀθηναίους τὰ μυστήρια ξένους μυεῖν, ἐπιδημήσαντος δὲ ἐν τῷ καιρῷ τῶν μυστηρίων Ἡρακλέους, αἰσχυνθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐμήσαν αὐτόν· οὕτω καὶ πρώτη ἔσθησεν αὐτῷ ἀγάλματα καὶ τιμὰς.
- ib. *Θεὸς ὧν καὶ δοκῶν*] Ἐχρῆν εἰπεῖν δοκῶν καὶ ὧν· ἀνέστρεψε δὲ τὴν λέξιν· καλῶς δὲ εἶπεν, πολλοὶ γὰρ εἰσι μὲν, οὐ μέντοι δοκοῦσιν, ἄλλως δὲ τὸ δοκῶν μᾶλλον θεῶν αὐτοῖς ἔδειξε (sic)· τὰ μὲν γὰρ κρυπτά τοῖς ἀνθρώποις, δοξαζόμενον μόνον περὶ αὐτῶν, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς ἐπιστάμεθα.
- ib. *Ἐξ ἐκείνου*] Τουτέστι χρόνου, ἀφ' οὗ τετίμηται Ἀθηναίους.
- ib. *Τοὺς πρεσβυτάτους*] Vid. add. Pariss., Leid. Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηναῖαν καὶ ἄλλους· ἤρξε τιμᾶν τὸ δὲ ἐπιλυδας ἀπὸ τοῦ νεωτέρου, Ἡρακλέα δὲ λέγει καὶ Διόνυσον — ποιεῖν καὶ νοτομεῖν, (l. καὶ καινοτομεῖν Paris. A.

καινοτομούσα) — φησίν, ἔτι πολιτευόμενοι μετὶ τῶν θεῶν ἐγίγνωσκε τούτων — ἐδέχονται. —

Τοὺς τε Θηβαίους] Θηβαῖος γὰρ ἦν Ἡρακλῆς διὰ τὴν 188, B.
μητέρα τὴν Ἀλκμήνην· Ἀργεῖος δὲ διὰ τὸν Ἀμφιτρούνα· διὸ εἶπε (auctorne scholii, undesua deprompsit excerptor Leid., an inserendum τοὺς ἄλλους, quae sunt Aristidis?), τουτέστι τοὺς Ἀργεῖους· Ταυταδίλης (l. Ταυταλίδης) γὰρ ἦ μᾶλλον Περσίδης.

Αὐτῷ μὲν δὴ] Βούλεται λοιπὸν καὶ τὴν καταφυγὴν ib.
εἰπεῖν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ὑπόδογὴν τῶν Ἀθηναίων.

Παρά τῶν ἄλλων] Ὡσπερ πάλιν ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλὰ 188, C.
καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, φησίν, Ἡρακλῆς τετίμηται· ἀλλὰ ταύτην μᾶλλον ἐτιμήσατο (sic Cod., leg. ἐμμύησαντο ex Aristide).

Εὐρυσθέως] Πληρῶν γὰρ ὁ Εὐρυσθεὺς τῆς Ἡρας τὸ ib.
βούλημα, οὐ μόνον περιὼν καὶ (sic Cod., utrum leg. περιὼν καὶ, an περιόντι?) ἐπέταττεν Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευταίην ὥφθη τοῖς παῖσι δυσμενέστερος· ὅθεν οὐ μόνον ἐκ Πελοποννήσου τούτους ἐδίωκεν, ἀλλὰ καὶ ἐκ πάσης Ἑλληνικῆς πόλεως· ἕως οὗ Ἀθηναῖοι τῆς Εὐρυσθέως μανίας καταφρονήσαντες¹ ἐδέξαντο αὐτοὺς, καὶ συμβαλόντες μετ' αὐτῶν Εὐρυσθεῖ νενικήκασιν καὶ κατήγαγον αὐτοὺς, καὶ ὁ συγγραφεὺς φησιν, Δωριεῖς τῷ Τ ἔτει ξὺν Ἡρακλειδαῖς Πελοπόννησον ἔσχον.

Ἐτέραν ἀγνωμοσύνην] Ἀγνώμων καλεῖται ὁ μὴ ἀπο- ib.
διδούς χάριν τοῖς εὐεργέταις· Τί οὖν Εὐρυσθεὺς εὐεργετήθη ὑφ' Ἡρακλέους πρῶτον, ὅτι ἀγνωμοσύνην ἐκάλεσε τὸ ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον; λέγομεν οὖν, ὅτι, οὐχ ὅτι αὐτὸς ἀγνώμων (Cod. ἀγώμων) ἦν, οὕτως (Cod. οὕτων) εἶπεν, ἀλλ' ὅτι ἀγνώμονας καθίστη τοὺς Ἕλληνας, οὐκ ἔων αὐτοὺς ὑποδέξασθαι (Cod. ἀποδ.) παῖδας Ἡρακλέους, τουτέστιν οὐδὲ χάριν ἀποδοῦναι ὧν εὐπαθόντες ἦσαν παρὰ (Cod. περὶ) τοῦ πατρὸς· τοσοῦτον οὐ πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἶπεν, οὐδὲ γὰρ ἀλλοῦ ἀδικήσαντες ἦσαν, ἀλλ' ὡς (sic pro ἄλλως doctiss.

1) Hinc liquet, non temere rejiciendam esse Jebbii conjecturam, pro μισήσασα in Aristide legentis μυσήσασα.

- Geelius) πρὸς τὴν Εἰρυσθέως ποτηρίαν, ὅτι οὐκ ἤρκεσθη τῆς χάρας ἀπελάσαι τοὺς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ἠπέιλησε (sic Geelius pro ἀπόλεσε, quod erat in Cod.) πόλεσιν.
- 188, D. Οἱ μὲν ἄλλοι] Οὐκ ἀπανθρωπίαν κατηγορεῖ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἀλλὰ δέος ἐμφαίνειαν (haec ex Paris. A. ita supple: δέος ἐμφαίνει... καὶ ἀσθένει..αν), τὸ δέος τὴν φιλανθρωπίαν ἐνίκησε καὶ φόβος ἄλογος δικαιοσύνης ἐγένετο κάλυμα· ὅθεν ἢ ἠυπόρουν, τὴν χάριν εἰσῆργεσαν, (Cod. εἰσῆργεκεν) ἀντὶ τοῦ ὅπλων ἐκείνων τὰ δάκρυα καὶ τοῖς θρήνοις ἐτίμων τοὺς ἀτυχήσαντας (sic Cod.).
- 189, A. Ὡσπερ τινά] Ἀντὶ σωτηρίας καταβολήν· εἰκότως δὲ ἐμνήσθη τῆς λέξεως, ἐπεὶ ἐκινδύνευον οἱ Ἡρακλεῖδαι.
- ib. Κοινωνὸν ἦγεν] Ἀντὶ τοῦ ἐκοινωνήσε· βεβαιοῖ δὲ τὴν χάριν, ἵνα δείξῃ κοινὰ ἔργα καὶ τῆς πόλεως, ἀσφαλῶς δὲ ἐστὶ τῶν πλείστων· οὐ γὰρ τῶν φοβερῶν ἐκοινωνήσεν αὐτῶ, καλῶς δὲ καὶ τὸ διὰ Θησέως (Cod. διὰ τὸ Θησεῶς)· οὐ γὰρ ἡ πόλις αὐτῶ κοινωνεῖν συνέπραξεν, ἀλλὰ Θησεὺς οἶον εἰς τὰ κατ' Ἀμάζονας, εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον, τὸν κατὰ Λαιομέδοντα.
- ib. Καὶ ἃ μὲν κατεργάσατο] Τὸν πρὸς Εὐρυσθέα σημαίνει πόλεμον, τότε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτῶν ἐμαχέσαντο κοινωνοῦντες τῆς τύχης ὥσπερ καὶ τῆς πράξεως.
- 189, B. Ἐν ἐτέρῳ δὴ τῶν λόγων] Ὅτε διηγοῦμαι τοὺς πολέμους· νῦν γὰρ τὴν ἀνθρωπίαν (sic Cod., ex Par. leg. φιλανθρωπίαν) μόνον θέλει εἰπεῖν.
- ib. Τὴν δ' οὖν ἐπιτροπήν] Πρόνοιαν, προστασίαν, μηδεμονίαν· (ex Paris. leg. κηδεμονίαν) οἰκείως γὰρ ἐπὶ τῶν ὄρφανῶν ἢ λέξις εἴρηται.
- ib. Οὐ γὰρ τὴν ὄρφανίαν] Οὐκ ἐποίησε συμφορῶν ὄρφανείας πειρασθῆναι ἀντὶ πατρὸς αὐτοῖς γιγνομένην, καὶ τῷ τρόπῳ τὴν φύσιν ἐνίκησε.
- 189, C. Τέτταρας μὲν] Τὴν καλουμένην τετράπολιν, Μαραθῶνα, Προβάλιθον, Τρικορίστον, Οἰνόνην (sic Cod.)· τὸ δὲ οἰκου-

1) 19. Εἰ δέ τοι μηδεμία σωτηρίας ἐστὶν ἐλπίς ἄκοντος βασιλείως.

μένην εἶπεν, ἵνα τὴν εὐεργεσίαν βελτίστην, ὅτι λαμπρὰς αὐ-
τοῖς ἐχαρίσατο πόλεις· πόλεις δὲ αὐτὰς ἐκάλεσε, ὅτι πρὸ
τῆς τοῦ Θεσέως συνοικήσεως αἱ κῶμαι πόλεις ἐκαλοῦντο, ὡς
φησιν ὁ συγγραφεὺς.

Δημοσίᾳ] Παρὰ τοῦ δημοσίου· ὥστερ δὲ νόμον τοῦτο ib.
κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. τῶν ἐν πολέμοις.

Τροφεῖα] Vid. add. Paris. αὐτοὺς ἀξίους τῆς ἀνατρο- ib.
φῆς· ὁδὸν δὲ λέγει κ. τ. λ. — αὐτοῦ εἶπεν, quod praestat —
πολλοὺς συμβέβηκεν· ὑπεροβλικῶς δὲ εἶπεν· οὐδὲν γὰρ ἄλ-
λοι πρὸς αὐτῶν ἦλθον.

Ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρ.] Πρεσβύτερος γὰρ τῶν Ἡρακλει- 189, D.
δῶν ὁ Ἀδραστος.

Κοινὴν εὐθύς] Vid. add. Pariss., Leid. τοῦτο τῶν 190, A.
Ἀθηναίων τὸ ἐπιτήδευμα.

Ἐπὶ δυοῖν (sic Cod.)] Ἐπὶ τοῦ ἐπὶ δύο ἀγκυρῶν· ib.
τοῦτο δὲ λέγει (f. λέγεται) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς ὀρμουῦντων
πλοίων· λέγει δὲ δύο πατρίδας, τὴν τε αὐτῶν καὶ τὰς Ἀθή-
νας, ὡσπερ τὰ ἀσφαλῶς ὀρμουῦντα πλοῖα δύο ἀγκύρας χα-
λῶσι διὰ τὰ κύματα.

Τῇ δυνάμει] Τῇ δυνάμει λέγει τῇ ὠφελείᾳ, ἵνα δείξῃ ib.
vid. add. Pariss. et in Demosthenis loco laudando Leid.
cum Apogr. Mon. consentit.

Ἀνάλωτον] Ἀήτητον, ἀπόρθητον· τὸ δὲ ἱερὰν πάλιν 190, B
κ. τ. λ. vide, quae ex Ap. Mon. et ipso Leid. edidi. In
Leid. quoque est οὐδεμίας, pro quo leg. arbitratus sum
οὐδεμία, quod confirmatur gemino Xenophontis loco, qui
quidem Anab. II, 1, 19. Εἰ δέ τοι μηδεμία σωτηρίας
ἐστὶν ἐλπίς ἄκοτος βουσιλέως. ib.

Πάσης τῆς B.] Ὡς ὁ Οἰδίπους ἐκπεσὼν ὑπὸ Κλέον-
τος· πληθυντικῶς δὲ εἶπεν αὐξῆσαι θέλων τὰ ἐγκώμια· ὁ
δὲ Σόπατρος ταύτην λέγει τὴν ἱστορίαν, ὅτι Ὀρχομένιοι
κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. Leid. item μὴ βουλόμενοι in quo
forte lapsus est ipse schol., non qui eam descripserunt. 190, C.

Τυναγαίων οἱ μὲν.] Vid. quae edidi ex Mon. et Leid.,
in quo Geelius V. D. diserte legit Γεφυραίους. — Μη-
δικῶν· ἔτι δὲ οἱ λέγει (sic Cod., monente Geelio) δὲ

τῶν Ἀχαιῶν Δωριέων κρατησάντων τῆς Πελοποννήσου· εἶτα τῶν Δωριέων κατελθόντων καὶ ἐξελαυνόντων ἐκ τῶν αὐτοῦ διαφερόντων τόπων τοὺς Ἀχαιοὺς, πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς, πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐπικαλούμενοι ἀποίκους, Ἰῶνας ἐξήλασαν, καὶ ἔσχον τὰς πόλεις, καὶ οἱ Ἴωνες πάλιν ἦλθον Ἀθήνας καὶ ὕστερον ἐπέμφθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν. τοῦτό ἐστιν οὖν ὑπὸ τῶν εἰξαίντων ἀναστάντες, ὅτι ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐξελαθέντων ὑπὸ Δωριέων οἱ Ἴωνες ἀνέστησαν.

- ib. Οὔτοι δ' ἦσαν Ἰωνία π.] Vide quae edidi ex Ap. Mon., Leid. τῶν δύο σπέιση — τῶν Μέδοντι — εἰρημέναι — ἀλλήλας, uti ex Ap. Mon. erat edendum — ἐπένω, ut Mon. pro quo Cant. corr. ἐπινοεί, volebat forte ἐπενοεί — εἰ αὐτὸν — φράζειν — εἰδίκων — ἐγκατοιῆσαι. —
- ib. Ἀπ' ἀμφοτέρων] Vid. add. Pariss., Leid. ἀνατολά; — ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν. —
- 190, D. Ἐκκεχωρηκότα] Ἀπὸ τοῦ ἐκπεσόντα ἢ ἀφανισθέντα· βούλεται δὲ δεῖξαι, ὅτι καὶ βαρβάρους ἢ πόλεις ἐδέξατο. Ἰστοίον δὲ ὅτι τῶν Δρυόπων ἱστορίαν λέγειν οὐκ ἔχομεν κ. τ. λ. vid. ed. ex Mon. et Leid.
- ib. Ἐν ἔτι καὶ νῦν] Τῷ περιληπτικῷ σχήματι ἐχρήσατο· οὐ γὰρ κ. τ. λ. vid. Progr. Mon. et add. Pariss.
- 191, C. Τῆς Μεσσηνίων] Vid. Ap. Mon., Leid. item χρησμέτους — ἀπαντήσαντα — φάγωσιν — ὁ κατήρχοντο, ἰ. ὅτε κ., Ap. et bomb. ὡς — ἀπήνησαν — ἡμίονος — γριῶτες — Ἥλιδος, recte — τῆς Ἡρακλείδαις quod corr. Geelius V. D.
- ib. Διαφθαρείσης] Vide, quae ex bomb. edidi pag. 34. post Ἄλλως· ἔθος ἦν κ. τ. λ., Leid. item ἐξήτουν — καὶ ὀργισθέντες κατέσκαψαν τὴν Μεσσήνην Λυκεδαίμονιοι, reliquis omissis.
- ib. Τοὺς λοιποὺς] Ὅσον τὸ λειπόμενον καὶ τὸ λείψανον· διπλῆν γὰρ λέγει τὴν εὐεργεσίαν, τὸ δεξασθαι καὶ τὸ δοῦναι οἰκησιν· λέγει δὲ τὴν Ναύπακτον. Vid. addit. ex Cod. Paris. D.
- ib. Αὐθις δὲ] Vid. ex Ap. Mon., addit Leid. τὸ δὲ αὐθις εἶπε διὰ τὸν Οἰδίπουν.
- ib. Ἐνετυχῆσαι] Τουτέστιν ἐν ταύτῃ εὐτυχεῖν· λέγει δὲ τὴν τελευταίαν μάχην τὴν γενομένην ἐν Πλαταιῶν τῶν Περ-

σῶν· παρ' ὀξίαν δὲ, ὅτι πόλιν, ἐν ἧ (inde emenda add. Pariss.) γενικήκασι, ταύτην ὑνεῖλον· ἀπροσδοκῆτως δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ οὐκ ἠλπιζον, ὅτι ἀπὸ Περσῶν σωθεῖσα ὑπὲρ Θηβαίων ἀπολείται, καὶ τὸ παρ' ὀξίαν δὲ, ὅτι κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο. λέγει δὲ οὐ μόνον Ἑλλά- 191, D.
δος, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου παντός· εὐφῆμως δὲ εἶπε τὸ ἐξή-
κει ἀντὶ τοῦ διεφθάρη καὶ ἀπώλετο· τὸ γὰρ παρεληλυθός
δοκεῖ οἴχεσθαι καὶ κειμένειν ἔστι (sic Cod. f. οὐ μένειν ἔτι).

Μετὰ καλοῦ τοῦ σχήματος] Σχῆμα λέγει τὸ ἀξίωμα, 192, A.
ὅτι Ἀθηναῖοι αὐτοὺς ἀτέγραψαν.

Πάλιν τοῖνυν Θηβαίων] Vid. Ap. Mon., in Leid. παρ' ib.
Ἀθηναίων deest — Leid. φοιδίμου. plane ut Ap. — πα-
λαιῶς — ἐν αὐτῷ τοὺς τυρ. — ᾧ νῆσας, leg. ὧν ἦσαν —
ὅστις μενῶν ἐλθόντος Φιλίδα ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν τυρ. — εἶπα,
φησὶ, leg. εἶτα, φησὶ, scilicet enarrator Aristidis — μετὰ
οἴνου. —

Δεύτερον ἐξοικισθέντας] Δεύτερόν φησιν ἠτυχημένοι 193, D.
τοὺς Πλαταιέας, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ
Θηβαίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ· τὸ δὲ δεύτερον ὑπὸ Θη-
βαίων μετὰ τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου (om. εἰρήνην vel. σποδιῆν).
ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ταύταις ἦν δοχεῖον (sic) τοῦ μὲν βα-
σιλέως, ἔχειν ὑπ' αὐτὸν πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀμαζύνας,
καὶ τῶν νήσων τὴν Κύπρον, τὰς δὲ λοιπὰς καὶ μικρὰς καὶ
μεγάλας αὐτονομίους εἶναι· τότε οὖν οἱ Θηβαῖοι μὴ βουλό-
μενοι μετέχειν τοὺς Πλαταιέας τοῦ συνεδρίου κατέσκηψαν
αὐτούς.

Τοὺς ἐκ Κορίνθου] Vid. Ap. M., Leid. ἐν ταῖς πρὸς ib.
A. — Θησίους — Βυζαντίους — Addit Leid. Θᾶσος δὲ
νῆσος τῆς Θράκης· ταύτην Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὸν Πελο-
ποννησιακὸν ἠκείωσαν, πάσης τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης
ἄρξαντες· Θᾶσιοι δὲ τὴν βίαν αὐτῶν μὴ φέροντες δι' Ἐκ-
φάντιου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ αὐτῶν πρὸς Θρασύβουλον τὸν
τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν ἐπρεσβεύσαντο περὶ τὴν Θράκην
τότε ὄντα· ὃ δὲ εἰσελθὼν τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέβαλε φρου-
ρὰν, ἣν κατέστησεν (leg. κατέστησαν) ἐκεῖσε.

- ib. Τους ἐκ τῶν νήσων] Οὐ λέγει τῶν Κυκλάδων, ἀλλὰ πασῶν· εἰ δέ τις εἶποι, τί οὖν; ἡ Θᾶσος οὐκ ἔστι νῆσος; λέγομεν, ὅτι ἄνω μιᾶς μόνης μνησθεὶς ἐνταῦθα περὶ πασῶν βούλεται εἰπεῖν.
- 191, D. Ἐπὶ θάτερα] Ἐπὶ τὰ ἐναντία, ἀντὶ τοῦ εἰς εὐτυχίαν· εἰ δὲ τὸ ἐπὶ θάτερα (sic recte Cod., supra θάτερον) δηλοῖ τὰναντία τῶν καλῶν, ὅ ἐστι φαῦλα, ἐνταῦθα τὴν λέξιν ἐπὶ καλοῦ εἴληφεν.
- 195, A. Καὶ τῶν προσθὲν] Πρὸ γὰρ τῶν Θηβαίων κατασκαφῆς Ὀλυμπον ὁ Φίλιππος εἶλεν· οὕτω καὶ Δημοσθένης, Ὀλυμπον μὲν καὶ Μεθάνην καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις.
- ib. Τῇ τύχῃ] Ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν τύχην, οὐ ἑυθμιζομένους τῶν ἄλλων· εὐφῆμως δὲ πάλιν τύχην τὴν συμφορὰν.
- ib. Τῶς πολλοῖς] Αἰνίττεται εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, ἔτι τέσσαρες αὐτοῖς δέδωκε πόλεις.
- 193, B. Οὐδ' ἔλπις ἦν] Οὐκ ἤλπιζον γὰρ τῆς τῶν Ἀθηναίων μετέχειν πολιτείας.
- 193, C. Ἀλλὰ καὶ τῷ] Νῦν θέλει δεῖξαι τὴν πόλιν πρεσβυτάτην οὖσαν τῶν ἄλλων πόλεων, οὐ μόνον τῷ πρώτῃ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ δέχεσθαι καὶ σῴζειν τοὺς δυστυχοῦντας. Vid. add. Pariss.
- 193, D. Ἐν μὲν οὖν] Τὴν ὑποδοχὴν λέγει· μεταβαίνει δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἀποικίαν ἀκολουθῶς, ἔδει γὰρ πρῶτον ὑποδέξασθαι, εἶτα ὡς μὴ χωρούσης τῆς Ἀττικῆς ἀποικίαι.
- 194, A. Τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλ.] Βούλεται εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἄνευ μαντείας οὐδὲ γνώμης τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς ἀποικίας ἐποιεῖτο· ἐξηγητὴν δὲ καλεῖ τὸν διδάσκαλον.
- ib. Πατρῶον] Πατρῶος ὁ Ἀπόλλων κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Προσθήκη] Προσθήκην καλεῖ κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Καὶ πρῶτον μὲν] Τὸν Αἰγαῖον λέγει καὶ τὰς νήσους τὰς ἐν αὐτῷ· ἐπικειμένην δὲ λέγει τὴν γείτονα· γειτνιάζει γὰρ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ὡς αὐτῆς ὄν· ἐκάθρηε δὲ τοῦ ληστρικοῦ, ὅ ἐστιν ἡμέρωσε, καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ· εἰρηκῶς δὲ τὸ ἔοικα, οὐ τὸ πρῶτον, ὡσπερ ἐλάβετο ξαντοῦ· ἀλλ' ἔρει τις, ὅτι καλῶς εἶπε πρὸ τῆς ἀποικίας τὴν κά-

Φαρων, πρῶτον γὰρ τις καθαίρει, εἶτα ἀποικίζει· λέγομεν οὖν, ὅτι χρόνος ἐστὶν ἀπὸ χρόνων, ἢ ἡ· εἴκοις δὲ οὐ τὸ πρῶτον εἰρηκεῖται (Cod. εἰρημέναι), ἐπεὶ ἐναντίον εὐρίσκειται· πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὸ, ὅτι ἐκάσθηρε τὴν ἐπικειμένην θάλατταν, εἶπε, προσλαβοῦσα γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα ἐξήγαγε πανταχῆ γῆς, ὅπερ ἐστὶ τῇ τάξει δεύτερον· πρῶτον γὰρ ἐκάσθηρεν, εἶτα καὶ ἀπέκτισεν· ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, πρῶτον μὲν γὰρ τὴν ἐπικειμένην ἐκάσθηρε θάλατταν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὡσπερ λήμην ἀφείλετο· λήμην δὲ λέγει τὴν ἀκαθαρσίαν, ὡσπερ ἡ λήμη ἐμποδίζει τῷ ὀφθαλμῷ (Cod. τῷ ὀφθαλμῷ) ὄραν, οὕτω καὶ τὸ ληστικὸν ταῖς ἀποικίαις.

Τὸ ληστικὸν (sic Cod.)] Ἑλληνας Κρητάς καλεῖν οὐκ ἀνεχεται, ὅτι τρόπον ἐξήλωσαν βάρβαρον καὶ τῇ πράξει τὸ γένος ἠρονήσαντο. Vid. add. Pariss. 194, B.

Καὶ καταναγκάσασα] Ἐξήτηται (Cod. ἐξήτηται) πῶς τοῦ Μίνως ἐκβαλόντος τοὺς ληστὰς, αὐτὸς Ἀθηναίους λέγει; φαμέν, ὅτι πρῶτον ὁ Μίνως τοὺς Κᾶρας ἐξήλασεν· ὕστερον δὲ τῶν Κρητῶν οὐδὲν ἤττον ληστευόντων Ἀθηναῖοι τούτους ἐξέβαλον. ib.

Ἔστιν οὖν Γέγραπται ἔστι ἡ (l. ἔστιν ἡ)· ὡσπερ, φησὶ, νῆσος ἔχουσα τρεῖς πόλεις ἐν ἑαυτῇ, οὕτως οὖν ἀκινδύνως καὶ ἀφόβως ἀμείβειν καὶ ἐναλλάττει τρεῖς πόλεις παριόντα καὶ πλέοντα (sic)· τὸ δὲ ἐστὶν ἡ (sic) οὐ κατὰ τὰς πόλεις εἶρηται, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἡμέρωσ (sic ex Arist. corr. Geelius, Cod. ἡμετέρως) πλεῖν· εἶπε δὲ ἔστιν οὐ (sic), οὐ γὰρ ἐπὶ πασῶν τῶν νήσων τοῦτο γίνεται· ἐπειδὴ δὲ τῶν ληστῶν ἐν τῇ γῇ ὄντων τῶν νήσων καὶ τοὺς πλέοντας ἐπιτηρούντων καὶ ληστευόντων οὐκ ἦν οὔτε βραχὺ πλεῦσαι ἀσφαλῶς· θέλει εἰπεῖν, ὅτι τῶν Ἀθηναίων τοὺς ληστὰς ἐκβεβληκότων, οὕτως ἦν λοιπὸν ἀδεῶς πλεῖν, ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς πόλεις θαυρίζοντως ὑπερβαίνειν πλέοντα καὶ μὴ καταίρειν (sic Cant. pro καθαίρειν, ὃν τρόπον πόρρω τις) (sic Geel. V. D. pro πόρω τις) ὢν τῆς θαλάττης καὶ βουλόμενος πλεῦσαι, τέσσαρας καὶ πέντε πόλεις ἔρχεται περὶ ἐπὶ τῷ φθάσαι εἰς τὴν παραθαλασσίαν· τινὲς δὲ ἄλλως ἐξηγήσαντο, ὅτι εἰρήνης οὔσης, ὡσπερ ἦν πλείους πόλεις διοδοῦσθαι ἐν ἡπειρῷ, 194, C.

οὕτως ἦν καὶ μίαν νῆσον ἔχουσαν ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις πλείσθαι τότε· τότε γὰρ παυσαμένης τῆς ληστείας καὶ πλησίον ἀλλήλων τὰς πόλεις ἐκτιζον, οὐ γὰρ ὑπῆρχον, ὥσπερ πρῶτῃ ἐπαναστάσεις.

- ib. Πρὸς δὲ] Ἐκ τε τῶν δυτικῶν καὶ ἀνατολικῶν μερῶν, ἢ ἐκ τῆς ἀποικίας καὶ τῆς καθάρσεως.
- ib. Τοὺς Ἑσπερίους] Ἑσπερίους τόπους καλεῖ τὴν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, τὰς περὶ τὴν Πελοπόννησον νήσους· ταῦτα γὰρ Ἑσπερία ἐπὶ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζάκυνθος.
- 194, D. Διχόθεν] Ὡς πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὰς Ἑσπερίους νήσους, ὃ ἐστι ἐξ ἑκατέρας τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῶν Κυκλάδων Κεφαλληνίας (sic).
- ib. Λιμένες] Εἰσὶ γὰρ λιμένες κλειόμενοι περὶ τὰ στόματα.
- 195, A. Καὶ διεβίβαζεν] Καὶ τὴν Ἰωνίαν αἰνίττεται.
- ib. Τὰς πολλὰς καὶ μ.] Δώδεκα πόλεις ἀπόικισαν· καλῶς δὲ εἶπεν, ὡς μίαν οὐσαν τῇ φύσει, ἐπειδὴ μερίζουσι τὴν γῆν εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην.
- ib. Οὐ κεχωρισμένα (sic Geelius, Cod. οὐκ ἔχω)] Κατὰ κοινοῦ τὸ ὥσπερ (ed. ὡς), ἢ ἢ ὥσπερ οὐ κεχωρισμένα.
- ib. Κατεσκεύασε] Τὸ γὰρ παραθαλάσσιον μέρος τῆς Ἀσίας ἔκτισεν· ἀντίπρωρον δὲ ἀντιπρόσωπον, καταντικρὺ γὰρ ἐστὶ τῆς παλαιῆς Ἑλλάδος· καλῶς δὲ εἶπε τὸ εἰ οἶόν τ', ἐπειδὴ ἐπὶ νεῶν λέγεται ἀντίπρωρον.
- 195, B. Κάλλιστον δὲ] Τῇ Ἀσίᾳ λέγει καὶ τῇ Εὐρώπῃ· κόσμον δὲ τὸ κάλλος, κόσμος γὰρ τῆς γῆς, ὥσπερ εἶπεν, ὁ ἀνθρώπος· καίριον δὲ λέγει τὴν (Cod. τῶ) θέσιν τὴν καλὴν καὶ τὸ εἰς εὐαίρους τόπους ἀποιχῆσαι.
- ib. Τὴν ὁμόνοιαν] Τὴν εὐνοιαν· λέγει δὲ, ὅτι ἡ ὁμόνοια αὐτῶν πολλῶν γέγονεν αἰτία καλῶν τοῖς (sic G. pro τῆς) Ἕλλησι, διὰ γὰρ τὸ ὁμονοεῖν (Cod. μονοεῖν) ἀπόικισεν, ἐπεὶ οὐκ ἠδύτατο ἠσχολημένη εἰς τὸ πολεμεῖν τοῖς Ἕλλησι. Πῶς οὖν κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad οὐ μόνον τῶ πλήθει, Leid. ἀληθές —
- ib. Ὡσπερ κορηπίδος] Ἀρμόζει δὲ τοῦτο καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους ἀποικίσαντας· Καὶ Ἰσοκράτης κ. τ. λ. vid. ed., Leid. ἀπόικισαν. —

Ὡσπερ ἄλλο τι μέτρον] Vid. add. Pariss., quae inde 195, C.
 a καλῶς sequuntur, desunt in Leid.

Ἄπαν τὸ] Ἀπὸ τοῦ τὸ οἰκεῖσθαι δυνάμενον, τινὰ γὰρ ib.
 ἤδη διὰ ψυχρότητα ἢ θερμότητα ἦν ἀοίκητα· εἶπε δὲ ἐπ’
 ἀμφοτέροις τοῖς πέρασιν τῆς γῆς ἡμετέρων παι-
 δῆς παιδῶν οἰκοῦσι, ἐπὶ γὰρ τῷ Ἰστροῦ ποταμῷ ἄποι-
 και ἦσαν τῶν Μιλησίων, οἱ δὲ Μιλήσιοι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπὸ Μιυσαλίας] Vid. ed. cum add. Pariss. 195, D.

Τῷ Γαυαῖδι] Γαυαῖς ποταμὸς Σκυθίας· λίμνην δὲ 196, A.
 λέγει τὴν Μαιῶτιν καὶ αὐτὴν οὖσαν τῆς Σκυθίας καὶ γερο-
 μίνου ἐξ αὐτῆς τοῦ ποταμοῦ (f. καὶ γενομένην ἐξ αὐτοῦ
 τοῦ ποταμοῦ· ἔστι δὲ μεθόριον κ. τ. λ. vid. ed.

Μεμερισμένοι] Ἐν τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης περὶ τὰς ib.
 Ἰσπανίας καλουμένας.

Τοῦτο δὴ] Ἀνακεφαλαίωσις· πολλάκις δὲ κέχρηται τῇ 196, B.
 ἀνακεφαλαίωσει· δηλοῦ δὲ καὶ τὸ διὰ βραχέων βραχεῖα
 γὰρ ἔστιν ἡ ἀνακεφαλαίωσις.

Καὶ δεῖξαι τὴν συνέχειαν] Ἀπὸ τοῦ κατὰ πολὺ, συνέ- ib.
 χεῖαν γὰρ τὴν συνεχῆ εὐεργεσίαν· αὐξίαι δὲ καὶ ποιότητι
 καὶ ποσότητι· λέγει δὲ ὅτι ἡ πόλις ὑπὲρ τοῦ κοινῆ τῆς
 Ἰλλυδοῦ ἐπολιτεύσατο· ποῖον δὲ τοῦτο; ὅτι ὄνομα ἔχει τοῦ
 ἔλαινον ἢ πολιτεία· τοῦτο δὲ γενικόν ἔστι, καὶ A. vid. ed.
 ad πολιτείας, quibus in Leid. adduntur, quae in add. Pariss.
 adscripta sunt ad διὰ βραχέων inde ab ἐπειδὴ δὲ ἔστι κ. τ. λ.,
 Leid. εὐεργετῆσαι, βούλεται δεῖξαι ὅτι. —

Ὅτε μὲν γὰρ] Τὸ γὰρ λέγει, ὅτι τοὺς Ἡρακλείδας ἐδέ- ib-
 ξατο κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Ἐπεὶ δὲ ἔδει] Vid. add. Pariss. 196, C.

Ἐν ᾧ] Ἡ χρόνῳ ἢ πράγματι· προτέρων δὲ ἰκετῶν ib.
 τῶν Ἡρακλειδῶν.

Πολλὰς συμπεφ.] Τὸ τῆς ἀποικίας λέγει, λέγει δὲ τῷ 197, A.
 φιλοτίμηται· ἔξω δὲ πόλεων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀποικοισθείσων.

Φιλανθρωπότερον] Διὰ τὸ δέχεσθαι τοὺς καταφεύ- ib.
 γοντας.

Ἡ πρῶτον] Σημαίνει πάλιν τὴν ὑποδοχὴν, εἶτα τὴν 197, B.
 ἀποικίαν.

- ib. Ὅμοιος τῇ τε] Μίαν, φησί, εὐτοίαν φυλάττουσα καὶ ἐπὶ τῆς οἰκείας καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς· ὁμοίως γὰρ, φησί, καὶ ἐν ταῖς ἀποικίαις ὑπεδέχεται αὐτοὺς (Cod. αὐτὸς) διὰ τὸ παρέχειν τόπους, ἔνθα οἰκήσουσιν.
197. C. Ἠγεμόνας τε] Τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀποικίας τὸν πόλεμον τὸν κόαρον (sic).
- ib. Καὶ λεῶν] Ἴνα μὴ δόξῃ (Cod. δέξῃς) διὰ τῆς ἀποικίας αὐτοὺς ἀτιμοῦν, καὶ Ἀθηναίους ἀνδρας συνῆξεπεμπεν αὐτοῖς· λεῶν δὲ ἀττικῶς τὸν λαόν.
197. D. Βουλήματι] Vid. add. Pariss., Leid. Οὐκ ἐξ ἀνάγκης — ἀλλὰ προαιρέσει — πράξεως τῶν Ἀρ. — ἐστὶ, τὸ δὲ περὶ τῆς βουλήσεως — βουλευέσθαι τοῦτο ποιεῖν, μεῖζόν ἐστι· τὸ δὲ προτέρους οὐ πάντων· ἄνω γὰρ εἶπεν, ὅτι ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρότερον κἀκεῖνοι κατέφυγον, ἀλλ' ὧν μὲν αὐτὸς ἐπιφέρειν, τουτέστι τῶν Ἰώνων.
198. A. Καὶ προιοῦσι] Vid. add. Pariss.
- ib. Πολιτεία] Vid. add. Pariss.
- ib. Σώζεται] Εἰ μὴ ἔξω καθέστηκεν τούτων, ἢ δεῖγμα φιλικῆς φρονίας.
- ib. Καὶ μὴν τὸ μὲν τοὺς] Vid. add. Pariss., Leid. λέγει τις (ed. εἶποι γ' ἂν τις). —
198. C. Πρὸς τὴν παρὰ] Ὅ ἐστι χάριν ὀφείλειν τῇ πόλει τοὺς Ἕλληνας.
198. D. Οἱ γὰρ αὐτοὶ] Ἀλλὰ καὶ τῶν προσοικούντων αὐτῶν ἀπελθούσι, πρεσβύτατοι μὲν διὰ τὸ εἶναι ἀρχαῖοι, νέοι δὲ διὰ τὰς ἀποικίας.
- ib. Καθάπερ τὸν Διόνυσον γρ.] Vid. ed.
199. A. Τὸ προσῆκον] Vid. add. Pariss., quibus addit Leid. πρεσβυτάτων δὲ τῶν αὐτοχθόνων.
199. B. Καὶ μὴν τόγε (ed. τῷ γε)] Ἄμφω γὰρ φιλικῆς φρονίας τεκμήρια.
- ib. Πῶς οὐκ εἰς] Ἀντὶ τοῦ ὁμοιον καὶ ἴσον· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνο κοινὸν εὐεργέτημα πεποιήται πᾶσι μεταδοῦναι τοῦ σίτου οὕτω καὶ τὸ ἀποικίας παραπλησίον.
- ib. Σμήνη] Σμήνη εἶπεν, ἐπειδὴ παρέοικε τούτῳ καὶ τὰ

τῆς ἀποικίας πλήθῃ· σπῆνος γὰρ κυρίως καλεῖται τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν.

Ἀφορμῶν ἕνεκα (ed. ἔνεκα)] Ἀφορμὰς καλεῖ τὰ (sic *ib.* Geelius V. D., Cod. καλεῖται) σπέρματα· τὰ τοῦ βίου δὲ τὴν τροφήν καὶ τὴν ζωὴν.

Ἐκδέχεται δ' ἡ πάλας τοῦ λόγου] Ὡς ἐπιθυμούντων *199, C.* τῶν ἀκροατῶν ἀκοῦσαι τὰς πράξεις, ἢ ἵνα δείξη (Cod. δεῖξει), ὅτι καὶ ἐκ προοιμίων ἐζήτησαν ἀκοῦσαι τῶν πολεμικῶν· τιτὲς δὲ λέγουσιν ὅτι εἰς δ' μέρη διείλε κ. τ. λ. *vid. add. Pariss., Leid.* μέρος λέγει — ἔρχεσθαι — οὔτοι γὰρ λέγων διαδέχεται· μετὰ κινδύνων δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ τὰ προσηρημένα πράξεις ἦσαν, οὐ μέντοι μετὰ πολέμου, πολέμους γὰρ καλοῦσι τοὺς κινδύνους (immo νεο τοὺς πολέμους γὰρ κ. κινδύνους)· ἐπιλαμβάνεται δὲ αὐτοῦ μετ' ὀλίγον καὶ τὰς πρώην πράξεις μετὰ κινδύνων δείκνυσιν· ἀνάγκη γὰρ καὶ τοὺς ἀποικίζοντας μόχεσθαι, ὅπως ἂν τῆς χώρας κρατήσωσιν, ἐκώλυον γὰρ οἱ βάρβυροι.

Αἰ μετὰ τῶν κινδ.] Παρεμφαίνει καὶ τὸ πλῆθος τῶν *ib.* πράξεων καὶ τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀθηναίων· ἐγὼ γὰρ, φησί, μᾶλλον ἔχω κίνδυνον ὁ λέγων, ἢ τότε Ἀθηναῖοι, ὅτε ἐποίουν αὐτάς (sc. πράξεις).

Οὐ μὴν ἀλλ'] Ὡς δίκαιον καὶ τοῦτο προτίθησι. *ib.*

Καὶ τὰς ἐπὶ τῶν] Τῇ (ε. τὰς) περὶ τοῦ δέχεσθαι τοὺς *199, D.* ἀτυχοῦντας.

Μεῖζους δὲ] Ἐνὶ (sic) γὰρ πλείους μὲν, οὐ μεῖζω δὲ *200, A.* εἶναι· ἐνταῦθα δὲ ἄμφω.

Ἄουον δεήσαντος] *Vid. add. Pariss. 200, C.*

Ἄφ' ὧν] Πάλιν βούλεται εἰπεῖν τὸν περὶ τῶν Ἡρακλε- *200, D.* δῶν πόλεμον· τὸ γὰρ αὐτὸ ἐπιχειρήματα καὶ εἰς τὴν ἀνατροφήν ἐδέξατο, καὶ νῦν εἰς τὰς πράξεις· πολλάκις γὰρ ἔχομεν τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα ἀρμόζοντα ἡμῖν εἰς διάφορα κεφάλαια.

Ἐπερ τῶν Ἡρακλειδῶν] Τὸ αὐτὸ παράδειγμα ἔλαβε *201, A.* καὶ νῦν τὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἄλλ' ἐκεῖ μὲν τὴν φιλάνθρωπιαν δεικνύς διὰ τῆς ὑποδοχῆς, ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀνδρείαν διὰ τοῦ πολέμου· καλῶς δὲ τὸ τοὺς σὺν Εὐρυσθεῖ, οὐδὲ γὰρ πάντες αὐτῇ συνέπραττον· τὸ δὲ μεθ' ὅσου θαν-

- μαστικὸν τὸ ὄνομα (f. τόγμα, quae confundi docet Creuzerus V. D. ad Plot. p. 285. Bast. comm. palaeogr. p. 784.)
- ib. Καὶ τὸ πρᾶγμα] Τουτέστι τὸ δεινόν· αὖξει δὲ αὐτό, ἵνα τὸ τῶν Ἀθηναίων ὑψώσις κατορθώμα, ἐπεὶ (f. ἐπὶ) τυραννίου καὶ δημοκρατίας τοῦτο λαμβάνει (f. λαμβάνεται).
- 201, B. Ὡστ' αὐτὸν οἴκοι] Ἐν γὰρ τῇ ὁδῷ τέθραπται, ἵνα ὑπὸ τῶν παριότων καταπατῆται· ἐλεινὸν δὲ διὰ τοῦτου τὸν θάνατον αὐτοῦ δείκνυσι.
- ib. Καὶ τῆς ἐξουσίας] Τῆς βασιλικῆς, τοῦ γὰρ Ἡρακλέους ἦν ἡ βασιλεία τῶν Πελοποννησίων.
- ib. Εὖρε καὶ ἄξιάν] Ἄντι τοῦ ἐν καλῷ καὶ συμφέροντι, οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τῶν ἀδικουμένων.
- ib. Τοῖς γὰρ ὑπάρχουσι] Τῷ πλούτῳ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ.
- 201, C. Τοσοῦτω χείρον] Ὡσπερ ἀντέπεσεν αὐτῷ, τί γὰρ ἔπυσχον Πελοποννήσιοι; φησὶν οὖν, ὅτι δυσχερέστερον οὗτοι τῶν Ἡρακλειδῶν ἠτύχουν· ἐδούλευον γὰρ τῷ Εὐρυσθεῖ.
- ib. Ἀποβύθηθ' ἐν] Πάλιν ἀπτικῶς ἀντι τοῦ ἀποβύθηθέντος καὶ ἀπειληθέντος.
- ib. Ὅπως μὴ] Vid. add. Pariss.
- 202, A. Καὶ τῷ σχήματι] Τῷ εἶδει· πάλιν δὲ καὶ ἐνταῦθα δείκνυσι διπλοῦν (sic corr. Geelius pro πλοῦν) ἐν ἐνὶ τὸ εἰσεργέτημα.
- ib. Ἰβρίν] Ἄντι τοῦ τὴν ὁμοίτητα· καλῶς δὲ εἶπε δυστυχῆσαιτας, ἵνα διαβάλῃ τὴν τῶν Θηβαίων νίκην, ὅτι τύχη καὶ οὐκ ἀνδρείᾳ νενικήκασι.
- 202, B. Τῷ συνειδότι] Leid. consentit omnino cum Ap. Mon.
- ib. Τοῖς δὲ τὴν τιμωρίαν] Οὐδεὶς (f. οὐδαμῶς) ἀπλοῦς τὰ γενόμενα ἤτοι κατορθούμενα λέγειν καὶ διηγεῖσθαι χορή, ἀλλ' ἀναφέρειν τὸ πραχθὲν εἰς τι μέρος τῆς ἀρετῆς, ὥσπερ ἐνταῦθα ὁμοῦ καὶ ἀνδρείας καὶ δικαιοσύνης ἐχόμενον δείκνυσι τὸ γενόμενον.
- 202, C. Ὡσπερ ἐκ δυοῖν] Ἄντι τοῦ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, ἐκ μεταφορῶς τῶν πλοίων· ἢ ἀντι τοῦ προθύμως καὶ ἀνειδοιάστως παρὰ (f. inserend. τὸ) τοὺς σπείδουτας ἀμφοτέροις (Cod. ἀμφοτέρως) ἐπείγεσθαι τοῖς ποσὶν (Cod. παισὶν), ἢ ἀντι

τοῦ δύο πηδαλίοις, ἵνα ἢ ὅμοιον τῷ ἐπὶ δυοῖν ὀρμεῖν ἔδοξαν· παρομοία δὲ ἔστιν ἐπὶ τάχους λεγομένη.

Καὶ στήλης ἄμεινον] Ἐπειδὴ εἰώθασι τὰ μικρὰ, τὴν *ib.*
ὑπερβολὴν ἐμφαίνει τῶν πράξεων.

Οὐχ ὅσον λανθάνειν] Ὡς ἐπὶ παραδείγματος τοῦτο *ib.*
εἶπε· ὥσπερ γὰρ, φησὶν, εἴαν τις ἑλλογιμώτερός ἐστιν ἐν
μικρῷ, οὐκ ἔστιν ἐπιφανής, ὁ δὲ πολὺ προέχων ἐν τῇ σοφίᾳ
λήθην ποιεῖ τοῦ εἶναι τὸν ἕτερον ἑλλόγιμον (Cod. τοῦ ἑτέ-
ρου ἑλλόγιμος), οὕτω καὶ ἡ πόλις προέχουσα τῶν λοιπῶν
πόλεων μεγάλως εὐτελεῖς ἐκείνους ἀποδείκνυσιν.

Εἰ δὲ βούλει] Τὸ σχῆμα διορθωτικόν· φησὶ δὲ δικαιο- *202, D*
σύνην ἀντὶ τῆς φιλανθρωπίας, τὸ γένος ἀντὶ τοῦ μέρους
δηλῶν· τῆς γὰρ δικαιοσύνης μέρος ἡ φιλανθρωπία.

Ὡσπερ γὰρ κήρυκες] Μεταφορικῶς εἶπεν αὐτοὺς κή- *ib.*
ρυκας, ὀνομάσας τοὺς καταφεύγοντας· καὶ πάλιν οἰκείως
τούτῳ (Cod. τοῦτο) ἐπήνεγκεν τὴν ἀνάξρησιν τουτέστι
τὴν ἀναγόρευσιν, ὅπερ κύριόν ἐστι κήρυκος· τὸ δὲ ἀπ' αὐ-
τῶν τῶν ἔργων καὶ οὐ διὰ τῆς φωνῆς κηρύξαντες.

Μῆτε ἄμεινους] Τὸ ἄμεινους ἐνταῦθα (f. inserend. *203, A*
ἀντὶ) ἀνδρειοτέρους ἔλαβε, ἵνα δείξῃ πάλιν τὸ δίκαιον, καὶ
τὸ ἀδρεῖον τῶν Ἀθηναίων.

Ἀριθμὸν πληρούσας] Τουτέστι μόνον ὄνομα ἐχούσας. *ib.*

Ὡστὶ ἄμφω τὰ γένη] Τὸ σχῆμα τοῦτο χριστὸν ἐκλήθη, *203, B*
διότι δύο προτάσεων οὐσῶν τοῦτε δίκαιον καὶ τοῦ δυνα-
τοῦ, ὃ μὲν ἔδει τῷ δικαίῳ ἀποδοῦναι, τοῦτο ἀπένεμε τῷ
δυνατῷ, ὃ δὲ τῷ δυνατῷ, τῷ δικαίῳ πάλιν ἀντέθηκεν (leg.
ἀνέθηκεν)· ἐναλλάξ (leg. ἐναλλάξας) τὰς ἐννοίας· καλεῖται
δὲ σχῆμα τοῦτο καὶ προκειμένου κακοῦ ἀναίρεσις, λέγεται
δὲ οὕτω, ἐπειδὴ παράκειται κ. τ. λ., vid. ed., Leid. ἀνείλε
δὲ τὴν — συγκριτικὸν τοῦ ὀνόματος (f. νοήματος), δοκεῖ καὶ
συγκριτικόν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν· ἡ γὰρ ἂν ὀφείλειεν εἰπεῖν δικαιο-
τέραν, ἀλλ', ὡς εἴρηται, παρακειμένου κακοῦ μεθ' οὐδενὲ ἀναί-
ρεσιν· τί οὖν θέλει τὸ νόημα, ἐπειδὴ παράκειται ὡς δικαίους
τὸ πάσχειν, ὡς δὲ ἀνδρείους τὸ ἀδικεῖν; ἀνείλεν, ὡς εἶπα-
μεν, τὴν ἑκατέρου κακίαν, ἀντὶ τοῦ δικαία (ins. οὔσα) καὶ
οὐ πάσχουσα, καὶ ἀνδρεία οὔσα, καὶ ἀδικούσα· ἄλλοι δὲ

λέγουσι τοῦτο τὸ σχῆμα διὰλληλον, ἄλλοι δὲ ἐγαγῶσιον, παρὰ τὸ ἀγῶνα δοκεῖν ἔχειν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν νοημάτων· ἕτεροι δὲ στρεπτόλυτον, παρὰ τῶν ἀντιστροφῶν λῖον (leg. ex Photio: παρὰ τὸ ἐκ τῶν ἀτιστροφῶν λύειν) τὰ λεγόμενα· γέννη καλεῖ τὰ συστήματα, τοὺς ἀνδρείους καὶ τοὺς δικαίους.

203, C. Ἐξειλεγμένα] Ἴνα δείξῃ, ὅτι πολλῶν ὄντων τὰ τίμια εἶπεν.

ib. Ἀμαζόσι] Ἐπειδὴ οὐδὲν ἐδόκει μέγα εἶναι τὸ τῆς νίκης, εἰ γυναικας ἐνίκησε, λέγει τὰς τὴν οἰκίαν φύσιν παραδραμοῦσας, αὖξων αὐτῶν τὴν δύναμιν, γυναικας γὰρ οὔσαι τοῖς ἔργοις τοὺς ἀνδρας ἐνίκησαν· πλέον δὲ αὖξων εἶπεν, οὐδεὶς αὐταῖς ἀντῶραι τετόλμηκε· λέγει δὲ αὐτὰς παρῆλθον τοῖς ἔργοις τὴν φύσιν, γυναικας γὰρ ὑπερέβαινε τὸ ταῦτα εἰπεῖν.

ib. Παρολεθρία] Vid. add. Pariss. ad Ἀμαζόσι μεν γὰρ, Leid. Ἰπολύτους — νενίκηκε — παρὰ Θερωδόντου ποταμῶν reliquis, quae inde sequuntur, omissis.

ib. Ὡσπερ ἀπὸ] Τοῦτο κατὰ γεωμετρίαν εἶπε· πάντος γὰρ κύκλου αἱ ἀπὸ τοῦ κέντρου ἐκφερόμεναι (Cod. ἐμφ.) εὐθείαι ἴσαι ἀλλήλαις εἰσίν· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐξισωκεσαν τουτέστιν ἴσως ἦσαν νεκικηκυῖαι.

204, A. Παρατείνουσαι] Ἐν σκῆνῃ, ἵνα δείξῃ τὸν δρόμον, ὅτι ἐσκήθουν μᾶλλον ἢ ἐμάχοντο.

ib. Ὡσπερ κάλου] Γράφεται καὶ κάλω ἄττικῶς, ἐπὶ εὐθείας τῆς ὁ κάλως· τὸ δὲ ὅρα γέντος ἐμφαίνει τοῦ δρόμου τὸν τόνον· σχοίνῳ γὰρ τὸν δρόμον παρέβαλε τεινομένῳ καὶ τελευταῖον ὀαγέντι.

ib. Κάνταῦθα] Τῇ φύσει λέγει αὐτῆς (l. αὐτὴν) βεβοηθηκέναι, διὰ τὸ ὑπὸ γυναικῶν ἀνδρας ἠττάσθαι· τὸ δὲ κἀνταῦθα ὡς ἐπὶ τῶν Ἀργείων.

204, B. Οἶμαι δ' οὐδὲ] Καὶ οὗτοι γὰρ ὡσπερ αἱ Ἀμαζόνες ἠττήθησαν· συμφόραν γὰρ καλεῖ τὴν ἦταν· ἔστι δὲ διπλῆ ἢ γραφὴ αὐτοῖς καὶ αὐταῖς καὶ διπλῆ ἢ ἐξήγησις· ἢ γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἐμέμψαντο, ὡς ἀναξίως ἠττηθῆσιν (f. ἠττηθεῖσιν, Paris. ἠττηθῆσαν), ἢ αὐταῖς ἀτεμέμψαντο (sic), ὡς καὶ αὐτὸν ἠττηθέντες ὑπ' αὐτῶν· ὁ γὰρ τὰ αὐτὰ πάσχωιν ἑτέρῳ ἐγκαλεῖν οὐ δύναται (sic Gesliius V. D. pro δι-

νατοι). Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον κ. τ. λ. vid. ed. ad 204, B. Οἶμαι δ' οὐδὲ Θραῦκας.

Ἐπὶ τῷ τάφῳ] Ἐπειδὴ ἀρμόζει τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα 204, C. ἐπιταφίῳ, μέμφεται τοῖς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ παραλιμπάνουσι τὸ λεγόμενον.

Βουλόμενοί τιτες] Πολλοὶ γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως δεδώ- ib. κασιν ἑαυτοὺς εἰς σφαγὰς· τὸ δὲ χρῆσασθαι εἶπεν ὡς ἀπολαύσεσθαι.

Ὡς γὰρ εἴρων] Παράδειγμα τῆς εὐψυχίας ἐποιούτο 204, D. τὴν πόλιν.

Καὶ ἐκ τῶν κοιτῶν] Κοιτῶν λέγει ὧν ἐποίησεν ἡ πό- 205, A. λισ, ἰδίῳν δὲ, ὧν ἕκαστος ἑαυτὸν ἐπεδέδωκε· διὸ καὶ διπλὴν εὐδοξίαν ἔχει ἡ πόλις.

Τὴν θυγατέρα] Vid. ed. ib.

Λέγεται γὰρ Ἐρ.] Vid. ed. ib.

Κόδρος δὲ] Τοῦτον τὸν Κόδρον εἶπεν ἄνω ξένον καὶ 205, C. ἐπιδεδωκέναι πρὸς σφαγὴν (Cod. φυγὴν)· λέγεται δὲ κατὰ χρησμοὶν τοιοῦτον· Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων πολεμοῦντων ἔχρησεν ὁ θεὸς, τοὺς καταρχομένους (Cod. κατὰ ἀρχ.) ἠττᾶσθαι· προσποιησόμενος οὖν προσαιτεῖν ἀπῆλθε πρὸς Λακεδαιμονίους παροξύνων αὐτοὺς εἰς πόλεμον· εἶτα ἐκείνοι ἀγνοήσαντες ἀνείλον αὐτὸν καὶ οὕτως ἠττήθησαν.

Καὶ οὗτος] Vid. ed. ib.

Ὡστε καὶ οἷς ὑπ.] Ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλὰ Κρέων 205, C. ἐν Θήβαις Μενοικέα τὸν υἱὸν ἐπιδέδωκεν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως· λυεῖ οὖν τοῦτο λέγων, ἀλλ' ἀρχηγὸς ἡ πόλις γέγονε τούτου· ἠρίστευσε δὲ Κρέων τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἔχων διδάσκαλον, οἷον κἂν ἔχωσιν εἰπεῖν Ἀργεῖους καὶ Θηβαίους ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθνήσκειν ἠρήσαντο, τούτων τῶν παρ' ἡμῖν μείζων οὐ γεγένηται παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἀρχηγὸς, φησὶ, τούτων ἐγένετο ἡ πόλις, ὥστε κατὰ μίμησιν ἐκείνοι ἐπέδωκαν ἑαυτοὺς· οὐ πρὸς τὸ ξένον δὲ ἀπήντησεν, ἀλλὰ προσέταξε πρῶτον τοὺς πολίτας, ὕστερον δὲ λέγει περὶ τῶν ξένων, ἔνθα λέγει τὸν Κόδρον· ἐπαινεῖ δὲ πάλιν τὸ ἀνδρεῖον.

Οὐδὲ καθ' ἑν] Βούλεται δεῖξαι καὶ τὴν πόλιν τῆς 205, C. προθυμίας αὐτοὺς ἀμειψαμένην· οὐ γὰρ μόνον τῶν πολεμίων

ἐκράτει, ἀλλ' οὐδὲ τῶν εὖ ποιησάντων ἠτήθη· οὐκ ἐφάνη, φησὶν, ἀγῶμων (Cod. ἀγῶμων) ἢ πόλις πρὸς αὐτοὺς ἀλλὰ χάριτας ἀποδέδωκεν.

206, A. Κοδρῶ μὲν] Vid. ed., Leid. δωρέαν. — Cant. post Ἰώνων insertum vult ἀποικίας, ut est in bomb.

ib. Πάρεδρον] Ἀντι τοῦ ἱερέα· δειῶς δὲ εἶπε πάρεδρον οἰοῖται συγκαθήμερον.

ib. Καὶ ταῦτα μὲν] Τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν πράξεων διέλεν ἕς τε τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὑπὲρ τῶν καταπεφευγῶτων (Cod. καταπεφευγόντων) εἰς αὐτήν, καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς· ἐνθα καὶ μέμνηται τῶν ἰδία προθυμηθέντων ὑπὲρ αὐτῆς ἀποδανῶν, πολιτῶν τε καὶ ξένων· πάλιν δὲ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον διαιρεῖ εἰς τε τὰς μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πράξεις καὶ εἰς ἃ αὐτοὶ μόνοι ἐπεδείξαντο· ἐπιλογίζεται δὲ ἐνταῦθα, εἶτα εὐθὺς προοιμιάζεται (Cod. προοιμ.) περὶ τῶν νέων πολέμων.

106, B. Καὶ αὐτῶν] Ἴνα μὴ ἀπλῶς δείξῃ εὐτέλεις τοὺς ἐπιδύοντας ἑαυτοὺς, εἶπε τὸ ἐπιφανῶν τουτέστι δυνατῶν.

206, C. Καὶ μὴ πολὺ] Ἀντι τοῦ μὴ τὰ πρῶτα ὕστερον λέγειν καὶ τὰ ὕστερα πρῶτον διηγῆσθαι.

ib. Ἐξεσι] Ἴνα μὴ μηκύνῃ τὸν λόγον, ἐν τῇ τῶν ἀκρατῶν (sic Geelius pro ἀκρατῶν) κρίσει καταλιμπάνει τὸ πρᾶγμα· ὅτε, φησὶ, λέγω τὰ Περσικὰ, ὑπονοεῖτε εἶναι κοινόν, ὅταν παρὰ (Geelius mavult δὲ περὶ) Θηβαίων ἢ ἄλλων, μερικόν.

ib. Εἰ μὲν οὖν περὶ] Τεχνικὸν τὸ προοιμιάζεσθαι, μὴ μόνον κεφαλαίων ἀρχομένων τεχνικῶς, ἀλλὰ καὶ πράξεων, ὅπερ κἀνταῦθα ὁ ὁμῆτωρ πεποίηκεν· αὐξήδιον γάρ τινα καὶ μέγεθος βούλεται παραδειῖναι (f. περιθεῖναι) τοῖς πράγμασιν· μέλλων γὰρ ὑπτεσθαι τῶν Περσικῶν παραιτεῖται συγγνώμην αἰτῶν, εἰ μὴ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων δύναται μνησθῆναι· πρὸ μέντοι τῶν ἐν Μαραθῶν μίαν διέξεισι πράξιν, τὴν περὶ τῶν τριῶν ἐθνῶν, περὶ ὧν ἐξῆς φησὶ.

ib. Ἄς γὼν δεήσει] Τὸ σῆγμα ἐγκωμιστικόν· σοφίζεται δέ, οὐδὲ γὰρ παραλιμπάνει, ἀλλὰ ὑποκρίνεται, βουλόμενος δεῖξαι τὸ πλήθος τῶν ἐγκωμίων.

Ταύτης ἀπάτων] Τί διαφέρει τοῦτο τῶν ἄνω; (Cod. 207, A. τὸ διαφέρειν τοῦτο τῶν ἄνω· λέγω μὲν) λέγομεν, ὅτι ἐπειδή ἐν τῷ προειρημένῳ ἤνιξται, ὡς καὶ ἄλλων ἐπαινεθείσων πόλεων σὺν αὐτῇ, ἐνταῦθα πλέον τῶν πασῶν αὐτῇ ἐπαινεθείσαν ἀποδείξαι προήρηται (Cod. προείρηται).

Ἄλλ' ἀνάγκη] Οὐκ εἶπε τὰ μικρὰ, ἀλλὰ τὰ πλείστα, ὡς 207, B. καὶ ὄντων αὐτῶν μεγάλων.

Τριῶν γὰρ ἐθνῶν] Vid. ed., Leid. Κύκλον — ἀνα- ib. γῶν — Κλησθένης.

Ἐπιθεμένων] Vid. ed., Leid. post Λυβόντες τοίνυν ib. τὸν χρησμόν Λακ. pergit ita: ἐπεμψαν κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρατιᾶς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ ὀργισθέντες ἐπὶ τούτῳ Λακεδαιμόνιοι ἀπέστειλαν κατὰ τῶν κ. τ. λ., quae omnia exciderunt propter duplex Λακεδαιμόνιοι, Leid. κατεκαλέσατο. —

Τὸ μὲν αὐτῷ] Vid. ed. Leid. καλεῖ. ib.

Βοιωτοὶ δὲ] Vid. ed. 207, C.

Τῆς πόλεως] Τῇ φιλοτιμίᾳ· οὐ γὰρ τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν χρημάτων τῶν τὰ μεγάλα λέγειν ἀντι μικρῶν (sic). ib.

Ὅτε γὰρ τοῖς Ἕλλησι] Ἐν τῷ θέλει ἄρχεται (noli ἐν 207, D. τῷ θέλει ἄρχεται, sed ἐνταῦθα θέλει ἄρχεσθαι) τῶν Μηδικῶν· καὶ πρῶτον λέγει τὰ κατὰ Μαραθῶνα, ὅτι καὶ πρῶτα ἐπράχθη· ἐκρίνεται δὲ οἷοι ἐδοκιμάζετο, διάκρισις γὰρ ἦν τότε Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς φύσεως.

Πρὸς πολὺ] Ὡσπερ πρὸς ἅπασαν τὴν Ἀσίαν μικρὸν ib. ἐστὶ μέρος τὸ τῆς Ἑλλάδος.

Καλλίον εὐχῆς] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὅσον εὐχεται τινι κἄν 208, A. (εὐχεται τις νικᾶν), ἐδεέχθησαν νικήσαντες· ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, παρῆλθον τὰς ἐλπίδας ταῖς πράξεσιν.

Τὸ δὲ πλέον] Τὸ βαρβαρικόν· λέγει δὲ ὑπὲρ ὃ ἦν ib. χειρὸν ἐφάνη τῇ κακίᾳ (sic).

Ἐξέσσι μὲν οὖν] Ὡς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν εἶπε τοῦ ib. κρείττονος, ἀντὶ τοῦ συνηγωνίσαι αὐτῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ· ὥσπερ, φησὶ, μαντευομένη τὸν παρόντα λόγον οὐκ εἰόησε, δι' οὗ ἐγκωμιάζεται· τὸ δὲ αἰτιάζεσθαι ἀντὶ τοῦ αἴτιον ὀνομάσαι· οὐ γὰρ λέγει μίμψασθαι.

- 208, B. Καθάπερ τοὺς εἰωθότας] Οἶον τὰ Ὀλύμπια, τὰ Ἴσθμια, τὰ Νέμεα καὶ τὰ Πύθια καὶ τὰ κατὰ μέρος.
- ib. Συνεβάλετο] Τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ δαίμονος, οἶον τῆς μελλούσης νίκης τοῦ πολέμου· εὐλογον (f. νίκης· τοῦ πολέμου εὐλογον) ἔσχε πρόφασιν καὶ ἀξίαν τοῦ (f. τὸ) ὑπὲρ Ἰῶνων παίδων ὄντων ἀγωνίσασθαι.
- ib. Καὶ μετ' ἀξίου] Μετὰ καλλίστης προφάσεως εἶναι (f. καὶ) ἀξίας τῆς μελλούσης εὐτυχίας· συνεβάλετο οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἢ πόλις· πρόφασιν δὲ λέγει τὸ ἀμύνασθαι· ὑπὲρ Ἰῶνων.
- 208, C. Οὕτως ἐφεικύνετο] Ἐντὶ τοῦ, οὐκ αὐτῆ τῶν πολέμων ἀρξαμένη καὶ τὴν αἰτίαν παρασχοῦσα, ἀλλ' ἀμυνομένη καὶ ὑπὲρ τῶν Ἰῶνων ἐστρατεῖσαντο κατὰ τῆς Ἀσίας.
- ib. Οἱ ὕστερον] Vid. ed.
- 209, A. Στρατιᾷ κοινῇ] Τότε γὰρ μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐστράτευσαν εἰς τὰς Σάρδεις· ἐπεὶ δὲ ὕβριν ἐποίηε τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Ἐρετριέας συνάψαι αὐτοῖς, παρενθήκηκα αὐτοὺς ἐκάλεσαν· εἶπε δὲ, ὅτι πορθήσαντες, μὴ νομισθῆ διαδέουσαι ἐπέρχεσθαι, ἀλλὰ πολέμων.
- ib. Τέως δὲ ἐν Βαβ.] Τέως λέγει ἐντὶ τοῦ ἕως τότε καὶ πρῶτην· λέγει δὲ Βαβυλῶνος τῆς Περσίδος· λέγεται γὰρ ἰσχυρότατα τεῖχη ἔχειν Βαβυλῶν.
- ib. Καὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς] Λεῖπει τὸ θαυμάσιον· ἴσως δὲ διὰ τοὺς ἐλέφαντας λέγει τοῦτο· ἵνα δὲ μὴ νομίση τις, πόλιν εὐτελεῖ τὰς Σάρδεις εἶναι, λέγει Σάρδεις ἐθαυμάζοντο.
- 209, B. Παρενθήκηκα γὰρ τοὺς Ἐρετριέας] Καὶ αὐτοὶ γὰρ μετὰ Ἀθηναίων ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Σάρδεις.
- ib. Δύο δ' ὡς ἀληθῶς] Ἀληθῶς τὸ τῆς ὀργῆς· λέγει δὲ μὴ εἶναι τοῦτο.
- 209, C. Ἄλλα καὶ πάσης] Ἐντὶ τοῦ μὴ μόνης τῆς Ἀσίας.
- ib. Ἀνέλπιστον ἦν αὐτῶ] Τοῦτο εἶπαν, μὴ δόξη ἀδυνάτων ἔρῃν.
- ib. Καὶ ψιλῇ πορείᾳ] Οἶον διοδεύσαι τὰς δεδουλωμένας αὐτῶ διὰ πολέμου καὶ στρατιᾶς.
- 209, D. Μέσην] Ἀμφοτέρων ἐγένετο καὶ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἐπιθυμίας.

Καὶ τοῦ μετ' ἐκείνων] Ἐκείνου μὲν, τοῦ Δαρείου· 210, A.
μετ' ἐκείνου (sic) δὲ, Ξέρξου.

Περὶ τῆς γῆς] Ἡιοὶ βουλούμετος γῆν καὶ θάλατταν ib.
αὐτῷ ἀποδοθῆναι.

Ἐν τε ταῖς ἐπιστολαῖς] Τὰς πρὸς τοὺς Ἕλληνας λέγει 210, B.
γραφεύσας, ἐν αἷς ἔλεγεν, ἔκδοτέ μοι τοὺς Ἀθηναίους.

Τοῖς ὑπάρχοις] Διὰ τὸ ψήφισμα τῆς ἀναίρεσεως τῶν ib.
κηρύκων· ὑπάρχουσιν δὲ λέγει τοῖς σατραπείαις, ὑπάρχουσιν δὲ
τῶ Ἑλληνικῷ ὀνόματι.

Καὶ μὴ ὅσα] Τούτοις τοῖς Ἕλλησι, τοῖς κέρυξι ἢ τοῖς ib.
πράγμασιν, καὶ τοῖς διὰ τῶν κηρύκων ἐπιτάγμασι.

Ταῖς ἀποκρίσεσι] Αὐτὸς προῖων λέγει τὴν ἀπόκρισιν, 210, D.
ὅτι τὴν αἰαίρεσιν ἀπόκρισιν δηλοῖ τῶν ἀγγέλων.

Ὅτι Ἀθηναίων καὶ Περσῶν] Τῶν πραγμάτων λέγει, ib.
τοῦ τε τὸν βάρβαρον ἀπειλεῖν καὶ τοῦ τοὺς Ἀθηναίους ἀντι-
τετάχθαι.

Ἔργα λόγων] Λόγους λέγει τὸ ψήφισμα τῶν Ἀθη- 211, A.
ναίων περὶ τῶν ἀγγέλων, ἔργα δὲ αὐτῶν τὴν ἀναίρεσιν αὐ-
τῶν· μᾶλλον δὲ οὕτως· ἔργα λέγει τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις
γινόμενα τοῖς Ἕλλησι ἠτιθέσθαι τῶν τότε λόγων τῶν Ἀθη-
ναίων.

Τῷ Διαφθεῖραι τοὺς ἀγγ.] Ἐμβαλόντες γὰρ αὐτοὺς ib.
εἰς φρέατα κατέχωσαν, ἀμφότερα αὐτοῖς παρέχοντες, καὶ ὕδωρ
καὶ γῆν.

Διὰ χειροτονίαν] Διάσκεψιν, ἵνα μὴ ἄκριτος ἀποθάνη. 211, B.

Καὶ τὸ ἰσχυρόν] Ἄντι τοῦ ἐν καὶ τὸ ἐναντίον αὐτῷ ib.
περιέστη (sic Geelius pro περιέστιν).

Ἐμνηρέα] Vid. ed. ad Τῷ δ' ἐμνηρέουσαντι. 211, C.

Οὗ τὸ διαλλάττον] Οἱ μὲν γὰρ τριάκοντα μυριάδας 212, A.
εἶπον (Cod. εἶδον) αὐτοὺς· διὸ Ἀριστιδέης φησὶν ἐν ἑτέρῳ
λόγῳ ἐπιτα φησαυτοῦ. (f. αὐτῶν vel αὐτοὺς) πεντήκοντα μυ-
ριάδας εἶναι· λέγει γὰρ αὐτὸς, οἱ μὲν ἐλάττους ὄντες
σὺμπαντες ἐναντία σὲ μυριάδας ἐτάξαντο ἐν Μα-
ραθῶνι, τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν πρῶτος σιολος, ὃν κατέπεμψε
Δαρεῖος· διαλλάττον λέγει κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid.
ἀφηγουμένοις — $\bar{\mu}$ pro $\bar{\mu}\alpha$ — οἱ δὲ $\bar{\mu}\sigma\tau$ τότε οὖν, φησὶ,

τὸ διαλλαττόμενον καὶ (f. στ.) μυριάδες ἐποιοῦν μέγιστον ὄρον στόλου, ἀντὶ μέτρον (Cod. μέτρον) στρατεύματος ἰκανόν.

- 212, B. Ἔτι δὴ προειρήκειν] Τὰς Περσικὰς ἀπειλὰς μιμῆται· ἀδύνατον γὰρ θυητὸν καταποντίσαι τὰς Ἀθήνας.
- 212, C. Ἐπερηχοῦντες] Ἀντὶ τοῦ πλέον ἤχουντες τοῦ Αἰγαίου πελάγους.
- ib. Ἀποστεροῦντες] Τῷ φόβῳ δηλοῦσι, ὡς μηδένα τολμᾶν ἰδεῖν τὴν ἐφοδὸν αὐτῶν ἢ τῷ τάχει, ὡς μὴ συγχωροῦντες (sic) ἰδεῖν, ὡς καὶ Ὅμηρος· παρήξαν δέ με ἵπποι.
- 212, D. Ὡσπερ τι] Προοίμιον καλεῖ τὴν Ἐρετριάν, πόλεμον δὲ τὸν τῶν Ἀθηναίων, καὶ δόξαν ἀντὶ τοῦ δόξαντος· ἔστι δὲ Ἀττικόν.
- 213, A. Σαγήνην] Τὰς χεῖρας αὐτῶν συνδεσμεύοντες καὶ μηροῦ δῶς περιλαβόντες, ὅπως μηδεὶς φύγη· ἰστέον δέ, ὡς τὸ σαγήνεῦσαι κυρίως εἶρηκε καὶ οὐ μεταφορικῶς.
- 213, B. Τῷ λόγῳ] Τῷ λέγοντι δηλοῦσι τῇ παροιμίᾳ· ἔστι δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων (V. D. Geelius mavult ἀσθενῶς, vid. add. Pariss.) ὅτι τὰ φεύγοντα διώκουσιν.
- ib. Ἐκ τοῦ πελάγους] Τινὲς ἱστορικῶς τοῦτο ἐξηγοῦνται κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. κήτους — κατὰ Τροίας — ἐκπεσεῖν — Πειραῖα, ἢ ἄλλως σημαίνει κατακλυσμὸν ἢ σεισμὸν ἢ θυέλλαν ἢ λοιμὸν καθ' ὃν (f. καθὸ) ἡ νόσος ἢ τῶν Ἀθηναίων πρῶτον ἤψατο τοῦ Πειραιουῦς.
- 213, C. Τὸ μέλλον] Ἀντὶ τοῦ τὴν ἀπύλειαν μόνην λογιζόμενοι· τὸ δὲ ἐκάθηντο κατὰ ἀποκοπὴν ἔστι· παροξυτότος δὲ ἀμαγνοστέον.
- ib. Ἡ δὲ πόλις] Ἔθος κ. τ. λ. Vid. add. Pariss., in Leid. Demosthenis testimonium desideratur.
- 213, D. Κεκοσμημένη (ed. κοσμουμένη)] Ἀντὶ τοῦ καλλωπισμοῦ· ὡς ἐπὶ πομπῆς δὲ εἶπε τὴν λέξιν.
- ib. Ἰερὰ τε γὰρ] Vid. add. Pariss., Leid. ἐφόδοις. —
- ib. Διεπροσβεύετο] Πάλιν ὡς ἐπὶ πομπῆς τοῦτο εἶπεν, ὡσπερ ὀπλίτας, φησὶ, τούτους ὀπλιζουσα· λέγει δὲ Κήρυκας καὶ Εὐμολπίδας· τὰς δὲ εὐχὰς προσβείαν ἐκύλευεν, ὡς πρὸς ὁμοίους.

"Ησκητο] Ἄντι τοῦ, ὅτε ἐθεραπεύετο (l. ἐτεθ.) καὶ τε- 214, A.
τίμητο.

Τοὺς ἐν τοῖς] Τοὺς μεγάλους λέγει ἀγῶνας, ἐν οἷς ἐδί- ib.
δοντο στέφανοι· τὸ δὲ ἀπέκρουσαν ἀντι τοῦ ὑπερεβάλλοντο.

"Ἐπειτα κρείττους] Τοῦτο εἶπεν κ. τ. λ. Vid. ed. 214, B.

Καὶ τῶν ἄλλων ἐφ.] Vid. ed. ib.

Χρείας] Vid. ed. 214, C.

"Ἐπερβάλλοντες (ed. ὑπερβαλόντες)] Vid. ed. ib.

"Ἐπερηφανία] Vid. ed. cum add. Pariss. ib.

Ἄκοντι] Εἰκότως ὡς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπήνεγκε τὸ 214, D.
ἀκονιτί.

Δημοτελής] Ἄντι τοῦ κοινῆ ὑπὸ δήμου τελεσθεῖσα, ἀπὸ 214, A.
μεταφορᾶς τοῦ παντὸς πλήθους· ὥσπερ γὰρ ὁ πᾶς δήμος
ἅπας ἐν πανηγύρει συνάγεται, οὕτω συνάπαντες ἄνθρωποι·
εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς κρίσεως ἐγένετο, ἀλλὰ (s. ἀλλ' οὐ)
πάντων ἀνθρώπων· πρώτη δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ ἐν Σαλα-
μῖνι δημοτελής κρίσεως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ εἰς φόβον] Ὡς τοῦ μὲν πλήθους τοῦ βαρβα- ib.
ρισμοῦ (s. βαρβαρικοῦ) φόβον ἀπειλοῦντας, τῶν δὲ Ἀθη-
ναίων εἰς προθυμίαν μεταβαλόντων τὴν θεάν.

Τὴν ἀήθειαν] Εἶπε τὸ ξέρον, ἅπερ ἄνω ἐκάλεσε φάσματα. 215, B.

"Ὡσπερ χρημάτων (Cod. χρημάτων)] Ἀπολαύσει χρημάτων 215, C.
παραβάλλει τῶν βαρβάρων τὸν φύον.

Καὶ νῆες] Νῆες εἶπεν, αἷς προσομοῖσι τῶν βαρβάρων ib.
(sic) τῷ Μαραθῶνι· στρεπτοὶ (Cod. στρεπτόν) δὲ τὰ μα-
ριάκια.

Τῆς τύχης] Τὸ Δημοσθενικόν, φύσει δὲ ὑπάρχει ib.
τὰ (Cod. τὴν) τῶν ἀπόντων.

Ταῦτα καὶ] Δέκα ἦσαν οἱ στρατηγοί, καθ' ἑκάστην 215, D.
δὲ ἡμέραν ἀλλήλους διεδέχοντο καὶ ὁ ἄρχων κύριος (Cod.
κύριον) ἐγένετο τοῦ τὴν ἡμέραν στρατεύσαντος (s. στρατεύ-
σαι)· κατ' ἐκείνην οὖν τὴν ἡμέραν, ὅτε οἱ Πέρσαι ἐπέβησαν
τῷ Μαραθῶνι, Μιλτιάδης ἦν ὁ κύριος.

Παιῶνος (ed. παιῶνος)] Παιῶν ἐστὶν ἄσμα πολεμικόν· ib.
φίλου δὲ λέγει, οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνοις Ἀθη-

ναίους (Cod. ἐν Θηβαίοις, vid. supra pag. 36.), τουτέστι τοῦ συνήθους.

216, A. Καὶ τοῖς βαρβάροις] Ἐπασχον, φησὶ, οὐκ εἰδότες οἱ βάρβαροι, τὴν ὄξυτητα δηλῶν τῶν Ἀθηναίων· καὶ Ὀμηρος·
Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης . . . .

ib. Τάξεις ἐρύώγεσαν (Cod. ἐρύώγησαν)] Vid. ed.

ib. Καὶ ἄνδρες] Δοκεῖ κουφὸν εἶναι τὸ λεγόμενον, πέλαι-
γος γὰρ αἵματος ὑποτίθεται· ἀλλ' ὅτε, φησὶν (An scholi-
orum, unde haec excerpta sunt, auctor?), ἔνδοξον τὸ πρό-
σωπον τὸ ἐγκωμιαζόμενον, εἴτε βασιλεὺς, εἴτε πόλις ἐπίση-
μος, ἔξεστι χρῆσθαι τῇ ὑπερβολῇ.

ib. Καὶ νῆες εἰλκοντο] Vid. ed., Leid. ἐπιβυλῶν.

ib. Καὶ χορεία Πανός] Vid. ed.

ib. Ἦδη δέ τις] Εἰς Καλλιμαχον ἀποτείνεται· οὗτος γὰρ
ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν τόξων στηρικθεὶς ἐπὶ
τῆς γῆς εἰστίκει πεσεῖν μὴ δυνάμενος· εἰπὼν δὲ ὡσπερ
ἀθάνατος τὸ ἄτοπον τοῦ λόγου τῇ προσθήκῃ ἐκόλασε.

216, B. Καὶ τρόπαια] Βαρβαρικῶ φρονήματι Πέρσαι κ. τ. λ.
vid. add. Pariss., Leid. διὸ ἐπὶ —

ib. Πλείους αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν πεπτωκῶτων ἔγνωσαν
Ἀθηναῖοι τῶν βαρβάρων τὸ πλήθος· δεικνύς, ὅτι ζῶντας
αὐτοὺς ὀλίγους ἐτόμιζον.

ib. Ἔλος] Vid. add. Pariss., Leid. χωρίζον pro χωρίον —
τῆς μάχης τὸν Μαραθῶνα.

216, C. Οὐδὲ διεξοδος] Ἀντὶ ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ τοῦ πλήθους
τῶν νεκρῶν οὐκ ἦν τοῖς βαρβάροις διαφυγεῖν (Cod. διαφύγειν)·
διὸ ἐπήγαγε μέγιστον ἐναντίωμά αὐτοῖς ὑπῆρχεν.

ib. Ὀχλος] Ὀχλον καλοῦσιν οἱ ῥήτορες τὸ ματαιὸν πλή-
θος· καὶ ὁ ῥήτωρ, ὡς ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ὁ ὄχλος.

ib. Ἦ ὅσοις ἂν τις — ἀνιστῆται] Ἦτιους ἐνέοντο, εἰς τὸ
κατὰ πόδας τῆς συντάξεως· ὁ δὲ νοῦς· ἀπώλοντο, φησὶ,
πλείους στρατιῶς οὐ μόνον ἐξαρκούσης εἰς πόλεμον, ἀλλὰ
καὶ δειλίαν τοῖς ἀντισταμένοις ἐμποιούσης (Cod. ἐκπ.) το-
σοῦτω πλήθει· ἦτιους οἱ ὑπολειφθέντες τῶν Περσῶν ἐγέ-
νοντο· ἄσαφές δὲ τὸ χωρίον, ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τὸ
πλεῖον τοῦ στρατοπεδευμένου ἀπώλοντο, ἢ καὶ μόνω τῷ

ἀπολομένῳ χαλεπὸν ἦν ζῶντι πολεμεῖν· τὸ πλῆθος δὲ τῶν πεπτωκότων δεῖξαι βουλόμενος τοῦτο εἶπεν·

Ἦρκουεν ἐν νοτιῳ] Vid. ed., Leid. item ἰλατώδει. ib.

Τῆς νίκης] Ἀντὶ τοῦ τὸ μέγεθος τῆς νίκης· καινοπρα- 216, D.
πῶς δὲ εἶπεν οὐκ ἀνίσταται (vide supra), ἢ ὑπὸ τῆς ἠδονῆς ἢ ὅτι εἰς ἀνδρείαν κινεῖται.

Τῶν κατὰ τὴν] Ἐπειδὴ πρώτη ἐκινδύνευσεν Ἑρετρία, 217, A.
διὰ τοῦτο εἶπε τὸ κατὰ τὴν ἠπειρον, νῆσος γὰρ ἢ Ἑρετρία. (Cod. bis Ἑρέτρια).

Καὶ τοῦτο] Φησὶ πρώτον τὴν διάδοσιν σίτου, εἶτα 217, C.
τὴν ὑποδοχὴν τῶν φευγόντων, εἶτα τὴν ἀποικίαν.

Τοῖς πρὸ τοῦ (vulg. προτοῦ)] Τοῖς ἠρθεῖσι περὶ τοῦ ib.
σίτου καὶ τῶν ἄλλων.

Συγκληρωθῆναι] Τούτεστι κατὰ κληρονομίαν καὶ εἰ- 217, D.
μαρμένην· ἐκεῖθεν γὰρ εἶπε τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ εἴμαρτο ἄρα δὲ (f. εἴμαρτο· ἄρα δι') εἰμαρμένης τινὸς ὃ πόλεμος ὃ κατὰ Μαραθῶνα γενόμενος· τῇ τύχῃ οὖν κατὰ γένεσιν καὶ εἰμαρμένην.

Εἰ καὶ νεανικώτερον] Ἀντὶ τοῦ μειρακιώδες ἢ τυλμη- ib.
ρότερον, ἐπειδὴ δοκεῖ τοῦνομα τῆς μητροπόλεως κουφότερον εἶναι· ἀφορμὴ δὲ ὅσον ἀρχὴ καὶ πρόφασις.

Ἀντὶ κορηπίδος] Vid. ed., Leid. Περσίδι pro πατρίδι. 213, A.

Οὕτω διήνεγκεν] Vid. ed., Leid. ἦννεσε, addit autem: ib.
τὸ δὲ ἅπαντ' ἂν ἐρῶει ἀντὶ τοῦ ἐρθεῖροιο.

Ὅσας μυριάδας] Ἀποδείκνυσιν, ὅτι οὐ μόνον τοὺς βαρ- 218, B.
βάρους νενικήκασιν, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους, συλλογιστικῶς.

Παρουηγησάμενον] Τοῦτο δε ἐλήγαγεν διὰ τοῦ εἶπεν ib.
πάντας ἐνίκησε.

Τοῖς ὑπάρχουσι] Τοῖς οὖσιν αὐτοῖς πλεονεκτήμασι· λο- 218, C.
γίζεται δὲ, δι' ὧν κατασκευάζει, ὅτι πάντων κρείττους εἰσὶ.

Οἴμαι μὲν οὖν] Vid. ed., add. Leid. ὅπερ καὶ οὗτος ib.
ἐνταῦθα ποιεῖται, τὴν ἀνακεφαλαίωσιν· ἐν τῷ ἐξῆς δὲ σε-
λιδίῳ ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις πρὸς τὸ οὐ μὴν ἐῶσιν αἱ πρά-
ξεις (219, B), ἵνα ἢ οὕτως· οἴμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μόνον
ταῦτα εἶπον, ἔχειν ἂν πέρας τὸν λόγον, οὐ μὴν ἐῶσιν ἀπελ-
θεῖν αἱ πράξεις.

- 218, D. Ἀγείσαν] Ἀναδοῦσαν, σημαίνει τοὺς Ἀθηναίους αὐτόχθονας.
- 219, A. Ἄλλα καὶ πάντας] Καὶ τὴν ὑποδοχὴν σημαίνει τῶν εἰς αὐτὴν καταφευγόντων.
- ib. Πρώτην τε] Εἰ γὰρ ὁ μὴ ἔχων, φησὶ, τὰ ἴσα ἐλάττων ἐστὶ τοῦ ἔχοντος, πάντως ἄρα νενικήκασι, τῷ ἔχειν (Cod. τῷ ἔχον) τὰ πλείονα.
- ib. Τῶν ἐν τῇ ὑπ.] Vid. ed. ex Cod. Schell., Leid. post Ἰωῶνων addit λέγει.
- ib. Τῆς ἀρχαίας Ἑλλ.] Vid. ed. ex Cod. Schell., add. Leid. λέγει δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι πόλεμον· τὸ δὲ οὐ διὰ παντὸς πῶς φησὶ; οὐ διὰ τοῦ ὅλου εἶποι τις εὐέγγεληματος τὴν πόλιν ἐλθεῖν τοῖς Ἑλλησιν.
- 219, B. Τὸ γυγνόμενον] Τουτέστι τὸ ὀφειλόμενον τέλος πεπληρωκέαι (f. πεπληρωκῶς) δηλονότι τέλος τοῦ δρόμου, ὡς ἐπὶ ἀγῶνα (leg. ἀγῶνος) δὲ εἶπε τὴν λέξιν, ἐπειδὴ καὶ δρομέων ἐμνημόνευσε.
- ib. Ἐτέρους] Τὸ ἕτερουσ εἰς Λακεδαιμονίους αἰνίττειται.
- ib. Οὐ μὴν ἐῷσι γε] Vid. add. Pariss.
- 219, C. Ἐξήτιστα] Ἡ ἑαυτῷ λέγει ἐξήτιστα, ἐπεὶ δοκεῖ φιλοτιμότερον εἰρηκέαι τὸν Λαρείου πόλεμον, ἢ τῇ πόλει ἐξήτασται.
- ib. Τοῖς ἐφεξῆς] Τὰ εἰρημένα ἐδήλωσεν· ἐφεξῆς γὰρ τοῦ Μαραθῶνος τὰ κατὰ Ξέρξην συμβέβηκε· τοῖς ἐφεξῆς οὖν λέγει τοῖς κατὰ Ξέρξην.
- ib. Ὅσον περ] Μόνη γὰρ αὕτη τὰ κατὰ Μαραθῶνι ἐπραξε.
- 219, D. Τολμήματος] Ἀστείως εἶπεν· οὐ γὰρ εἶπεν κατορθώματος, ὅτι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀντετάξατο.
- ib. Ὡσπερ κοριοτοῦ] Ἡ διὰ τὸ ἐλαφρὸν ἢ διὰ τὸ ἀηδές.
- 220, A. Ἰποπεπτώκει] Τεταπεινώτω πρὸς τὴν πόλιν· αἰτίους δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἰππίαν (sic Cant., Cod. τὴν αἰτίαν)· οὗτος γὰρ ἐκπεσὼν ἐκ τῶν (Cod. τοῦ) Ἀθηνῶν ὡς τύραννος ἔπεισε τὸν Πέρσην κατ' Ἀθηναίων στρατεύσασθαι καὶ τοὺς Ἀλευάδας, καὶ αὐτοὶ γὰρ ἐκπεσόντες τῆς Θετταλικῆς τυραννίδος ἔπεισαν αὐτόν· σαφέστερον δὲ τοῦτο λέγει ἐν τῷ Μιλτιάδη.

Καταλιπὼν] Οὐδὲν κατέλειπεν ἄτοπον νομισθῆναι πα- ib.
ράδοξον τῶ πάντα δεικνύειν (f. νομισθῆναι· παράδοξον τὸ π.)

Ξέρξης] Ἐμφατικῶς τὸ ἀπὸ (del.) τοῦ πατρὸς· ἀτο- 220, B.
πότερος (Cod. ἀτοπότερον) ὁ νικήσας τῇ πονηρίᾳ τὸν φύσαντα.

Τῇ περιβολῇ (vulg. ὑπερβολῇ)] Τῇ προσθήκῃ καὶ τῇ 220, C.
δυναμίει.

Ὡσπερὶ παιδιάν] Τῇν τοῦ πατρὸς· ἦλθε γὰρ, φησὶ, ib.
χιλίας ἔχων τριήρεις, ὅπερ Ξέρξης εὐτελὲς ἡγήσατο (Cod.
ἡτήσατο)· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἀμιλλήσασθαι· τὰ δὲ ἐξ
οὐρανοῦ δεινὰ καλοῦσι διοσημείας, οἷον βροντὰς καὶ
κεραυνούς, ἃ δὲ καὶ οὐράνια βέλη καλεῖ.

ἽΟτι αὐτοῦ] Vid. cd. ib.

Ἀήθεις ἀστέρας] Vid. ed. ib.

Ἐστῶσι] Ἀντὶ τοῦ θαυροῦσιν, ὅ ἐστι (f. ins. οὐ) κάμ- 221, A.
πτεσθαι ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων,
ἄπερ ὅτε θορυβοῦνται τὰ ὄντα κλίνουσι συνεχῶς καὶ οὐκ
ἔωσιν ὀρθά.

Τῆς δ' ἀγνωμοσύνης] Ἀγνωμοσύνης λέγει ἐνταῦθα 221, B.
τῆς ἀδικίας· ἀδικίαν γὰρ ὁ βίβαρος ἐκάλεε τὸ τολμησαί
τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ Μαραθῶνος ἀντιπαρατάξασθαι· ἔστι
γὰρ ἡ ἀγνωμοσύνη ἐν ἄλλοις χωρίοις ἄχαριστία.

Καὶ μετὰ τῶν] Ὡς ἤδη πάσης τῆς ἄλλης γῆς δου- ib.
λευούσης.

Μετὰ τῶν προπατόρων] Ἀλαζονεῖαν ἐμφαίνει βαρβαρι- ib.
κῆν· τοὺς γὰρ θεοὺς ἐκάλεε αὐτοὺς προπάτορας ὄντας.

Καὶ Ξέρξῃ] Τὸ Ἀθηναίους γνωρίσαι δεσπότην τὸν ib.
Ξέρξην.

Ἴπποκροτον] Στάδιον ἵππων κροτούμενον τοῖς τῶν ἵπ- 221, C.
πων ποσὶ· δηλοῖ δὲ διὰ τούτου ἐρημῶσαι αὐτήν, ὡς εἶναι
πρὸς ἵπποδρομίαν ἐπιτηδεῖαν.

Καὶ θήκας] Βαρβαρικὴν τὸ φρόνημα, ὅτι καὶ θεοῖς ib.
καὶ νεκροῖς ἠπειλεῖ (sic em. Geelius V. D., Cod. ἔπειλε).

Ἰερά τε] Vid. ed., Leid. εἰς τὸ αὐτὸ, quasi alterum ib.
scholion excidisset. Geelius amplius de iis pronuntiandum
statuit.

- ib. Ἀτλαντικοῦ] Τὴν μεταβολὴν σημαίνει τῶν στοιχείων· περὶ δὲ τὸν ὠκεανὸν εἶναι λέγεται τοῦτο τὸ πέλαγος· ἠπείλει οὖν καὶ τοῦτο γεωργῆσαι τὸ πέλαγος, δηλονότι ἀπαντλοῦντας, πέτρας δὲ ὀρύττοντας. Κληρουχίας δὲ καλεῖ (sic Geel. pro κατὰ) τὰς γεωργίας, ὡσπερ ἔχομεν καὶ παρὰ Δημοσθένει, κληρούχους γὰρ γεωργοῦς.
- ib. Κληρουχίας ἀτίμους] Ἄντι τοῦ δυστυχῆς, οὐδὲ γὰρ ἐστὶ γεωργία ἀτίμος· τοῦτο οὖν λέγει κληρουχίαν ἀτιμον· ἠκρωτηριασμένους λέγει προχοῦντας εἶναι, ἢ ἢ σύνταξις οὕτως ἢ, ἠπείλει γὰρ ποιῆσειν αὐτοὺς προχοῦντας εἰς τὸ πέλαγος καὶ οὐχ εὐρίσκειται ἀντὶ μετοχῆς ῥῆμα κείμενον· τὸ προχοῦν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ προχοῦντας· ἐπ' εὐθείας γὰρ οὕτω προβαίνει, ἠπείλει κληρουχίας γῆς ἀτίμους ποιῆσειν, ἣν (f. ἦν) γῆν προχοῦν ἀναγκάζειν εἰς τὸ πέλαγος ἠπείλει (Cod. ἀπ.) καὶ τὰ ἐξῆς.
- 222, A. Τοσαῦτ' ἔχοντας] Χεῖρας καὶ πόδας, δι' ὧν εἰργάζοντο.
- ib. Καὶ οὐκ ἠπείλει (Cod. ἐπειδή) μὲν] Ὡσπερ ἀντιπίπτον λῦει, ἵνα μὴ τις εἴπῃ (Cod. εἴποι), καὶ τί μέγα πεποίηκε (sic Geel. V. D., Cod. μεταπ.) μόνον ἀπειλῶν; ἢ δὲ λέγει, ὅτι τοῖς ἔργοις ἀπέκρουπτε τὰς ἀπειλάς.
- ib. Χρησασθαι] Πάντα, φησὶν, ἐποίει, πλὴν τοῦ τὴν πόλιν τιμωρήσασθαι· ῥαχία δὲ καλεῖται ὁ πετρώδης τόπος καὶ τοὺς τὴν ῥαχίαν οἰκοῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἤγαγεν.
- 222, B. Ἀπὸ τῆς ἔξω] Τουτέστι τῆς πλατείας, ἐξ ἧς οἱ κόλποι γίνονται. Πᾶσις δὲ ποταμὸς Σκυθίας· ἄνω δὲ περσικὸν λέγει τὴν καλουμένην Κασπίαν θάλατταν.
- ib. Οὐχ Ἰρκανίαν] Τὸ (Cod. τὸν) μὲν πρῶτον σχῆμα καὶ ἀπόφασιν, τοῦτο δὲ κατὰ ἐρώτησιν.
- 222, C. Ἡ Δῆτις] Τοῦτον τὸν Δῆτιν ἔπεμψε Δαρεῖος ἀθ' ἑαυτοῦ στρατηγὸν, ὃς ἐπιβὰς Ἑρετριῆς (Cod. Ἑρετριῆς), ὡς καὶ ὀπισθεν εἶπεν, καὶ πᾶσαν καταστρεψάμενος τὸ λοιπὸν τῶν ἀνδρῶν εἰς Ἀσίαν ἔπεμψε· ἐσχατιαῖς δὲ τοῖς τελευταίοις τόποις.
- ib. Οὐχ οἱ πορθμοὶ] Ταῦτὸν πάθος ἔπασχον καὶ πορθμοὶ καὶ ποταμοὶ ξηραίνόμενοι, οἱ μὲν πινόμενοι (Cod. πίνεμοι) οἱ δὲ ξηραίνόμενοι, ὡς πατούμενοι.

Διαφέρειν] Ἴσμεν, ὅτι οἱ πορθμοὶ (sic Geel. pro πολ- 222, D
λοῖ, sensu id postulante) στενοὶ ὄντες φοβεροὶ εἰσι τοῖς
διαπλεύουσι, τῶν πελαγῶν εἰς αὐτοὺς προσορηγνυμένων· οἱ
δὲ ποταμοὶ εὐχερεῖς· βούλεται οὖν εἰπεῖν, ὅτι τῷ μὴ πίνειν
μόνον διέφερον τῷ βουσιλεῖ τῶν ποταμῶν· ἄλλοι δὲ φασιν,
ἐπειδὴ οἱ πορθμοὶ πολλοῦ ὕδατος οὐκ εὐπυροῦσι (l. ἀπ.)
τοῦτο εἶπεν ἀντὶ τοῦ πάντα ἐνόμιζε τοὺς πορθμοὺς ἔχειν
τῶν ποταμῶν ὅμοια, πλὴν τοῦ μὴ ἔχειν ἄφθορον ὕδωρ.

Καὶ νῦν] Ὅτι (f. ὅτε) διώρυξε τὸν Ἄθω ἐγκωμιάζων 223, B.
δὲ τὸν Πέροσην μεταβολὴν αὐτὸν στοιχείων λέγει πεποιηκέ-
ναι· λέγει δὲ, ὅτι νέα θάλαττα φαίνεται, ἀφ' οὗ διέβη
ἕως νῦν.

Καμήλοι] Ὡσπερ χιλίας διακοσίας εἶχε τριήρεις, οὕτω ib.
καὶ τοσαύτας καμήλους.

Κατέλαμπον] Οὐχ ἀπλῶς κατέλαμπον· βούλεται 223, C.
γὰρ δεῖξαι αὐτὸν οὐ μόνον θάλατταν μεταβεβληκότα, ἀλλὰ
νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ὅσον μῆκιστον] Ὅσον, φησὶν (Cod. φασὶν), ἔστιν ἀνύ- ib.
σαι (Cod. ἀνώσαι) τῷ βυδίζοντι· διὰ δὲ τούτου τὸ πλη-
θος ἐμφαίνει τῶν καμήλων· οὐχ ἀπλῶς δὲ, ἀλλ' ὅτι χρεῖαν
ἐπλήρουν· οὐ πρὸς τὰ δύο δὲ παραδείγματα ἡ αἰτία, πρὸς
τὴν σκίαν καὶ τοὺς καμήλους, ἀλλὰ πρὸς τὴν μεταβολὴν
καὶ τὴν κίνησιν.

Λένδρον] Vid. ed. ib.

Πολλοῖς δ' ἦν] Ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι πᾶσαν τὴν οἰκου- ib.
μένην εἶχε στρατόπεδον, ἀναγκαίως τὸ πλήθος ἐπόμενον
ἠγνόει· ποῦ ἄρα ὁ προηγούμενος ἐτύγγανε τοῦ στρατεύματος.

Οὐδὲν δ' ἦν] Τυχὸς ἢ ἑκατὸν σταδίων ἦν Θρακῆ (f. 223, D.
Γεῖχος — vide infra — ὃ ἑκατὸν σταδίων ἦν· Θρακῆ) ἐκρύ-
πτετο ὑπὸ τοῦ στρατεύματος καὶ οὐδὲν ἔθνος οὕτω μέγι-
στον ἦν καὶ ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένον, ὥστε δύνασθαι μὴ κα-
λύπτεσθαι ὑπὸ τοῦ πλήθους· ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτω
μέγα τὸ (f. τι) ἔθνος ἐτύγγανε, ὡς μὴ τῷ πλήθει τῷ ἐπο-
μένῳ καλύπτεσθαι.

Γενέσθαι] Ὡς ἀδυνάτου ὄντος τοῦ ἀριθμησαί το- 224, A.
σοῦτους.

- ib. *Καὶ μέτρον*] Ἐμέτρει μὲν διὰ τὸ πολλοὺς εἶναι, ἤριθ-
 μει (Cod. ἀριθμεῖν) δὲ διὰ τὸ πολλὰς εἶναι τὰς μυριάδας·
 τίτι δὲ διαφέρει τὸ μέτρον τοῦ ἀριθμοῦ, αὐτὸς ἐν τοῖς προοι-
 μίοις εἶπεν.
- 224, B. *Καὶ πάντα*] Οὐ μόνον, φησὶ, τὰ βάρβαρα, ἀλλὰ καὶ
 τὰ Ἑλληνικά· διὰ τί δὲ οὐκ εἶπε κατὰ Ἀσίαν; λέγομεν οὖν,
 ὅτι, ἐπειδὴ νῦν κατὰ τῆς Εὐρώπης εἰρήνη, ὅλως δὲ (f. δὴ)
 τῷ εἰπεῖν τὰ ἐπὶ γῆς πάντα (legerat igitur sch. τὰ ἐπὶ
 γῆς πάντα) περιέλαβε καὶ τὴν Ἀσίαν.
- ib. *Ὡσπερ τὰ κοῦφα*] Οἰοσεὶ τὰ φύλλα ὑπὸ τοῦ ἀέμου
 φερόμενα.
- ib. *Τῆς ὑπερηφανίας*] Ἄντι τοῦ μεγέθους· οὐ γὰρ ἐπὶ
 ἀλαζονείας νῦν κεῖται.
- ib. *Ἡ Θορύβου*] Ὡς ἄνωθεν ὑπὸ οὐρανοῦ πνεύματος τινος
 κατιόντος.
- 224, C. *Τοῖς περὶ τὰς ἐπ.*] Ἐντεῦθεν ἄρχεται λέγειν τὰ πρὸ
 τοῦ πράγματος· εἰς τρία γὰρ διαιρεῖ καὶ λέγει τὰ πρὸ τοῦ
 πράγματος, τὰ ἐν τῷ πράγματι, τὰ μετὰ τὸ πρᾶγμα· ἡ δὲ
 λέξις ἢ τοῖς ἀκροβολισμοῖς εἴρηται ὑπὸ τοῦ πόρρωθεν
 βάλλειν κατὰ κράτος ἀλλήλους βούλονται πολεμεῖν (sic, forte
 εἰ κατ. ἀλλήλοις)· λέγει οὖν ὅτι τοῖς ἀκροβολισμοῖς τοῖς
 διὰ τῶν ἐπιστολῶν, διάπειραν γὰρ ἐποίει διὰ τῶν ἐπιστολῶν
 ὁ βάρβυρος τῶν Ἀθηναίων· αὐτὸς δὲ εἰρηκὼς καὶ πείραις
 ἐξηγήσατο, τί ἐστὶν ἀκροβολισμός· ἀκροβολίζεν γὰρ ἐστὶ τὸ
 ἀποπειρᾶσθαι, εἰ θέλουσιν οἱ ἐνάντιοι πολεμεῖν.
- 225, A. *Αὐτῇ σκευῇ*] Σκευὴν καλεῖ τὴν ποικίλην ἐσθῆτα·
 τοιαύτη γὰρ ἡ Περσική.
- ib. *Καὶ τοῖς εὖ φρ.*] Εἰς Λακεδαιμονίους αἰνίττεται, καὶ
 αὐτοὶ γὰρ ἀπέκτειναν τοὺς ἐλθόντας παρ' αὐτοῦ ἀγγέλους.
- 225, B. *Κερδαινοῦσιν*] Οὐ τῷ (sic Geel. V. D. pro αὐτῷ)
 σώζεσθαι, ἀλλὰ τῷ (sic G. pro τοῦ) τελευταίῳ πεσεῖν· οὐ-
 δὲν μᾶλλον ὑφείτω, οὐχ ὑπεχώρησεν, οὐχ ὑπήρξεν.
- 225, C. *Οὐδὲ ἐμίμητο*] Ἀπόκρισιν λέγει τὴν σφαιρὴν τῶν
 ἀγγέλων.
- ib. *Μόνη φανῆται*] Ἴνα μὴ τις εἴπῃ, ὅτι ἀσθενὴς οἶσα
 καὶ δεομένη τῆς συμμαχίας αὐτῶν συνήγαγεν αὐτούς.

Ἐπιζητεῖ ἀμφοῖν] Ἀμφοτέρων, τοῦτο (f. τῶ, quodsi 126, A. sequeretur καὶ, mallet τοῦ τς) μὴ ἔχειν ἐν ἄλλοις ἐλπίζειν τοὺς Ἕλληνας· ἤλπιζον γὰρ, ὅτι ὡς πάντας ἐν Μαραθῶνι ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι, τοὺς Πέρσας, οὕτω καὶ ἐν Σαλαμῖνι μέλλουσι νικᾶν.

Μετοικίζεται] Ἐπειδὴ οὐ μέγα ἦν τὸ μετοικίσασθαι, ib. προσέθηκε τὸ γῆς μὲν οὐδαμοῦ· ἐνταῦθα δὲ ἠντέλεισεν, ἄπερ πρὸ ὀλίγου ἠϋξήσε· διὰ τοῦτο ἠντέλεισε, διὰ τὸ συγκρίειν αὐτὰ ὡς παρὰ τῶν Ἀθηναίων γεγόμενα.

Τὸν Ἀλέξανδρον] Vid. ed., Leid. ἐκφερήθη. 126, C.

Πλήν γε δὴ] Ἀντὶ τοῦ ὅμως δέ· ἐπειδὴ δὲ τὸ μὴ εὐ- ib. ρεῖν φυγῆς ἐστὶ τεκμήριον, ἐθεράπευσεν αὐτὸς εἰπὼν, ὅτι καλῶς εὗρεν ἐπὶ τῆς Σαλαμῖνος.

Ὡσπερ τινὸς] Ἀντὶ τοῦ ὡσπερ μυθευομένης Γοργότος. 126, D.

Περὶ τῶν λοιπῶν] Ἀντὶ τοῦ περὶ τῆς βασιλείας. ib.

Ἀθήνης] Τοῦ δεδιέναι τὸ Ἑλληνικόν. 127, A.

Φανεῖται] Ἀκόλουθα τῆς συντάξεως, φανεῖται πάντα 127, B. κατεργασμένη καὶ ἐξῆς.

Μὴ πρώτη] Τὸ πρῶτον ἔχει δεύτερον καὶ τὸ μάλιστα ib. συγκριτικόν ἐστὶ, ὡς καὶ ἄλλου πολεμήσαντος· θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε μάλιστα τῆς ἐλευθερίας αἰτία γέγονεν, ἀλλὰ δῆλον ὅτι μόνη.

Πρῶτον μὲν] Ἐντεῦθεν κατασκευάζει, πῶς μόνη τὸν 127, C. πόλεμον κατεργάσατο λέγουσα, παρέσχε γὰρ τὸν καλῶς βουλευσάμενον, δηλῶν (l. δῆλον vel δηλονότι) Θεμιστοκλέα· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐγκώμιον, ὅταν τὰ τοῦ ἐνὸς κατορθώματα πάσης εἶναι τις εἴπη (Cod. εἴποι) τῆς πόλεως.

Καὶ ὡς ἀληθῶς] Ἴδιον γὰρ Ἑλλήνων τὸ φρόνιμον, ib. βυρβάρον δὲ ἀνόητον.

Ἐπερέχοντα] Τὰ γὰρ τῆς γῆς ἐπαναστήματα εἰώθαμεν 127, D. (Cod. εἰώθημεν) τοῖς ποσὶν ὠθεῖν ἐπὶ τῶ ἐξισωθῆναι (Cod. ἐξισωθέναι) τὸ ὅλον.

Κατ' αὐτοῦ (ed. κατ' αὐτό)] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο ψη- 128, A. φισαμένων· σοφῶν δὲ λέγει φρονίμων· ἕως δὲ εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται κ. τ. λ. vid. add. Pariss., in quibus quae

quae post ὁ τῶν Πλάτων κ. τ. λ. adduntur, in Leid. desiderantur.

- ib. "Ἄ σώσειν, (ed. σώζειν)] Δεύτερον τοῦτο κατόρθωμα εὐβουλίας δείκνυσι, τὰ δὲ ἄλλα μάταια· τοῦτο δὲ ὁ Πλάτων εἰς ἀνανδρίαν τῆς πόλεως διέβαλε καὶ Θεμιστοκλέους λέγων, ὅτι καταλιπὼν τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλατταν αὐτοὺς μετήγαγεν· ὁ τῶν Ἀριστείδης ἐγκώμιον αὐτῶ (l. αὐτῶν vel. αὐθις) Θεμιστοκλέους καὶ τῶν Ἀθηναίων.
- 223, B. Οὐδείς γάρ] Οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ· σκαῖος γάρ ὁ πάντα ἄγνοων καὶ ὁ ἀμαθής· ἐναντία δὲ τοῖς οὐσι φρονῶν ὁ ἐπιστάμενος μὲν, κακουργῶν δὲ περὶ τὴν ἀλήθειαν.
- ib. Οἱ μὲν γὰρ εἰς Πύλας] Vid. ed.
- 229, A. Χειμάρδους] Vid. ed., Leid. Ἡ μὲν ἐν πᾶν τῶν.
- 229, C. Πρὸς γε τὸν] Ἀντὶ τοῦ σύγκρισιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ναυτικοῦ.
- 229, D. Ὡστ' εἴ τις] Καθ' ὑπόθεσιν· πανταχοῦ δὲ τὸ σχῆμα ἀγωνιστικὸν καὶ ἀποδεικτικόν· ἐκ θεοῦ δὲ τὴν ἐρώτησιν εἶπερ, ἵνα πιστώσῃται τὸν λόγον.
- ib. Μηδ' ἐξείη] Μετὰ δὲ (f. μήτε) δυνατὸν εἶη, ἵνα δείξῃ ἀναγκαίαν τὴν αἵρεσιν.
- 230, A. Εἰς τὸ κοινόν] Ἦσαν γὰρ αἱ μὲν τῶν ἄλλων (rectius, quam ὄλων, quod — diversis item numeris — est in marg. Schell. ad Τῶ πλήθει τῶν τρ. p. 229, C.) Ἑλλήνων ἐκατόν, αἱ δὲ τῆς πόλεως διακόσμιαι.
- 230, B. Ἀλλὰ μὴν] Πληρώσας τὴν εὐβουλίαν κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- ib. Ὑπὲρ τοῦ μῆ] Ὅπερ ἐκ τῆς τύχης συνέβη, εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἀναφέρει προαίρεσιν.
- 230, C. Ἐξωκίσθησαν] Τὸ (f. τῶ) ἐκβληθῆναι καὶ φυγαδευθῆναι.
- ib. Ταῦτ' εἰς ἀρετὴν] Ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως ὅπως ρικῆσωσιν.
- 230, D. Τὸ καθ' αὐτοὺς] Ζητήσειεν ἂν τις, διατί εἶπε τοὺς (l. τὸ) καθ' αὐτοὺς, δηλοῖ γὰρ, ὅσον ἦκεν, εἰς αὐτοὺς τουτέστιν ἠθῆλσαν μὲν (sic); λεγόμεν, ὅτι καθ' αὐτοὺς εἶπεν ἀντὶ τοῦ μόνοι, ἄνευ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Ἄλλ' ἀπέραντα] Vid. ed., adde, quod habet Leid. πο- 231, A.
ρεῖ pro ποιεῖ, quod praefero.

Ἐξετάζοντι] Πάλιν τὰ δοκοῦντα ὑπαίτια (sic Geel., ib.
Cod. ὑπαι) τῶν Ἀθηναίων προσποιήται (leg. vel. προσποι-
εῖται vel προσπεποιήται) ἐγκώμιον.

Ἀφοριτῆρ] Τοῦς Ἑλληνας λέγει πάντας· πάλιν δὲ ἐκ 251, B.
τοῦ ἀποβάττος κατεσκεύασεν, ἐπειδὴ τῇ νίκῃ τοῦτο ἐπισυμ-
βέβηκε.

Πρὸ τῶν κινδύνων] Πρὸ τῆς μάχης· οὕτω γὰρ ἤρξαντο ib.
τοῦ πολέμου.

Οὕτως ἄλογος] Ἀντὶ τοῦ παραδόξου εἶπε, μᾶλλον δὲ εὔ- ib.
λογος, τὸ γὰρ ἄλογον καὶ ἐπὶ τῆς ἀνοίας (Cant. in marg.
τοῦ ἀνοήτου, quam correctionem Geelius non necessariam
existimat) λέγεται.

Παρ' αὐτὸν] Ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ. ib.

Βούλομαι δέ] Ἐνταῦθα ὁ Ἀριστείδης βούλεται εἰπεῖν ib.
περὶ τῆς ἐπιεικείας καὶ σοφίας τῶν Ἀθηναίων, ὅτι τοσαῦτα
παρασχόμενοι εἰς τὸν πόλεμον ὑπέεικον τοῖς Λακεδαιμονίοις·
βούλεται δὲ, ὡς καὶ αὐτὸς φησι, περὶ τῆς ἡγεμονίας εἰπεῖν,
ἐπειδὴ καὶ τῇ τάξει πρὸ τῆς μάχης τοῦτο πρῶτον ἐνύγκανε·
θαυμασίως δὲ ὁ Ἀριστείδης, ὅπερ (Cod. ὅσπερ) ἐδόκει τοῖς
Ἀθηναίοις ἀσθενείας ὑπαίτιον, τὸ παραχωρῆσαι στρατηγίας
Λακεδαιμονίοις, εἰς ἔπαινον μεταφέρει.

Εἰς μέσον] Ἐπειδὴ, ὡς εἵπομεν, αἰσχύνῃ ἐφερον ἢ 232, A.
παραχώρησις τῆς ἡγεμονίας, Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἠγοῦντο κατ'
ἐκείνον τὸν χρόνον· λέγει οὖν, ὅτι μείζον ἐστὶ τοῦτο τὸ τῆς
πόλεως ἐγκώμιον, εἴγε ἐκείνοι μὲν ἠγοῦντο, οὗτοι δὲ κα-
τάφθορον.

Τὰς Ἀθήνας] Ἐπειδὴ τότε ἐν τῇ θαλάττῃ ἦσαν. 232, B.

Τῇ δ' ἐπιεικείᾳ] Τῇ φιλανθρωπίᾳ, ὡς καὶ δι' αὐτὴν
παραχωρήσαντες τῆς στρατηγίας.

Τοσαύτην] Προθυμίαν μὲν λέγει τὴν κατάλειψιν τῆς ib.
πόλεως, εἰσφορὰς δὲ τὰς τρηφείας.

Ὀρμούντων] Τροπικῶς εἶπεν ὡς ἐπὶ λιμένος. 252, D.

Ἐξάρων] Ὡς τὸ ὑπέρβατον πρὸς τὸ εἰρημένον ἄνω ib.
τὸ γὰρ τοσαύτην προθυμίαν παρεχομένου.

- 233, A. Τὴν ἐπὶ σχήματος] Οὐκ εἶπεν ἔργων, ἀλλὰ σχήματος δηλῶν Ἀθηναίων τὸ μεγαλόφυγον.
- ib. Οἱ τωθρότατοι (sic Geelius pro σίναθροι)] Οἱ δυσκίνητοι καὶ βραδεῖς καὶ ῥάθυμοι.
- ib. Μήθ' ὅλιως] Ἐπειδὴ εἶπε φωνὴν ἀριεῖναι, ὅπερ ἦν βλάσφημον, ἐπήνεγκε τὸ τούτων ἔνεκα, ὅπερ ἦν τῆς ἡγεμονίας· ἐνταῦθα δὲ διὰ μακροῦ ἢ ἀπόδοσις.
- ib. Οὐ πᾶσαν] Ἦν εἶπεν ἄνω ἐπιείκειαν καὶ προμότητα, ἐνταῦθα σοφίαν καλεῖ, ὅ ἐστι σύνεσις, καὶ ἐξηγεῖται λέγων οὕτως· εἰ ἦσαν, φησὶ, φιλονεικήσαιτες, ἀπώλετο ἂν τὰ πράγματα, νῦν δὲ ὑπὸ φιλοσοφίας ἡσύχασαν.
- 233, B. Κατὰ ἔθνη] κατὰ συστήματα ἢ φυλάς· κατεχρήσατο γὰρ ἐπὶ μιᾷς πρότερον εἰρηκῶς ἔθνη.
- ib. Ἦ τις τῶν] Καθ' ὑπέρβατον· ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἢ τις, φησὶν, ὑπῆρξεν (l. ὑπῆρξεν) ἂν εἰς τὸ δέον τοῖς Ἑλλησι, τῶν εἴτε πλείους, εἴτε ἥττους ναῦς παρασχομετων, ἐπειδὴ κατὰ μέρος οἱ ἄλλοι Ἕλληνες εἰσήνεγκαν τὰς τριήρεις.
- 234, A. Ἐκλέλειπται τὰ κοινὰ] Τὸ χωρισθῆναι πατριδος καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν.
- 234, B. Οὗτοι δὲ] Δέκα γὰρ ναῦς ἔδωκαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.
- 234, C. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε] Vid. ed.
- 235, A. Ἦ ταῖς παρούσαις] Δηλοῦ, ὅτι καὶ ἡ παροῦσα ἀνάγκη μεγάλη ἦν, ὥστε μὴ παριδεῖν τοὺς λόγους αὐτῶν· ἐν γὰρ ταῖς μικραῖς ἀνάγκαις παροροῦμεν πολλάκις τὸ δίκαιον· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐνεχώρει (praestare hoc, judicat Geelius, vulg. ἀνεχ.) παριδεῖν.
- ib. Εἶπον ἂν] Ἄντι τοῦ ἐνταῦθα ἔλεγον· ὁ νοῦς δὲ τοιοῦτος, οὐ λέγω, φησὶν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸδε καὶ τὸδε ὄφειλον τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν, ἀλλ' εἰ καὶ κοινὰ μὲν ἅπαντα ὑπῆρχε καὶ ἐξίσσης τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν τριήρων ἢ εἰσφορὰ ἦν, καὶ τῶν (Cod. τὴν) μὲν κατὰ φύσιν, τῶν δὲ κατὰ τὸ πλῆθος λειπόντων, δέοι (f. δεόν) δὲ ἦν σκοπῆσαι, τίς ὄφειλε τῶν Ἑλλήνων ἡγήσασθαι, πῶς οὐκ ἂν ἡ Ἀθηναίων ἐξέλαμψε πόλις κἀνταῦθα;
- ib. Αἰεπομένης] Οὔτε γὰρ πόλεις, οὔτε οἰκίας εἶχον.

Ἀγωνιστάς] Οἶον ἀθλητάς· πρῶγμα δὲ λέγει τὴν σω- 235, B.
τηρίαν.

Προβεβληκότας] Ὡς ἐπὶ προβολῇ τὴν λέξιν τέθεικε ib.
(Ad haec annotat D. V. Geelius: post τέθεικε quaedam exciderunt; refertur autem sequens scholion ad Aristidis verba, ἀλλὰ καὶ πατέρων· Hactenus Geelius. Vereor ut ex re.), ὅ ἐστι μείζον τοῦ ἡγεμόνος, ὃ γὰρ πατήρ φιλοστοργότερος.

Ναύαρχοι] Vid. ed. 235, C.

Ἐρανος] Ἄντι τοῦ ἐξίσου συνετέλουν, τοῦτο γὰρ λέγει ib.
ἔρανον.

Ἔδει δ' ἐκ] Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων λέγει πλεονεκτιμάτων. ib.

Πῶς οὐκ ἐκείνοι] Ὡςδε ἢ ἀπόδοσις διὰ μακροῦ. ib.

Κατὰ τὴν ἐπιστήμην] Ἄντι τοῦ διὰ τὴν ἐπιστήμην 235, D.
δὲ καλεῖ τὴν ναυτικὴν τέχνην· καὶ τοῦτο δὲ ἄλλο δικαίω (sic) μὴ προβάλλεται.

Οἷς γὰρ] Τὸ νόημα τοιοῦτόν ἐστι, τοῦ παρόντος πολέ- 236, B.
μου κοινοῦ ὄντος, αὐτοὶ διὰ (Cod. δὲ) τῶν ἰδίων πάντας ὑπερεβύλλοντο· διὸ, φησὶν, δίκαιοι ἦσαν τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν· ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος δὲ τὸ ἐπιχειρήμα.

Τῶν δὲ πάντων (vulg. παρόντων)] Καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις 236, C.
γὰρ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικαῖς τριήρεσιν εἰς Ἀθηναῖος ναύαρχος διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Καὶ μὴν εἰ] Τὸ σχῆμα διλήμματον, ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ib.
τῶν προτάσεων συλλογίζεται· τὸ γὰρ ἀμφοῖν χεροῖν ἐπιτατικῶς ὡς τὸ ἐκ δυοῖν (Cod. ἐκ δύοιν) ποδῶν.

Τὸ πρόσθεν] Τουτέστι τὸν ἴδιον χρησμὸν· λέγει δὲ τὴν ib.
ἡγεμονίαν διὰ τὴν δόξαν ἢ διὰ τοὺς φόρους.

Ἐπεὶ τὴν φύσιν] Εἶπε γὰρ, ὅτι καὶ τὰ κοινὰ τῆς φύ- 236, D.
σεως ἐξέλιπε.

Πρὸς ὄργην] Ἄντι τοῦ ὑπὸ ὄργης· εἰ πρὸς ὄργην γὰρ ib.
ἐχώρησαν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδὲ ἔνομα ἂν ὑπελείπετο τῆς Ἑλλάδος τῆς καὶ περὰ τοῖς βυρβάροις θαναταζομένης, ἀντι τοῦ προδεδώκεσαν καὶ εἴασαν μόνους· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐγκατέλιπον.

- 237, A. Τὸ θαναμάζεσθαι] Ἀντι τοῦ ὑπὸ βουβάρων θαναμαζο-
μένης.
- ib. Κατηρά;καστο] Ἀντι τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐγίνετο.
- 257, B. Καταλειφθέντας] Προδοθέντας καὶ μονωθέντας.
- ib. Ἡ δίχα] Μερισθῆναι πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαι-
μονίους.
- ib. Οὐκ ἔχοντας] Διὰ τὴν στάσιν φησὶν οὐ δυναμένους πο-
λεμεῖν· ἀπὸ γὰρ κοινοῦ τὸ πολεμεῖν.
- 257, C. Ἐσχάτην βάσανον] Ἀντι τῆς μεγίστης· βάσανον δὲ
λέγει τὴν δοκιμασίαν ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ λίθου τῆς βασιάνου.
- ib. Συνετάξαντο] Ἀντι τοῦ ἔταξαν ἑαυτούς.
- 257, D. Τοὺς δὲ ἐκόντας] Τῶν γὰρ Ἑλλήνων οἱ μὲν ὑπέειξαν
τῷ βασιλεῖ, ὡς Θηβαῖοι, οἱ δὲ ἄκοντες, ὡς Θετταλοί· ἢ
ἐκόντας μὲν τοὺς παρόντας, ἄκοντας δὲ τοὺς μηδισαντας.
- 258, A. Τῆς ἡγεμονίας] Τὸ μᾶλλον πάλιν εἶπε τῆς ἡγεμονίας.
- 258, B. Κατεργάσασθαι] Ἀντι τοῦ καθορμηῆσαι (Cod. κατορμ.)
καὶ ἰσῦσαι.
- ib. Λακεδαιμονίους] Καὶ γὰρ τὰ παῖδια εἰώθημεν φιλο-
φρονεῖσθαι καὶ προτιθέσθαι αὐτοὺς τῇ τιμῇ, μᾶλλον πρὸς
(sic, f. προστάξει aut id genus aliquid) ἢ ἐπιπλήξει.
- 238, C. Μιμείσθαι] Μιμητὰς καθιστᾶν αὐτοὺς ἐν τοῖς ψηφί-
σμασι.
- ib. Καὶ τοῖς ψηφίσμασι] Οὐ γὰρ λόγῳ μόνον παρεχώρη-
σαν, ἀλλὰ καὶ ἐγγράφως ψήφισμα ποιήσαντες.
- 259, A. Ἄρχοντος] Ἀντι τοῦ ἐνδοξότερον· ἡγεμόνων γὰρ, φησὶν,
ἡγεμόνες ἐτύγχανον· ἄρχοντος δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου αὐτοῦ·
κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἦρχεν.
- ib. Τὰ ἀριστεῖα] Vid. ed.
- ib. Καὶ ἑωρακότων] Καλῶς τὸ ἑωρακότων, ἔστι γὰρ καὶ
ἀκοῆς μαρτυρίας, ἣτις καλεῖται ἐκμαρτυρία.
- 239, B. Καὶ μὴν] Προαναφρονεῖ· οὕτω γὰρ εἶχε πάντα.
- ib. Προεστῆσαντο] Προστέτην ἐποιήσαντο, vid. Schell.
- ib. Οἱ σύλλογοι] Σύλλογός ἐστι κυρίως, ὅταν εἰς πόλιν
συναγῶνται τινες ἀπὸ μιᾶς μέντοι πόλεως, σύνοδος δὲ, ὅταν
ἐκ πόλεων πολλῶν εἰς μίαν συναγῶνται· πρὸς Ἀθη-
ναίους δὲ ἐστὶ τὸ (Cod. τῷ) ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων

ἔρχεσθαι συμβουλευομένους, παρ' Ἀθηναίοις δὲ, ὅτι κἄν μὴ ὧσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀλλ' οὖν παρ' ἀνδράσιν Ἀττικοῖς συμβουλευόνται περὶ οὓς (f. περὶ ὧν) Θελήσωσι· τοῦτο δὲ ἡγεμονίας σημαῖον.

Καὶ κατέστη] Τεκμήριον ἐκ τούτου εἶναι αὐτοὺς ἡγεμόνας· παρὰ γὰρ τοῖς προὔχουσι γίνονται αἱ ἐκκλησίαι· ἐπλήρωσος δὲ τὸ μέρος τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας· ὁμολογεῖ δὲ καὶ αὐτοὺς τῆς μνήμης τὸ περιεργον, διὸ Θεραπεύει λέγων παρήνεγκε περαιτέρω, ὅ ἐστι παρέσυρς· οὐκ εἶπε δὲ ἔξω τοῦ προκειμένου παρήνεγκεν, ἵνα μὴ δόξη περιτὸν εἰρηκέναι τι, ἀλλὰ περαιτέρω.

Ἐπ' ἐξευρασμένοις] Τοῦτο εἶπεν, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, καὶ 240, A. δαίτι ἃ εἶπες (Cod. εἶπε) πάλιν ἐρεῖς; Θεραπεύει δὲ πάλιν ἐπειδὴ ἐδόκει περιττὸν εἶναι τὸ μνησθῆναι τῆς παραχωρήσεως· μέμφονται δὲ τινες αὐτῶ, ὡς ταῦτα λέγοντι, καὶ τῶν Μηδικῶν γὰρ πανταχοῦ μέμνηται καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν· διότι οὖν ἀντέπιπτεν αὐτῶ, τί οὖν εἶτα εἰρημένα πάλιν λέγεις; τὸ γὰρ ἐπ' ἐξευρασμένοις τοῦτο σημαίνει· σκοπεῖτω οὖν τις, φησὶ, τὴν αἰτίαν δι' ἧς εἴρηται, ὡς οὐκ ἀργῶς ἀλλ' ἀναγκαιῶς.

Καὶ τῆς (ed. τῆν) ἐκάστου] Διὰ τούτου δεικνύσιν, ἵτι 240, B. οὐκ ἀργῶς ἀλλ' ἀναγκαιῶς ἐμνήσθη τῆς παραχωρήσεως τῆς ἡγεμονίας.

Ποῦ φέρει] Ὅπου ἀρμόζει· δηλοῖ δὲ προαότητα τῶν 240, B. Ἀθηναίων, ἀλλ' οὐκ ἀσθένειαν.

Ἐφάμιλλα] Τί οὖν, εἰ μικρὰ τυγχάνει τὰ εἰρημένα; 240, B. ἀνάγκη, φησὶν, εἶπεν (leg. vel ἀνάγκη, φησὶν, εἶπεν vel ἀνάγκη, φησὶν, εἰπεῖν, quod praestat), ἵνα μὴ τῇ σιωπῇ ἀτιμάσωμεν.

Τῇ τάξει] Ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν πρὸ τῆς μάχης 240, B. τὴν παραχώρησιν, ἐπειδὴ καὶ πρὸ τῆς μάχης ἐφιλονείκησαν περὶ ταύτης.

Περὶ μηδενός] Τοῦτο εἶπεν (Cod. εἶπον), ἵνα μὴ τις 240, B. εἴπῃ (Cod. εἴποι), ἀλλὰ περὶ σμικρῶν.

- 240, C. Ἐκ γειτόνων] Ἡ καθόλου λέγει, ὡς οὐκ ὄντων ἀλλὰ-
χοῦ τοιούτων, ἢ εἰς Λακεδαιμονίους ἀποτείνεται· ἡ γὰρ
πρὸς ἐκείνους ζηλοτυπία ἐστὶ (sic).
- ib. Μικρολογεῖσθαι] Τουτέστι περὶ μικρῶν λέγει, κυρίως
δὲ μικρολόγος ἐστὶν ὁ φειδωλός.
- ib. Ἐπὶ ἐκπλήξεως] Ἐπὶ γὰρ τῶν μεγάλων καταπλήττεται
τις, οὐκ ἐξισχύων τὸ πᾶν εἰπεῖν.
- ib. Περὶ τούτων] Ἐπέρβατόν ἐστιν πρὸς τὸ ἀγωνιζόμεθα,
νῦν δὲ ὑπὲρ ὧν πάντες ἤτιηται.
- 241, A. Οἷδ' ἀνεξέταστον] Τοῦτο εἶπε τὸ ἐνθύμημα καὶ ἀρχό-
μενος τῶν πράξεων ὄπισθεν.
- ib. Συμβάντος γὰρ] Ἀρχεται τῆς ναυμαχίας· καλῶς δὲ εἶπε
πάθους, οὐδὲ γὰρ ἠτήθησαν, ἀλλ' ἐδυστύχησαν προδο-
θέντες ὑπὸ Θετταλῶν· καὶ Ἰσοκράτης φησὶν ἐν τ. π. κ. τ. λ.
vid. ed.
- 241, B. Λαμπρῶς] Λέγει μεγάλως, ἀσφαλῶς (Geelius ex ipso
Aristide emendat σφαλερῶς) δὲ ἐπικινδύνως· μετὰ γὰρ τὸ
μηκέτι κωλύσαι τούτων (leg ex Pag. τούτους) τὴν εἴσοδον
αὐτῶν, ἐσῆσαν· οἱ βάρβαροι.
- ib. Ὡσπερ πύλας] Ἀπὸ τῆς ὁμωνυμίας εἶπε τὸν τόπον·
καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον παρονομασία.
- ib. Διοῖν μερίδοιν] Ἡ καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλατταν, ἢ ὅπερ
ἐπιφέρει, ἐκόντων καὶ ἀκόντων.
- ib. Οἱ μὲν γὰρ] Οὐ τὰ γένη λέγει Ἕλληνας καὶ βαρβάρους,
ἀλλ' ὅτι τῶν μὲν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἔκοντες προσετέθησαν τῇ
Πέρσῃ, οἱ δὲ ἄκοντες· ἔκοντες μὲν Θηβαῖοι καὶ Θετταλοὶ,
ἄκοντες δὲ Φωκεῖς. Τινὲς μὴ τοοῦντες ἀσύνηκτον εἶναι
τὸν λόγον ὑπέλαβον· ἐστὶ δὲ ἐνταῦθα τὸ οἱ δὲ δευκτικόν,
ἵνα νοήσωμεν οὕτως, τῶν ἄλλων φευγόντων μόνοι οὔτοι οἱ
Ἀθηναῖοι τότε (Cod. τὸ δὲ) διέπραξαν.
- 241, C. Ἐπαύνημοι] Ὡς πολλάκις Θεοῦ προσηγορίαν εἰληφότες.
- ib. Τῇ τῆς Θεοῦ] Λεληθότως ἀπολογεῖται ὑπὲρ οὗ κατα-
λέγει τὴν πόλιν.
- ib. Ψήφισμα π.] Θεμιστοκλῆς μὲν ὁ γράψας, κοινὸν δ'
αὐτῷ (f. αὐτῷ) φησι, πρὸς τὴν χρεῖαν ἀρμοιζόμενος.

Διὰ τὴν πίστιν] Ὅτι ἐπίστευσαν τῇ Ἀθηνῷ· ἐξηγεῖται 242, A.
δὲ τὰ εἰρημένα.

Ἀπεξυγμένοι] Χωριζόμενοι, διὸ καὶ καρτερίας εἶπεν. ib.

Φέροντι τῷ] Τουτέστι προαιρέσει καὶ οὐκ ἀναγκαζόμενοι.

Ἐπὲρ τῆς τῶν] Σοφίζεται ἀπὸ τοῦ ἀποβάντος, ὑπὲρ ib.
γὰρ αὐτῶν ἐποίησαν.

Μεγαλοψυχία] Κυρίως κ. τ. λ. vid. add. Pariss. initio, ib.
quae inde ab τὰ δὲ ἐξῆς κ. τ. λ. sequuntur, om. in Leid.

Ἀλλὰ μὴν] Ἡ εἰς πρόθεσις, ἀλλὰ μὴν εἰς τόγε γνῶ- ib.
ναι· καὶ ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαβεῖν, τίς ἀνθρώπων ἐκείνοις ὅμοιος·
τὸ δὲ γνῶναι ἀντὶ τοῦ καταγῶναι· τίς ὅμοιος ἐκείνοις εἰς
σοφίαν καὶ τῷ δόγματι τῆς εὐπαιθείας τιμωμένη (f. τιμώ-
μενος) ὑπὸ τῶν ἀρχόντων· βούλεται γὰρ τοὺς ὑπηκόους τῷ
εὐπαιθεῖς εἶναι αὐτοὺς νενικηκότας ἅπαντας· τοῦτο δὲ φησι,
ἐπειδὴ εὐπαιθεῖς ἦσαν τοῖς ἀρχουσι.

Τὴν σοφίαν] Ἀντὶ τοῦ τὴν φρόνησιν, ἀπὸ κοινοῦ δὲ 242, B.
τὸ παρέσχοντο· δεῖ δὲ καὶ τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ λαβεῖν τὸ
ψηφισμα ἐποίησαν, καὶ πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ παρασχό-
μενοι σύμβολα, ἴν' ἢ ὁ νοῦς οὔτως, καὶ ψηφισμα ποιού-
νται παρασχόμενοι σύμβολα τῆς αὐτῶν σοφίας, δι' ἧς σοφίας
καὶ τῆς τιμωμένης ἐν τοῖς λόγοις θυυμαζομένης εὐπαιθείας,
τῷ δόγματι τοὺς πάντας ἐνίκησαν· λέγει δὲ τῷ δόγματι
τῷ ἑαυτῶν· ποῖον δὲ δόγμα; ὕπερ ἔδοξεν ἑαυτοῖς, λέγει δὲ
τὸ εὐπαιθεῖς εἶναι τοῖς ἀρχουσι καὶ ἀνυσχέσθαι ἡγεμονεύε-
σθαι· ἢ οὔτως, ἔστι δὲ καὶ φρονήσεως σύμβολα παρέσχοντο,
(sic, f. ἔστι δ' ἂ καὶ φρ. σ. π. vel. ἔστι δὲ καὶ φ. σύμ-
βολα, ἂ π.) διὰ τὸ γνῶναι τὸ μέλλον σώζειν τὰ πράγματα·
τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ἡ σοφία, τὴν αὐτὴν γὰρ φρόνησιν καλεῖ
καὶ σοφίαν, δι' ἣν σοφίαν (C. σοφία) καὶ τῷ (Cod. τῷ)
δόγματι τῆς εὐπαιθείας τῆς γινομένης τοῖς ἀρχουσι καὶ τῆς
τιμωμένης ἐν τοῖς λόγοις πάντας ἀνθρώπους ἐνίκησαν.

Τιμωμένης] Ἀντὶ τοῦ ἐπαινουμένης (Cod. ἐπαινουμέ- ib.
νοις)· ἔστι δὲ ἀντίπτωσις, ἀντὶ ὁρθῆς γὰρ εἶπε γενικήν.

Ἀπεσκευασμένοι] Ἀποτευχθέντες παίδων καὶ γυναικῶν, 242, C.
ἢ τὰ περιττὰ ἀποθέμενοι ἢ θαλάττιοι γενόμενοι.

- ib. Κατέχον] Ἐωρακότες γὰρ τὸ πλῆθος τῶν νεῶν φεύγειν ἐσκόπησαν.
- ib. Ὅμοῦ καὶ βαρβάρους] Πάλιν ἢ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἢ καὶ ἔκοντας καὶ ἄκοντας.
- 242, D. Ἐνταῦθα δὴ (Cod. δέ)] Ἀντὶ τοῦ τῷ καιρῷ, οὐ γὰρ τὸν τόπον λέγει.
- 243, A. Αἰ δὲ γυναῖκες] Ἐν γὰρ Τροίξῃ οὔσαι καὶ ἀκούσασαι τοῦ Κυρσίλου τὸν θάνατον, τοὺς ἑαυτῶν ἐμιμήσαντο ἄνδρας εἰς τὴν ἐκείνου γυναῖκα.
- 243, B. Τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ] Vid. add. Pariss., Leid. Χωρίον τῆς Εὐβ.
- ib. Διεκόλυσαν] Ἠνάγκασαν αὐτοὺς πολεμεῖν τῷ κωλύσαι καὶ φυγεῖν· καὶ γὰρ vid. ed., Leid. ἐλθόντας προ ἐθέλοντας — item οἰκίου — ὑπετέθη — ἐδυνήθησαν. —
- 243, C. Ἐκδεχομένους (Cod. ἐνδ.)] Ἀντὶ τοῦ δεχομένους, δῆλον δὲ διὰ τὸν φόβον.
- ib. Περιθέντες] Κακουργήσαντες καὶ μηχανησάμενοι· αἰνίττεται δὲ εἰς τὴν τοῦ Θεμιστοκλέους μηχανήν.
- 243, D. Παρόσον αἰ τριήρεις] Τὸν ἕξω λέγει τῆς Σαλαμίτος, τὸν καὶ πλατὺν (Cod. πλατῆν).
- 244, A. Ἄλλὰ πρῶτοι (Cod. πρῶτον)] Vid. ed., Leid. κινήθέντων pro νικηθέντων.
- 244, B. Ὡστε (Cod. ὡστ') ἐν τοῖς π.] Vid. ed., Leid. om. ὄντες — μνήσθητε — Περωῶν pro πατέρων. —
- ib. Τῶν ὑφ' ἡλίῳ] Vid. add. Pariss.
- 244, C. Ὅπερ ἦσαν] Vid. add. Pariss., Leid. ταυτικώτατοι.
- ib. Παντοδαμοῖς τῶν ἔργων] Vid. ed.
- ib. Δοκοῦσι] Μόνοι γὰρ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Μαραθῶνι· βοίεται οὖν εἰπεῖν, ὅτι καὶ παρόντες ἴσοι ἦσαν τῶν ἀπόντων ὡσπερ καὶ ἐν Μαραθῶνι.
- 245, A. Ἀπέλαυσαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπολέμησαν, ἀλλ' ἀπέλαυσαν μόνον τῶν λαφύρων.
- ib. Ὑστέρησαν] Ἐν τῷ Μαραθῶνι, φησὶν, ἀπάντων ὑστέρησαν τῆς συμβολῆς, τοῦτο γὰρ ἐστὶ τῆς τροπῆς· οἱ συντελεῖς δὲ οἱ συμπολεμοῦντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερέβυλον (sic), τοῦτο γὰρ μῆζον τοῦ πρώτου τὸ παρόντας ὑστερεῖν.

Φιλοτιμίας] Ὁ ἐστὶ τῆς νίκης· λέγει δὲ, ὅτι ἔδοξαν 245, B.
νικῶν μὴ καμύοντες.

Ἐμπέπληστο (vulg. ἐκπ.)] Ἐπεπλήρωτο ἐκ τῶν βαρ- ib.
βαρικῶν ἢ τῶν ἐκπιπτότων σκευῶν τῶν τριηρικῶν.

Πρὸς τὴν ἠπειρον) Ἐκεῖ γὰρ ἐκαθέζετο ἐπὶ θρόνου ib.
θεωρῶν τὴν μάχην· ἀπάδοντα λέγει ἀντὶ τοῦ ἀπαρέοντα
(1. ἀπαρέσκοντα)· περινοίας δὲ λέγει τῆς περιττῆς ἐννοίας·
περιττά γοῦν ἐνενοεῖ τῶ πᾶσαν αὐτοῖς θέλειν ἐπιθεῖναι συμ-
φορὰν· τροφῆς δὲ, ἐπειδὴ ταῖς ἐλπίσιν ἐτρούφα, νικᾶσθαι
νομίσας τοὺς Ἀθηναίους.

Τῆς ἐπιθήκης] Αὐτὸς δὲ ἐπιφέρει, τί ἐστὶν ἡ προθήκη 245, C.
πάρεργον καλεῖ τὴν Ψυτταλίαν, ἔργον δὲ τὴν Σαλαμίνα.

Τὴν πρὸ τῆς Σαλ.] Vid. ed. ib.

Ἀνταίρειν] Vid. ed. 246, A.

Τοὺς ἐκπίπτοντας] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐκπιπτότων· ib.
ἔστι γὰρ ἀντίπτωσις.

Τὴν νῆσον] Τουτέστι τὴν Σαλαμίνα, ὡς ὁμολογουμέ- ib.
νης τῆς ἐν Σαλαμῖνι νίκης.

Καὶ περιέστραπτο] Εἰς τούναντιον περιέστη ἡ τόλμα. ib.

Ἄλλον τινὰ] Γυμνικόν, ἀλλ' οὐ πολεμικόν. 246, B.

Παλινοδίαν ἤδε] Vid. ed. 246, D.

Οὐ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος¹⁾] Φυγὰς γὰρ ἐγένετο 247, A.
ἀντὶ τοῦ βασιλέως.

Ἐν ἤδη τοῦτ'] Τὸ ζεῦγμα τοῦ Ἑλλησπόντιου, ἵνα μὴ ib.
λυθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Τῶν λοιπῶν (ed. τῶ λοιπῶ)μέρει] Τοῖς περὶ τὴν δύσιν ib.
λέγει.

Τίσι δὲ λέγω] Τὸ σχῆμα ἔοικεν ἀνακεφαλαιώσει· ἀνα- ib.
κεφαλαιοῦνται δὲ ὅσων (f. ἀνακεφαλαιοῦται δὲ δι' ὅσων)
Ἀθηναῖοι (Cod. Ἀθηναῖων) νενικήκασιν.

1) Ed. σχήματος, quod eodem redit. Nisi autem vulgo Scho-
liastae negligenter agerent in auctorum verbis describendis, ex hac
aliisque diversae lectionis indicia adduceret ad suspicandum, ho-
rum scholiorum auctorem alia Aristidis editione usum esse, quam
quae hodie vulgatur.

- 247, B. Τους σύμπαντας (sic Cod., leg. ex Ar. συστάτας)]
Τους συμπολεμήσαντας Ἑλληνας.
- ib. Ταῖς τοῦ Θεοῦ μ.] Vid. ed.
- 247, C. Μόνη φέρεται] Ὅτι αὐτῆς μὴ παρούσης ἐν Πύλαις ἀπόλωντο τὴν τοῦ παντὸς δὲ κρίσιν τὸ τέλος τοῦ πολέμου.
- 247, D. Τῷ τοὺς Ἑλληνας] Εἰς τὸ μὴ φυγεῖν μετὰ γὰρ τῷ κίτησον (sic, f. μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι) ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δραπέτευειν ἠβούλοντο, καὶ διεκώλυσεν ὁ Θεμιστοκλῆς.
- 248, A. Τῷ πλεῖστον] Μελλούσης τῆς ναυμ. vid. add. Pariss. ad Τοῖς ἀπ' Ἑλ. φ.
- ib. Τοῖς ἀπ' Ἑλ.] Ἄκατος καὶ Δημάτατος¹ κ. τ. λ. vid. ed. Addit Leid: Τοῖς παραδόξοις θεάμασι (vid. Schell.) σημαίνει δὲ τὴν συμμαχίαν Κόρης καὶ Δήμητρος, quae ex alio in hunc locum scholio desumta videntur².
- ib. Τοῖς παρὰ³ τῶν ἐχθρῶν] Οἱ γὰρ Πέρσαι ἐνόμιζον, μὴ πρότερον κρατήσειν τῶν Ἑλλήνων, εἰ μὴ λάβοιεν πρώτους Ἀθηναίους.
- Μαρδόnius δὲ] Αὐτὸς γὰρ στρατηγὸς ἦν τοῦ πεζοῦ, Ξέρξης δὲ τοῦ ναυτικοῦ.
- ib. Συνειδώς] Μεταβαίνει λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἐν Πλαταιῶν πεζομαχίαν ἀπὸ τῆς ναυμαχίας.
- ib. Ἄτιος γεγονώς] Καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνέπεισεν αὐτὸν στρατεῦσαι κατὰ τῶν Ἑλλήνων μετὰ Ἀλευάδων καὶ Πεισιστρατιδῶν.
- 248, C. Οὐ μὴν οὐδὲ πρός] Τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἦσαν ψηφισάμενοι τὴν ἡγεμονίαν τῶν Ἀθηναίων, οἱ δὲ ὄν. (Geel. vel

1) Scr. Δικαίος καὶ Δημάρατος, ut correxit in marg. Canterus. Vid. Herod. VIII, 65. ibiq. Valcken. partem hujus scholii proferentem. Herodotum autem negligenter inspexit scholiastes. Ille enim narrat, Dicaeum haec non regi, sed Demarato praedixisse. Quin hunc Dicaeo suasisse, ut sileret, ne regem sibi iratum redderet. — 2) Valck. in hoc sch. post τεκμήριον addit ἦν et distinguit post βασιλεία, ut γέγονε τοῦτο significet: itaque evenit. Nihil mutare malim, nisi τὸ in τοῦ. Vide praeterea Herod. VIII, 65. τὴν δὲ ὄργην κ. τ. λ. Hanc autem Herodoti narrationem saepius respexit Aristides, quem vide omnino t. I, p. 451. — 3) Cod. τῆς περὶ, quod nihili est, quamvis concisa Aristidis oratio h. l. subobscura sit, nec mihi Jebbii conjectura expediri videatur.

delend. vel in οὖν mutandum existimat, sed leg. οὐ).
 Καὶ διὰ τὸ μὴ σιῶσιν γενέσθαι παρεχώρησαν οἱ Ἀθηναῖοι
 τῆς ἡγεμονίας· ἦσαν δὲ καὶ οἱ Ἕλληνας πέμψαντες πρὸς
 Γέλωνα ἐπὶ τῷ συμμαχεῖσθαι αὐτοῖς· ὁ δὲ φήμη (leg. ὁ δ'
 ἔφη μὴ) πρότερον συμμαχεῖν, εἰ μὴ λάβοι τὴν ἡγεμονίαν·
 μῖλλον δὲ νοῆσαι (f. δεῖν.), ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον εἶλοντο
 Ἀθηναίους ἡγεμόνας οἱ Ἕλληνας.

Καὶ τοῦτο προσεξεργάσατο] Σοφίζεται ἐνταῦθα· μάλ- ib.
 λον γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων ἦν τὸ ἔργον, Πανσανίου στρα-
 τηγοῦντος, ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συνέπραξαν, σοφίζεται.

Τοὺς στεφάνους] Εἰς τὸ πένταθλον αἰνίττεται τὸ ἔχον ib.
 τὰ ἀγωνίσματα.

Ἄσσοι δὴ καὶ παρ.] Οὐ γὰρ πάντες οἱ Ἕλληνας παρη- 148, D.
 σαν, τινὲς γὰρ αὐτῶν ἦσαν μετὰ τοῦ Πέρσου.

Ὡς ἀληθῶς] Τὴν καταφρόνησιν λέγει τῶν χρημάτων, 149, A.
 ὧν ἐπηγγέλλετο ὁ Πέρσης αὐτῇ· τοῦτο γὰρ ἴδιον αὐτῆς
 πλεονέκτημα· καὶ παρὰ Δημοσθένει τοῦτο συνεχῶς.

Ὁ καὶ φρόνιμον] Φρόνιμον, εἰ πρὸς τέλος ἵκεν, εὐη- 149, B.
 θές, εἰ διαφθεῖραι ἤλπισε χρήμασιν Ἀθηναίους· αὐτὸς δὲ
 ἐξηγεῖται, πῶς καὶ φρόνιμον καὶ εὐηθές.

Τὸ πάντων] Ἀδύνατον γὰρ ἦν τὸ Ἀθηναίους διαφθεῖ- ib.
 ραι χρήμασιν.

Τῶν ἐκ Δελφῶν λ.] Vid. edd. ex Mon. ; quibuscum 149, C.
 ad verbum usque consentit Leid.

Ἄντι γὰρ ὧν ἦται] Τότε γὰρ ἦται βῶλον γῆς καὶ ὀλί- 150, A.
 γου (f. ὀλίγον) ὕδατος, νῦν δὲ ἐδώρετο πῦσαν γῆν Ἑλλη-
 νικήν καὶ θαλασσαν.

Οὐκ ἀπὸ ἴσου] Ἄντι τοῦ οὐκ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις. ib.

Ἀλέξανδρος] Οὗτος ἦν ἐπὶ Ξέρξου, ὁ καὶ φιλέλλην κα- 150, B.
 λούμενος, πάνυ γὰρ ἐδόκει φιλεῖν τοὺς Ἕλληνας· ἠύξησε
 δὲ τῷ ὀνόματι τοῦ βασιλέως τὴν πρσβεΐαν.

Ἄξια σφῶν] Ὡς ἐπὶ ἀγορασίας καὶ ὠνῆς εἶπεν ἄξια 150, C.
 αὐτῶν.

Τοῦ λοιποῦ πρ.] Vid. ed., Leid. λέγει τὴν μυρίαν. ib.

Ὡς οὐκ ἄνευ] Ἡ σύνταξις οὕτως, ἀπέστειλαν οὐκ ἄνευ 150, D.
 θανάτου τοιαῦτα πρσβεύσοντα τοῦ λοιποῦ.

- 251, A. *Εἰς μὲν γὰρ*] Συγκρίνει τὴν μάχην τὴν (1. τῇ) ἀποκρίσει.
- 251, B. *Οἱ καὶ χρυσῶν*] Ὅτι κατεφρόνησαν χρημάτων, σιδήρω δὲ, ὅτι οὐκ ἔδεισαν τὸν πόλεμον.
- 251, C. *Ἐκρύπτετο*] Ταῦτα γὰρ μέταλλά εἰσι τῆς γῆς, ὁ χρυσὸς καὶ ἃ εἶπεν· ἐν ὅσῳ δὲ ὑπὸ γῆν εἰσιν, οὐ δύναται ὠφελεῖν τοὺς ἀνθρώπους.
- 251, D. *Εἰ προσεῖη*] Ἠπόρουν γὰρ τότε Ἀθηναῖοι καταλείψαντες (Cod. καταλήψαντες) τὴν πόλιν.
- ib. *Ἀκοῦσαι*] Ὡστε ἀνέχεσθαι πολλάκις λεγόντων, ἅπαξ γὰρ ἀκούσαντες ἀπεδοκίμασαν, ὡσανεὶ ἔλεγεν, εἰ μὴ ὅσον ἦν ἐπὶ μόνου λόγου ἀκοῦσαι καὶ οὐκ ἠνείχοντο.
- 252, A. *Συνέγνωσαν*] Ὡς ἐπὶ ἁμαρτήματος εἶπε τὴν λέξιν.
- ib. *Καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν*] Κατεχόρησато εἰπὼν τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ ἐπὶ ὀργῆς, καὶ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς καταφρονήσεως τῶν χρημάτων.
- 252, B. *Τοὺς δόντας*] Τοὺς πιστεύσαντας ἑαυτοὺς Ἀθηναίους.
- 252, C. *Καὶ τηλικούτον*] Ὡς κατόρθωμα εἶπε τὰ δῶρα τῷ νικῆσαι καὶ Λακεδαιμονίους.
- ib. *Μέσον*] Καλῶς εἶπε τὸ μέσον, ἐν μέσῳ γὰρ δύο κατορθωμάτων μεγάλων τύχχανον οὐκ ἐκαλύφθη· διὸ εἶπεν ἐξέλαμψεν.
- 252, D. *Τοῖς Ἀθηναίοις*] Ἐντὶ τοῦ τὴν ψῆφον αὐτοῖς παρέχοντες ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσι.
- 253, A. *Οὕτω δ' ἐλπίζοντες*] Ὅτι ἐπρεσβεύσαντο πρὸς αὐτούς· εἰ μὴ γὰρ ἠλπιζον εἰς αὐτούς, οὐκ ἂν ἤσαν πρὸς αὐτούς πρεσβευόμενοι.
- 253, B. *Τῶν (vulg. τῶν) μὲν γὰρ οὐκ ἀνέχοντο*] Τῶν τοῦ Πέρσου ὑποσχέσεων.
- ib. *Τοὺς δὲ (Cod. δ') ἀπὸ πολλοῦ*] Λέγει τοὺς Ἕλληνας.
- ib. *Τοῦ κρείττονος*] Ἐκ τοῦ παρέχοντος· λέγει δε τοὺς Λακεδαιμονίους.
- 253, C. *Ἀκολουθεῖν*] Ἐντὶ τοῦ συμμαχεῖν· εἶπε δὲ δυναμένους, ὅτι πρὸ τῆς ναυμαχίας ἐφοβοῦντο· ἀκολουθεῖν οὖν δυναμένους ἐντὶ τοῦ προθυμοτέρους, πρότερον γὰρ εἰδίδεσαν ἄπειροι ὄντες τῶν Ἀθηναίων.

Διατριβή] Ἀντὶ τοῦ βραδύτης· βραδῖον γὰρ ἀπαιτεῖ ὁ ib.
λόγος, οὐ περιγενομένης τῆς σπουδῆς.

Ἐξέστησαν] Παρεχώρησαν, ἅστε λοιπὸν εἶναι καταντι- 253, D.
κρὸ τῶν Περσῶν.

Ἀνθυπῆγε Μαργδόσιος] Ὁ νοῦς οὗτος· τοῖς Λακεδαι- 254, A.
μόνιους πολεμεῖν μᾶλλον ἤρεϊτο, εἰδὼς ὅτι γενναίως μὲν πο-
λεμοῦσιν, ἠτιῶνται δὲ ὡσπερ ἐν Πύλαις, τοὺς δὲ Ἀθηναίους
ὑπέφευγε λυσitteλεῖν, ἡγούμενος μὴ πολεμεῖν πρὸς ἄνδρας
εἰδότας καὶ καλεῖ νικᾶν ὡσπερ καὶ ἐν Σαλαμῖνι.

Ταῦτα γὰρ] Ἐκ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα πιστούμενος. ib.

Οἱ πυκταί] Περὶ τοῦ τόπου· φιλονεικοῦσι γὰρ ὑψη- 254, B.
λότεροι στήναι καὶ μὴ καταντικρὺ ἔχειν τὸν ἥλιον.

Καὶ δέησαν] Ἀντὶ τοῦ εἰ δεήσαντος (f. καὶ δ.), ἀτι- 254, C.
κῶς· οἱ γὰρ Πέρσαι ἠτιηθέντες ἐν Πλαταιαῖς κατέφυγον εἰς
τὰς Θήβας· ὑποδεξαμένων αὐτοὺς τῶν Θηβαίων οἱ Ἀθη-
ναῖοι περιστάντες ἐτειχομάχουν· οἱ ἄλλοι δὲ, φησὶν, οὐκ
ἤδεσαν τεichoμαχεῖν· λέγει οὖν, ὅτι αἰσχρὴν ἐστὶ λέγειν, τί
ἦσαν πρὸς αὐτοὺς, οἷον οὐκ ἤδεσαν (Cod. εἶδησαν) ἑτοιχο-
μαχεῖν.

Ἔως τῶν] Τὰς Θήβας λέγει· πρὸ γὰρ τῆς ἠτιης ὄλην ib.
εἶχον τῆν Βοιωτίαν· νῦν δὲ, φησὶ, κείμενοι εἶχον αὐτήν.

Ἀσύντάκτοι] Γυμνοὶ ἄνευ τάξεως· νύκτα δὲ ἡμέρας ib.
λέγει τὸ σκότος· οἱ γὰρ φεύγοντες ἀγαπᾶσι τὸ σκότος, ἵνα
λάθωσι φεύγοντες.

Καὶ πολλοὶ] Ὡς εἶναι καὶ τοὺς φεύγοντας πολλοὺς· 254, D.
πῶς οὖν εἶπεν ὀλίγοι; φασὲν ὡς πρὸς τὸ ὄλον στρατόπεδον.

Τῆς ὑπερηφάνου] Ὡς καλῶς ἀπαγγείλας τὰ πρότερον ib.
εἰρημένα μέρη ἀθλητῆ (Cod. ἀθλητεῖ) εὐδοκμήσαντι παρα-
βάλλει ἑαυτόν.

Τούτων] Ὡσπερ ἐπιλογός ἐστι τῶν Μηδικῶν. ib.

Πολλοῦ τιος] Ὁ νοῦς οὗτος, πολὺ ἀπέιχον τοῦ δοκεῖν 255, A.
τι ποιῆσαι ἄξιον τῆς πόλεως.

Ἐν τοῖς πράγμασι] Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πολέμῳ, βούλεται 255, B.
γὰρ κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad Τοσοῦτον γὰρ ἐπ.

Ὀρῶ μὲν οὖν] Τὸν λόγον εἰς τρία μέρη τινὲς διαιροῦ- ib.
σιν, ὡς κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. οὔσης post Ἀθη-

ναίων', εἰς δύο (pro δ^ψ, errore ex compendio nato) μέρη
 διαιροῦντες τὸν λόγον καὶ τὴν πανήγυριν εἰς ἡμέρας δ^ψ.

- 255, D. Καθυφείς] Νῦν ἐπὶ τοῦ σιωπῆσαι καὶ ἡσυχάσαι εἶχε
 (f. εἶπε) τὸ καθυφείς.
- ib. Συμβόλου] Σύμβολον κ. τ. λ. vid. add. Pariss.
- 256, A. Τὸν ὕλον] Vid. add. Pariss., Leid. ἀλλ' οὖν οὐκ ἔφα
 καιρὸν τὸν τῆς αὔριον· ἱερομηνίαν λέγει τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ραν· ἱερομηνία οὖν καλεῖται διὰ τὸ ἱεράν εἶναι ἡμέραν τοῦ
 μηνός. ἀμείνων (Cod. ἄμεινον) γὰρ δοκεῖ τῶν ἄλλων ἐν ἣ
 πανηγυρίζομεν.
- ib. Χρήσασθαι] Ἐντὶ τοῦ ἀπολαύειν τοῦ χρόνου τῆς πα-
 νηγύρεως.
- 256, D. Συγκεκληρωμένων] Τοῦτέστι προπόντων τῇ πανηγύρει·
 οὐδὲ γὰρ τῆς πανηγύρεως ὁ λόγος ἐστὶν ἐγκώμιον· ἔωλόν
 ἐστὶ τὸ χθρσιον ὄψον (Cod. ὄψιν), μεταφορικῶς οὖν εἶπε
 τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτά λέγειν οἷς εἶρηκεν.
- 257, A. Ἄλλ' ἵνα] Ἐμφαίνει ὡς καὶ αὐτῶν μεγάλων ὄντων τῶν
 μελλόντων ῥηθήσασθαι· ἦσθετο δὲ ἐκτείνας τὸ προοίμιον
 διὸ θεραπεύει· τὸ δὲ παραιτούμενος παραιτήσῃν ποιού-
 μενος καὶ συγγόμην αὐτῶν.
- ib. Πρὸς τοὺς ἐφεξῆς] Πάλιν ἐπιλογικὰ τυγχάνει τοῦ πρώ-
 του μέρους· μετὰ γὰρ τῆς νίκης, φησὶν, ἦγετο πανήγυρις·
 τὸ δὲ εἰς τῆς ἐγένετο ἄντι τοῦ ὑγίανεν· ὡς ἐπὶ νοσή-
 ματος δὲ εἶπεν, ὡσανεὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐκ τοῦ κινδύνου ἔφυγεν.
- 257, B. Οἷας οὔτε] Ὡσπερ τὰ Ὀλύμπια καὶ τὰς ἄλλας ἑορτάς.
- ib. Τακτῇ] Ἐντὶ τοῦ οὐκ ἔθος ἦν· οὐ γὰρ τοσαύτην ἔχει
 τὸ ἡδονὴν τὸ ὠρισμένον, ὅσον τὰ διὰ τὰ κατορθώματα γι-
 νόμενα, τακτῇ δὲ ὠρισμένη.
- 257, C. Ἐνθυμείσθαι (ed. εὐθυμ.] Ἐντὶ τοῦ εὐθύμως ἔχειν·
 παθητικῶς δὲ εἶπεν ἄντι ἐνθυμείν ενεργητικοῦ.
- ib. Ἐπ' αὐτοῦ κ. τ.] Vid. ed.
- 257, D. Ἐπιγραμμάσιν] Ἐπέγραψαν (Cod. ἐπέγραψε) γὰρ εἰς τὰ
 λάφυρα καὶ τὰς ἀσπίδας ὅτι ἀπὸ Μήδων λαβόντες ἀνέθεσαν.
- 258, A. Εἰς τοὺς κρείττους] Ἡ τοὺς Ἕλληνας δηλοῖ, ὅτι κρείτ-
 τους ἦσαν κατὰ δῖναμιν τῶν Περσῶν, ἢ τοὺς θεοὺς δηλοῖ,
 ὅτι βαρβάρων (sic) εἰς τὰ ἱεράματα ἐμερίσθη.

Ἄντ' ἀναθήματος] Vid. ed., ubi quod ex selectis Leid. 258, B. dedi αὐτῇ, id falsum, Leid. cum Mon. αὐτή. Idem obtinet in ὄσαι, quod cum Mon. servat Leid., non ὄσον, uti utraque haec Wyttenb. aut Creuz. correxerat.

Ἐν τῇ ὑπ.] Vid. ed., Leid. τῷ Ἀπόλλωνι, τῷ καλ. ib.

Καὶ τὴν τοῦ κύκλου] Τὰ μέτρα λέγει τοῦ τείχους, ἐπει- 258, C. δὴ ἐξέτειναν αὐτὰ καὶ πεποιήκασιν τὸν περίβολον τοῦ προτέρου μείζονα καὶ ἔνδον περιλαβεῖν ἔρημα πολλὰ τῆς πόλεως.

Καλλίων καὶ (ed. δὲ)] Vid. ed., Leid. οὖν πρό - ἔγραψε 258, D. τοῦτο Ἄδρ.

Ἄκαρ] Ἄντι τοῦ οὐχ ἔκων τοῦτο ἐποίησα καὶ παραράπην ib. (sic) τοῦ λόγου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκολουθίαν.

Ἐπιδείξαι] Τὸ πανηγυρίζειν καὶ τινὲς τοὺς θεοὺς (sic) 259, A. τοῦτο λέγει καὶ συμφέρον καὶ ἡδονὴν ἔχον.

Τοὺς τε γὰρ] Ἄντι τοῦ ἐπ' ἴσης καὶ ὁμοίως τοῖς θεοῖς 259, B. τιμᾶσθαι. ὡς περὶ γὰρ αἰτίους τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα τῶν ἀγαθῶν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν ταῖς τότε νίκαις (f. τῆς τότε νίκης) νομίζομεν.

Τὰ γὰρ σύμβολα] Σύμβολα λέγει τῆς εὐσεβείας ib. τὸ ποιῆσθαι (l. ποιῆσθαι vel πεποιῆσθαι) ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· τοῦτο οὖν καὶ τεκμήριον ἦν κάλλους, ὡς δι' αὐτοῦ καλλωπιζομένης τῆς πόλεως.

Ταῦτα τοῦ] Ἐνταῦθα ἢ ἀπόδοσις· ἀπὸ τοῦ πρώτου 259, C. μὲν πανηγύρεις καὶ πρόσοδοι, ἀλλαγῶν γὰρ οὐδαμοῦ ἀποδέδωκεν· εἰσβολὴ δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὰ ἐν Ἀσίᾳ γενόμενα καὶ τὰ ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ στάδια.

Οὐδ' ἐπὶ τοῖς] Ἄντι τοῦ μὴ ἡσυχάζειν ἐπὶ τῇ νίκῃ ib. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἐξαρκεῖν.

Ἄλλ ὡς περὶ ἐπίβασιν] Ὡς περὶ ἐπὶ κλίμακος τοῦτο εἴρη- ib. κεν, ὡς περὶ γὰρ ἐαντὶς διαδέχονται αἱ κλίμακες, οὕτω καὶ αἱ πράξεις κατὰ τάξιν ἀλλήλοις διαδέχονται (f. ἀλλήλας διαδέχονται).· ἰδίως δὲ εἶπε τὴν λέξιν ἀντι τοῦ ἀρχὴν καὶ προοίμιον καὶ θεμέλιον.

Τὰ δευτέρα] Ἐξηγεῖται αὐτὰ· ἐπάγει γὰρ, ὅτι ἐποιεῖτο 259, D. τὰ δευτέρα· σημεῖον δὲ τὸ ἀμύνεσθαι.

- 260, A. *Δυσὸν γὰρ ὄντων*] Τρεῖς διαφορὰς βούλεται εἰπεῖν πολέμου· ἓνα μὲν, ὅταν τις τι ἐπέρχεται ἀδίκως, δεύτερον δὲ, ὃν ποιοῦνται διὰ τῆς ἀμύνης οἱ ἀδικοῦμενοι, τρίτον, οὗ (1. ὃν) ποιοῦνται οἱ ἀδικηθέντες κατὰ τῶν ἐπελθόντων· τούτων πρότερον μὲν τὸν ἀδικὸν τοῖς βαρβάροις περιήψε, τοὺς δὲ δύο δικαίους τοῖς Ἀθηναίοις.
- ib. *Ἐὰν ἄρχῃ*] Ὁ μὲν ἀρχόμενος πολέμου ὡς ἀνδρείος ὢν τοῦτο ποιεῖ, ὁ δὲ ἀμυνόμενος ἔχει μὲν τὸ δίκαιον, οὐ μὲντοι τὴν ἀνδρείαν· οἱ οὖν Ἀθηναῖοι τὴν ἀρχὴν μὲν εἶχον τοῦ ἀμυνομένου, τουτέστι τὸ δίκαιον, ὕστερον δὲ διὰ τοῦ ἐπεξελθεῖν ἐν Μυκάλῃ (Cod. Ἀμυκάλαις) ἔδειξαν τὴν ἀνδρείαν.
- 260, B. *Τῆς ἀνάγκης*] Δηλοῖ τοῦ ἀρχαιοτάτου πολέμου.
- ib. *Διὰ τὸ φύσει*] Τουτέστιν οὐ γίνεται ὁ ἀμυνόμενος· τὸ δὲ ἐκ περιουσίας ἐξ ὑπερβολῆς καὶ προαιρέσεως.
- 260, C. *Ὁ δὴ τρίτον*] Δύο εἰδῶν ὄντων τοῦ πολέμου τρίτον λέγει τοὺς Ἀθηναίους ἐξευρόντας, ἐν γὰρ τὸ κατάρξασθαι, ἕτερον δὲ τὸ ἀμύνεσθαι, τρίτον δὲ τὸ ἐπεξελθεῖν, ὅπερ καὶ πεποιήκασιν Ἀθηναῖοι.
- ib. *Ἐλευθερία*] Ἀντὶ τοῦ τῷ εἶναι καθαρὸν καὶ ἐλευθέριον τοῦ ἀρχεσθαι τοῦ πολέμου· αἰεὶ δὲ οἱ κατάρχοντες τοῦ πολέμου ἀδικοῦσιν· οἱ οὖν Ἀθηναῖοι ἀρχόμενοι τοῦ ἐν Μυκάλῃ πολέμου, οὐκ ἠδίκουν, προηδικημένοι γὰρ ἦσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι.
- 260, D. *Τῇ τῶν ἀμυνομένων*] Ἀντὶ τοῦ καταρχομένου, ὅτι ἀδικηθέντες ἠμύναντο· τὴν γὰρ καλεῖ τὸν πόλεμον, τύχης γὰρ ἔργον.
- 261, B. *Ἀληθινῆς*] Καλῶς προσέθηκε τὸ ἀληθινῆς· τὸ γὰρ κατάρξασθαι πολέμου τοῦτο οὐκ ἀληθῶς ἐστὶν ἀνδρείας ἀλλὰ πολλὰκις καὶ θάρσους.
- ib. *Οὐχ ἦττον*] Ἐκόλασεν αὐτοῦ (sic, f. ἐαυτὸν, an ἐκόλασεν αὐτούς)· οὐ γὰρ εἶπε μείζονα, ἀλλὰ οὐκ ἐλάττονα· πρὸς δὲ τούτῳ, ἵνα μὴ μόνον ἀνδρείαν δεῖξη τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ σύνεσιν.
- 261, C. *Καὶ καθαρὰν*] Ἡ φανεράν ἢ μεγάλην καὶ λαμπράν· ἐμφαίνει (Cod. ἐφ.) δὲ, ὅτι ὁ πολεμικὸς ἀπολαύει καὶ ἡσυχίας τὸ εἶναι φοβερὸς (leg. τῷ ex add. Pariss.) παρὰ τὸ θουκυδίδειον· τὸ γὰρ κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. δραστηρίου, in fine ἀδικοῦντες.

Διανοηθέντες] Δοκεῖ σόλοικον εἶναι τὸ σχῆμα, ἔοικε 262, A.
δὲ ὑπερβατόν· τὸ δὲ τί χρῆ ἐν μέσῳ ἔστι, ἵνα οἱ διανοη-
θέντες ἐνίκων.

Ἐν Μυκάλλῃ] Vid. ed., Leid. ιδιώξει — praeterea haec ib.
addit: οὐ μὴν ἐν ὀλίγῳ (vid. Aristid.) τῷ διαφόρῳ καὶ ὑπερ-
βάλλοιτι· λέγει δὲ, ὅτι οὐκ ἐνίκων οὖν, ὥστε τροπὴν ποιῆ-
σαι μόνον, ἀλλ' ὥστε καὶ ἐξελάσαι αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Τῶν κατ' ἐμπορίαν] Ἐμιμήσαντο, φησὶν, ἐμπόρους· 262, B.
ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι πανταχοῦ προσορμούσιν ἐμπορίας χάριν,
οὕτως Ἀθηναῖοι πανταχοῦ περιέπλεον.

Ἐπ' ἀγκυρῶν] Οὐκέτι πρὸς τοὺς ἐμπόρους νοητέον, ἀλλ' ib.
ὡς πρὸς Ἀθηναίους, ἐπ' ἀγκυρῶν γὰρ ἄρμονον μὴ δυνάμενοι
πέισμασι χρῆσασθαι, τῶν πολεμίων διακοπτότων αὐτά·
ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἔμποροι πανταχοῦ διὰ τὴν ἐμπορίαν προς-
πλέουσιν, οὕτω καὶ Ἀθηναῖοι πανταχοῦ προσωρούσαν τοτοὺς
ἐμπόρους μιμούμενοι.

Ἐν ᾧ παρήκεν] Ἐκεῖνος γὰρ παρήκε τὸ κολάσαι καὶ ib.
τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀδικήσαντας· διὰ γὰρ τὴν διάδοσιν ἀπίξει
τοῦ σίτου, καὶ οὐχ ἵνα κολάσῃ τοὺς ἀδικοῦντας.

Ἐὺ ποιῶν] Ἄντι τοῦ ὡς ἔτυχε καὶ κακοὺς καὶ ἀγαθοὺς ib.
εὖ ποιῶν· τῆς φύσεως δὲ εἶπεν, ἐπειδήπερ οὐκ ἠλίπισαν
ὡς ἄνθρωποι ἠτιγηθῆναι ποτε ἀλλ' αἰεὶ νικᾶν.

Διὰ τῶν δεχομένων] Τῶν ἐπιδεχομένων, οὐδὲ γὰρ πάν- 262, C.
τες οἱ ποταμοὶ ναυτικά.

Χορείαν] Vid. add. Pariss. 262, D.

Ἐπειτ' ἀπῆραν] Vid. ed., Leid. Ἐπίστρεψάν φησι· 263, A.
καὶ Θ.

Τῷ Αἰγυπτίων] Ὡς φοβερόν τοῦτο λέγει τὸ πέλαγος· 263, C.
λέγεται γὰρ μέγα εἶναι.

Τὴν (ed. τῶν) Περσῶν] Τὸ πρᾶγμα εἶπεν ἀντι προ- ib.
σώπου· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν τοὺς ἀρχομένους.

Δύο τρόπαια] Vid. ed., addit Leid. quae leguntur ib.
in add. Pariss.

Περιεγένετο] Παραδόξως τὸ περιεγένετο εἶπεν ἀντι 263, D.
τοῦ ἐκάρθανε· κέρθος δὲ εἶπε τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ γενέσθαι
τὴν χώραν τοῖς τροπαιοῖς.

- 264, A. Οὐ λινοδέσμων] Τὸ ἀπὸ λίνου σχοινίον λινοδέσμων καλεῖται, ὃ λέγομεν καινάβινον.
- 264, B. Ἐφοδίους] Ἀντὶ τοῦ ἰδίοις καὶ οἰκείοις (Cod. οἰκίοις) πλεονεκτήμασι· τὸ δὲ ἐφοδίους καταχρηστικῶς ἐπ' ἀνδρείας εἶπε· κυρίως γὰρ τὰ ἐν τῇ ὄδῳ ἀναλύματα ἐφόδια καλοῦνται.
- ib. Εἰ δὲ βούλει] Τὸ σχῆμα διορθωτικόν, ὡς τὸ μᾶλλον· καὶ ταῦτα οὖν, φησὶν, ἀνδρείας ἐστὶ δῶρα, οὐ τύχης.
- ib. Καὶ τοῖς χείροσιν] Ὁ ἀνδρεῖος γὰρ τοῦ ἀσθενοῦς (fort. τὰ τοῦ ἁ.) λαμβάνει.
- ib. Ἐπεικῶς] Ἀντὶ τοῦ γνησίως καὶ βεβαίως.
- 264, C. Ἰσοτ' ἐκινήθησαν] Vid. ed., Leid. γὰρ καὶ Θ. — ἀπέστη ἀπὸ β.
- 264, D. Δίς ἤδη] Δεύτερον ἀποστάνας Αἰγυπτίους Πέρσαις κατεδουλώσαντο, ἅπαξ ἐπὶ Καμβύσου καὶ ἅπαξ ἐπὶ Ξέρξου (sed vid. add. Pariss.)
- ib. Τῶν ἐξ οὐρανοῦ] Οὐράνια καλεῖ βέλη, ὡς εἶπεν ὀπίσθεν διοσημείας, κεραυνούς, βροντάς καὶ τὰ τοιαῦτα.
- 265, A. Τῶν εἰς κοινόν] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἢ τοῦ κοινῆν ἐχόντων φροντίδι.
- ib. Τὴν μὲν οἰκείαν] Διὰ τὸ καταφρονῆσαι αὐτῆς· κακία νῦν λέγει τῇ ἀσθενείᾳ· λέγει δὲ, ὅτι τὴν τῶν ἀσθενῶν πόλιν ἀλλοτριαν αὐτῶν ἐνόμισαν, ὡς ἀναξίων αὐτῶν ἔχειν (Cod. ἔχει) τὴν πόλιν.
- ib. Φυλάκων (Cod. Φυλάκην)] Vid. add. Pariss.
- ib. Διὰ πάσης] Ἀντὶ τοῦ ἀπανταχοῦ Ἑλληνικοῦ· πανταχοῦ γὰρ ἦσαν οἱ ἄποικοι Ἑλλήνων.
- 265, B. Ἀλλὰ τοὺς πλεῖστα] Οὐκ εἶπε τοὺς πλεῖστα δυναμένους δοῦν, ὑβρίζει γὰρ Ἀθηναίους, ἀλλ' εἶπε πάσχοντας, ἵνα δείξῃ αὐτοὺς ἰσχυροὺς, λέγει δὲ τοὺς Πέρσας· ἐγκώμιον δὲ καὶ τοῦτο Ἀθηναίων τὸ πρὸς ἰσχυροὺς ἔχειν.
- ib. Ἄνθ' ὧν] Τὸ ἀντιπίπτον λύει, ἀλλ' οὐδ' ἐνίκησαν· οὐδὲν γὰρ ἔβλαψαν· ἀλλ' ὅσον, φησὶν, ἦκεν εἰς αὐτούς, ἠδίκησαν· τῆς οὖν γνώμης καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως δίκαιον ἐνόμιζον ἀμύνασθαι αὐτούς.

"Τλην ἐπιηρόμενος] "Τλην, φησὶ, βασιάζων ἡγωνίζετο κα- 265, C.
θάπερ ὄπλω τῇ ὕλῃ χρώμενος ἵνα θάττον ἤτηθῇ.

Ἄλλ' ἀνηλίσκετο] Πρὸς τὸ παράδειγμα εἶπε τοῦτο· ὥσπερ ib.
γὰρ, φησὶ, καὶ ἡ ὕλη αἰτία τοῦ καίεσθαι γίνεται.

Καὶ τὴν χώραν] Χώραν λέγει τὴν Ἀσίαν· ἤσθητο οὖν, 265, D.
φησὶ, τὴν χώραν τὴν ἑαυτοῦ ὀρητήριον οὕσαν κατ' αὐτοῦ,
ὅτι δι' αὐτῆς οἱ Ἀθηναῖοι ὀρμώμενοι ἔβλαπτον αὐτόν.

Ἐκ γῆς καὶ θαλάττης] Vid. ed. 266, B.

Οὐδ' ὡς] Vid. ed. ib.

Πρύμναν] Παρουμία ἐπὶ τῶν πρὸ ὀλίγου (ἢ πρὸς ὀλί- ib.
γον) ὑποχωρούντων· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ὑποχωρούντων ἐν
ταῖς ναυμαχίαις.

Μυρίας στ.] Vid. ed. ib.

Καὶ ἀρχῆς] Εἶπεν ἄνω μυριάδας σταδίων παρα- 266, C.
κεχωρηκέναι αὐτοῦ· εἰκότως οὖν οἱ βάρβαροι τουτέστιν οἱ
οικοῦντες τὴν χώραν ἦσαν ἐλεύθεροι· Πηνεῖος ποταμὸς Θετ-
ταλίας ἔξω τῶν τῆς Ἑλλάδος πυλῶν.

"Ομφαλον] Vid. ed., ad quae laudat Geelius V. D. 266, D.
Schol. et Heyn. ad Pind. Pyth. IV, 6.

Ἄντ' ἄλλου τινός] Ὡς ἐπὶ στεφάνου εἶπε, σημαίνων 267, B.
δόξαν καὶ νίκην.

Κατέκλεισε] Vid. ed., Leid. κατακλείσετε — add. Leid. 267, C.

Καλῶς εἶπεν ἐναντιώμασι vid. add. Pariss. ad h. v.,
Leid. καθ' ὑπὲρ pro καλύπτει — βουλομένη — quae in
add. sequuntur inde a: τὰς δὲ τῶν Ἑλλ., desunt in Leid.

Ἀνθελκόντων] Ἄντι τοῦ ἐπισπωμένω καθ' ἑαυτῶν. 267, D.

Αἰγινήτων] Vid. ed. 268, A.

Τὰ ναυτικά πρώτους] Vid. ed. ib.

Κορινθίων] Vid. ed. ib.

Καὶ Θασίων] Vid. ed. 268, B.

Καλούντων δὲ] Πάλιν πρὸς συμμαχίαν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπο- ib.
σιῆσαι θελώντων καὶ μηκέτι εἶναι ὑπηκόων δηλονότι εἰς συμ-
μετρίαν καὶ διὰ τὸ ἱερόν, ὡς φησιν ὁ σ. κ. τ. λ. vid. ed.,
Leid. Ἐλλωτος. —

Ἦν καὶ δ.] Τὸ ἢ ἐταῦθα ἀντὶ τοῦ δι' ὅ' ἐστι· σοφίζε- 268, C.
ται δὲ πάλιν, τὴν γὰρ ἰδικίαν αὐτῆς περιστέλλει, ὅτι, φη-

σιν, ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὑπὲρ αὐτῶν πολεμοῦσα οὐκ ὠργίσθη καὶ ἀπέστη πολεμουμένη ὑπ' αὐτῶν.

- ib. Μεγαλοφυχίας] Νῦν λέγει τὴν καταφρόνησιν, ὅτι οὐκ ἐλυπήθη ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσι.
- 169, A. Χωρίς τοῦ] Ἐπέρβατόν ἐστι· τοῦτο γὰρ πρὸς τὸ χωρὶς ἀποδέδωκεν, ἵνα χωρὶς τοῦ ὑπάρχειν τινὰ γνώμην θαυμάσαι· τοῦτο ταῦτα δὲ (Cant. em. τοῦ τοσαῦτα δὲ, sed f. τοῦ πρὸς τοσαῦτα ex ipso Aristide) τοῦ πολεμεῖν καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ μετὰ τῶν βαρβάρων· τὸ δὲ χωρὶς ἀπὸ κοινοῦ.
- ib. Τῆς δὲ παρασκευῆς] Ἐπέρβατόν ἐστι· χωρὶς τοῦ παρεῖν θαυμάσαι τῆς παρασκευῆς τὴν ὑπερβολὴν καὶ τῆς γνώμης τὴν ἀνδρείαν.
- 169, B. Οὕτω διωκῆσθε] Περιεγένετο, φησὶν, τῶν δύο, ὥσπερ ἓνα μόνον ἔχουσα πόλεμον ἢ Ἑλληνικὸν βαρβαρικόν (f. ἢ βαρβ.).
- ib. Τοῖς ἐνοχλοῦσι] Ἡ γὰρ λέξις τὴν ἀσθένειαν τῶν ἐναντιουμένων ἐδήλωσεν· οὐ γὰρ ἔβλαπτον, ἀλλ' ἠνώχλουν· ὥσπερ, φησὶν, οἱ ἀριθμοί, ἑγὶ μὲν ὀνόματι κέχρηται, πολλὰ δὲ περιέχουσιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων.
- 169, C. Ἐνίκων δ' Αἰγινήτας] Ἐνίκων γὰρ τότε καὶ ἔλαβον τῶν Αἰγινητῶν ναῦς ὁ, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγούργουτος. Αἶγινα δὲ ἐστὶ νῆσος ἐπικειμένη τῇ Πελοποννήσῳ.
- ib. Ἐνίκων δὲ Κορινθίους] Vid. add. Pariss. ad Αἰγύπτων. Leid. Ἀποστάσης Αἰγ. — κατ' Αἰγίνης· οἱ Κορ. βοηθεῖν Αἰγινήταις — βουλόμενοι καταλαμβ. — οἱ φυγόντες δὲ Κορ. — τρόπαιον κατέλαβον — ταύτην sine καὶ — ἢ ἱστορία δὲ κ. τ. λ. vid. ed. — Leid. Μυραΐδου.
- 170, A. Ἀπῆσαν] Τῇ ἀπουσίᾳ τῇ πρὸς τὸν βάρβαρον.
- ib. Αἰγυπτίων χρεῖαν] Ἦγουν συμμαχίαν, ὠφελείαν καὶ τὰ δεύτερα (sic)· ἐκάλεσε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ νομίσει σχολόσαι τοὺς Ἀθηναίους ἐλθεῖν κατ' αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο μὴ λαβεῖν τὰ Μέγαρα.

1) Aristidis lectio h. l. incerta. Nam Scholiastem legisse οἱ ἀριθμοῦντες ipsum Scholion declarat.

Βοηθοῦσιν] Ἐξέρχονται· βοήθειαν γὰρ καλεῖ τὴν ἔξοδον. 270, C.

Ἀκμῆς] Vid. ed., Leid. ὑπεριζῶν. ib.

Προσανμμήκεσαν] Ἀντὶ τοῦ προσηνητλήκασιν ἑαυτοῖς
τουτέστι πεπόνθασιν. ib.

Συσκευασθῆναι τοῦτο τὸ δεύτερον] Τὸ δεύτερον 270, D.
λέγει, ὅτι καὶ δεύτερον ἐπεστράτευσαν οἱ Κορίνθιοι.

Ὡσπερ ἐν δράματι] Vid. ed., Leid. item ἐν γράμμασι. ib.

Ἀντιλαβή] Οἴονει ἀντιλογία καὶ καταφυγή, ἡδύνατο 271, A.
γὰρ ἀμφισβητεῖν τῆς νίκης· ἡ δὲ δευτέρα μόχη τὴν δευτέ-
ραν (sic) ἐβεβαίωσε.

Καὶ τοὶ τοὺς ἀγωνιστὰς] Ὅτι Ἴσθμια ἄγουσιν οἱ Κο- 271, B.
ρίνθιοι τῷ Ποσειῶνι τοὺς ἀθλητὰς ἀναγκάζοντες, φησί,
παλαιεῖν· καὶ τῷ (f. τὸ) τρίτον νικῶν ψηφίζομενοι αὐτοὶ
τρίτης πειρασθῆναι συμβολῆς οὐκ ἐθέλησαν· ἔστι δὲ χαριεν-
τισμὸς τὸ κῶλον· τρίτον δὲ ἠγωνίζοντο διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ
δόξη τύχης εἶναι καὶ προτέρα νίκης (f. νίκη), δευτέρα (f.
δευτέρα) ἐπάλαιον· τὸ δὲ τρίτον πρὸς τέρψιν ἐγίνετο.

Περίπλοις] Ἐπειδὴ οὐκ αἰεὶ οἱ περίπλοι πολέμοι εἰσι, 271, C.
ἀντιδιαστέλλων εἶπε.

Κρατεῖν] Ἐλαβον μὲν γὰρ τὴν Χαλκίδα, καὶ Σικυωνίων. ib.
ἐκράτησαν.

Στρατηγὸς ἐπὶ στρ.] Ἀντὶ τοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλω, ἵνα ib.
δείξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ παρατυγχάνοντος.

Ἐκέκλειστο] Ἀπ' αὐτῶν Ἀθηναίων, ὅτε ἐν Τανάγρα 271, C.
(Cod. Τανάγραις) συνέβαλον Λακεδαιμονίοις· βιάζεται δὲ
τὴν νίκην τῶν Λακεδαιμονίων περιτρέψαι.

Κρισαῖος] Καλεῖται κόλπος ὁ μεταξὺ τῆς ἠπείρου καὶ 271, D.
τοῦ Ἴσθμοῦ.

Ὅποι σ.] Vid. ed. 272, A.

Ἐν Τανάγρα] Vid. ed. cum add. Pariss. ib.

Τοῦ τολμημάτος] Ἴσθμια μάχην εἶπε γενέσθαι καὶ Ἀθη- ib.
ναίοις χαριζόμενος καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰσχυρόμενος.

Ἐδοξαν] Καὶ τοὶ ἔσχον τῇ ἀλήθειμ τὸ πλέον· ἀλλὰ ib.
βιάζεται ὡς ἔφαμεν, τὴν νίκην αὐτῶν ἴσταν δεῖξαι.

Καὶ κινδυνεύει] Ἐζήτηται (Cod. ἐξήρηται) διατὶ μὴ 272, B.
μᾶλλον τοῦτο ἐσιώπησεν ὡς φαῦλον καὶ ἔφυγεν, εἶγε Ἀθη-

ναῖοι ἠτιθήθησαν, ὥσπερ καὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ συμφορᾶς πεποίηται; καὶ λέγομεν, ὅτι ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα συμβάντων σοφίζεται, Λακεδαιμονίων γὰρ τὴν ἀναχώρησιν λέγει φυγὴν, οὔτε γὰρ νικήσαντες παρέμειναν· τὴν δ' Ἀθηναίων νίκην ἐκ τοῦ ἐπεξελεθεῖν Βοιωτοῖς πιστοῦται.

272, C. Βοιωτοὶ] Μετὰ γὰρ τὸ ἀναχωρῆσαι Λακεδαιμόνιοι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν καὶ νενικήκασιν αὐτούς.

ib. Καὶ Λοκροὶ] Vid. add. Pariss., Leid. ὡς μὴ ἀρόντον ἐγκωμίον (l. ἐγκωμίω).

273, A. Ἄνθ' ὧν τῷ Ψεύδεται· οὐ γὰρ τούτου χάριν ἐστράτευσαν, ἀλλὰ βουλόμενοι τὴν Βοιωτίαν κτήσασθαι. σιωπᾶ οὖν τὸ τῆς πλεονεξίας. ἑτέραν δὲ λέγει αἰτίαν τὸν μηδισμὸν.

ib. Ἐτερον δ' ἔργον] Τὸ φιλάνθρωπον βούλεται εἰπεῖν· ὃ καὶ ἴδιον καλεῖ τῶν Ἀθηναίων.

ib. Καὶ δηλοῦν] Ἄνευ γὰρ, φησὶ, τῆς προσηγορίας δηλοῖ τὸ ἔργον τοὺς δράσαντας.

273, B. Τῶν περιοίκων [Τῶν περιοικούντων τὴν Σπάρτην τὴν μητρόπολιν.

ib. Οὐκ ἔφθησαν] Ἐν τούτῳ ἐπεκαλέσαντο τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν τειχομαχίαν τῶν εἰλωτῶν ἀποστάντων· ἀπῆλθον δὲ Κίμωνος ἀντὶ τοῦ στρατηγούντος (sic, f. αὐτῶν στρ.)

273, C. Ὁ καὶ τοὺς παρ.] Ψεύδεται· μεταξὺ γὰρ ἀπέπεμψαν αὐτούς, ὑποπτεύσαντες αὐτῶν τὸ νεωτεροποιῶν.

ib. Καὶ δίκην λαβεῖν] Τοὺς Λακεδαιμονίους περὶ Μεσσηνίων, ὃ ἐστὶ τῶν Εἰλωτῶν. Ἡθὸς λέγει τὴν αἰτίαν· ὅτι ὑπὲρ τὰ τρόπαια τὴν αἰτίαν δεῖ θαναμάζειν, ὅτι κινδυνεύουσιν ἐβοήθουν.

ib. Ἐξεσσι] Ἀντὶ τοῦ δυνατὸν δὲ ἐκ (f. δεῖ ἐκ) τούτου σημαίνεσθαι (sic Gcelius V. D. rescripsit pro σημαίνειν, interpretans colligere, conjicere) τὸ πληθὸς.

274, A. Εἰρήνην π.] Vid. ed.

274, B. Οὐ γὰρ ἦν] Ζητεῖται, πῶς τὴν Εὐβοίαν λαβόντων Ἀθηναίων· ἦν φησὶν, ὅτι οὐδὲν ἀνταπέλαβον; λέγομεν, ὅτι τὴν Εὐβοίαν οὐ παρὰ Λακεδαιμονίων ἔλαβεν, ἀλλ' αὐτὴν παρεστῆσατο (f. ἔλαβον — παρεστῆσαντο)· τοῦτο δὲ σημεῖον

ποιεῖται τοῦ νερικημέναι, ὅτι μὴ δυναμέτων λαβεῖν ἐκείνων τὰ ἑαυτῶν, αὐτῆ ἀπέδωκεν.

Ἀμφοτέρων] Περσῶν καὶ Πελοποννησίων· καὶ Περσῶν 274, C.
μὲν ὁμοῦ μὲν ἐν Σαλαμῖνι, χωρὶς δὲ ἐν Μαραθῶνι. Πελο-
ποννησίων δὲ χωρὶς τῶν συμμαχῶν, ὅτε ἐσέβαλον ἐν τῇ Πελο-
ποννήσῳ· ὁμοῦ δὲ μετὰ τὴν συμμαχίαν ἐν Αἰγίνῃ.

Μόνη δ' ἐκ τῶν] Τοῦτο λέγει νίκην, ὅτι εἰσὶν (sic) 274, D.
ἡγεμονίαν ἔλαβε παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἀντὶ (sic) γὰρ ὁρῶν-
τες αὐτὴν τοιαύτην προσβάλλοτο ἡγεμόνα αὐτὴν ἑαυτῶν.

Οὐ γὰρ ἐξ ὧν] Οἱ γὰρ δεσπόζοντες αἰεὶ δεσπόζουσι 275, A.
τῶν ἡττωμένων.

Τοὺς αὐτοὺς χρόνους] Ἀντὶ τοῦ εἰς καιροὺς τοῖς μὲν ib.
Ἑλλῆσι ἤρεγκε τὴν ἐλευθερίαν, τοῖς δὲ Ἀθηναίοις τὴν ἡγε-
μονίαν.

Αἰρετὸς] Χειροτόνητος ἀπὸ δοκιμασίας. 275, B.

Οὕτω δὲ τούτων] Vid. ed. 275, C.

Μέχρι τινός] Vid. ed. ib.

Τῆς δὲ κοινῆς] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ Πελοποννησια-
κοῦ πολέμου τῶν χρόνων· ῥητορικῶς δὲ ἐπὶ τὴν τύχην ἀνά-
γει τὴν αἰτίαν, ἵνα μὴ ἀπὸ Λακεδαιμονίων αὐτὴν εἴπη προ-
σελθοῦσαν· αὐτοὶ γὰρ δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους ἐνίκησαν
τὴν μάχην· κοινὴν δὲ τὴν τύχην εἶπεν, ὅτι κοινῇ πάντες
ἄνθρωποι σχεδὸν πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν, ἢ ὅτι κοινόν
ἔστι τοῦτο τὸ ἔργον τῆς τύχης κατὰ πάντων ἀνθρώπων, τὸ
μὴ εἶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν τὰ πράγματα, ἀλλὰ κινεῖν· εἰ δὲ τις
εἴποι, τί οὖν ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ οὐκ ἐνεωτέρισαν; πῶς
οὖν ὡς μέγα τι τὸ νῦν λέγει; ἐροῦμεν, ὅτι ἐκεῖ ὀλίγοι πρὸς
ὀλίγους τινὰς ἐμάχοντο, ὅπερ οὐκ ἦν μέγα, ἐνταῦθα δὲ κοι-
νὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρχεν ὁ πόλεμος.

Οὐχ ὧν εὖ ἔπ.] Vid. ed. ib.

Κατασχεῖν] Vid. ed., Leid. item ἐδεῶτο — δίκη. — 276, A.

Ὅτε ἐνίκησεν] Καὶ μὴν Λακεδαιμόνιοι περιεγέγοντο, ἀλλ' ib.
οὐ τὸ τέλος τοῦ πολέμου λέγει, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον, ὅτι
τοὺς αὐτῶν ἔλαβον Ἀθηναῖοι ἀπὸ (s. ἐπὶ) τῆς Σφακτηρίας.

Καὶ μὴδὲν] Ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχαιρε λαβοῦσα καὶ ἀποδι- ib.
δοῦσα ὁμοίως.

- 276, B. Τὰς ἐν Ναυπάκτῳ] Vid. ed., quibus addit Leid.: δύο δὲ οὐσῶν αὐτὸς πολλὰς αὐτὰς ὀνομάζει αὐξῆσαι θέλων.
- ib. Ἄς οὔτε παρὰ] Ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ μικρὸν, ὡς περ μόνον διῶξαι αὐτούς. (Vid. add. P.)
- ib. Οὔτε ὀλίγω] Ἐν μὲν γὰρ τῇ πρότερον (l. προτέρῃ) εἴκοσι ναυσὶ μὲν καὶ ἐν τῇ ὑστέρῃ ἑξ ταῖς αὐταῖς ἐνίκησαν (vid. add. Pariss.).
- ib. Κέρκυραν] Κινδυνεύουσαν ὑπὸ Κορινθίων ἐρρύσαντο.
- ib. Κατ' Ἀμβρακίαν] Ὅτε Ἀμβρακιῶται ἐμαχέσαντο κατὰ Ἀμφιλόχων στρατευόμενοι (add. Pariss. στρατευόμενοι).
- 276, C. Κατ' αὐτὴν δὴ τὴν Πύλον] Τὸν καιρὸν αὐτόν· σημαίνει δὲ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀθηναίων.
- 277, A. Πενταετ.] Vid. ed.
- ib. Οὐκ ἂν διὰ π.] Ἄπαντα τὰ πραχθέντα αὐτοῖς εἴπωμεν.
- 277, B. Ἄλλ' ἐὰν μηδὲν] Τουτέστιν οὐ πᾶσαν πρᾶξιν φιλοφροσίαν σημαίνουσαν, ἀλλ' ἐν πρᾶγμα χαρακτηρίζον φιλοφροσίαν.
- ib. Ἴς δὲ ἐδάκει] Ὁ εἶπεν ἔμπροσθεν τύχην, ἣν (sic. G. pro ᾧ) δαίμονα ἐκάλεσε· βούλεται δὲ ἐπὶ τὰ Σικελικὰ μετελθεῖν, ἔνθα ἠτύχησαν Ἀθηναῖοι.
- ib. Κλυσθῆραι] Ἀντὶ τοῦ κατακλυσθῆναι ταῖς συμφοραῖς.
- ib. Ἐκ τῆς ὑπερορίας] Ἀπὸ Σικελίας, ὥστε βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις Ἀθηναίους· εἰς τὴν ὑπερορίαν δὲ, εἰς αὐτὴν τὴν Σικελίαν.
- ib. Κατὰ συμφορὰς] Οὐ λέγει, ὅτι ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ διὰ τὰς συμφορὰς, ἃς ὑπέμειναν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνας ὑπὸ Συρακουσίων.
- 277, C. Ἐπὲρ τῶν Λίγυσταιῶν] Σοφίζεται ὁ ῥήτωρ· οὐ γὰρ (sic Geelius pro τί, qui idem mox ἐστράτευσαν pro ἐστράτευσεν) ὑπὲρ Λεοντίων συγγενῶν ὄντων ἀδικουμένων ὑπὸ Συρακουσίων δῆθεν ἐστράτευσαν, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐπιθυμοῦντες Σικελίαν κτήσασθαι καὶ τῇ τῶν Λίγυσταιῶν ἐπαγγελίᾳ δελεασθέντες· οἱ δὲ Λίγυσταιοὶ σύμμαχοι μὲν Ἀθηναίοις, βαρβαροὶ δὲ τὸ γένος ἐν Σικελίᾳ οἰκοῦντες.
- 277, D. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ] Ἴνα πάλιν τούτους καταδουλώσωνται· οὐδὲ γὰρ, ὡς λέγει, διὰ τοὺς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνας,

ὅτι ἦσαν ἰδίκηθέντες ὑπ' αὐτῶν· παραλογίζεται οὖν· πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἐπὶ ἤλθοι Καρχηδόνιοι τοῖς Σικελιώταις, καὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ὕστερον ἐπὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἰσοπερ ἀπὸ πάσης] Τοῦτο, δηλοῖ τὸ πλήθος· βουλη- ib.
θεῖς γὰρ σημάσαι οὕτως εἶπε.

Ἀντέπεσε] Ἀντὶ τοῦ ὡς ἠναντιώθη τὰ τῆς τύχης· θέλει 278, A.
δὲ καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ ἐν ἐγκωμίῳ τάξει λαβεῖν· ἐξή-
τηται δὲ περὶ τῆς τέχνης παρακελευομένης ἐν τοῖς ἐγκω-
μίοις σιωπῶν καὶ φεύγειν τὰ φαῦλα· ὁ ῥήτωρ ὁμολογεῖ τῶν
Ἀθηναίων τὴν ἦταν; λέγομεν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ὁμολογεῖ,
ὅτε ἐκ τοῦ νομιζομένου κακοῦ ἔχομέν τι ἀγαθὸν δεῖξαι γενό-
μενον καὶ ἀρετῆς ἐχόμενον.

Ἄλλ' ἀπόντων] Vid. ed. ib.

Βελῶν] Τῶν πρὸς πολιορκίαν ὀργάνων. 278, B.

Μεθεστηκυίας] Ἀντὶ τοῦ ἀπολογουμένης· δύναται δὲ ib.
καὶ ἐπὶ μετοικήσεως ἢ λέξεις νοεῖσθαι, οὕτω γὰρ ἐπιφέρει,
ὅτι τὸσαύτην ἐκεῖ ἀπέστειλαν παρασκευὴν, ὡς μᾶλλον κτί-
σαι Σικελίαν.

Λακεδαιμονίων κ. Β.] Οὐ τῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀλλὰ τῶν ib.
ἐν Ἑλλάδι.

Ἐκ Λεκελείας] Vid. ed. ex marg. Schell., sed Leid. 278, G.
Λακεδαιμόνιοι κώμην, οὕσαν τ. —

Καὶ τῶν οἰκετῶν] Τῶν αὐτομολησάντων· λέγει δὲ δύο ib.
μυριάδας αὐτομολῆσαι (Quis dixit? Thucydidesne, an Ari-
stides, an enarrator, unde excerpta in Leid. servantur?)

Τοῖς βουλομένοις] Ἐπειδὴ οἱ λοιποὶ ἐώρων τοὺς αὐτο- ib.
μολοῦντας οὐ τιμωρομένους.

Περιοσίαν καρτερίας] Καρτερικοὶ προσφέρειν τὰς το- 278, D.
σαύτας.

Ἰσοθ' ἕτερον] Ἐπιτηθείσης γὰρ τῆς πρώτης δυνάμεως ib.
ἐν τῇ Σικελίᾳ καὶ γράψαντος Νικίου, ὡς δεῖται στρατοῦ,
ἀπέστειλαν ἀλλό στρατεύμα καὶ αὐτὸ ἠτήθη.

Καὶ στρατηγούς ἐφαιμίλους] Vid. ed., Leid. item Νικίᾳ,
leg. Νικίου — νεφρίτιν —

- 279, A. Ποία ταῦτ' ἔνεστι] Ἡ σύνταξις οὕτως· τὸ δὲ μηδὲ ὡς ἀντέπεσε τὰ πράγματα ἐφεξῆς, μηδὲ τοσαύτην περιορισίαν καρτερίας ἐνδείξασθαι, ποία ταῦτ' ἔνεστι ψυχῇ παραβλεῖν ἀνθρωπίνῃ.
- ib. Καί τις οὐκ εὐτ.] Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι εἰ μήτε εἴη εὐτύχει (sic), οὐ δύναται ἀξίως θανατώσασθαι.
- ib. Οὐ γὰρ οὖν σιωπήσομαι] Ἐνταῦθα φανερῶς ὁμιλεῖ τὴν συμφορὰν τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ· παραδόξως δὲ ἐπιχειρεῖ τὸ ἀτύχημα τῶν Ἀθηναίων εἰς ἐγκώμιον μεθοδεύων· ἐπειδὴ δὲ ἦσθετο ἄτοπον ποιῶν ἐν ἐγκωμίῳ μεμημένος συμφορῶν ἐπάγει οὐ γὰρ οὖν σιωπήσομαι· τοῦνο γὰρ δείκνυσι τὴν ἀνδρίαν τῆς πόλεως, ὅτι μετὰ τὴν ἥτιαν οὐκ ἐπάρσατο τοῦ πολεμεῖν, οὐδὲ ὑπῆξα (f. ὑπεῖξε) τῇ τύχῃ.
- ib. Ἔτι μείζω] Πρὸς τοῦ (f. τοὺς) φάσκοντας μὴ δεῖν ὁμολογεῖν ἀτυχίαν ἐν ἐγκωμίῳ ἀποτείνεται.
- ib. Τοῖς ὑπολοίποις] Ἐντὶ τοῦ τῷ μετὰ ταῦτα πολέμου· πράγματα γὰρ εἶπε τὸν πόλεμον.
- 279, B. Τὴν μὲν τῶν τρόπων] Vid. add. Pariss., Leid. τὸ τοῦ εὐκόλου — ἔχειν δοκεῖ γὰρ π. ὁ τοῦ τρόπου — δὲ ὁ Θ. — οὐκ ἔτι — addit Leid. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι, τουτέστι παραχωρῆσαι τοῖς Λάκωσι, vid. ed. ad ὑπὲρ τοῦ μηδὲν κ. τ. λ.
- ib. Καὶ τάξιν] Ὑπὲρ τοῦ μὴ εἴξει Λακεδαιμονίοις συντελεῖσαν τὴν δίαίταν.
- 279, C. Ἐπαρχόντων] Διὰ τί λέγει τῶν ὑπαρχόντων; καίτοι εἶχον πολεμίους· ἀλλ' ὑπάρχοντας καλεῖ τοὺς Λακεδαιμονίους μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκιβιάδου ἀποστάντος, ὅπερ περὶ τῶν ἡρώων ἐκρίνετο (Quae emenda ex add. Pariss.) Ἡπειρον δὲ λέγει τὴν Ἰωνίαν· καὶ γὰρ οὗτοι συναπέστησαν Ἀλκιβιάδῃ πρὸς Λακεδαιμονίους.
- ib. Ἔτι δ' ἀγνωμοσύνης] Ἀχαριστίας (Cod. εὐχ.), ὅτι τὸν Πέροσιν ἤγαγον κατ' αὐτῶν, παρ' οὗ ἔσωσεν αὐτοὺς ἡ πόλις.
- 279, D. Μάλα ἀσμένως] Ἀσμένως (Cod. ἀσμένως) ἐπήκουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ Πέροσης, ἐπειδὴ ἐμνησκάκει Ἀθηναίους, ὅτι ἤτιησαν τὸν Ξέρξην τὸν πρόγονον αὐτοῦ.
- 280, A. Καὶ ναυσοὶ] Τὸ ἔχειν πλῆθος ἀνδρῶν, ἐν μὲν γὰρ τῇ γῇ πεζῶν, ἐν δὲ τῇ θαλάτῃ ναυτικῶν· μετὰ γὰρ τὴν νίκην

λθον οἱ Σικελιώται ἐν Λακεδαιμονίᾳ βοηθοῦντες αὐτοῖς, ὥσπερ ἀμειβόμενοι, ἀνθ' ὧν αὐτοὶ συνεμάχσαν ἐν Σικελίᾳ.

Ἦν μὲν οὐδεὶς] Ἡ ἀπόδοσις ᾧδε, περιστάτων δὲ αὐτοὺς ib.
καὶ τὰ ἐξῆς, εἶτα ἀποδέδωκεν εἰπὼν, ἦν μὲν οὐδεὶς, ὅστις
οὐκ ἂν ἤλπισεν.

Ἵτι καὶ τῆς πολ.] Vid. ed. — Leid. αὐτὸ ἄρξαι — 280, B.
ἀλλὰ καὶ κατ. — in fine addit τότε.

Ἄλλοτριωθέντων] Vid. ed., Leid. γενομένων. Addit ib.
Leid. ἐκάλεσε δὲ αὐτὸ, ἐπειδὴ ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πει-
ραιῶς ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν.

Πλὴν Σάμου] Βιάζεται πόλεμον ἔτερον δεῖξαι Μηδικόν· ib.
τότε γὰρ, φησί, μόνην εἶχον τὴν Σάμον.

Κατεστήσαντο] Ἡ ἀπόδοσις ᾧδε, καὶ τῆς πολιτείας 280, C.
κινήσεισης κατεστήσαντο μὲν τὰ οἴκοι.

Ἐκράτησαν] Ἐντὶ τοῦ ἔπαυσαν τὴν τυραννίδα τῶν ib.
τετρακοσίων.

Διέλαβον] Ἐντὶ τοῦ ἐμερίσαντο· λέγει τὴν Κύζικον. ib.

Ὡς ἐτέρῳ προειρ.] Vid. ed.; Leid. κἀκεῖτος τὸ ἐνθ'— 280, D.
μημα ἐν τῷ πρ. — ποιούμενος — ἐν ἧ —

Συμπεσόντες] Ὁ γὰρ Ἀλκιβιάδης αὐτοὺς κατεναυμάχησε. 281, A.

Ἄει μὲν οὖν ἔγωγε] Vid. add. Pariss., Leid. αὐτὴν ib.
τοῖς Λακεδαιμονίοις — Θουκυδίδου ἧ — τὸν κελεύσαντα.

Παρ' ὅσας] Ἐντὶ τοῦ χωρὶς ὧν. διέφθειραν. ib.

Ἐπεισάγοντες (ed. ἐπεισάγοντες)] Ἐντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ib.
τριήρων ιστάμενοι.

Οἱ δ' ἀπὸ τῶν] Οἱ δ' Ἀθηναῖοι· λέγει δὲ ἑντὶ τοῦ 281, B.
οὔτοι δέ· ὁ γὰρ Ἀλκιβιάδης αὐτοὺς κατεναυμάχησε.

Χορηγίαν] Ἐντὶ τοῦ ἀφορμὴν οὐκ ἔχων οὐδὲ χορηγίαν, ib.
πάντα γὰρ αὐτοῖς διέφθαρτο.

Ὡσπερ ἐκ ναυαγίας] Οἱ γὰρ ναυαγῶν περιπίπτοντες, ib.
οὔτε ἦν φοροῦσιν ἔσθητα, (Cod. αἰθῆτα) δύναται σωθαι.

Οἱ δ' ἀπὸ τοσοῦτων] Οἱ Λακεδαιμόνιοι· πλεονεκτι- 281, C.
μῶτων δὲ λέγει τῶν διαφόρων συμμαχιῶν· εἶχον γὰρ βασιλεία
καὶ Συρακουσίους.

- ib. Κατέφυγον] Μετά γάρ τήν ἐν Κυζίκῳ ναυμαχίαν ἐπ' Ἀργινοῦσαις (Cod. Ἀργεννοῦσαις) οἱ Λακεδαιμόνιοι ἡττηθέντες περὶ εἰρήνης ἐπροσβέοντο· παραδόξως δὲ ἀπὸ τῶν συμφορῶν συγκρίνειν ἐπεχείρησε τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν ἀνδρείαν (f. ἀνδρείας), δεχόμενος τὸ δύνασθαι φέρειν τὰς συμφοράς.
- 281, D. Ἐκείνους (ed. ἐκείνους) μὲν γάρ] Ἀντὶ τοῦ ἐκείνους ἀποῦσι· λέγει δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους· βλασφημίαν καλεῖ τὸ ἀνόμιον τῆς συγκρίσεως.
- 282, A. Κρίνονται] Τὸ γὰρ συγκρίνειν οὐκ εἴρηται.
- 282, D. Πῶς τις] Τουτέστιν ὅταν πῶς καὶ ὁ μὴ μαχεσάμενος χωρήσῃ τῆς νίκης τῷ κρείττοτι τῶν Ἀθηναίων.
- 283, A. Τιθεῖσα (ed. διαθεῖσα)] Ἐν Σικυῶνι μετὰ Σικελίας νικήσασι.
- ib. Εἷ τις εἰρήνην] Μετὰ (sic, fort. inser. τὰ) ἐν Σικελίᾳ ἐνίκησε τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ πόλιν ὡς εἰπεῖν· ἐν Κυζικῷ οὖν ἐνίκησεν, ὥστε Λακεδαιμονίους ἐπιθυμῆσαι ἰδεῖν τινα παρακαλέσαι τὴν πόλιν, ὥστε ἄγειν εἰρήνην.
- ib. Ἐν Μιτυλήνῃ] Vid. ed.
- 283, B. Ἄλλα πλεύσαντες] Ὅτε οἱ δέκα στρατηγοὶ νικήσαντες οὐκ ἀνείλοντο τὰ σώματα διὰ τὸν χειμῶνα καὶ θανάτῳ ἐξημιώθησαν· ἡ ἱστορία δὲ φησιν, ὅτι τοσοῦτος χειμῶν γέγονεν, ὥστε τοὺς στρατηγοὺς μηδαμῶς λαβεῖν τῶν πεπτωκότων· διὸ κατηγορήσαντος αὐτῶν Καλλιξέτου καὶ νενικηκότες, τεθνήκασιν ἀκρίτως· ὕστερον δὲ μεταγνόντες Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτον ἀνείλον καὶ νόμον ἔθετο, ἄνευ κρίσεως μὴ κτεῖναι τινα.
- ib. Ὅσαις οὐδ' ἂν] Οὐ διὰ τὸν ἀριθμὸν· ἀλλὰ διὰ τὰς συμφοράς τὰς ἐν Σικελίᾳ συμβάσας· ἐλάττωσι δὲ, ἑκατὸν καὶ ἑβδομηκοντα εἶχον ἐκείνοι, Ἀθηναῖοι δὲ ρση.
- ib. Ἐν δὲ τῷ Καρῷ] Vid. ed.
- ib. Οὔτε τῆς Καλλικῳ.] Στρατηγὸς γὰρ οὗτος ἐνδοξὸς Λακεδαιμονίον ὁ Καλλικρατίδης.
- ib. Ἄλλ' ὥσπερ ἐξαρκούν¹⁾] Εἰς νίκην, τὸ μόνον εἰς τὴν θάλατταν αὐτοὺς ἰδεῖν.

1) Hoc ἐξαρκούν amplexendum est pro vulg. εἰς ἐξαρκούν. Significat igitur ἐξαρκούν cum sufficeret, nota sermōnis elegantia.

Ὅμοῦ τῷ σκηπτῷ] Ὅν εἶπε χειμῶνα, νῦν σκηπτὸν 283, D.
ἐκάλεσε· ἰστέον δὲ, ὅτι ἔφυγε δεθεῖς ὁ Κυλλίξενος καὶ ὕστερον ἐπανελθὼν λιμῶ διεφθάρη.

Ὅτι τὸν ἄνδρα ῥ.] Εἷς γὰρ ὢν (vid. ed. ex marg. 284, A. Schell.) τῶν δώδεκα στρατηγῶν ὁ Κόνων ἔφυγεν αἰσθόμενος κ. τ. λ. — Εὐαγόρα συμμαχοῦντος βασιλεῖ — addit praeterea Leid. κατέλυσε δὲ τὴν δυναστείαν Λακεδαιμονίων ἐν Κνίδῳ· τὴν δὲ ἱστορίαν Ἰσοκράτης λέγει ἐν τῷ Εὐαγόρα· παρόντας λέγει ἐν τῇ μάχῃ, ἀπόντας δὲ καὶ τοὺς μὴ ὄντας ἐν τῇ μάχῃ, ἀλλ' ἀκηκούτας τὴν ἤτταν καὶ εἰρήνης ἐπιθυμήσαντας.

Ὅτι νικῶσα] Οὐ τῷ (sic G. pro οὕτω) πλείονα ἀτυχῆσαι 284, B.
λέγει αὐτὴν νενικήκεναι, ἀλλὰ τῷ (sic G. pro τῷ) φέρειν τὰς συμφορὰς καὶ μὴ ταπεινοῦσθαι.

Τοῦ μὲν οὖν] Τοῦ νικῶν φησι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ κατορθοῦν· χωρὶς ἔστιν ὢν κατὰ αὐτῶν ἔπραξεν Λακεδαιμονίων, δύο ταῦτα ἄλλα τεκμήρια· καλῶς δὲ τὸ ἐν οἷς κατώρθωσε ἢ προσθήκη· βούλεται γὰρ αὐτὴν, καὶ ἐν οἷς ἠττήθη, νικῶν.

Τοὺς ἀντιπολιτευομένους] Ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀντισημνομένους, ἵνα λέγῃ Λακεδαιμονίους· λέγει δὲ, ὅτι χωρὶς ὢν ἐνίκησαν αὐτοὺς Λακεδαιμονίους ἕτερα διττὰ σημεῖα νίκης ἄλλα αὐτῇ ὑπάρχει, ἅτε μόνῃ νενικήκος (sic f. μόνῃ νενικηκῖα) ἐν Μαραθῶνι καὶ ἅ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν Σαλαμῖνι· ἐν ἐκάστῳ γὰρ, φησὶν, ὑπερεβάλλετο πάντας.

Οὐχ ὅσον] Ἀντὶ τοῦ οὐ μικρῶς· ἢ γὰρ μικρὰ ὑπερβολῇ 284, D.
πολλὰναι λανθάνει.

Ὅμοῦ πάντες] Ἀντὶ τοῦ πάντες μικροὶ εἰσὶν εἰς τὸ συγκρίνεσθαι τῇ πόλει· ἐσχημάτισται γὰρ ἡ λέξις· κρείττων δὲ γέροντες τῶν νενικηκότων τῷ φέρειν τὰ δυσχερῆ.

Ἐθρῶν ἅμα] Ἡ συστηματικῶν λέγει ἢ πολλῶν ὁμοῦ γενῶν. 285, A.

Sed hujus sch. verba me permovent, ut apud Arist. voces εἰς ἐξ. transponenda esse censeam, nti ibi legatur, ὡς περ ἐξαρκούν εἰς τὴν θαλ. ἰδεῖν, quasi vero sufficeret, si oculos in mare conjicerent. Similis plane locus est Arist. p. 295, ὡς περ ἀρκούν κρεττῆ νενικηκῖαι.

- ib. "Οστις ου μετὰ] Vid. ed., Leid. συμβάλλοντες.
- 285, B. "Η τις ἢ οὐδείς] Vid. ed.
- ib. "Ισα καὶ ἀήττ.] "Η ὁμοίως (sic) καὶ σχεδὸν ἀήττητός ἐστιν, ἢ παρέλκει ἀτικῶς τὸ Ἴσα (sic).
- 285, C. Οὐδείς γάρ] Βούλεται καὶ ἐν τῇ προαιρέσει τὴν νίκην εἶναι· οἷς ἠττηθεῖσα οὐκ ἐταπεινώσεν ἑαυτήν.
- ib. Λεδούλωται] Κατεδουλώσατο τῷ φεύγειν αὐτὴν τοὺς πάντας.
- ib. Οὐχ ἤττω] Πλέον τοὺς ἀκούοντας τῶν πεπονθότων τῷ ἐπιθυμῆσαι εἰρήνην.
- 285, D. "Η τοὺς ἐν ταῖς] "Υπὲρ τοὺς παρόντας οὕτως (igitur forte, ὡσπερ τοὺς π., οὕτω) καὶ τοὺς ἀπόντας ἐνίκησαν.
- ib. Τὸ τῶν πόλεων] Τὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων.
- 286, A. Οὐκ ἀήττηκον] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνέλαβον, οὐκ ἀνεσώθησαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ναυαγίων τῶν μὴ ἀναφερομένων.
- ib. Ἄλλ' ὡσπερ] Ταῖς γὰρ πόλεσι παρέπεται ποτέ γε ἀκμάζειν, ποτέ δὲ ὡσθενεῖν· ἄνθρωπος δὲ ἐπὶ πᾶν (Geelius V. D. mavult ὅταν) ἀποθάνῃ, οὐ δύναται ἀναξῆσαι.
- ib. Εἰρήνην μὲν γάρ] Ψεύδεται· οὐ γὰρ ἀπηξίωσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἢ τοὺς (Geelius emendat ἤττων) αὐτοὺς ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τοὺς ἰδίους συμμάχους τοὺς Μεσσηρίους αὐτονόμους εἶσαι, διὰ τοῦτο οὐκ ἐβουλήθησαν.
- ib. Ἀναμιχθέντες] "Ο ἐστι κοινῇ πολεμήσαντες μετὰ Πελοποννησίων Θηβαίους.
- 286, B. Τὸ μέγιστον] Ἀντὶ τοῦ μέγα αὐτοῖς ἐβοήθησαν, ὅτε οἱ Θηβαῖοι νικήσαντες ἐν Λεύκτροις ἐξήτησαν αὐτοὺς κατασκάψαι καὶ οὐκ εἶασεν ἡ πόλις.
- ib. Καταιγίς (ed. καταιγίδος)] "Ἔστιν ἀνέμων συστροφή· μιμνῆται δὲ τὸν στρόβιλον, ὅ ἐστι σημεῖον σκοτιῶδες.
- ib. "Η δὲ πύλις] Τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς λέγει· κλοπὴν δὲ εἶπε τὴν νίκην, ἐπειδὴ ἀπόντος τοῦ Κόρωτος μετὰ τὴν νίκην ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγανισμὸν (sic) Λύσανδρος ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων εὐρῶν ἐξήμας τὰς τριήρεις ἐπιθέμενος λαθῶν πως ἀφείλετο.

Τῶν νηῶν (ed. νεῶν)] Νικήσαντες γὰρ Λακεδαιμόνιοι 286, C.
 ἐλθόντες ἠνάγκασαν τοὺς Ἀθηναίους ταῖς ἑαυτῶν χερσὶ κα-
 τασκάψαι τὰ ἑαυτῶν τεῖχη.

Δι' ἐνός] Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει διὰ τοῦ Κόνωτος ib.
 ἐν τῇ Κνίδῳ.

Αὕτη δ' ἐπέστη] Ἦρξε καὶ ἡγεμόνευσεν Ἑλληνικὰ ib.
 δὲ λέγει τὴν ἡγεμονίαν.

Ἡ τὰς εὐπρ.] Βαρὺ γὰρ καὶ χαλεπὸν φέρει εὐτυχίας. 286, D.
 Διέθετο] Ἀντὶ τοῦ διέλυσε λέγει δὲ τὴν τῶν λ' καὶ ib.
 τὴν τῶν υ'.

Ὅρον] Ἀντὶ τοῦ κἀνονα τῆς εὐβουλίας τοῦτο γὰρ εἶπε ib.
 σωφροσύνην, εὐβουλίαν, διότι ἅμα ἐστασίασε καὶ διηλλάγη
 πρὸς ἑαυτήν.

Ἀποφητὶ] Vid. ed., Leid. Ἀθηναῖοι ἐπ. — 287, A.

Μηδέν τι] Ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς πρὸς πλείονας ἀγωνισά- ib.
 μενοι τριακοντα γὰρ, φησὶν, ὄντων τῶν τυραντούντων καὶ
 οἱ δημοκρατούμενοι ἀντιμαχισάμενοι ἑαυτοῖς λ' ἦσαν.

Σωφροσύνης] Ὅτι καλῶς παρεσκευάσαστο τὸ λμης δὲ, ib.
 ὅτι ὀλίγοι ὄντες πρὸς τοσοῦτους ἀντήσαν.

Ὀλίγω μὲν] Vid. add. Pariss., Leid. ἦν καὶ τὸ τὴν 287, B.
 — εἰργασμένον — τὰ κατορθώματα.

Πρὸς τε τὴν Λακ.] Οὐχ ὅτι συνεμάχουν τοῖς λ', ἀλλ' ib.
 ὅτι ἐδάμεισαν αὐτοῖς χρήματα.

Καὶ πρὸς τοὺς] Πάλιν τὴν ἀπὸ χρημάτων συμμαχίαν ib.
 αἰνίττεται.

Τῶν ἐν τοῖς δεινοῖς] Vid. ed. 287, C.

Εἰς λόγους] Εἰς σπονδὰς ταύτην ἐν τοῖς ἄνω εὐβου- 287, D.
 λίαν εἶπε, διὰ τὸ μὴ ἐκμεῖναι (sic f. ἐμμεῖναι) τῇ στάσει.

Μὴ εἶναι διελέσθαι] Ἀντὶ τοῦ μὴ δύνασθαι διακρῖναι, ib.
 ποτέρά ἢ στάσις πατέρα ἐστὶν ἐχθρῶν ἢ φίλων εὐχί.

Αυθεΐσαν] Τὸ τάχος λέγει τῆς διαλύσεως καὶ τὰς σπονδὰς. 288, A.

Ἐπὲρ τῶν ἀνδρῶν] Τῶν Δημοσθενικῶν, τῶν ἐπὶ τῶν λ'. ib.

Καὶ τοὺς Μαρ.] Αὐξῶν αὐτοὺς τοῖς προγόνοις, ἐν τοῖς 288, B.
 (f. τούτοις) συνέκρινεν αὐτοὺς.

Ἐν πλήθει συντάγματος] Πλήθει, οὐχ ὡς πρὸς τοῖς ib.
 βαρβάροις, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς ἐν φιλίᾳ μαχεσσομένους.

- ib. Οὐδ' ὀλίγω] Πάλιν αἰνίττεται εἰς τοὺς πενήκοντα.
- ib. Εὐθηνούσης] Καλῶς πραιτούσης, εὐτυχούσης.
- 288, C. Ἐτέρως] Εὐφήμεως ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶς (Cod. εὐτ.)
- ib. Καὶ τῷ μετὰ τὰς] Τῷ σπέσιασθαι κατὰ (f. μετὰ) τὴν μάχην.
- 288, D. Ἀνεκτῆσαντο] Ἀνέλαβον· ὡς ἐπὶ νόσον δὲ εἶπεν.
- 289, A. Οὕτως ἀκολούθως] Ἀντὶ τοῦ καὶ τοῖς πρώτοις καὶ τοῖς ὕστερον (sic) ἐκάλυψαν τὴν ἐκ τῆς στάσεως συμφορὰν.
- 289, B. Ἄξιον εἰπεῖν] Κατὰ παρίλειπιν, ἀντὶ τοῦ οὐ βούλονται (f. βούλομαι) εἰπεῖν.
- ib. Ἐπὶ τὸν δ.] Vid. ed.
- ib. Τὰς συνθήκας] Τὰς σπονδὰς· ὥμοσαν γὰρ μὴ μνησι-κακεῖν τοῖς λ'.
- ib. Ὅπως ὠμίλου] Ἀντὶ πῶς ἀμονοοῦν ἀλλήλοις.
- 289, C. Ἡ δὲ πόλις] Ἐμφαίνει τὴν ξηνηλασίαν.
- ib. Οὕτω θέσθαι] Ἀντὶ τοῦ καλοῖς καὶ φιλικῶς τὴν κατά-λυσιν τῶν τυράννων· μαρτυρίας (ed. μαρτύρων) δὲ εἶπεν, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Λακεδαιμονίων τῶν ξηνηλατούντων.
- ib. Προπέμψασα (ed. πέμψασα) γὰρ] Οἱ προστάται κ. τ. λ. vid. add. Par'ss. ad τὸ γοῦν Ἄρχ. πλ., Leid. ὑπονοήσαντες pro συναναγκ.
- 290, A. Πρὸς τὰς] Πρὸς τὰς στάσεις τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας.
- ib. Οὐ δὴ] Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς δὴ· ἔστι δὲ τὸ νόημα συλ-λογιστικόν· ἤκοντας δὲ λέγει Λακεδαιμονίους, ὅτι τὸ πα-λαιὸν Λωριεῖς ἦσαν καὶ ἐκ τῆς Βοιωτίας κατήλθον εἰς Πε-λοπόννησον· ἐργάζεται δὲ ἐνταῦθα συγκρίσεις· ἄλλοθεν δὲ λέγει ἤκοντας ἐκ τῆς Λωρίδος.
- 290, B. Καταδειξ.] Vid. ed.
- ib. Πλήν τῶν εἰς τ. π.] Vid. ed.
- ib. Ἡ ταύτη νικίωσης] Ἀποδειξαι βούλεται τὴν Ἀττικὴν τὰ πολέμια ἀρίστην· ἀλλὰ τὸ κῶλον τὸ ἐναρτίον δηλοῖ· ἔστιν οὖν ὑπερβιβασμὸς τὸ σχῆμα καὶ δεῖ ἀναγρῶναι, τῆς πόλεως πλέων (f. πλέον) ταύτη νικίωσης, τοιγέστιν ἐν τῷ μέρει τῶν πολεμικῶν, ἢ τοῖς ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ ἥπερ ἐν ταῖς ἄλλοις.
- ib. Οὐ ταῦτα μόνον (ed. μόνα),] διὰ μακροῦ ἢ ἀπόδοσις· ἔστι γὰρ πρὸς τὸ οὐ δεῖ τοὺς ἄλλοθεν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ] Εἰς αὐτὴν τὴν κίθοδον προσηθύντας, ib.
οὐδὲ τὸ εὖ παθόντας πρὸς εὖ ποιήσαντας ἀμιλλᾶσθαι, οὐδὲ
τὸ τοὺς νόμους ἐτέρωθεν λαβόντας τῆς πόλεως.

Πάσχω δ' ἔγωγε] Πληρώσας (Cod. πληρῶσαι) ἐνταῦθα 290, C.
τὰς συγκρίσεις ἐπιφέρει τὰς λοιπὰς πράξεις, ἀρχάμενος ἀπὸ
τῶν μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Κάλλιστον φαίνεται] Τοῦτο γὰρ ἴδιον τῶν ἐρώντων ib.
(sic Cant. pro ἀρετῶν)· πᾶν γὰρ μέρος τοῦ σώματος ἡγοῦντο
καλὸν εἶναι.

Θεῶν τις ἂν] Μὴ ὡς αὐτὸς δυνάμενος κρίναι τὸ κά- 290, D.
λιον μέρος τῆς πόλεως.

Ἐξ ὧν ἅμα] Vid. ed. ib.

Ἄτοπον] Ἄτοπον λέγει ἀντὶ τοῦ παραδόξου, ὅτι ὑπὲρ 291, A.
ἐχθρῶν τῶν Θηβαίων ἐπολέμησαν πρὸς Λακεδαιμονίους.

Ἐπὲρ Θηβαίων] Ἐνίκησαν γὰρ Ἀθηναίους, καὶ ἄρξαι ib.
τῆς Ἑλλάδος βουλευθέντας (f. βουλευθέντες) κατὰ τῶν ἰδίων
ἐχώρησαν συμμάχων.

Ἐπειδὴ γάρ] Ὅτε τὰ τεῖχη αὐτῶν κατεσκάφη καὶ οἱ ib.,
ἴ' κατέστησαν τύραννοι.

Φρουρὰν ἐπὶ Θ.] Vid. add. Pariss., Leid. παριῶν τὴν ib. 1
— δεῖδεν βοηθήσαι Καδμείαν τὴν ἀκρόπολιν κατέλαβε καὶ
ἐφρούρει τὰ ἐκεῖ.

Ἀμφότερα] Ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀμφότερα εἰς θάνατον ἤγαγε ib.
καὶ ἐπαινεῖσαι παρέσχον (Cod. παρέσχων).

Οὐκ ἐφήσθη] Vid. add. Pariss. 291, B.

Μήτε τεῖχος] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ἀνέστησε. 291, C.

Τοὺς ἀπαντῶντας] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ib.
καὶ ἅμ.

Ἐπομνήματα] Τὴν ἦταν λέγει, ἣν ἔσχον ὑπὸ Θηβαίων ib.
καὶ μᾶλλον ἵνα δείξῃ τὸ φιλόφρωνον τῆς πόλεως, ὥσπερ
δὲ ἔλεγεν, οὐπω τῶν συμφορῶν τῶν οἰκείων ἐπιλαθόμενοι.

Ἐξεληθόντες] Vid. add. Pariss., Leid. ὅτε καὶ τελείως ib.
ἐνίκησαν· ὁ Λύσανδρος δὲ ἐπειδὴ δῆθεν αὐτοὺς ἐνίκησεν ἐν
Αἰγὸς ποταμοῖς, μέγα ἐφρόνει· δύο δὲ ἦσαν οἱ στρατηγοί,
ἀλλ' ὁ Πανσανίας οὐ παρήλθεν ἐν τῇ μάχῃ· ἔστι δ' οὗτος
ὁ Πανσανίας ἀπόγονος τοῦ μεγάλου, τοῦ προδότηου.

- 291, D. Ὠνειροπόλησε] Ἀντὶ τοῦ ἐφάντασθαι νικῆσαι, οὐ μέν-
τοι γε ἦν νικῆσας τῇ ἀληθείᾳ.
- ib. Ἡ μὲν γὰρ εὐθύς] Ἡ ἢ πόλις τῶν Λακεδαιμονίων ἦν
ἐν συμφοραῖς, ἢ ἢ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἀποβεβλήκει· τότε
γὰρ ἤρξαν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν νίκην.
- 292, A. Ἑλληνικῇ] Ἀντὶ τοῦ φιλόανθρωπος· μετὰ γὰρ Θηβαίους
καὶ κατὰ Κορινθίων ἐχώρησαν Λακεδαιμόνιοι· τὸ δὲ Ἑλ-
ληνικὸν ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ σωφρονίσαι πρὸς ἀντιδιαστολήν
τῶν βαρβάρων ἢ καὶ πολεμουῖσι.
- ib. Καταφεύγουσι] Vid. ed.
- ib. Ὅτι οὖν δρῶσαν] Εἴτι δὴ τότε, φησὶν, ἔδρασαν Ἀθηναῖοι
εἰς Κορινθίους, ἀξίαν δίκην οὐκ ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν,
ὅτι καὶ τοῦ πολέμου αἴτιοι αὐτοὶ ἐγένοντο καὶ ἄλλων κακῶν
τοῖς Ἀθηναίοις.
- 292, B. Πᾶς τις ἂν εἴκασεν] Ἀντὶ τοῦ ἐξ ὧν ἐποίησαν εἰς αὐ-
τούς· ἢ δὲ σύνταξις οὕτως· ἦν πᾶς τις ἂν εἴκασεν οὐκ ὄν
ποτε τὴν ἰκανὴν δίκην ἔχειν νομίσαι· ὅτι οὖν τῶσα (sic)
κακὸν αὐτούς· ἢ γὰρ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀπόδειξις ἐστὶ τοῦ
νομίζεσθαι· λέγει τὴν πόλιν κακῶς πᾶν Κορινθίους τοιῆσαι.
- 292, C. Τὸν Ἀροκόρο.] Ἡ ἀρόπολις Κορινθίων ὁ (Cod. ἦ)
Ἀροκόρινθος ἐκαλεῖτο, ὡσπερ ἢ τῶν Θηβαίων Καμεία.
- 292, D. Τῶν Περσῶν βας.] Menda Ap. Mon. religiose ser-
vat Leid.
- ib. Θουλλουμένην] Vid. add. Pariss., Leid. ὅπως ἄν —
σπεύσασθαι ἢ ποιήσῃ αὐτοὺς κατακρ. αὐτῶν.
- ib. Περί ὧν οὐδὲν] Κατὰ ἦθος λέγει· δεῖ γὰρ κατηγορεῖν
τῶν τοῦτο ποιησάντων· ἀλλὰ δεινῶς ἀπολογεῖται ὑπὲρ αὐτῶν
δεικνὺς τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, δι' ἣν εἰς τοῦτο ἤλθον, οὐχ
ἵνα συμμαχήσωσιν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων σπεύσασθαι (me-
liora et pleniora his leguntur in add. Pariss. ad τῶν Περ-
σῶν βασιλεία).
- 293, A. Πότερον ἐκόγτες] Διλήμματον τὸ σχῆμα.
- ib. Εἰ δ' ἄκοντες] Ἐξ ἀμφοτέρων φαυλίζει τοὺς Λάκωνας.
- 293, B. Εἴτε ἐξεπίτηδες] Τὸ μὲν εἶτα παρέλκεται ἀπτικῶς·
ἔστι δὲ ἢ σύνταξις οὕτως· οὐ γὰρ ἂν ἐξεπίτηδες τοιαύτην
αἰσχύνην ὑπέστησαν, εἴγε εἶχον ὅτι χρήσονται.

- Ἐπεὶ δὲ τῆς] Συγκρίνει εἰρήνην πρὸς εἰρήνην. ib.
 Τοσοῦτον] Οὕτως ἀσθενεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι. 293, C.
 Εἰ καθ' αὐτήν] Ἄντι μόνη, δίχα συμμαχῶν. ib.
 Τοῖς τρισὶ καιροῖς] Οὐ τοῖς τρισὶ χρόνοις τῷ προελ- 293, D.
 θύντι καὶ τῷ ἐνεστῶτι καὶ τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ πρὸς τὸ προ-
 κείμενον εἶπε τὸν πρὸ τοῦ πολέμου, τὸν ἐν τῷ πολέμῳ,
 τὸν μετὰ τὸν πόλεμον.
 Δρόμος] Vid. add. Pariss., Leid. Κατ., δρόμος γὰρ λεγ. 294, A.
 Ἄλλὰ μὴν τῆς γε] Ἄυτη γὰρ ἔμεινε διώκουσα μόνη τὸν ib.
 Πέρσην καὶ ἐπεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ μέχρι τῆς Παμφυλίας
 Κίμωνος τοῦ στρατηγοῦ.
 Ἄλλ' αὐτῆς] Ὡς παρὰ τῆς πόλεως ὁ λόγος πρὸς τὸν 294, B.
 βασιλέα· τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς πρὸς τὸν ἵππου δρόμον ἡμέρας
 μὴ καταβαίνειν ἐπὶ θάλατταν.
 Καὶ τοῖς ἄλλοις] Τοῖς (Cod. τοὺς) ἐν Εὐρώπῃ· οἱ 294, C.
 γράψαντες ὥστε βασιλέα συμμαχεῖν τοῖς δεχομένοις τὴν εἰρή-
 νην κατὰ τῶν ἐναντιουμένων καὶ μὴ θελότων αὐτονόμους
 εἶσαι τοὺς Ἕλληνας.
 Ἄρετῃ] Ἄντι τοῦ ἀνδρείου· τὸ δὲ ἀρκούων ἀντι τοῦ 295, A.
 ἀρκούντος.
 Εὐφρεπὲς] Ἄντι τοῦ εὐφημον· τοῦτο δὲ εἶπεν, ὅτι οὐ ib.
 πάντων Λακεδαιμονίων κατηγορεῖ, ἀλλὰ τινὰς εἶπε, δηλῶν
 οὐ πάντας, ἀλλὰ τὸν Λύσανδρον· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν καὶ
 οὐδὲν προστίθῃμι Λακεδαιμονίους δεῖκνυσι αἰτίους, οὐκ
 ὀργισθέντας αὐτῶν (f. αὐτῶ).
 Ἄλλ' ὅμως] Ὅτι τοιαῦτα παρὰ τῶν Ἀθηναίων οὐ πε- 295, B.
 πόνθασιν ἰκνηθέντες, ἀλλὰ φιλανθρωπίας ἔτυχον.
 Ἀποχρῶν] Ἄντι τοῦ ὀποχρῶντος· ἔστι δὲ ἄτικόν. ib.
 Κατὰ τοὺς ἄνω χρόνους] Τοῦ Πελοποννησιακοῦ λέγει· 295, C.
 σημαίνει δὲ τὰς τριακοντούτεϊς σπονδίας.
 Περαιτέρω] Ἄντι τοῦ πλέον οὐδὲν ἐζήτησε. ib.
 Καὶ ταῦτ' ἀπέδωκεν] Ὅτε τὰς τριακοντούτεϊς ἐποίησεν ib.
 σπονδίας.
 Δοκεῖ δ' ἔμοιγε] Λεῖπει τὸ κατορθῶμα· λέγει δὲ τὸ ib.
 ἀποδοῦναι τοὺς αἰχμαλώτους, τοῦτο γὰρ ἐστὶ φιλανθρωπίας·

αὐτὸς δὲ κατασκευάζει αὐτὸ οὐ μόνον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ἀνδρίας.

- ib. "Ὀλως, τὸ τοιοῦτον (ed. τοιοῦτο)] Τὸ μὴ ἀναφέρειν εἰς πάντας τὸ πταῖσμα, καὶ λέγει Λακεδαιμόνιοι· πάντες ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς· νόσοις μὲν γὰρ· δεινότερον (Superiora corruptissima; pro νόσοις μὲν γὰρ ex ipso Aristide lege ὅσοις μὲν γὰρ] Δεινότερον) ἐμφαίνει τῇ ἀποσιωπήσει· σημαίνει δὲ, ὅτι ἐκόλασεν αὐτούς· τὰ γὰρ ἄκρα αὐτῶν ἀπέτεμε.
- 296, A. Τύχης] Vid. ed.
- ib. Ἐξ ἴσου τοῖς] Vid. ed.
- 296, B. Καὶ Λακεδαιμονίους] Vid. add. Pariss. ad οὐδ' ὅτι οὖν, Leid. Ἴνα λέγῃ τὸν Πέρσην, ἵνα μὴ τις εἴποι, ὅτι κ. — πάλιν πρὸς —.
- ib. Κτησάμενοι] Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς· τότε γὰρ ἔλαβον Λακεδαιμόνιοι τὴν ἡγεμονίαν.
- ib. Διεῖλον] Διέκριναν καὶ διώκησαν· διοικήσαντα (297, A.) δὲ λέγει τὸν τοὺς φόρους τάξαντα, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀριστείδην.
- 297, A. Ἀπὸ τούτου] Καλῶς προσέθηκε τὸ ἀπὸ τούτου, ἵνα μὴ τις εἴπῃ, ὅτι δι' ἄλλην αἰτίαν δίκαιος Ἀριστείδης ἐκλήθη.
- ib. Ἦν δι' ἐκεῖνου] Ἦντινα, φησί, δόξαν διὰ τοῦ Ἀριστείδου ἐκτήσατο· λέγει δὲ τὴν τῆς δικαιοσύνης.
- ib. Τοὺς παραδόντας] Τοὺς πιστεύσαντας καὶ ὑπακούσαντας.
- ib. Ὡστε κάλλιστ' ἀνθρ.] Vid. ed., Leid. ἄλλος ἂν οὖν — μετριάζωμεν· δεινῶς δ' ἐνταῦθα ἀπολογία καλεῖ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀδικημάτων, ὧν ἐνίκησαν Ἀθηναῖοι· ἔστιν οὖν καινοπρεπὴς τόπος οὗτος ἀπολογίας, τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῆς Λακεδαιμονίων ἀδικίας ἀπολογίαν ἐκάλεσε.
- ib. Τῶν κατὰ τοὺς καιροὺς] Σημαίνει τὰ περὶ Ἡλείων (leg. Μηλίων) καὶ Σικυωνίων, ἐφ' ὃ (f. ἄ) μετὰ μικρὸν ἔρχεται.
- 297, B. Αἴτιον δ' οὐκ] Ἀπολογεῖται ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτι οὐδὲ ὠμότητα ἠδίκησαν, ἵνα πλέον αὐξήσῃ τὴν Ἀθηναίων φύσιν, ὅτι μὴ ἔχοντες τὴν ὁμοίαν αὐτοῖς φύσιν ἡμάρτανον· τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ μὴ ἐξικνεῖσθαι τὰς φύσεις ἄλλοις τοῦ ἴσου.
- 297, C. Οὐδ' εἰς τρεῖς] Vid. ed., Leid. μετρίως ἤρχον — ἀποβλέπων —.

Ἰσως μὲν οὖν] Ὡσπερ ἀντιπίπτον θεραπεύει τὸ ἐναν- ib.
τίον δοκῶν ποιεῖν.

Καὶ δι' αὐτὰ γε] Τουτέστιν αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα ib.
φαίνομαι εἰρηκῶς τὰ τῶν Ἀθηναίων δι' ἃ λέγω, μὴ δίκαιον
εἶναι συγκρίνειν αὐτοὺς τοῖς Λακεδαιμονίοις.

Ἵσσι' εἴ τις ἀξιοῖ] Ἄντι τοῦ, εἴ τις ἀξιοῖ μηδὲ ἐμοὶ 298, A.
ταῦτα ἐλέγγεσθαι· λέγει δὲ τὸ συγκεκριμέναι ἡγείσθω (sic)
ὅτι οὐκ ἐξεπίτηδες αὐτὰ εἶπον.

Ἵσσι' ἐξ ὧν ἔφρευγον] Ἐφρευγον παραβάλλειν, ἵνα μὴ τὸ ib.
παραβάλλειν ἐλαττώσῃ τὴν πόλιν· ἀνάγκη οὖν παρατιθέναι
καὶ δεικνύειν αὐτῶν τὰ πλεονεκτήματα, διὰ τὸ παριστᾶν
(Cod. παρῆσταν) ἐκ τούτων, ὡς οὐκ ἔστι δίκαιον τὴν κατὰ
τοσοῦτου (sic) προέχουσιν ἑτέραν.

Καὶ δι' ἐκείνου] Ἄντι τοῦ ἐνδοξος γίνεται καὶ ἐπίσημος 298, B.
Παραβάλλεσθαι] Vid. ed. 298, C.

Ἄ μὲν διείλοντο] Τὰ Μηδικὰ λέγει τὰ ἐν Πύλαις, ὅπου ib.
οἱ τριακόσιοι αὐτῶν ἀπέθανον· διείλοντο δὲ τουτέστι διε-
μερίσαντο.

Οὐ μὴν ἄλλ'] Συνεπέρανε τὴν κρίσιν· εἰς ἄλλα δὲ κα- 298, D.
ταβαίνει κατὰ Λακεδαιμονίων γενόμενα.

Δρόμου] Vid. ed., Leid. Ἀλικαρνασσεὺς — 299, A.

Ἐν Λεχαιῶ] Vid. ed., Leid. Λέχαιον λιμὴν ἔστι Κορίν- 299, B.
θου· ἡ δὲ ἴσσι. — ἐπ. κατὰ Κορ. — συνεστρατεύοντο —
νῦν δὲ ἀδ. — ἐν τῷ Λεχαιῶ τῷ λιμένι νενικήρασιν, reliquis
omissis.

Καὶ διέφθειραν] Vid. add. Pariss., Leid. καὶ ἃ ἔφ. ib.
ἐπ. — μετὰ τὸ κόψαι τὴν μοῖραν — τὰ ἐν Ὀρδοῦντι καὶ
ἐν Κρομμύωνι καὶ Οἰνῷ π. εἶλε τὰ φρ.

Τὰ ἐν τῇ (in vulg. deest) Κορίνθῳ] Ταῦτα ἔστι τὰ ib.
Κορινθιακὰ (sic Geelius pro Κορίνθια καὶ) φυλακτήρια
τὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κορινθίων.

Καὶ τὰ τείχη] Ἄ ἦσαν περιβαλόντες αὐτοῖς οἱ Λακεδαι- ib.
μόνιοι τοῦ (Cod. τοὺς) πολιορκῆσαι αὐτοὺς.

Τοὺς ἐν Φλιοῦντι] Vid. ed., Leid. Φλιοῦσα δὲ — quae 299, C.
post διέφθειραν ; dduntur in bomb., desiderantur in Leid.

- ib. *Μαντινέων*] Vid. ed., Leid. ἢ *Σικυωνίων*. δὲ — οὗτοι καὶ *Λακ.* —
- ib. *Καὶ ταῦτα τῶν* (ed. πάντα τὸν)] Ταῦτα διὰ *Θρασυβούλου* τοῦ *Πειραιῶς* ἐπρόθη (sic, f. ἐπράχθη).
- ib. *Τοὺς ἐπιλοίπους*] *Καὶ γὰρ Θηρίμαχον τὸν ἄρμωστὴν ἀπέκτεινεν Θρασύβουλος καὶ τὴν Λέσβον προσεκτήσατο· ἔγνωμεν δὲ πολλὰίς, ὅτι οἱ ἄρχοντες, οὓς κατέστησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν τῷ τέλει τοῦ Πελοποννησιακοῦ ἄρμωστῶν ἐκαλοῦντο, διὰ τοῦ μεθαρμόζειν τὴν δημοκρατίαν εἰς ὀλιγαρχίαν.*
- 299, D. *Τοῦ περὶ τὴν Καδμείαν*] Ὅτε παριῶν ὁ *Φοιβίδας* κατέσχε τὴν *Καδμείαν* καὶ τὴν φρουρὰν κατέστησεν.
- 300, A. *Αἰσχρᾶς*] *Αἰσχρᾶς* μὲν λέγει διὰ τὸν Ἀνταλκίδην, ὅτι τοὺς *Ἰῶνας* παρέχωρησε δι' ἐκείνου τῷ *Πέρσῃ* (f. παρεχώρησαν, vel servato numero sing. δι' ἐκείνης)· *δικαίαν* δὲ διὰ τὸ αὐτονόμους εἶναι τοὺς Ἕλληνας, ἢ ἄλλους (f. ἄλλως) δίκαιον λέγει τὸ ἐμμένειν τὰς συνθήκας ὕστερον συνθεμένους (sic, f. ταῖς συνθήκαις)· τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων καλὰ φησὶ τὴν ἔλευθερίαν.
- ib. Ἔν ἀμφοτέρων] Ὅτε κατὰ (f. μετὰ) τὴν κατάληψιν τῆς *Καδμείας* οἱ περὶ *Χαβρίαν* Ἀθηναῖοι πρὸς *Κλεόμβροτον* ἐπολέμησαν τὸν *Λάκωνα*· αὐτὸς δὲ ἐπιφέρει· ἔστι δὲ ταῦτα τὸ τελευταίους συνθέσθαι, καὶ τὸ *Λακεδαιμονίοις* ἐπεξελεῖν ἀδικοῦσι τοὺς Ἕλληνας· πρῶτον δὲ αὐτοὺς ὑπεδέξαντο, εἶτα ὕστερον ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ὀπλων καὶ ἐβοήθησαν αὐτοῖς.
- ib. *Καὶ οὐ πρότερον*] Ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἠνέσχοντο τοιαύτης εἰρήνης, ἐν ἣ ἐξεδόθησαν οἱ ἄποικοι αὐτῶν τῷ *Πέρσῃ*.
- 300, B. *Καὶ Διονυσίῳ*] *Τῷ Σικελίας τυράνῳ*· λέγει οὖν, ὅτε εἰ μὴ ἐδέξαντο τὴν εἰρήνην, ἀνάγκη ἦν αὐτοῖς τούτοις πᾶσι πολεμῆσαι.
- ib. Ἐπιτήρητον παρεσκευασμένοι] *Τὸ ἀντιπίπτον λῦει, οὐκ ἔδει οὖν καὶ τοῖτοις πολεμεῖν ἕνεκα τῶν Ἰῶνων· λέγει οὖν, ὅτι καὶ τούτοις ἐβουλεύοντο πολεμεῖν· τούτο δὲ καθ' ἑαυτοῦ (ἑαυτοὺς), ἐπεὶ (Cod. ἐπὶ), φησὶ, παρεσκευάσαντο*

πολεμῆν, ὥστε μὴ συγγωρῆσαι μὴ τοὺς συμμάχους εἶχον ἀντιπραίττοντας.

Καὶ οὐδ' οὕτως] Τοῦτο καθ' αὐτὸν, διὰ μέσου γὰρ ib.
ἔστι, καὶ τὸ τοῖς συμμάχοις μέλλοντες πολεμῆν.

Ἄλλὰ τῶν γε] Εἰς Ἰφικράτην (1. Επικράτην) αἰνίττεται· ib.
κατ' ἐγνωσαν δὲ λέγει τὸν θάνατον δηλονότι.

Παρά ταύτην] Τὴν ἐπὶ Ἀνταλκίδου· ἐπανέρχεται γὰρ 300, C.
εἰς ὅπερ ἔλεγεν· ἐπειδὴ οὖν, φησὶ, καὶ κακὴν συνθήμενοι
εἰρήνην ὅμως οὐκ ἐφύλαξαν, ἀλλὰ πρῶτοι παρεβήσαν κατὰ
τῶν Ἑλλήνων στρατεύσαντες.

Φεύγω λέγειν τοῦνομα] Τουτέστιν, εἰς τὴν Καδμείαν, ib.
ὅπερ καὶ ὀπισθεν εἶπε, τὸ Λακεδαιμόνιον (ἢ Λακεδαιμο-
νίων, sc. ὄνομα) δηλονότι· τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα μὴ δόξη
αὐτοὺς διαβάλλειν παρεισφύρων.

Οὐχ ἔν εἶδος] Ἐκ καταθέσεως καὶ ἀναίρέσεως τὸ ἐπι- 300, D.
χείρημα.

Τὴν φυγὴν] Vid. ed. ex Ap. Mon. et marg. Sch. ib.
Ἄντι προσώπου τὴν φυγὴν τὸ πρᾶγμα εἶπεν· ἔδει γὰρ
εἰπεῖν τοὺς φυγόντας· καταλαβόντων γὰρ τὴν Καδμείαν
τῶν Λακεδαιμονίων κατέφυγον Θηβαῖοι πρὸς Ἀθηναίους·
συνθέντες δὲ λέγει, ἀντὶ τοῦ κακουργήσαντες· λέγει δὲ,
ὅτι ἐδίδαξαν αὐτοὺς κ. τ. λ. vid. Ap. Mon. ad πρᾶξιν,
Leid. item δωθάσιιν.

Ἦσπερ δράμα] Καὶ γὰρ ἐν τοῖς δράμασι σκοπῶσι καὶ 301, A.
προμελετῶσι, πῶς καὶ τίνα εἰσελθεῖν δεῖ· πρᾶξιν δὲ λέγει,
ὅτι γυναικείῳ σχήματι εἶπον αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἄρμουςτὰς
εἰσελθεῖν.

Καὶ Βυζ.] Vid. ed. ib.

Καὶ τῆς διὰ τῶν] Μετὰ γὰρ τὸ ἀνελεῖν (sic emend. ib.
Geelii pro ἀνελεθεῖν) τοὺς ἄρμουςτὰς μετεπέμψαντο τοὺς
Ἀθηναίους Θηβαῖοι καὶ οὕτως ἔσχον τὴν πόλιν.

Τὴν προτέραν αὐτῶν ἔξοδον] Ἦν ὑπὲρ αὐτῶν Θηβαῖοι 301, B.
ἦσαν ποιησάμενοι, ὅτε ἐξέβαλον τὴν φρουρὰν αὐτῶν· τότε
γὰρ ὀλίγους ἐπέμψαν μετ' αὐτῶν, νῦν δὲ τελείαν δύναμιν·
προτέρακ οὖν ἔξοδον λέγει τὴν ἐν Ἀλιάρτῳ γενομένην,

ὄτε Λύσανδρος καὶ Πανσανίας ἡγοῦντο Λακεδαιμονίων ἐν Ἀλιάρτῳ ἐν τῇ προτέρα ἐξόδῳ.

- ib. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις] Ἡ προτέρα ἐξοδος τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, ὅτε ἐν Ἀλιάρτῳ συνεμάχησαν Θηβαίους μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Καδμείας καὶ τὴν ἀναίρεσιν τῆς Λακεδαιμονίων φρουρᾶς τῆς διὰ Φοιβίδα καταστάσης, ἐνθα σωθέντες Θηβαῖοι στήλας ἔστησαν περὶ συμμαχίας· εἴτ' ἀποστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους κατέβαλον τὰς στήλας· ἀλλ' ὅμως Ἀθηναῖοι πολεμουμένοις αὐτοῖς ὑπὸ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν ἐν Κορωνείᾳ.
- ib. Καὶ τῶν στήλῳ] Σωθέντες γὰρ ἐν Ἀλιάρτῳ ἐν στήλαις τὴν συμμαχίαν ἀνέγραψαν, ὕστερον δὲ πάλιν καθείλον ὡς ἀχάριστοι, ἐγράφοντο γὰρ καὶ συμμαχίαι ἐν στήλαις, ὡσπερ καὶ δωρεαί· λέγει οὖν, ὅτι οἱ Θηβαῖοι τὰς στήλας τῆς συμμαχίας τῶν Ἀθηναίων καθείλον, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν ἐννοίαν (f. ἄν.) οὐχ ὑπελογίσαντο· τῇ λέξει δὲ θεραπεύει αὐτῶν τὴν ἄνοιαν.
- 301, C. Τοῖς δικαίως] Διὰ τὸ καθελεῖν αὐτῶν τὰς στήλας εἶπεν αὐτοῖς δικαίως κινδυνεύοντας.
- ib. Ἡ τοῖς ἀδίκως] Τοὺς Λακεδαιμονίους λέγει, ὅτι καταδεξώσασθαι (sic, f. καταδουλώσασθαι) αὐτοὺς ἠβούλοντο.
- 302, A. Στρατηγούς τε φοβ.] Vid. ed.
- 302, B. Τῆς ἐν Νάξῳ] Τὴν Χαβρίου φησὶν, ὅτε σὺν ναυσὶ πολιορκῶν Νάξον πρὸς αὐτοὺς ἐνανμάχησε μετὰ Πάρου καὶ Νάξου καὶ κατέδυσσε μὲν κα (in marg. Schell. κδ) ναῦς, δύο δὲ ἀνάνδρους ἔλαβεν, ἄγων καὶ τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπώλησεν ἐπὶ τοῦ πωλητηρίου.
- ib. Περὶ Κέρκυραν] Vid. ed., Leid. παρ' αὐτῆς — ἡκούσας βοηθεῖν. —
- 302, C. Ἐπειδὴ] Ἦλθον γὰρ εἰς τὴν Λακωνικὴν αὐτὴν Θηβαῖοι μετὰ (sic Cant. pro καὶ) τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην.
- 302, D. Τὰ πράγματα] Τὰ πράγματα, φησὶ, τῶν Λακεδαιμονίων οὕτως ἦν, ὥστε δεῖσθαι ἢ τινα τῶν θεῶν συμμαχῆσαι αὐτοῖς ἢ τοὺς Ἀθηναίους κοινωνῆσαι τῶν κινδύνων· αὕξων δὲ τὸ δεινὸν ἐπαινεῖ τὴν Ἀθηναίων ῥοπήν.

Καίτοι ἀφίκτο] Τοῦτο μέσον ἐστὶ, παρεκβολή· κάτω 3ο3, A. γὰρ ἐπιφέρει τὴν ἀπόδοσιν.

Κήρυξ παρά τ. Θ.] Vid. add. Pariss., Leid. ἤλθεν αὐτοῖς ib. ὁ κ. εὐαγγ. νίκη — αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἐγένοντο ἐν τοῖς πρ. πολέμοις, ἐν Ἀλιάρτῳ καὶ Κορωνεῖα· ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, τῶν προσόντων ἀγαθῶν ἢ προσώπῳ ἢ πράγματι τὰ μὲν ἐστὶν ὁμολογούμενα, τὰ δὲ ἀμφισβητούμενα· ἢ οὖν παρελευσόμεθα, ὅταν πᾶν ἄθληλον τοῖς ἀκούουσι τὴν δόξαν ἀμφίβολον ἔχῃ, ἢ λύσομεν φανερωθέντες (f. φανερῶς θέντες) περὶ αὐτῶν ἀντίθεσιν, ὅταν ὁ ἀκροατῆς (sic Geelius V. D. pro ἀκρατῆς) δι' ὑπόληψιν ἐναντίαν ἐνίσταται πρὸς τὰ ἐπαινούμενα.

Κελεύουσα] Ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσα, ἔστι δὲ ἀττικόν· ib. ἐπ' ἀναίρεσει δὲ λέγει ἐπὶ κατασκαφῇ τῆς Σπάρτης (inde lacuna in marg. Sch. κατασκαφῇ suppl., non καταιρέσει).

Εἰ δὲ μή] Ἀντὶ τοῦ εἶπερ περιιδεῖν (sic)· ἔστι δὲ ὁ ib. συνδεσμός συγκριτικός.

Δόξης] Δόξαν λέγει νῦν τὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν· 3ο3, B. ἥλπιζον γὰρ οἱ Θηβαῖοι τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ θείᾳ τοῦ κήρυκος ἡδεσθαι.

Μνημονεύσαντες] Ἀντὶ τοῦ μνησικακήσαντες· ἢ σύνταξις 3ο3, C. οὕτως, ἀλλὰ νομίσαντες αὐτοῦ εἶναι καλῦσαι ἂ πείσονται Λακεδαιμόνιοι.

Περιοφθέντες] Τουτέστιν παραθέντες. ib.

Ἀκολουθοῦντας] Ἀντὶ τοῦ ὑπακούοντας, ἐν ὑπηκόων ib. τάξει οὐχ ἀπλῶς δὲ λέγει ἀλλ' ἐπὶ (f. ἐπεὶ δόξαν) ἦν ἢ (sic, fort. μή) στρατηγεῖν ἐν πολέμῳ, δυνάμενοι οὖν αὐτοὶ, φησὶν, τὴν στρατηγίαν ἔχειν, ἅτε παρακαλούμενοι βοηθεῖν αὐτοῖς, ἐπὶ τῇ ἴσῃ τιμῇ ἐδέξαντο, ὅ ἐστιν ἴσον ἀξίωμα ἔχειν συμμαχίας.

Ἦσθέντας] Vid. ed., Leid. κακῶς, pro quo irrepsit 3ο3, D. καλῶς. —

Καὶ τὰ λοιπὰ] Λεῖπει ἢ εἰς, ἵνα ἦ, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ 3ο4, A. τῆς Πελοποννήσου, πᾶσαν γὰρ ἐζήτουν λαβεῖν· ἢ τὰ λοιπὰ λέγει τοὺς συμμαχοῦντας Θηβαίους Λακεδαιμόνιοις· ἔχον γὰρ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς συμπράττοντας ἑαυτοῖς μετὰ Θηβαίων τινάς.

ib. Συνέδριον] Τουτέστι βουλευτήριον· σημαίνει δὲ τὴν ἡγεμοσίαν, ἴδιον γὰρ τῶν ἀρχόντων πόλεως τὸ συνέδριον εἶναι παρὰ τοῖς τῶν (sic) ἀρχομένων·

504, B

Θαυμάζω τοίνυν] Διαβάλλουσί τινες τὸν Ἀριστείδην διὰ ταύτην τὴν ἀντίθεσιν· οὐ γὰρ ἔδει, φησὶν (f. φασίν), ἐν ἐγκωμίῳ μεμνησθαι συμφορῶν καὶ ἐγκλημάτων, ἐγκώμιον δὲ ἐστὶν αὐξήσις τῶν προσόντων ἀγαθῶν· πρὸ τοῦτο οὖν διπλοῦν ἐστὶ τὸ τῆς λύσεως θεώρημα· τινὲς γὰρ τῶν τεχνικῶν παντοίως ἀναιροῦσι τὸ μεμνησθαι τοιούτου τινὸς ἐν ἐγκωμίῳ· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι δεῖ μὲν τιθέναι τὰ λυπηρὰ, ἵνα μὴ τῇ σιωπῇ βεβαιώσωμεν τὰ ἐγκλήματα· ἐκάτερον δὲ θεωρημάτων ἰσχυρόν· ἡμεῖς δὲ φαμεν, ὅτι ἐὰν ἰδιώτου ἐνὸς ἐγκώμιον ποιώμεθα, δεῖ σιωπᾶν τὰ λυπηρὰ, οὐδὲν γὰρ θαυμαστόν, ἓνα ἄνδρα εὐρεῖν ἀναμύρτητον· ὅταν οὖν πόλιν ἐγκωμιάσωμεν, καὶ ἀνάγκη διὰ τὸ πλήθος τῶν πραγμάτων εἶναι λυπηρὰ· θετέον τὰ τοιαῦτα καὶ λυτέον, καὶ οὐκ ἴδιον ἑαυτοῦ ἡμῶν τοῦτο λέγομεν (sic, f. αὐτῶν ἡμῶν, an vero αὐτοῦ ἡμεῖς?), αὐτοὶ γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν τοῦτο ἡμᾶς διδάσκουσιν· ἰδοὺ γοῦν καὶ αὐτὸς Ἀριστείδης διδάσκει ἡμᾶς τὸ θεώρημα, ἄλλωστε εἰ μὴ δὲ ἰδιώτου ποιεῖ τὴν κρίσιν, ἀλλὰ πόλεως καὶ ταύτης πρεσβυτάτης τῶν Ἑλληνίδων· εἰ δὲ τις εἴποι, πῶς οὖν ἐν τῷ Βουσίριδι εὐρίσκομεν ἀντίθεσιν καὶ ταῦτα ἐνὸς ὄντος καὶ οὐ πόλεως ὄντος τοῦ ἐγκωμιαζομένου; λέγομεν, ὅτι βασιλικὸν ἦν τὸ πρόσωπον καὶ μέγα, διὸ ἠναγκάσθη ὁ Ἰσοκράτης κἀκεῖ θεῖναι ἀντίθεσιν, ἵνα τὸ ἄδηλον ποιήσῃ ὁμολογούμενον, ἄδηλον γὰρ ἦν, ἐὰν (f. εἰ, vid. proll. Sop.) ὁ Βούσιρις αἴτιος ἐγένετο τῶν τοιούτων ἀγαθῶν Αἰγυπτίοις· καὶ διὰ τῆς λύσεως ἀποδείκνυσιν, ὅτι οὐδεὶς τούτων ἄλλος αἰτίος ἐστίν, εἰ μὴ ὁ Θεῶν παῖς ὢν ὁ Βούσιρις. (Hoc demum scholion innuere videtur Sopater in proleg.)

ib. Μηλίῳν καὶ Σκ.] Vid. ed., Leid. ἐν τῷ δΨ. —

ih. Ταῦτα κατηγοροῦσι] Ἀντι τοῦ ἐγκυλεῖν καὶ ὀνειδίσειν· οὐχ ἀπλῶς δὲ ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι οἱ ταῦτα λέγοντες ἄγνωστοι τῆς πόλεως τὰ ἐν γῆ καὶ θαλάττῃ πλεονεκτήματα.

Οὐδὲν ὡς ἔοικε] Συλλογιστικῶς νῦν ἀγωνίζεται· δοκεῖ 304, C.
δὲ τὸ αὐτὸ λέγειν· λέγομεν, πᾶσιν μὲν λέγει πάντα τὰ
πεπραγμένα αὐτῇ, συμβάντα δὲ τὰ περὶ Μηλιῶν καὶ
Σκιωναίων.

Γνωρίζεται] Ἐντὶ τοῦ ἀγροῦσιν αὐτῆς τὰ ἴδια, ἀφ' ὧν 304, D.
γνωρίζεται.

Εἰ δὲ τὰ συμβάντα] Οὐχ ὅτι, φησὶν, ἄδικόν ἐστι τὸ ib.
συμβάν, διὰ τοῦτο μέφονται, ἀλλ' ὅτι ἀνάξιον ἐγένετο τῆς
φιλανθρωπίας τῆς πόλεως.

Προσκείσθω γάρ] Vid. add. Pariss., Leid. συμβαίνει pro 305, A.
σημαίνει — ἀλλ' ὅταν καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα, τότε ἐγκλημα.

Εἰ μὴδὲ ιδιώτου (Cod. μὴ δι' ἰδ.)] Ἐντὶ τοῦ ἐνὸς ἀν- ib.
δρος, ἰδοῦ δὲ καὶ αὐτὸς δηλοῖ, εἰ ἔστιν εἰς ἀνὴρ ὁ ἐγκω-
μιαζόμενος, δεῖ παραλιπεῖν ἢ ἔσχεν ἐλάττωμα.

Οὐκ ἔρω πᾶς] Vid. ed., Leid. δόξας — τὰ περὶ — 305, B.

Εἰ τοῦτο] Τῆς ἀρχῆς δηλονότι· μεταστατικῶς δὲ ἀπο- 306, A.
λογεῖται τῆς ἀρχῆς τὴν αἰτίαν, ἄγων ἐπὶ φύσιν τοῦ πράγματος.

Τὸν τῆς ἰσότητος] Καὶ ἔξω τῆς ἰσότητος νόμου, ἃ ἔστιν ib.
αὐτός (sic).

Τοῖς οὐδὲν δεομένοις] Εἰσὶ γὰρ πολλὰς ἀνθρώποι μὴ 306, B.
δεόμενοι νόμων· ἢ τῶ οὐκοθεν νοεῖν τὸ δίκαιον ἢ τῶ ὅμοιον
εἶναι τὸν τρόπον.

Ἄ γὰρ περὶ Μιτυλ.] Ἐντὶ τοῦ οὐδεὶς ἀν οὔπω, πρὸς 308, B.
ὃν ἐξ ἀρχῆς ἐβουλευσατο, μετέγνω, ἃ, φησὶ, περὶ Μιτυλη-
ναίων μετέγνωσαν καίτοι ἠδίκηκότων καὶ ἀξίων δοῦναι δίκην·
τίς οὕτως ἀπ' ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἠδίκηκόσιν, ἀλλὰ φίλιως
ἔχουσι προσηνέχθη (sic), τουτέστιν ἃ περὶ (f. παρὰ) τῶν φί-
λων τοῖς φίλοις ἐστὶν ὀφειλόμενα, ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἐχ-
θραν καὶ τιμωρίαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Μιτυληναίοις μετα-
γνόντες ἐβουλευσαντο.

Ἄ μὲν τῇ πρ.] Vid. ed., Leid. τούτου — addit Leid. 308, C.
ὡσπερ δὲ ἀντιπίπτον λύοι, ἵνα μὴ τις εἴπη, καίτοι θάνατον
αὐτῶν κατέγνωσαν.

Ἐκάλυπεν] Ὅτε Λακεδαιμόνιοι ἐστράτευσαν κατ' αὐτῶν, 309, C.
Φοιβίδου καταλαβόντος Θήβας, μετὰ δὲ Πελοποννησιακῶν,
ἠνίκα ἐξελεθόντες ἐν Ἀλιάρτῳ αεσώκασιν αὐτούς.

- ib. *Οἷα Κορ.] Ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς· τείχη δὲ λέγει κ. τ. λ.; vid. add. Pariss.*
- ib. *Καὶ τὰς μετ' ἐκ.] Ὅταν (τ. Ὅτε) Θηβαῖοι νικήσαντες κ. τ. λ. vid. add. Paris. ad Οἴους, Leid. ἀνελεῖν pro ἀνελεῖν. —*
- 309, D. *Μαντίνεια] Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἐν ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ὅτε Θηβαῖοι μετὰ τὰ Λευκτρικά ἐζήτουν αὐτοὺς ἀνελεῖν· οὐχ ἀπλῶς δὲ εἶπεν ἱππομαχίαν, ἀλλ' ὅτι ἱππικώτατοι ἐδόκουν εἶναι μόνοι Θηβαῖοι, καὶ αὕτη ἦν περὶ τοὺς πολέμους αὐτῶν ἡ δόξα· λέγει οὖν, ὅτι ἐν ᾧ προέχειν ἐνόμιζον, ἐν τούτῳ ἠττήθησαν· ἡ δὲ σύνταξις οὕτω, τῇ περὶ Μαντίνειαν ἱππομαχίαν.*
- 310, A. *Κεφάλαιον] Ἐνταῦθα ἐπλήρωσε τὴν δοκοῦσαν ἀντίθεσιν.*
- ib. *Διονυσίου] Vid. ed.*
- ib. *Ἐπάρχοντος] Καλῶς ἡ ἐπὶ πρόθεσις, πρὸς γὰρ τῷ ἄρχειν τῆς Σικελίας καὶ ἄλλων πόλεων ἦρχε.*
- 310, B. *Τοὺς προσοίκους] Vid. ed., Leid. λέγει. —*
- ib. *Ἀπὸ Σικελίας] Ὁ Χαβρίας ἦτοι Τιμόθεος. — Καταναυμαχθέντων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων ὑπ' Ἰφικράτους ἔδοξε τῇ εἰρήνῃ θῦσαι.*
- 310, C. *Οὐ τύραννον] Τοῦτο εἶπεν, ὡς τῶν Λακεδαιμονίων διὰ τοῦτο ἐπαγομένων Διονύσιον.*
- 310, D. *Καὶ γὰρ τοι πάντες] Μεταβαίνει ἐπὶ τὰ Φιλιππικά· ἀκολουθεῖ ταῦτα τοῖς χρόνοις.*
- ib. *Τοὺς μὲν ὑπερεῖδε] Λαμβάνει τὸν μὲν καὶ ἄλλων, τὸ δὲ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους μᾶλλον· τότε γὰρ ὡς ἀσθενῶν κατεφρόνει τῶν Λακεδαιμονίων Φίλιππος.*
- 311, A. *Ὡσπερ ὄρον τινα] Ἀντὶ τοῦ ὡσπερ κανόνα τινα, ὅστις λέγει τὸ ζητοῦντα δουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα Ἀθηναίους πολεμεῖν.*
- ib. *Τοῖς δ' ἐν πατρίδος] Χαλκιδεῦσι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ μετὰ Χαιρώνειαν Εὐβοέων τισί.*
- ib. *Τὸ σύμβολον] Οἷον τὸ πρόσρημα τὸ Ἑλληνικόν, τὸ καλεῖσθαι Ἑλληνας, ἢ τὴν ἐλευθερίαν, ἐπειδὴ φαίνονται Ἑλληνας ὑπὲρ αὐτῆς οἱ μάλιστα πρὸς πάντας ἀγωνισάμενοι.*

Ἐκλίναν] Ἀντὶ τοῦ ἔπεσον, ὡς ἐπὶ τείχους εἶπε, τεῖ- 311, B.
χος ἦν τῶν Ἑλλήνων τῶν Ἀθηναίων ἢ πόλις· οὐκ εἶπε
δὲ ἀπέκλινεν ἢ τύχη πρὸς Φίλιππον, ἀλλὰ τὰ πράγματα
ἐκλίναν, ἵνα ὑψωσι τὸν Φίλιππον.

Οὐ γὰρ πρότερον] Μετὰ γὰρ τὰ ἐν Χαιρωνεῖα τῆν ib.
εἰρήνην Ἀθηναῖοι παρεδέξαντο κ. τ. λ. vid. add. Pariss.,
Leid. πολίτην παρεδέξαντο. —

Γένει πολέμου] Ἀντὶ τοῦ γενικούς· λέγει δὲ οὐκ ἀπλῶς 311, D.
γενικούς, ἀλλ' ὅτι ἕκαστος ἔχει ἐν ἑαυτῷ πολλοὺς ἰδίους.

Θηβαίους] Ἀπὸ κοινοῦ ἔσωσεν, ὅτε κατέλαβον τὴν 312, B.
Καδμείαν.

Εὐβοέας] Vid. ed. ib.

Ἀπὸ Θηβαίων] Vid. ed. ib.

Καὶ τὴν χώραν] Vid. ed. ib.

Ἀνθις Εὐβοέας] Vid. ed. 312, C.

Χαλκιδέας] Λέγει τοὺς Ὀλυνθίους· εἶπε δὲ τὸ κατ' ib.
αὐτήν, ἐπειδήπερ ἐπεμψαν Χάρητα τὸν στρατηγὸν αὐτοῖς
πρὸς βοήθειαν· ὁ δὲ ὑστερήσας ἀπαίλεσε τὴν Ὀλυνθον.

Ἰσοπερ ἄγαλμα] Τὸ ἄγαλμα μεῖζον τῆς εἰκόνης· οὕτως ib.
οὖν, φησὶν, εἶδει τιμᾶσθαι τὴν πόλιν.

Τὸ πρυτανεῖον] Τόπος σιτήσεως καὶ εὐεργεσίας· ὅπερ 312, D.
οὖν, φησὶν, τὸ πρυτανεῖον τῆ πόλει, τοῦτο ἢ πόλις τῆ
Ἑλλάδι.

Τῶν τροπαίων] Τρόπαιον μὲν καὶ ἐπίγραμμα καὶ ib.
νίκην μόνον σημαίνει· ἢ δὲ ὑπόθεσις καὶ αἰτία τοῦ πολέμου
τὴν γνώμην δηλοῖ, μεθ' ἧστινος χωρεῖ, εἴ τε δίκαιος ἢ
ἄδικος ἢ καλὴ ἢ αἰσχροῦ.

Καλλίους αἰεὶ] Ἀντὶ τοῦ καλλίους τῶν τροπαίων τὰς ib.
αἰτίας τῆς μάχης παρέχουσα, οἷον τὸ ὑπὲρ ἐχθρῶν ἀγανί-
ζεσθαι (Cod. τὰ ὑπὲρ ἐχθρῶν ἀγανίζεται)· ταῦτα δὲ πάντα
τὴν φιλανθρωπίαν αὐτῆς (Cod. αὐτοῦ) δείκνυσιν.

Ἐν μὲν τοῖς ἄνω] Ἐπὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου συνέ- 313, A.
θεντο Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ δόξαντα μετὰ τῶν Ἀθη-
ναίων· ἢ δὲ δόξα ἦν, ἐὰν νικήσωσι τὸν πόλεμον, δεκατεῦ-
σαι τοὺς Μηδίσαντας, ὅ ἐστιν δέκατον μέρος ἀνελεῖν· ἐβού-
λοντο οὖν μετὰ τὴν νίκην οἱ Λακεδαιμόνιοι πληρῶσαι τὰ

δόξαντα, καὶ Ἀθηναῖοι κεκωλύκασι· τινὲς δὲ λεγουσιν, ὅτι Θεμιστοκλῆς ἐκώλυσεν (Vid. add. Pariss. ad συνθηκῶν).

- 313, C. Ὡν δ' οὐδείς] Ἐνταῦθα παραδόξως βούλεται καὶ αὐτῶν τῶν λόγων τῶν Ἀττικῶν εὐρετιᾶς αὐτοὺς γεγονέναι, καὶ εἰς τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἐλθεῖν· καὶ γὰρ ὡσπερ Θεμιστόν μοι φαίνεται λόγοις τὰς πράξεις (Cod. ταῖς πράξεσι) κοσμηῆσαι, οὕτω καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐν μέρει μὴ παρελθεῖν τῇ μνήμῃ· κυρίως εἶπε τοῦτο τὸ τρόπαιον ἀναίμακτον τὸ ἄνευ αἵματος καὶ σφαγῆς· λέγει δὲ τὸ πάντα νικῆσαι καὶ ὑπερβαλέσθαι τοῖς λόγοις τοὺς τῶν ἄλλων λόγους.
- 514, A. Ὅμοφίλων] Ἐνταῦθα καλεῖ πᾶν τὸ ἀνθρώπινον γένος Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.
- 314, B. Ἀμφισβητήσιμον] Ἄντι τοῦ ἀμφίβολον· προεῖται (sic) δὲ τοῦτο ἦδη, ὅπου Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν τῇ ἀληθείᾳ Λακεδαιμόνιοι· ἐβιάσατο δὲ ὁ Ἀριστείδης τοῦτο τὸ τρόπαιον δεῖξαι φωνῆν τῶν Λακεδαιμόνιων.
- ib. Τὴν ἐν Μαραθῶνι] Εἶπε τὴν ἐν Μαραθῶνι καὶ οὐ τὴν ἐν Σαλαμῖνι, ἐπειδὴ ἐκεῖ μὲν ποινῇ νενικήκασιν, ἐνταῦθα δὲ μόνοι.
- ib. Ἦν Διὸς π.] Vid. ed., Leid. φιλογενῶς τε. —
- 314, C. Δίαιταν καὶ φωνήν] Φωνὴν λέγει τὴν Ἀττικὴν, ἀπέκλινε δὲ ἀντὶ τοῦ ἔρεψεν (f. ἔτρεψεν), οἰονεὶ πᾶσαι αἱ πόλεις τὸ τὰ (sic) τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἀττικῆς ἠρόσθη φωνῆς· δύναμιν λέγει τῆς πόλεως τὴν ἀρχήν· τοῦτο δὲ εἶπεν ἐπειδὴ ἔθος εἶχον οἱ ἄρχοντες φοβούμενοι περὶ ἀποστάσεώς τινος πόλεως δύναμιν ἐγκαθιστάναι, ὅπως μὴ ἀποστῇ ἀλλὰ πρὸς ἀνάγκην ὑπακούσῃ.
- ib. Καὶ οὔτε Ἡρακλέους] Δείκνυσι τὸν Ἀττικὸν ἔρωτα τῶν λόγων καὶ ὑπὲρ τὴν οἰκουμένην τυγχάνοντα, μᾶλλον δὲ οὐ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σημάναι βούλεται, ἀλλὰ τοὺς δυσχερεῖς τόπους.
- ib. Λιβύης κολωνοῖς] Εἶπεν ἀντὶ τοῦ τὴν Λιβύην, ἔστι δὲ περιφραστικόν· τὸ δὲ ὀρίζεται ἀντὶ τοῦ περατοῦται καὶ τέλος ἔχει, τουτέστιν, οὐδὲ μέγχι Λιβύης πέρασ ἔχει.

Βοσπόρῳ ὀποτέρῳ β.] Vid. add. Pariss., Leid. τῷ ib.
πόντῳ, καὶ Θράκιος ὁ ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἐνθα ὁ Λεύκων.

Καὶ τοὺς νομείας] Τὸ ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττυνος. 315, A.

Τῶν παρ' ὑμῶν πρώτων (ed. ὑμῖν)] Τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ 315, B.
οἱ πρωτεύοντες ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀθη-
νας παραγίγνεται λόγων ἕνεκα.

Τὰ ἐπὶ Θράκης] Τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ πολλοὶ αὐτῶν 315, D.
ἤρξαν, ὡσπερ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Φίλιππος.

Παρ' ὑμῶν παραβάλλειν] Καλῶς τοῦτο, πρὸς Ἀθη- 316, B.
ταίους γὰρ παραβαλλόμενοι δοκοῦσιν ἀπαίδευτοι, πρὸς ἐτέ-
ρους δὲ οὐ.

Καιρεῖς καὶ τόποις] Δικαστηρίοις καὶ ἐκκλησίαις καὶ ib.
θαλάμοις καὶ τάφοις.

Καὶ δι' ἴσου] Πρὸς πόλεμον καὶ πρὸς εἰρήνην ἰκανή 316, C.
ἔστι· τὸ δὲ δι' ἴσου πρέπει ἀντὶ τοῦ ὁμοίως ἀρμόζει,
ἐπειδὴ οὐ δυνάμεθα λέγειν, ὅτι ἐν τῷδε μὲν πρωτεύει, ἐν
ἄλλῳ δὲ ἡττῶται.

Διὰ πάντων ἀγῶνος] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. ib.
ὡς πέφυκε δι' ὅλου τὸν ἀγωνιστικῶς ἔχοντα τὰ ὑπ. — τὸν
τόνον καὶ δρόμον καὶ τὸ κράτος· (ταῦτα γὰρ σχήματά
ἔστι τοῦ λόγου τοῦ ἀγωνιστικοῦ καὶ ὁ τόνος καὶ ὁ δρόμος·
τόνον δὲ λέγει τὴν σφοδρότητα, παρὸ καὶ σύντονα· δρό-
μον δὲ τὸ εὐτροχον καὶ στρο. τ. λ., διὰ πάντων τῶν ἀγω-
νιστικῶν ἔφη, ιουτέστι δι' ὅλου τοῦ δικανικοῦ (Cod. τὸ
δικανικόν) πρὸς ἀντιδιαστολήν — ἐν τούτῳ προ ἐπὶ τούτοις. —

Κράτος] Τουτέστι τῆς δυνάμεως· σημαίνει δὲ τῶν ἐπι- ib.
χειρημάτων.

Μετέχει] Τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντέπιπτεν αὐτῷ, ἀλλ' οὐκ 317, A.
ἔχει τὴν Ὀμηρικὴν ποιήσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ, φησὶν, Ἀττικῇ
(Cod. Ἀττικῇ) πάλιν (f. ἔμπαλιν) τυγχάνει.

Τῆς ἀποίκου πόλεως] Τῆς Χίου λέγει ἢ Κολοφῶνος ib.
ὅθεν Ὀμηρος εἶναι νομίζεται, ἀποίκος δὲ αὐτῆς Ἀθηναίων.

Καὶ οὐς οἱ παρ'] Καλῶς τοῦτο προσέθηκεν· ἐπειδὴ ib.
γὰρ εἶδεν, ὅτι οὐ μόνον οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσι τοὺς λόγους,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, λέγει δὲ, ὅτι παρὰ τῶν Ἀθηναίων πάντες
ἐδέξαντο.

- 317, B. Διαφέρει (ed. ἀναφέρει)] Ἀντί τοῦ ἀναφέρει ἔχει.
 ib. Ξενία] Vid. ed.
- 317, C. Καὶ τοῦτ' ἔχει (ed. ἔχοι)] Ἀντί τοῦ κἂν ἄλλος ἐπι-
 θυμῆ λόγων ἔχειν (f. μετέχειν), καὶ τούτους ὡςπερ τὰ ἄλλα
 χαρίζεται.
 ib. Πρώτερον μὲν] Παραβάλλει τοὺς λόγους ἐνταῦθα τῇ
 τελετῇ τῶν μυστηρίων.
- 318, A. Εἰσφορῶν] Vid. add. Pariss., Leid. ὡς καὶ συγκρ. —
 ἔκφορα τοὺς λόγους κατὰ τινας· καλῶς δὲ τὸ πρεπούσαις
 εἰσι γόρ κ. τ. λ.
 ib. Ἰύγγι] Vid. ed.¹
- 318, C. Ἄξιον τοίνυν] Ἐντεῦθεν οἱ ἐπίλογοι· λέγει δὲ τὸ τῆς
 αἰδοῦς τῆς (Cod. τῶ) τιμῆς παρὰ πάντων τυγχάνειν.
 ib. Τῆδε τῇ πόλει] Τούτέστι καὶ ἐν ταῖς εὐτυχίαις.
 ib. Τῇ περὶ Χαιρωνείαν] Ἀμφοτέρους γὰρ ὁμοῦ ἐν τῇ
 Χαιρωνείᾳ νενίκηκεν· ἔστι δὲ τόπος οὗτος τῆς Βοιωτίας, ἔνθα
 συνέβαλε· φρουρὰν λέγει τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, ὥστε
 πρὸς ἀνάγκην δουλεύειν.
- 319, A. Κατὰ χώραν] Ἀντί τοῦ ἐπὶ ἡσυχίας· οὐκ εἶπε δὲ φόβῳ,
 ἀλλὰ αἰδοῦ.
 ib. Αἰδοῖ] Vid. ed., Leid. θαύματα — ἀσύμβουλον. —
 ib. Καὶ σιωπῶ] Vid. ed., Leid. ἔπεμψαν — συνέγραφε —
 in fine addit φησίν.
 ib. Ἦτε νῦν ἀρχῆ] Vid. ed., Leid. τοῦ ante βασ. om. —
 βασιλεύς· καὶ γὰρ ἐπ' Ἄντ. —
 ib. Οὐκ ἀναινεῖται] Ἀντί τοῦ οὐκ ἵπαρανεῖται, οὐκ αἰσχύνεται.
- 319, B. Μῆ οὐκ ἐν δ.] Vid. ed.
 ib. Οὐ πραγματεύεται· τὰ δὲ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας] Ἀντί
 τοῦ οὐκ ἔχει κινδύνους καὶ πολέμους, ἀλλ' ἄνευ κινδύνων
 εὐτυχεῖ.
- 319, C. Προσόδων] Vid. add. Pariss., Leid. γὰρ, φησίν, Ἄδρ.
 — αὐτοῦ — ἐκεῖθεν πρόσοδοι καὶ κέρδη συνέβαινον αὐτῶ.

¹) De voce Ἰύγγε vid. Intt. ad Hes. s. v. Hoc autem sch. conuenit cum Nicephoro in Synes. p. 362, C. nisi quod ibi: ἄλλοι δὲ κισθάραν ἐμμελεστάτην φασὶ τὴν Ἰύγγα. Anecd. Bekk. p. 265. Ἰύγγε — ὠδὴ καὶ πειθῶ, unde liquet Iynga et citharam et chordam et cantilenam significasse. Locus Theocriti est Idyll. II, 47:

Ἡ δ' οὐ τοσοῦτον] Οὐ τοσοῦτον, φησὶν, ἠτύχησει, ὅσον 320, A.
 ἠτύχησε (l. ἠτύχησε) καὶ τετίμηται, ὡς εἶναι πλείονα χρόνον
 τὸν τῆς εὐτυχίας τοῦ τῆς δυστυχίας· διὸ λέγει, ἐξ ὅσου
 τουτέστιν ἀφ' ὅσου, καὶ ὅσω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅσον, δηλῶν
 καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ πλήθος τοῦ χρόνου.

Δῆλον δὲ] Τοῦτο δύναμιν ἔχει επικρίσεως, ἀντὶ τοῦ ib.
 εἰκότως καὶ δικαίως.

Αἰγαῖς] Αἰγαὶ πόλις Λακεδαιμονίας· ἐντεῦθεν δὲ λέγε- ib.
 ται εἶναι Ὀλυμπίας, ἢ γυνὴ Φιλίππου.

Ἰδιωτῶν] Οὐ λέγει τῶν ἰδιωτευόντων, ἀλλὰ τῶν ἰδίᾳ 320, B.
 καὶ καθ' ἓνα σημαίνων τὸν Ἀδριανόν.

Οἰκοθεῖσα] Οἶον Εὐβοεῖς αἱ ἐν Θράκη, Χαλκίδι καὶ ib.
 πόλις ἢ Ἴωνες (sic).

Δύναμιν] Τὴν εὐτυχίαν νῦν λέγει δύναμιν. ib.

Ζητοῦσαι] Πανταχόθεν, φησὶ, περιέρχονται ζητοῦσαι ib.
 εἰς ἡμᾶς ἀναφέρειν τὸ γένος καὶ ἐπιδεικνύναι, ὡς Ἀθηναῖοί
 εἰσι τὸ γένος.

Πέντε] Ἀντὶ τοῦ πέντε γέγονασι βασιλεῖς ἔνδοξοι. 320, C.

Προσβυτιάτης] Ἀὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ πρώτη ἢ τῶν Ἀσσυρίων. ib.

Ὅσα τῶν θεῶν] Ἡ τὰ περὶ τῶν θεῶν αὐτοῖς δεδομένα. ib.

Εἰς τοῦτον ἐμπ.] Τὸ ἐπίδημησαι καὶ δοῦναι τοὺς καρ- ib.
 πούς τὸ δικάσασθαι περὶ τῆς γῆς.

Τῇ τειάρτῃ] Τῇ τῶν Μακεδόνων. ib.

Πάντα ἀρίστης] Τῆς ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τουτέστι τῶν Ρω- 320, D.
 μαίων.

Εἰ τὰ ὑπάρχοντα] Τὸ μὲν σχῆμα καὶ μέρος τοῦ λόγου 321, A.
 ἔοικε ἀνακεφαλαίωσις εἶναι τῶν εἰρημένων· ἐξεῦρε δὲ σχῆμα
 καινοπρεπέες, ἢ (sic) γὰρ ἀναμνησκει τῶν εἰρημένων καὶ
 ξενίζει τῷ σχήματι.

Καὶ δοίη τις] Κατὰ κoinoῦ τὸ φιλοτιμοῖτο, ἀντὶ τοῦ 321, C.
 εἰ λάβοι τις ἕτερα (Cod. ἕτερας) πόλις οἰοῦν τῶν ὑπαρ-
 χόντων τῇ Ἀθηναίων πόλει καὶ τοῦτο (f. τούτω) φιλοτιμοῖτο.

Ὡσπερ τοῖς ἅπασιν] Ἔοικε καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἄλλο εἶναι 321, D.
 πάλιν μέρος ἀνακεφαλαίωσης, ἕτερα δὲ σχήματα εἰσάγει·
 λέγει δὲ, ὅτι ὡσπερ τοῖς πᾶσιν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ μέρος
 σεμνύνεται, τῷ μὲν τοῖς πᾶσι δηλῶν τὸ γενικὸν καὶ τῷ

λέγειν τοῖς καθ' ἑκαστον· σαφέστερον δὲ αὐτὸς αὐτὸ ποιεῖ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς.

- 322, A. Δύο μὲν], Ταῦτα τὰ δύο καθολικὰ λέγει καὶ γενικὰ, τὸ (Cod. τῶ) τοὺς Ἀθηναίους φιληθῆναι παρὰ (Cod. περι) Θεῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους Θεοὺς (sic, volebat dicere schol. καὶ αὐτοὺς — f. καὶ αὐ τοὺς — Θεοὺς παρὰ τῶν Ἀθηναίων).
- 322, B. Τοὺς ἐν τέλει] Vid. ed.
- ib. Δήμητρος]. Ἡ μὲν γὰρ ἀμφὶ Κελεὼν (Cod. Κλέων), Διόνυσος δὲ ἀμφὶ τὸν Ἴκαρον.
- ib. Ἡ δὲ τοὺς (ed. inserit τοῦ) Διονύσου] Vid. ed.
- ib. Καὶ τῶν ἄλλων] Τῶν ἀκροδρόων· λέγεται γὰρ ταῦτα πάντα Διονύσου κατὰ (sic f. μετὰ) τῆς ἀμπέλου χαρίσματος.
- ib. Τὴν τῆς Ἀθηνᾶς] Τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σοφίαν· ἢ τὴν μὲν ἐλαίαν, διπλήν δὲ, ὅτι εἰς βρωσιν καὶ ἐς ὑγιειαν ἐπιτηδεία ἐστίν, ἢ αὐτοῦ (sic) τὴν ἐλαίαν καὶ τὸ ἐλαιον, ἢ τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν παιδευσιν.
- 323, B. Πρῶτον μὲν γε] Εἰς ἄλλο πάλιν μέρος ἀνυκεφαλαιώσεως μεταβαίνει.
- ib. Ἡ τῶν τελετῶν] Πάλιν τὴν Ἐλευσινίων λέγει.
- ib. Τῆς τοίνυν σοφίας] Vid. ed.
- 323, C. Κατορθώματα] Vid. ed.
- 324, A. Συρῶεϊ] Ἐπειδὴ εἶπε πηγῆν, ἐνέμεινε τῇ τροπῇ εἰπῶν τὸ συρῶεϊ.
- ib. Τῇ χρειᾷ] Τὰς εὐεργεσίας ὡσπερ πηγῆν τινα εἶναι λέγει καὶ γενικόν τι, ὃ μερίζει πάλιν εἰς πολλὰ μέρη.
- 324, B. Ὅροι] Ἀντὶ τοῦ κακόνες καὶ ἀποδείξεις.
- 324, C. Μαντινεΐα] Ταύτην προεῖπεν ἔμπροσθεν ἐν τῆς (f. τῆ) δοκούσῃ ἀντιθέσει, ὅτι ἔσωσεν ἵππομαχίαν Λακεδαιμονίους, (sic, leg. ὅτε ἔσωσαν ἵππομαχίαν Λακεδαιμονίους, vid. ad 309, D.)
- 324, D. Οὕτω καὶ δια] Ἀντὶ τοῦ καὶ διὰ τοῦ γενικοῦ, ὅπερ καὶ πρὸ μικροῦ εἶπε.
- 325, A. Καὶ στρατηγῶν] Δι' Ἀλκιβιάδην λέγει, διὰ Χαβρίαν, δι' Ἀριστείδην, διὰ Θεμιστοκλέα, διὰ Νικίαν.
- 325, B. Κοινὸν ἀμφοῖν] Λέγει τὴν τροφήν· καὶ γὰρ ἐν τῶ καιρῷ πολέμου καὶ εἰρήνης δεῖται (Cod. δέεται) τῆς τροφῆς.

τὸν τῆς εἰρήνης δὲ καιρὸν λέγει τὴν τῆς παιδείας, ἐν γὰρ τῷ πολέμῳ πῶς δύναται τις λόγοις παιδεύεσθαι;

Τούτων τῶν] Τουτέστι περὶ ὧν κεκτήμεθα· λέγει 325, C. δὲ τροφῆς, παιδείας· ἣ δὲ σύνταξις οὕτω, τὸ δὲ ἀμύνεσθαι περὶ τῶν ὑπαρχόντων δυνατοὺς εἶναι ποιεῖ ἐνῆλλακται γάρ.

Καθ' ἣν ἂν τις] Ἄντι οἷω δήποτε (sic) αὐτὴ ψηφί- ib. σθται.

Ταῖς χώραις] Οἰοῖται τοῖς τόποις καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασι 325, D. τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς, ἣ ταῖς τάξεσιν οἷον τῇ παιδείᾳ, τοῖς ἀναγκαίοις, τῇ κατασκευῇ τῶν πολέμων.

Ὅτι χρῆ καὶ πρώτην] Φησὶν, ὅτι ἡ πόλις οὐ μόνον ib. τὰ πρῶτα καὶ κρείττονα νικᾷ, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα· ἕως γὰρ τεσσάρων ἀνεκρηύττοντο, ὅτι ὅδε πρῶτος ἐνίκησε κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad ὡσπερ ἐν ἄρμασιν — Leid. τρίτος ὁ δεῖνα, τέταρτος μετὰ τόνδε, μετὰ δὲ τὸν τέταρτον κ. τ. λ. — ἀνακρηυχθῆναι, τῶν ἄλλων ἡττηθέντων.

Οὐκ ἀπὸ τῆς Σικ.] Vid. ed.

326, A.

Τὸ δ' αὖ τοῦ μεγέθους] Δοκεῖ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, οὗ ib. ἐποίησεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου· ὡσπερ γὰρ ἐκεῖ ἐκφράζει τὴν πόλιν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα· ἀλλὰ ἐκεῖ μὲν τὴν θέσιν εἶπεν, πῶς ἔχει ἐν γῆ καὶ θαλάττῃ, ἐνταῦθα δὲ τὰ κατὰ μέρος, οἷον λουτρά, οἰκοδομήματα καὶ τὰ τοιαῦτα· διδάσκει οὖν ἡμᾶς ὁ ῥήτωρ, πῶς δεῖ ἐγκωμιάζειν· πρῶτον μὲν τὰ προοίμια, τοῦ οἰκιστῆν (f. τὸν οἶκ.) ἐὰν ἔχωμεν (Cod. ἔχομεν), εἰ καὶ ἐνταῦθα παραλέλοιπε (Cod. παραλέλοιπε) διὰ τὸ μὴ ἔχειν, εἶτα τὴν θέσιν τῆς χώρας, ὅπερ ἐστὶ τοῦ γένους, εἶτα τροφὴν καὶ πράξεις καὶ σύγκρισιν, εἶτα ἀνακεφαλαιώσει χρήσεται, εἶτα λουπῶν μερῶν αὐτῆς τῆς πόλεως τὰ κάλλη, ὅπερ πεποίηκε νῦν ὁ ῥήτωρ, καὶ οἱ ἐπίλογον.

Αὐτὸν τὸν κύκλον] Τὸν περίβολον, τουτέστιν αὐτὸ τὸ ib. τεῖχος.

Ἄντιστρόφους] Ἄντι τοῦ ἴσους· σημεῖον δὲ ὅτι τοῦ 326, B. Πειραιῶς τὸ τεῖχος, ἴσον δ' ἐστὶ τοῦ τεῖχους τῆς ἄνω πόλεως.

Ἐξαιρετος] Γράφεται καὶ δι' ἐνὸς ἐστὶ (sic), τουτέστι 326, C. τῆς περιεχούσης σφαιράς τοῦ κοινου (sic f. κόσμου).

- ib. "Ἐτι δ' αὖ¹] Διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἐν ὑψει καὶ ὄρει, ὡς προεῖπε, κεφαλῇ (Cod. κεφαλῆ) παραπλησίως. αὐρα δὲ ἀντὶ τοῦ ἡδέως πνοῆς τινας προσερχομένης.
- 326, D. Ὅπως] Ὅπως ἔχουσι τῆς θείσεως τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ κρῆσις συμβαίνει· πᾶσι οὖν, φησί, πόλις κἰν ἔχη ἄριστον ἄερα, ἀλλ' ἦττον ὅμως ἔχει τὰ ἐκτός καὶ τοῦ τῆς χώρας ἄερος· ἐνταῦθα δὲ ὁ τῆς πόλεως ἀμείνων τοῦ ἐν ἀγροῖς.
- 327, A. Ἄριστος] Πανταχοῦ, φησὶν, ἡ χώρα τῆς πόλεως λεπτότερον ἄερα ἔχει, ἐνταῦθα δὲ ἡ πόλις τῆς χώρας, καὶ τοσοῦτον, ὡσπερ (f. ὡστε) πόρθωθεν ἂν ἴδοις, ὅπου κεῖται ἡ πόλις, τὸν περὶ αὐτὴν ἄερα λαμπρότερον ὁρῶν, διὰ λεπτότητα, καθάπερ αὐγὴν.
- 327, B. Ἀγάλματα] Vid. ed.
- ib. Ἄνευ τῶν οὐρανόων] Vid. ed.
- 328, B. Οὐδένα κοινωρὸν] Ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἰδίοις πλεονεκτήμασιν οὐδένα ἔχει παραπλήσιον· τὸ δὲ διὰ τέλους ἀντὶ τοῦ μέχρι τέλους, ὅ ἐστιν ἐκ μέρους κεκοινωνήκασιν.
- 328, C. Οἶον Ἀργεῖοι] Vid. ed.
- ib. Οὐχ ὅμοια τὰ τῶν Ἀργ.] Vid. ed.
- 329, A. Τῶν διὰ Θεσείας] Τοῦτο ἦδη προεῖπεν, ὅτι νικήσαντες ἐν Λεύκτροις Θεβαῖοι ἐζήτησαν κατασκάψαι τὴν Σπάρτην αὐτὴν καὶ ἐκώλυσαν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ Λακεδαιμονίων πολεμήσαντες, ὅτε ἐν Λεύκτροις ἐνίκησαν συμμαχησάντων αὐτοῖς Ἀθηναίων ἐν Ἀλιόρω καὶ ἐν Κορωνεία.
- 329, B. Οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες] Vid. ed.
- 329, C. Ὁ τῶν Παναθηναίων] Vid. ed.
- ib. Σαμόθρακες] Vid. ed.
- ib. Τὴν εἰς Δελφοὺς ὁδὸν] Vid. ed.
- 330, A. Ἐπιβάλλειν] Vid. ed., Leid. omittit ἄλλων.
- 330, B. Τὸ παρ' ὑμῖν ἐν τῇ πόλει] Vid. add. Pariss.

1) Hanc lectionem praetulerim illis, quae apud Ar. sunt: ἔτι δ' αὐτῆς τῆς ἀρχ. Non video enim, quae vis sit in αὐτῆς, aut cur a rhetore arx ceteris opponatur. Frequentatur autem Aristidi adv. αὖ, et ni fallor sequenti quoque pag. 327. legend. τῶν δ' αὖ τῆς τέχνης, ubi pronomine αὐτῆς nihil opus est. Cf. Koen. et Schaef. Greg. Cor. p. 14 et p. 257.

- Ἀκούρω τε τῷ Α. κ. Σ.] Vid. ed. 330, D.
 Ἀδυνάτους] Vid. add. Par., Leid. οἰκίαν — ἐλευόντες. 331, D.
 Ψηφίσματα] Σημαίνει, ὅτι οὐκ ἐξῆν πολεμεῖν ἄνευ 332, A.
 ψηφίσματος· ἐμφαίνει δὲ ὅτι τὰ προειρημένα περιέχει τὰ
 πολλά ψηφίσματα.
 Ἄτιμους] Vid. add. Pariss., Leid. αὐτὸν — ἢ τινα — 332, B.
 Εἰ μὲν ὅλως ὁμολογεῖται] Ἐπειδὴ περὶ ἡ πρεσβεία δεή- ib.
 σεῶς ἐστὶ σημεῖον, τοῦτο διορθοῦται, λέγων, εἰ φανερόν
 ἐστὶ· διεπέμματο, φησὶν, οὐχ αὐτῇ δεομένους, ἀλλ' ὑπὲρ
 τῶν δεομένων πρὸς αὐτοὺς δεομένους πρεσβεύουσα· τοῦτο
 δὲ τὸ νόημα σαφέστερον ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς δηλοῖ λέγων, ὅτι
 ἀγαπητόν ἐστιν οἱ (l. ὅταν) δεόμενοι καὶ πρε-
 σβευόμενοι δυνηθῶμεν σώζειν τοὺς κινδυνεύον-
 τας· τρία δὲ ἐνὶ περιέλαβε τῶν Ἀθηναίων ἐγκώμια, εὐδέ-
 βειαν, ἀνδρίαν, προμάτητα.
 Κορινθίων] Vid. ed., Leid. λέγει καὶ Α. — τὴν τῶν Ἀθ. 333, A.
 Κορινθιοῖ] Δῆλον ὅτι δεδοκίκατες τοὺς τῶν Ἀθηναίων ib.
 στρατηγούς.
 Ὡς ἀρχαῖα] Vid. ed., Leid. ἀλλ' ὡς τὰ — Ἰσθμοῦ. — 333, B.
 Πολυάνθρωπία] Τοῦτέστιν, ὅτι αἰεὶ τοῦ παρελθόντος 333, C.
 ἔτους πλείων (Cod. πλείον) συνάγεται δῆμος.
 Πεντετηρίδος] Ἐπειδὴ διὰ πέντε ἐτῶν αἱ μεγάλαι πα- ib.
 νηγύρεις συνάγονται· τοῦτο δὲ εἶπεν οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι
 ἢ διὰ χρόνου ἀγομένη πανηγυρίς, ἅτε ποθεινότερα τυγχά-
 ρουσα, ἀνάγκη καὶ πολυάνθρωπος γίνεται (Cod. ἀνάγκη —
 γίγνεσθαι)· λέγει οὖν, ὅτι κατ' ἐνιαυτὸν ἡμεῖς ἄγομεν πα-
 νηγυριν, οὐκ ἐλάττονα τῆς διὰ πέντε ἐτῶν ἀγομένης.
 Τοῦ πρώτου τέλους] Τέλους λέγει νῦν τοῦ δαπανή- 334, A.
 ματος· τοῦτο γὰρ ἀγῶνος ἐγκώμιον τὸ πολυδαπανὸν καὶ
 μεγαλόψυχον.
 Οἱ μὴδὲν ἔχοντες φ.] Vid. ed. 334, B.
 Οὐδὲ (ed. οὐδὲν) κοιτὸν] Ἄντι τοῦ οὐδὲν κοιτὸν πόλεως ib.
 κατορθώμα.
 Γεωπεῖναι] Οἱ πένητες, οἱ μὴ ἔχοντες γῆν, οἱ γῆς ἐν- 354, C.
 δεῶς κ. τ. λ. vid. add. Pariss., Leid. δι' ἐνός — δεικνύ-
 τες ὡς εἰσὶ τινες.

- ib. *Τοῦ ἡδύσματος*] Οὐκ εἶπε φιλοτιμήματος, ἀλλὰ ἡδύ-
 σματος, εὐτελίζων.
- 336, A. *Τῶν ἐπωνύμων*] *Λέγει* ἀπ' ὧν -αἰ φυλαὶ ὀνομάζονται·
 καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς γενομένων ἀρίστων ἡρώων εἶχον
 τὰ ὀνόματα· λέγει οὖν τὴν *Αἰαντίδα* φυλὴν ἀπὸ τοῦ *Αἴαντος*.
- ib. *Συνέταξε*] Vid. ed., Leid. καὶ τοῦ *Μίνως* — ὅτι
 ἐθάύροσε —
- ib. *Ὁ δέ γε αὐτὸς οὗτος θεὸς*] Vid. ed.
- 336, B. *Βούλομαι δὲ*] *Πρὸ τούτου* (Cod. τοῦτο), φησὶ, τέσσα-
 ρες ἦσαν φυλαί, ὕστερον δὲ γνώμη τοῦ Ἀπόλλωνος δέκα
 αὐτὰς ἐποίησαμεν· ἐντεῦθεν δὲ διαφόρως ἐπαινεῖ τὴν πολι-
 τείαν τῶν Ἀθηναίων· φησὶ γὰρ, ὅτι (Cod. ὅσοι) τριῶν
 εὐσῶν τῶν γενικῶν πολιτειῶν, ἀριστοκρατείας, δημοκρατείας,
 βασιλείας, αὕτη ἐξεῦρε ταῦτα τὰ τρία εἶδη καὶ πᾶσιν ἐχρή-
 σατο καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν· ἀπ' ἀρχῆς γὰρ ἐβασιλεύοντο, εἶτα
 ὀλιγαρχούντων (ε. ὠλιγαρχοῦντο) διὰ τῆς βουλῆς τοῦ Ἀρείου
 πάγου, οὗτοι γὰρ ἔξ ὄντες διώκουν τὴν πᾶσαν πολιτείαν,
 ὕστερον δὲ δικαστήριον ἔμεινεν ἔχουσα τὸ πρότερον ὄνομα,
 λέγω δὲ βουλήν· ὕστερον δὲ δημοκρατίαν ἐποίησατο καὶ
 τεραφθέντες ἔμειναν ἐν αὐτῇ.
- 336, C. *Ἐνὸν*] *Λέγει* τὸ ἀκριβές τῆς παρ' αὐτοῖς (Cod. αὐτῆς)
 πολιτείας οὐδεὶς ἠρενήσατο· βούλεται γὰρ ἐκάστην τῶν
 τριῶν πολιτειῶν μὴ εἶναι ἀπλῆν, ὡς ἐπιφέρει, ἀλλὰ πρῶ-
 την μὲν ἀπλῆν, ἔπειτα δὲ ἐκάστην μικτὴν ἐκ τῶν τριῶν
 συγκειμένων· λέγει γὰρ, ἐγὼ δὲ ἀπλοῦν τε καὶ οὐχ
 ἀπλοῦν λέγω, βουλόμενος δεῖξαι καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐκάστης
 πολιτείας.
- ib. *Ἀπλοῦν μὲν*] Vid. ed. ex marg. Schell., Leid. τρεῖς
 πολιτείας, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, δημοκρατίαν· ἐκάστης
 γὰρ τὸ μὲν χρήσιμον ἐκίησατο, τὸ δὲ φαῦλον ἀπέφυγεν.
- 336, D. *Ἀλλὰ καὶ τῶν ὕστερον*] Vid. ed., addit Leid. τοῦτο
 οὖν φησὶν ὁ Ἀριστείδης, ὅτι βασιλείαις χρωμένη φαίνεται,
 οὐ μόνον ἐπὶ τῶν Ἐρεχθιδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὕστερον
 ἀξιοφθέντων τῆς βασιλείας· εἰ μὲν γὰρ ἄξιος ἦν ὁ Μέλατ-
 θος τῆς ἀρχῆς, οὐκ ἂν ἐδέχετο παρὰ Θυμοίτου ταύτην.
- 337, A. *Ἀριστοκρατείας εἰκόνα*] Οὐκ εἶπεν ὀλιγαρχίας· διαφέρει

γὰρ τῶ τὴν ἀριστοκρατίαν μὲν ἀπὸ ἀρίστων ἀνδρῶν συγκεϊσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ ἀπὸ ὀλίγων πλουσίων.

‘Ὁ δὲ ἐστὶ μείζον] Ἐντεῦθεν βούλεται δεῖξαι τὸ μικτὸν *ib.*
καὶ τὴν μίξιν τῶν πολιτειῶν.

Τὴν κοινότητα] Λέγοι ἂν περὶ Θησέως, καὶ (f. inser. 357, C. γὰρ) συτήγαγεν αὐτοὺς εἰς μίαν πόλιν, ὅθεν καὶ συνοικία θύουσιν.

Καὶ μάλιστα] Τουτέστι τὴν φιλανθρωπίαν, ἥπερ ἐστὶ *ib.*
δημοκρατίας ἴδιον· δείκνυσιν οὐκ ἐν τῇ βασιλείᾳ τὴν δημοκρατίαν οὕσαν διὰ τὸ φιλάνθρωπον· τοὺς πολλοὺς δὲ λέγει τὸν δῆμον, ὅπερ ἐστὶ δημοκρατίαν.

‘Ὁ, τε δῆμος] Πάλιν δείκνυσι τὴν δημοκρατίαν ἔχουσαν *ib.*
ἐν ἑαυτῇ τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἵνα δεῖξῃ ἐν ἐκάστη τὰς τρεῖς.

Καὶ ἡ βουλὴ] Δείκνυσι πάλιν καὶ τὴν βουλήν ἢ τὴν *337, D.*
ὀλιγαρχίαν ἔχουσαν ἐν ἑαυτῇ τὴν δημοκρατίαν.

‘Ἦστ’ εἰκότως] Τουτέστιν οὐ μόνον ἐκάστην πολιτείαν *338, A.*
ἐστὶν ἐν αὐτῇ θεάσασθαι, ἀλλὰ καὶ κρίνοντα ἰδεῖν ἀρίστας ἀπασῶν τὰς ἐν αὐτῇ μόνῃ, τῶ καὶ δι’ ἀλλήλων κρῶσιν αὐτὴν λαμβάνειν.

‘Ἦσπερ γὰρ ὁ πᾶς] Vid. add. Pariss., in Leid. καὶ *ib.*
ἄλλότριον τοῦ ῥήτορος desant — παράδειγμα τὸ νόημα· τέσσαρα στόχεῖά εἰσιν ἐξ ὧν — ἀλλ’ ὅτε — τὰ ἄλλα τρίτα· Πλάτωνος δὲ κ. τ. λ. vid. ed.

Βουλήν] Λέγει τὸν Ἄρειον πάγον, νῦν μὲν ὄντα δικαστήριον, τότε δὲ βουλευτήριον· διὸ καὶ συνέδριον ἐκάλεσε διὰ τὸ ἄρχειν τῆς πολιτείας. *338, B.*

‘Ἦπερ τῆς δημοκρατίας] Ἐπειδὴ τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ὄνομα *338, D.*
οὐκ ἦν καλὸν περιβάλλειν τῇ Ἀττικῇ, ἀντι τοῦ εἰπεῖν ὀλιγαρχίας βουλευτήριον εἶπεν, εὐφημοτέρῳ ὀνόματι χρησάμενος.

Τοῖς μὲν βουλευμασιν] Ἐπειδὴ λοιπὸν αὕτη τελευταία *ib.*
ἐκράτησε.

Καὶ μὴν ἐκεῖτό γε] Ὅσον τὸ πῦρ, εἰ καὶ ἔχει δύναμιν *339, A.*
τινα τοῦ ψυχροῦ ἢ τοῦ γεώδους, ἀλλ’ οὐν θερμὸν καλεῖται.

Τὰ τῇ φύσει τρίτα] Vid. add. Pariss. *339, D.*

- 340, A. Τμημάτων] Τμήμα καλεῖ τὸν πλοῦτον, Πλατωνικῶς·
τιμήματα (Cod. πλοῦτον· Πλατωνικῶς τιμήματα) ἐκάλουν
τὰς οὐσίας· ἀποτετμήνητο γὰρ ἐκάστων κ. τ. λ. vid. ed. ex
Cod. bomb.
- ib. Τῶν Ἑλληνικῶν οἰκῶν] Οἴκων ἀντὶ τοῦ γενῶν· ἄλλοι
δὲ τῶν περιουσιῶν, οὐ γὰρ εἰς ἣν οἰκοῦμεν, οἶκον δὲ τὴν
οὐσίαν αὐτὴν· περὶ Ἀριστείδου δὲ λέγει τοῦ Λυσιμάχου·
οὗτος (add. Par. οὕτω) γὰρ, φησὶν (Enarratorne an Ar.?),
ἦν πένης, ὥστε κ. τ. λ. vid. add. Pariss. ad Ἔνα τῶν, in
quibus quae inde ab τοῦτον οὖν sequuntur, in Leid. de-
siderantur.
- 340, B. Προστασίαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρχῆν· λέγει τὸν Ἀριστείδην,
ὃν ἔταξαν καὶ ἐχειροτόνησαν, τοὺς φόρους κατατάξαι τοῖς
Ἑλλησι.
- ib. Ἐκρινεν] Ἀντὶ τοῦ ἐχειροτόνησε· λέγει δὲ τὸν Ἀριστείδην.
- ib. Προκατείληπται] Ἀντὶ τοῦ προεῖρηται· λέγει δὲ περὶ
τῶν ἐγκωμιαζόντων.
- ib. Κατ' ἐξουσίαν] Τὸ ἐρίσαι καὶ τιμηθῆναι κατ' ἀξίαν·
ἐν δὲ τοῖς (Cod. τοῦ) ἐξῆς ἐρμηνεύει τοῦτο· τῷ βέλτιστῳ
μὲν ἐπάγει τὸ τιμᾶσθαι τοὺς ἀρίστους, τῷ δὲ κατ' ἐξου-
σίαν τὸ τὴν διαίταν ἀνεῖσθαι κοινοτάτην πᾶσιν.
- 340, D. Ἐν ἧ ζῆν] Vid. ed., addit Leid. ὅτι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ
κατ' ἐξουσίαν ἐστὶν αἰρεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι κατ' ἀξίαν φα-
νέντα τινα βέλτιστον ἄνδρα· λέγει δὲ, ὅτι τὸ καλὸν τῆς
πολιτείας καὶ τὸ ζῆν κατ' ἐξουσίαν συνέδραμον.
- 341, B. Εἰ δέ που] Vid. add. Pariss.
- ib. Πένταθλοι] Vid. ed., Leid. γ' τρεῖς ε' παρὰ νίκην —
πάλλη — ἄκμα —.
- 341, C. Ἡ ποίοις αἰεὶ (ed. ἄν) λόγοις] Οἰονεὶ βούλεται τις διὰ
λόγων παροξῆναι στρατιώτης εἰς μάχην, οὐχ εὐρίσκει λόγους
κρείττους τῶν αἰεὶ παρ' Ἀθηναίων (sic Cant. pro Πανα-
θηναίων) λεγθέντων ἐκ τῶν πολεμοῖς (forte ἐν τοῖς πολέ-
μοις), οἳ ἀδημηγόρησαν (Cod. ἐδημηγόρησεν) ἐν τῷ Πελο-
ποννησιακῷ.
- 341, D. Ἄλλ' ἐν τῇ τῶν λέγων] Καλῶς διείλεν· ἄλλο γὰρ λο-

γική κατασκευή κατὰ δύναμιν προφορικῆν, καὶ ἄλλο ψυχική
παίδευσις ἐκ φιλοσοφίας.

Γένη τῶν φιλ.] Τῶ (Cod. τὸ) σώζεσθαι τὰ βιβλία· 342, A.
λέγει δὲ γένη τοὺς Στωϊκοὺς καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἐν κατόπτρῳ] Ὁ γὰρ ἀναγιγνώσκων λόγους Ἀθηναίων ib.
μύμηται· ἐξ Ἀθηναίων γὰρ οἱ λόγοι.

Καὶ τὸ αὐτὸ] Ὅτι οὐκ ἀνθρώπινοι, εἰ μὴ θεῖον εἶποις. 342, B.
Βασιλεῖς] Vid. add. Pariss. ib.

Προηροσίαν] Vid. ed. 342, D.

Ἄετόν ἐν νηφ.] Vid. ed., Leid. πτολίετρον Ἀθηναίους ib.
ἀδολίαν — νεφέλαις — .

Ἀπό τῶν ἀναντία] Ταῦτα λέγει δύο τῶν ἀναντία, ὅτι καὶ 342, D.
πάντες τὴν πόλιν εὐεγκωμίαςαν (sic), καὶ οὐδεὶς κατ' ἀξίαν
αὐτῆς (Cod. αὐτοῖς) εἶρηκεν, ἀλλὰ παρὰ πάντων ἐγκωμια-
σθεῖσα πασῶν ἐλάττονα τῶν πόλεων ἤκουσεν (Cod. ἤκουσαν).

Τὸ τῆς σοφίας πρυτ.] Vid. ed., in Leid. εἰς deest. — 343, A.
τῆς περὶ τῆς ἐστίας τῆς Ἑλλ. — δαιμόνων —

Εἴσω πίπτειν] Περιέχεσθαι· πᾶν δὲ περιεχόμενον μι- ib.
κρόν ἐστι· ὃ οὖν λέγει, τοιοῦτον, νῦν δέ μοι δοκεῖ ταῦτα
πάντα μικρὰ εἶναι καὶ οὐκ ἔχεσθαι τοῦ ἀκριβοῦς, ἀντὶ τοῦ
ἐξεληλυθέναι ἐπὶ τὸ ἔχεσθαι τῆς ἀληθείας· ἀπὸ μεταφορᾶς
κ. τ. λ. vid. add. Pariss.

Οἴμαι δὲ οὐδ' αὐτοῖς] Ἀθηναίους· ἐπεὶ δὲ εἶπε τοῖς 343, C.
Ἑλλήσιν, ὅτι οὐ δεῖ ὑμᾶς ὑποχωροῦντας τῇ πόλει ἐρυθρῶν,
παρεμυθῆσατο τοὺς Ἑλληνας καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων
λαβὼν τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι οὐδὲ τοὺς Ἀθηναίους λυπεῖ τὸ
(Cod. τῶ) τὴν ἀκρόπολιν τιμιωτέραν τῆς πάσης Ἀττικῆς
λέγεσθαι, οὐδὲ τοῦτο αἰσχύνῃν αὐτοῖς φέρει· κορυφὴν δὲ
οἰογεί κεφαλὴν, ὃ ἐστι τοῦ ὅλου σώματος τιμιώτερον.

Ἐντὶ τοῦ π.] Vid. ed. 344, A.

Ἦσπερ καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ π.] Τοῦτο εἶπεν, ἢ ὅτι πάν- ib.
τες οἱ λόγοι καθόλως εἰς τὴν Ἀθηναίων ἀναφέρονται πόλιν,
ἢ οὗτος ὁ λόγος τῆς Ἀθηνᾶς ἐστίν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Πανα-
θηναίοις εἴρηται.

I N D E X

in scholia et notulas, in quo conficiendo paginas, quae inde
a pag. 193 — 196 duplices occurrunt, apposito * insignivi.

A.

- Accus. partic. pro infin. 150. 280.,
pro genit. 338. 373. 442.
- 'Αφροτελεύτιον, 291.
- 'Αδελφοῖς et ἐν Δελφοῖς confusa, 45.
- 'Αδριανοπολίτης, 'Αδριανουπολίτης, 8.
- 'Αδύνατοι, 386.
- 'Αστοί, ἀετώματα, fastigia, 408.
- "Αγαλμα et εἰκὼν inter se differunt,
505.
- 'Αγνώμων, 354. 431. 455.
- "Αγραυλος, 'Αγραύλη, "Αγλαυρος, 41.
- Αἰγεσταῖοι, 'Εγέσταῖοι, 'Αεσταῖοι,
Σαγεσταῖοι, Σεγεσταῖοι, 170.
- Αἰρεῖν pro νικᾶν, 177.
- Aeschines Socraticus, 255.
- Aeschines orator, 20. 107. 168. 171.
177. 206. 217. 273. 280. 419.
- Aeschylus, 190. 273.
- Aesopus, 277.
- Alcman, 131. 185. 248.
- "Ἄλλοι, ἀνθρωποι, 'Αθηναῖοι, οὐρα-
νοὶ conf. 163.
- 'Αλογίου, 280.
- 'Αμαρτῆσαι, 139.
- 'Αμίλοι, 277.
- 'Αμηγέπη, 277.
- 'Ανάθημα et, ἄγαλμα inter se diffe-
runt, 69.
- 'Ανακτᾶσθαι de aegrotantibus, 376.
- 'Αναποδίξειν, 297.
- Anaxagoras, 169. 298.
- Androtion, 89. 206.
- 'Ανέωγε, ἀνήωγε, 49.
- Anniceris, 261.
- Anthedon, 248.
- 'Ανθρώπινα et οὐράνια conf. 103.
- Antiochus, 103.
- 'Αντίδροφος, 168.
- 'Απαούρια, 42.
- 'Απηχῆς, 196.
- 'Αφροδίτη, uti venus de oratione, 176.
- Aphthonius, 258.
- 'Από, ex persona alicujus, 125.
- 'Απογίγνεσθαι, ἀπέρχεσθαι, 55.
- Apollo cur πατρώος, 14.
- 'Απόντες, defuncti, 77.
- Apsinthii 209.
- Archelaus, 137. 165.
- Archilochus, 155.
- Aristides sophista, 95. 97. 139. 151.
159. 222. 256. 258. 260. 294. 302.
303. 317. 354. 449. 513.

- Ἀρισταίδης, Ἀριστοφάνης, Ἀριστοτέλης, et cett. conf. 192.*
 Aristophanes, 85. 125. 144. 158. 179. 184. 194*. 202. 203. 277. 289. 544. 562. 573.
 Aristoteles, 167. 197.
 Aristoteles nascio quis junior, 105.
Ἀριθμητὸς et ἀριθμητικὸς conf. 129.
Ἄρμενον, ἄρμενον, 115.
 Arrhianus, 98.
Ἄρτοποιός, ἀρτοπόκος, ἀροκόπος, 240.
Ἄσβεστον πῦρ, 420.
Ἄσελγής, 197.
 Aspasia, 173.
Ἄτακτος et τακτός, παῖς et ἄπαις et similia conf. 246.
Δι' Ἀθηναίων et διὰ Θηβαίων, μετ' Ἀθηναίων et μετὰ Θ. et cett. conf. 36.
 Athanasius, 76. 168. 182.
Ἄτιμος, 387.
 Auxesia 73.
- B.**
- Bacchum cur juvenem eundem et senem pinxerint veteres; 39. cur vixem dederit Athen. 26. unde ejus nomen, 100.
 Bacchylides, 102.
 Bacides, 123.
 Bosphorus duplex, 382.
Βουζύγης, 177.
βωμολοχέυσθαι, 206.
- C, H et X.**
- καὶ duplex, 50. adde Divum Paul. ad Rom. I, 13.*
καυτός pro συμφορά, 187.
 Candaules, 139.
 Canobi alae, 12.
- κατὰ πόδας, 178.*
καταβάλλειν de serendo, 204. de athletis, 304.
καταβολή, 207.
κατηγορεῖν, 166. κατηγορία, 287.
κατόρθωμα, 101.
 Cecrops cur biformis, 9.
Κελεύειν attice pro παρακαλεῖν, 91. 380.
 Ceres cur Atheniensibus fruges dederit, 22. ei gratias referunt Athenienses, 26. auxilio venit Atheniensibus, 66. 251. *Δημήτηρ Λιβύσση, 105.*
 Charax 9. 27. 404.
χάριν ἐκτίνειν et ἐκτείνειν, 7. χαρώνιον, 27.
χειρογιάστορες et χειρογιάστερες, 136.
χελιδοναίαι, 367.
χι χιαστόν, 39. 443.
χιασμός; 104. 407.
χιλός, 269.
χορεία Πανός, 50 seq.
χρᾶ et χρᾶται, 62.
χρένα, 398.
χρόνοι, anni, 76.
χρῶμα, 191.
κίθαρις et κίθαρις inter se diff. 117.
κίνδυνος pro πόλεμος, 186.
κίσσηρις, 401.
κληροῦχος, 237. 355.
 Clisthenes, 44. 110.
κολάζειν, 414.
κολοφών, 245.
 Comicus 96. 298.
 Conon, 80. 81. 86.
 Constructio verbi *χρησθαι, 138.*
 Cratinus, 24. 74.
οἱ Κρείττονες, 179.
 Ctesias, 384.

Κνανία, 368.
Cyclopes, 136.
Cylon, 44. 45.
Cynaegirus, 50.
Cyrsilus, 62.

D.

Damostratus, 176.
Danidae, 59.
Darii exercitus, 47.
Dat. pro genit. 225.
Δε in *ἀποδόσει* 358.
Delium, 242.
Democritus, 356.
Demosthenes, 1. 4. 26. 29. 30. 37.
 38. 40. 41. 44. 52. 53. 61 bis.
 72. 73. 83. 87. 90. 95 bis. 96.
 97. 101. 108. 112. 134. 158. 160.
 161. 162. 164. 168 bis. 169. 172.
 183 bis. 186. 187 bis. 193. 194.
 195*. 194*. 196* bis. 197. 198.
 204 bis. 205. 207 bis. 208. 218.
 219. 220. 224. 238. 243. 246. 247.
 252. 253. 256. 260. 271. 286. 290.
 292. 295. 300. 308 bis. 317. 329.
 339. 352. 355. 362. 378. 382. 397.
 398. 416. 436. 451. 471.

Δημῶν, 218.

Δημήτηρ et *Δήμητρα*, 22.

Δημοφῶν et *Δημόφιλος* conf. 102.
Διὰ διφθόγγου γράφειν, *διφθογγο-*
γράφειν, 7.

Διάγραμμα, 278.

Διαγράφειν, 269.

Διαδόσεις, 191.

Διαφέρειν pro *ἀνύειν*, 52. 169.

Διαφθεῖρειν, 44.

Dicaeus et *Demaratus*, 66.

Digitus in numerando, 272.

Dii in Athenienses munera confe-
 runt, 21.

Δικαστήρια Atheniensium, 28. 111.

Δίκη et *γραφὴ* diff. 202.

Dinarchus, 196.

Dion, 244.

In *Dionysiacis* quid sit factum, 11.

Dionysius ὁ περιηγ., 14. 38.

Dionysius de musica, 203.

Diotima, 172.

Dolonci, 209.

Dolopes, 204.

Dorismus Simonideus in *Aristide*
 edendo ubi vis fere a viris doctis
 neglectus, 58.

Δρόμος, 88. 378.

Dryopes, 32.

E.

Ἡ, 368.

Εἰκάζειν attice pro *κρίνειν* 61. 287.

Εἰλωτες et *Εἰλωται*, 75.

Εἶναι *παρέλκει*, 134. 140.

Ἐκβολή, 4.

Ἐκ μαρτυρία, 464.

Ἐκ ποδός, 79.

Ἐλεύθερος, 327.

Ἡλιος quo signo indicetur, 14.

αἱ Ἑλληνικαὶ sc. *ἱστορίαι* et τὰ *Ἑλ-*
ληνικά, 79.

Ἔλος Aegypti tractus, 71.

Ἐμβραχυν, 277.

Ἐμπειρία, 197.

Empedocles, 298.

Ἐμπούσα, 19.

Ἐναρα, 27.

Ἐν τῇ ἀντιδόσει, *παραπροσβεία*, 41.

Ἐωλα, 364.

Ἐπάγειν, *ἐπάγεσθαι*, *ἐπειδάγειν*, 2.

Ἐπεισόδια, 138.

Ἐπη, 297.

Ἐφεις, 28.

Ἐφόκια, 49.

Ephorus, 5. 94. 400.
 Ἐφορος de deo deave, 13.
 ἐπι, ἰστορεῖται ἐπὶ c. gen. de scri-
 ptore, qui memoriae aliquid pro-
 dit, 9. pro κατὰ, 44.
 Ἐπιβάλλειν, 107.
 Epigrammata, 48. 52. 58. 59. 144. 289.
 Ἐπισηφίζειν, 168.
 Ἐπιστάτης pro Πρύτανις, 260.
 Ἐπιγήμευσις et ἐπιγήμευμα diff. 121.
 οἱ Ἐπώνυμοι, 109.
 Ἴηκον, 243.
 Erechtheus, 25. 42.
 Ἐρως dicitur ἐμπίπτειν, παρεμπ. et
 προσηκ., 24.
 Ἐρχεσθαι ἐν pro εἰς, 156. εἰς τινα
 pro πρὸς τινα, 171.
 Ἐστία, 264.
 εὐ et ἄ, εὐτυχία et ἀτυχία et cett.
 conf. 86.
 Eumolpus, 40.
 Εὐπατερεία, non εὐπατεῖρα, 96.
 Eupolis, 162. 174. 177. 257.
 Euripides, 28. 40. 75. 131. 179.
 232. 243. 257. 280.
 Eurytion, 170 seq.
 εὐς et ἦς in clausulis nominum
 propr. 181.
 Ἐξ οὐρίας, 196.
 Ἐξαιρεῖν et ἐξαιρεῖν φόβον, 191.
 Ἐξήκειν, 35.
 Ἐξήκον et ἐξήκον conf., 34.
 Ἐξούλης δικάζεσθαι, 20. 330. 419.

F.

Formicae indicae, 18. 46.
 Fructus, unde ὄραϊα, 16.

G.

Gelon, 225.
 Γεωπεῖναι, 109.

Γοργία κεφαλή, 154.
 Gratiae, cur nudae sint pictae, 25.
 Gregorius Magnus, 309.
 Γρίφος, 195.

H.

Halirrhodius, 26.
 Helena, Trojam non peruenit, 56.
 Hellanicus, 84.
 Heraclidae, 18. 55. 39. 252.
 Herodotus, 5. 17. 19. 25. 31. 35.
 45. 46. 56. 61. 74. 164. 171. 180.
 206. 209. 212. 221. 222. 249. 250.
 251. 253 bis. 259. 262. 310. 350.
 351. 384.
 Hersa, Herse, 40.
 Hesiodus, 25. 207.
 Homerus, 7. 11. 12. 48. 50. 56. 60.
 64. 72. 78. 80. 88. 109. 113. 160.
 172. 188. 195. 195*. 197. 201.
 206 ter. 211. 221. 222. 224. bis.
 236. 240 bis. 243. 245. 247. 251.
 258. 262. 273. 300. 307. 361. 396.
 Hyperides, 13. 409.

I.

Ἰερὸς πρὸ μέγας, 30.
 Inarus, 71.
 Indi, 2.
 Insulani liberos vendunt, 194.
 Ἰστογραφεῖν, 7.
 Isocrates, 29. 38. 46. 54. 62. 65 bis.
 75. 81. 83. 84. 95. 101. 173. 178.
 186. 235. 256.
 Ἰωγέ, 98. 508.

L.

Λαμβάνεσθαι cum gen. ἐπὶ κατα-
 γνώσεως, 93.
 Λαμία, 18.
 Lamprocles, 203.
 Launii metallā, 416.

Leges, quatenam earum genera, 1. Neleus et Medon fratres de principatu inter se contendunt, 32. 43.

Ληστικόν et *ληστικόν*, 38.

Libanius, 16. 71.

Λιβυκῆς, *Λυγυστικῆς*, *Λιβυστικῆς* *Νότιος*, 52.

conf. 38.

λίθοι καὶ ξύλα, 418.

λιμὴν et *ὄρεμος* diff. 11. 406.

λιμὸς et *λοιμὸς* conf. 267.

Longinus, 102.

Lycidas, 228.

Lysias, 103. 180. 339.

M.

Massagetæ, 2.

ἀπὸ μηχανῆς, 75. 232.

Medon et Neleus, 32. 43.

Μεγαλοπρέπεια, 191.

Μεγαλοφυχία, 359. 365.

Melanippa, non Menalippa, 151.

Meles, 228. 308.

Μήλιοι et *Μηλιεῖς*, diff. 192.

Μεμνησθαι cum acc. 308.

Menander comicus, 3. 22. 132. 194*.

205.

Menander, Aristidis enarrator, 13. 84.

Μήποτε, fortasse, 60.

Μέροπος et *Αἰρόπος* conf. 137.

Μικροῦ δεῖν, 224.

Minerva crocodilo inequitans 9. cur

πρόνοια, 13.

Molionidae, 266.

Μορμῶ, 18. *Μορμολυκεία*, 18. 417.

Μυκάλη, 70.

Μῦς, 47.

N.

Ναύαρχοι apud Lacedaemonios, 260.

Negans verbum ad enuntiationem affirm pertinens, 51. Negatio simplex pro duplici, 334. Duplex

negatio pro affirm 347.

Νέμειν et *νομίζειν* confusa, 21.

Νόημα, 442.

Νότιος, 52.

O.

Ὀδίνω, 289.

Oedipus, 212.

Οικέται, 194*.

Olynthiaca Demosthenis orationes, 29.

Ὄν, οὔσα, ὄν apud τυγχάνω om. 404.

Ὀνειδος, 256.

Onomacritus, 206.

Ὀνομαστί, 289.

Ὀνοσκελίς, 19.

Ὀφελία, 371.

ὄπου, ὅπως pro *ποῦ, πῶς*, 150.

Oracula, 32. 65. 108. 114. 208. 213.

214. 229. 230. 251.

Ὀργᾶς, ἦ, 184.

Orestae ossa, 43. cum Furiis iudicium, 28. 218.

Ὀρμος et *λιμὴν* differunt, 11. *ὄρη-τήριον*, 184.

Orpheus, laud. 173.

Ὀρύεσθαι, 257.

Ὅτι, omissa voce *σημειῶσαι*, *σημειωτέον*, κ. τ. λ. 39.

Oxylus, 34.

P.

Παιῶν et *παιῶν*, 50.

Παῖδας et *πέδας* conf. 46.

Παιδικά, 24.

de *καλλαδίῳ* Diophontis, 192 seq.

Pan, 215, seq. *Πᾶν* et *πᾶν* conf. 51.

εἰς πᾶν ἔλθειν, 194.

Παναθήναια μικρὰ et *μέγала*, 106.

Pandrossa, 41.

Pantellii epigramma, 48.

- Πανγελλόγιμος*, 396.
Παρά in comparando, 88.
Παραβολῶν, genera, 400 et 407.
Παρατεῖσθαι, 286.
Παρακόπτειν et id genus plura, 88.
Παραγράφειν, 269.
Παραπολὺ, 139.
Παρενθήκη, 169.
Παρήκειν, παρείκειν, 5. 599.
Πᾶς Πειδίστρατος, 164. *πᾶς Σωκράτης*, 238.
Πάση τέχνῃ, π. μηχανῇ, 195.
Pelaggi, 32.
Πηγεῖοι δύο, 72.
Πένταθλοι, 112.
Πέπλος, 115.
Περιγράφειν, 269.
Περίοικοι, 76.
ὁ περιστερὸς et ἡ περιστερὰ, 275.
Περιτροπή, 598.
Φάσις, 218.
Φασιθεά, 43.
Pherecydes, laudatur 100. 103.
Φιλιππίδης et φειδικπίδης conf. 51.
Φιλιππικαὶ et φιλιππικά, 79.
Philochorus, laud. 23.
Philostratus, 18.
Philoxenus, 262. 284.
Phoebidas, 36.
φρυκτοὶ, 255.
Phrynichus, 203.
φοῖνιξ, 155.
φυγή pro φουγάδες, 89.
Phylarchus, 103.
Pindarus, laud. 5. 102. 115. 152. 170. 215. 231. 302. 334.
Pisistratidae, 209.
Πλασταί, 141.
Πλαταιᾶσι et Πλαταιάσι, 68.
Plato, laud. 5. 18. 79. 111. 112 bis. 114. 120. 124. 125 bis. 126. 127. 128. 130. 131. 142. 143 bis. 144. 153. 163. 165. 166 bis. 167 bis. 168. 169. 172. 173. 178 bis. 182. 194. 200. 205. 206. 224. 225. 227. 228. 242. 244. 246. 247. 248. 249. 253. 266 bis. 274. 276. 277. 290. 294. 295. 301. 309. 357. 388. 389.
πλεῖν pro πλέρον, 129.
πλείων pro μείζων, 186.
Plutarchus, 121. 189.
πνῶξ, 225.
ὁ ποιητῆς est Homerus, 80.
ποιεῖν pro γράφειν, 173.
ποικίλη et π. στοά, 218.
Polemon, laudatur 105 bis.
πολλοστὸν, 204. 241.
κατὰ πόλεις, 253.
Polycrates, laud. 180.
Polycrates tyrannus, 259.
Polymela, Polymele, 171.
πορθμεὺς, 299.
πορνιάσθαι, 236.
προηροσία, 23. 113.
προκείσθαι, 405.
Πρόνοια, Minerva, 13.
πρὸς, vi comparandi, 84.
προσεῖναι, 183.
Προσκείσθω, 380.
πρόσοδος, 364.
προστήσασθαι, 597.
πρόσχημα, 351.
Proverbia: Ἐπὶ θυεῖν ὀρμεῖν, 30.
ἰερά ἄγκυρα, *ibid. καλινωδῖαν ἀδειν*, 65.
πρύμναν κρούσασθαι, 72. *ἐν Καρὶ κίνδυνος*, 80. *ἐν Καρὸς μοῖρα*, 81. *εἰς οὐδεῖς*, 82. *ἐπὶ κεφαλὴν ὠσθῆναι*, 91. *τριήρης τὴν τριήρη*, 94. *πᾶσι τοῖς κραταῖς νικᾶν*, 101. *τὰ πλείστον ἄξια*, 130. *οὐδὲ Ἡρακλεῖ πρὸς δύο*, 155. *πρῶτος καὶ μέσος καὶ τελευταῖος*, 158. *Σικελικῇ τρα-*

πέλα, 170. αὐτόθεν καταβάλε, 172. τὴν ὕδραν τέμνειν 181. χρόνου φείδεσθαι, *ibid.* ὁ οἶκος Θησαυρός, 182. ὁ Κρηῆς τὸν πόντον, 180. ὁ Σικελός τὴν θάλασσαν, *ibid.* Καθμεῖα νίκη, 188. εἰς κύβος, 189. μὴ λέοντα ξυρεῖν, *ibid.* λίνον λίνω, 190. ἀφ' ἐστίας ἀρξάμενος, 194. ἐν ταῖς Πύλαις μάχη, 196*. ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πῆματα, 198. δεινοὶ μηχανὰς πλέκειν Αἰγύπτιοι, 210. ἀπὸ γραμμῆς, 227. οὐδὲ πυρφόρος ἐδώθη, 241. Κολοφῶν, 243. ὑπὸ τῷ τειχεῖω, 247. τὸν ξύοντα ἀντιξέειν, 257. ἀλιεὺς πηλεγίς νοῦν ἔχει, 260. τὸ Φιλοξέου οὐ, 264. τοῖς αὐτοῦ πτεροῖς, 268. Ἐρμῆς κοινός, ξυνός Ἐνυάλιος, 272. ὠσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν, 348. 442. τὸ ἀνθερικὸν θερίζειν, 281. ὁδὸς εὐθεία, 289. ἀπὸ τραγημάτων, 328. γῆ κρύψας ἔχειν, 332. ἐστῶσι τοῖς ὠσί, 354. ὁμοῦ πάντα χρήματα, 356. ἀμφοῖν χεροῖν, 358. λίθοι καὶ ξύλα, 418. προξενία, 362. Prytaneum, 21. Psyttalia, 64.

Q.

Quadringenti Athenis principatum affectant, 82.

R.

Ῥαχία, 55. Ῥάχος, 229. Res pro persona, φυγή pro φυγάδες 89, οἱ πένταθλοι pro οἱ τοῦς πεντάθλους νικῶντες, 113. Rufus, 205.

S.

Sabinus, 189. Samothraces, 106.

Sardanapalus, 139.

Saron, 248.

Σχήμα στρεπτόλυτον, διάλληλον, ἐγώνιον, διαγώνιον, χι χιαστὸν, πλεπτόν καὶ λυτόν, προκειμένου κακοῦ ἀναίρεσις, 59.

Sexti et Pyrrhonis philosophia, 158.

Σικελοὶ et Σικελιώται, 95.

Simonides, laud. 58. 59. 70. 190. 200. σκόλια, 184.

σμικρολόγος, 466.

Σωκλῆς et Σωδικλῆς, *idem nomen*, 63. uti Ναυσίστρατα et Ναύστρατα, Σωπάτηρ et Σωσικάτηρ, Benti. ad Terent. Phorm. V, 2, 18.

Solon, 195*.

Sopater, 30. 258. 330. 353.

Sophocles, laud. 37. 93. 111. 126. 155. 190. (ad quem l. v. Jen. L. Z. Erg. 1825. Nro. 14. p. 109) 259. 358.

σοφός, 113. Σοφοὶ de Graecis, 3.

Cfr. ep. D. Pauli ad Rom. I, 13. σπάζω, 405.

Stesichorus, 56: 65. 203.

στρατηγός apud Athen., 260.

Substantiva ex verbis supplenda, γεφυρά ex γεφυροῦν, 135. cum casu verbi, unde originem traxerunt, 196*.

Συκινός, 62.

σύλλογος καὶ σύνοδος differunt inter se, 61.

συμβαίνειν pro ἀρμόζειν, 321.

οἱ σύν ut οἱ ἀμφί, 90. σύν attice apud pron. αὐτὸς om. 356.

σύνθημα, 225.

συνοικία, 20.

T.

Tamia, 75.

Tantalus, 59.

- τάξις*, 404.
τέχνη μῆ, πάση, 195*.
τέλειος attice pro τέλειος, 327.
tempora inter se mutantur, 144.
Terpander, 228.
ἐπὶ θάτερα, 456.
θανμάζειν, 562.
θία pro κάθεδρα, 529.
Thebae a Lacedaemoniis captae,
Phoebida duce, 35 seq. 89.
Theocritus, laud. 18: 98. 235.
Theon, 258.
Theopompus, 197.
Theseum Athenis, 69. *Thesei ossa*,
 212 seq. 267.
Thessali, 226.
Theuth, 277.
Thimbron, 218.
Θυμοίτης et Θυμίλης, 42.
Thucydides, laudat. 4. 5. 10. 15.
 18. 24. 29. 30. 33. 35. 38 ter. 39.
 48. 49. 50. 52 bis. 59. 67. 70. 71.
 74 ter. 75. 76 quater. 78 ter.
 79 bis. 81 bis. 82. 83. 86 ter. 92
 bis. 94. 95. 101. 112. 129. 144.
 157. 161. 164. 165. 168. 170. 171.
 173. 178. 179. 185 bis. 184 bis.
 186. 187 bis. 189. 194. 193*. 195*.
 198. 201. 205. 207. 209. 217. 226.
 228. 234. 241. 259 bis. 260. 268.
 282. 292. 293. 300. 310. 317. 321.
329. 342. 344. 361. 365 bis. 366
 bis. 368. 369. 371 bis. 379. 382.
τιμήματα, 112.
Timocreon, 278.
τό, 377. *τις*, 359.
τρεις in compositione, 210.
τρόπαιον, 505.
τρόφιμος, 22. 333.
- X.
- Ξενία*, 97.
Xenophon, laudatur 78. 80. 90. 194.
 217. 226. 278. 374.
- Y.
- Υλακτεῖν*, 237.
ὑπερηφανία, 49. 226.
ὑπερορῆν, 290.
ὑπεύθυνος, 221.
ὑποκορίζεσθαι, 158. 232.
οἱ Ὑπομηματισται, Pindari enar-
 ratores, 216.
ὑποτιθέσθαι de aedificio, navigio, 224.
ὑφεικῶς, 193.
ὑφίεσθαι, 196. 296.
- Z.
- Ζῆλος pro ἔρωσ*, 382.
ζητεῖν εἰς, 156.
ζωστήρ, 409.

E M E N D A N D A.

Prae reliquis omnibus lectorem id monitum volumus, ne ea, quae inde a prima plagula ad octavam fere, ubi numeri sunt adpositi ad notulas spectantes, distractis typis sunt excusa, pro ipsis scriptoris alicujus verbis habeat, quae ita insignire erat propositum. Error autem inde exortus, quod in mscr. ad juvandos typothetae oculos verba, quibus notulae responderent, sublineata erant, id quod auctor plagulas corrigendas sibi remissum iri arbitratus operis indicare neglexit. Noli igitur hoc in malam partem accipere, benevole lector, et pro Valk. ubique scribere Valck., ad ipsius summi viri, non ad multorum ceteroquin doctissimorum virorum exemplum. Reliqua vel meo ex oculis liberantis vel operarum errore acciderunt.

Pag. 1, lin. 10. leg. φορεῖν. l. 11. leg. λέγει; λέγομεν. l. 15. διάπερ; φαίν. l. 14. ἐλέγετο, δημ. l. 2 f. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Δημ. — p. 2, l. 3. τροφίας. l. 11. τιμῆς ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. l. 14. Διὸ εἶπε τὸ οἶμαι; l. 19. εἶπε τροφεῦσι. — p. 3, l. 3. γὰρ τὸ λεπτ. l. 15. καὶ διὰ Κελεου. l. 16. Τροφείων] Sch. ed. l. 21. Διαφερόντως] Sch. ed. — p. 4, l. 1. κυρίως. l. 7. Ἐρεῖ τις, ὄτι. l. 14. Ἡ Θουκ. — p. 6, l. 14. εἶπεν αἰν. l. 2 fin. οἶον λ. — p. 7, l. 3. Ἡ γὰρ τοσ. l. 9. οὐκ ἐστὶ. l. 15. αὐξομεν 2) quibus respondent infra lin. ult: ed. Ald. 2) αὐξομεν. l. 18. εἰρημένον. — p. 8, l. 8. leg. φανεροῦ] Προφανομένου. l. 18. κἂν. l. 6. f. sic habere: l. 4. f. in his vocula forte latet μέλλει et mox leg. corrig. καταριθμεῖν. — p. 9, l. 11. ἰσθόρηται. l. 14. fin. ἰσθόρηται ἀπό. — p. 10, l. 3. ἐποχεῖσθαι. l. 19. οὐκ ἐστίν. — p. 11, l. 7. γραμμικόν ἐστὶ τὸ σχῆμα· ὁ δὲ λέγει. l. 16. ὄρμος, et mox τὸ. l. 17. μετέωρος. — p. 12, l. 14. τοῦτο ἐπὶ τῶν. l. 13. fin. feruntur, ob oc. — p. 14, l. 17. f. οὐ γὰρ, ὡς T. l. 8. f. desunt. — p. 15, l. 1. οὐτω. l. 4. μέδων. l. 11. ἤσθινος. l. 10. f. p. 172, B. — p. 16, l. 17. εἰπεῖν, μεμηῆσθαι τῆς θέσεως. l. 18. * ἐμελλε διεξ. et refer sodes hoc ad lin. 6 fin. ubi leg. * ἐμελλε διεξ. l. 5. f. praeterea. — p. 17, l. 12. διὰ τοῦ ὡς εἰπεῖν. p. 18, l. 2. τέμνεσθαι. l. 13. ὡς. l. 15. ἡ Ἰταλία διαφ. l. 2 f. αὐτῆς. — p. 19, l. 17. ἐπαινεῖ κατὰ μέγεθος καὶ ὅτι χρυσὸν ὀρύσσοσσι καὶ ὅτι κατ' ἀλώπεκα τὸ μέγεθος τυγχάνουσαν, ὡς Ἡρόδ. κ. τ. λ. — p. 20, l. 5. οἱ δὲ Μιλήσιοι μετεβάλλοντο κ. τ. λ. l. 17. Ἐνέχονται] Supra. l. 19. κατέχεσθαι τῷ ἐπιβάλλον αὐτῷ. — p. 21, l. 10. πρώτοι. l. 14. διττῆν. l. 19. πυρός, διό. l. 22. Ἡ τὸ γεν. l. 11. f. νομιζόντες. — p. 22, l. 1. ὡς ἦ. l. 15. f. καὶ τὸν θρέψαντα, τὸν δ. — p. 24, l. 12. p. 183, D. l. 19. Τοῦ τε] — p. 25, l. 5. Ψηφισαμένον τοῦ οἴκου αὐτοῦ. l. 8. τοῦ τε. l. 10. Τοὺς ἀνταγωνιστάς 5)] l. 17. Ὁ τῆς δε τῆς Θεοῦ πάρεδρος] ib. de Erechtheo. l. 21. ἀκροπόλει ὀπίσω. l. 26. in quibus, quae — edidi, des. l. 8. f. passim pro subinde. — p. 26, l. 19. ἐπιχειοῦντα ἀνεῖλε. — p. 27, l. 17. f. cum nesciret. l. 7. f. χαρονίω. l. 4. f. quandoquidem hic s. — p. 29, l. 1. ἀφικνεῖται. l. 9. f. παρίστη. — p. 30, l. 7. credidisset. — p. 32, l. 15. f. Ἰνθίαν. l. 14. f. desunt. — p. 33, l. 1. δὲ, ὄτι. l. 8. f. sic Leid. — p. 34, l. 17. ὑπήγησαν. l. 9. f. ἐν

τω πολέμῳ εἰς. 1. 3. f. Apogr. ἀναπολήσαντας. — p. 36. 1. 17. ἐλεύθε-
 ραὶ εἰσι. 1. 18. Φιλίδας. 1. 16. f. pro *penultima leg. statim.* 1. 7. f.
 ὀπλισμένους. — p. 38, 1. 1. κεφαλαίων (sic) ποιῆσαι. 1. 19. Ἐπανελ-
 θῶν] p. 39, 1. 11. χῑ χιαστόν, στροπτόν. — p. 40, 1. 18. Ἰστορίαν ταύ-
 ρην. 1. 2. f. Δημοσθένης. — p. 42, 1. 12. ὁ Θυμοίτης. 1. 21. εἰρημέ-
 νον. 1. 5. f. Μον. ἔδωκε. — p. 43. 1. 13. ἀκοδομήθη. — p. 44. 1. 8. f.
 διό. 1. 7. f. ea quid sibi. — p. 45. 1. 8. f. adduntur, praetermissa a
 Valck., innuit. — p. 46, 1. 3. f. ed. L. — p. 47, 1. 10. ἀπωκίσθησαν. —
 p. 49. 1. 14. f. δέον. 1. 6. Ern Porpo. — p. 50, 1. 4. ἀδόμενος. 1. 3.
 f. ἔφαμεν. — p. 51, 1. 2. ὁ Πάν. 1. 8. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὐκ οὐκ.
 1. 11. νοητέον, non νοητέον. 1. 11. f. sequitur — Atheniensibus —
 p. 53, 1. 14. συμπεκληρωκώς. 1. 9. f. Διός. 1. 4. f. superarat. — p. 54,
 1. 3. f. εἰς. — p. 55. 1. 4. πρὸς. — p. 56, 1. 4. non pertinentet. —
 p. 57, 1. 14. f. ἤησαντο. — p. 58. 1. 9. ἐξολέσαντες. 1. 5. f. ἡμῖν. —
 p. 59, 1. 1. σεινύτων. — p. 60, 1. 13. f. δέ κε. — p. 62. 1. 18. ἔδογμα-
 τισαν. 1. 26. ἐπερίθη. — p. 64. 1. 7. μετ' αὐτῶν τὸ. 1. 13. Ἥελίος θ' ὄς.
 1. 21. διαφθειρόνται. ult. Valck. p. 246, A. — p. 65. 1. 10. f. παρατά-
 ξιν. — p. 66. 1. 5. quam cum nubem. ib. delapsam. — p. 68. 1. 3. δψ.
 1. 15. ὡς. 1. 12. f. εἰς θεούς, εἰς. p. 69, 1. 20. καὶ οὐ Θησεὺς ἀκο-
 δόμησεν. 1. 2. f. τοῦ. — p. 72, 1. 10. κρούσασθαι. 1. 20. καὶ κατὰ
 θάλ. 1. 9. f. ἀνθρωπίνου. — p. 74, ult. Eandem historiam de Cora.
 p. 76, 1. Βουτιάς. — p. 77. 1. 9. οὔτε ὀλίγω πλείονας — p. 78.
 1. 1. Νικίας. 1. 15. τετρακόσιοι. — p. 79, 1. 3. f. φιλιππικῶς. — p. 80,
 1. 21. τὸ δὲ οὐκ ἐν τοῖς αὐτῶν σώμασι. 1. 3. f. quae ad 9) legun-
 tur, inducenda sunt. — p. 81, 1. 9. in marg. adscribe: p. 283, C. —
 p. 82, 1. 3. παρεσκευάσαντο. — p. 84, 1. 1. Ἑλλάνικος. 1. 6. ὅτε. 1. 8.
 ὡς ἔφαμεν, τὴν δε. — p. 85, 1. 16. f. de eo sanando. — p. 87, 1. 12.
 κατεπολεμήθησαν. 1. 13. f. πάρεργον, οἶον. — p. 88, 1. 20. καλούμε-
 νος, ἦν. — p. 91, 1. 12. f. κακῶς παθόντας. — p. 92, 1. 7. κατεσκάφη
 et lin. 20. 1. 25. θρακικῆ. — p. 93, 1. 12. τοὺς ἀντιθέτας, νῦν. —
 p. 96, 1. 3. ἐζήγησε. — p. 98, 1. 14. ἐκφραίνει φροί. 1. 19. κατὰ χῶ-
 ραν. — p. 99. 1. 7. f. τὸ εἶσαι Πισειδῶ. — p. 100, 1. 2. ἐπιδήλοσ.
 1. 4. Διονύσου. — p. 101, 1. 21. ad Ὅσοι] refer numerum 324, B. qui
 cum altero 325, C. loco motus paullo infra in marginem migravit. —
 p. 103, 1. 12. Διπερῶν. 1. 14 καὶ ὄπερ. — p. 104, 1. 5. λέγει τὰ δ.
 1. 10. δῦκερῆς. — p. 105, 1. 3. f. Ἀστέριον vocari. — p. 107, 1. 10. f.
 τῆς θυσίας τοῦτο. — p. 108, 1. 2. f. subl. — p. 112. 1. 6. f. praeter-
 misit. — p. 113, 1. 8. Ἀργοναυτῶν, τοῦτον. — p. 116, 1. 2. ἐκ τινος.
 p. 117. 1. 11. f. ὁ μὲν. 1. 6. f. ὑστέρω. 1. 3. ex Apogr., neque ex
 bomb. — p. 118, 1. 5. p. 4, B. Τὸς δὲ τῶν ἀστ.] Sch. ed. 1. 10
 ἔνοπλοι. — p. 119, 1. 3. συνθῆκαι 1) lin. 5. διὰ μέδον 2) lin. 11.
 οὕτως τε καὶ 3) lin. 13. ἦρισαν 4) 1. 19. βαίχ 5) lin. 19. Βαίχης, lin.
 20. αἰται 6) 1. 8. f. διενεγκεῖν 7) — p. 120, 1. 12. τὴν συνουσίαν. —
 p. 121, 1. 14. οἶον. — p. 125, 1. 4. ἐν Γοργία. — p. 127, 1. 8. f. λόγον
 τὸ μή. — p. 129, 1. 5. aliquid. — p. 130, 1. 16. ὡσπερ. — p. 132, 1. 6.
 ὄλον. 2. fin. Meinek. — p. 133, 1. 14. τὸ δια. — p. 136, 1. 11. Τρία.
 1. 21. βουλῆ. — p. 137, 1. 3. f. Μέρωσ. — p. 139, 1. 1. κἀναυθα. —
 p. 140, 1. 3. κυβερῶν. — p. 144, 1. 16 φασίν, ὅτι. — p. 145. Inde
 ab hac pag. ad p. 193 usque, per ipsas tres plagulas numeri sunt
 confusi, ut pro 149 legendum sit 145 et ita reliqua deinceps. — p. 151,
 1. 16. δυσχερῆς ἐστιν. — 1. 24. τις. — p. 153, 1. 9. pro τίθενται forte
 leg. κειθονται. — p. 154, 1. 1. Αἰγυπτίαν. — p. 156, 1. 4. et 7. in marg.
 leg. 180, C. 1. 10 f. ἔρχεσθαι ἐν haud. — p. 157, 1. 5. τῆν. — p. 160,
 ult. Ap. θ' ἀγύνοντα. — p. 169, 1. 1. ἐπεψήφισεν αὐτός, Ἐφορος
 ὦν, εἰς τὴν ἐκπλησίαν Λακεδαιμονίων. 1. 4. f. πλείον ἢ, πλείον,

quod. — p. 170, l. 5. f. praefixa. Leguntur. — p. 171. l. 6. f. εἰς τὴν Πυθίαν. — ult. 9) Σωφροσύνης subl. Valck. — p. 172, l. 3. Ἀπόθεν. l. 13. f. porrigat. — p. 175, l. 9. ad. (i. e. adagioium). — p. 176, l. 2. ἐπὶ τοῖς. l. 17. Ἀφροδίτῃ (quam — p. 177, l. 1. in marg. add. 215, D., l. 9. adde in marg. ibid., et l. 16, 216, A. — p. 178, l. 11. ἐταίρων. — p. 183, l. 1. ἐξοικίσαντες Ἰστιαϊᾶς αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. — p. 184, l. 7. ἦδον. — p. 185, l. 3. f. quod ad Alcmanis fragm. non facerent. — p. 187, l. 12. ἦταν. — p. 188, l. 9. τῶν ἐπὶ βλάβῃ. — p. 189, l. 5. ἦταν. l. 17. πεπόνθασι 4) l. 19. Ἀργίστῃ 5. l. 21. Πλούταρχος 7) l. 29. εἶδε 8) — p. 194, ult. haec ad κοινήν. — p. 202, l. 7. ποῦ χοροῦ. l. 8. χοροῖς. l. 11. ἀμφω γὰρ ἐστί, ῥήτωρ χρηστός, στρ. ἀρ. — p. 205, l. 22. f. ἄσμα. — p. 205, l. 15. καὶ συγγραμμάτων] Id., et in marg. leg. ibid. — p. 206, l. 2. Ὀρφεὺς. — p. 212, l. 16. f. Ἀθηναῖοι pro Ἑλλήνων. — p. 217, l. 11. in marg. adscribe: ibid. — p. 222, l. 13. 297, C. — p. 224. 1. καὶ pro ὅτι. — p. 232, l. 19. πάθους — p. 233, l. 14. f. εἰλεῖν, id. l. 3. fin. — p. 235, l. 2. in marg. lege: ibidem pro 315, C. — p. 239, ult. κρείττω. — p. 242, l. 11. f. ὤς. — p. 243, l. 5. Ὑψηλέτας. l. 7. Οἱ τοῦ ζῆν] Apogr. Mon. Τοῦτο. — p. 244, l. 10. alterutrum οἱ δὲ delendum. — p. 245, l. 2. Ἀρμόδιον. — p. 247, l. 8. Οὐκοῦν κ. τ. λ. distractis typis erant excudenda. — p. 248, l. 1. in marg. lege: 337, A. l. 4. κακόν ἐστί — p. 250, l. 7. μαρτυροῦντα. — p. 252, l. 21. στενῶν. — p. 259, l. 18. Ως ἐφῆ Σοφοκλῆς] Apogr. Mon. ib. ἐν τινι. — p. 264, l. 2. διαφυγῶν τὰς. l. 13. ὁμοίως ἐστίν. — p. 271, l. 12. Οἶον εἶ. — p. 276, l. 17. ὥστε pro ὅστις. — p. 290, l. 14. Περδίκκου. — p. 292, l. 1. γὰρ αὐτῇ del. — p. 293, l. 9. διδασκάλοις. — p. 328, l. 1. μεγαλόφυχον. l. 19. ὀνομάζει. — p. 331, l. 9. ζητητέον. — p. 338, l. 16. τὰς Ἐρινύς. — p. 343, l. 20. Ἐκποδῶν. — 352, l. 1. διαλάττων. — p. 379, l. 11. τ. μόραν. — p. 432, l. 2. f. εἰ δὲ τοι κ. τ. λ. deleantur, quae ex seq. pag. 10. f. irrepserint. — p. 434, l. 3. πάλιν οἱ Ἀχαιοὶ τοὺς Ἀχαιοὺς deleantur. — p. 436, l. 15. γέσσαρας. — p. 437, l. 5. f. pro καθαίρειν) ὃν τρόπον πόρρω τις (sic et cet. — p. 439, l. 12. τοῦ ποταμοῦ)· ἐστὶ δὲ. — p. 441, l. 9. f. Ἡρακλειδῶν. — p. 444, l. 4. ἀντιστρόφων. — p. 445, l. 21. πόλεμον. — p. 447, l. 21. τῷ τέλει. l. 9. f. εἰδείθησαν. — p. 448, l. 9. ἀμύνασθαι ὑπὲρ. — p. 457, l. 6. εὐποροῦσι. — p. 486, l. 10. μεμνημένος. — p. 502, l. 2. f. ἀγνοοῦσι. — p. 511, l. 11. f. Cod. παραλέλοιπα.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

